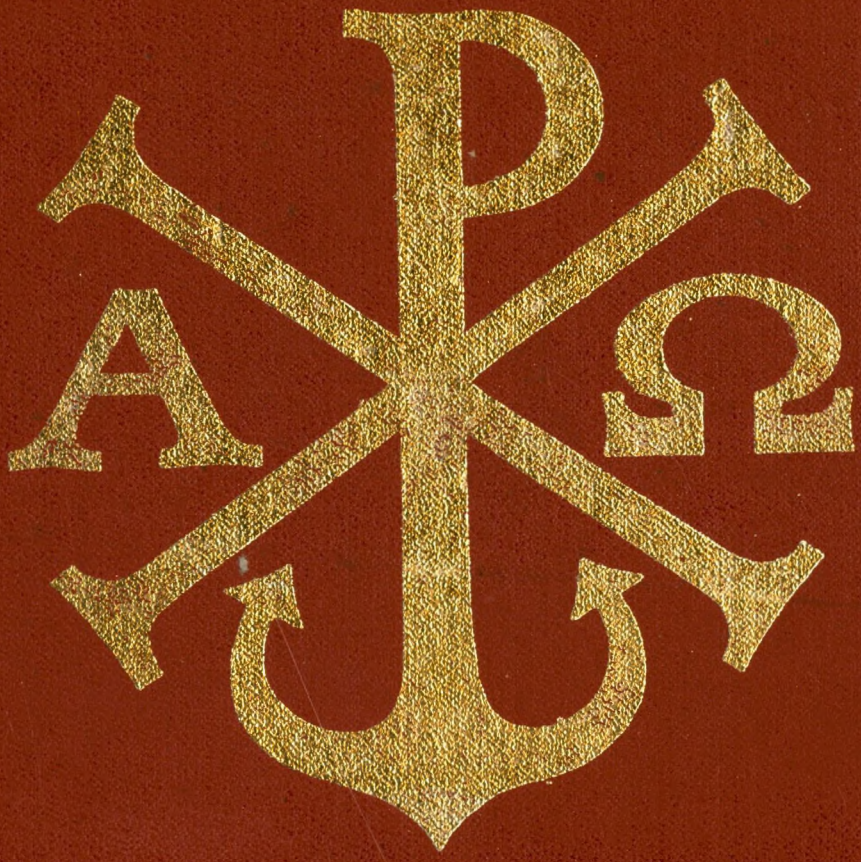

ABC

ROMOS MIŠIOLAS

II VATIKANO SUSIRINKIMO NUTARIMU REFORMUOTAS
POPIEŽIAUS PAULIAUS VI ĮSAKYMU IŠLEISTAS

III

SKAITINIAI ŠVENTADIENIŲ MIŠIOMS

LIETUVOS VYSKUPŲ KONFERENCIJOS LEIDINYS
VILNIUS—KAUNAS
1982

APPROBATIO

Praesens tertium volumen versionis MISSALIS ROMANI in linguam lituanam, a Commissione liturgica dioecesium Lituaniae paratae, continens Lectionarium pro dominicis et festis de Tempore (cyclos A, B et C), conformis est in omnibus exemplari a Sacra Congregatione pro Sacramentis et Cultu divino die 23 aprilis 1980, prot. CD 807/80, confirmato, ideoque approbatur et uti typicum pro hac parte declaratur. Terminus a quo in usum officialem assumendum erit, a Conferentia nostra Episcopali statuetur, postquam typis impressum fuerit.

† Episcopus LIUDAS POVILONIS
Praeses Conferentiae Episcopalis
Lituaniae

Kaunas, die 2 februarii 1981,
in festo Praesentationis Domini
Nr. 93

Omnia iura reservantur Conferentiae Episcopali Lituaniae

SACRA CONGREGATIO
PRO CULTU DIVINO

Prot. N. 1758/70

D E C R E T U M

Ordine lectionum Missae approbato per Constitutionem Apostolicam MISSALE ROMANUM, a Summo Pontifice PAULO VI die 3 aprilis 1969 datam, Sacra haec Congregatio pro Cultu Divino, quae decreto diei 25 maii 1969 elenchum lectionum biblicarum iam evulgaverat, curavit ut Lectionarium quoque conficeretur, quod omnium lectionum integrum textum lingua latina exhiberet.

Praesentem nunc editionem latinam Lectionarii Missalis Romani haec Sacra Congregatio evulgat, eandemque typicam esse declarat.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Sacrae Congregationis pro Cultu Divino, die 30 septembris 1970, in festo S. Hieronymi.

BENNO Card. GUT
Praefectus

A. BUGNINI
a Secretis

SACRA CONGREGATIO
PRO SACRAMENTIS ET CULTU DIVINO

Prot. CD 807/80

LITUANIAE

Instante Excellentissimo Domino Episcopo Liudas Povilonis, Praeside Conferentiae Episcopalis Lituaniae litteris die 21 aprilis 1980 datis, vigore facultatum huic Sacrae Congregationi a Summo Pontifice IOANNE PAULO II tributarum, interpretationem lituanam Lectionarii Missalis Romani

pro dominicis et festis de Tempore (cycli A, B et C), [. . .]

prout exstat in exemplaribus ad nos missis, perlibenter probamus seu confirmamus.

In textu imprimendo mentio fiat de confirmatione ab Apostolica Sede concessa. Eiusdem insuper textus impressi duo exemplaria ad hanc Sacram Congregationem transmittantur.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Sacrae Congregationis pro Sacramentis et Cultu Divino, die 23 aprilis 1980.

IACOBUS R. Card. KNOX
Praefectus

VERGILIUS NOE
a Secretis a.

MIŠIŲ SKAITINIŲ TVARKA

I. MIŠIŲ SKAITINIŲ SĄRANGA

1. Bendrieji principai

1. II Vatikano Susirinkimas ne kartą nurodė, kad vidinio atsinaujinimo šaltinis Dievo tautai turėtų būti didesnė Šventojo Rašto meilė, kurios vedama Bažnyčia stengiasi iš šventųjų tekstų giliau pažinti tiesą ir daugiau pasisemti dvasinio maisto savo gyvenimui. Todėl nustatė, kad „liturginėse pamaldose atnaujintinas apstesnis, įvairesnis ir tinkamesnis Šventojo Rašto skaitymas" (LK 35; Nut. 95). O dėl Mišių dar aiškiau pasakė: „Kad tikintieji apsčiau maitintųsi Dievo žodžiu, reikia gausiau atidengti Šventojo Rašto lobius, kad per nustatytą laiką būtų perskaitytos liaudžiai visos svarbesnės Šventojo Rašto dalys" (LK 51; Nut. 99).

Ir nenuostabu, kad šventasis Susirinkimas nustatė tokius principus. Juk Šventajame Rašte, kuris Žodžio liturgijoje skaitomas ir homilijoje aiškinamas, „Dievas kalba savo tautai, atskleidžia jai atpirkimo bei išganymo paslaptį ir teikia dvasinio maisto; ir pats Kristus savo žodžiu būna tikinčiųjų tarpe" (Bendr. RM nuostatai, 33 str.). Tokiu būdu Bažnyčia Mišiose nepaliauja „iš Dievo žodžio ir Kristaus kūno semtis gyvenimo duonos ir dalyti tikintiesiems" (KA 21; Nut. 20).

2. Šia Liturginės konstitucijos Įgyvendinimo tarybos paruošta Skaitinių Tvarka anie Susirinkimo įsakymai dabar pateikiami vykdyti. Čia nurodomi sekmadieniais ir šventėmis, ištisų metų šiokiadieniais, šventųjų garbei ir specialiomis progomis laikomose Mišiose skaitytini tekstai.

Tie tekstai čia taip parinkti, kad sekmadieniais ir šventėmis, kai krikščioniškoji tauta privalo dalyvauti Eucharistijos šventime, būtų perskaitomos svarbesnės vietos ir dalyvaujantys tikintieji per atitinkamą laikotarpį galėtų išgirsti visas žymesnes apreikštojo Dievo žodžio dalis. Kita Šventojo Rašto tekstų serija, tam tikru būdu papildanti pirmąją, pateikiama šiokia-

dieniams. Tačiau niekatra Skaitinių dalis nepriklauso viena nuo kitos. Atseit skaitiniai sekmadieniams bei šventėms nepriklauso nuo skaitinių šiokiadieniams, ir atvirkščiai.

Mišioms, laikomoms šventųjų garbei, ar apeiginėms, votyvinėms ir Mišioms įvairiems reikalams skirtasis skaitinių kursas tvarkomas pagal savas taisykles.

2. Skaitiniai sekmadieniams ir šventėms

3. Sekmadieniams ir šventėms skirtųjų skaitinių ypatybės:

a) Kiekvienos Mišios turi tris skaitinius: pirmąjį — iš Senojo Testamento, antrąjį — iš Apaštalų raštų (tai yra arba iš laiškų, arba iš Apreiškimo Jonui — žiūrint, koks liturginis laikas), trečiąjį — iš Evangelijos. Tokiu būdu geriausiai parodoma, kad abu Testamentai sudaro tą pačią išganymo istoriją, kurios centras yra velykinėje paslaptyje garbintinas Kristus. Šis dalykas turi būti vienas svarbiausių katekezės objektų. Be to, tokia skaitinių sandara atitinka seną tradiciją, kurios ir Vakaruose ilgai buvo laikomasi.

b) Įvairesnis ir gausesnis Šventojo Rašto skaitymas sekmadieniais ir šventėmis atsirado ir dėl to, kad šioms dienoms įvedamas trejų metų ciklas, taip kad tie patys tekstai bus skaitomi tik kas treji metai.

Kiekvieni metai žymimi raidėmis A, B, C. Norint nustatyti, kurie metai yra A, kurie B, kurie C, reikia laikytis tokios taisyklės: raide C žymimi metai, kurių skaičius dalijasi iš trijų, taisi ciklas būtų prasidėjęs pirmaisiais krikščionybės metais. Tada pirmieji metai būtų buvę A, antrieji — B, tretieji — C; ir 6, 9, 12... metai vėl C. Tokiu būdu, pvz., 1968 metai yra C, 1969 metai — A, 1970 metai — B, 1971 metai — vėl C ir taip toliau.

Aišku, kad kiekvienas ciklas prasideda nuo liturginių metų pradžios, tai yra pirmuoju advento sekmadieniu, kuris būna anksčiau už civilinių metų pradžią.

c) Skaitiniai sekmadieniams ir šventėms parenkami vadovaujantis vadinamaisiais „derinimo pagal temą" arba „pusiau tęstinio skaitymo" principais. Vienu ar kitu principu vadovaujamasi atsižvelgiant į įvairius liturginius laikus ir kiekvieno to laiko ypatingąsias savybes.

Geriausias Senojo ir Naujojo Testamentų derinimas būna tada, kai jis išplaukia iš paties Šventojo Rašto, tai yra, kai Naujojo Testamento tekstuose pasakojamieji faktai bei pamokymai turi daugiau ar mažiau apčiuopiamą ryšį su Senojo Testamento faktais bei pamokymais. Senojo Testamento tekstai šioje Skaitinių tvarkoje parinkti pirmiausia tie, kurie atitinka tose pačiose Mišiose skaitomus Naujojo Testamento tekstus, ypač evangeliją.

Kitos rūšies derinimas, būtent „pagal temą", kiekvienų Mišių skaitiniuose yra advento, gavėnios ir Velykų laiku, tai yra laikais, kurie turi savitą atspalvį bei pobūdį.

Tuo tarpu eiliniais sekmadieniais, kurie savito pobūdžio neturi, epistolių ir evangelijų tekstai parinkti vadovaujantis pusiau tęstinio skaitymo principu, o skaitinys iš Senojo Testamento derinamas su evangelija.

3. Skaitiniai šiokiadieniams

4. Skaitiniai šiokiadieniams parinkti tokiais pagrindais:

a) Gavėnios ciklas tvarkomas specialiais principais, atsižvelgiant į to laiko pobūdį, būtent į Krikšto ir Atgailos temas.

b) Kitų liturginių laikų šiokiadieniams evangelijos išdėstomos vienu ciklu, kuris kiekvienais metais kartojamas tas pats. Tuo tarpu pirmieji skaitiniai 33—34 eilinėms savaitėms išdėstomi dviem ciklais ir skaitomi pamečiui. Pirmojo ciklo skaitiniai imami neporiniais metais (pvz., 1969, 1971 ir t. t.), o antrojo — poriniais metais (pvz., 1970, 1972 ir t. t.).

c) Derinimo ar pusiau tęstinio skaitymo principu vadovaujamasi sudarant skaitinius sekmadieniams, priklausomai nuo to, ar liturginis laikas turi ypatingą pobūdį, ar ne.

4. Skaitiniai šventųjų Mišioms

5. Šventųjų Mišioms pateikiamos dvi skaitinių serijos:

a) Viena yra Atskiriems šventiesiems — jų iškilmėms, šventėms ir minėjimams, ypač tais atvejais, kai kiekvienam iš jų yra savi tekstai. Tačiau kai kada nurodomas kuris nors labiau tinkantis tekstas iš Bendrųjų skaitinių.

b) Kita, platesnė serija yra Bendrieji skaitiniai. Šioje dalyje pirmiausia yra įvairioms šventųjų grupėms (kankiniams, ga-

nytojams, mergelėms) labiau pritaikyti tekstai, o paskui — daugelis tekstų, kurie šventumą liečia apskritai ir kuriuos laisvai galima imti, kai skaitinius leidžiama pasirinkti iš Bendrųjų skyriaus.

Dėl šiame skyriuje esančių tekstų tvarkos bus naudinga pažymėti, kad jie visi sudėti pagal skaitymo eilę. Taigi pirmiausia yra tekstai iš Senojo Testamento, paskui iš Apaštalų raštų, tada psalmės bei posmeliai prieš evangeliją ir pagaliau evangelijos. Taip sudėta dėl to, kad juos pasirenka pats celebrantas, turėdamas prieš akis Mišiose dalyvaujančios bendruomenės dvasinius reikalus, jeigu nenurodyta kitaip.

5. Skaitiniai apeiginėms, proginėms ir votyvinėms Mišioms

6. Toks pat skaitomųjų tekstų paskirstymas yra ir apeiginėms, proginėms bei votyvinėms Mišioms. Būtent daugelis tekstų pateikiama kartu, kaip ir Bendrieji šventiesiems, o celebrantas, atsižvelgdamas į visas aplinkybes, ypač į dalyvaujančios bendruomenės dvasinius reikalus, gali iš tų tekstų pasirinkti labiausiai tinkamus.

6. Svarbesnieji kriterijai skaitiniams parinkti ir sutvarkyti

7. Šalia principų, kuriais tvarkomi kiekvienos Skaitinių dalies skaitiniai, yra dar kiti bendresnio pobūdžio, kuriuos štai kaip galima išreikšti:

a) *Kai kurios Šventojo Rašto knygos* dėl savo turinio ir liturginės tradicijos šioje Tvarkoje *rezervuojamos tam tikriems liturginiams laikams.* Pvz., sekant Vakarų (šv. Ambraziejaus ir ispanų) ir Rytų tradicijomis, Apaštalų darbai paliekami skaityti Velykų laiku. Tokiu būdu geriausiai parodoma, kad viso Bažnyčios gyvenimo pradžia yra Velykų paslaptis. Taip pat laikomasi Vakarų ir Rytų tradicijų Jono evangeliją skaityti paskutinėmis gavėnios savaitėmis ir Velykų laiku, nes tai „dvasinė" evangelija, giliau nušviečianti Kristaus paslaptį.

Izaijo knyga, ypač jos pirmoji dalis, pagal tradiciją skiriama adventui. Tačiau kai kurie šio pranašo tekstai skaitomi Kalėdų laiku. Taip pat šiam laikui skiriamas Jono pirmasis laiškas.

b) *Tekstų ilgumo* atžvilgiu laikomasi vidurio kelio. Daromas skirtumas tarp pasakojimų, kurie reikalauja ilgesnio teksto ir tikinčiųjų paprastai būna atidžiai klausomi, ir tų tekstų, kurių dėl aukšto mokslo negalima per daug ištęsti.

Kai kuriems gana ilgiems tekstams numatytos dvi formos: ilgoji ir, esant reikalui, trumpoji. Tokie sutrumpinimai padaryti labai atsargiai. Galimos praleisti eilutės pačiame tekste turi būti pažymėtos atitinkamais spaudos ženklais.

c) Sekmadieniais ir iškilmėmis dėl sielovados motyvų vengiama skaityti *tuos biblinius tekstus, kurie iš tiesų yra sunkūs:* tai yra tokie, kurie arba kelia dideles literatūros, kritikos ar egzegezės problemas, arba tikintiesiems, bent iki tam tikro laipsnio, gali būti sunkiau suprantami. Tačiau negalima tikintiesiems dvasiniu atžvilgiu vertingų tekstų praleisti vien dėl to, kad jie sunkiau suprantami, kai šis sunkumas kyla arba dėl tikinčiųjų nepakankamo religinio išsilavinimo, arba dėl kunigo per menko susipažinimo su Šventuoju Raštu. Kaip kiekvienas geras tikintysis turi pakankamai pažinti savo tikybą, taip kiekvienas geras sielų ganytojas — Šventąjį Raštą. Neretai kuris nors sunkesnis skaitinys tampa lengvesnis, sugretinus jį su kitu tų pačių Mišių skaitiniu.

d) Daugelyje liturgijų, neišskiriant nė Romos liturgijos, buvo priimta Šventraščio skaitiniuose *praleisti kai kurias eilutes.* Savaime aišku, kad lengvapėdiškai tokių praleidimų negalima daryti, nes gali nukentėti teksto prasmė ar mintis ir šventraštinis stilius. Tačiau tais atvejais, kai prasmė iš tikro lieka nepaliesta, šioje Tvarkoje dėl sielovados motyvų numatyta taipogi laikytis minėtosios tradicijos. Antraip kai kurie tekstai perdaug išsitęstų arba naudingi,— kartais net labai naudingi,— tikintiesiems skaitiniai turėtų būti visiškai praleidžiami, nes turi vieną kitą eilutę, kuri sielovados atžvilgiu mažiau naudinga arba kelia tikrai sunkių klausimų.

7. Leidimas kai kuriuos tekstus pasirinkti

8. Skaitinių knygoje kai kada pačiam celebrantui paliekama pasirinkti tą ar kitą tekstą arba išsirinkti vieną iš daugelio tekstų, pateikiamų tam pačiam skaitiniui. Sekmadieniais, iškilmėmis ir šventėmis tatai pasitaiko retai, kad nepranyktų savitas liturginio laiko atspalvis, arba kad nebūtų be reikalo per-

traukiamas pusiau tęstinis kurios nors knygos skaitymas. Tuo tarpu šventųjų, apeiginėse, įvairiems reikalams ir votyvinėse Mišiose priešingai: šis leidimas duodamas lengviau.

Kad viskas vyktų reikiama tvarka, žiūrėtina šių dalykų:

a) Tose Mišiose, kurioms pateikiami trys skaitiniai, labai pageidautina, kad iš tikrųjų trys ir būtų skaitomi. Bet jeigu Vyskupų konferencija dėl sielovados motyvų leis pasitenkinti tik dviem skaitiniais, tai, iš dviejų pirmųjų renkantis vieną, reikia žiūrėti, kad nebūtų apeinamas patarimas pilniau mokyti tikinčiuosius išganymo paslapties. Todėl, jeigu savo vietoje kitaip nenurodyta, iš dviejų pirmųjų skaitinių imtinas arba tas, kuris labiau derinasi su evangelija, arba tas, kuris, pagal minėtą patarimą, labiau padeda numatytai per tam tikrą laiką atlikti sistemingai katekizacijai, arba tas, kuris leidžia nepertraukti pusiau tęstinio kurios nors knygos skaitymo.

Pavyzdžiui, gavėnioje teikiama tolydžio dėstyti Senojo Testamento skaitinius pagal išganymo istorijos eigą; eiliniais sekmadieniais teikiama pusiau tęstiniu būdu skaityti vieną kitą Apaštalo laišką. Todėl sielų ganytojas turi per kelis iš eilės sekmadienius sistemingai rinktis tą ar kitą skaitinį, kad sudarytų harmoningą katekezės pagrindą; visai netinka be tvarkos skaityti čia iš Senojo Testamento, čia iš Apaštalų laiškų, nesiekiant derinimo su sekančiais tekstais.

b) Taip pat sielovados kriterijumi reikia vadovautis ir renkantis vieną iš dviejų formų, kuriomis tas tekstas kartais pateikiamas. Juk to paties teksto kai kada duodama ilgoji ir trumpoji formos. Tokiais atvejais reikia žiūrėti, ar tikintieji galės turėti daugiau naudos, klausydami ilgąjį ar trumpąjį skaitinį; ar jie galės gerai suprasti kai kuriuos sunkesnius tekstus; ar galės klausyti pilnesnį tekstą, kurį homilijoje reikės aiškinti.

Kai toks pasirinkimas leidžiamas, kiekvieną kartą nurodoma tekste atitinkamais spaudos ženklais.

c) Kai leidžiama pasirinkti tą ar kitą jau nustatytą tekstą, reikia žiūrėti dalyvaujančiųjų naudos ir spręsti, ar geriau bus skaityti lengvesni arba susirinkusiai bendruomenei tinkamesnį tekstą iš nustatytųjų, ar atkelti iš kurių nors kitų Mišių, kur jis nurodomas kaip savas, o kitur tik kaip laisvai pasirinktinas, kai sielovados atžvilgiu tai naudinga.

Taip daroma tada, kai arba bijomasi, kad kuris nors tekstas sudarys dalyviams kokių nors keblumų, arba kai tą

patį tekstą artimiausiomis dienomis vėl reikės skaityti sekmadienį ir sekantį šiokiadienį.

d) Skaitant iš Skaitinių knygos šiokiadieniams, reikia žiūrėti, ar dėl kokios nors tą savaitę pasitaikančios šventės nereikės kurį nors tomis dienomis skaitomos knygos skaitinį praleisti. Jeigu reikės, tai kunigas, turėdamas prieš akis visos savaitės skaitinius, turi numatyti, ar mažiau svarbias dalis praleisti, ar kaip galima tinkamiau jas sujungti su kitomis dalimis, jeigu tai naudinga turiniui pilniau išdėstyti.

e) Šventųjų Mišiose pateikiami skaityti, kada iš tiesų yra, *savi skaitiniai,* tai yra tie, kurie liečia arba patį šventojo asmenį, arba atvejį, kuriuo laikomos Mišios, kaip būna, pvz., šv. Pauliaus Atsivertimo šventėje, šv. Marijos Magdalenos minėjime. Šiuos skaitinius, kad ir minėjime, reikia imti vietoje šiokiadieniams skirtųjų.

Kai kada duodami *saviems artimi skaitiniai,* kurie iškelia kokį nors ypatingą to šventojo dvasinio gyvenimo ar veiklos bruožą. Tačiau šiuos skaitinius reiktų vartoti tik tada, kai to iš tikrųjų reikalauja sielovados motyvai. Paprastai pirmenybė teiktina pusiau tęstiniam kurios nors knygos skaitymui, kuris nurodytas liturginiams laikams.

Be to, duodami *bendrieji skaitiniai,* kurie dedami į Bendrųjų arba į kurios nors grupės (pvz., kankinių, ganytojų, mergelių) ar apskritai šventųjų skyrių. Kadangi šiais atvejais tam pačiam skaitiniui pateikiama daugelis tekstų, tai celebruojantis kunigas turi iš jų išsirinkti tą, kuris klausytojams geriau tinka. Tačiau:

1) Iškilmėse, kai skiriami trys skaitiniai ir Vyskupų konferencija nėra nustačiusi skaityti tik du, pirmąjį reikia imti iš Senojo Testamento, antrąjį — iš Apaštalų raštų ir trečiąjį — iš Evangelijos.

2) Šventėse ir minėjimuose, kai būna tik du skaitiniai, pirmąjį reikia imti arba iš Senojo Testamento, arba iš Apaštalų raštų, o antrąjį — iš Evangelijos. Tačiau Velykų laiku, pagal seną Bažnyčios paprotį, pirmasis skaitinys visada imamas iš Apaštalų raštų, o antrasis, kiek galima, iš Jono evangelijos.

f) Apeiginėse, įvairiems reikalams ir votyvinėse Mišiose, kai tam pačiam skaitiniui pateikiama daug tekstų, pasirenkama vadovaujantis tais pačiais kriterijais, kaip ir renkantis skaitinius iš Bendrųjų šventiesiems.

8. Tarpiniai giedojimai

9. Po kiekvieno skaitinio pagiedama pagal Bendruosiuose Romos mišiolo nuostatuose pateiktas taisykles (36—40 str.).

Tarp šių giedojimų labai svarbi yra psalmė, atliekama po pirmojo skaitinio. Paprastai imama tam skaitiniui skirtoji psalmė. Tačiau bendrosiose šventųjų, apeiginėse, įvairiems reikalams ir votyvinėse Mišiose leidžiama pasirinkti pačiam celebrantui, vadovaujantis pastoracinės dalyvių naudos sumetimais.

Tačiau tiems atvejams, kai psalmė iš tikrųjų giedama, kad žmonės galėtų lengviau pagiedoti psalmės priegiesmį, įvairiems liturginių metų laikams ir įvairioms šventųjų grupėms yra parinkti keli bendrieji psalmių ir priegiesmių tekstai, kuriuos galima giedoti vietoje specialiai tiems skaitiniams skirtųjų.

Antrasis, po antrojo skaitinio prieš evangeliją giedotinasis tekstas yra arba nustatomas kiekvienoms Mišioms savas, priderintas prie evangelijos, arba paliekamas pasirinkti iš bendrosios kurio nors laiko serijos ar iš Bendrųjų šventiesiems skyriaus.

Gavėnioje prieš ir po posmelio prieš evangeliją norint galima imti vieną iš šių ar į juos panašių šūkių: *„Šlovė tau, Kristau, amžinosios garbės Karaliau!"*; *„Garbė ir šlovė tau, Viešpatie Jėzau!"*; *„Garbė tau, Kristau, dieviškasis Žodi!"*

9. Kokiu tikslu sudaryta ši Skaitinių tvarka

10. Ši Skaitinių tvarka, vadovaujantis II Vatikano Susirinkimo mintimi, sudaryta pirmiausia sielovados tikslu. Jam pasiekti ne tik tie principai, kuriais remiasi naujoji Tvarka, bet ir patys žemiau pateikiamų tekstų sąrašai buvo pakartotinai svarstomi ir tobulinami, bendradarbiaujant labai dideliam skaičiui egzegetikos, sielovados, kateketikos ir liturgijos specialistų iš viso pasaulio. Taigi ši Tvarka yra to bendro darbo vaisius.

Turime viltį, kad pagal naująją Tvarką nuolatos skaitomas ir aiškinamas krikščioniškai tautai Šventasis Raštas labai padės pasiekti tą tikslą, kurį II Vatikano Susirinkimas pakartotinai nurodė ir popiežius Paulius VI šiais žodžiais išreiškė: „Taip sutvarkyta tam, kad krikščionyse vis labiau būtų žadinamas tas Dievo žodžio alkis, kuris, Šventajai Dvasiai vadovau-

jant, tiesiog verste verstų naujosios sandoros tautą ieškoti kelio į tobulą Bažnyčios vienybę. Tvirtai tikime, kad, esant tokiam sutvarkymui, kunigai bei pasauliečiai ir švenčiau pasiruoš Viešpaties Vakarienei, ir, giliau apmąstydami Šventąjį Raštą, kasdien vis daugiau pasisems naudos iš Viešpaties žodžių. Tokiu būdu Šventasis Raštas, kaip ragina II Vatikano Susirinkimas, visų bus laikomas ir dvasinio gyvenimo neišsenkančiu šaltiniu, ir pagaliau bet kokio teologijos mokymo šerdimi" (Apašt. konstitucija „Missale Romanum", išleista 1969 m. balandžio 3 d.).

II. SKAITINIŲ TVARKOS APRAŠYMAS

Kad būtų aiškiau, kaip sutvarkyta visa Skaitinių knyga ir kaip skaitiniai priderinti prie liturginių metų, čia pateikiamas jų Tvarkos atskiriems metų laikams aprašymas.

1. Adventas

11. 1. *Sekmadieniais.* Evangelijos skaitiniai turi savitą pobūdį: jie pasakoja apie Kristaus atėjimą laikų pabaigoje (I sekmadienis), apie Joną Krikštytoją (II ir III sekmadieniai), apie įvykius, kurie tiesiogiai paruošė Kristaus gimimą (IV sekmadienis).

Senojo Testamento skaitiniai, ypač iš Izaijo knygos, yra pranašystės apie Mesiją ir mesijinius laikus.

Apaštalų raštų skaitiniai teikia įvairiais atžvilgiais šiam laikui būdingus pamokymus bei paskatinimus.

2. *Šiokiadieniais.* Pateikiamos dvi skaitinių serijos. Vienos reikia laikytis nuo advento pradžios iki gruodžio 16, o kitos — nuo gruodžio 17 iki 24 dienos.

Pirmojoje advento dalyje skaitoma skyreliais iš eilės Izaijo knyga, neišskiriant nė tų svarbesniųjų jos tekstų, kurių ir sekmadieniams tenka. Evangelijos šioms dienoms parinktos atsižvelgiant į pirmąjį skaitinį.

Nuo antrosios savaitės ketvirtadienio prasideda evangelijos apie Joną Krikštytoją; tuo tarpu pirmasis skaitinys yra arba

Izaijo knygos tęsinys, arba kitas, atsižvelgiant į evangeliją parinktas tekstas iš Senojo Testamento.

Paskutiniąją savaitę prieš Kalėdas evangelijose pateikiami Mato (1 sk.) ir Luko (1 sk.) aprašytieji įvykiai, tiesiogiai paruošusieji Viešpaties gimimą. Pirmajame skaitinyje, atsižvelgiant į evangelijas, surinkti įvairūs Senojo Testamento knygų tekstai, iš kurių keletas yra labai svarbios mesijinės pranašystės.

2. Kalėdų laikas

12. 1. *Iškilmėmis, šventėmis ir sekmadieniais.* Vigilijai ir trejoms Kalėdų Mišioms pranašinis skaitinys paimtas iš pranašo Izaijo: čia parinkti Romos tradiciniai tekstai, kurie iki šiol išsilaikė ir daugelyje kitų liturgijų. Kiti skaitiniai, išskyrus du, paimti iš Romos mišiolo.

Sekmadienį Kalėdų aštuondienyje Šventosios Šeimos šventei skirtoji evangelija kalba apie Jėzaus vaikystę, o kiti skaitiniai — apie gyvenimą šeimoje.

Kalėdų aštuntąją dieną, Šventosios Dievo Gimdytojos Marijos iškilmėje, skaitiniai kalba ir apie Švč. Mergelę, Dievo Gimdytoją (evangelija ir antrasis skaitinys), ir apie Kūdikiui suteikimą Švenčiausiojo Jėzaus Vardo, kurio atskiros šventės nebėra kalendoriuje (evangelija ir pirmasis skaitinys).

Antrąjį sekmadienį po Kalėdų skaitiniai nušviečia įsikūnijimo paslaptį.

Kristaus Apsireiškimo iškilmėje apaštalinis skaitinys yra tekstas apie pagonių pašaukimą išganyman.

Sekmadienį po Apsireiškimo, Kristaus Krikšto šventėje, parinkti tekstai apie tą paslaptį.

2. *Šiokiadieniais.* Nuo gruodžio 29 dienos toliau tęsiniais skaitomas Jono pirmasis laiškas. Jis pradedamas skaityti jau gruodžio 27 dieną, paties šv. Jono šventėje, ir rytojaus dieną — Nekaltųjų Vaikelių šventėje.

Evangelijos liečia Kristaus pasireiškimus. Taigi skaitomi Jėzaus vaikystės įvykiai, aprašyti Luko evangelijoje (gruodžio 29 ir 30 dienomis), pirmasis Jono evangelijos skyrius (gruodžio 31—sausio 5 dienomis) ir trijų sinoptikų aprašytieji svarbiausieji Viešpaties pasireiškimai (sausio 7—12 dienomis).

3. Gavėnia

13. 1. *Sekmadieniais.* Evangelijos skaitiniai šitaip suskirstyti:

Pirmąjį ir antrąjį sekmadienį paliekami pasakojimai apie gundymą ir apie Kristaus atsimainymą, tačiau skaitoma pagal tris sinoptikus.

Trims sekantiems A metų sekmadieniams grąžintos evangelijos apie samarietę, apie neregį ir apie Lozorių; kadangi šios evangelijos labai svarbios kateketiniu atžvilgiu, jas galima imti ir B bei C metais, ypač ten, kur yra katekumenų.

Tačiau, daugeliui ganytojų pageidaujant, B ir C metams pateikiama ir kitų tekstų, būtent: B metams — Jono tekstai apie būsimą Kristaus pašlovinimą kančia ir prisikėlimu, o C metais — Luko tekstai apie atsivertimą.

Senojo Testamento skaitiniai liečia išganymo istoriją, kuri yra vienas iš savųjų gavėninės katekezės objektų. Kiekvieniems metams yra serija tekstų, kuriais pateikiami svarbiausieji tos istorijos elementai nuo pradžios iki naujosios sandoros pažadėjimo; tai pirmiausia skaitiniai apie Abraomą (antrąjį sekmadienį) ir apie tautos išėjimą iš Egipto (trečiąjį sekmadienį).

Apaštalų raštų skaitiniai yra taip parinkti, kad atitiktų Evangelijos bei Senojo Testamento skaitinius ir sudarytų tarp jų kuo glaudesnį ryšį.

2. *Šiokiadieniais.* Evangelijos ir Senojo Testamento skaitiniai yra taip parinkti, kad atitiktų vieni kitus ir liestų įvairias gavėninės katekezės temas. Kiek buvo galima, didesnė dalis skaitinių palikta iš Romos mišiolo. Pasirodė reikalinga atstatyti tinkamesnę tvarką tarp Jono evangelijos skaitinių, kurių daugelis buvo skaitomi iki šiol, tačiau be nuoseklumo. Todėl nuo ketvirtosios savaitės pirmadienio paliekamas pusiau tęstinis Jono evangelijos skaitymas, kur surinkti gavėnios pobūdžiui tinkamesni šios evangelijos tekstai.

Kadangi skaitiniai apie samarietę, neregį, Lozorių dabar skaitomi sekmadieniais, tačiau tik A metais (o kitais metais tik pagal norą), tai numatyta galimybė juos imti ir šiokiadieniais. Tuo tikslu trečiosios, ketvirtosios ir penktosios savaitės pradžioje yra įterptos „Laisvosios Mišios" su anais tekstais; juos galima imti bet kurį tos savaitės šiokiadienį vietoje dienos skaitinių.

4. Velykų laikas

14. 1. *Sekmadieniais.* Iki trečiojo Velykų sekmadienio Evangelijos skaitiniai pasakoja apie prisikėlusio Kristaus pasirodymus. Skaitiniai apie Gerąjį Ganytoją, kurie iki šiol būdavo antrąjį sekmadienį po Velykų, dabar paskirti ketvirtajam Velykų sekmadieniui (tai yra trečiajam po Velykų), kad nebūtų pertraukiama pasakojimų apie Viešpaties pasirodymus eilė. Penktąjį, šeštąjį ir septintąjį Velykų sekmadienį skaitomos ištraukos iš Kristaus kalbos bei maldos po Paskutinės vakarienės.

Pirmasis skaitinys imamas iš Apaštalų darbų, paraleliniu ir progresyviniu būdu paskirstytų į trejų metų ciklą. Tokiu būdu kai kurie dalykai apie jaunosios Bažnyčios gyvenimą, reiškimąsi ir augimą skaitomi kiekvienais metais.

Apaštaliniame skaitinyje A metais imamas Petro pirmasis laiškas, B metais — Jono pirmasis laiškas, o C metais — Apreiškimas Jonui. Šie tekstai, atrodo, labiausiai skamba džiugaus tikėjimo ir tvirtos vilties dvasia, būdinga šiam laikui.

2. *Šiokiadieniais.* Pirmasis skaitinys, kaip ir sekmadieniais, pusiau tęstiniu būdu imamas iš Apaštalų darbų.

Evangelijai per Velykų aštuondienį imami pasakojimai apie Kristaus pasirodymus. Tačiau sinoptinių evangelijų pabaigos paliekamos Šeštinėms. Po aštuondienio pusiau tęstiniu būdu skaitoma Jono evangelija. Iš jos dabar imami labiau velykinio pobūdžio tekstai, šitaip papildant jau gavėnioje buvusį skaitymą. Didžiąją velykinių skaitinių dalį sudaro Viešpaties kalba ir malda po Paskutinės vakarienės.

5. Eilinis laikas

A. Tekstų parinkimas ir sutvarkymas

15. Eilinis laikas apima 33 ar 34 savaites, neįeinančias į jau paminėtus liturginius laikus. Jis prasideda nuo pirmadienio po Kristaus Krikšto šventės ir tęsiasi iki paskutinio antradienio prieš gavėnią imtinai; vėl prasideda nuo pirmadienio po Sekminių ir baigiasi prieš pirmojo advento sekmadienio I Mišparus.

Skaitinių knyga pateikia skaitinius 34 sekmadieniams ir po jų einančioms savaitėms. Tačiau kai kada eilinių savaičių tebūna tik 33. Be to, kai kurie sekmadieniai arba priklauso ku-

riam nors kitam liturginiam laikui (sekmadienis, kurį švenčiama Kristaus Krikšto šventė, ir Sekminių sekmadienis), arba sutrukdomi tą dieną pasitaikančios iškilmės (pvz., Švč. Trejybės, Kristaus Karaliaus).

Norint tinkamai sutvarkyti eiliniam laikui skirtuosius skaitinius, reikia laikytis tokių štai normų:

1. Sekmadienis, kurį švenčiama Kristaus Krikšto šventė, atstoja pirmąjį eilinį sekmadienį. Todėl pirmosios savaitės skaitiniai pradedami pirmadienį po to sekmadienio, kuris būna po sausio 6 d.

2. Sekmadienis po Kristaus Krikšto šventės yra antrasis eilinis sekmadienis. Visi kiti sekmadieniai skaičiuojami progresyvine tvarka iki sekmadienio, po kurio prasideda gavėnia. Skaitiniai savaitės, kurioje būna Pelenų diena, nutraukiami tos dienos išvakarėse.

3. Kai po Sekminių vėl imamasi eilinio laiko skaitinių, daroma taip:

a) Jeigu eilinių sekmadienių tais metais yra 34, tai po Sekminių imama toji savaitė, kuri tuoj eina po anos, kurios skaitiniai buvo skaityti paskutinėmis dienomis prieš gavėnią. Taigi, jei prieš gavėnią buvo šešios savaitės, tai pirmadienį po Sekminių pradedama nuo septintosios savaitės. Švč. Trejybės iškilmė atstoja eilinį sekmadienį.

b) Jeigu eilinių sekmadienių tais metais yra 33, tai pirmoji savaitė, kurią reikėtų imti po Sekminių, praleidžiama, kad būtų išlaikyti metų gale dviem savaitėms skirtieji eschatologiniai tekstai. Taigi, jei prieš gavėnią buvo penkios savaitės, tai pirmadienį po Sekminių, šiuo atveju praleidus šeštąją savaitę, pradedama nuo septintosios.

B. Skaitiniai sekmadieniams

16. 1. *Evangelijos.* Antrąjį eilinį sekmadienį evangelija dar liečia Viešpaties pasireiškimą, kurį šventė Apsireiškimo iškilmė. Todėl skaitoma tradicinė perikopė apie vestuves Kanoje ir kitos dvi, taip pat iš Jono evangelijos paimtos.

Nuo III sekmadienio pradedamas pusiau tęstinis trijų sinoptinių evangelijų skaitymas. Šis skaitymas taip tvarkomas, kad pateiktų kiekvienai evangelijai savitą doktriną, atskleidžiančią Viešpaties gyvenimą ir mokymą.

Be to, iš tokio paskirstymo gaunama tam tikra harmonija

tarp kiekvienos evangelijos turinio ir liturginių metų eigos. Tuoj po Apsireiškimo skaitoma apie pirmuosius Viešpaties pamokslus, kurie puikiai rišasi su Krikštu ir pirmaisiais Kristaus pasireiškimais, apie kuriuos buvo pasakojama Apsireiškimo ir po jo einančių sekmadienių skaitiniuose. Tuo tarpu liturginių metų gale savaime prieinama prie paskutiniams sekmadieniams savitos eschatologinės temos, kurią kaip tik plačiau ar siauriau liečia paskutiniai evangelijų skyriai prieš Kančią.

B metais po XVI sekmadienio įterpiami penki skaitiniai iš Jono evangelijos 6 skyriaus („kalba apie gyvenimo duoną"). Tai savaime reikalinga, nes Jono evangelijos pasakojimas apie duonos padauginimą čia atstoja tą patį Morkaus pasakojimą. C metais pusiau tęstinio skaitymo iš Luko evangelijos pradžioje (tai yra III sekm.) įdėtas tos evangelijos prologas, kuris labai gražiai parodo autoriaus užmojį ir niekur kitur, atrodė, netinka.

2. *Senojo Testamento skaitiniai* parinkti atsižvelgiant į evangelines perikopes. Tuo siekiama išvengti didelio skirtumo tarp skaitinių atskirose Mišiose ir ypač pabrėžti abiejų Testamentų tarpusavio vienybę. Ryšį tarp tų pačių Mišių skaitinių parodo tinkamai parinktos antraštės, dedamos prieš kiekvieną skaitinį.

Skaitiniai parinkti, kiek buvo galima, trumpi ir lengvi. Tačiau kartu pasirūpinta, kad sekmadieniais būtų skaitoma kuo daugiau svarbiausiųjų Senojo Testamento tekstų. Tiesa, jie išdėstyti pagal evangelijas, tai yra nenuosekliai, bet vis dėlto Dievo žodžio turtas taip atveriamas, kad visiems sekmadienio Mišių dalyviams taptų žinomos beveik visos svarbesnės Senojo Testamento vietos.

3. *Epistolėse* numatyta pusiau tęstiniu būdu skaityti Pauliaus ir Jokūbo laiškus (Petro ir Jono laiškai skaitomi Velykų ir Kalėdų laikais).

Eilinio laiko pradžioje skaitomas pirmasis laiškas Korintiečiams. Kadangi jisai gana ilgas ir liečia įvairius klausimus, tai padalytas į trejų metų ciklą. Taip pat pasirodė reikalinga ir laišką Žydams padalyti į dvi dalis; pirmoji skaitoma B metais, antroji — C metais.

Pažymėtina, kad parinkti tik gana trumpi ir nelabai sunkūs tekstai, idant tikintieji suprastų.

Žemiau (30 psl.) dedama II lentelė rodo laiškų paskirstymą eiliniams sekmadieniams trejų metų cikle.

4. XXXIV, paskutiniojo, sekmadienio skaitiniai kalba apie Kristų, visatos Valdovą, Dovydo asmeniu pavaizduotą, kančios ir kryžiaus pažeminimuose paskelbtą, Bažnyčioje viešpataujantį ir laikų pabaigoje sugrįšiantį.

C. Skaitiniai šiokiadieniams

17. 1. *Evangelijos* taip tvarkomos, kad pirma būtų skaitomas Morkus (I—IX savaitės), paskui Matas (X—XXI sav.), pagaliau Lukas (XXII—XXXIV sav.). Morkaus 1—12 skyriai skaitomi ištisai, praleidus tik dvi šeštojo skyriaus perikopes, kurios skaitomos kitų laikų šiokiadieniais. Iš Mato ir Luko skaitoma visa, ko nėra Morkaus evangelijoje. Du ar tris kartus skaitoma visa tai, kas kiekvienoje evangelijoje turi visiškai savitą atspalvį, arba kas reikalinga, kad būtų gerai suprantama Evangelijos eiga. Eschatologinė Kristaus kalba yra visa Luko evangelijoje, todėl ji ir skaitoma metų gale.

2. *Pirmasis skaitinys* keletą savaičių būna iš vieno Testamento, paskui iš kito, pagal skaitomos knygos ilgumą.

a) Iš *Naujojo Testamento* skaitomos gana plačios ištraukos, perteikiančios kiekvieno Apaštalų laiško esminį turinį. Praleidžiamos tos vietos, kuriose kalbama apie mūsų laikų sielovadai mažiau naudingus dalykus, pvz., apie kalbų dovaną ir senovinę Bažnyčios drausmę.

b) Iš *Senojo Testamento* įmanoma turėti tik parinktas vietas, kurios, kiek galima, parodytų atskirų knygų pobūdį. Istoriniai tekstai taip parinkti, kad sudarytų išganymo istorijos iki Viešpaties įsikūnijimo santrauką. Labai ilgų pasakojimų beveik nebuvo galima duoti. Todėl kartais yra tik parinktos eilutės, idant skaitinys nebūtų per ilgas. Be to, istorinių įvykių religinė prasmė kartais iliustruojama kai kuriais Išminties knygų tekstais, įdėtais kurios nors istorinės serijos pradžioje ar pabaigoje.

Skaitiniuose eiliniams šiokiadieniams rado vietos beveik visos Senojo Testamento knygos. Nepanaudotos tik labai trumpos pranašų knygos (Abdijas, Sofonijas) ir skaitymui ne taip tinkama poetinė knyga (Giesmių giesmė). Iš didaktinių pasakojimų, kuriems suprasti reikėtų gana ilgų skaitinių, imami tik

Tobijas ir Ruta, o kiti nepanaudojami (Estera ir Judita). Tačiau iš pastarųjų yra tekstų kitų laikų sekmadieniams arba šiokiadieniams.

Žemiau (31 psl.) dedama III lentelė parodo vieno ir kito Testamento knygų paskirstymą eiliniams šiokiadieniams per dvejus metus.

c) Liturginių metų gale skaitomos eschatologinį to laiko atspalvį atitinkančios knygos, būtent Danielius ir Apreiškimas Jonui.

III. ATSKIRŲ SKAITINIŲ FORMA

Knygoje „Ordo lectionum Missae" (1969) kiekvienam skaitiniui duodama nuoroda, antraštė ir „pradžia"; dėl jų reikia štai ką įsidėmėti:

18. A. *Teksto nuoroda* (t. y. skyriaus ir eilutės nurodymas) visada duodama pagal Vulgatą, o kai būna skirtumas, pridedama ir antroji nuoroda pagal originalą (hebrajų arba aramėjų, arba graikų). Vertimuose į tautines kalbas bus galima duoti tik vieną pirmąją arba antrąją numeraciją, žiūrint, kaip nutars atskiroms kalboms kompetentinga vyresnybė. Tad reikia, kad visada būtų tikslus skyrių ir eilučių nurodymas, kurį galima tinkamai įdėti ir pačiame tekste ar jo šone.

Iš šito nurodymo kyla reikalas, kad liturginėse knygose būtų pamaldose skaitomo teksto antraštė, ko minėtoje knygoje nėra. Antraštė rašoma pagal žemiau išdėstytas normas, kurios tačiau, atsižvelgiant į vietinius ar kalbinius papročius ir poreikius, kompetentingos vyresnybės nutarimais galės būti pakeistos:

1. Visuomet sakoma „(Skaitinys) iš... knygos" („... laiško"), arba „Pasiklausykite... Evangelijos", o ne „pradžios" (nebent atskirais atvejais tai atrodytų reikalinga) arba „tęsinio".

2. Knygų pavadinimai paliekami tie patys, kokie lig šiol buvo Romos mišiole, išskyrus šiuos atvejus:

a) Kai yra dvi to paties pavadinimo knygos, sakoma „pirmoji ... knyga" ir „antroji ... knyga" (pvz. Karalių, Makabiejų) arba „pirmasis laiškas", „antrasis laiškas".

b) Šioms knygoms dabar imami dažniau vartojami pavadinimai:

„I ir II Samuelio knygos" vietoj „I ir II Karalių knygų";
„I ir II Karalių knygos" vietoj „III ir IV Karalių knygų";
„I ir II Kronikų knygos" vietoj „I ir II Paralipomenų knygų";
„Ezdro ir Nehemijo knygos" vietoj „I ir II Ezdro knygų".

c) Lig šiol vienu „Išminties knygų" pavadinimu vadintąsias knygas dabar reikia atskirai šitaip vadinti: Jobo, Patarlių, Koheleto (tai yra Ekleziasto), Giesmių giesmė, Išminties, Siracido (tai yra Ekleziastiko) knyga.

d) Skaitant Vulgatoje pranašams priskiriamąsias knygas, visuomet sakoma „(Skaitinys) iš pranašo Izaijo, Jeremijo... knygos"; taip sakoma ir skaitant tas knygas, kurių kai kas nelaiko iš tiesų pranašinėmis.

e) Sakoma tiesiai „Raudų knyga" ir „laiškas Žydams", neminint Jeremijo ar Pauliaus, kadangi dabar visi sutinka, jog Jeremijas ir Paulius nėra tų knygų autoriai.

19. B. *Antraštė* kiekvienam tekstui yra atidžiai parinkta (dažniausiai iš paties teksto žodžių), kad nurodytų svarbiausiąją skaitinio temą ir, jeigu reikalinga, parodytų ryšį tarp tų pačių Mišių skaitinių.

Vertimuose liaudžiai tekstai visada turi būti su antraštėmis. Kompetentingai vyresnybei priklauso nuspręsti, ar versti „Ordo Lectionum Missae" knygoje esančias, ar sudaryti kitas, atskirų tautų būdui tinkamesnes antraštes. Kur pasirodys reikalinga, prie antraštės tinka pridėti ir platesnį bendrojo perikopės turinio paaiškinimą.

20. C. *„Pradžią"* pirmiausia sudaro įprasti įžanginiai žodžiai: „Anuo metu", „Anomis dienomis", „Broliai", „Mylimieji", „Štai ką sako Viešpats". Jie praleidžiami, kai pačiame tekste pakankamai nurodyta laikas ar asmenys, arba kai teksto pobūdis tokių žodžių nereikalauja. Kompetentingos vyresnybės nutarimu atskirų tautų kalbose tos formulės gali būti keičiamos ar praleidžiamos.

Po šitų žodžių duodama paties skaitinio pradžia, praleidus ar pridėjus keletą žodžių, jei to reikia, kad nuo konteksto atskirtas tekstas būtų suprantamas. Taip pat duodami atitinkami nurodymai, kur tekstą sudaro ne ištisos eilutės, jeigu tokius pakeitimus reikia daryti.

21. Skaitinio gale, kad žmonėms būtų lengviau atsiliepti, dedami skaitovo tariami žodžiai: „*Tai Dievo žodis*", „*Girdėjote Viešpaties žodį*" ar panašūs — pagal krašto papročius.

IV. SKAITINIŲ VERTIMAI

22. Šalia to, kas pasakyta aukščiau, ypač 18—20 str., leidžiant Skaitinių vertimus į tautines kalbas, reikia laikytis šių taisyklių:

Visuose leidiniuose turi būti Skaitinių sandarą ir tikslą aiškinantys tekstai, t. y. bent pirmasis šio Įvado skyrius.

23. Dėl didelės Skaitinių apimties juos būtina leisti keliais tomais; jiems nenustatomas joks paskirstymas.

Nedraudžiama senu papročiu atskirai leisti vieną evangelijų knygą ir kitą epistolių, t. y. skaitinių iš Senojo Testamento ir iš Apaštalų raštų.

Tačiau atrodo geriau bus turėti atskirai Skaitinius sekmadieniams (čia galima įdėti ir būtinas ištraukas iš Skaitinių šventųjų Mišioms) ir Skaitinius šiokiadieniams. Sekmadienius galima atitinkamai padalyti pagal trejų metų ciklą, kad kiekvieniems metams viskas būtų pateikiama iš eilės.

Bet galima laisvai laikytis ir kitokio paskirstymo, jei tik jis bus pripažintas patogesnis.

24. *Giedamuosius* tekstus visada reikia jungti prie skaitomųjų, ypač skaitytinėms Mišioms. Tačiau gali būti ir atskiros giedamųjų tekstų knygos. Giedamąjį tekstą patartina spausdinti padalytą posmais.

Kai skaitinys susideda iš įvairių dalių, *teksto struktūra* turi būti aiškiai matoma iš tipografinio išdėstymo. Taip pat patartina net ir nepoetinį tekstą spausdinti padalytą į eilutes, kad būtų lengviau skaityti, ypač neįgudusiems skaitovams.

Kur yra *ilgoji* ir *trumpoji* forma, reikia jas duoti atskirai, kad kiekvieną būtų lengva skaityti. Kur toks atskyrimas pasirodys tikrai nereikalingas, reikia rasti būdą, kuriuo kiekvieną tekstą būtų galima teisingai atskirti ir skaityti.

Visose knygose turi būti *biblinė* perikopių *rodyklė*, kaip knygoje „Ordo Lectionum Missae".

25. Principai, kuriais tvarkomas liaudžiai skirtųjų Šventraščio skaitinių ir tarpinių giedojimų vertimas, yra Liturginės konstitucijos įgyvendinimo tarybos 1969 m. sausio 25 d. Vyskupų konferencijų ir Liturginių komisijų vadovams išleistoje instrukcijoje „Dėl liturginių tekstų vertimų bendruomeninėms pamaldoms". Ši instrukcija yra išaiškinta 1969 m. „*Notitiae*" 5 nr., 69 psl. išspausdintoje deklaracijoje „Apie laikinuosius liturginių tekstų vertimus". Ten pasakyta, kad ir laikinam liturginiam naudojimui aprobuojamus vertimus į tautines kalbas reikia siųsti Šventajai Dievo Kulto Kongregacijai patvirtinti.

Įvado priedas

LIETUVIŠKIEJI MIŠIŲ SKAITINIAI IR JŲ ATLIKIMAS

1. Lietuviškieji ROMOS MIŠIOLO SKAITINIAI leidžiami 7 tomais:

— Skaitiniai šventadienių Mišioms, A, B, ir C ciklai (tomo ženklas — **ABC**, įeina sekmadieniai, šventės „de Tempore", Didžioji savaitė, Kalėdų ir Velykų aštuondieniai);

— Skaitiniai Kalėdų ir Velykų ciklų šiokiadienių Mišioms (ženklas — **KV**, įeina advento, Kalėdų, gavėnios ir Velykų laikų šiokiadieniai);

— Skaitiniai eilinio laiko šiokiadienių Mišioms, I d. (ženklas — **E1**, įeina neporinių metų eilinis laikas);

— Skaitiniai eilinio laiko šiokiadienių Mišioms, II d. (ženklas **E2**, įeina porinių metų eilinis laikas);

— Skaitiniai atskirų šventųjų ir bendrosioms Mišioms (ženklas — **Š**);

— Skaitiniai proginėms Mišioms (ženklas — **P**, įeina apeiginės, votyvinės ir įvairiems reikalams skirtosios Mišios);

— Skaitiniai gedulinėms Mišioms (ženklas — **G**).

2. Visos biblinės perikopės yra tos pačios, kaip lotyniškajame originale: MISSALE ROMANUM, LECTIONARIUM, I—III t., 1970—1972 m. Naujojo Testamento ir Psalmyno tekstai yra paimti iš 1972—1973 m. Lietuvoje išleistų vertimų: ŠVENTASIS RAŠTAS: NAUJASIS TESTAMENTAS, PSALMYNAS, su labai retomis ir nežymiomis pataisomis. Senojo Testamento perikopės

specialiai verstos iš lotyniškojo Lekcionaro, atsižvelgiant į naujausius Šventojo Rašto vertimus į didžiąsias užsienio kalbas ir laikantis Liturginės konstitucijos įgyvendinimo tarybos 1969 m. sausio 25 d. instrukcijos „Dėl liturginių tekstų vertimų bendruomeninėms pamaldoms" (plg. „Įvado į Mišių skaitinius" 25 str.).

3. Šiame lietuviškųjų Skaitinių leidinyje visur pateikiama *ilgoji* skaitinių forma, o *trumpoji* tik pažymima tokiu būdu: nuorodoje apskliaučiami praleistinų eilučių numeriai, o tekste linijomis aprėminamos tos dalys, kurias galima praleisti.

4. Kursyvu išspausdintosios perikopių antraštėlės iškelia skaitinio vedamąją mintį ir nurodo ryšį su kitais tų Mišių skaitiniais. Jos įdėtos kaip pagalba kunigui, rengiančiam komentarą ar homiliją (plg. „Bendrieji Romos mišiolo nuostatai",— toliau BRMN, — 11 str.).

5. Po pradžios maldos skaitovas sakykloje ar prie pulto skaito pirmąjį skaitinį, kurio visi klausosi, o pabaigoje atsako pritarimo šūkiu: *„Dėkojame Dievui"*. Baigus skaityti ir atsakius, giedama ar skaitoma atliepiamoji psalmė: psalmininkas ar giedotojai arba pats skaitovas pagieda (perskaito) priegiesmį, visi jį pakartoja, tada psalmininkas ar giedotojai, ar skaitovas gieda (skaito) psalmę, o visi nurodytose vietose kartoja priegiesmį. Mišiose be žmonių galima skaityti tik psalmę be priegiesmio (plg. BRMN, 89—90 ir 36 str.).

6. Paskui, jei prieš evangeliją yra dar antras skaitinys, skaitovas jį skaito sakykloje (prie pulto), kaip ir pirmąjį; visi sėdi, klausosi ir pabaigoje pritaria: *„Dėkojame Dievui"* (plg. BRMN, 91 str.).

7. Po antrojo skaitinio arba po vienintelio neevangelinio skaitinio ir atliepiamosios psalmės giedamas arba skaitomas posmelis prieš evangeliją: psalmininkas ar giedotojai arba pats skaitovas pagieda (vieną ar daugiau kartų, žiūrint melodijos) ar ištaria *„Aleliuja"*, visi pakartoja, tada giedamas (skaitomas) posmelis ir vėl kartojama *„Aleliuja"*.

„Aleliuja" gavėnioje praleidžiama arba pakeičiama kitu nurodytu šūkiu (plg. šio „Įvado" 9 str.). Gedulinėse Mišiose *„Aleliuja"* imama arba praleidžiama pagal vietos paprotį.

Jei atliepiamoji psalmė negiedama, privalu ją skaityti. Jei

negiedamas posmelis prieš evangeliją, galima jį skaityti arba visai praleisti (plg. BRMN 92, 37—39).

8. Skaitiniai prieš evangeliją pradedami pagal šiuos pavyzdžius: *„Skaitinys iš pranašo Izaijo knygos"*, *„Skaitinys iš šventojo apaštalo Paũliaus laiško Romiečiams"*, arba tiesiog: *„Iš pranašo Izaijo knygos"*, *„Iš šventojo apaštalo Paũliaus laiško Romiečiams"*, ir pan.

Po skaitinių skaitovas visuomet sako: *„Tai Dievo žodis"*. Visi atsako: *„Dėkojame Dievui"* (plg. „Mišių eiga", Nr. 7—9).

9. Prieš evangeliją kunigas, nusilenkęs altoriaus kryžiaus kryptimi, tyliai sukalba maldelę:

„Visagali Dieve, nuvalyk mano širdį ir lūpas, kad vertai skelbčiau tavo šventąją Evangeliją".

Jei evangeliją skaitys (giedos) diakonas, jis prašo kunigą palaiminimo ir yra laiminamas, kaip nurodyta mišiole.

Paskui, sakykloje ar prie pulto atsisukęs į žmones, kunigas (diakonas) taria: *„Viešpats su jumis"*. Visi atsako: *„Ir su tavimi"*.

Darydamas nykščiu kryželius — po vieną ant savo kaktos, lūpų ir krūtinės, taria: *„Pasiklausykite šventosios Evangelijos pagal Matą (Morkų, Luką, Joną)"*.— Atsakoma: *„Garbė tau, Viešpatie!"* (plg. BRMN, 94—96 str.; „Mišių eiga", Nr. 11—12).

10. Baigęs skaityti ar giedoti evangeliją, kunigas (diakonas) priduria: *„Girdėjote Viešpaties žodį"*. Visi atsako: *„Šlovė tau, Kristau!"*

Kunigas (diakonas) bučiuoja knygą, tyliai sakydamas:

„Evangelijos žodžiai tenaikina mūsų klaidas".

Kreipinius *„Viešpats su jumis"*, *„Pasiklausykite..."*, *„Girdėjote..."* ir atitinkamus atsakus dera giedotinėse Mišiose giedoti, nors pats evangelijos tekstas būtų skaitomas (plg. BRMN, 95 str.; „Mišių eiga", Nr. 13; Šv. Apeigų Kongregacijos 1967 m. kovo 5 d. instrukcija „Apie bažnytinę muziką", 29 str.).

KILNOJAMOSIOS ŠVENTĖS IR SKAITINIŲ CIKLAI

Metai	Pelenė	Velykos	Šeštinės	Sekminės	Devintinės	Eilinės savaitės			I advento sekm.	Sekmad. ciklas	Šiokiad. ciklas	Metai
						Prieš gavėnią	Praleidžiama	Po Sekminių				
1981	III. 4	IV.19	V.28	VI. 7	VI.18	VIII	IX	X	XI.29	A	I	1981
1982	II.24	IV.11	V.20	V.30	VI.10	VII	VIII	IX	XI.28	B	II	1982
1983	II.16	IV. 3	V.12	V.22	VI. 2	VI	VII	VIII	XI.27	C	I	1983
1984	III. 7	IV.22	V.31	VI.10	VI.21	IX	—	X	XII. 2	A	II	1984
1985	II.20	IV. 7	V.16	V.26	VI. 6	VI	VII	VIII	XII. 1	B	I	1985
1986	II.12	III.30	V. 8	V.18	V.29	V	VI	VII	XI.30	C	II	1986
1987	III. 4	IV.19	V.28	VI. 7	VI.18	VIII	IX	X	XI.29	A	I	1987
1988	II.17	IV. 3	V.12	V.22	VI. 2	VI	VII	VIII	XI.27	B	II	1988
1989	II. 8	III.26	V. 4	V.14	V.25	V	—	VI	XII. 3	C	I	1989
1990	II.28	IV.15	V.24	VI. 3	VI.14	VIII	—	IX	XII. 2	A	II	1990
1991	II.13	III.31	V. 9	V.19	V.30	V	VI	VII	XII. 1	B	I	1991
1992	III. 4	IV.19	V.28	VI. 7	VI.18	VIII	IX	X	XI.29	C	II	1992
1993	II.24	IV.11	V.20	V.30	VI.10	VII	VIII	IX	XI.28	A	I	1993
1994	II.16	IV. 3	V.12	V.22	VI. 2	VI	VII	VIII	XI.27	B	II	1994
1995	III. 1	IV.16	V.25	VI. 4	VI.15	VIII	—	IX	XII. 3	C	I	1995
1996	II.21	IV. 7	V.16	V.26	VI. 6	VII	—	VIII	XII. 1	A	II	1996
1997	II.12	III.30	V. 8	V.18	V.29	V	VI	VII	XI.30	B	I	1997
1998	II.25	IV.12	V.21	V.31	VI.11	VII	VIII	IX	XI.29	C	II	1998
1999	II.17	IV. 4	V.13	V.23	VI. 3	VI	VII	VIII	XI.28	A	I	1999
2000	III. 8	IV.23	VI. 1	VI.11	VI.22	IX	—	X	XII. 3	B	II	2000
2001	II.28	IV.15	V.24	VI. 3	VI.14	VIII	—	IX	XII. 2	C	I	2001
2002	II.13	III.31	V. 9	V.19	V.30	V	VI	VII	XII. 1	A	II	2002
2003	III. 5	IV.20	V.29	VI. 8	VI.19	VIII	IX	X	XI.30	B	I	2003
2004	II.25	IV.11	V.20	V.30	VI.10	VII	VIII	IX	XI.28	C	II	2004
2005	II. 9	III.27	V. 5	V.15	V.26	V	VI	VII	XI.27	A	I	2005
2006	III. 1	IV.16	V.25	VI. 4	VI.15	VIII	—	IX	XII. 3	B	II	2006
2007	II.21	IV. 8	V.17	V.27	VI. 7	VII	—	VIII	XII. 2	C	I	2007
2008	II. 6	III.23	V. 1	V.11	V.22	IV	V	VI	XI.30	A	II	2008
2009	II.25	IV.12	V.21	V.31	VI.11	VII	VIII	IX	XI.29	B	I	2009
2010	II.17	IV. 4	V.13	V.23	VI. 3	VI	VII	VIII	XI.28	C	II	2010
2011	III. 9	IV.24	VI. 2	VI.12	VI.23	IX	X	XI	XI.27	A	I	2011
2012	II.22	IV. 8	V.17	V.27	VI. 7	VII	—	VIII	XII. 2	B	II	2012
2013	II.13	III.31	V. 9	V.19	V.30	V	VI	VII	XII. 1	C	I	2013
2014	III. 5	IV.20	V.29	VI. 8	VI.19	VIII	IX	X	XI.30	A	II	2014
2015	II.18	IV. 5	V.14	V.24	VI. 4	VI	VII	VIII	XI.29	B	I	2015
2016	II.10	III.27	V. 5	V.15	V.26	V	VI	VII	XI.27	C	II	2016
2017	III. 1	IV.16	V.25	VI. 4	VI.15	VIII	—	IX	XII. 3	A	I	2017
2018	II.14	IV. 1	V.10	V.20	V.31	VI	—	VII	XII. 2	B	II	2018
2019	III. 6	IV.21	V.30	VI. 9	VI.20	VIII	IX	X	XII. 1	C	I	2019
2020	II.26	IV.12	V.21	V.31	VI.11	VII	VIII	IX	XI.29	A	II	2020

II lentelė

ANTRIEJI SKAITINIAI EILINIAIS SEKMADIENIAIS

Sekmadienis	A metais	B metais	C metais
2	1 Korintiečiams, 1—4	1 Korintiečiams, 6—11	1 Korintiečiams, 12—15
3	"	"	"
4	"	"	"
5	"	"	"
6	"	"	"
7	"	2 Korintiečiams	"
8	"	"	"
9	Romiečiams	"	"
10	"	"	"
11	"	"	"
12	"	"	"
13	"	"	"
14	"	"	"
15	"	Efeziečiams	Kolosiečiams
16	"	"	"
17	"	"	"
18	"	"	"
19	"	"	Žydams, 11—12
20	"	"	"
21	"	"	"
22	"	Jokūbo	"
23	"	"	Filemonui
24	"	"	1 Timotiejui
25	Filipiečiams	"	"
26	"	"	"
27	"	Žydams, 2—10	2 Timotiejui
28	"	"	"
29	1 Tesalonikiečiams	"	"
30	"	"	"
31	"	"	2 Tesalonikiečiams
32	"	"	"
33	"	"	"

III lentelė

PIRMIEJI SKAITINIAI EILINIAIS ŠIOKIADIENIAIS

Savaitė	Neporiniai metai	Poriniai metai
1	Žydams	1 Samuelio
2	"	"
3	"	2 Samuelio
4	"	2 Samuelio; 1 Karalių, 1—16
5	Pradžios, 1—11	1 Karalių, 1—16
6	"	Jokūbo
7	Siracido (Ekleziastikas)	"
8	"	1 Petro; Judo
9	Tobijo	2 Petro; 2 Timotiejui
10	2 Korintiečiams	1 Karalių, 17—22
11	"	1 Karalių, 17—22; 2 Karalių
12	Pradžios, 12—50	2 Karalių; Raudų
13	"	Amoso
14	"	Ozėjo; Izaijo
15	Išėjimo	Izaijo; Michėjo
16	"	Michėjo; Jeremijo
17	Išėjimo; Kunigų	Jeremijo
18	Skaičių; Pakartoto Įstat.	Jeremijo; Nahumo; Habakuko
19	Pakartoto Įstatymo; Jozuės	Ezechielio
20	Teisėjų; Rutos	"
21	1 Tesalonikiečiams	2 Tesalonik.; 1 Korint.
22	1 Tesalonik.; Kolosiečiams	1 Korintiečiams
23	Kolosiečiams; 1 Timotiejui	"
24	1 Timotiejui	"
25	Ezdro; Agėjo; Zacharijo	Patarlių; Kohel. (Ekleziastas)
26	Zacharijo; Nehemijo; Barucho	Jobo
27	Jonos; Malachijo; Joelio	Galatams
28	Romiečiams	Galatams; Efeziečiams
29	"	Efeziečiams
30	"	"
31	"	Efeziečiams; Filipiečiams
32	Išminties	Titui; Filipieč.; 2 ir 3 Jono
33	1 ir 2 Makabiejų	Apreiškimas Jonui
34	Danieliaus	

ABĖCĖLINĖ SANTRUMPŲ RODYKLĖ

Abd — Abdijo pranašystė
Ag — Agėjo pranašystė
Am — Amoso pranašystė
Apd — Apaštalų darbai
Apr — Apreiškimas Jonui

Bar — Barucho pranašystė

Dan — Danieliaus pranašystė

Ef — Laiškas Efeziečiams
Est — Esteros knyga
Ez — Ezechielio pranašystė
Ezd — Ezdro knyga

Fil — Laiškas Filipiečiams
Fm — Laiškas Filemonui

Gal — Laiškas Galatams
Gg — Giesmių giesmė

Hab — Habakuko pranašystė

Įst — Pakartoto Įstatymo knyga
Iš — Išėjimo knyga
Išm — Išminties knyga
Iz — Izaijo pranašystė

Jdt — Juditos knyga
Jer — Jeremijo pranašystė
Jl — Joelio pranašystė
Jn — Evangelija pagal Joną
1 Jn — 1-asis Jono laiškas
2 Jn — 2-asis Jono laiškas
3 Jn — 3-asis Jono laiškas
Job — Jobo knyga
Jok — Jokūbo laiškas
Jon — Jonos pranašystė
Joz — Jozuės knyga
Jud — Judo laiškas

1 Kar — 1-oji Karalių knyga
2 Kar — 2-oji Karalių knyga
Koh — Koheleto knyga (Pamokslininko, Ekleziastas)

Kol — Laiškas Kolosiečiams
1 Kor — 1 laiškas Korintiečiams
2 Kor — 2 laiškas Korintiečiams
1 Krn — 1-oji Kronikų knyga
2 Krn — 2-oji Kronikų knyga
Kun — Kunigų knyga

Lk — Evangelija pagal Luką

1 Mak — 1-oji Makabiejų knyga
2 Mak — 2-oji Makabiejų knyga
Mal — Malachijo pranašystė
Mch — Michėjo pranašystė
Mk — Evangelija pagal Morkų
Mt — Evangelija pagal Matą

Nah — Nahumo pranašystė
Neh — Nehemijo knyga

Oz — Ozėjo pranašystė

Pat — Patarlių knyga
Pr — Pradžios knyga
Ps — Psalmynas
1 Pt — 1-asis Petro laiškas
2 Pt — 2-asis Petro laiškas,

Rd — Raudų knyga
Rom — Laiškas Romiečiams
Rut — Rutos knyga

1 Sam — 1-oji Samuelio knyga
2 Sam — 2-oji Samuelio knyga
Sir — Siracido knyga (Ekleziastikas)
Sk — Skaičių knyga
Sof — Sofonijo pranašystė

1 Tes — 1 laiškas Tesalonikiečiams
2 Tes — 2 laiškas Tesalonikiečiams
1 Tim — 1 laiškas Timotiejui
2 Tim — 2 laiškas Timotiejui
Tit — Laiškas Titui
Tob — Tobijo knyga
Ts — Teisėjų knyga

Zch — Zacharijo knyga
Žyd — Laiškas Žydams

Nebiblinių šaltinių nuorodoms šiame įvade vartojamos tokios santrumpos:

BRMN — Bendrieji Romos mišiolo nuostatai (skaitmenys žymi straipsnius).

KA — II Vatikano Susirinkimo Dogminė konstitucija apie Apreiškimą (skaitmenys žymi straipsnius).

LK — II Vatikano Susirinkimo Liturginė konstitucija (skaitmenys žymi straipsnius).

Nut. — knyga II VATIKANO SUSIRINKIMO NUTARIMAI, Vilnius—Kaunas, 1968 (skaitmenys žymi puslapius).

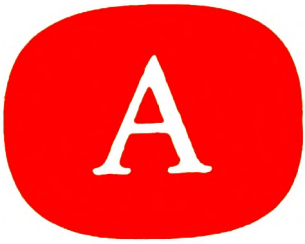
A

I ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 2, 1—5

Viešpats surinks visas tautas
į amžinąją Dievo Karalystės taiką

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Žõdis, kurį Amòso sūnùs Izaìjas regėjo apiẽ Jùdą ir Jerùzalę.

Paskutìnėmis dienomìs Viẽšpaties namų̃ kálnas stovės añt tvirtõs papėdės ir kýšos iškìlęs aukštaĩ viřš kalvų̃. Priẽ jõ paplũs vìsos taũtos. Į teñ atkeliaũs daugýbė tautų̃ ir sakỹs:

„Ateĩkite! Mẽs žeñgiame į Viẽšpaties kálną, į Jokũbo Diẽvo namùs! Jisaĩ teparódo mùms sàvo keliùs, kàd eĩtume jõjo takaĩs. Ìš Siòno ateĩs paliepìmas, iš Jerùzalės — Viẽšpaties žõdis".

Jis sprę̃s ginčùs tařp tautų̃, sudraũsmins daugýbę genčių̃. Ir pérkals jõs sàvo kalavijùs į árklus ir íetis — į pjáutuvus. Tautà priẽš taũtą nebekeĩs kalavìjo, ir niẽkas daugiaũ nesiprãtins kariáuti.

Ateĩkite, Jokũbo namaĩ, ir váikščiokime Viẽšpaties šviesojė!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 121, 1—2. 3—4a. (4b—5. 6—7). 8—9 (P.: plg. 1)

P. Į Viẽšpaties bũstą džiaugsmìngai keliáujam.

[1] Džiaugiúosi, išgirdęs, kàs mán pasakýta:
„Į Viẽšpaties bũstą keliáujam!"
[2] Štaĩ mũsų kója jaũ stóvi
tàvo, Jerùzale, vařtuos. — **P.**

3 Jerùzale, miẽste puikùsis,
tvirtaĩ pastatýtas, taĩsi nuliẽtas!
4 Čionaĩ plaũkia žmónės, Viẽšpaties žmónės. —

P. Į Viẽšpaties bústą džiaugsmìngai keliáujam.

Jùk príedermė Izraèliui Viẽšpatį šlóvint.
5 Teisẽjams krãsės čià stóvi,
čià — sóstai Dóvydo aĩniams. — **P.**

6 Jerùzalei meĩskit ramýbės,
kàd bútų saũgūs visì, kàs ją mýli.
7 Tebũna taikà visám miẽstui,
jõ rúmams — ramýbė. — **P.**

8 Sakaũ: tegù klẽsti ramýbė!
Jùk čià màno bróliai, bičiùliai,
9 čià músų Viẽšpaties Diẽvo buveĩnė.
Meldžiù táu geróvės! — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 13, 11—14

Mūsų išganymas arti

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Supràskite, kóks dabaĩ laĩkas. Ìšmušė valandà jùms pabùsti ìš miẽgo. Dabaĩ išgãnymas arčiaũ, negù tuomèt, kaĩ įtikėjome.

Naktìs nusliñko, dienà prisiaĩtino. Tàd nusimèskime tamsõs dárbus, apsiginklúokime šviesõs giñklais! Kaĩp diẽną, eĩkimės padõriai, sáugodamiesi apsirijìmo, girtãvimo, palaidùmo, neskaistùmo, nesántaikos iĩ pavyduliãvimo. Apsiviĩkite Viẽšpačiu Jėzumi Krìstumi iĩ nelẽpinkite sàvo kũno, neténkinkite jõ geidulių.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Ps 84, 8

P. Aleliùja. — Paródyk mùms, Viẽšpatie, sàvo gerùmą, suteĩk išganìngą pagálbą. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 24, 37—44

Budėkite, kad būtumėte pasirengę

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Mãtą.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Kaĩp yrà bùvę Nõjaus dienomìs, taĩp bùs iř Žmogaũs Sūnui ateĩnant. Kaĩp dienomìs priẽš tvãną žmónės, niẽko nenumanýdami, válgė, gėrė, tuõkėsi iř tuõkė vaikùs ikì pàt dienõs, kurią Nõjus įžengė į laĩvą, kaĩ užėjo tvãnas iř visùs nusinešė, taĩp bùs iř Žmogaũs Sūnaũs atėjimo metù. Tuomèt iš dviejų, kartù ẽsančių laukuosė, víenas bùs pàimtas, õ kitas pàliktas. Dvì maĨs vienomìs gìrnomis, iř vienà bùs paimtà, õ kità paliktà.

Todẽl budėkite, nès nežinote, kurią diẽną ateĩs jūsų Viẽšpats. Supràskite iř taĩ: jéigu šeimininkas žinótų, kurią naktiẽs vãlandą ateĩs vagìs, jìs budėtų iř neléistų jám įsiláužti į namùs. Todẽl iř jũs bũkite pasireñgę, nès Žmogaũs Sūnùs ateĩs, kaĩ nesitikėsite".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 11, 1—10

Teisingai jis teis mažuosius

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Ìš Jėsės kélmo išaũgs ataugà, iš jõ šakniẽs išdỹgs atžalà. Añt jõ ilsẽsis Viẽšpaties dvasià: išmintiẽs iř supratìmo dvasià, patarìmo iř tvirtùmo dvasià, pažinìmo iř

maldingùmo dvasià. Jìs bùs kùpinas Viẽšpaties báimės dvãsios.

Jisaĩ nė pagal̃ išorę teĩs, nė pagal̃ núogirdas sprę̃s. Teisìngai jìs teĩs mažúosius, nešãliškai sprę̃s šaliẽs vargdiẽnių bylàs. Sàvo lū̃pų lazdà jìs ištiks smùrtininką, burnõs kvėpimù užmùš pìktadarį. Teisingùmas — jõ klùbų diržas, ištikimýbė — jõ strėnų júosta.

Tuomèt šalià vil̃ko patil̃ps ėriùkas, leopárdas gulẽs priẽ ožiùko. Draugė ganỹsis veršis ir̃ liū̃tas, juõs sérgėti galẽs mãžas vaĩkas. Kárvė draugaũs sù lóke, kartù atsigul̃s jų̃ jaunìkliai. Liū̃tas ẽs šiáudus, kaĩp jáutis. Kū̃dikis žaĩs priẽ žálčio lindỹnės, vaĩkas galẽs kišti rañką į̃ gyvãtės ùrvą. Visamė màno šventãjame kalnė nevỹks niẽko pìkta, nebùs nusikaltìmų, nės šalìs bùs pilnà Viẽšpaties pažinìmo, kaĩp vandeñs pripìldyta jū́ra.

Tą̃ diẽną Jėsės šakniẽs atžalà stõs žénklu tautóms. Juõ vil̃sis pagónys. Garbìnga bùs jõ buveĩnė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 71, 1—2. 7—8. 12—13. 17 (P.: 7)

P. Klestẽs jõ dienomìs teisingùmas,
gražiáusia ramýbė peř ámžius.

1 Õ Diẽve, sàvo išmintį dúoki valdõvui,
tám sū́nui karãliaus įdíek teisingùmą,
2 kàd jìs valdýtų sàvo taũtą kaĩp dẽra,
bū́tų teisìngas tàvo vargdiẽniams. — **P.**

7 Klestẽs jõ dienomìs teisingùmas,
gražiáusia ramýbė — kõl šviẽs padángėj mėnùlis.
8 Jìs viešpataũs nuõ Jū́ros lìg Jū́ros,
nuõ Ùpės lìgi žẽmės skrìtulio krãšto. — **P.**

12 Jìs jùk vaduõs pagálbos maldáujantį vař̃gšą,
tą̃ nelaimingą, kuriám nepàdeda niẽkas.

13 Jis gailẽs vařgšo, betuřčio
iř sàvo varguõliams gélbės gyvýbę. — **P.**

17 Paláimintas bùs jõ vařdas peř ámžius,
kõlei sáulė šviẽs — bùs jis šlovìngas.
Peř jį paláimą atràs vìsos geñtys pasáulio,
turẽs vìsos taũtos jį šlóvint. — **P.**

Antrasis skaitinys

Rom 15, 4—9

Kristus išganys visus žmones

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Vìsa, kàs kitadõs parašýta, mùms pamókyti parašýta, kàd ištverme iř Rãštų pagúoda turėtume viltiẽs. Ìštvermės iř pagúodos Diẽvas tedúoda jùms tarpùsavyje bũti vienõs mintiẽs, Krìstaus Jėzaus pãvyzdžiu, kàd sutartinaĩ víenu balsù šlóvintume Diẽvą, mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvą.

Priimkite víenas kìtą, kaĩp iř Krìstus jùs prièmė, Diẽvo garbei. Àš sakaũ: Krìstus tãpo apipjáustytųjų tařnas dėl Diẽvo teisùmo, kàd patvìrtintų prótėviams sùteiktus pãžadus iř kàd pagónių taũtos šlóvintų Diẽvą ùž jõ gailestingùmą, kaĩp parašýta: „Pagónių tárpe išpažìnsiu tavè, tàvo vařdui giedósiu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

Lk 3, 4. 6

P. Aleliùja. — Taisýkite Viẽšpačiui kẽlią,
ištiẽsinkite jám takùs.
Visì žmónės išvỹs Diẽvo išgélbėjimą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 3, 1—12

Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Anomìs dienomìs pasiródė Jõnas Krikštytojas. Jìs skélbė Judėjos dykumojė: „Atsiveřskite, nès prisiařtino dangaũs karalỹstė". Õ jìs bùvo tasaĩ, apiẽ kurį prãnašas Izaìjas yrà pasãkęs: „Dykumojė šaũkiančiojo baĩsas: Taisýkite Viẽšpačiui kẽlią! Ištiẽsinkite jám takùs!"

Pàts Jõnas vilkėjo kupranugãrio vìlnų ãpdaru, õ strėnas bùvo susijúosęs odiniù diržù. Jõ maĩstas bùvo skėriaĩ ir laũko medùs.

Tuomèt pàs jį ėmė riñktis Jerùzalės gyvéntojai, visà Judėja ir visà Pajordanẽ. Jiẽ išpažìndavo núodėmes ir bùvo jõ krìkštijami Jordãno ùpėje. Pamãtęs daũg fariziẽjų ir sadukiẽjų, eĩnančių krìkštytis, Jõnas juõs bãrė:

„Angių ìšperos, kàs jùs pamókė bėgti nuõ besiařtinančios rūstýbės? Paródykite tikrų atsivertìmo vaĩsių! Ir nebandýkite ramìntis: ‚Jùk mũsų tėvas — Abraõmas'. Àš jùms sakaũ, kàd Diẽvas gãli pažãdinti Abraõmui vaikų ìš šìtų akmenų. Štaĩ kiřvis jaũ priẽ mẽdžio šaknų, ir kiekvíenas mẽdis, kurìs nedúoda gerų vaĩsių, bùs iškirstas ir įmestas į ùgnį.

Àš jùs krìkštiju vándeniu, kàd atsiveřstumėte, bèt põ manęs ateĩs galingèsnis ùž manė — àš neveřtas jám nẽ kùrpių nešióti. Jisaĩ krìkštys jùs Šventąja Dvasià ir ugnimì. Jõ rañkoje vėtỹklė, ir jìs išvalỹs sàvo klúoną. Kviečiùs sugabeñs į klėtį, õ pelùs sudẽgins neužgesìnama ugnimì".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 35, 1—6a. 10

Pats Dievas ateis ir mus išgelbės

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Pradžiùgs dykumà, tyríeji laukaĩ, imš krýkštauti žýdinti dỹkvietė. Jinaĩ pasipuõš visomìs gėlėmìs ir džiũgaute džiũgaus laimìnga. Jái suteiktà bùs Libãno grožýbė, Karmėlio ir Šaròno puošnùmas. Manóji tautà žvelgs į Viẽšpaties šlóvę, į mũsų Diẽvo gražùmą.

Tegùl sutvirtėja nusilpusiems rañkos, tegùl nebeliñksta jíems kẽliai! Sakýkite tíems, kuriẽ nusimìnę: „Drąsõs! Nebijókite! Štaĩ jũsų Diẽvas! Ateĩna jõ keršas ir ãtpildas. Pàts Diẽvas ateĩs ir jùs išgélbės".

Tuomèt atsimerks aklíesiems ãkys, atsiverš kurtíesiems aũsys. Raišàsis pašõks tařtum élnias, ir nẽbyliui atsiriš liežùvis.

Kuriuõs Viẽšpats išláisvins, tiẽ sugrįš į tėvỹnę. Linksmì atkeliaũs jiẽ į Siòną, ir ámžinas džiaũgsmas spindẽs iš jų véido. Sugrįš džiugesỹs ir láimė didžiáusia, vargáms ir dejõnėms praẽjus.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 145, 7. 8—9a. 9bc—10 (P.: plg. Iz 35, 4)

P. Viẽšpatie, ateĩk išgélbėti mũsų.
Arba: Aleliùja.

7 Ámžiais Viẽšpats laĩkos teisýbės,
gìna reikmės nekaltų prispaustųjų,
alkaníems parúpina dúonos.
Kãlinius ìš páncių Viẽšpats vadúoja. — **P.**

8 Aklíesiems šviẽsą Viẽšpats grąžìna,
klumpantiems pàdeda Viẽšpats vẽl atsistóti,
mýli Viẽšpats žmónes teisìngus.
9 Viẽšpats sérgi svetimšãlio žiñgsnį. — **P.**

Našláitį, nãšlę globója,
õ nedoríesiems ùžkerta kẽlią.
10 Viẽšpats yrà ámžių Valdõvas,—
jìs tàvo Diẽvas, Siòne!
Jìs kartų̃ kartóms viešpatáuja. —

P. Viẽšpatie, ateĩk išgélbėti mũsų. (*A r b a:* Aleliùja).

Antrasis skaitinys Jok 5, 7—10

Sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas arti

Ìš šveñtojo apãštalo Jokū̃bo láiško.

Bū́kite kañtrūs, bróliai, ikì Viẽšpaties atėjìmo. Antaĩ, ū́kininkas láukia brangaũs žẽmės vaĩsiaus, kañtriai jį̃ globódamas, kõl suláukia ankstývojo ir̃ vėlývojo lietaũs. Ir̃ jũs bū́kite kañtrūs, sustìprinkite sàvo šìrdis, nès Viẽšpaties atėjìmas artì.

Nemurmėkite, bróliai, vienì priẽš kitùs, kàd nebū́tumėte teisiamì. Štaĩ teisė̃jas jaũ stóvi priẽ sleñksčio. Imkite, bróliai, vargų̃ pakantùmo ir̃ kantrýbės pãvyzdžiu prãnašus, kuriẽ kalbė̃jo Viẽšpaties vardù.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Iz 61, 1

P. Aleliùja. — Viẽšpaties dvasià añt manę̃s;
jìs manė̀ pàsiuntė̀
nèšti gẽrą naujíeną vargdiẽniams. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 11, 2—11

Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Mãtą.

Jõnas, išgirdę̃s kalė̃jime apiẽ Kristaus dárbus, nùsiuntė sàvo mókinius jõ pakláusti: „Ar̃ tù esì tàs, kurìs tùri ateĩti, ar̃ mùms láukti kìto?"

Jėzus atsãkė: „Keliáukite iř apsakýkite Jõnui, ką čià girdite iř mãtote: aklíeji pràregi, raišíeji váikščioja, raupsúotieji apvãlomi, kurtíeji girdi, mìrusieji prikeliamì, vargdiẽniams skelbiamà gerój naujíena. Ir paláimintas, kàs nepasipiktins manimì".

Jíems nueĩnant, Jėzus ẽmė kalbėti minióms apiẽ Jõną: „Kõ išẽjote į dỹkumą pasižiūrėti? Ar vėjo lingúojamos néndrės? Õ kõ išẽjote pamatýti? Ar švelniaĩs drabùžiais viĩkinčio žmogaũs? Švelniaĩs drabùžiais viĩkintys gyvẽna aurė karãliaus rúmuose. Taĩ kõ gi išẽjote? Ar pamatýti prãnašo? Taĩp. sakaũ jùms, iř kuř kàs daugiaũ, negù prãnašo! Jìs yrà tasaĩ, apiẽ kurį parašýta: ‚Štaĩ àš siunčiù pirm tavęs sàvo pãsiuntinį, iř jis nutiẽs táu kẽlią'. Ìš tiesų sakaũ jùms: tarp gimusių iš móterų nėrà bùvę didesnio ùž Jõną Krikštytoją, bèt iř mažiáusias dangaũs karalỹstėje didesnis ùž jį".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 7, 10—14

Štai mergelė pradės

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Prabìlęs Viẽšpats peř prãnašą kalbėjo Achãzui: „Prašýk Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, sáu žénklo — arbà apačiojė iš žemýbių, arbà viršujė iš aukštýbių". Achãzas atsãkė: „Àš niẽko neprašýsiu iř Viẽšpaties nebandýsiu".

Tuomèt Izaìjas prabìlo: „Klausýkite, Dóvydo namaĩ! Ar jùms peř mãža várginti žmónes, kàd jũs įkỹrite iř màno Diẽvui? Todẽl pàts Viẽšpats duõs jùms žénklą: štaĩ mergẽlė pradẽs iř pagimdỹs sũnų; ji duõs jám vařdą Emanuèlis, taĩ réiškia: ‚Diẽvas sù mumìs' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 23, 1—2. 3—4ab. 5—6 (P.: plg. 7c ir 10b)

P. Teĩžeñgia čià Viẽšpats:
jìs — garbìngas Valdõvas.

1 Viẽšpaties žẽmė — ĩr kàs tìk añt žẽmės,
vìsas pasáulis ĩr kàs jamè gýva.
2 Jùk taĩ jìs jį̃ vir̃š jū́rų pastãtė,
vir̃š ùpių tvìrtą sukū́rė. — **P.**

3 Kàs įžeñgs į̃ Viẽšpaties bū́stą?
kàs drį̃s jõ šventỹkloj pabū́ti?
4 Žmogùs, kuriõ rañkos nekaĩtos,
kurìs tùri sąžinę grýną,
bè reĩkalo nèmini Viẽšpaties vařdo. — **P.**

5 Viẽšpats šìtokį láimins,
Gélbėtojas Diẽvas atlýgins.
6 Šìtokie žmónės — tikrì jõ gerbė̃jai,
jiẽ išsiilgę Viẽšpaties véido. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 1, 1—7

Jėzus Kristus, kilęs iš Dovydo giminės,— Dievo Sūnus

Iš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Paũlius, Jėzaus Krìstaus tařnas, pašauktàsis apãštalas, išskìrtas skélbti gẽrąją Diẽvo naujíeną, kurią̃ Diẽvas bùvo ìš añksto pažadė̃jęs peř sàvo prãnašus šventuõsiuose Rãštuose.

Õ jiẽ kaĩba apiẽ jõ Sū́nų, kū́nu kìlusį iš Dóvydo giminẽs, šventùmo Dvasià ĩr prisikėlimù iš numìrusių pristatýtą Diẽvo Sūnumì sù didžià galià,— Jėzų Krìstų, mū́sų Viẽšpatį. Peř jį̃ ẽsame gãvę malónę ĩr apãštalo tarnỹstę, kàd jõ gařbei skleĩstume tikė̃jimo klusnùmą visosè pagónių tautosė. Jū̃ tárpe ĩr jū̃s ẽsate Jėzaus Krìstaus pašaukti.

Visíems Diẽvo mylimíesiems, ẽsantiems Ròmoje, pašauktíems šventíesiems: tebũna jùms malónė beĩ ramýbė nuõ mũsų Tėvo Diẽvo ir Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 1, 23

P. Aleliùja. — Štaĩ mergẽlė pagimdỹs sũnų,
ir jìs vadiñsis Emanuèlis —
Diẽvas sù mumìs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 1, 18—24

Jėzus gims iš Marijos,
susižadėjusios su Dovydo sūnumi Juozapu

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzaus Krìstaus gimìmas bùvo toksaĩ.

Jõ mótina Marijà bùvo susižadėjusi sù Juõzapu; dár nepradėjus jíems kartù gyvénti, Šveñtajai Dvãsiai veĩkiant, jì tãpo nėščià. Jõs výras Juõzapas, bũdamas teisùs ir nenorėdamas darýti jái nešlovės, sumãnė tylomìs jã atléisti.

Kaĩ jìs nuspréndė taĩp padarýti, peř sãpną pasiródė jám Viẽšpaties ángelas ir tãrė: „Juõzapai, Dóvydo sūnaũ, nebijók parsivèsti ĩ namùs sàvo žmonõs Marìjos, nès jõs vaĩsius yrà iš Šventõsios Dvãsios. Jì pagimdỹs sũnų, kuriám tù dúosi vařdą Jėzus, nès jìs išgélbės sàvo taũtą iš núodėmių".

Vìsa taĩ įvỹko, kàd išsipìldytų Viẽšpaties žõdžiai, pasakýti prãnašo lũpomis: „Štaĩ mergẽlė nešiõs įsčiose ir pagimdỹs sũnų, ir jìs vadiñsis Emanuèlis", õ taĩ réiškia: „Diẽvas sù mumìs".

Atsikėlęs Juõzapas padãrė taĩp, kaĩp Viẽšpaties ángelo bùvo įsakýta, ir parsìvedė žmóną pàs savė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Gruodžio 25 d.

KRISTAUS GIMIMAS
Kalėdos

KŪČIŲ VAKARO MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Iz 62, 1—5

Viešpats tavimi žavisi

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Dėl Siòno àš netylėsiu, nebūsiu ramùs dėl Jerùzalės, kõl jõs teisingùmas spindėte suspindės ir̃ jõsios gerovė nušvìs kaĩp žibiñtas.

Išvỹs tuomèt taũtos tàvo teisýbę, visì karãliai — tàvo didýbę. Tù bũsi vadìnama naujù vardù, kurĩ ištarš Viẽšpaties lūpos. Tù bũsi puošnì karūnà Viẽšpaties rañkoje, karãliška diademà sàvo Diẽvo dešinėjė.

Tavẽs daugiaũ nevadiñs „Paliktąja", ir̃ tàvo šaliẽs — „Vienišąja". Tù bũsi vadìnama „Màno žãvesiu", õ tàvo šalìs — „Ištekėjusia", nès Viẽšpats tavimì žãvisi ir̃ tàvo šalìs bùs ištẽkinta.

Kaĩp tuõkiasi vaikìnas sù merginà, taĩp tàvo statýtojas susituõks sù tavimì. Kaĩp džiaũgiasi núotaka jaunìkis, taĩp džiaũgsis tavimì tàvo Diẽvas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 88, 4—5. 16—17. 27 ir 29 (P.: plg. 2a)

P. Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peĩ ámžius.

4 „Sudariaũ àš sándorą sù išrinktúoju.
Àš Dóvydui, sàvo taĩnui, prisiekiau:
5 ‚Gìminę tàvo ámžiams sukūriau,
kartũ kartomìs tvẽriantį sóstą táu pastatýsiu' ". — **P.**

16 Laimìnga tautà, kurì tavė gárbinti móka džiaugsmìngai,
tàvo véido šviesõs apšviestà jì gyvėna.
17 Nuõlat lìnksmina ją tàvo vařdas,
dìdžiúojas jì tàvo teisýbe. — **P.**

27 „Jisaĩ mán sakỹs: ‚Tù màno Tėvas, tù màno Diẽvas
ir príebėga mán išsigélbėt'.
29 Àš bũsiu peř ámžius jám malonìngas,
tvirtà pasilìks sándora mũsų". — **P.**

Antrasis skaitinys Apd 13, 16—17. 22—25

Paulius skelbia Kristų, Dovydo Sūnų

Ìš Apãštalų darbų.

Atvỹkęs į Pizìdijos Antiòchiją, Paũlius atsistójo ir̃, dãvęs rankà žénklą nutìlti, prabìlo:

„Izraèlio výrai ir̃ kitì dievobáimingieji žmónės, paklausýkite! Šiõs Izraèlio tautõs Diẽvas išsiriñko mũsų prótėvius ir̃ išáukštino juõs, gyvėnančius išeivìjoje, Egìpto šalyjė. Ródydamas sàvo rañkos galýbę, išvedė juõs ìš Egìpto.

Jìs pakėlė jíems karãliumi Dóvydą, apiẽ kurį pasãkė: ‚Radaũ Dóvydą, Jėsės sũnų, výrą pagaĩ sàvo šìrdį, kurìs įvýkdys visùs màno nórus'. Ìš jõ palikuonių, kaĩp bùvo žadėjęs, Diẽvas ìšvedė Izraèliui gélbėtoją Jėzų. Priẽš jám ateĩnant, Jõnas paskélbė atsivertìmo krìkštą vìsai Izraèlio taũtai. Baĩgdamas gyvėnimo keliõnę, Jõnas paréiškė: ‚Àš nesù tàs, kuõ manė laĩkote. Štaĩ põ manęs ateĩna tasaĩ, kuriám àš neveřtas atrìšti kùrpių diržẽlio' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Rytój išdìldyta bùs žėmės neteisýbė,
ir̃ mùms viešpataũs
pasáulio Išganýtojas. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 1, (1—17). 18—25

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Mãtą.

Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus, kilmė

Jėzaus Krìstaus, Dóvydo Sūnaũs, Abraõmo sūnaũs, kilmės knygà.

Abraõmui gimė Izaõkas, Izaõkui gimė Jokũbas, Jokũbui gimė Jùdas iř jõ bróliai. Jùdui gimė Farèsas iř Zarà iš Tamãros, Farèsui gimė Esròmas, Esròmui gimė Arãmas. Arãmui gimė Aminadãbas, Aminadãbui gimė Naasònas, Naasònui gimė Salmònas. Salmònui gimė Boòzas iš Rachãbos, Boòzui gimė Jobèdas iš Rùtos, Jobèdui gimė Jėsė. Jėsei gimė karãlius Dóvydas.

Dóvydui gimė Saliãmonas iš Urìjo žmonõs. Saliãmonui gimė Roboãmas, Roboãmui gimė Abìjas, Abìjui gimė Asãfas. Asãfui gimė Juozapãtas, Juozapãtui gimė Jorãmas, Jorãmui gimė Ozìjas. Ozìjui gimė Joatãmas, Joatãmui gimė Achãzas, Achãzui gimė Ezekìjas. Ezekìjui gimė Manãsas, Manãsui gimė Amònas, Amònui gimė Jozìjas. Jozìjui gimė Jechonìjas iř jõ bróliai ištrėmìmo Į Babilònią laikaĨs.

Põ ištrėmìmo Į Babilònią Jechonìjui gimė Salatièlis, Salatièliui gimė Zorobabèlis. Zorobabèliui gimė Abijùdas, Abijùdui gimė Eliakìmas, Eliakìmui gimė Azòras. Azòrui gimė Sadòkas, Sadòkui gimė Achìmas, Achìmui gimė Elijùdas. Elijùdui gimė Eleazãras, Eleazãrui gimė Matãnas, Matãnui gimė Jokũbas. Jokũbui gimė Juõzapas — výras Marìjos, iš kuriõs gimė Jėzus, vadìnamas Krìstumi — Mesijù.

TaĨgi nuõ Abraõmo ikì Dóvydo ìš vìso keturiólika kartų̃, nuõ Dóvydo ikì ištrėmìmo Į Babilònią keturiólika kartų̃ iř nuõ ištrėmìmo Į Babilònią ikì Krìstaus keturiólika kartų̃.

Marija pagimdys sūnų, kuriam tu duosi vardą Jėzus

Jėzaus Krìstaus gimìmas bùvo toksaĩ.

Jõ mótina Marijà bùvo susižadėjusi sù Juõzapu; dár nepradėjus jíems kartù gyvénti, Šveñtajai Dvãsiai veĩkiant, jì tãpo nėščià. Jõs výras Juõzapas, bűdamas teisùs ir nenorėdamas darýti jái nešlovės, sumãnė tylomìs jã atléisti.

Kaĩ jìs nuspréndė taĩp padarýti, peř sãpną pasiródė jám Viẽšpaties ángelas ir tãrė: „Juõzapai, Dóvydo sūnaũ, nebijók parsivèsti į namùs sàvo žmonõs Marìjos, nès jõs vaĩsius yrà ìš Šventõsios Dvãsios. Jì pagimdỹs sűnų, kuriám tù dúosi vařdą Jėzus, nès jìs išgélbės sàvo taũtą ìš núodėmių".

Vìsa taĩ įvỹko, kàd išsipìldytų Viẽšpaties žõdžiai, pasakýti prãnašo lűpomis: „Štaĩ mergẽlė nešiõs įsčiose ir pagimdỹs sűnų, ir jìs vadiñsis Emanuèlis", õ taĩ réiškia: „Diẽvas sù mumìs".

Atsikẽlęs Juõzapas padãrė taĩp, kaĩp Viẽšpaties ángelo bùvo įsakýta, ir parsìvedė žmóną pàs savė. Jám negyvẽnus sù jà kaĩp výrui, jì pagimdė Sűnų, kurĮ̃ jìs pavadìno Jėzumi.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

KALĖDŲ NAKTIES MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Iz 9, 1—3. 5—6

Sūnus mums duotas

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Tautà, kurì váikščioja patámsiais, išvỹs skaĩsčią šviẽsą, gyvẽnantiems tamsõs šalyjė užtekẽs šviesýbė. Tù sukélsi linksmýbę ir dìdelį džiaũgsmą. Jiẽ lìnksminsis tàvo akìvaizdoje, kaĩp lìnksminasi žmónės pjūtiẽs metù, kaĩp džiűgauja grõbį dalìjant. Jùk tù išardýsi juõs slėgusį jùngą, suláužysi vérgusį vẽzdą — gáiniotojo lãzdą, kaĩp Midiãno diẽną.

Mùms kūdikis gimė, sūnùs gì mùms dúotas. Añt jõjo pečių viešpatãvimas. Vadiñs jį vardaĩs: „Nuostabùsis Patarėjas, Galingasis Diẽvas, Amžinàsis Tėvas, Taikõs Kunigáikštis". Didì jõ valdžià, iř taikà begalinė. Valdỹs jìs Dóvydo sóstą iř jõ karalỹstę. Jìs stiprins iř grį̃s ją̃ teisýbe iř téise nuõ šiõl iř peř ámžius. Kareivìjų Viẽšpaties uolùmas šitai įvýkdys.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 95, 1—2a. 2b—3. 11—12. 13 (P.; Lk 2, 11)

P. Šiañdien mùms gimė Išganýtojas.
Jìs yrà Viẽšpats Mesìjas.

1 Viẽšpačiui naũją gíesmę giedókit,
giedókite jám vìsos šãlys.
2 Giedókite Viẽšpačiui,
šlóvę dúokit jõ vařdui. — **P.**

Skélbkit kasdiẽn, kàd jìs išgãnymą nẽša.
3 Skélbkit pagónims jõ garbingùmą,
tautóms — jõ nuostabiùs dárbus. — **P.**

11 Tesidžiaũgia dañgūs, tekrýkštauja žẽmė.
Tešniõkščia jám jū́ra, pripìldyta gývių.
12 Laukaĩ sù javaĩs tegù kẽlia linksmýbės.
Tegù gìrių mẽdžiai Viẽšpačiui siaũdžia. — **P.**

13 Kaĩ jìs šit ateĩna,
ateĩna tvarkýti pasáulio.
Jìs tvařko pasáulį teisìngai,
ištikimiáusiai vaĩldo žmonìją. — **P.**

Antrasis skaitinys Tit 2, 11—14

Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Tìtui.

Išganìngoji Diẽvo malónė pasiródė visíems žmonėms iř móko mùs, kàd, atsisãkę bedievỹstės iř pasáulio aist-

rų, santūriai, teisingai ir maldingai gyvėntume šiamė pasáulyje, laukdami paláimintosios viltiės — mūsų didžiojo Diẽvo beĩ Gélbėtojo Krìstaus Jėzaus šlovės apsireiškimo. Jis atidavė savė už mùs, kàd išpirktų mùs iš visókių nedorýbių ir subùrtų sáu nuskaĩstintą taũtą, uõlią geriems darbáms.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 2, 10—11

P. Aleliùja. — Àš skélbiu jùms didį džiaũgsmą:
šiañdien jùms gimė Išganýtojas —
Viẽšpats Mesìjas. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 2, 1—14

Šiandien jums gimė Išganytojas

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Anomìs dienomìs išėjo cìesoriaus Augùsto įsãkymas surašýti visùs valstýbės gyvéntojus. Tóks pirmàsis surãšymas bùvo padarýtas Kvirìnui valdant Sìriją. Taĩgi visì keliãvo užsirašýti, kiekvíenas į sàvo miẽstą.

Taĩp pàt ir Juõzapas ėjo iš Galilėjos miẽsto Nazarėto į Judėją, į Dóvydo miẽstą, vadìnamą Betliẽjumi, nès bùvo kilęs iš Dóvydo namų ir giminės. Jis turėjo užsirašýti kartù sù sàvo sužadėtine Marijà, kurì bùvo nėščià.

Jíems tenaĩ ẽsant, prisiartino jái mėtas gimdýti, ir jì pagimdė sàvo pìrmgimį sūnų, suvýstė jį vystyklaĩs ir paguldė ėdžiose, nès jíems nebùvo viėtos ùžeigoje.

Tojė apýlinkėje nakvójo laukuosė píemenys ir, pakaitomìs budėdami, sérgėjo sàvo bañdą. Jíems pasiródė Viẽšpaties ángelas, ir juõs nùtvieskė Viẽšpaties šlovės šviesà. Jiẽ labaĩ išsigañdo, bèt ángelas jíems tãrė: „Nebijókite! Štaĩ àš skélbiu jùms didį džiaũgsmą, kurìs bùs

vìsai taũtai. Šiañdien Dóvydo miestė jùms gìmė Išganýtojas. Jìs yrà Viẽšpats Mesìjas. Ir̃ štaĩ jùms žénklas: rà-site kũdikį, suvýstytą vystyklaĩs ir̃ paguldýtą ėdžiose". Staigà priẽ ángelo atsirãdo gausìnga dangáũs kareivijà. Jì gárbino Diẽvą, giedódama:

„Garbẽ Diẽvui aukštýbėse, õ žẽmėje ramýbė jõ my-limíems žmonėms!"

Girdėjotė Viẽšpaties žõdį.

Kalėdų ryto ir dienos Mišiose imami čia pateikiami formuliarai, tačiau leidžiama skaitinius pasirinkti iš visų trejų Mišių, atsižvelgiant į bendruomenės dvasinius poreikius.

KALĖDŲ RYTO MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Iz 62, 11—12

Štai tavo Gelbėtojas ateina

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats liẽpia skélbti ikì žẽmės pakraščių:

„Sakýkite Siòno dùkrai: štaĩ tàvo Gélbėtojas ateĩna. Štaĩ tiẽ, kuriuõs jis uždìrbo, ateĩna sù juõ, kuriuõs įsi-gìjo, žeñgia jõ príekyje. Jiẽ bùs vadìnami ‚Šventóji tautà', ‚Viẽšpaties atpirktíeji'. Õ tù vadìnsies ‚Ieškomas, nepàliktas miẽstas' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 96, 1 ir 6. 11—12

P. Šiañdien šviesà nušvìto: mùms ùžgimė Viẽšpats.

[1] Viẽšpats — pasáulio Valdõvas:
tedžiúgauja žẽmė, tekrýkštauja sãlos.
[6] Bylója dangùs apiẽ jõ teisingùmą,
jõ garbingùmą rẽgi pasáulis. — **P.**

11 Paláimos šviesà teisingajam šviẽčia,
tiesiõs širdiẽs žmõgui — linksmýbė.
12 Teisingieji, džiaũkitės Viẽšpaties príeglobsty,
jõ šveñtąjį vařdą minėkit. — **P.**

Antrasis skaitinys Tit 3, 4—7

Jis išgelbėjo mus dėl savo gailestingumo

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Tìtui.

Pasiródė mũsų Gélbėtojo Diẽvo gerùmas ir méilė žmonėms. Jis išgélbėjo mùs Šventõsios Dvãsios atgimdančiu ir atnaũjinančiu nuplovimù, tik nè dėl mũsų atliktų teisùmo darbų, bèt iš sàvo gailestingùmo. Jis mùms dõsniai išlíejo tõs Dvãsios peř mũsų Išganýtoją Jėzų Krìstų, kàd, nutéisinti jõ malóne, tàptume viltimì ámžinojo gyvẽnimo paveldėtojai.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 2, 14

P. Aleliùja. — Garbẽ Diẽvui aukštýbėse,
õ žẽmėje ramýbė
jõ mylimíems žmonėms. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 2, 15—20

Piemenys rado Mariją, Juozapą ir kūdikį

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Kaĩ angelaĩ nuõ jų pakìlo į dañgų, píemenys kalbėjo vienì kitíems: „Bėkime į Betliẽjų pažiūrėti, kàs teñ įvỹko, ką Viẽšpats mùms paskélbė". Jiẽ nusiskùbino ir rãdo Marìją, Juõzapą ir kũdikį, paguldýtą ėdžiose. Išvýdę jiẽ apsãkė, kàs jíems bùvo pránešta apiẽ šìtą kũdikį.

Õ visì žmónės, kuriẽ girdẽjo, stebẽjosi piemenų pãsakojimu. Marijà dėmẽjosi visùs šiuõs dalykùs iř svařstė juõs sàvo širdyjė.

Píemenys grįžo atgaĩ, gárbindami iř šlóvindami Diẽvą ùž vìsa, kã bùvo girdẽję iř mãtę, kaĩp bùvo jíems paskélbta.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

KALĖDŲ DIENOS MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Iz 52, 7—10

Visi pasaulio kraštai išvys mūsų Dievo išganymą

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Kõkios gì daĩlios čià, kalnuosė, džiaugsmìngojo šaũklio kójos — tõ, kurìs skélbia ramýbę, gársina gẽrą naujíeną iř žãda išgãnymą, kurìs kaĩba Siònui: „Tàvo Diẽvas yrà Valdõvas!" Klausýkis, jaũ šũkauja tàvo žvalgaĩ — visì draugė džiũgauja, nès jiẽ akivaizdžiaĩ mãto, jóg Viẽšpats į Siòną grįžta.

Todẽl iř jũs pradẽkite džiũgauti, Jerùzalės griuvẽsiai, nès Viẽšpats paguõs sàvo taũtą, išgélbės Jerùzalę. Viẽšpats iškeĩs sàvo šveñtąją rañką visų tautų akysė. Visì pasáulio kraštaĩ išvỹs mũsų Diẽvo išgãnymą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 97, 1. 2—3ab. 3cd—4. 5—6 (P.: 3c)

P. Mãto vìsas pasáulis išganìngąjį Diẽvo veikìmą.

[1] Naũją gíesmę giedókite Viẽšpačiui:
nuostabiùs dárbus jìs dãro!
Jõ dešinẽ visagãlė,
jõ šventóji rankà pérgales skìna. — **P.**

[2] Sàvo išgãnymą Viẽšpats apréiškė,
jõ teisingùmas šviẽčia pagónims.

[3] Atsìmena sàvo gerùmą, ištikimùmą,
Izraèlio šeĩmai žadẽtą. — **P.**

Ir̃ mãto vìsas pasáulis
išganìngąjį Diẽvo veikìmą.
4 Žavėkitės Viẽšpačiu, šãlys,
šū́kaukit, džiū́gaukit, grókit! — **P.**
5 Viẽšpačiui skam̃binkit árfom,
giedókit, prìtariant kañkliams.
6 Trimìtų ir̃ rãgo balsaĩ tegù aĩdi,
Valdõvą Viẽšpatį gìrkit audrìngai. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 1, 1—6

Dievas prabilo į mus per Sūnų

Ìš láiško Žȳdams.

Daũg kar̃tų ir̃ įvairiaĩs bū̃dais praeityjė Diẽvas yrà kalbė̃jęs mū́sų prótėviams peř prãnašus, õ galiáusiai šiomìs dienomìs jìs prabìlo į̃ mùs peř Sū́nų, kurį̃ paskýrė visãtos paveldė̃toju ir̃ peř kurį̃ sutvė̃rė pasáulius. Jìs, Diẽvo šlovė̃s ãtšvaitas ir̃ jõ esýbės pavéikslas, nẽšantis sàvo galìngu žodžiù visãtą, nuplóvęs núodėmes, atsisė̃do Diẽvo didýbės dešinė̀jė aukštýbių aukštýbėse ir̃ tãpo tíek prakilnėsnis ùž ángelus, kíek aukštėsnį ùž juõs paveldė̃jo var̃dą.

Kuriám gì angelū̃ kadà nórs bùvo pasakýta: „Tù esì màno Sūnùs, àš šiañdien pagimdžiaũ tavè"? Ir̃ vė̃l: „Àš jám bū́siu tė̃vas, õ jìs bùs mán sūnùs". Toliaũ, įvèsdamas Pìrmgimį į̃ pasáulį, jìs sãko: „Tepagárbina jį̃ visì Diẽvo angelaĩ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Mùms šventà dienà išaũšo.
Ateĩkite, taũtos, pagárbinkite Viẽšpatį:
šiañdien didìnga šviesà
nùžengė žẽmėn. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 1, 1—5. (6—8). 9—14. (15—18)

Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Pradžiojė bùvo Žõdis. Tàs Žõdis bùvo pàs Diẽvą, ir Žõdis bùvo Diẽvas.

Jis pradžiojė bùvo pàs Diẽvą. Vìsa per jį atsirãdo, ir bė jõ neatsirãdo niẽko, kàs tik yrà atsirãdę.

Jamė bùvo gyvýbė, ir tà gyvýbė bùvo žmonių šviesà. Šviesà spiñdi tamsojė, bèt tamsà jõs neùžgožė.

Bùvo atẽjęs Diẽvo siųstas žmogùs, kuriõ vařdas Jõnas. Jis atẽjo kaĩp liùdytojas, kàd paliùdytų šviẽsą ir kàd visì jõ dėkà įtikėtų. Jis pàts nebùvo šviesà, bèt turėjo liùdyti apiẽ šviẽsą.

Bùvo tikróji šviesà, kurì apšviẽčia kiekvíeną žmõgų, ir jì atẽjo į šį pasáulį. Jis bùvo pasáulyje, ir pasáulis per jį atsirãdęs, bèt pasáulis jõ nepažìno. Pàs savúosius atẽjo, õ savíeji jõ neprìėmė.

Visíems, kuriẽ jį prìėmė, jìs dãvė gãlią tàpti Diẽvo vaikaĩs — tíems, kuriẽ tìki jõ vařdą, kuriẽ nė ìš kraũjo ir nė ìš kũno nórų, ir nė ìš výro nórų, bèt iš Diẽvo užgìmę.

Tàs Žõdis tãpo kũnu ir gyvẽno tařp mũsų; mẽs regėjome jõ šlóvę — šlóvę Tėvo víengimio Sūnaũs, pìlno malónės ir tiesõs.

Jõnas apiẽ jį liùdija ir skélbia: „Čià tasaĩ, apiẽ kurį àš kalbėjau: Tàs, kurìs paskuĩ manė ateĩs, anksčiaũ ùž manė yrà bùvęs, nès jìs ùž manė pirmèsnis".

Tikraĩ, ìš jõ pilnãtvės visì mẽs ẽsame gãvę malónę

põ malónės. Kaĩp Įstãtymas dúotas peř Mõzę, taĩp tiesà iř malónė atẽjo peř Jėzų Krìstų.

Diẽvo niẽkas niekadà nėrà mãtęs, tiktaĩ víengimis Sūnùs — Diẽvas, Tėvo príeglobstyje ẽsantis, mùms jį̃ apréiškė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

I sekmadienis po Kalėdų (arba gruodžio 30 d.)

ŠVENTOJI ŠEIMA: JĖZUS, MARIJA, JUOZAPAS

Pirmasis skaitinys Sir 3, 2—6. 12—14

Kas Viešpaties bijo — gimdytojus gerbia

Ìš Siracìdo knỹgos.

Vaikáms Diẽvas liẽpė godót sàvo tėvą
iř mótinos núomonę reĩkiamai geřbti.
Kàs tėvą godója — sáu núodėmes dìldo.
Kàs mótiną geřbia, tàs lõbį sáu kráuna.
Kàs tėvą godója — vaikaĩs sàvo džiaũgsis;
kadà besimeĩlstų, jìs bùs išklausýtas.
Kàs tėvą godója — gyveñs ìlgą ámžių.
Kàs mótiną geřbia — tàs Diẽvą pageřbia.

Sūnaũ, sàvo tėvo garbẽs nepažẽmink!
Kõl gývas jìs — niẽkad tù jõ nenuliũdink!
Nórs kařtais jám prõtas silpnėti pradėtų,
tù jõ nepalìk, nepaniẽkink, kõl gývas!
Užúojautos tėvui neléista užmiřšti:
jì bùs įskaitýta ùž tàvo kaltýbes.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 127, 1—2. 3. 4—5 (P.: plg. 1)

P. Jũs laimìngi, kàd bìjotės Diẽvo,
kàd laĩkotės jõ paródyto kẽlio!

1 Laimìngas esì, kàd Diẽvo bijaĩsi,
kàd laikaĩs jõ paródyto kẽlio!
2 Sàvo dárbo vaĩsiais maitìnsies,
bũsi laimìngas ir pértekęs vìsko. — **P.**

3 Tavóji žmonà — kaĩp vỹno mẽdis derlìngas —
apiẽ namų̃ žìdinį sùksis,
vaikaĩ — kaĩp jáunos alỹvų šakẽlės —
susẽs apliñk stãlą. — **P.**

4 Mataĩ, kóks laimìngas tàs výras,
kurìs Viẽšpaties bìjo!
5 Teláimina Diẽvas tavė nuõ Siòno,
kàd vìsą gyvẽnimą tù Jerùzalę klẽstint regėtum. — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 3, 12—21

Šeimos gyvenimas Viešpatyje

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Kolosiẽčiams.

Bróliai!

Jũs, Diẽvo išrinktíeji, šventíeji ir̃ numylėtiniai, apsivil̃kite nuoširdžiù gailestingumù, gerumù, nuolankumù, romumù ir̃ kantrumù. Bũkite vienì kitíems pakañtūs ir̃ atléiskite vienì kitíems, jéi vienas priẽš kìtą tùrite skuñdą. Kaĩp Viẽšpats jùms atléido, taĩp ir̃ jũs atléiskite. Viršuñ vìso šito tebũna méilė, kurì yrà tobulùmo raĩštis. Jũsų širdysė teviešpatáuja Krìstaus ramýbė, į̃ kurią ẽsate pašaukti vienamė kũne. Bũkite dėkingi!

Krìstaus žõdis tegyvúoja jumysė vaisingai. Mókykite ir̃ rãginkite vienì kitùs visokeriópa išmintimì; sù dėkinga širdimì giedókite Diẽvui psálmes, hìmnus ir dvã-

sines giesmes. Ir visa, ką tik darytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu, per jį dėkodami Dievui Tėvui.

Jūs, žmonos, būkite klusnios vyrams, kaip dera Viešpatyje. O jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs. Jūs, vaikai, visuose dalykuose klausykite savo tėvų, nes toks klusnumas patinka Viešpačiui. O jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baukštūs.

Tai Dievo žodis.

Posmelis prieš evangeliją Kol 3, 15a. 16a

P. Aleliuja. — Jūsų širdysė teviešpatauja Kristaus ramybė. Kristaus žodis tegyvuoja jumysė vaisingai. — **P.** Aleliuja.

Evangelija A metams Mt 2, 13—15. 19—23

Imk kūdikį su motina ir bėk į Egiptą

+ Pasiklausykite
šventosios Evangelijos pagal Matą.

Išmiñčiams iškeliãvus, štai vėl pasiródo Juozapui sapnė Viešpaties ángelas ir sãko: „Kélkis, imk kũdikį su mótina ir bėk į Egiptą. Pasilik teñ, kõl táu pasakýsiu, nes Èrodas ieškõs kũdikio, norėdamas jį nužudýti". Atsikėlęs nakčià, Juozapas pasiėmė kũdikį ir mótiną ir pasitráukė į Egiptą. Teñ jis prabùvo iki Èrodo mirtiẽs. Tuõ būdù išsipildė Viešpaties žõdžiai, pasakýti prãnašo lũpomis: „Iš Egipto pašaukiau savo Sũnų".

Èrodui mirus, štai Viešpaties ángelas pasiródo per sãpną Juozapui Egiptė ir sãko: „Kélkis, imk kũdikį su mótina ir keliáuk į Izraėlio krãštą, nes jaũ mirė tiẽ, kuriẽ týkojo kũdikio gyvýbės". Tuomėt Juozapas atsikėlė, pasiėmė kũdikį ir mótiną ir pargrįžo į Izraėlio šãlį.

Išgirdęs, jóg Archelãjus valdo Judėją põ sàvo tėvo Ėrodo, pabũgo teñ vỹkti. Įspėtas sapnė, nukeliãvo į Galilėjos srìtį ir apsigyvėno Nazarėto miestė. Taĩp išsipìldė prãnašo žõdžiai: „Jį vadiñs Nazariečiù".

Girdėjote Viešpaties žõdį.

Evangelija B metams — p. 322, C metams — p. 480.

Gruodžio 29 d.

KALĖDŲ PENKTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys 1 Jn 2, 3—11

Kas myli savo brolį, tas pasilieka šviesoje

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Ìš tõ pàtiriame, jóg ėsame Jėzų pažinę, kàd laĩkomės jõ įsãkymų. Kàs sãkosi jį pažinęs, bèt jõ įsãkymų nesilaĩko, tàs melãgis, ir nėrà jamė tiesõs. Õ kàs laĩkosi jõ žõdžių, tàs iš tiesų tobulaĩ mýli Diẽvą. Ìš tõ ir pažįstame, jóg jamė ėsame. Kàs tvìrtina esąs jamė, tàs tùri pàts taĩp váikščioti, kaĩp ir jìs váikščiojo.

Mylimíeji, àš jùms nerašaũ naũjo įsãkymo, bèt sėną įsãkymą, kurį nuõ pradžiõs ėsate gãvę. Tasaĩ sėnas įsãkymas yrà mókslas, kurį jũs girdėjote. Ir vìs dėltõ rašaũ jùms apiẽ naũją įsãkymą, kurìs tikras jamė ir jumysė, nės tamsà tráukiasi, õ tikróji šviesà jaũ šviẽčia.

Kàs sãkosi esąs šviesojė, õ sàvo brólio nekeñčia, tàs dár tebėrà tamsojė. Kàs mýli sàvo brólį, tàs pasiliẽka šviesojė, ir jamė niẽko pìktinančio nėrà. Kàs sàvo brólio nekeñčia, tàs yrà tamsojė, váikščioja tamsojė ir nežìno, kuř eĩnąs, nės tamsà apãkino jám akìs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 95, 1—2a. 2b—3. 5b—6 (P.: 11a)

P. Tesidžiaũgia dañgūs, tekrýkštauja žẽmė.

1 Viẽšpačiui naũją gíesmę giedókit,
giedókite jám vìsos šãlys.
2 Giedókite Viẽšpačiui, šlóvę dúokit jõ vařdui. — **P.**

Skélbkit kasdiẽn, kàd jis išgãnymą nẽša.
3 Skélbkit pagónims jõ garbingùmą,
tautóms — jõ nuostabiùs dárbus. — **P.**

5 Mũsų Viẽšpats — visãtos Kūrẽjas.
6 Kilnì jõ didýbė iř grõžis,
galìngas iř spiñdintis sóstas. — **P.**

Posmelis prieš evangeliją Plg. Lk 2, 32

P. Aleliùja. — Išvýdome šviẽsą pagónims apšviẽsti
iř tavõsios Izraèlio tautõs gařbę. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 2, 22—35

Šviesa pagonims apšviesti

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Lùką.

Pasibaĩgus Mõzės Įstãtymo nustatýtoms apsivãlymo dienóms, Juõzapas iř Marijà nùnešė Jẽzų į Jerùzalę paaukóti Viẽšpačiui,— kaĩp parašýta Viẽšpaties Įstãtyme: „Kiekvíenas pìrmgimis berniùkas bùs pàšvęstas Viẽšpačiui",— iř dúoti aũką, kaĩp pasakýta Viẽšpaties Įstãtyme: „Pórą purplẽlių arbà dù balandžiukùs".

Jerùzalėje gyvẽno žmogùs, vardù Simeònas. Jìs bùvo teisùs iř dievobáimingas výras, láukiantis Izraèlio pagúodos, iř Šventóji Dvasià bùvo sù juõ. Jám bùvo Šven-

tõsios Dvãsios apréikšta, kàd jìs nemiřsiąs, kõl pamatýsiąs Viẽšpaties Mesìją.

Šventõsios Dvãsios parãgintas, jìs atẽjo dabař į šventýklą. Įnešant gimdýtojams kũdikį Jėzų, kàd pasieĩgtų, kaĩp Įstãtymas reikaláuja, Simeònas jį̃ pàėmė į rankàs, šlóvino Diẽvą ir sãkė:

„Dabař galì, Valdõve, kaĩp buvaĩ žadėjęs,
léisti sàvo tařnui ramiaĩ iškeliáuti,
nès màno ãkys išvýdo tàvọ išgélbėjimą,
kurį̃ tù pàrengei visų̃ tautų̃ akìvaizdoje:
šviẽsą pagónims apšviẽsti
ir tavõsios Izraèlio tautõs garbę".

Kũdikio tėvas ir mótina stebėjosi tuõ, kàs bùvo apiẽ jį̃ kalbama. Õ Simeònas paláimino juõs ir tãrė mótinai Marìjai: „Štaĩ šis skìrtas daũgelio Izraèlyje nupuolìmui ir atsikėlìmui. Jìs bùs prieštarãvimo žénklas,— ir tàvo pačiõs síelą pérvers kalavìjas,— kàd bůtų àtskleistos daũgelio širdžių miñtys".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Gruodžio 30 d.

KALĖDŲ ŠEŠTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys 1 Jn 2, 12—17

Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno pìrmojo láiško.

Rašaũ jùms, vaikẽliai: jõ vardù atléistos jùms núodėmės. Rašaũ jùms, tėvaĩ, nès jũs pažį̃state tą̃, kuris yrà nuõ pradžiõs. Ir jùms, jaunuõliai, rašaũ, nès jũs nugalėjote pìktąjį. Parašiaũ jùms, vaikẽliai, nès jũs pažį̃state

Tėvą. Parašiaũ iř jùms, tėvaĩ, nès pažįstate tą, kurìs yrà nuõ pradžiõs. Iř jùms, jaunuõliai, taĩ parašiaũ, nès jũs tvirtì iř laĩkosi jumysė Diẽvo žõdis, iř jũs nugalėjote pìktąjį.

Nemylėkite pasáulio, neĩ tõ, kàs yrà pasáulyje. Jéi kàs mýli pasáulį, nėrà jamė Tėvo méilės, nès vìsa, kàs pasáulyje, taĩ kū́no geĩsmas, akių̃ geĩsmas iř gyvẽnimo puikýbė, õ taĩ nėrà iš Tėvo, bèt iš pasáulio. Praeĩna pasáulis iř jõjo geismaĩ. Kàs výkdo Diẽvo vãlią, tàs išliẽka peř ámžius.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 95, 7—8a. 8b—9. 10 (P.: 11a)

P. Tesidžiaũgia dañgūs, tekrýkštauja žẽmė.

7 Šlóvinkit Viẽšpatį, tautų̃ vìsos šeĩmos,
gìrkit jõ garbę, galýbę.
8 Šlóvinkit Viẽšpaties vařdą. — **P.**

Žeñkit sù aukomìs į̃ jõ šventóvę,
9 leñkitės Viẽšpačiui, šventaĩ pasipuõšę.
Priẽš jį̃ tegù drẽba pasáulis! — **P.**

10 Skélbkit tautóms, kàd Viẽšpats — galìngas Valdõvas.
Jis nepajùdinamai tvìrtą sukū́rė pasáulį,
vaĺdo tautàs teisingiáusiai. — **P.**

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Mùms šventà dienà išaũšo.
Ateĩkite, taũtos, pagárbinkite Viẽšpatį:
šiañdien didìnga šviesà
nùžengė žẽmėn. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 2, 36—40

Ji kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Bùvo prãnašė Onà, Fanuėlio duktẽ iš Asèro giminẽs. Ji bùvo vìsiškai susẽnusi. Põ mergỹstės jì išgyvẽno septýnerius metùs sù výru, õ paskuĩ našláudama sulãukė aštúoniasdešimt ketveriũ metũ. Jì nesitráukdavo iš šventỹklos, tarnáudama Diẽvui peř dienàs ir naktìs pãsninkais beĩ maldomìs. Ir jì, tuõ pàt metù priẽjusi, šlóvino Diẽvą ir kalbėjo apiẽ kũdikį visíems, kuriẽ láukė Jerùzalės išvadãvimo.

Atlìkę vìsa, kõ reikalãvo Viẽšpaties Įstãtymas, jiẽ sugrįžo į Galilėją, į sàvo miẽstą Nazarètą.

Vaikẽlis áugo ir stiprėjo; jis dãrėsi pìlnas išmintiẽs, ir Diẽvo malónė bùvo sù juõ.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Gruodžio 31 d.

KALĖDŲ SEPTINTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys 1 Jn 2, 18—21

Jūs esate gavę Šventojo patepimą ir visi tai žinote

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno
pìrmojo láiško.

Vaikẽliai, atẽjo valandà paskutinė. Kaĩp ẽsate girdėję, jóg ateĩs Antikrìstas, taĩ dabař pasiródė daũg antikrìstų. Ìš tõ mẽs spréndžiame, jóg atẽjo valandà paskutinė. Jiẽ yrà išẽję iš mũsų tárpo, tačiaũ nebùvo mūsìškiai. Jéigu jiẽ bũtų bùvę mūsìškiai, jiẽ bũtų likę mũsų tárpe. Bèt turėjo paaiškėti, jóg nė visì yrà mūsìškiai.

Jūs ēsate gãvę Šveñtojo patepìmą ir̃ visì taĩ žìnote. Àš jùms rašiaũ nè kaĩp nežìnantiems tiesõs, bèt todẽl, kàd pažį̀state jã ir̃ iš tiesõs negãli kìlti jóks mẽlas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 95, 1—2. 11—12. 13 (P.: 11a)

P. Tesidžiaũgia dañgūs, tekrýkštauja žẽmė.

1 Viẽšpačiui naũją gíesmę giedókit,
giedókite, jám, vìsos šãlys.
2 Giedókite Viẽšpačiui, šlóvę dúokit jõ vařdui,
skélbkit kasdiẽn, kàd jis išgãnymą nẽša. — **P.**

11 Tesidžiaũgia dañgūs, tekrýkštauja žẽmė.
Tešniõkščia jám jū́ra, pripìldyta gývių.
12 Laukaĩ sù javaĩs tegù kẽlia linksmýbes.
Tegù gìrių mẽdžiai Viẽšpačiui siaũdžia. — **P.**

13 Kaĩ jis ateĩna,— ateĩna tvarkýti pasáulio.
Jìs tvařko pasáulį teisìngai,
ištikimiáusiai vaĩldo žmonìją. — **P.**

Posmelis prieš evangeliją Jn 1, 14. 12ab

P. Aleliùja. — Žõdis tãpo kū́nu ir̃ gyvẽno tařp mū́sų. Visíems, kuriẽ jį̀ prièmė, jìs dãvė gãlią tàpti Diẽvo vaikaĩs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 1, 1—18

Žodis tapo kūnu

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Pradžiojè bùvo Žõdis. Tàs Žõdis bùvo pàs Diẽvą, ir̃ Žõdis bùvo Diẽvas.

Jìs pradžiojė bùvo pàs Diẽvą. Visa peř jį̃ atsirãdo, iř bė jõ neatsirãdo niẽko, kàs tìk yrà atsirãdę.

Jamė bùvo gyvýbė, iř tà gyvýbė bùvo žmonių̃ šviesà. Šviesà spiñdi tamsojė, bèt tamsà jõs neùžgožė.

Bùvo atẽjęs Diẽvo siųstas žmogùs, kuriõ vařdas Jõnas. Jìs atẽjo kaĩp liùdytojas, kàd paliùdytų šviẽsą iř kàd visì jõ dėkà įtikẽtų. Jìs pàts nebùvo šviesà, bèt turẽjo liùdyti apiẽ šviẽsą.

Bùvo tikrója šviesà, kurì apšviẽčia kiekvíeną žmógų, iř jì atẽjo į̃ šį̃ pasáulį. Jìs bùvo pasáulyje, iř pasáulis peř jį̃ atsirãdęs, bèt pasáulis jõ nepažìno. Pàs savúosius atẽjo, õ savíeji jõ neprìėmė.

Visíems, kuriẽ jį̃ prìėmė, jìs dãvė gãlią tàpti Diẽvo vaikaĩs — tíems, kuriẽ tìki jõ vařdą, kuriẽ nė ìš kraũjo iř nė ìš kū́no nórų, iř nė ìš výro nórų, bèt iš Diẽvo užgìmę.

Tàs Žõdis tãpo kū́nu iř gyvẽno tařp mū́sų; mẽs regėjome jõ šlóvę — šlóvę Tẽvo víengimio Sūnaũs, pìlno malónės iř tiesõs.

Jõnas apiẽ jį̃ liùdija iř skélbia: „Čià tasaĩ, apiẽ kurį̃ àš kalbėjau: tàs, kurìs pãskui manė ateĩs, anksčiaũ ùž manė yrà bùvęs, nės jìs ùž manė pirmėsnis".

Tikraĩ, ìš jõ pilnãtvės visì mẽs ẽsame gãvę malónę põ malónės. Kaĩp Įstãtymas dúotas peř Mõzę, taĩp tiesà iř malónė atẽjo peř Jėzų Krìstų.

Diẽvo niẽkas niekadà nėrà mãtęs, tiktaĩ víengimis Sūnùs — Diẽvas, Tẽvo príeglobstyje ẽsantis, mùms jį̃ apréiškė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sausio 1 d.
(Kalėdų aštuntoji diena)

ŠVČ. MERGELĖ MARIJA, DIEVO GIMDYTOJA

Naujieji Metai

Pirmasis skaitinys Sk 6, 22—27

Jie tesišaukia mano vardo, ir aš juos palaiminsiu

Iš Skaičių knygos.

Viešpats kalbėjo į Mozę: „Pasakyk Aarõnui ir jõjo sūnùms: štaĩ kaĩp jūs láiminsite izraelitùs, štaĩ kaĩp sakýsite jíems:

‚Tepaláimina ir tesáugo tavė Viešpats! Tešviečia táu Viešpats sàvo véidu, tebūna jis táu maloningas! Tegù Viešpats sàvo véidą atgręš į tavė ir suteĩks táu gerovę'.

Jiẽ taĩp tesišaũkia màno vařdo izraelitams, ir àš juõs paláiminsiu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 66, 2—3. 5. 6 ir 8 (P.: plg. 2a)

P. Tebūna mùms Diẽvas didžiaĩ maloningas,
teláimina mùs ir tesáugo.

2 Tebūna mùms Diẽvas didžiaĩ maloningas,
teláimina mùs, giedrù véidu težveĺgia.
3 Tegù jõ žygiùs pažįsta pasáulis,
visų tautų žmónės — jõ išganingąjį dárbą. — **P.**

5 Visà žmonijà tegù linksminas, džiaũgias,
kàd tù tautosė viešpatáuji teisìngai,
pasáuly tautóms vadováuji. —

P. Tebũna mùms Diẽvas didžiaĩ malonìngas,
teláimina mùs iř tesáugo.

6 Õ Diẽve, tavė tegárbina taũtos,
tešlóvina vìsos tautẽlės.
8 Tegù mùs láimina Diẽvas,
pasáulio kraštaĩ tegù jį̃ pageřbia. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 4, 4—7

Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Galãtams.

Bróliai!

Atẽjus laĩko pilnãtvei, Diẽvas àtsiuntė sàvo Súnų, gìmusį ìš móters, pavaĺdų įstãtymui, kàd atpiřktų ẽsančius įstãtymo valdžiojė iř kàd mẽs įgýtume įsūnỹstę. Õ kadángi ẽsate įsūniai, Diẽvas àtsiuntė į̃ mũsų šìrdis sàvo Sūnaũs Dvãsią, kurì šaũkia: „Ãba, Tẽve!" Taĩgi tù jaũ nebė vérgas, bèt įsūnis; õ jéigu įsūnis, taĩ Diẽvo valià iř paveldẽtojas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Žyd 1, 1—2

P. Aleliùja. — Daũgel kařtų praeityjė Diẽvas yrà
kalbẽjęs mũsų prótėviams peř prãnašus,
õ galiáusiai šiomìs dienomìs jìs prabìlo
į̃ mùs peř Sũnų. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 2, 16—21

Jie rado Mariją, Juozapą ir kūdikį...
Praslinkus aštuonioms dienoms, jam buvo duotas Jėzaus vardas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Píemenys nusiskùbino į Betliẽjų ir rãdo Marìją, Juõzapą ir kūdikį, paguldýtą ėdžiose. Išvýdę jiẽ apsãkė, kàs jíems bùvo pránešta apiẽ šitą kūdikį. Õ visì žmónės, kuriẽ girdėjo, stebėjosi piemenų pãsakojimu. Marijà dėmėjosi visùs šiuõs dalykùs ir svařstė juõs sàvo širdyjė. Píemenys grįžo atgaĩ, gárbindami ir šlóvindami Diẽvą ùž vìsa, ką bùvo girdėję ir mãtę, kaĩp bùvo jíems paskélbta.

Prasliñkus aštuonióms dienóms, kaĩ reikėjo apipjáustyti berniùką, jám bùvo dúotas Jėzaus vařdas, kurį ángelas bùvo nuródęs dár priẽš jõ pradėjimą įsčiose.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II SEKMADIENIS PO KALĖDŲ

Pirmasis skaitinys Sir 24, 1—2. 8—12

Dievo išmintis apsigyveno išrinktojoje tautoje

Ìš Siracìdo knỹgos.

Aukštaĩ Išmintìs sàvo prìgimtį kẽlia
ir gìrias, puikúojas priẽš sãvąją taũtą.
Bendrìjoj Aukščiáusiojo bùrną atvėrus,
ji šitaip didžiúojas priẽš jõ kareivìją:

„Visãtos Kūrėjas ir màno Leidėjas
pastõvią buveĩnę mán teĩkės nuródyt.
Jìs tãrė: ‚Jokũbo šalỹ tù gyvénsi:
àš táu Izraèlį skiriù paveldėti!'

Seniaĩ — dár priẽš ámžius manė jìs sukū́rė,
ir niẽkad peř ámžius àš bū́t nepaliáusiu.
Pradžiõj tarnavaũ jám šventõjoj padañgtėj,
paskuĩ įsikū́riau añt Siòno kálno.

Miestė jõ pamiltaĩ radaũ àš buveĩnę —
Jerùzalėj vìsą turiù dabař vaĩdžią.
Garbìngoj tautõj àš įléidau šaknìs —
paveldė́jau mán Viẽšpaties skìrtąją dãlį".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 147, 12—13. 14—15. 19—20 (P.: Jn 1, 14)

P. Žõdis tãpo kū́nu ir gyvẽno tarp mū́sų.
Arba: Aleliùja.

12 Šlóvink, Jerùzale, Viẽšpatį,
sàvo Diẽvą gárbink, Siòne!
13 Jìs tàvo vařtams skląsčiùs padãrė,
tàvo vaikáms jìs dúoda paláimą. — **P.**

14 Tàvo ribóms teĩkia ramýbę,
sótina tavė̀ kviečiū̃ deřlium.
15 Jìs sàvo žõdį siuñčia į̃ žẽmę,—
spařčiai jõ įsãkymas skrieja. — **P.**

19 Jokū̃bo vaikáms sàvo žõdį paskélbė,
Izraèliui sàvo įstãtymus ir príesakus dãvė.
20 Kitóms tautóms jìs tõ nepadãrė,
nẽ víenai ìš jū̃ neapréiškė sàvo sprendìmų. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 1, 3—6. 15—18

Jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų tapti jam įsūniais

Ìš šveñtojo apãštalo Paū̃liaus
láiško Efeziẽčiams.

Garbẽ Diẽvui, mū́sų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvui, kurìs paláimino mùs Krìstuje visokeriópa dvãsine palái-

ma dangujė, mùs išsiriñkdamas jamė priẽš pasáulio sutvėrimą, kàd bútume šventì ir nekaltì jõ akìvaizdoje. Ìš grynõs méilės, laisvù sàvo vãlios nutarimù jìs iš añksto paskýrė mùs peř Jėzų Krìstų tàpti jám įsūniais sàvo malónės kilnùmo šlóvei. Jà jìs apipýlė mùs vardañ Mýlimojo (Sūnaũs).

Todẽl ir àš, išgirdęs apiẽ jũsų tikėjimą Viẽšpačiu Jėzumi ir apiẽ jũsų méilę visíems šventíesiems, nesiliáuju dėkójęs ùž jùs, prisimiñdamas jùs ir melsdamas, kàd mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Diẽvas, garbingiáusiasis Tėvas, suteĩktų jùms išmintiẽs ir apreiškìmo Dvãsią ir jũs galėtumėte jį pilnaĩ pažinti; kàd apšviẽstų jũsų dvãsios akìs ir jũs pažìntumėte, kokià yrà viltìs, į kurią jũs ẽsate pašauktì, kóks jõ garbìngo paveldėjimo tuřtas šventųjų tárpe.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. 1 Tim 3, 16

P. Aleliùja. — Garbẽ táu, Krìstau, paskelbtám pagónims, garbẽ táu, Krìstau, įtikėtam pasáulyje! — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 1, 1—5. (6—8). 9—14. (15—18)

Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Pradžiojė bùvo Žõdis. Tàs Žõdis bùvo pàs Diẽvą, ir Žõdis bùvo Diẽvas.

Jìs pradžiojė bùvo pàs Diẽvą. Vìsa peř jį atsirãdo, ir bė jõ neatsirãdo niẽko, kàs tìk yrà atsirãdę.

Jamė bùvo gyvýbė, ir tà gyvýbė bùvo žmonių šviesà. Šviesà spiñdi tamsojė, bèt tamsà jõs neùžgožė.

Bùvo atẽjęs Diẽvo siųstas žmogùs, kuriõ vařdas Jõnas. Jìs atẽjo kaĩp liùdytojas, kàd paliùdytų šviẽsą iř kàd visì jõ dėkà įtikėtų. Jìs pàts nebùvo šviesà, bèt turẽjo liùdyti apiẽ šviẽsą.

Bùvo tikrójì šviesà, kurì apšviẽčia kiekvíeną žmõgų, iř jì atẽjo į šį pasáulį. Jìs bùvo pasáulyje, iř pasáulis peř jį atsirãdęs, bèt pasáulis jõ nepažìno. Pàs savúosius atẽjo, õ savíeji jõ neprìėmė.

Visíems, kuriẽ jį prìėmė, jìs dãvė gãlią tàpti Diẽvo vaikaĩs — tíems, kuriẽ tìki jõ vařdą, kuriẽ nė ìš kraũjo iř nė ìš kũno nórų, iř nė ìš výro nórų, bèt ìš Diẽvo užgìmę.

Tàs Žõdis tãpo kũnu iř gyvẽno tařp mũsų; mẽs regėjome jõ šlóvę — šlóvę Tėvo víengimio Sūnaũs, pìlno malónės iř tiesõs.

Jõnas apiẽ jį liùdija iř skélbia: „Čià tasaĩ, apiẽ kurį àš kalbėjau: Tàs, kurìs pãskui manė ateĩs, anksčiaũ ùž manė yrà bùvęs, nės jìs ùž manė pirmėsnis".

Tikraĩ, ìš jõ pilnãtvės visì mẽs ẽsame gãvę malónę põ malónės. Kaĩp Įstãtymas dúotas peř Mõzę, taĩp tiesà iř malónė atẽjo peř Jėzų Krìstų.

Diẽvo niẽkas niekadà nėrà mãtęs, tiktaĩ víengimis Sūnùs — Diẽvas, Tėvo príeglobstyje ẽsantis, mùms jį apréiškė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sausio 6 d.

KRISTAUS APSIREIŠKIMAS

Trys Karaliai

Pirmasis skaitinys Iz 60, 1—6

Viešpaties šlovė ant tavęs suspindi

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Kélkis, nušviski, Siòno kálne, nès tàvo šviesà jaũ ateĩna ir Viẽšpaties šlovẽ añt tavẽs suspiñdi. Žẽmę štaĩ sùtemos gaũbia, tautàs tamsýbės dár deñgia. Tačiaũ viřš tavẽs Viẽšpats jaũ spiñdi, táu jõ šlovẽ apsiréiškia.

Taũtos keliaũs priẽ tavõsios šviesõs, karãliai — priẽ táu užtekẽjusio spiñdesio. Pakélki akìs, pažveĺki apliñkui: visì štaĩ reñkasi pàs tavè keliáuti. Tàvo sũnūs atvỹks iš tolì, tàvo dùkros añt rañkų bùs nẽšamos.

Tadà tù dairýsies ir spinduliúosi, širdìs táu iš džiaũgsmo virpẽs ir imìs plẽstis, nès plaũks į tavè jū́ros tuřtai, suplũs pàs tavè tautų lõbiai. Apguĺs tavè kupranugãrių daugýbė, Midijãno ir Èfos vienkùpriai. Atvỹks visì iš Sãbos, áuksu ir smilkalaĩs nešinì, skelbdamì šlovìnguosius Viẽšpaties dárbus.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 71, 1—2. 7—8. 10—11. 12—13 (P.: plg. 11)

P. Viẽšpatie, tavè gárbins vìsos žẽmės taũtos.

[1] Õ Diẽve, sàvo ìšmintį dúoki valdõvui,
tám sũnui karãliaus įdíek teisingùmą,
[2] kàd jìs valdýtų taũtą kaĩp dẽra,
bũtų teisìngas tàvo vargdiẽniams. — **P.**

7 Klestės jõ dienomìs teisingùmas,
gražiáusia ramýbė — kõl šviẽs padángėj mėnùlis.
8 Jìs viešpataũs nuõ Júros lìg Júros,
nuõ Ùpės lìgi žẽmės skrìtulio krãšto. —

P. Viẽšpatie, tavė gárbins vìsos žẽmės taũtos.

10 Salų ir Társ̃io valdõvai jám mokẽs dúoklę,
dóvanas nèš jám Arãbijos, Sãbos valdõvai!
11 Visì valdõvai parpúolę jį gárbins,
tarnaũs visì jám pagónys. — **P.**

12 Jìs jùk vaduõs pagálbos maldáujantį vařgšą,
tą nelaimìngą, kuriám nepàdeda niẽkas.
13 Jìs gailẽs vařgšo, betuřčio
ir sàvo varguõliams gélbės gyvýbę. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 3, 2—3a. 5—6

Pagonys kartu su žydais yra paveldėtojai

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Jũs ẽsate girdėję, kokià malónės tarnýba Diẽvo mán suteiktà jũsų lãbui: apreiškimù bùvo mán atskleistà paslaptìs, kurì ankstyvesnėms žmonių vaikų kartóms nebùvo paskelbtà taĩp, kaĩp jì dabař Dvãsios atskleistà jõ šventíesiems apãštalams ir pranašáms; pagónys kartù sù žýdais yrà paveldėtojai, priklaũso bendrám kũnui ir draugė láukia pãžado Krìstuje Jėzuje iš Evangèlijos.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 2, 2

P. Aleliùja. — Mẽs mãtėme ùžtekant jõ žvaĩgždę
ir atvýkome jõ pagárbinti. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 2, 1—12

Atvykome iš Rytų šalies pagarbinti karaliaus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzui gìmus Judėjos Betliẽjuje karãliaus Èrodo dienomìs, štaĩ atkeliãvo į Jerùzalę išmiñčiai iš Rytų šaliẽs ir klausinėjo: „Kuř yrà gìmusis Žýdų karãlius? Mẽs mãtėme ùžtekant jõ žvaĩgždę ir atvýkome jõ pagárbinti".

Taĩ išgirdęs, karãlius Èrodas apstulbo, õ sù juõ ir visà Jerùzalė. Jìs susìkvietė visùs tautõs aukštúosius kùnigus beĩ Rãšto áiškintojus ir teirãvosi, kuř turėjęs gìmti Mesìjas.

Tiẽ jám atsãkė: „Judėjos Betliẽjuje, nès prãnašas yrà parãšęs: ‚Ir tù, Jùdo žẽmės Betliẽjau, anaiptõl nesì menkiáusias tařp garsiųjų Jùdo miẽstų, nès iš tavęs išeĩs valdõvas, kurìs ganỹs màno taũtą — Izraèlį' ".

Tuomèt Èrodas, slapčià pasikviẽtęs išminčiùs, smùlkiai juõs išklausinėjo apiẽ žvaigždẽs pasiródymo mẽtą ir, siųsdamas į Betliẽjų, tãrė: „Keliáukite ir vìską sužinókite apiẽ kũdikį. Rãdę pranèškite mán, kàd ir àš nuvỹkęs jį pagárbinčiau". Išklaũsę karãliaus, išmiñčiai léidosi keliõnėn.

Ir štaĩ žvaigždẽ, kurią jiẽ bùvo mãtę ùžtekant, tráukė pirmà, kõl sustójo tiẽs tà vietà, kuř bùvo kũdikis. Išvýdę žvaĩgždę, jiẽ bė gãlo džiaũgėsi. Įžeñgę į namùs, pamãtė kũdikį sù mótina Marijà ir, parpúolę añt žẽmės, jį pagárbino. Paskuĩ jiẽ atidãrė sàvo brangenýbių dėžutės ir dãvė jám dovanų̃: áukso, smilkalų̃ ir mìros.

Sapnė įspėtì nebegrįžti pàs Èrodą, jiẽ kitù keliù pasùko į sàvo krãštą.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sekmadienis po sausio 6 d.

KRISTAUS KRIKŠTAS

Pirmasis skaitinys Iz 42, 1—4. 6—7

Štai mano tarnas, kuriuo aš gėriuosi

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats:

„Štaĩ màno taĩnas, kurį̃ àš remiù,— màno išrinktìnis, kuriuõ àš gėriúosi. Sùteikiau jám sàvo dvãsios, kàd nèštų tautóms teisingùmą. Jìs nerẽks, nekeĩs triùkšmo, ir̃ gãtvėje nesigirdẽs jõ baĩso. Jìs nenulaũš paliñkusios néndrės, neužgesiñs rusẽnančio dãgčio; jìs ištikimaĩ nèš teisýbę. Jisaĩ nenuvaĩgs, nepaĩs, kõl žẽmėje įkuĩs teisingùmą. Ir̃ laũks jõ nuródymų sãlos.

Àš, Viẽšpats, pàšaukiau tavè teisingùmui, paimsiu tavè ùž rañkos ir̃ gìnsiu. Tavè padarýsiu sándora taũtai, šviesà pagónims — neregių̃ akìms atvérti, belaĩsviams ìš kalė̃jimo išvèsti, tamsiõjoje sė̃dintiems suimtíesiems paléisti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 28, 1a ir 2. 3ac—4. 3b ir 9b—10 (P.: 11b)

P. Viẽšpats láimins sàvo taũtą, teĩks jái ramýbę.

1 Jũs, Diẽvo sũnūs, šlóvinkit Viẽšpatį,
2 šlóvinkit Diẽvo didìngąjį vaĩrdą,
gárbinkit jį̃ iškilmìngai. — **P.**

3 Viĩrš vandenų̃ pasigiĩrsta Viẽšpaties baĩsas!
Viẽšpats viršuñ vandenýnų plačiųjų!
4 Viẽšpaties baĩsas galìngas!
Skardùs Viẽšpaties baĩsas! — **P.**

3 Diẽvo didýbė sugriáudžia!
9 Ir̃ jõ šventóvėj — „Šlovė̃!“ visì šaũkia.
10 Viẽšpaties sóstas virš tvãno,
jìs viešpataũs kaĩp Valdõvas peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys Apd 10, 34—38

Viešpats jį patepė Šventąja Dvasia

Ìš Apãštalų darbų̃.

Atvėręs lũpas, Pẽtras pasãkė: „Ìš tiesų̃, àš dabar̃ suprantù, jóg Diẽvas nėrà žmonėms šãliškas. Jám brangùs bèt kuriõs tautõs žmogùs, kurìs jõ bìjo ir̃ teisìngai gyvẽna.

Jìs pàsiuntė sàvo žõdį Izraèlio vaikáms ir̃ peř Mesìją Jėzų paskélbė taĩką. Šitas yrà visų̃ Viẽšpats. Jũs žìnote, kàs yrà įvỹkę visojė Judėjoje, pràdedant nuõ Galilėjos põ Jõno skélbtojo krìkšto. Kaĺbama apiẽ Jėzų ìš Nazarėto, kaĩp Diẽvas jį̃ pàtepė Šventąja Dvasià ir̃ galýbe, kaĩp jìs váikščiojo, darýdamas gẽra ir̃ gýdydamas visùs vélnio pavergtúosius, nès Diẽvas bùvo sù juõ“.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mk 9, 7

P. Aleliùja. — Atsivėrė dangùs,
ir̃ nuskambėjo Tėvo baĺsas:
„Šitas màno mylimàsis Sūnùs.
Klausýkite jõ!“ — **P.** Aleliùja.

Evangelija A metams Mt 3, 13—17

Pakrikštytas Jėzus pamatė Dievo Dvasią, plevenančią virš jo

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Mãtą.

Jėzus ìš Galilėjos atẽjo priẽ Jordãno pàs Jõną krìkštytis. Jõnas jį̃ atkalbinėjo: „Taĩ àš turė̃čiau bū̃ti tàvo pakrìkštytas, õ tù ateinì pàs manè!“

Bèt Jėzus jám atsãkė: „Šį kařtą paklausýk! Taĩp mùdviem dėra atlìkti vìsa, kàs reikalìnga teisùmui“. Tadà Jõnas sutìko.

Pakrìkštytas Jėzus tuõj išbrìdo iš vandẽns. Staigà jám atsivėrė dangùs, iř jìs pamãtė Diẽvo Dvãsią, nusiléidžiančią tařsi balañdį iř plevẽnančią viřš jõ. Õ baĺsas iš dangaũs prabìlo: „Šìtas yrà màno mylimàsis Sūnùs, kuriuõ àš gėriúosi“.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Evangelija B metams — p. 323, C metams — p. 481.

PELENŲ DIENA

Pirmasis skaitinys Jl 2, 12—18

Persiplėškite širdis, o ne drabužius

Iš prãnašo Joèlio knỹgos.

Dabaĩ,— sãko Viẽšpats,— iš visõs širdiẽs atsiveĩskite į manè pãsninku, verksmù ir raudójimu. Pérsiplėškite šìrdis, õ nè drabužiùs. Atsiveĩskite į Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, nès jìs malonìngas ir gailestìngas, atlaidùs ir gerašìrdis, jautrùs dẽl neláimės. Galbũt jìs atsigrįš, galbũt ir pagailẽs — sugrąžiñs paláimą vaĩgių ir gėrimų atnašóms, kuriàs jũs aukójate Viẽšpačiui, sàvo Diẽvui.

Añt Siòno kálno pũskite rãgą, paskélbkite šveñtą pãsninką, suruõškite pãmaldas! Suriñkite taũtą, pašvęskite bendrìją! Sukviẽskite seneliùs, suvèskite vaikučiùs, sunèškite ir žìndomus kũdikius! Tepaliẽka jaunìkis sãvąjį kaũbarį, ir núotaka — sàvo alkiẽrių.

Taĩp príeangio ir altõriaus teráuda Viẽšpaties tarnaĩ kunigaĩ ir tešaũkia: „Pagailėk, Viẽšpatie, sàvo tautõs — neatidúok gėdai sàvo paveldėtinės, kàd iš jų nesityčiotų pagónys. Kám gì turėtų taũtos kalbėti: ‚Õ kuĩgi jų Diẽvas?' "

Ir Viẽšpats dẽl sàvo šaliẽs pasisténgė — savõsios tautõs pagailėjo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 50, 3—4. 5—6a. 12—13. 14 ir 17 (P.: plg. 3a)

P. Pasigailėk mũsų, Viẽšpatie: mẽs ẽsame táu nusidėję.

3 Pasigailėk manęs, Diẽve: tù didžiaĩ gailestìngas.
Gerùmas tàvo berìbis,— naikìnki màno kaltýbę.
4 Grynaĩ nupláuk màno dẽmę,
numazgók màno kaĩltę. — **P.**

5 Àš sàvo kaltýbę pažįstu,
mán vìs akysė manà nedorýbė.
6 Àš táu, tiktaĩ táu esù nusidėjęs:
dariaũ, kã laikaĩ tù piktýbe. —

P. Pasigailėk mũsų Viẽšpatie: mẽs ẽsame táu nusidėję.

12 Sutvérk šìrdį mán týrą, õ Diẽve,
manỹ nepaláužiamą dvãsią atnaũjink.
13 Vái, neatstùmki manęs nuõ sãvojo véido,
praràst tàvo šveñtąją dvãsią neléiski. — **P.**

14 Išgélbėk manè, iř bũsiu laimìngas.
Padarýk manė didžiadvãsį.
17 Tù màno lũpose, Viẽšpatie, bũsi,
manóji burnà tavė šlóvins. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 5, 20 — 6, 2

Susitaikinkite su Dievu: štai dabar palankus metas

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Krìstaus viẽtoje mẽs eĩname pasiuntiniũ pãreigas, taĩ-si pàts Diẽvas rãgintų peř mùs. Krìstaus vardù mẽs mal-dáujame: „Susitáikinkite sù Dievù!" Tą, kurìs nepažìno núodėmės, jìs dẽl mũsų padãrė núodėme, kàd mẽs jamė tàptume Diẽvo teisumù.

Kaĩp Diẽvo bendradařbiai, mẽs nórime jùs įspėti: ne-iřmkite Diẽvo malónės véltui! Jìs sãko: „Àš išklausiaũ tavė priiřmtinu metù, àš táu pagélbėjau išgãnymo diẽną". Štaĩ dabař palankùs mẽtas, štaĩ dabař išgãnymo dienà!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Ps 94, 8ab

Õ, kàd išgirstumėt šiañdien, kã jùms Viẽšpats bylója: „Tegùl jûsų širdys nebũna storžiẽvės".

Evangelija Mt 6, 1—6. 16—18

Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mãtą.

Jėzus bylójo sàvo mokiniáms:

„Vénkite darýti sàvo gerúosius dárbus žmoniũ akysė, kàd bũtumėte jũ mãtomi, kitaĩp negáusite ùžmokesčio iš sàvo Tėvo dangujė.

Todẽl, dalýdamas išmaldą, netrimitúok sinagògose ir gãtvėse, kaĩp dãro veidmainiaĩ, kàd bũtų žmoniũ giriamì. Ìš tiesũ sakaũ jùms: jiẽ jaũ atsiėmė ùžmokestį. Kaĩ tù dalijì išmaldą, tenežìno tàvo kairẽ, kã dãro dešinẽ, kàd tàvo išmalda lìktų slaptojė, õ tàvo Tėvas, rẽgintis slaptojė, táu atlýgins.

Kaĩ melDžiatės, nebũkite tokiẽ, kaĩp veidmainiaĩ, kuriẽ mėgsta meĺstis, stovėdami sinagògose ir aikštėsė, kàd bũtų žmoniũ mãtomi. Ìš tiesũ sakaũ jùms: jiẽ jaũ atsiėmė ùžmokestį. Kaĩ tù panorėsi meĺstis, eĩk į sàvo kambarẽlį ir užsirakìnęs meĺskis sàvo Tėvui, ėsančiam teñ, slaptojė, õ tàvo Tėvas, rẽgintis slaptojė, táu atlýgins.

Kaĩ pãsninkaujate, nebũkite paniùrę, kaĩp veidmainiaĩ: jiẽ pérkreipia véidus, kàd žmónės matýtų juõs pãsninkaujant. Ìš tiesũ sakaũ jùms: jiẽ jaũ atsiėmė ùžmokestį. Õ tù pãsninkaudamas pasitėpk aliẽjumi gálvą ir nusipraũsk véidą, kàd nė žmonėms ródytumeis pãsninkaująs, bèt sàvo Tėvui, kurìs yrà slaptojė. Ir tàvo Tėvas, rẽgintis slaptojė, táu atlýgins".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

I GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 2, 7—9; 3, 1—7a

Pirmųjų tėvų sutvėrimas ir nupuolimas

Iš Pradžiõs knỹgos.

Viẽšpats Diẽvas ìš dìrvos žẽmių nulìpdė žmõgų ìr įkvėpė jám į šnérves gyvýbės kvãpą. Taĩp žmogùs tãpo gýva būtýbe.

Paskuĩ Viẽšpats Diẽvas Èdene, rytuosè, įveisė sõdą ìr jamè apgyvéndino žmõgų, kurį bùvo sutvėręs. Viẽšpats Diẽvas augìno dìrvoje visókių mẽdžių, patraukliaĩ atródančių, sù válgomais vaĩsiais, õ sõdo viduryjè — gyvýbės mẽdį beĩ gẽro ìr pìkto pažinìmo mẽdį.

Angìs bùvo suktèsnė ùž visùs laũko žvėris, kuriuõs Viẽšpats Diẽvas bùvo sutvėręs. Jì užkálbino móterį: „Ar Diẽvas ìš tìkro pasãkė: ‚Jùms nevalià válgyti nẽ nuõ víeno sõdo mẽdžio'?"

Moterìškė añgiai atkìrto: „Mẽs gãlime válgyti sõdo mẽdžių vaisiùs. Tìk apiẽ vaisiùs mẽdžio, kurìs stóvi sõdo viduryjè, Diẽvas pasãkė: ‚Jų nevalià jùms válgyti, neĩ liẽsti, kitaĩp jũs numìrsite' ".

Į taĩ angìs atsìliepė móteriai: „Õ, nè! Jũs nenumìrsite. Diẽvas màt žìno, kàd, jų užválgius, atsiveĩs jùms ãkys; jũs tàpsite kaĩp Diẽvas: pažìnsite gẽra ìr pìkta!"

Ir móteris mãtė, kàd bũtų puikù paragáuti nuõ mẽdžio, kàd mẽdis gražùs pažiūrẽti ìr viliójo tàpti gùdriai. Jì ẽmė ìr nuskýnė jõ vaĩsių, ìr válgė; dãvė ìr výrui, kurìs bùvo priẽ jõs; tàs ìrgi válgė. Tuomèt atsivėrė jíems ãkys, ìr jiẽ pamãtė esą nuogì. Todẽl ìš fìgos lãpų jiẽ nusipýnė prijuostès.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 50, 3—4. 5—6a. 12—13. 14 ir 17 (P.: plg. 3a)

P. Pasigailėk mūsų, Viešpatie:
mes ėsame táu nusidėję.

3 Pasigailėk manęs, Diẽve: tù didžiaĩ gailestìngas.
Gerùmas tàvo berìbis,— naikìnki màno kaltýbę.
4 Grynaĩ nupláuk màno dẽmę,
numazgók màno kaĩtę! — **P.**

5 Àš sàvo kaltýbę pažįstu,
mán vìs akysė manà nedorýbė.
6 Àš táu, tiktaĩ táu esù nusidėjęs:
dariaũ, kã laikaĩ tù piktýbe. — **P.**

12 Sutvérk širdį mán týrą, õ Diẽve,
manỹ nepaláužiamą dvãsią atnaũjink.
13 Vái, neatstùmki manęs nuõ sãvojo véido,
praràst tàvo šveñtąją dvãsią neléiski! — **P.**

41 Išgélbėk manė, iř bũsiu laimìngas.
Padarýk manė didžiadvãsį!
17 Tù màno lũpose, Viešpatie, bũsi,
manóji burnà tavė šlóvins. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 5, 12. (13—16). 17—19

Kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Kaĩp peř víeną žmõgų núodėmė įėjo į pasáulį, õ peř núodėmę mirtìs, iř taĩp mirtìs prasìskverbė į visùs žmónes, nès visì nusidėjo.

— Núodėmė bùvo pasáulyje iř ikì įstãtymo, bèt, nẽsant įstãtymo, núodėmė negalėjo bũti įskaĩtoma. Vìs dėltõ nuõ Adõmo ikì Mõzės viešpatãvo mirtìs, nètgi tíems,

kuriẽ nebùvo padãrę núodėmių, panašių į nusikaltìmą Adõmo, kurìs bùvo Būsimojo pirmãvaizdis. —

Bèt nè taĩp yrà sù dóvana, kaĩp sù kaltè. Jéi dẽl víeno žmogaũs nusidėjimo turẽjo miřti daũgelis, taĩ dár labiaũ Diẽvo malónė iř víeno žmogaũs, Jėzaus Krìstaus, malónės dovanà sù kaupù atitẽko daugýbei. Iř nè taĩp yrà sù dóvana, kaĩp sù víeno žmogaũs nusikaltimù. Jùk teĩsmas iš víeno nusikaltìmo priẽjo ikì pasmerkìmo, õ malónė, iš daugýbės nusikaltìmų àtvedė ikì nutéisinimo.

Jéi dẽl víeno žmogaũs nusikaltimo mirtìs įsiviešpatãvo peř tą víeną, taĩ nepalýginti labiaũ tiẽ, kuriẽ sù peřteklium gáuna malónės beĩ teisùmo dóvaną, viešpataũs gyvẽnime peř víeną Jėzų Krìstų.

Taĩgi, kaĩp víeno žmogaũs nusikaltìmas visíems žmonėms užtráukė pasmerkìmą, taĩp víeno teisùs dárbas visíems laimėjo nutéisinimą, kàd gyvéntų. Kaĩp víeno žmogaũs neklusnumù daũgelis tãpo nusidėjėliai, taĩp iř víeno klusnumù daũgelis tàps teĩsūs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 4b

Žmogùs gývas nè víen dúona,
bèt iř kiekvíenu žodžiù, kurìs išeĩna iš Diẽvo lūpų.

Evangelija Mt 4, 1—11

Jėzaus gundymas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus bùvo Dvãsios nùvestas į dỹkumą, kàd teñ būtų vélnio gùndomas. Išpãsninkavęs kẽturiasdešimt dienų iř kẽturiasdešimt naktų, jìs bùvo labaĩ álkanas.

Priẽ jõ prisiar̃tino gùndytojas ir̃ tãrė: „Jéi tù Diẽvo Sūnùs, liẽpk, kàd šiẽ ãkmenys pavir̃stų dúona".

Bèt Jëzus atsãkė: „Parašýta: ‚Žmogùs gývas nè víen dúona, bèt ir̃ kiekvíenu žodžiù, kurìs išeĩna ìš Diẽvo lū́pų' ".

Tadà vélnias jį̃ pàima į̃ šveñtąjį miẽstą, pastãto añt šventỹklos šelmeñs ir̃ sãko: „Jéi tù Diẽvo Sūnùs, pùlk žemỹn, nès parašýta: ‚Jìs liẽps sàvo angeláms globóti tavè, ir̃ jiẽ nešiõs tavè añt rañkų, kàd neužsigáutum kójos į̃ ãkmenis' ".

Jëzus jám atsãko: „Taipõgi parašýta: ‚Negùndyk Viẽšpaties, sàvo Diẽvo' ".

Vélnias vẽl pàima jį̃ į̃ labaĩ áukštą kálną ir̃, ródydamas vìso pasáulio karalystès beĩ jų̃ didingùmą, tãria: „Vìsa taĩ àš táu atidúosiu, jéi, parpúolęs añt žẽmės, pagárbinsi manè".

Tadà Jëzus atsãko: „Eĩk šaliñ, šėtõne! Jùk parašýta: ‚Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, tegárbink ir̃ jám vienám tetarnáuk!' "

Tuomèt vélnias nuõ jõ atsitráukė; štaĩ angelaĩ prisiar̃tino ir̃ jám tarnãvo.

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 12, 1—4a

Dievo tautos protėvio Abraomo pašaukimas

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Viẽšpats bylójo Abrãmui:

„Išeĩk ìš sãvojo krãšto, ìš sàvo gimtìnės, ìš tëvo namų̃, ir̃ kélkis į̃ šãlį, kurią̃ táu paródysiu! Ìš tavę̃s padarýsiu àš dìdelę taũtą. Àš láiminsiu tavè ir̃ išáukštinsiu

tãvąjį vařdą. Tù bũsi paláima. Àš láiminsiu tuõs, kuriẽ tavė láimins, õ kàs tavė keĩks, tą àš prakéiksiu. Peř tavė bùs paláimintos vìsos žẽmės gìminės".

Ir̃ Abrãmas iškeliãvo, kaĩp Viẽšpats jám bùvo paliẽpęs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 32, 4—5. 18—19. 20 ir 22 (P.: 22)

P. Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp tavìm tìkim.

4 Viẽšpaties žõdis teisìngas,
tìkras jõ dárbas kiekvíenas.
5 Brangì jám téisė ir̃ teisingùmas,
õ jõ malónių pilnà yrà žẽmė. — **P.**

18 Viẽšpaties ãkys žveĺgia į̃ tuõs, kuř jõ bijo,
kuriẽ tìkis jõjo malónės.
19 Jìs jų̃ gyvýbę nuõ mirtiẽs sáugo
ir̃ bãdo metù pamaitìna. — **P.**

20 Mẽs jõ didžiaĩ išsiilgę,
jìs mũsų rėmė̃jas ir̃ skỹdas.
22 Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp taviñ tìkim. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tim 1, 8b—10

Dievas mus pašaukia ir nušviečia

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Draugė sù manimì kentė̃k Evangėlijos lãbui jėgà Diẽvo, kurìs mùs išgélbėjo beĩ pàšaukė į̃ šveñtąjį pašaukìmą, nè atsižveĺgdamas į̃ mũsų dárbus, bèt sàvo laisvù

nutarimù beĩ malóne, kurì dovanóta mùms Krìstuje Jėzuje priẽš amžinúosius laikùs.

Jì dabaĩ tãpo regimà, pasiródžius mūsų Išganýtojui Krìstui Jėzui, kurìs sunaikìno miřtį iř nùšvietė gyvẽnimą beĩ nemirtingùmą sàvo Evangėlija.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 17, 5

Ìš spiñdinčio debesiẽs pasigiřdo Tėvo baĩsas:
„Šìtas yrà màno mylimàsis Sūnùs; jõ klausýkite!"

Evangelija Mt 17, 1—9

Jo veidas sužibo kaip saulė

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pasìėmė sù savimì Pėtrą, Jokūbą iř jõ brólį Jõną iř užsìvedė juõs nuošaliaĩ į áukštą kálną. Teñ jis atsimaĩnė jų akìvaizdoje. Jõ véidas sužibo kaĩp sáulė, õ drabùžiai tãpo baltì kaĩp šviesà. Iř štaĩ jíems pasiródė Mõzė iř Elìjas, kuriẽ kalbė̃josi sù juõ.

Tuomėt Pėtras kreĩpėsi į Jėzų: „Viẽšpatie, gẽra mùms čià bū̃ti! Jéi nóri, àš padarýsiu čià trìs palapinės: víeną táu, kitą Mõzei, trẽčią Elìjui".

Dár jám tebėkalbant, štaĩ šviesùs debesìs àpsiautė juõs, iř štaĩ baĩsas ìš debesiẽs prabìlo: „Šìtas yrà màno mylimàsis Sūnùs, kuriuõ labaĩ gėriúosi; jõ klausýkite!" Taĩ išgiřdę, mokiniaĩ parpúolė kniūpstì, labaĩ išsigañdę.

Bèt Jėzus priẽjo, pàlietė juõs iř tārė: „Kélkitės, nebijókite!" Pakėlę akìs, jiẽ niẽko daugiaũ nebemãtė, tìk víeną Jėzų.

Besiléidžiant nuõ kálno, Jėzus jíems įsãkė: „Niẽkam nepãsakokite apiẽ regėjimą, kõl Žmogaũs Sūnùs prisikeĩs iš numìrusių".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

III GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 17, 3—7

Duok mums vandens atsigerti

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Tautà ištróško vandeñs iř niurnėjo añt Mõzės. Jiẽ priekaištãvo: „Kuriụ gì galụ čià mùs àtvedei ìš Egìpto? Ař tám, kàd tróškuliu numarìntumei mùs, mũsų vaikùs iř gývulius?" Iř Mõzė šaũkėsi Viẽšpaties: „Ką́ mán darýti sù šita tautà? Nedaũg betrũksta, kàd jiẽ akmenimìs manė užmùštų".

Iř Viẽšpats atsìliepė Mõzei: „Péreik peř taũtą iř pasiimk sù saviḿ kẽletą Izraèlio seniũnų; taipõgi paimk rañkon lãzdą, kurià tù sùdavei Nìlui, iř léiskis keliõnėn! Tenaĩ añt uolõs priẽ Horèbo àš príešais tavė atsistósiu. Tadà tù sudúosi peř uõlą. Ìš jõs ištrỹkš vanduõ, iř tautà galẽs atsigérti".

Mõzė taĩp iř padãrė Izraèlio seniũnų akìvaizdoje.

Tą viẽtą jis pavadìno Masà iř Meribà — Bañdymu iř Ginčù, nès teñ izraelìtai bùvo pradėję giñčą iř bañdė Viẽšpatį, sakýdami: „Yrà Viẽšpats sù mumìs, ař nėrà?"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 94, 1—2. 6—7. 8—9 (P.: 8)

P. Išgiřskite šiañdien, ką́ Viẽšpats bylója:
„Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės".

[1] Ateĩkite, linksmaĩ šlóvinkim Viẽšpatį.
Šaũkim iš džiaũgsmo, nès jìs mũs tvirtóvė.
[2] Sù pãdėka jõ akìvaizdon eĩkim,
jám gìesmes džiùgesio pìnkim. — **P.**

[6] Eĩkime, pùlkime žẽmėn priẽš Diẽvą,
priẽš Viẽšpatį klaũpkim, kurìs mùs sutvėrė,

7 Jìs mūsų Diẽvas, õ mẽs jõ gãnoma liáudis,
jõ rañkų globójamos ãvys. — **P.**

8 Õ, kàd išgirštumėt šiañdien, ką̃ jìs jùms bylója:
„Tegùl jūsų šìrdys nebūna storžiẽvės,
9 kaĩp anuõmet priẽ Meribos,
kaĩp týruose Mãsos diẽną,
kuř jūsų senõliai įžūliaĩ manė bañdė,
nórs stebuklùs màno mãtė!“ — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 5, 1—2. 5—8

Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Nutéisinti tikė̃jimu, mẽs gyvẽname taikojė sù Dievù peř mūsų Viẽšpatį Jė́zų Krìstų, peř kurį̃ tikė̃jimu pasíekiame tą̃ malónę, kuriojė stóvime iř didžiúojamės Diẽvo šlovẽs viltimì.

Õ viltìs neapgáuna, nès Diẽvo méilė ýrà išlietà mūsų širdysė Šventõsios Dvãsios, kurì mùms duotà. Mùms dár tebẽsant silpníems, Krìstus sàvo metù nùmiręs ùž bedieviùs. Vargù ař kàs sutìktų miřti ùž teĩsųjį; nebeñt kàs rýžtųsi numiřti ùž gẽradarį. Õ Diẽvas mùms paródė sàvo méilę tuõ, kàd Krìstus nùmirė ùž mùs, kaĩ mẽs tebebùvome nusidė̃jėliai.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 4, 42. 15

Viẽšpatie, tù ìš tiesų esì pasáulio Išganýtojas:
dúok mán gývojo vandeñs, kàd àš nebetrókščiau.

Evangelija Jn 4, 5—15. (16—19a). 19b—26. (27—38). 39—42

Versmė vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Jėzus užsùko į Samãrijos miẽstą, vadìnamą Sìcharu, netolì nuõ laũko, kurį Jokũbas bùvo dãvęs sàvo sũnui Juõzapui. Tenaĩ bùvo Jokũbo šulinỹs. Nuvařgęs iš keliõnės, Jėzus prisėdo paleĩ šùlinį. Bùvo apiẽ šẽštą vãlandą.

Vienà samariẽtė móteris atẽjo sémtis vandeñs. Jėzus ją paprãšė: „Dúok màn gérti“. (Tuõ tárpu mokiniaĩ bùvo nuẽję į miẽstą nusipiřkti maĩsto).

Samariẽtė atsãkė: „Kaĩpgi tù, bũdamas žỹdas, prašaĩ manè, samariẽtę, gérti?“ (Màt žỹdai nebendráuja sù samariẽčiais).

Jėzus jái tãrė: „Jéi tù pažìntum Diẽvo dóvaną iř kàs yrà tàs, kurìs tavè prãšo: ‚Dúok mán gérti‘, ràsi patì bũtum jį prãšiusi, iř jìs táu bũtų gỹvojo vandeñs dãvęs!“

Móteris atsìliepė: „Viẽšpatie, bètgi tù neturì kuõ pasémti, õ šulinỹs gilùs. Ìš kuř tù imsi gỹvojo vandeñs? Ařgi tù didèsnis ùž mũsų tẽvą Jokũbą, kurìs tą šùlinį mùms palìko iř pàts ìš jõ gẽrė, iř jõ vaikaĩ, iř gyvuliaĩ“.

Jėzus atsãkė: „Kiekvíenas, kàs gẽria šìtą vándenį, iř vẽl trõkš. Õ kàs geřs vándenį, kurį àš dúosiu, tàs nebetrõkš peř ámžius, iř vanduõ, kurį jám dúosiu, tàps vérsme vandeñs, trỹkštančio į ámžinąjį gyvẽnimą“.

Tuomèt móteris sušùko: „Viẽšpatie, dúok mán tõ vandeñs, kàd àš nebetrókščiau iř nebeváikščiočiau sémtis čionaĩ“.

Jėzus atsìliepė: „Eik, pakviẽsk sàvo výrą iř sugrįžk čià“.

Móteris atsãkė: „Àš neturiù výro“.

Jėzus jái tãrė: „Geraĩ pasakeĩ: ‚Neturiù výro‘, nès

jaũ esì turėjusi penkìs výrus, ir̃ dabartìnis anaiptõl nè tàvo výras. Čià tù tiẽsą pasakeĩ". Nustẽbo móteris:

„Àš mataũ, Viẽšpatie, jóg esì prãnašas. Músų tėvaĩ gárbindavo Diẽvą añt šìto kálno, õ jũs tvìrtinate, kàd Jerùzalė ẽsanti vietà, kuř reĩkia jį̃ gárbinti".

Jėzus atsãkė: „Móterie, tikėk manimì, jóg ateĩs valandà, kadà gárbinsite Tėvą nè añt šiõ kálno ir̃ nè Jerùzalėje. Jũs gárbinate, kõ nepažį̀state, õ mẽs gárbiname, ką̃ pažį̀stame, nès išgãnymas ateĩna iš žýdų. Bèt ateĩs valandà,— jaũ dabař jì yrà,— kaĩ tikrìeji gárbintojai šlóvins Tėvą dvasià ir̃ tiesà. Ir̃ pàts Tėvas tokių gárbintojų ieško. Diẽvas yrà dvasià, ir̃ jõ gárbintojai tùri šlóvinti jį̃ dvasià ir̃ tiesà".

Móteris jám sãko: „Àš žinaũ, jóg netrùkus ateĩs Mesìjas — taĩ yrà Diẽvo Pateptàsis. Atẽjęs jìs mùms vìską paskeĩbs".

Jėzus jái tãria: „Taĩ àš, kurìs sù tavimì kalbù!"

Tuõ metù sugrį̀žo jõ mokiniaĩ ir̃ nusistebėjo, kàd jìs šnekučiúoja sù móterimi. Vìs dėltõ nẽ vienas nepaklãusė: „Kõ ìš jõs nóri?" arbà: „Apiẽ ką̃ sù jà kalbì?" Õ móteris, pamiř̃šusi ąsõtį, nubėgo į̀ miẽstą ir̃ apskélbė žmonėms: „Eĩkite pažiūrėti žmogaũs, kurìs pasãkė mán vìską, ką̃ esù padãriusi. Ar̃ tik jìs nebùs Mesìjas?!" Ir̃ žmónės ìš miẽsto ėjo pàs jį̃.

Tuõ tárpu mokiniaĩ ẽmė rãginti: „Rãbi, pasistìprink!"

Õ jis atsìliepė: „Àš turiù válgyti maĩsto, kuriõ jũs nežìnote".

Tadà mokiniaĩ pradėjo vienas kìtą klausinėti: „Nejaũgi kàs àtnešė jám válgyti?"

Bèt Jėzus tãrė: „Màno maĩstas — výkdyti vãlią tõ, kurìs manė siuñtė, ir̃ baĩgti jõ dárbą. Ar̃gi jũs nesãkote: ‚Dár keturì mėnesiai, ir̃ ateĩs pjūtìs'? Štaĩ sakaũ jùms: pakélkite akìs ir̃ pažiūrėkite į̀ laukùs — jiẽ jaũ bolúoja

ir prinókę pjūčiai. Jaũ pjovėjas ùždarbį gáuna ir reñkasi vaĩsių amžinájam gyvẽnimui, kàd lýgiai džiaũgtųsi sėjėjas ir pjovėjas. Teisìngai príežodis sãko: ‚Víenas pasėja, kìtas nupjáuna'. Àš pàsiunčiau jùs nuimti deřliaus, į kurį jũs neįdėjote dárbo. Kiti pasidarbãvo, õ jũs įstójote į jų dárbą".

Daũg samariẽčių iš anõ miẽsto įtikėjo Jėzų dėl móters žõdžių: „Jìs mán pasãkė vìską, ką esù padãriusi". Atėję samariẽčiai prãšė jį pasilìkti pàs juõs, ir jìs teñ pasilìko dvì dienàs. Dár daugiaũ žmonių įtikėjo dėl jõ pamókslų. Õ móteriai jiẽ pasãkė: „Dabař mẽs tìkime nè dėl tàvo šnekõs. Mẽs pãtys išgirdome ir žìnome, kàd jìs iš tiesų yrà pasáulio Išganýtojas".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Sam 16, 1b. 6—7. 10—13a

Dovydas patepamas Izraelio karaliumi

Ìš pirmõsios Samuèlio knỹgos.

Viẽšpats kalbėjo Samuèliui: „Prisipìlk rãgą aliẽjaus ir susiruõšk į keliõnę! Tavė àš siunčiù į Betliẽjų pàs Izãjį, nès víeną iš jõjo sūnų numačiaũ karãliumi".

Teñ nuẽjęs ir išvýdęs Elijãbą, jìs pagalvójo: „Tikriáusiai šìtas ir bùs pateptìnis Viẽšpaties akysė!" Bèt Viẽšpats Samuèliui tãrė: „Nežiūrėk jõ išvaizdos ir áukšto ūgio! Jõ àš nesù išsiriñkęs. Diẽvo akìs žiūri kitaĩp, neĩ žmogùs. Žmogùs mãto išorę, õ Viẽšpats žvelgia į šìrdį".

Taĩgi Izãjis pristãtė Samuèliui septýnis sàvo sũnus, bèt Samuèlis jám pasãkė: „Nẽ víeno iš šìtų Viẽšpats ne-

išriñko". Pagaliaũ Samuèlis pakláusė Izãjį: „Ař taĩ visì tàvo sűnūs?" Tasaĩ atsãkė: „Yrà dár jaunẽlis; jìs gãno avìs". Samuèlis pasãkė Izãjui: „Pasiűsk ką nórs jõ parvèsti; mẽs nepradėsime aukõs pókylio, kõl jìs neateĩs". Taĩgi jìs pàsiuntė jõ parkviẽsti. Dóvydas bùvo rudaplaũkis, gražių akių ir dailiõs išvaizdos. Tadà Viẽšpats tãrė: „Kélkis ir patèpk jį, nès taĩ šitas!"

Samuèlis ẽmė aliẽjaus rãgą ir pàtepė Dóvydą jõ brólių tárpe. Nuõ tõs dienõs Viẽšpaties dvasià nùžengė añt Dóvydo ir pasilìko sù juõ vìsą laĩką.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 22, 1—3. 4. 5. 6 (P.: 1)

P. Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.

1 Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.
2 Jìs manė vẽda, kuř vẽšlios ganỹklos žaliúoja,
léidžia mán atilsėti pavérsmy;
3 mãnąją síelą gaivìna,
vẽda manė teisìngais takaĩs sàvo garbei. — **P.**

4 Nẽ keliáudamas slėniù tamsiáusiu,
àš nebijósiu, nès tù draugė bűsi.
Tàvo lazdà, vẽzdas galìngas,
drąsą mán dúoda. — **P.**

5 Tù mán kelì váišes,
õ príešai sugėdinti žiűri.
Kvepalaĩs mán pàtepi gálvą,
pilì mán sklìdiną taũrę. — **P.**

6 Tavóji mąlónė ir méilė palỹdi
kiekvíeną màno gyvẽnimo diẽną.
Àš Viẽšpaties bűste gyvénsiu
peř ámžius ilgiáusius. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 5, 8—14

Kelkis iš numirusių, ir apšvies tave Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Kadáise jũs bùvote tamsà, õ dabaĩ ẽsate šviesà Viẽšpatyje. Tàd eĩkitės kaĩp šviesõs vaikaĩ. Õ šviesõs vaĩsiai réiškiasi visokeriópu gerumù, teisumù iĩr tiesà. Ištìrkite, kàs patiñka Viẽšpačiui, iĩr neprisidẽkite priẽ nevaisingų tamsõs darbų̃, õ verčiaũ pasmeĩrkite juõs. Nès ką̃ jiẽ slapčià dãro, gẽda iĩr sakýti. Bèt vìsa, ką̃ šviesà smeĩrkia, tam̃pa rẽgima, õ kàs tam̃pa rẽgima, yrà šviesà.

Todẽl sãkoma: „Pabùsk, kurìs miegì, kélkis ìš numìrusių, iĩr apšviẽs tavè Krìstus".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 8, 12b

Àš — pasáulio šviesà,— sãko Viẽšpats; —
kàs sẽka manimì, nebeváikščios tamsýbėse.

Evangelija

Jn 9, 1. (2—5). 6—9. (10—12). 13—17. (18—33). 34—38. (39—41)

Jis nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Eĩdamas prõ šãlį, Jėzus pamãtė žmõgų, ãklą nuõ gimìmo dienõs.

Jõ mokiniaĩ pakláusė: „Rãbi, kàs nusidẽjo,— jìs pàts aĩr jõ tėvaĩ,— kàd gìmė neregỹs?"

Jėzus atsãkė: „Neĩ jìs nenusidẽjo, neĩ jõ tėvaĩ, bèt jamė tùri apsiréikšti Diẽvo darbaĩ. Mán reĩkia dìrbti dárbus tõ, kurìs manè siuñtė, kõlei dienà. Ateĩna naktìs,

kadà niẽkas negãli darbúotis. Kõl esù pasáulyje, àš — pasáulio šviesà!"

Taĩ tãręs,

Jẽzus spjóvė žẽmėn, padãrė puřvo ìš séilių, pàtepė juõ nẽregio akìs iř tãrė jám: „Eĩk iř nusipláuk Siloãmo tvenkinyjè". (Išveřtus „Siloãmas" réiškia: „Pasiuntinỹs".) Tasaĩ nuẽjo, nusiplóvė iř sugrįžo rẽgintis.

Kaimýnai iř kitì žmónės, kuriẽ matýdavo jį elgetáujantį, kláusė: „Ař čià nè tàs, kurìs sėdẽdavo elgetáudamas?" Vienì sãkė: „Taĩ jìs". Kitì: „Visái nè, tìk į jį panašùs". Õ jìs atsãkė: „Taĩp, taĩ àš".

Tadà jiẽ kláusė jį: „Õ kaĩpgi atsivėrė táu ãkys?"

Jìs išsipãsakojo: „Žmogùs, vardù Jẽzus, padãrė puřvo, pàtepė juõ mán akìs iř pasãkė: ‚Eĩk į Siloãmą nusipraũsti'. Àš nuėjaũ, nusìprausiau iř praregẽjau". Jiẽ vẽl kláusė: „Kuř jisaĩ?" Šìs atsãkė: „Nežinaũ".

Tuomèt jiẽ nusìveda bùvusį nẽregį pàs fariziejùs. Õ tóji dienà, kaĩ Jẽzus padãrė puřvo iř atvėrė akìs, bùvo šeštãdienis. Fariziẽjai ẽmė jį ìš naũjo kamantinėti, kaĩp jìs praregẽjęs. Jìs paáiškino: „Jìs pàtepė mán akìs purvù, àš nusìprausiau iř dabař regiù".

Kaĩ kuriẽ fariziẽjai kalbẽjo: „Tàs žmogùs nè iš Diẽvo, nès nesilaĩko šeštãdienio". Õ kitì sãkė príešingai: „Kaĩp galėtų nusidẽjėlis darýti tókius stebuklùs?!" Iř jũ núomonės nesùtarė: „Tuomèt jiẽ iř vẽl kláusia bùvusį nẽregį: „Õ ką̃ tù manaĩ apiẽ výrą, atvėrusį táu akìs?" Šìs atsãkė: „Jìs prãnašas".

Žỹdai nenorẽjo tikėti, kàd jìs tikraĩ bùvęs ãklas iř praregẽjęs. Jiẽ liẽpė pašaũkti praregẽjusiojo gimdýtojus iř ẽmė juõs tárdyti: „Ař šitas jũsų sūnùs, kurį sãkote

gìmus ãklą? Taĩ kaĩp jìs dabař rẽgi?" Jõ tėvaĩ atsãkė: „Mẽs žìnome, kàd jìs mũsų sūnùs iř kàd jìs yrà gìmęs ãklas. Õ kókiu būdù jìs praregẽjo, mẽs nežìnome, neĩ kàs jám atvėrė akìs, nežìnome. Kláuskite jį̃ pãtį, jìs suáugęs iř pàts tegù kaĩba ùž savė". Tėvaĩ šìtaip pasãkė, bijódami žỹdų. Màt žỹdai bùvo nutãrę, jóg kàs tìk išpažìntų Jėzų ẽsant Mesìją, turėtų bũti išvarýtas ìš sinagògos. Todẽl jõ tėvaĩ pasãkė: „Jìs suáugęs, kláuskite jį̃ pãtį".

Tadà jiẽ añtrą kařtą pasìšaukė bùvusį nėregį iř pasãkė: „Šlóvink Diẽvą! Mẽs žìnome, kàd tàs žmogùs nusidėjėlis". Jìs atsìliepė: „Ař jìs nusidėjėlis, àš nežinaũ. Víena žinaũ: buvaũ ãklas, õ dabař regiù". Jiẽ vẽl kláusė: „Ką̃ jìs táu dãrė? Kókiu būdù jìs táu atvėrė akìs?" Šìs atsãkė: „Àš jaũ sakiaũ, tìk jũs neklaũsote. Ką̃ dár nórite išgiřsti? Gál iř jũs nórite tàpti jõ mokiniaĩs?"

Tadà jiẽ išplũdo jį̃, sakýdami: „Taĩ tù esì jõ mokinỹs, õ mẽs — Mõzės mokiniaĩ. Mẽs žìnome, kàd Mõzei yrà kalbėjęs Diẽvas, õ ìš kuř šìtas, mẽs nežìnome".

Žmogùs jíems atsãkė: „Taĩ tikraĩ nuostabù, kàd jũs nežìnote, ìš kuř jìs. Õ jùk jìs mán atvėrė akìs! Žìnome, kàd Diẽvas neišklaũso nusidėjėlių. Jìs išklaũso tìk sàvo gárbintojus, kuriẽ výkdo jõ vãlią. Nuõ ámžių negirdėta, kàd kàs bũtų atvėręs ãklo gìmusio akìs! Jéi šìtas nebũtų ìš Diẽvo, jìs nebũtų galėjęs niẽko panašaũs padarýti".

Jiẽ užrìko añt jõ: „Tù vìsas gìmęs núodėmėse iř dár nóri mùs mókyti?!" Iř išvãrė jį̃ laũk.

Jėzus sužinójo, kàd jiẽ bùvo išvãrę jį̃ laũk, iř susitìkęs pakláusė jį̃: „Ař tikì Žmogaũs Sūnų?" Šìs atsãkė: „Õ kàs jìs, Viẽšpatie, kàd jį̃ tikėčiau?" Jėzus tãrė: „Tù jaũ esì jį̃ mãtęs, iř dabař jìs sù tavimì kaĩba". Žmogùs sušùko: „Tikiù, Viẽšpatie!", iř parpúolęs pagárbino jį̃.

Õ Jėzus prabìlo: „Àš atėjaũ į̃ šį̃ pasáulį darýti teĩsmo,— kàd neregiaĩ praregėtų, õ rẽgintieji apàktų". Priẽ

jõ ẽsantys fariziẽjai, taĩ išgirdę, pakláusė: „Taĩ gál ir mẽs aklì?“ Jėzus atsãkė: „Jéi bútumėte aklì, neturėtumėte núodėmės, bèt štaĩ jũs sãkote: ‚Mẽs neaklì!‘ — Taĩgi jũs kaltì“.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Ez 37, 12b—14

Aš įkvėpsiu į jus savo dvasią, kad jūs atgytumėte

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Štaĩ ką sãko Viẽšpats Diẽvas:

„Àš atvérsiu júsų kapùs ir iškélsiu jùs, màno taũta, iš kapų̃. Nunèšiu jùs Izraèlio žẽmėn. Kuomèt àš atvérsiu júsų kapùs ir iškélsiu jùs, màno taũta, iš júsų kapų̃, tuomèt jũs žinósite, jóg àš esù Viẽšpats. Įkvẽpsiu į̃ jùs sàvo dvãsią, kàd jũs atgýtumėte, ir parvèsiu jùs į̃ júsąją šãlį. Tadà jũs žinósite, jóg àš esù Viẽšpats. Àš taĩ kalbẽjau, ir àš taĩ įvýkdysiu, — Viẽšpaties žõdis!“

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 129, 1—2. 3—4ab. 4c—6. 7—8 (P.: 7)

P. Diẽvas yrà gailestìngas: jìs visuomèt išvadúoja.

[1] Ìš vaĩgo bedùgnės šaukiúos tavę̃s, Diẽve:
[2] Diẽve, išgirsk màno balsą!
Tegù tàvo aũsys klaũsos įdėmiaĩ
màno maldáujančio šaũksmo. — **P.**

[3] Jéi vìs nedorýbes minėsi,
kàs begalẽs išsitéisint?!

4 Bètgi tù atléisi kaltýbes,
iř vẽl táu tarnáusim. —

P. Diẽvas yrà gailestìngas: jìs visuomèt išvadúoja.

5 Diẽve, tavỹ màno vìltys,
tàvo žodžiù pasìtiki màno síela.
6 Màno síela Viẽšpaties láukia.
Labiaũ, kaĩp aušrõs — panaktìniai,
7 tegù láukia Viẽšpaties Izraèlis. — **P.**

Diẽvas yrà gailestìngas:
jìs visuomèt išvadúoja.
8 Jìs tikraĩ sàvo taũtą išgélbės
iš visų nedorýbių. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 8—11

Jumyse gyvena Dvasia to, kuris Jėzų prikėlė iš numirusių

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Kàs gyvẽna kũniškai, negãli patìkti Diẽvui. Jũs nẽsate kũniški, bèt dvãsiški, jéi tìk Diẽvo Dvasià gyvẽna jumysė.

Õ kàs netùri Krìstaus Dvãsios, tàs nėrà jõ. Jéigu Krìstus yrà jumysė, taĩ kũnas, tiesà, marùs dẽl núodėmės, bèt dvasià — gyvà dẽl teisùmo. Jéi jumysė gyvẽna Dvasià tõ, kurìs Jėzų prikẽlė ìš numìrusių, taĩ jìs — prikẽlęs ìš numìrusių Krìstų Jėzų — atgaiviñs iř jũsų mirtìnguosius kũnus sàvo Dvasià, gyvẽnančia jumysė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 11, 25a. 26

Àš esù prisikėlimas iř gyvẽnimas,— sãko Viẽšpats. — Kàs tìki manė, neragaũs mirtiẽs peř ámžius.

Evangelija Jn 11, (1—2). 3—7. (8—16). 17—27. (28—31). 32—45

Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Bùvo víenas ligónis, Lõzorius ìš Betãnijos káimo, kuř gyvẽno Marijà ir jõs sesuõ Mortà. Marijà bùvo tóji patì móteris, kurì pàtepė Viẽšpatį kvepalaĩs ir nušlúostė plaukaĩs jõ kójas. Jõs brólis Lõzorius dabař sirgo.

[Lõzoriaus] Sẽserys nùsiuntė Jėzui žìnią: „Viẽšpatie! Tàs, kurį tù mylì, seřga!" Taĩ išgirdęs, Jėzus tãrė: „Šìta ligà nė miřčiai, bèt Diẽvo garbei,— kàd bútų pašlóvintas Diẽvo Sūnùs".

Jėzus mylėjo Mõrtą, jõs sẽserį ir Lõzorių.

Vìs dėltõ, išgirdęs, kàd tasaĩ seřga, jìs dár dvì dienàs užtrùko teñ, kuř buvójo, ir tìk tadà pasãkė mokiniáms: „Eĩkime vẽl į Judėją!"

Mokiniaĩ jám atsãkė: „Rãbi, ką̃ tìk žỹdai kėsìnosi užmùšti tavė akmenimìs, õ tù vẽl teñ einì?"

Jėzus tãrė: „Ařgi nė dvýlika valandų̃ tùri dienà? Kàs váikščioja diẽną, tàs nesuklumpa, nės mãto šiõ pasáulio šviẽsą. Õ kàs váikščioja nãktį, suklumpa, nės jám trūksta šviesõs".

Taĩ pasãkęs, pridūrė: „Mūsų bičiùlis Lõzorius užmìgo, bèt àš eĩsiu jõ pažãdinti".

Mokiniaĩ atsìliepė: „Viẽšpatie, jéigu užmìgo, pasveĩks". Jėzus kalbėjo apiẽ jõ miřtį, õ jiẽ mãnė, kàd jìs kalbėjęs apiẽ póilsio miẽgą.

Pagaliaũ Jėzus atviraĩ jíems pasãkė: „Lõzorius mìrė. Bèt àš džiaugiúosi, kàd teñ nebuvaũ,— dẽl jūsų, kàd jũs įtikėtumėte. Tàd eĩkime pàs jį̃".

Tuomèt Tòmas, vadìnamas Dvyniù, tãrė kitíems mokiniáms: „Eĩkime ir mẽs numirtì sù juõ!"

Atẽjęs Jėzus rãdo Lõzorių jaũ kẽturias dìenàs išgulėjusį kãpo rūsyjė. (Õ Betãnija bùvo artì Jerùzalės — maždaũg penkiólikos stãdijų atstù. Daũg žỹdų bùvo atẽję pàs Marìją ir Mõrtą pagúosti jų dẽl brólio mirtiẽs.) Mortà, išgirdusi, kàd ateĩnąs Jėzus, išẽjo jõ pasitìkti. Marijà lìko namiẽ. Mortà tãrė Jėzui: „Viẽšpatie, jéi bũtum čià bùvęs, màno brólis nebũtų mìręs. Bèt ir dabar žinaũ: kõ tìk paprašỹsi Diẽvą, Diẽvas táu duõs".

Jėzus jái pasãkė: „Tàvo brólis prisikeĩs!"

Mortà atsìliepė: „Àš žinaũ, jóg jìs prisikeĩs paskutinę diẽną, mìrusiems kẽliantis".

Jėzus jái tãrė: „Àš esù prisikėlìmas ir gyvẽnimas. Kàs tìki manè,— nórs ir numirtų, bùs gỹvas. Ir kiekvíenas, kurìs gyvẽna ir tìki manè, neragaũs mirtiẽs per ámžius. Ar taĩ tikì?"

Jì atsãkė: „Taĩp, Viẽšpatie! Àš tikiù, jóg tù Mesìjas, Diẽvo Sūnùs, kurìs tùri ateĩti į šį pasáulį".

Taĩ pasãkiusi, jì nuẽjo ir pasìšaukė sàvo sẽserį Marìją, slapčiomìs jái pranešdamà: „Mókytojas atẽjo ir šaũkia tavè". Išgirdusi ši greĩtai pakìlo ir nuẽjo pàs jį. Õ Jėzus dár nebùvo įžeñgęs į káimą, bèt tebebùvo tojè viẽtoje, kur jį pasitìko Mortà. Kaĩ žỹdai, bùvę sù Marijà namuosè ir jã gúodę, pamãtė jã skubiaĩ kẽliantis ir išeĩnant, jiẽ nùsekė pãskui, manýdami, kàd jì eĩnanti pàs kãpą išsiverkti.

Ir Marijà, atẽjusi teñ, kur bùvo Jėzus, ir jį pamãčiusi, púolė jám põ kójų, sakýdama: „Viẽšpatie, jéi bũtum čià bùvęs, màno brólis nebũtų mìręs".

Pamãtęs jã verkiančią ir kartù atėjusius žydùs verkiančius, Jėzus labaĩ susigraudìno ir susijáudinęs paklãusė: „Kuř jį paláidojote?"

Jiẽ atsãkė: „Viešpatie, eĩk ir pažiūrėk". Jėzus pravìrko. Tadà žỹdai ẽmė kalbėti: „Štaĩ kaĩp jìs jį mylėjo!" Õ kitì sãkė: „Ařgi tàs, kurìs atvėrė nėregiui akìs, negalėjo padarýti, kàd šitas nemiřtų?"

Ir vẽl susigraudinęs, Jėzus atẽjo pàs kãpą. Taĩ bùvo olà, užristà ãkmeniu.

Jėzus tãrė: „Nurìskite ãkmenį!"

Mìrusiojo sesuõ Mortà įspėjo: „Viešpatie, jaũ dvõkia. Jaũ kẽturios diẽnos kaĩp jìs mìręs".

Jėzus jái tãrė: „Ařgi nesakiaũ: jėi tikėsi, pamatýsi Diẽvo šlóvę?!" Jiẽ nurìto ãkmenį. Jėzus pakėlė akìs aukštỹn ir prabìlo: „Tėve, dėkóju táu, kàd manė išklausei. Àš žinójau, kàd visuomėt manė išklausaĩ. Tačiaũ taĩ sakaũ dẽl čià ẽsančiųjų, kàd jiẽ įtikėtų, jóg tù esì manė siuñtęs". Taĩ pasãkęs, jìs galìngu balsù sušùko: „Lõzoriau, išeĩk!" Ir numìrėlis išẽjo iš kàpo. Jõ rañkos ir kójos dár bùvo suvýstytos aprišalaĩs, õ véidas apvyniótas drobulė. Jėzus jíems įsãkė: „Atráišiokite jį ir léiskite jám eĩti".

Daũgelis žỹdų, kuriẽ bùvo atėję pàs Marìją ir mãtė, kã Jėzus padãrė, įtikėjo jį.

Girdėjote Viešpaties žõdį.

KRISTAUS KANČIOS – VERBŲ SEKMADIENIS

VERBŲ PROCESIJA

Evangelija Mt 21, 1—11

Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Kaĩ Jėzus sù mokiniaĩs prisiartino priẽ Jerùzalės ir atẽjo į Betfãgę priẽ Alývų kálno, Jėzus pàsiuntė dù mókinius, liẽpdamas: „Eĩkite į príešais ẽsantį káimą ir tuojaũ ràsite prìrištą ãsilę sù asiláičiu. Atrìškite ir atvèskite juõs mán. Õ jéigu kàs imtų dẽl tõ teiráutis, atsakýkite: ‚Jų reĩkia Viẽšpačiui', ir iš karto juõs paleĩs.

Taĩp turėjo išsipìldyti prãnašo žõdžiai: „Pasakýkite Siòno dùkrai: štaĩ atkeliáuja tàvo karãlius. Jìs romùs, jìs jója añt ãsilės, lỹdimas asiláičio, darbìnio gývulio jauniklio".

Mokiniaĩ nuẽjo ir padãrė, kaĩp Jėzaus bùvo įsakýta. Jiẽ àtvedė ãsilę sù asiláičiu, àpdengė juõs sàvo apsiaũstais, õ Jėzus užsėdo añt viršaũs. Didžiáusia minià tiẽsė drabužiùs jám añt tãko. Kitì kirto ir klójo añt kẽlio mẽdžių šakàs. Ìš príekio ir iš paskõs eĩnančios mìnios šaũkė: „Osãna Dóvydo Súnui! Garbẽ tám, kurìs ateĩna Viẽšpaties vardù! Osãna dangaũs aukštýbėse!"

Jám įžeñgus į Jerùzalę, sujùdo vìsas miẽstas ir klausinėjo: „Kàs jìs toksaĩ?" Õ mìnios tvìrtino: „Taĩ prãnašas Jėzus iš Galilėjos Nazarèto".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

MIŠIOS

Šio sekmadienio Mišioms skirti trys skaitiniai. Labai rekomenduojama visus juos ir imti, nebent dėl sielovados sumetimų reikėtų kitaip daryti.

Atsižvelgdamas į susirinkusios bendruomenės pobūdį, kunigas gali imti arba tik vieną iš dviejų skaitinių prieš evangeliją, arba tiktai Kančios istoriją, ir tą, jeigu reikia, trumpąja forma. Šitaip daryti leidžiama vien Mišiose su žmonėmis.

Pirmasis skaitinys

Iz 50, 4—7

Nenugręžiau veido nuo tų, kurie mane plūdo:
aš žinau, jog nebūsiu sugėdintas

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Diẽvo taĩnas:

„Viẽšpats Diẽvas mán dãvė iškaĩbų liežùvį, kàd àš sugebė̃čiau meilingu žodžiù stìprinti nuvaĩgusius. Kàs rýtą jis žãdina màno ausìs, kàd lýg mokinỹs jõ klausýčiaus. Viẽšpats Diẽvas atvė̃rė mán aũsį.

Àš nesigýniau, atgaĩ nesitráukiau. Daviaũ sàvo nùgarą mùšantiems, atkišaũ sàvo žándenas ráunantiems. Nenùgręžiau véido nuõ tų̃, kuriẽ manè plū́do ir spjáudė.

Tačiaũ mán padẽs Viẽšpats Diẽvas, todė̃l àš nebū́siu sugė̃dintas. Todė̃l nutaisaũ sàvo véidą kaĩp tìtnagas kíetą; àš žinaũ, jóg nebū́siu sugė̃dintas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 21, 8—9. 17—18a. 19—20. 23—24 (P.: 2a)

P. Õ Diẽve, màno Diẽve, kodė̃l manè apléidai?

8 Kàs manè mãto, pašiẽpia,
vaĩposi, kraipýdami gálvas:
9 „Viẽšpačiu pasitikė̃jo, tegù jìs jį̃ gélbi,
tegù išvadúoja, jéigu jį̃ mýli!" — **P.**

17 Apspìtęs manè žvėrių pulkas,
nedõrėlių áibė apliñk manè zùja.

Jiẽ pérvėrė màno rankàs, màno kójas.
18 Galiù suskaičiúoti visùs sàvo káulus. —
P. Õ Diẽve, màno Diẽve, kodẽl manė apléidai?
19 Jiẽ drabužiùs màno dalìjas,
mẽta dẽl màno ãpdaro bùrtą.
20 Bèt, Viẽšpatie, tù nuõ manęs nesišãlink.
Tù, màno pagálba, skubėk mán padėti. — **P.**
23 Tãvąjį vařdą gársinsiu bróliams,
maldìngų žmonių būryjė tavė gìrsiu.
24 Kuriẽ Viẽšpaties bìjot, teĩkit jám šlóvę!
Gárbinkit jį̃, visà Jokũbo ainija,
bijókite jõ, visì Izraèlio žmónės! — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 2, 6—11

Jis nusižemino, todėl Dievas jį išaukštino

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Krìstus Jėzus, turėdamas Diẽvo prìgimtį, gõdžiai nesilaĩkė sàvo lygýbės sù Dievù, bèt apiplėšė pàts savė, priimdamas tařno išvaizdą ir tàpdamas panašùs į̃ žmónes. Jìs ir išore tãpo kaĩp visì žmónės; jìs nusižẽmino, tàpdamas klusnùs ikì mirtiẽs, ikì krỹžiaus mirtiẽs.

Todẽl ir Diẽvas jį̃ išáukštino ir padovanójo jám vařdą, kilniáusią iš visų̃ vardų̃, kàd Jėzaus vařdui priklaũptų kiekvíenas kẽlis dangujė, žẽmėje ir põ žemė ir kiekvíenos lúpos Diẽvo Tėvo šlóvei išpažintų: „Jėzus Krìstus yrà Viẽšpats!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Fil 2, 8—9

Dẽl mũsų Krìstus nusižẽmino,
tàpdamas klusnùs ikì mirtiẽs, ikì krỹžiaus mirtiẽs.
Todẽl ir Diẽvas jį̃ išáukštino
ir padovanójo jám vařdą, kilniáusią iš visų̃ vardų̃.

Evangelija Mt (26, 14 — 27, 10). 11—54. (55—66)

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančia pagal Matą.

Nežymima kryželiais knyga nei kakta ir neatsakoma.

Ką man duosite, jeigu jį aš jums išduosiu?

Vienas iš Dvylikos, vardù Jùdas Iskarijõtas, nuėjo pàs aukštúosius kùnigus ir tãrė: „Kã mán dúosite, jéigu jį àš jùms išdúosiu?" Tiẽ pasiúlė trìsdešimt sidabrìnių. Ir nuõ tõ mẽto Jùdas ieškójo prógos išdúoti Jėzų.

Kur paruošti tau Velykų vakarienę?

Pìrmąją Neraugìntos Dúonos diẽną mokiniaĩ atẽjo pàs Jėzų ir pakláusė: „Sakýk, kuř paruõšti táu Velýkų vakariẽnę?"

Jìs atsãkė: „Eĩkite į miẽstą pàs tókį žmõgų ir sakýkite jám: ‚Mókytojas sãko: Màno mẽtas jaũ atẽjo. Pàs tavė válgysiu Velýkų vakariẽnę sù sàvo mokiniaĩs'". Mokiniaĩ padãrė, kaĩp bùvo Jėzaus įsakýta, ir pàruošė Velýkų stãlą.

Vienas iš jūsų mane išduos

Atẽjus vãkarui, Jėzus sù dvýlika mokiniũ ùžėmė vietàs priẽ stãlo. Pradėjus válgyti, jìs tãrė: „Ìš tiesũ sakaũ jùms: vienas ìš jũsų manė išduõs".

Jiẽ labaĩ nuliũdo ir ẽmė ùž kìts kìto klausinėti: „Nejaũgi àš, Viešpatie?"

Jìs atsãkė: „Manė išduõs dãžantis kartù sù maniḿ dúoną dubenyjė. Žmogaũs Sūnùs, tiesà, eĩna sàvo keliù, kaĩp apiẽ jį parašýta, bèt vaĩgas tám žmõgui, kuris išduõs Žmogaũs Sūnų. Geriaũ bũtų bùvę tám žmõgui negìmti".

Jõ išdavėjas Jùdas pakláusė: „Nejaũgi àš, rãbi?!"

Jìs atsãkė: „Taĩp, tù!"

Tai yra mano kūnas; tai yra mano kraujas

Vakarieniáujant Jėzus pàėmė dúoną, láimino jã, láužė ir dãvė mokiniáms, sakýdamas: „Imkite ir válgykite: taĩ yrà màno kúnas". Paskuĩ, paẽmęs taũrę, sukalbėjo padėkõs maldą ir dãvė jíems, tarĩdamas: „Gérkite ìš jõs visí, nès taĩ yrà màno kraũjas — naujõsios sándoros kraũjas, kurìs ùž daũgelį išlíejamas núodėmių atleidìmui. Ir sakaũ jùms: nuõ šiõl àš nebegérsiu šìto vỹnmedžio vaĩsiaus ikì tõs dienõs, kadà sù jumìs gérsiu jį naũją sàvo Tėvo karalỹstėje".

Pagiedójęs psálmes, jiẽ išẽjo į Alỹvų kálną.

Užgausiu piemenį, ir avių kaimenė išsisklaidys

Tadà Jėzus jíems kalbėjo: „Šią nãktį jũs visì manimì pasipìktinsite, nès parašýta: ‚Užgáusiu píemenį, ir aviũ kaĩmenė išsisklaidỹs'. Õ kaĩ prisikélsiu, àš nueĩsiu pirmà jũsų į Galilėją".

Pẽtras atsìliepė: „Jéi nèt visì tavimì pasipìktintų, àš niekuomèt nepasipìktinsiu!"

Jėzus jám tãrė: „Ìš tiesũ sakaũ táu: šią nãktį, dár gaĩdžiui nepragýdus, tù trìs kartùs manęs išsigìnsi".

Bèt Pẽtras tvìrtino: „Jéi mán nèt reikėtų miřti kartù sù tavimì, vìs tíek àš tavęs neišsigìnsiu!" Taĩp kalbėjo ir visì mokiniaĩ.

Pradėjo liūdėti ir sielvartauti

Netrùkus Jėzus sù jaĩs atẽjo į ūkį, vadìnamą Getsemanė, ir tãrė mokiniáms: „Pasėdėkite čià, kõl àš teñ nuẽjęs melsiuos". Pasiẽmęs Pẽtrą ir abù Zebediẽjaus sũnus, pradėjo liūdėti ir sielvartáuti. Tadà tãrė jíems: „Màno síela mirtinaĩ nuliūdusi. Likite čià ir pabudėkite kartù sù manimì".

Dár trupùtį paẽjęs, Jėzus parpúolė kniūpsčias ir meldėsi: „Màno Tėve, jéigu įmãnoma, teapleñkia manė ši taurẽ. Tačiaũ nè kaĩp àš nóriu, bèt kaĩp tù!"

Jìs sugrįžo pàs mókinius ir, rãdęs juõs miẽgančius, tãrė Pẽtrui: „Negalėjote nẽ vienõs valandõs pabudẽti sù manimì? Budẽkite ir meĺskitės, kàd nepatèktumėte į pagùndą. Dvasià ryžtìnga, kúnas siĺpnas".

Ir vẽl nuẽjo añtrą kartą ir meĺdėsi: „Màno Tẽve, jéi ši taurẽ negãli praeĩti màno negertà, tebūniẽ tàvo valià!" Sugrįžęs vẽl rãdo juõs snáudžiančius — jų ãkys bùvo miegùistos. Tuomèt, palìkęs juõs, Jėzus dár kartą nuẽjo ir trẽčią kartą meĺdėsi taĩs pačiaĩs žõdžiais. Paskuĩ grįžo pàs mókinius ir tãrė: „Jũs vìs dár miẽgate ir ìlsitės... Štaĩ atẽjo valandà, kaĩ Žmogaũs Sūnùs bùs atidúotas į nusidėjėlių rankàs. Kélkitės, eimė! Štaĩ màno išdavėjas čià pàt".

Jie nutvėrė Jėzų ir suėmė

Dár jám tebèkalbant, štaĩ pasiródė Jùdas, víenas iš Dvýlikos, õ sù juõ dìdelis bũrỹs, ginklúotas kalavìjais ir vẽzdais, àtsiųstas aukštųjų kunigų ir tautõs seniūnų. Jõ išdavėjas bùvo nuródęs jíems žénklą, sakýdamas: „Kurį pabučiúosiu, taĩ tàs! Suimkite jį!" Ir tuojaũ priẽjęs priẽ Jėzaus, tãrė: „Sveĩkas, rãbi!", ir pabučiãvo jį.

Õ Jėzus jám tãrė: „Bičiùli, kõ atėjaĩ?" Tuomèt jiẽ pripúolę nutvėrė jį ir sùėmė.

Ir štaĩ víenas iš Jėzaus palydõvų išsitráukė kalavìją, púolė vyriáusiojo kùnigo tarną ir nukirto jám aũsį. Bèt Jėzus jám tãrė: „Kišk kalavìją atgaĩ į jõ viẽtą, nès visì, kuriẽ griẽbiasi kalavìjo, žùs nuõ kalavìjo. Gál manaĩ, jóg àš negaliù paprašýti sàvo Tẽvą ir jìs bemãtant neatsiųstų mán daugiaũ kaĩp dvýlika legiònų angelų? Bèt kaĩpgi išsipìldytų Rãštai, kàd šitaip tùri atsitikti?!"

Tą vãlandą Jėzus tãrė bũriui: „Atẽjote manęs suimti sù kalavìjais ir vẽzdais, tarsi plėšiko. Àš kasdiẽn sėdėjau šventỹkloje mókydamas, ir manęs nesùėmėte. Bèt vìskas šitaip dėdasi, nès tùri išsipìldyti pranašų Rãštai". Tadà visì mokiniaĩ, palikę jį, pabėgo.

Jūs pamatysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje

Tiẽ, kuriẽ bùvo suẽmę Jėzų, nùvedė jį pàs vyriáusiąjį kùnigą Kajãfą, kuř bùvo susiriñkę Rãšto áiškintojai iř seniūnai. Pẽtras sẽkė jį iš tólo ikì vyriáusiojo kùnigo rūmų iř, įẽjęs į kiẽmą, atsisẽdo sù tarnaĩs pažiūrẽti, kuõ vìskas baĩgsis.

Tuõ tárpu aukštíeji kunigaĩ iř visà teĩsmo tarýba ieškójo neteisìngo paródymo priẽš Jėzų, kàd galėtų jį nuteĩsti miřti, tačiaũ nerãdo, nórs daũg bùvo atẽję neteisìngų liùdytojų. Pagaliaũ išẽjo príekin dù iř tãrė: „Šìtas yrà sãkęs: ‚Àš galiù sugriáuti Diẽvo šventỹklą iř peř trìs dienàs jã vẽl atstatýti' ".

Tadà atsistójęs vyriáusiasis kùnigas pakláusė Jėzų: „Tù niẽko neatsakaĩ į šituos káltinimus?!" Bèt Jėzus tylėjo. Tuomèt vyriáusiasis kùnigas jám tãrė: „Prisaikdinù tavė gyvúoju Dievù, kàd mùms pasakýtum, ař tù Mesìjas, Diẽvo Sūnùs?!"

Jėzus atsãkė: „Taĩp yrà, kaĩp sakaĩ. Bèt àš jùms sakaũ: jũs dár pamatýsite Žmogaũs Sūnų, sėdintį Visagãlio dešinėjė iř ateĩnantį dangaũs debesysė!"

Tuomèt vyriáusiasis kùnigas pérplėšė sàvo drabužiùs iř sušùko: „Jìs piktžodžiáuja! Kám dár mùms liùdytojai?! Štaĩ girdėjote piktžodžiãvimą. Kaĩp jùms rẽgisi?" Jiẽ atsãkė: „Veřtas mirtiẽs!"

Tuomèt jiẽ ẽmė spjáudyti Jėzui į véidą iř daužýti kùmščiais. Kitì mùšė jį peř véidą iř tỹčiojosi: „Pranašáuk mùms, Mesìjau, kàs tavė užgãvo!"

Dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi

Tuõ tárpu Pẽtras sėdėjo kiemė. Vienà tarnáitė priẽjo priẽ jõ iř tãrė: „Iř tù buvaĩ sù Jėzumi Galilėjiečiù".

Bèt jis išsigýnė visų akìvaizdoje: „Àš nežinaũ, ką tù sakaĩ".

Eĩnantį liñk vařtų, jį pastebėjo kità tarnáitė iř kalbėjo apliñkiniams: „Šìtas bùvo sù Jėzumi Nazariečiù".

Jìs ir vėl išsigýnė, prisiekdamas: „Àš nepažįstu tõ žmogaũs!"

Põ valandėlės prisiartino teñ stovėjusieji ir sãkė Pėtrui: „Tikraĩ tù víenas iš jų̃, nès ir tàvo tarmė̃ tavė̀ išdúoda".

Tuomėt jìs ẽmė kéiktis ir prisiekinėti: „Àš nepažįstu tõ žmogaũs!" Ir tuojaũ pragýdo gaidỹs. Tadà Pėtras prisìminė Jėzaus žodžiùs: „Dár gaĩdžiui nepragýdus, tù trìs kartùs manę̃s išsigìnsi". Jìs išėjo laukañ ir graũdžiai pravìrko.

Atidavė Jėzų valdytojui Pilotui

Rýtui išaũšus, visì aukštíeji kunigaĩ ir tautõs seniũnai padãrė sprendìmą, kàd Jėzus turį̃s bū̃ti nužudýtas. Surišę̃ nùvedė ir atìdavė jį̃ valdýtojui Pilõtui.

Jų negalima dėti į šventyklos iždą, nes tai užmokestis už kraują

Kaĩ išdavìkas Jùdas pamãtė, jóg Jėzus pàsmerktas, gailesčio pagáutas, nùnešė atgaĩ aukštíesiems kunigáms ir seniũnams trìsdešimt sidabrìnių ir tãrė: „Nusidėjau, išdúodamas nekaĩltą kraũją".

Tiẽ atsãkė: „Kàs mùms dárbo? Tù žinókis!" Nusviẽdęs šventỹkloje pìnigus, jìs išbėgo ir pasikórė.

Aukštíeji kunigaĩ pàėmė sidabriniùs ir kalbėjo: „Jų̃ negãlima dėti į̃ šventỹklos ìždą, nès taĩ ùžmokestis ùž kraũją". Jiẽ pasìtarė ir ùž tuõs pìnigus nupir̃ko puõdžiaus dir̃vą ateĩviams láidoti. Todė̃l tà dirvà ikì šiõs dienõs vadìnasi Kraũjo dirvà.

Taĩp išsipìldė prãnašo Jeremìjo žõdžiai: „Ir̃ pàėmė trìsdešimt sidabrìnių — įkáinotojo káiną, ùž kurią̃ bùvo jį̃ suderėję iš̀ Izraėlio vaikų̃,— ir̃ atìdavė juõs ùž puõdžiaus dir̃vą; taĩp mán Viẽšpats bùvo paskýręs".

Ar tu esi žydų karalius?

Jėzus stovėjo valdýtojo akìvaizdoje. Valdýtojas jį̃ kláusė: „Ar̃ tù esì žỹdų karãlius?"

Jėzus atsãkė: ,,Taĩp yrà, kaĩp sakaĩ". Aukštũjų kunigų ir seniũnų skùndžiamas, jìs niẽkaip neatsìliepė.

Tuomèt Pilõtas pakláusė: ,,Ar̃ negirdì, kaĩp baĩsiai tavė káltina?" Bèt jìs neatsãkė nẽ į̃ víeną káltinimą ir̃ tuõ bè gãlo nustẽbino valdýtoją.

Šveñtės próga valdýtojas bùvo prãtęs paléisti mìniai víeną kãlinį, kuriõ jì norẽdavo. Tuomèt jìs turẽjo gar̃sų kãlinį, vardù Barãbą. Taĩgi, žmonẽms susiriñkus, Pilõtas pakláusė: ,,Katrą nórite, kàd jùms paléisčiau: Barãbą ar̃ Jėzų, vadìnamą Mesijù?" Màt jìs žinójo, kàd Jėzų jiẽ bùvo išdãvę iš pavỹdo.

Pilõtui sėdint teĩsmo krãsėje, jõ žmonà àtsiuntė įspėjìmą: ,,Niẽko nedarýk šiám teisiájam! Šiąnakt sapnė àš labaĩ dẽl jõ kentėjau".

Aukštíeji kunigaĩ ir̃ seniũnai sukùrstė žmónes, kàd prašýtų paléisti Barãbą, õ Jėzų pražudýtų. Tuomèt valdýtojas jíems tãrė: ,,Katrą nórite, kàd jùms paléisčiau?"

Jiẽ šaũkė ,,Barãbą!"

Pilõtas pakláusė: ,,Ką gì mán darýti sù Jėzumi, kurìs vadìnamas Mesijù?"

Jiẽ visì rẽkė: ,,Añt krỹžiaus jį̃!"

Jìs bañdė kláusti: ,,Õ ką̃ gì pìkta yrà padãręs?"

Bèt tiẽ dár garsiaũ šaũkė: ,,Añt krỹžiaus jį̃!"

Pilõtas, pamãtęs, kàd niẽko nepasíekia ir̃ kàd sąmyšis tìk didėja, pàėmė vandeñs, nusimazgójo rankàs miniõs akìvaizdoje ir̃ tãrė: ,,Àš nekaĩltas dẽl šiõ teĩsiojo kraũjo. Jũs žinókitės!"

Õ visì žmónės šaũkė: ,,Jõ kraũjas tekriñta añt mũsų ir̃ mũsų vaikų̃!" Tuomèt jìs paléido jíems Barãbą, õ Jėzų nuplãkdinęs atidavė nukryžiúoti.

Sveikas, žydų karaliau!

Valdýtojo kareĩviai nusìvedė Jėzų į̃ įgulos bũstinę ir̃ suriñko apliñk jį̃ vìsą kúopą. Jiẽ ìšrengė jį̃ ir̃ àpsiautė raudóna skraistė. Nupýnė vainìką iš eršk̃ėčių, uždėjo jám añt galvõs, õ į̃ jõ dẽšinę įspráudė nėndrę. Paskuĩ

tỹčiodamiesi klūpčiojo priẽš jį̃ ir sākė: „Sveĩkas, žỹdų karãliau!" Spjáudydami jį̃, stvėrė ìš jõ néndrę ir čáižė peř gálvą. Pasitỹčioję ìš Jėzaus, kareĩviai nùsiautė skraĩstę, apviĩko jõ patiẽs drabùžiais ir išsìvedė nukryžiúoti.

Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai

Eidamì jiẽ sutìko víeną žmõgų iš Kirẽnės, vardù Sìmoną. Tą̃ prìvertė panėšėti jõ krỹžių.

Atẽję į̃ viẽtą, vadìnamą Golgòtą (taĩ yrà: „Káukolės vietà"), dãvė jám gérti vỹno, sumaišýto sù tulžimì, bèt Jėzus tìk paragãvo ir negėrė. Prikãlę priẽ krỹžiaus, pasidalìjo jõ drabužiùs, mesdamì bùrtą; ir teñ pàt susėdę sérgėjo jį̃.

Viršum̃ jõ galvõs jiẽ prìsegė užrašýtą jõ káltinimą: „Šìtas yrà Jėzus, žỹdų karãlius". Kartù sù juõ bùvo nukryžiúoti dù plėšìkai, víenas ìš dešinẽs, kìtas ìš kairẽs.

Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!

Eĩnantys prõ šãlį užgauliójo Jėzų, kraipýdami gálvas ir sakýdami: „Šė táu, kurìs sugriáuni šventỹklą ir peř trìs dienàs atstataĩ; gélbėkis pàts! Jéi esì Diẽvo Sūnùs, nužeñk nuõ krỹžiaus!"

Taĩp pàt tỹčiojosi aukštíeji kunigaĩ sù Rãšto áiškintojais ir seniūnais, kalbėdami: „Kitùs išgélbėdavo, õ pàts negãli išsigélbėti. Jéigu jìs Izraėlio karãlius, tenužeñgia dabař nuõ krỹžiaus, ir mẽs juõ tikėsime... Jìs pasitikėjo Dievù, tàd teišvadúoja jį̃ dabař, jéigu juõ rūpinasi, nės jìs yrà sākęs: ‚Àš Diẽvo Sūnùs' ". Taĩp pàt jį̃ užgauliójo ir kartù nukryžiúotieji plėšìkai.

Eli, Eli, lema sabachtani?

Nuõ šeštõs ikì devintõs valandõs bùvo sutẽmę visamė kraštė. Õ apiẽ deviñtą vãlandą Jėzus gařsiai sušùko: „Elí, Elí, lemá sabachtáni?", taĩ réiškia: „Màno Diẽve, màno Diẽve, kodėl manė apléidai?!"

Kaĩ kuriẽ iš teñ stóvinčių, taĩ išgirdę, sãkė, jóg jìs šaũkiąsis Elìjo. Ir tuõj pàt víenas iš jų pribėgęs pàėmė kempìnę, primirkė ją pérrūgusio vỹno, užmóvė añt néndrės ir pàdavė jám gérti. Kitì kalbėjo: „Liáukis! Pažiūrėsim, ar ateĩs Elìjas jõ išgélbėti".

Tuomèt Jėzus, dár kařtą sušùkęs skardžiù balsù, atìdavė dvãsią.

Čia atsiklaupiama ir padaroma pertraukėlė.

Ir štaĩ šventỹklos ùždanga pérplyšo pusiáu nuõ viršaũs ikì apačiõs, ir žẽmė sudrebėjo, ir uõlos ẽmė skéldėti. Atsidãrė kapų rūsiaĩ, ir daũg užmìgusių šventųjų kū́nų prisikėlė iš numìrusių. Išėję iš kapų põ Jėzaus prisikėlìmo, jiẽ atẽjo į šveñtąjį miẽstą ir daũg kám pasiródė. Šimtininkas ir kitì sù juõ sérgintys Jėzų, pamãtę žẽmės drebėjimą ir vìsa, kàs dėjosi, labaĩ išsigañdo ir sãkė: „Tikraĩ šìtas bùvo Diẽvo Sūnùs!"

Tenaĩ bùvo daũg móterų, kuriõs žiūrėjo iš tólo. Jõs bùvo atlydėjusios Jėzų iš Galilėjos, jám patarnáudamos. Tarp jų bùvo Marijà Magdaliẽtė, Jokū́bo ir Juõzapo mótina Marijà ir Zebediẽjaus sūnų mótina.

Juozapas paguldė Jėzaus kūną savo naujame kapo rūsyje

Vãkarui atẽjus, atvỹko víenas turtìngas žmogùs iš Arimatėjos, vardù Juõzapas, kuris irgi bùvo Jėzaus mokinỹs. Jìs nuẽjo pàs Pilõtą ir paprãšė Jėzaus kū́no. Pilõtas įsãkė jį atidúoti. Juõzapas pasìėmė kū́ną, įvyniójo į týrą drobùlę ir pagulḋė sàvo naujamè kãpo rūsyjė, kurį bùvo išsikáldinęs uolojė. Paskuĩ jìs užrìto dìdelį ãkmenį añt rūsio angõs ir nuẽjo. Teñ dár bùvo Marijà Magdaliẽtė ir kità Marijà, kuriõs sėdėjo príešais kãpą.

Štai jums sargyba — eikite ir saugokite, kaip išmanote

Kìtą diẽną, kurì yrà põ Prisirengìmo dienõs, susiriñko pàs Pilõtą aukštíeji kunigaĩ beĩ fariziẽjai ir kalbėjo:

„Valdõve, mẽs atsìminėme, jóg tasaĩ suvedžiótojas, dár tebegyvéndamas, yrà pasãkęs: ‚Põ trijų dienų àš prisikélsiu'. Įsakýk tàd sáugoti kãpą ikì trečiõs dienõs, kàd kařtais atẽję mokiniaĩ neišvõgtų jõ ir nepaskélbtų liáudžiai: ‚Jìs prisikėlė iš numìrusių'. Tà pastaróji apgavỹstė bũtų blogėsnė ùž pìrmąją".

Pilõtas jíems atsãkė: „Štaĩ jùms sargýba — eĩkite ir sáugokite, kaĩp išmãnote". Tadà jiẽ nuẽję pažénklino añtspaudu ãkmenį ir pastãtė sargýbą.

Nebučiuojama knyga, neatsakoma.

DIDYSIS PIRMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 42, 1—7

Jis nerėks, ir gatvėje nesigirdės jo balso

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats sãko:

„Štaĩ màno tařnas, kurį̃ àš remiù,— màno išrinktìnis, kuriuõ àš gėriúosi. Į̃kvėpiau jám sàvo dvãsios, kàd nėštų tautóms teisingùmą. Jìs nerẽks, nekeĩs triùkšmo, ir gãtvėje nesigirdẽs jõ baĩso. Jisaĩ nenulaũš paliñkusios néndrės, neužgesiñs rusẽnančio dãgčio; jìs ištikimaĩ nėš teisýbę. Jisaĩ nenuvařgs, nepaĩs, kõl žẽmėje į̃kuřs teisingùmą. Ir laũks jõ nuródymų sãlos".

Štaĩ kã sãko Viẽšpats Diẽvas, kurìs sukū́rė ir išskleidė dañgų, kurìs įtvìrtino žẽmę ir kàs jojè áuga, kurìs žmonė̃ms jojè dúoda kvãpą ir teĩkia dvãsią visíems, kàs jojè gyvẽna:

„Àš, Viẽšpats, pàšaukiau tavè teisingùmui, paimsiu tavè ùž rañkos ir gìnsiu. Tavè padarýsiu sándora taũtai, šviesà pagónims — neregių akìms atvérti, belaĩsviams iš kalėjimo išvèsti, tamsiõjoje sėdintiems suimtíesiems paléisti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 26, 1. 2. 3. 13—14 (P.: 1a)

P. Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno.

1 Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno:
kõ mán bijótis?
Viẽšpats gìna màno gyvýbę: kõ mán drebėti? — **P.**

2 Kadà manė púola kenkėjai
iř týko suėsti,—
kuriẽ manė várgina, visì màno príešai
pãtys sugniũžta, sukniumba. — **P.**

3 Jéi priẽš manė stótų kariúomenės puĺkas,
širdìs manà nedrebėtų.
Jéi iř kãras mán bũtų paskélbtas,
viltiẽs nepraràsčiau. — **P.**

13 Tikiúos pamatýti Viẽšpaties gẽrį
tojė šalyjė, kuř gyvýbė.
14 Tù Viẽšpaties láuki iř výriškai eĺkis,
turėk tvìrtą širdį, Viẽšpačiu remkis! — **P.**

Posmelis prieš evangeliją

Sveĩkas, mũsų Karãliau!
Tìk tù pagailėjai mũsų, paklýdėlių.

Evangelija Jn 12, 1—11

Palik ją ramybėje. Ji tai laikė mano laidotuvių dienai

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Jõną.

Šešióms dienóms belìkus ikì Velýkų, Jėzus atẽjo į̃ Betãniją, kuř gyvẽno jõ prikeltàsis iš numìrusių Lõzorius. Teñ bùvo jám iškéltos váišės. Mortà tarnãvo, õ Lõzorius kartù sù svečiaĩs váišinosi priẽ stãlo. Paẽmusi svãrą brangiũ tepalũ iš grýnojo nárdo, Marijà pàtepė Jėzui

kójas ir nušlúostė jàs sàvo plaukaĩs. Namaĩ pakvìpo tepalaĩs.

Vienas ìš jõ mokiniũ, Jùdas Iskarijõtas, kurìs turėjo jį išdúoti, pasãkė: „Kodėl tõ tẽpalo nepardúota ùž trìs šimtùs denãrų ir pinigũ neatidúota vařgšams?!" Jìs taĩp sãkė nè kàd jám bũtų rūpėję vařgšai, bèt kàd pàts bùvo vagìs ir, turėdamas rañkose kãsą, gróbstė pãjamas.

Õ Jėzus tãrė: „Palìk ją ramýbėje. Jì taĩ laĩkė màno láidotuvių diẽnai. Vařgšų jũs visadà tùrite sàvo tárpe, õ manè nè visuomèt turėsite".

Daũg žýdų sužinójo jį tenaĩ ẽsant ir atẽjo nè tìk dėl Jėzaus, bèt taĩp pàt pamatýti Lõzoriaus, kurį jìs prikėlė ìš numìrusių. Aukštíeji kunigaĩ dabař nuspréndė nužudýti Lõzorių, nès daugýbė žýdų peř jį atsitráukė nuõ jũ ir įtikėjo Jėzų.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

DIDYSIS ANTRADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 49, 1—6

Tave padarysiu tautų šviesa,
kad mano išganymas žemės pakraščius siektų

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Klausýkite, sãlos, išgirškite, tõliosios taũtos! Manè Viẽšpats pàšaukė, mán dár negìmus; dár mótinos įsčiose mán tebebũnant, jìs ìštarė mãnąjį vařdą. Jìs màno bùrną padãrė panãšią į ãštrų kalavìją ir pàslėpė manè sàvo rañkos šešėlyje. Manè jìs pàvertė smailià strėlė ir padėjo į sàvo strėlinę.

Jìs mán pasãkė: „Tù, Izraèli, esì màno tařnas, peř kurį sàvo garbę àš nóriu apréikšti". Bèt àš kalbėjau: „Véltui àš sténgiaus, tuščiaĩ ir bereĩkal jėgàs eikvójau. Tačiaũ màno téisės Viẽšpaties rañkoje, ir màno ãtlygis pàs mãnąjį Diẽvą".

Dabaĩ kaĩba Viẽšpats, kurìs, dár mótinos įsčiose mán tebebūnant, manè savúoju tarnù padãrė, kàd àš jám Jokūbą parvèsčiau, priẽ jõ Izraèlį suriñkčiau. Šìtaip àš pàgerbtas Viẽšpaties akysè, iĩ màno Diẽvas — manóji stiprýbė. Jis tãrė: „Peĩ mãža táu bũti màno tarnù tiktaĩ tám, kàd pakéltum Jokūbo gìmines iĩ sugrąžìntum išlìkusius Izraèlio žmónes. Todẽl àš tavè padarýsiu tautą šviesà, kàd màno išgãnymas žẽmės pãkraščius síektų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 70, 1—2. 3—4a. 5—6ab. 15 ir 17 (P.: plg. 15)

P. Šlóvins màno burnà tàvo išgãnymą, Viẽšpatie.

1 Tàvo príeglobstin, Viẽšpatie, bẽgu,
iĩ niekuomèt mán netèks kaĩsti iš gẽdos.
2 Kaĩp teisìngas. esì, tráuk manè, gélbėk,
kreĩpki į̃ manè sàvo aũsį, vadúoki! — **P.**

3 Tù bũk mán uolà prisiglaũsti,
gélbėtis — galìnga tvirtóvė.
Tikraĩ, tù màno uolà iĩ màno tvirtóvė!
4 Gélbėk, õ Diẽve, manè nuõ nedõrėlio rañkos. — **P.**

5 Tù, Diẽve, mán ramstis,
taviñ àš viliúosi nuõ pàt sàvo jaunỹstės.
6 Nuõ pàt užgimìmo manè tù globójai,
buvaĩ màno sárgas nuõ pàt kūdikỹstės. — **P.**

15 Šlóvins màno burnà tàvo teisýbę,
tàvo pagálbą — peĩ vìsą diẽną:
nepajẽgsiu àš apsakýt jų̃ didùmo.
17 Kaĩp mókei, Diẽve, manè nuõ jaunỹstės,
skélbiu lìg šiõl tàvo nuostabiùs dárbus. — **P.**

Posmelis prieš evangeliją

Sveĩkas, mũsų Karãliau!
Paklùsdamas Tẽvui, daveĩs tù vẽdamas nukryžiúoti,
kaĩp romùs avinẽlis — papjáuti.

Evangelija Jn 13, 21—33. 36—38

Vienas iš jūsų išduos mane!
Dar gaidžiams nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Sėdėdamas sù mokiniaĩs ùž stãlo, Jėzus labaĩ susijáudino ir tãrė: „Ìš tiesų, iš tiesų sakaũ jùms: vienàs iš jũsų išduõs manė!" Mokiniaĩ ėmė žvalgýtis į kìts kìtą, spėliódami, kurį jis turį̃s omenyjė.

Vienas mokinỹs, kurį Jėzus mylėjo, bùvo prisiglaũdęs priẽ Jėzaus krūtinės. Sìmonas Pẽtras pamójo jám ir pašnibždėjo: „Sužinók, apiẽ kurį jis kal̃ba". Šisaĩ, pasileñkęs priẽ Jėzaus krūtinės, pakláusė: „Kàs jis, Viẽšpatie?"

Jėzus atsìliepė: „Taĩ tàs, kuriám padãžęs padúosiu kąsnį". Ir, pamir̃kęs kąsnį dubenyjė, jìs pàdavė Jùdui, Sìmono Iskarijõto sũnui. Kaĩ šis nurìjo kąsnį, įẽjo į jį̃ šėtõnas.

Õ Jėzus jám sãko: „Ką daraĩ, darýk greičiaũ!" Nẽ vienas iš sėdinčių ùž stãlo nesuprãto, kodẽl jìs taĩp pasãkė. Kadángi Jùdo žiniojė bùvo kasà, kaĩ kuriẽ pamãnė, jóg Jėzus jám įsãkęs: „Nupir̃k, kõ mùms reĩkia šveñtei" ar̃ liẽpęs ką dúoti var̃gšams. Tàd anàs, nurìjęs kąsnį, tuojaũ išẽjo. Bùvo naktìs.

Jám pasišãlinus, Jėzus prabìlo: „Dabar̃ Žmogaũs Sūnùs pašlóvintas, ir̃ Diẽvas pašlóvintas per̃ jį̃. Õ jéigu Diẽvas pašlóvintas per̃ jį̃, taĩ Diẽvas pašlóvins jį̃ pàs savè — bemãtant pašlóvins".

„Vaikẽliai, àš jaũ nebeilgaĩ bũsiu sù jumìs. Jũs ieškósite manę̃s, bèt sakaũ jùms tą̃ patį̃, ką esù žỹdams pasãkęs: kur̃ àš einù, jũs negãlite eĩti"...

Sìmonas Pẽtras jį̃ pakláusė: „Kur̃ einì, Viẽšpatie?"

Jėzus atsãkė: „Kur̃ àš einù, tù dabar̃ negalì manę̃s palydėti, bèt vėliaũ palydėsi".

Pẽtras vẽl kláusė: „Viẽšpatie, kodẽl gì negaliù dabar̃ tavę̃s lydėti? Àš ir̃ gyvýbę ùž tavė guldýsiu!"

Jėzus atsãkė: „Tù guldýsi ùž manė gyvýbę? Ìš tiesų, iš tiesų sakaũ táu: dár gaidžiáms nepragýdus, tù tris kartùs manęs išsigìnsi!"

Girdėjote Viešpaties žõdį.

DIDYSIS TREČIADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 50, 4—9a

Nenugręžiau veido nuo tų, kurie mane plūdo

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką sãko Diẽvo taĩnas:

„Viešpats Diẽvas mán dãvė iškaĩbų liežùvį, kàd àš sugebėčiau meilìngu žodžiù stìprinti nuvaĩgusius. Kàs rýtą jìs žãdina màno ausìs, kàd lýg mokinỹs jõ klausýčiaus. Viešpats Diẽvas atvėrė mán aũsį.

Àš nesigýniau, atgaĩ nesitráukiau. Daviaũ sàvo nùgarą mùšantiems, atkišaũ sàvo žándenas ráunantiems. Nenùgręžiau véido nuõ tų, kuriẽ manė plūdo ir spjáudė.

Tačiaũ mán padės Viešpats Diẽvas, todėl àš nebūsiu sugėdintas. Todėl nutaisaũ sàvo véidą kaĩp tìtnagas kíetą; žinaũ, jóg nebūsiu sugėdintas.

Šalià yrà tàs, kurìs manė ištéisins. Taĩ kàs panorės sù maniẽm bylinėtis? Išeĩkime víenas priẽš kitą! Taĩ kàs manė káltins? Tegù jìs mán prisistãto!

Štaĩ mán padės Viešpats Diẽvas: taĩ kàs gì manė bepasmeĩktų?"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 68, 8—10. 21bcd—22. 31 ir 33—34 (P.: 14c ir b)

P. Manė išklausýsi, nès tù didžiaĩ gẽras,
jaũ mẽtas táu, Viešpatie, bũt maloningam.

8 Dẽl tavę̃s mán teñka kentëti užgáules,
tùri raudonúot véidas.
9 Esù sàvo bróliams svẽtimas tãpęs,
nebè giminẽ vaikáms tõs pačiõs móčios.
10 Kadángi uõliai rū́pinaus tàvo šventóve,
manè niẽkina tiẽ, kuriẽ tavè užgauliója. — **P.**

21 Pãniekos plëšo mán šìrdį, jėgàs màno čiul̃pia.
Užúojautos láukiu, bèt nẽr jõs. . .
Nerandù, kàd manè kàs pagúostų. . .
22 Į̃ maĩstą pìla mán tul̃žį,
ãctą dúoda gérti ištróškus. . . — **P.**

31 Šlóvinsiu gíesme àš Diẽvo var̃dą
ir̃ áukštinsiu jį̃ dėkìngai.
33 Kélkit gálvas aukštỹn, nuolankíeji, pradžiùkit!
Teatgìs šìrdys, tų̃, kuriẽ Diẽvo íeško.
34 Beturčiùs Viẽšpats gir̃di,
neniẽkin savų̃jų, apkaltų̃ grandìnėm. — **P.**

Posmelis prieš evangeliją

Sveĩkas, mū́sų Karãliau!
Tìk tù pagailëjai mū́sų, paklýdėlių.

Arba:

Sveĩkas, mū́sų Karãliau!
Paklùsdamas Tëvui, daveĩs tù vẽdamas kryžiúoti,
kaĩp romùs avinẽlis — papjáuti.

Evangelija

Mt 26, 14—25

Žmogaus Sūnus eina savo keliu, kaip apie jį parašyta,
bet vargas tam, kuris jį išduos

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Mãtą.

Víenas ìš Dvýlikos, vardù Jùdas Iskarijõtas, nuẽjo pàs aukštúosius kùnigus ir̃ tãrė: „Ką̃ mán dúosite, jéigu

jį̃ àš jùms išdúosiu?" Tiẽ pasiúlė trìsdešimt sidabrìnių. Ir̃ nuõ tõ mẽto Jùdas ieškójo prógos išdúoti Jẽzų.

Pìrmąją Neraugìntos Dúonos diẽną mokiniaĩ atẽjo pàs Jẽzų ir̃ pakláusė: „Sakýk, kuĩ paruõšti táu Velýkų vakariẽnę?"

Jìs atsãkė: „Eĩkite į̃ miẽstą pàs tókį žmõgų ir̃ sakýkite jám: ‚Mókytojas sãko: Màno mẽtas jaũ atẽjo. Pàs tavè válgysiu Velýkų vakariẽnę sù sàvo mokiniaĩs' ". Mokiniaĩ padãrė, kaĩp bùvo Jẽzaus įsakýta, ir̃ pàruošė Velýkų stãlą.

Atẽjus vãkarui, Jẽzus sù dvýlika mokiniũ ùžėmė vietàs priẽ stãlo. Pradẽjus válgyti, jìs tãrė: „Ìš tiesų sakaũ jùms: víenas ìš jũsų manè išduõs".

Jiẽ labaĩ nuliũdo ir̃ ẽmė ùž kìts kìto klausinẽti: „Nejaũgi àš, Viẽšpatie?"

Jìs atsãkė: „Manè išduõs dãžantis kartù sù maniḿ dúoną dubenyjè. Žmogaũs Sūnùs, tiesà, eĩna sàvo keliù, kaĩp apiẽ jį̃ parašýta, bèt vaĩgas tám žmõgui, kurìs išduõs Žmogaũs Sū́nų. Geriaũ bū́tų bùvę tám žmõgui negìmti".

Jõ išdavẽjas Jùdas pakláusė: „Nejaũgi àš, rãbi?!"

Jìs atsãkė: „Taĩp, tù!"

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

DIDŽIOJO KETVIRTADIENIO RYTAS

KRIZMOS MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Iz 61, 1—3a. 6a. 8b—9

Mane yra Viešpats patepęs — pasiuntęs nešti džiugiosios naujienos vargdieniams, jiems duoti džiaugsmo aliejaus

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Prãnašas kalbẽjo:

„Diẽvo dvasià añt manẽs, kadángi manè yrà Viẽšpats

patẽpęs. Jisaĩ manė pàsiuntė nèšti džiugiõsios naujíenos vargdiẽniams, gýdyti tũ, kuriũ širdìs prislėgtà, skélbti belaĩsvių išvadãvimo, kaliniũ paleidìmo, pagársinti Viẽšpaties malónės mẽtų beĩ keĩšto ùž mũsų Diẽvą dienõs, pagúosti visũ, kuriẽ liũdi, nudžiùginti gẽdinčių Siòno: viẽtoj pelenũ jíems dúoti brangenýbių, viẽtoje gẽdulo – džiaũgsmo aliẽjaus, viẽtoje síelvarto — džiùgesio gíesmę.

Õ jũsų vaĩdas bùs, ‚Viẽšpaties kunigaĩ', jũs vadìnsitės ‚mũsų Diẽvo tarnaĩ'.

Àš ištikimaĩ atidúosiu jũ peĩną ir sù jaĩs sudarýsiu ámžiną sándorą. Jũ pãlikuonys bùs žìnomi tautosė, jũ ãtžalos — gentysė. Visì, kuriẽ juõs matỹs, supràs, jóg taĩ padermẽ, kurią láimina Viẽšpats".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 88, 21—22. 25 ir 27 (P.: plg. 2a)

P. Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peĩ ámžius.

21 Àš Dóvydą, sàvo pasìrinktą taĩną,
pašvéntinau sàvo šventúoju aliẽjum.
22 Màno rankà visuomèt sù juõ bùs,
jį̃ stìprins màno galýbė. — **P.**

25 Jám ródysiu sàvo ištikimýbę, malónę,
pakilĩs peĩ manė jõ galýbė.
27 Jisaĩ mán sakỹs: „Tù màno Tẽvas, tù màno Diẽvas
ir príebėga mán išsigélbėt". — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 1, 5—8

Padarė iš mūsų karaliją bei kunigus Dievui ir Tėvui

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Malónė ir ramýbė jùms nuõ Jėzaus Krìstaus, ištikimojo liùdytojo, pirmutìnio prisikẽlusio iš numìrusių, žẽmės karãlių valdõvo. Tám, kurìs mùs mýli ir nuplóvė sà-

vo kraujù mūsų núodėmes, ir padãrė iš mūsų karalìją beĩ kùnigus sàvo Diẽvui ir Tėvui,— jám šlovẽ ir galýbė peř ámžių ámžius! Ãmen.

Štaĩ jìs ateĩna sù debesimìs, ir išvỹs jį kiekvienà akìs, nèt ir tiẽ, kuriẽ jį pérdūrė; ir dėl jõ raudõs vìsos žẽmės gìminės. Taĩp, ãmen!

„Àš esù Álfa ir Omegà", sãko Viẽšpats Diẽvas, kurìs yrà, kurìs bùvo ir kurìs ateĩs, Visagãlis.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Iz 61, 1

Diẽvo dvasià añt manęs.
Jisaĩ manė pàsiuntė nèšti
džiugiõsios naujíenos vargdiẽniams.

Evangelija Lk 4, 16—21

Viešpaties Dvasia su manim, nes jis patepė mane

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus atėjo į Nazarètą, kuř bùvo užáugęs. Šeštãdienį, kaĩp prãtęs, nuẽjo į sinagògą ir atsistójo skaitýti. Jám pàdavė prãnašo Izaijo knỹgą. Atvyniójęs knỹgą, jìs rãdo viẽtą, kuř parašýta:

„Viẽšpaties Dvasià sù maniḿ, nès jìs pàtepė manė, kàd nèščiau gẽrą naujíeną vargdiẽniams. Pàsiuntė skélbti belaĩsviams išvadãvimo, aklíesiems — regėjimo; siuñtė vadúoti prislėgtųjų ir skélbti maloningų Viẽšpaties mẽtų".

Užvėręs knỹgą, Jėzus grąžìno jąpatarnáutojui ir atsisėdo; visų sinagògoje ẽsančių ãkys bùvo įsmeigtos į jį. Ir jìs pradėjo jíems kalbėti: „Šiañdien išsipìldė ką tìk jūsų girdėti Rãšto žõdžiai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

DIDYSIS VELYKŲ TRIDIENIS

DIDŽIOJO KETVIRTADIENIO VAKARAS

PASKUTINĖS VAKARIENĖS MIŠIOS

Pirmasis skaitinys **Iš 12, 1—8. 11—14**

Velykų vakarienės nuostatai

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Viẽšpats kalbẽjo Mõzei ir Aarõnui Egiptė; „Tegù šis mẽnuo jùms pràdeda mẽnesių eĩlę, tegùl jis bũna pirmàsis mẽtų mẽnuo. Paskélbkite vìsai Izraèlio bendrúomenei:

‚Dešimtą šiõ mẽnesio diẽną kiekvíenas tegù parúpina sàvo šeimýnai, sàvo namáms, avinẽlį. Jéigu šeimýna bútų peř mažà avinẽliui suválgyti, jį̃ tegùl ìma susidẽjęs sù sàvo namų̃ artimiáusiu kaimýnu, žiūrėdamas, kàd pakañkamai bútų asmenų̃ avinẽliui suválgyti. Tasaĩ avinẽlis privãlo bũti bè ýdos, patinẽlis, vienmẽtis — ėráitis arbà ir ožáitis. Jį̃ palaikýkite ikì keturióliktos šiõ mẽnesio dienõs. Tadà susiriñkusi visà Izraèlio bendrúomenė pãvakare avinėliùs tepapjáuna. Reĩkia paimti avinẽlio kraũjo ir juõ patèpti šónines ir viršutinę dùrų staktàs namų̃, kuriuosè avinẽlis bùs válgomas. Tą nãktį reĩkia suválgyti mẽsą. Ìškeptą añt ugniẽs reĩkia suválgyti ją̃ sù neraugìnta dúona ir karčiomìs salõtomis.

Õ válgyti avinẽlį turẽsite šìtaip: susijúosę strẽnas, apsiãvę kùrpėmis kójas, laikýdami rañkoje lãzdą. Jį̃ válgykite paskubomìs! Bùs gì Viẽšpaties Paschà — pérėjimas. Tą nãktį àš eĩsiu peř Egìptą ir iššžudýsiu visùs jõ pirmãgimius — žmonių̃ ir galvìjų. Įvýkdysiu teĩsmą visíems Egìpto dieváičiams; àš — Viẽšpats. Õ kraũjas añt stãktų namų̃, kuř jũs gyvẽnate, bùs jùs sáugantis žénklas; pamãtęs kraũją, prõ jùs àš praeĩsiu, ir júsų neištìks tà neláimė, kurià nubaũsiu Egìptą.

Šią diẽną privãlote kàs mẽtai minėti. Ją švęskite ámžiais, kartų kartomìs, kaĩp ìškilmę Viẽšpaties garbei'".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 115, 12—13. 15—16 ab. 17—18 (P.: plg. 1 Kor 10, 16)

P. Láiminimo taurẽ yrà bendrãvimas Krìstaus kraujyjė.

12 Kuõ gì àš Viẽšpačiui atsidėkósiu
ùž vìsa gẽra, ką mán padãrė?
13 Išgãnymo taũrę pakélsiu,
Viẽšpaties vařdą kartósiu. — **P.**

15 Viẽšpaties akysė didžiaĩ brángūs
mìrštantys jõ teisíeji.
16 Viẽšpatie, àš tàvo tařnas,
tàvo tařnas — sūnùs tavõsios tarnáitės. — **P.**

17 Táu padėkõs aũką aukósiu,
šaũksiuosi Viẽšpaties vařdo.
18 Àš Viẽšpačiui įžadus atitesėsiu
priẽš vìsą jõ taũtą. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 11, 23—26

Kada tik valgote ir geriate, jūs skelbiate Viešpaties mirtį

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Àš taĩ gavaũ ìš Viẽšpaties ir taĩ pérdaviau jùms, kàd Viẽšpats Jėzus tą nãktį, kurią bùvo išdúotas, pàėmė dúoną ir, sukalbėjęs padėkõs maĺdą, suláužė ir tãrė: „Taĩ yrà màno kũnas, kurìs ùž jùs dúodamas. Taĩ darýkite màno atminìmui". Tuõ pačiù būdù põ vakariẽnės jis pàėmė taũrę ir tãrė: „Ši taurẽ yrà Naujóji Sándora màno kraujyjė. Kíek kařtų gérsite, darýkite taĩ màno atminìmui".

Taĩgi, kadà tìk válgote šìtą dúoną ìr gẽriate ìš šìtos taurẽs, jũs skélbiate Viẽšpaties miřtį, kõl jis ateĩs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 13, 34

„Àš jùms dúodu naũją įsãkymą,— sàko Viẽšpats,— kàd jũs víenas kìtą mylėtumėte, kaĩp àš jùs mylėjau".

Evangelija Jn 13, 1—15

Parodė jiems savo meilę iki galo

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Taĩ bùvo priẽš Velýkų šveñtę. Jėzus, žinódamas, jóg atẽjo mẽtas jám ìš šiõ pasáulio keliáuti pàs Tėvą, ìr mylėdamas savúosius pasáulyje, paródė jíems sàvo méilę ikì gãlo.

Vakariẽnės metù, kaĩ vélnias jaũ bùvo įkvẽpęs Jùdo Iskarijõto širdiñ sumãnymą išdúoti jį̃, žinódamas, kàd Tėvas yrà vìsa atidãvęs į̃ jõ rankàs, kàd jìs išẽjęs ìš Diẽvo ìr eĩnąs pàs Diẽvą, Jėzus pakỹla nuõ stãlo, nusìvelka viršutiniùs drabužiùs ìr pérsijuosia rañkšluosčiu. Paskuĩ įsìpila vandeñs į̃ praustùvą ìr ìma mazgóti mokiniáms kójas beĩ šlúostyti jàs rañkšluosčiu, kuriuõ bùvo pérsijuosęs.

Taĩp jìs prieĩna priẽ Sìmono Pẽtro. Šis jám sãko: „Viẽšpatie, nejaũ tù mazgósi mán kójas!"

Jėzus jám atsãkė: „Tù dabař nesuprantì, ką̃ àš daraũ, bèt vėliaũ supràsi".

Pẽtras atsìliepė: „Tù nemazgósi mán kójų peř ámžius!"

Jėzus jám sãko: „Jéi tavęs nenupláusiu, neturėsi daliẽs sù manimì".

Tadà Sìmonas Pẽtras sušùko: „Viẽšpatie, nè tìk kójas, bèt ìr rankàs, ìr gálvą!"

Jėzus į taĩ atsãkė: „Kàs išsimáudęs, tám nėrà reĩkalo praũstis, nebeñt kójas nusimazgóti, nės jìs vìsas švarùs. Ir jũs ẽsate švãrūs, dejà, nė visì". Jìs màt žinójo apiẽ sàvo išdavėją ir todẽl pasãkė: „Jũs nė visì švãrūs".

Numazgójęs mokiniáms kójas, jìs užsiviĩko drabužiùs ir, sugrįžęs priẽ stãlo, pakláusė: „Ar̃ suprañtate, ką̃ jùms padariaũ? Jũs vadìnate manè ‚Mókytoju' ir ‚Viẽšpačiu', ir̃ geraĩ sãkote, nės àš tóks ir̃ esù. Jéi tàd àš — Viẽšpats ir̃ Mókytojas — numazgójau jùms kójas, taĩ ir̃ jũs tùrite vienì kitíems kójas mazgóti. Àš jùms daviaũ pãvyzdį, kàd ir̃ jũs darýtumėte, kaĩp àš jùms dariaũ".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

DIDYSIS PENKTADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 52, 13—53, 12

Jis buvo perdurtas dėl mūsų piktadarybių

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Diẽvas sãko:

„Štaĩ màno taĩrną sėkmẽ imìs lydėti, jisaĩ bùs iškéltas, išgìrtas, išáukštintas. Kaĩp daũgelis jõ baisėjosi, kadángi jõ išvaizda bùvo nežmóniškai subjaũrinta iř jõ pavìdalas nebepanašùs į žmõgų, taĩp jìs nustẽbins daũgel tautų, karãliai priẽš jį netèks žãdo. Jiẽ màt išvỹs, kõ niẽkad nebùvo jíems apsakýta, išgiř s, kõ niẽkad nebùvo girdėję". Prãnašas sãko: „Kàs patikėjo mũsų skelbimù, iř kám apsiréiškė Viẽšpaties rañkos galýbė?"

Priẽš jį jìs išáugo kaĩp ũglis, lýg atžalà ìš išdžiũvusios žẽmės. Nebùvo jamė išvaizdùmo iř grõžio, kàd mẽs į jį bútume žvelgę. Nebùvo į ką pažiūrėti, todẽl mẽs jõ nepamėgome. Jìs bùvo paniẽkintas, žmonių atstùmtas, skausmų výras, pažįstantis kañčią. Kaĩp tóks, priẽš kurį užsideñgiamas véidas, jìs bùvo paníektas; taĩgi mẽs jõ nebrangìnome.

Tačiaũ jìs gì mũsų nẽgales nẽšė iř mũsų skausmùs añt savẽs užsikróvė. Õ mẽs galvójome, kàd jìs pažénklintas, Diẽvo prispáustas iř jõ paláužtas. Jìs bùvo pérdurtas dẽl mũsų piktadarýbių, jìs bùvo sùmuštas dẽl mũsų nusižengìmų. Bausmẽ añt jõ krìto mũsų išgãnymui, iř jõ žaizdomìs mẽs išgýdyti.

Visì mẽs lýg ãvys bùvome paklýdę, kiekvíenas savù keliù ẽjo. Bèt Viẽšpats jám léido sáu prisiimti visų mũsų kaltę. Jìs bùvo kankìnamas, bèt nóriai paklùso, burnõs nepravėrė. Kaĩp tỹli ėriùkas vẽdamas pjáuti, kaĩp tỹli avìs kerpamà, taĩp jìs nepràtarė žõdžio.

Jìs bùvo ìšvestas iš areštìnės iř teĩsmo, tačiaũ kàs išáiškins jõ kiĩlmę? Jìs bùvo išplėštas ìš šaliẽs, kuř gyvýbė, ùž màno tautõs núodėmes bùvo pàsmerktas miřti.

Kãpą jám skýrė priẽ nusikaĺtėlių, láidojimo viẽtą — priẽ turtuõlių, nórs jìs nebùvo padãręs jokiõs neteisýbės ìr jõ lũpose vỹliaus nebùvo.

Bèt Viẽšpats jaũtė palankùmą savám sumuštájam, pagýdė tą, kurìs sàvo gyvýbę aukójo ùž núodėmes. Užtàt jìs matỹs palikuoniũ, gyveñs ilgą laĩką. Peř jį bùs pasiekta, kàs Viẽšpačiui patiñka. Põ síelos vargũ jìs regẽs šviẽsą ìr turẽs gausìngą pažinĺmą. Diẽvas sãko: „Bũdamas teisùs, màno tařnas daũgelį nutéisins ìr sáu užsikraũs jũ kaĺtę.

Todẽl àš daugýbę jám dúosiu kaĩp dãlį, gausýbę jìs gaũs kaĩp laimìkį, nès jìs dãvė miřčiai sàvo gyvýbę ìr bùvo priskìrtas priẽ nusikaĺtėlių. Tačiaũ jìs nẽšė daũgelio núodėmes ìr užsistójo ùž nusikaĺtėlius".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 30, 2 ir 6. 12—13. 15—16. 17 ir 25 (P.: Lk 23, 46)

P. Tẽve, į̃ tàvo rankàs atidúodu sàvo dvãsią.

2 Taviñ pasìtikiu, Diẽve, ìr ámžiais nebũsiu apvìltas.
Manè dẽl sàvo ištikimýbės vadúoki.
6 Į̃ tàvo rankàs pàvedu sàvo gyvýbę,
manè išvadúosi, Diẽve ištikimàsis. — **P.**

12 Príešai visaĩp manè plũsta,
kaimýnai pajuõkia, draugaĩ maniñ baĩsis;
gãtvėj pamãtę, nuõ manę̃s bẽga.
13 Ùžmirštas àš širdysė, sakýtumei mìręs,
nelýginant iñdas sudùžę̃s. — **P.**

15 Bèt àš tavimì, Viẽšpatie, kliáujuos,
sakaũ: „Tù màno Diẽvas.
16 Tìk tàvo rañkose màno likìmas".
Išgélbėk manè nuõ príešo kẽslų,
nuõ màno engẽjų. — **P.**

17 Mán, sàvo tařnui, malõnųjį véidą paródyk,
gélbėk manė: esì gailestìngas! —
25 Drąsiàs, tvìrtas šìrdis turėkit,
kàs Viėšpačiu tìkit! — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 4, 14—16; 5, 7—9

Jis išmoko klusnumo ir visiems, kurie jo klauso, tapo amžinojo išganymo priežastimi

Ìš láiško Žỹdams.

Mẽs tùrime dìdį vyriáusiąjį kùnigą, praẽjusį prõ dangùs Diẽvo Sūnų Jėzų, taĩgi tvirtaĩ laikýkimės tikėjimo. Mẽs gì tùrime nė tókį vyriáusiąjį kùnigą, kurìs negalėtų atjaũsti mūsų silpnýbių, bèt, kaĩp iř mẽs, visaĩp bandýtą, tačiaũ nenusidėjusį. Todėl sù pìlnu pasitikėjimu ařtinkimės priẽ malónės sósto, kàd pasíektume gailestingùmą iř ràstume malónę patìrti pagálbą dėramu laikù.

Krìstus sàvo kūno dienomìs siuñtė sàvo prãšymus beĩ maldãvimus sù balsiù šauksmù beĩ ãšaromis į tą, kurìs jį galėjo išgélbėti nuõ mirtiẽs, iř bùvo išklausýtas dėl sàvo pagarbùmo. Būdamas Sūnùs, jis sàvo kentėjimuose išmóko klusnùmo iř, pasíekęs tobulùmą, visíems, kuriẽ jõ klaũso, tãpo ámžinojo išgãnymo priežastimì.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Fil 2, 8—9

Krìstus dėl mūsų tãpo klusnùs ikì mirtiẽs,
ikì krỹžiaus mirtiẽs.
Todėl iř Diẽvas jį išáukštino
iř padovanójo jám vařdą, kilniáusią iš visų vardų.

Evangelija Jn 18, 1 — 19, 42

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančià pagal Jõną.

Nežymima kryželiais knyga nei kakta ir neatsakoma.

Suėmė Jėzų ir surišo

Jėzus sù sàvo mokiniais nuėjo anàpus Kedròno upėlio, kur bùvo sõdas. Jìs ir mokiniai įžengė į sõdą. Jõ išdavėjas Jùdas taip pàt žinójo tą viętą, nès Jėzus ir jõ mokiniai dažnai teñ riñkdavosi.

Taigi Jùdas, gãvęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziėjų tarnùs, atėjo sù žibiñtais, deglais ir giñklais. Jėzus, žinódamas vìsa, kàs jõ láukia, išėjo į príekį ir pakláusė: „Kõ ieškote?"

Jiė atsãkė: „Jėzaus iš Nazarėto!"

Jėzus tãrė: „Tai àš". Jõ išdavėjas Jùdas irgi stovėjo tarp jų. Kai tìk Jėzus ištarė: „Tai àš", jiė atšóko atgal ir parpúolė añt žėmės.

Õ jìs vėl juõs kláusė: „Kõ ieškote?"

Jiė atsãkė: „Jėzaus iš Nazarėto".

Jėzus atsìliepė: „Jaũ sakiaũ jùms, kàd tai àš. Jéi manęs ieškote, tai léiskite šitiems pasišãlinti". Taip turėjo išsipìldyti jõ pasakýtieji žõdžiai: „Ìš tàvo mán pavestųjų nepražudžiaũ nė vieno".

Sìmonas Pėtras, kurìs turėjo kalavìją, išsitráukė jį, smõgė vyriáusiojo kùnigo tarnui ir nukirto jám dėšinę aũsį. Tarnas bùvo vardù Málkus.

Bèt Jėzus sùdraudė Pėtrą: „Kìšk sàvo kalavìją į mãkštį! Nejaũgi àš negérsiu tõs taurės, kurią Tėvas mán yrà dãvęs?!"

Nuvedė Jėzų pirmiausia pas Aną

Būrỹs, jõ vãdas ir žỹdų tarnai sùėmė Jėzų, surìšo ir nùvedė pirmiáusia pàs Ãną. Màt jìs bùvo anų mėtų vyriáusiojo kùnigo Kajãfo úošvis. Õ Kajãfas bùvo žỹdams patãręs: „Verčiaũ tegù vienas žmogùs numìršta ùž taũtą".

Pãskui Jėzų nùsekė Sìmonas Pėtras ir dár víenas mokinỹs. Tàs mokinỹs bùvo pažįstamas sù vyriáusiuoju kùnigu ir įėjo pãskui Jėzų į vyriáusiojo kùnigo kiẽmą. Pėtras lìko stovėti laukė priẽ vartų. Tuomėt anàs mokinỹs, kurìs bùvo pažįstamas sù vyriáusiuoju kùnigu, išėjo laukañ, pasikalbėjo sù dùrininke ir įsìvedė Pėtrą viduñ. Tarnáitė dùrininkė ir sãko Pėtrui: „Ar tìk ir tù nebúsi víenas ìš tõ žmogaũs mokiniũ?"

Šìs atsãkė: „Õ, nè!" Teñ stoviniãvo samdiniaĩ ir tarnaĩ, dėl šalčio susikū́rę ùgnį, ir šìldėsi. Priẽ jų̃ atsistójo Pėtras ir taĩp pàt šìldėsi.

Vyriáusiasis kùnigas ẽmė klausinėti Jėzų apiẽ jõ mókinius beĩ mókslą. Jėzus jám atsãkė: „Àš viešaĩ kalbėjau pasáuliui. Àš visuomėt mókiau sinagògose ir šventỹkloje, kuř susìrenka visì žỹdai, ir niẽko nesù kalbėjęs slapčià. Kám tàd manė klausinėji? Teiráukis tų̃, kuriẽ girdėjo, ką̃ esù kalbėjęs. Jiẽ žìno, ką̃ esù jíems sãkęs".

Jám taĩ pasãkius, víenas ìš teñ bùvusių tarnų̃ smõgė Jėzui peř véidą, tãrdamas: „Šìtaip tù atsakaĩ vyriáusiajam kùnigui?!"

Jėzus jám tãrė: „Jéi pasakiaũ netiẽsą, įródyk, kàd taĩ netiesà, õ jéi tiẽsą,— kám manė mušì?"

Tuomėt Ãnas pàsiuntė jį̃ sùrištą pàs vyriáusiąjį kùnigą Kajãfą.

Ar tik nebūsi vienas iš jo mokinių? — Ne, ne!

Sìmonas Pėtras tebestovėjo ir šìldėsi. Apliñkiniai pakláusė jį̃: „Ar tìk nebúsi víenas ìš jõ mokinių̃?"

Tàs išsigýnė: „Nè, nè!"

Víenas ìš vyriáusiojo kùnigo tarnų̃, gimináitis tõ, kuriám Pėtras nukiřto aũsį, pasãkė: „Ařgi àš nemačiaũ tavę̃s sodė kartù sù juõ?" Pėtras ir vẽl išsigýnė, ir tuojaũ pragýdo gaidỹs.

Mano karalystė ne iš šio pasaulio

Ìš Kajãfo rū́mų jiẽ nusìvedė Jėzų į pretòrijų. Bùvo ankstývas rýtas. Jiẽ pãtys nėjo viduñ į pretòrijų, kàd

nesusitèptų iř galėtų válgyti Velýkų avinėlį. Todėl Pilõtas išėjo laukañ pàs juõs iř pakláusė: „Kuõ jũs káltinate šìtą žmõgų?"

Jiẽ atsãkė: „Jéigu jìs nebũtų piktadarỹs, mẽs nebũtume táu jõ atvẽdę".

Pilõtas tãrė: „Iměkitės iř teĩskite jį̃ pagaĩ sàvo Įstãtymą".

Žỹdai jám atsãkė: „Mùms nevalià niẽko baũsti mirtimì".

Taĩp turėjo išsipìldyti Jėzaus žõdžiai, kuriaĩs jìs bùvo nuródęs, kókia mirtimì jám reikẽs miřti.

Tadà Pilõtas vẽl įžengė į̃ pretòrijų iř, pasišaũkęs Jėzų, pakláusė: „Ař tù esì žỹdų karãlius?"

Jėzus atsãkė: „Ař nuõ savę̃s šito kláusi, ař kitì apiẽ manè táu pasãkė?"

Pilõtas tãrė: „Ař àš žỹdas?! Tavóji tautà iř aukštíeji kunigaĩ mán tavè įskùndė. Sakýk, ką̃ esì padãręs?"

Jėzus atsãkė: „Màno karalỹstė nè iš šiõ pasáulio. Jéi màno karalỹstė bũtų iš šiõ pasáulio, màno tarnaĩ jùk kovótų, kàd nebũčiau atidúotas žỹdams. Bètgi màno karalỹstė nè iš čià".

Tuomèt Pilõtas jį̃ pakláusė: „Vadìnasi, tù esì karãlius?" Jėzus atsãkė: „Taĩp yrà, kaĩp sakaĩ: àš esù karãlius. Àš tám gimę̃s iř atẽjęs į̃ pasáulį, kàd liùdyčiau tiẽsą. Kàs tìk brangìna tiẽsą, klaũso màno balso".

Pilõtas dár pakláusė: „Õ kàs yrà tiesà?!"

Põ šių̃ žõdžių jìs vẽl išėjo pàs žydùs iř tãrė jíems: „Àš nerandù jamè jokiõs kaltẽs. Yrà jũsų paprotỹs Velýkų próga paléisti víeną sùimtąjį. Ař nórite, kàd paléisčiau jùms žỹdų karãlių?"

Tadà jiẽ ẽmė šaũkti: „Nè šìtą, bèt Barãbą!" Õ Barãbas bùvo plėšikas.

Sveikas, žydų karaliau!

Tuomèt Pilõtas ẽmė iř nuplãkdino Jėzų. Kareĩviai, nupýnę vainìką iš erškėčių, užspáudė jám añt galvõs, àp-

siautė jį purpurinė skraistė, ėjo priẽ jõ ir šaĩpėsi: „Sveĩkas, žỹdų karãliau!" Ir daũžė jám į véidą.

Õ Pilõtas dár kařtą išẽjo laukañ ir kalbėjo mìniai: „Štaĩ išvedu jį jùms, kàd žinótumėte, jóg nerandù jamė jokiõs kaltẽs". Taĩgi Jėzus išẽjo laukañ sù erškėčių vainikù ir purpurinė skraistė.

Pilõtas tãrė: „Štaĩ žmogùs!"

Aukštíeji kunigaĩ ir jų tarnaĩ, pamãtę jį, ẽmė šaũkti: „Añt krỹžiaus jį, añt krỹžiaus!"

Pilõtas jíems sãko: „Jũs imkite ir pãtys nukryžiúokite! Àš nerandù jamė kaltẽs".

Žỹdai atsãkė: „Mẽs tùrime Įstãtymą, ir pagaĩ Įstãtymą jis tùri miřti, nès laĩkė savė Diẽvo Sūnumì".

Išgirdęs tuõs žodžiùs, Pilõtas dár labiaũ nusigañdo. Jìs vėl nuẽjo į pretòrijų ir kláusė Jėzų: „Ìš kuř tù?" Bèt Jėzus jám neatsãkė. Tadà Pilõtas tãrė: „Tù nenóri kalbėti sù manimì? Ař nežinaĩ, kàd turiù gãlią tavė paléisti ir turiù gãlią tavė nukryžiúoti?!"

Jėzus atsãkė: „Tù neturėtum mán jokiõs gãlios, jéigu táu nebūtų jõs dúota iš aukštýbių. Todẽl didėsnė núodėme tám, kurìs manė táu Įdavė".

Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!

Dabař Pilõtas ẽmė sténgtis jį paléisti. Bèt žỹdai šaũkė: „Jéi šitą paléidi, nebesì cíesoriaus draũgas. Kiekvíenas, kàs skélbiasi karãliumi, yrà cíesoriaus príešas". Taĩ išgirdęs, Pilõtas išsìvedė Jėzų laukañ ir atsisėdo į tėisėjo kẽdę viẽtoje, pavadìntoje „Akmenìnis grindinỹs", hebrãjiškai Gabatà. Bùvo Velýkų išvakarės, apiẽ šẽštą vãlandą.

Jìs tãrė žỹdams: „Štaĩ jũsų karãlius!"

Tiẽ ẽmė šaũkti: „Šaliñ, šaliñ! Añt krỹžiaus jį!"

Pilõtas pakláusė: „Nejaũgi àš turiù nukryžiúoti jũsų karãlių?"

Aukštíeji kunigaĩ atsãkė: „Mẽs netùrime karãliaus, tiktaĩ cíesorių". Tuomèt Pilõtas atìdavė jį nukryžiúoti.

Prikalė jį prie kryžiaus; kartu su juo prikalė kitus du

Taĩgi jiẽ pasìėmė Jėzų iř išsìvedė. Nėšdamas sàvo krỹžių, jìs ẽjo į vadìnamąją Káukolės viẽtą, hebrãjiškai Golgotà. Tenaĩ prìkalė jį priẽ krỹžiaus; kartù sù juõ prìkalė kitùs dù, vienojè iř antrojè pùsėje, õ Jėzų viduryjè. Pilõtas padãrė kaltẽs įrašą iř liẽpė prisègti priẽ krỹžiaus. Teñ bùvo parašýta: „Jėzus Nazaretiẽtis, žỹdų karãlius". Šį įrašą skaĩtė daugýbė žỹdų, nès vietà, kuř Jėzus bùvo nukryžiúotas, bùvo artì miẽsto, õ parašýta bùvo hebrãjiškai, lotỹniškai iř graĩkiškai.

Aukštíeji kunigaĩ sãkė Pilõtui: „Nerašýk: ‚Žỹdų karãlius', bèt: ‚Šìtas skélbėsi: àš esù žỹdų karãlius' ".

Pilõtas atkiřto: „Ką parašiaũ, parašiaũ!"

Jie drabužius mano dalijas

Kareĩviai, nukryžiãvę Jėzų, pasìėmė jõ drabužiùs iř padalìjo juõs į kẽturias dalìs — kiekvienám kareĩviui põ dãlį; pasìėmė iř tùniką. Jì bùvo bè siūlẽs, nuõ viršaũs ikì apačiõs ištisaĩ megztà. Todẽl jiẽ tãrėsi: „Neplėšykime jõs, bèt verčiaũ mèskime bùrtą, kám jì tèks". Taĩp išsipìldė Rãštas: „Jiẽ drabužiùs màno dalìjas, mẽta dẽl màno ãpdaro bùrtą". Šìtaip kareĩviai iř padãrė.

Štai tavo sūnus! — Štai tavo motina!

Priẽ Jėzaus krỹžiaus stovėjo jõ mótina, jõ mótinos sesuõ, Marijà Kleopíenė iř Marijà Magdaliẽtė. Pamãtęs stóvinčius mótiną iř mýlimąjį mókinį, Jėzus tãrė mótinai: „Móterie, štaĩ tàvo sūnùs!" Paskuĩ tãrė mókiniui: „Štaĩ tàvo mótina!" Iř nuõ tõs valandõs mokinỹs pasìėmė jã pàs savė.

Atlikta!

Tadà, žinódamas, jóg vìskas įvýkdyta, iř kàd išsipìldytų Rãšto žõdžiai, Jėzus tãrė: „Trókštu!" Tenaĩ stovėjo

iñdas, pìlnas pérrūgusio vỹno. Jiẽ pakẽlė añt izòpo lazdẽlės kempìnę, pamirkýtą vynė, iř prìnešė priẽ jõ lūpų. Paragãvęs tõ vỹno, Jėzus tãrė: „Àtlikta!" Iř, nulėidęs gálvą, atìdavė dvãsią.

Čia atsiklaupiama ir padaroma pertraukėlė.

Ir tuojau ištekėjo kraujo ir vandens

Kadángi bùvo Prisirengìmo dienà iř žỹdai nenorėjo, kàd kū́nai lìktų añt krỹžiaus šeštãdienį,— nès tàs šeštãdienis bùvo didelẽs šveñtės dienà,— jiẽ prãšė Pilõtą, kàd nukryžiúotiesiems bū́tų suláužyti blauzdìkauliai iř kū́nai nuimtì. Tàd atẽjo kareĩviai iř suláužė blauzdàs vienám iř antrám, kuriẽ bùvo sù juõ nukryžiúoti. Priẽję priẽ Jėzaus iř pamãtę, kàd jìs jaũ mìręs, jiẽ nebeláužė jõ blauzdū́, tìk víenas kareĩvis íetimi pérdūrė jám šóną, iř tuojaũ ištekėjo kraũjo iř vandeñs.

Regėjusis taĩ paliùdijo, iř jõ liùdijimas teisìngas; jìs žìno sãkąs tiẽsą, kàd iř jū́s tikėtumėte. Taĩp įvỹko, kàd išsipìldytų Rãštas: „Nẽ víenas jõ káulas nebùs suláužytas". Vẽl kitojė viẽtoje Rãštas sãko: „Jiẽ žiū́rės į̃ tą, kurį̃ pérdūrė".

Jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobules su kvepalais

Põ tõ Juõzapas iš Arimatėjos, kurìs bùvo Jėzaus mokinỹs, tìk slãptas dẽl žỹdų báimės, paprãšė Pilõtą léisti nuimtì Jėzaus kū́ną. Pilõtas léido. Jìs atẽjo iř nùėmė kū́ną.

Taĩp pàt atvỹko iř Nikodėmas, kurìs pìrmą kařtą bùvo atẽjęs pàs Jėzų nakčià. Jìs atsigabẽno apiẽ šimtą svãrų mìros iř ãloės mìšinio. Taĩgi jiẽ pàėmė Jėzaus kū́ną iř suvyniójo į̃ drobulės sù kvepalaĩs, kaĩp reikalãvo žỹdų láidojimo paprotỹs. Tojė viẽtoje, kuř bùvo nukryžiúotas Jėzus, bùvo sõdas iř sodė naũjas kãpo rūsỹs, kuriamė dár niẽkas neláidotas. Teñ jiẽ iř paguĺdė Jėzų, nès bùvo žỹdų Prisirengìmo dienà, õ kãpas artì.

Nebučiuojama knyga, neatsakoma.

KRISTAUS PRISIKĖLIMAS

Velykos

VELYKNAKTIS

Velyknakčiui pateikiami devyni skaitiniai: septyni iš Senojo Testamento ir du iš Naujojo. Sielovados aplinkybėms reikalaujant, galima sumažinti tų skaitinių skaičių. Tačiau prieš epistolę ir evangeliją skaitytini bent trys skaitiniai iš Senojo Testamento, ypatingais atvejais — bent du. Niekada nepraleidžiamas skaitinys iš Išėjimo knygos — apie Raudonosios jūros perėjimą (trečiasis skaitinys).

Pirmasis skaitinys Pr 1, 1. (2—25). 26—31a. (31b—2, 2)

Dievas matė, kad visa, kas jo sutverta, buvo labai gera

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Pradžiojė Diẽvas sutvėrė dañgų iř žẽmę.

Žẽmė bùvo dykà iř betvařkė. Tamsà niūksójo viršuñ pragarmẽs, iř Diẽvo dvasià plevẽno viršuñ vandenų̃.

Diẽvas tãrė: „Tebũna šviesà!“ Iř atsirãdo šviesà. Diẽvas mãtė, kàd šviesà bùvo gẽra. Diẽvas atskýrė šviẽsą nuõ tamsõs. Šviẽsą Diẽvas pavadìno dienà, o tamsą — naktimì. Subrėško vãkaras, iř aũšo rýtas: pirmóji dienà.

Tuomèt Diẽvas tãrė: „Skliaũtas teiškỹla vandenysė iř tepérskiria vándenis!“ Taĩp iř įvỹko. Diẽvas padãrė skliaũtą iř atskýrė vándenis põ skliautù nuõ vandenų̃ viršuñ skliaũto. Skliaũtą Diẽvas pavadìno dangumì. Subrėško vãkaras, iř aũšo rýtas: antróji dienà.

Tadà Diẽvas tãrė: „Vándenys põ dangumì tesusiteĩkia į̃ víeną viẽtą, kàd pasiródytų sausumà!“ Taĩp iř įvỹko. Saũsumą Diẽvas pavadìno žemè, õ susiteĩkusius vándenis — jū́ra. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra.

Iř Diẽvas tãrė: „Žẽmė težẽldina žalumýnus — visókius áugalus, dúodančius sėklą, visókius medžiùs, vẽdančius

vaisiùs sù sãviška sėkla!" Taĩp iř įvỹko. Žẽmė iššėldė žalumýnų — visókių augalų, dúodančių sėklą, visókių mẽdžių, vẽdančių vaisiùs sù sãviška sėkla. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Subrėško vãkaras, iř aũšo rýtas: trečióji dienà.

Tuomėt Diẽvas tãrė: „Tebũna šviesuliaĩ dangaũs skliautė diẽnai nuõ naktiẽs atskìrti. Jiẽ tegùl bũna ženklaĩs nustatýti laikáms, dienóms iř mẽtams. Jiẽ tegùl bũna skliaũto žiburiaĩs, apšviẽčiančiais žẽmę!" Taĩp iř įvỹko. Diẽvas padãrė dù dìdelius šviẽsulius: didėsnįjį, viešpatáujantį diẽnai, mažėsnįjį, viešpatáujantį nãkčiai; taipõgi žvaigždės. Šviẽsulius Diẽvas pritvìrtino priẽ dangaũs skliaũto, kàd šviẽstų viřš žẽmės, viešpatáutų diẽnai iř nãkčiai iř skìrtų šviẽsą nuõ tamsõs. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Subrėško vãkaras, iř aũšo rýtas: ketvirtóji dienà.

Iř Diẽvas tãrė: „Vandenysė tegùl knìbžda gyvũnų, iř paũkščiai teskraĩdo viřš žẽmės dangaũs paskliaũtėmis!" Taĩp iř įvỹko. Diẽvas sutvėrė visókių jū́ros pabáisų iř kitókių gyvũnų, kuriẽ knìbžda vandenyjė, taipõgi visókių plunksnúotų paũkščių. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Diẽvas paláimino juõs, sakýdamas: „Bū́kite vaisìngi iř dáuginkitės, pripìldykite jū́rų vándenis, õ paũkščiai tesidáugina žẽmėje!" Subrėško vãkaras, iř aũšo rýtas: penktóji dienà.

Tadà Diẽvas tãrė: „Žẽmė teišdúoda visókių gyvũnų: gyvuliũ, ropliũ iř laukìnių žvėriũ!" Taĩp iř įvỹko. Diẽvas padãrė visókių laukìnių žvėriũ, visókių gyvuliũ beĩ ropliũ žẽmės paviřšiuje. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra.

Iř Diẽvas tãrė: „Padarýkime žmõgų kaĩp mū́sų pavéikslą, į̃ mùs panãšų. Tegùl viešpatáuja jū́ros žuvìms, padángių sparnuõčiams, gyvuliáms, vìsai žẽmei iř visíems ropliáms añt žẽmės!" Taĩgi Diẽvas sutvėrė žmõgų kaĩp sàvo pavéikslą; sukū́rė jį̃ kaĩp Diẽvo ãtvaizdą. Kaĩp výrą iř móterį juõdu sutvėrė.

Diẽvas paláimino juõs, sakýdamas: „Bũkite vaisingi ir dáuginkitės, apgyvénkite žẽmę, užvaldýkite ją ir viešpatáukite jūros žuvims, padángių sparnuõčiams ir visiems gyvuliáms, kuriẽ krùta põ žẽmę!“ Paskuĩ Diẽvas tãrė: „Štaĩ àš jùms pàvedu visùs sẽklą dúodančius áugalus visojė žẽmėje ir visùs medžiùs sù sẽklą tùrinčiais vaĩsiais. Jiẽ bùs jùms maĩstas. Visiems padángių sparnuõčiams ir visiems, kuriẽ krùta põ žẽmę, kuriẽ tùri savyjė gyvýbę, àš dúodu maĩstui visùs žalumýnus!“ Taĩp ir įvỹko. Diẽvas mãtė, kàd vìsa, kàs jõ sutvérta, bùvo labaĩ gẽra.

Subrẽško vãkaras, ir aũšo rýtas: šeštóji dienà.

Dangùs ir žẽmė, ir vìsa, kàs jiems priklaũso, bùvo padarýta. Septiñtąją diẽną Diẽvas paréiškė užbaĩgęs sãvąjį dárbą, kurį bùvo nuveĩkęs, ir septiñtąją diẽną ilsẽjosi põ vìso sãvojo dárbo, kurį bùvo atlikęs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 103, 1—2a. 5—6. 10 ir 12. 13—14. 24 ir 35c (P.: plg. 30)

P. Viẽšpatie, atsiųsk sàvo dvãsią
ir atnaũjink žẽmės véidą.

1 Tù, màno síela, Viẽšpatį šlóvink!
Viẽšpatie Diẽve, kóks esì dìdis,
apsisiaũtęs grožiù ir kilnýbe!
2 Sùpa tavė šviesýbės apsiaũstas. — **P.**

5 Añt tvirtų̃ pamatų̃ žẽmę įkū́rei,
niẽkas jõs nepajùdins peř ámžius.
6 Ją̃ storaĩs vandenýnais apklójai,
viř jõs kalnýnų vándens plytẽjo. — **P.**

10 Tù įsakeĩ iš šaltìnių sruvénti upẽliams
ir tarp kalnų̃ jiẽ sáu tẽka.

12 Pakrántėse jų̃ sparnuõčiai gyvẽna,
mẽdžiuose añt šakų̃ čiáuška. — **P.**

13 Ìš sàvo bū́stinės kálnus tù láistai,
dangaũs vaĩsius pasótina žẽmę.
14 Žéldai tù šẽką galvìjams,
áugalus — žmogaũs padėjẽjams. — **P.**

24 Viẽšpatie, kokià daugýbė tavų̃ sutvėrìmų!
Juõs išmintìngai sukū́rei,
jų̃ pilnà žẽmė.
35 Tù, màno síela, Viẽšpatį šlóvink! — **P.**

Arba: Ps 32, 4—5. 6—7. 12—13. 20 ir 22 (P.: 5b)

P. Viẽšpaties malónių pilnà yrà žẽmė.

4 Viẽšpaties žõdis teisìngas,
tikras jõ dárbas kiekvíenas.
5 Brangì jám téisė ir̃ teisingùmas,
õ jõ malónių pilnà yrà žẽmė. — **P.**

6 Diẽvo žodžiù dangùs atsirãdo,
ir̃ jõ dvelkimù — dangaũs kareivìjos.
7 Tar̃si maišañ jìs vándenis jū́rų suvãrė,
uždãrė į̃ saugyklàs bangàs neramiąsias. — **P.**

12 Laimìnga tautà, kurì sàvo Dievù Viẽšpatį laĩko,
tóji tautà, kurì išrinktà bū́ti jõ nuosavýbe.
13 Viẽšpats ìš áukšto dangaũs žemỹn žvelgia
ir̃ mãto žmõgų kiekvíeną. — **P.**

20 Mẽs jõ didžiaĩ išsiìlgę,
jìs mū́sų rėmėjas ir̃ skỹdas.
22 Viẽšpatie, bū́ki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp tavim̃ tikim. — **P.**

Malda po pirmojo skaitinio

Meĺskimės. —

Visagãli amžinàsis Diẽve, nuostabùsis Kūrẽjau! †
Tegùl atpirktíeji žmónės suprañta, *
jóg pasáulio sukūrìmas laikų̃ pradžiojė
nėrà didėsnis dalỹkas ùž Velýkų Avinẽlio —
Krìstaus pasiaukójimą, laikų̃ pilnãtvei atẽjus. —

Jìs gyvẽna ir̃ viešpatáuja peř ámžius. — **A.** Ãmen.

A r b a (imant trumpesniąją skaitinio formą):

Meĺskimės. —

Diẽve, nuostabiaĩ žmõgų sukū́ręs
ir̃ dár nuostabiaũ jį̃ atpir̃kęs, †
dúok mùms jėgų̃ atsispìrti núodėmių viliõnėms *
ir̃ pasíekti amžinúosius džiaugsmùs. —

Prãšome peř Krìstų, mū́sų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

Antrasis skaitinys Pr 22, 1—2. (3—8). 9a. (9b). (10—13). (14). 15—18

Mūsų tikėjimo protėvio Abraomo auka

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Norėdamas išbandýti Abraõmą, Diẽvas užkálbino: „Abraõmai!" Tasaĩ atsìliepė: „Àš čià". Tadà Diẽvas kalbėjo: „Paimk sàvo sū́nų, sàvo vientur̃tį, kurį̃ tù mýli, Izaõką, keliáuk į̃ Morìjos žẽmę ir̃ teñ añt kálno, kurį̃ táu paródysiu, jį̃ paaukók kaĩp dėginamąją aũką!"

Pakìlęs añkstų rýtą, Abraõmas pasibalnójo ãsilą, pàėmė pórą tarnų̃ ir̃ sàvo sū́nų Izaõką, priskáldė aukójimui málkų ir̃ iškeliãvo vietóvėn, kurią̃ jám Diẽvas nuródė. Trẽčiąją diẽną Abraõmas pakẽlė akìs ir̃ tolíese išvýdo tą̃ viẽtą. Tuomèt jìs tarnáms pasãkė: „Pabū́kite čià priẽ ãsilo! Àš ir̃ berniùkas eĩsime teñ pagárbinti Diẽvo; paskuĩ sugrį̃šime pàs jùdu".

Paẽmęs dėginamajai aũkai málkas, Abraõmas užkróvė añt sūnaũs Izaõko. Patsaĩ į̃ rankàs pasìėmė ùgnį ir̃ peĩ-

lį. Draugė paėjėjus, Izaõkas kreĩpėsi į sãvąjį tėvą Abraõmą: „Tėve!" Tasaĩ atsìliepė: „Kõ nóri, sūnaũ?" — „Štaĩ,— sãko,— ugnìs ir málkos, õ kuř avinẽlis dẽginamajai aũkai?" Abraõmas atsãkė: „Pàts Diẽvas sáu numatỹs aukõs avinẽlį, sūnaũ". Ir juõdu žeñgė toliaũ.

Atẽjus į Diẽvo nuródytą viẽtą, Abraõmas pastãtė altõrių, sukróvė añt jõ málkas, surìšo sū́nų Izaõką ir paguĺdė añt altõriaus viř̃š málkų. Abraõmas jaũ ìštiesė rañką ir pàėmė peĩlį sū́nui žudýti.

Tadà iš dangaũs jám sušùko Viẽšpaties ángelas: „Abraõmai, Abraõmai!" Tasaĩ atsìliepė: „Àš čià!" Anàs kalbẽjo: „Nekélk priẽš berniùką rañkos ir niẽkuo neskriaũsk jõ! Dabař àš žinaũ, kàd esì atsidãvęs Diẽvui ir nepagailẽjai mán sàvo vientuř̃čio". Pakẽlęs akìs, Abraõmas pamãtė: ùž jõ — ãvinas ragaĩs įsipýnęs brūzgýne. Nuẽjęs ištráukė jį̃ ir viẽtoj sūnaũs paaukójo kaĩp dẽginamąją aũką. Tą viẽtą Abraõmas pavadìno: „Viẽšpats numãto", kaĩp dár ir šiandiẽną sãkoma: „Añt kálno, kuř Viẽšpats sáu léido numatýti".

Õ Viẽšpaties ángelas añtrą kařtą sušùko iš dangaũs Abraõmui, sakýdamas: „Prisíekiu pačiù savimì — Viẽšpaties žõdis: kadángi tù šìtaip pasìelgei — nepagailẽjai mán sàvo vientuř̃čio sūnaũs,— tavè àš gaũsiai paláiminsiu ir tàvo pãlikuonis padarýsiu skaitlìngus kaĩp dangaũs žvaigždės ir kaĩp júros pãkraščio smìltis. Tàvo pãlikuonys užiĩms sàvo príešų vartùs. Peř tàvo pãlikuonis bùs paláimintos vìsos žẽmės taũtos, nès tù paklauseĩ màno baĺso".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 15, 5 ir 8. 9—10. 11 (P.: 1)

P. Globók manè, Diẽve: priẽ tavęs àš glaudžiúosi.

5 Viẽšpatie, màno paveldẽtas tuř̃te, taũre màno láimės, tàvo rañkoje màno likìmas.

8 Akysė nuolatõs Viẽšpats mán stóvi,
jìs màno dẽšinę rẽmia, àš nedrebėsiu. —

P. Globók manė̀, Diẽve: priẽ tavę̃s àš glaudžiúosi.

9 Mán džiaũgias širdìs, krýkštauja síela,
iř màno kū́nas ramiaĩ sáu ilsẽsis.
10 Jùk manę̃s nepalìksi numìrėlių bū́ste,
tù mán, sàvo draũgui, neléisi trūnýti. — **P.**

11 Mán ródysi kẽlią, kurìs į̃ gyvẽnimą vẽda,
pilnà mán bùs láimė priẽš tàvo véidą,
tàvo dešinẽj bùs peř ámžius linksmýbės. — **P.**

Malda po antrojo skaitinio

Meĩskimės. —
Diẽve, visų̃ žmonių̃ Tẽve,
pagaĩ sàvo pãžadą Tù Velýkų paslaptimì
padareĩ sàvo tařną Abraõmą
tikinčiųjų prótėviu visosė tautosė †
iř Krìkšto malóne pašvéntinai sáu
nesuskaĩtomus įvaikius pasáulyje,*
padarýk, kàd visì žmónės
išgiřstų iř atsiliẽptų į̃ Tàvo šaukìmą. —
Prãšome peř Krìstų, mū́sų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

Trečiasis skaitinys Iš 14, 15—15, 1

Izraelitai sausuma perėjo jūrą

Ìš Išė̀jìmo knỹgos.

Viẽšpats kalbė̀jo Mõzei: „Kõ tù manę̃s šaukíesi? Sakýk Izraėlio vaikáms, kàd žygiúotų, õ pàts pasiimk sàvo lãzdą, ištiẽsęs rañką viřš jū́ros, jã pérskirk, kàd izraelìtai galė̃tų saũsuma žeñgti į̃ jū́rą! Tačiaũ àš užkíetinsiu egiptiẽčių šìrdį, kàd jiẽ ìš paskõs juõs výtųsi. Todė̃l faraòno iř visõs jõ kariúomenės, kãro vežìmų beĩ raĩtininkų likimù àš įgýsiu sáu šlóvę. Egiptiẽčiai turẽs pripa-

žìnti, jóg àš esù Viẽšpats, kuomèt faraòno, jõ kãro vežìmų beĩ raĩtininkų likimù įgýsiu sáu šlóvę".

Tadà Diẽvo ángelas, žeñgęs izraelìtų rikiuõtės príekyje, pérėjo į rikiuõtės gãlą. Taĩp pàt iř debesiẽs stulpas ìš príekio nusikėlė į gãlą. Jisaĩ atsidūrė egiptiẽčių iř izraelìtų rikiuõčių tárpe. Čià bùvo debesìs iř tamsumà, iř žaibaĩ àpšvietė nãktį. Todẽl vienì priẽ kitų peř ìštisą nãktį nepriartėjo.

Mõzė ìštiesė rañką viř̃š jū́ros, iř Viẽšpats peř ìštisą nãktį jã slūgdìno stipriù rytų vė̃ju. Jū́ra nusẽko, vanduõ prasiskýrė. Izraelìtai žygiãvo peř jū́rą saũsuma, tuõ tárpu jų dešinėjė iř kairėjė stovė̃jo vanduõ lýg síena. Egiptiẽčiai púolė jų výtis: visì faraòno žirgaĩ, kãro vežìmai beĩ raĩtininkai pãskui juõs patráukė į jū́rą.

Atė̃jus rýto sargýbos mẽtui, Viẽšpats ìš ugniẽs iř debesiẽs stulpo pàžvelgė į egiptiẽčių rikiuõtę iř sukėlė jojè sumišìmą. Jìs ẽmė kliudýti vežìmų tekìniams, iř tiẽ võs võs bejudėjo. Egiptiẽčiai pradėjo sakýti: „Reĩkia mùms bė̃gti nuõ Izraèlio, nès Viẽšpats jíems pàdeda kovojè priẽš Egìptą!"

Tadà Viẽšpats pàliepė Mõzei: „Ištiẽsk sàvo rañką viř̃š jū́ros, kàd vanduõ susilíetų iř egiptiečiùs, jų vežimùs beĩ raĩtininkus užlíetų". Mõzė ìštiesė rañką viř̃š jū́ros, iř švinčtant vanduõ vẽl suplūdo į sẽnąją viẽtą, užliedamas bė̃gančius egiptiečiùs. Šìtaip Viẽšpats suvãrė egiptiečiùs į jū́ros gelmę. Vanduõ sugrįžo atgal̃ iř aptvìndė vežimùs beĩ raĩtininkus — vìsą faraòno kariúomenę, įžeñgusią pãskui izraelitùs į jū́rą. Nẽ víeno ìš jų neišlìko. Õ izraelìtai saũsuma pérėjo jū́rą, tuõ tárpu jų dešinėjė iř kairėjė stovė̃jo vanduõ lýg síena.

Šìtaip tą diẽną Viẽšpats išgélbėjo Izraèlį ìš egiptiẽčių rañkos. Izraèlis mãtė egiptiečiùs, negývus gùlint añt krañto. Išvýdusi, jóg Viẽšpats paródė priẽš egiptiečiùs sàvo rañkos galýbę, Izraèlio tautà ẽmė Viẽšpaties bijótis. Jiẽ pradėjo tikė̃ti Viẽšpačiu iř jõ tarnù Mozė̃.

Tuomèt Mõzė sù izraelìtais giedójo Viẽšpačiui šìtokią gíesmę:

Atliepiamoji psalmė Iš 15, 1—2. 3—4. 5—6. 17—18 (P.: 1a)

P. Viẽšpačiui giedókim, nès jõ šlovẽ didìnga.

1 Viẽšpačiui giedókim, nès jõ šlovẽ didìnga:
jûron jìs nùbloškė žìrgus ir jojẽjus.
2 Viẽšpats — màno jėgà ir stiprýbė: jìs manė išgélbėjo.
Jìs màno Diẽvas, ir àš jį̃ šlóvinsiu,
jìs màno tėvo Diẽvas, ir àš jį̃ áukštinsiu. — **P.**

3 Viẽšpats — karỹs kovìngas, jõ vařdas — Jãhvė.
4 Jûron jìs nùbloškė faraòno vežimùs ir kariaũną.
Rinktìniai kovótojai Meldũ jûroj paskeñdo. — **P.**

5 Síena bangũ juõs užgriùvo,
jiẽ tařsi ãkmenys griñzdo į̃ geĺmę.
6 Viẽšpatie, tàvo dešinẽ didžiaĩ galìnga,
Viẽšpatie, tàvo dešinẽ sutriùškina príešą. — **P.**

17 Vèsk įsigýtąją taũtą į̃ sàvo paveldėtąjį kálną,
jã pasodìnk priẽ savõsios buveĺnės, —
priẽ sàvo šventóvės, kuriã tù, Viẽšpatie, pàts įsikũrei.
18 Viẽšpats — valdõvas visaĩs ámžių ámžiais. — **P.**

Malda po trečiojo skaitinio

Meĺskimės. —
Diẽve,
senóvėje Tàvo padarýti stebùklai ir šiañdien kartójasi! †
Kaĩp kadáise víeną ìšrinktąją taũtą
išgélbėjai nuõ pérsekiojančių príešų, *
taĩp dabař visàs tautàs
Krìkšto vándeniu vadúoji iš piktõsios dvãsios žabángų. —
Dúok tàd vìso pasáulio žmonėms †
tikėjimu tàpti Abraõmo palikuonimìs *
ir paveldėti Izraèlio tautõs garbingùmą. —
Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

A r b a (imant trumpesniąją skaitinio formą):

Meĺskimės. —

Diẽve, senóvės ámžiais padarýtų stebùklų prãsmę
Tù àtskleidei Naũjojo Testameñto šviesà iř paródei, †
kàd Raudonóji jū́ra vaizdúoja Krìkšto vándenį,
õ iš vergìjos išvadúotoji tautà žénklina krikščionìją. *
Dúok tàd visóms tautóms prilýgti Izraèliui tikẽjimu
iř atgìmti iš Šventõsios Dvãsios. —

Prãšome peř Krìstų, mū́sų Viẽšpatį. — **A.** Āmen.

Ketvirtasis skaitinys Iz 54, 5—14

Viešpats, tavasis Vaduotojas, amžiams pamilęs, tavęs pagailėjo

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats kaĺba Jerùzalei: „Tavàsis valdõvas — taĩ tàvo Kūrẽjas: ‚Galýbių Viẽšpats' jõ vařdas. Tavàsis vadúotojas — Izraèlio Šventàsis; vadìnasi jìs, ‚visõs žẽmės Diẽvas'.

Tavè Viẽšpats pàšaukė kaĩp kókią apléistą, suvařgusią móterį. Ař gãlima niẽkinti pamìltą jaunỹstėje móterį? — sãko tavàsis Diẽvas! Trumpám užsirū́stinęs, buvaũ àš tavè palìkęs, bèt sù dìdele pãgaila vẽl àš tavè pasiimsiu. Ūmaĩ užsirū́stinęs, àš kurį laĩką slėpiaũ nuõ tavę̃s sàvo véidą, bèt, ámžiams pamìlęs, tavę̃s pagailėjau,— sãko Viẽšpats, tavàsis vadúotojas!

Dabař pasìelgiau, kaĩp Nõjaus dienomìs: kaĩp tuomèt prisiekiau, jóg Nõjaus vándenys niẽkad daugiaũ nebetvìndys žẽmės, taĩp dabař àš prisiekiu niekuomèt añt tavę̃s nebepỹkti neĩ besibárti. Kalnaĩ nórs imtų kilnótis iř kaĺvos — svyrúoti, tačiaũ màno méilė niekadà nuõ tavę̃s nesitraũks, iř màno susitáikinimo sándora nesusvyruõs,— sãko Viẽšpats, tavę̃s pagailėtojas!

Vargšẽle, tù pérpūsta vẽjo, buvaĩ bè pagúodos! Štaĩ malachitù àš apdėsiu tavúosius pãmatus iř safỹrais — mū́rus. Táu bókštus pastatýsiu ìš rubìnų, vartùs — ìš kriš-

tolo iř síenas — iš brángakmenių. Visì tàvo sūnūs bùs Viẽšpaties mókomi, tàvo vaikáms bùs didžiáusia ramýbė. Tù būsi pamatúota teisýbe".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 29, 2 ir 4. 5—6. 11 ir 12a ir 13b (P.: 2a)

P. Viẽšpatie, àš tavè áukštinsiu:
tù gì manè ìš príešo rañkų ištráukei.

2 Viẽšpatie, àš tàve áukštinsiu:
tù gì manè ìš príešo rañkų ištráukei.
4 Gélbėjai manè nuõ mirtiẽs karalìjos,
gývą manè palikaĩ, neléidai žeñgti bedùgnėn. — **P.**

5 Skamb̃inkit Viẽšpačiui visì, kàs jį̃ mýlit,
šlóvinkit, atsimìnę jõjo šventùmą!
6 Rūstùs jìs valandẽlę teẽsti,
bèt peř vìsą gyvẽnimą gẽras.
Ìš vãkaro veřksmas,
ìš rýto vẽl džiaũgsmas. — **P.**

11 Diẽve, klausýki, bũk malonìngas,
Viẽšpatie, bũk padėjėjas!
12 Raũdą pàkeitei mán dainomìs, šõkiais.
13 Viẽšpatie, màno Diẽve, tavè šlóvinsiu ámžiais. — **P.**

Malda po ketvirtojo skaitinio

Meĺskimės. —
Visagãli amžinàsis Diẽve,
sàvo gařbei išplẽski tą pãžadą,
kurį̃ esì dãvęs mūsų prótėviams dėl jūjų tikėjimo: †
šventúoju Krikštù vìs dáugink sàvo vaikų̃ būriùs, *
kàd Bažnýčia matýtų jaũ išsipìldant,
ką patriárchai neabejójo įvỹksiant. —
Prãšome peř Krìstų, mūsų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

Penktasis skaitinys Iz 55, 1—11

Ateikite pas mane — ir jūs gyvensite.
Aš amžiną sandorą su jumis sudarysiu

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką sãko Viẽšpats:

„Visì, kuriẽ trókštate, ateĩkite priẽ vandeñs! Teateĩna ir tiẽ, kuriẽ pinigų netùri! Įsigýkite dúonos ir válgykite! Ateĩkite, įsigýkite vỹno ir píeno — véltui, bè sidãbro! Kodẽl sidabrù jūs mókate ùž taĩ, kàs nepamaitìna, ir sàvo ùždarbiu — kàs nepasótina? Todẽl jūs manęs paklausýkite — ir válgysite geriáusią maĩstą, gardžiúositės skaniáusiais valgiais!

Ateĩkite pàs manè, ausìs ištempę, klausýkitės — ir jūs gyvénsite. Àš ámžiną sándorą sù jumìs sudarýsiu, remdamasis malóne, paródyta Dóvydui. Štaĩ liùdytoju tautóms àš jį padariaũ, genčių kunigáikščiu ir valdýtoju. Ir tù pašaũksi tautàs, kurių nepažįsti: ir taũtos, kuriõs tavęs nepažįsta, bẽga pàs tavè — dẽl Viẽšpaties, tãvojo Diẽvo, ir Izraèlio Šveñtojo, nès jìs táu suteĩks tókią garbę.

Ieškókite Viẽšpaties, nès jìs léidžiasi rañdamas; šaũkitės jõ, nès jisaĩ artì! Tepaliẽka nusidėjėlis sãvąjį kẽlią, nedõrėlis — savúosius kẽslus! Tegrįžta pàs Viẽšpatį, kàd jõ pagailėtų, pàs mūsąjį Diẽvą, didžiaĩ gailestìngą. Màno miñtys — nè jūsų miñtys, ir jūsų keliaĩ — nè màno keliaĩ,— Viẽšpaties žõdis. Kaĩp áukštas dangùs viršuñ žẽmės, taĩp màno keliaĩ viršija jūsų keliùs, ir màno miñtys — jūsų mintìs.

Kaĩp lietùs ir sniẽgas nukriñta iš dangaũs ir tenaĩ nebegrįžta, bèt drėkìna žẽmę, kàd dýgtų ir žėltų, kàd nėštų sėklos sėjėjui ir dúonos válgytojui, taĩp žõdis, išeĩnąs ìš màno burnõs: jisaĩ pàs manè nesugrįžta beĩgždžias: įvýkdo, kõ nóriu, atliẽka, kõ siųstas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Iz 12, 2—3. 4bcd. 5—6 (P.: 3)

P. Džiaugdamíes sémsite vándenį iš versmių išganìngų.

2 Štaĩ manė gélbėja Diẽvas;
juõ pasikliáusiu iř nedrebėsiu.
Viẽšpats — màno jėgà iř stiprýbė —
jìs manė išgélbėjo.
3 Džiaugdamíes sémsite vándenį
iš versmių išganìngų. — **P.**

4 Dėkókite Viẽšpačiui!
Šaũkitės jõ vařdo!
Skélbkit tautóms didìngus jõ dárbus,
áukštinkite jõ kiĩnųjį vařdą! — **P.**

5 Šlóvinkite Viẽšpatį: nuostabių darbų jìs padãrė;
tegùl visà žẽmė taĩ žìno.
6 Džiũgauki, krýkštauki, Siòne, —
dìdis tavyjė Izraèlio Šventàsis. — **P.**

Malda po penktojo skaitinio

Meĩskimės. —

Visagãli amžinàsis Diẽve, vieniñtele pasáulio viltiẽ,
Tù pranašų lũpomis apréiškei tàs pãslaptis,
kuriàs dabař výkdai; †
suteĩk mùms, meĩdžiame, dár karštėsnį Tavęs troškimą, *
nės niẽkas kìtas neùgdo mũsų dorýbių,
tìk šveñtas Tàvo įkvėpìmas. —

Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

Šeštasis skaitinys Bar 3, 9—15. 32—4, 4

Imk žengti keliu, kurį išmintis tau nušviečia

Ìš prãnašo Barùcho knỹgos.

Klausýk, Izraèli, gyvẽnimo príesakų; dėkis į gálvą,
kàd tù išmintiẽs įsigýtum! Kodẽl, vái õ kodẽl, Izraèli,

bastaĩsi põ príešų krãštą, nykstì põ svẽtimą šãlį, tapaĩ nešvarùs, panašùs į lavóną, likaĩ priskìrtas priẽ mìrusių? Màt tù palikaĩ išmintiẽs šaltìnį! Jéi Diẽvo keliù bútum žeñgęs, tù ámžiais ramiaĩ saũ bútum gyvẽnęs. Dabaĩ pasimókyk, kuĩ yrà išmintìs, kuĩ jėgà iĩ kuĩ protingùmas, iĩ tù supràsi, kamė ìlgas ámžius, gyvẽnimo láimė, kuĩ šviẽsą akìms iĩ ramýbę suràsti. Kàs kadà rãdo išmintiẽs padėjìmą? Kàs prisikãpstė priẽ jõsios lobýnų?

Tiktaĩ Visažìnis jã tepažį̃sta, jìs àtskleidė jã sàvo prõto galýbe. Jùk jìs ámžių ámžiams žẽmę sutvėrė, apgyvéndino jã keturkõjais. Jìs šviẽsą pasiuñčia, iĩ tà skubiaĩ skríeja; pašaũkia jã grį̃žti, iĩ tóji virpėdama tuojaũ jám paklũsta. Linksmaĩ šviečia žvaĩgždės: jõs eĩna sargýbą. Jõ pàšauktos, jõs atsiliẽpia: „Mẽs čià!" Džiaugsmìngai jõs žìba savájam Kūrė̃jui.

Toksaĩ mũsų Diẽvas; nėrà jókio kìto, kurìs jám prilýgtų! Taĩ jìs išmintiẽs vìsą kẽlią iššvaĩgė iĩ pérdavė jã sàvo tañui Jokũbui, mylimám Izraèliui. Tadà jisaĩ pasiródė žẽmėje, buvójo pàs žmónes. Išmintìs — taĩ Diẽvo įsãkymų knygà — Teisýnas, Įstãtymas, veĩkiantis peĩ ámžius. Visì, kuriẽ jõs laĩkosi, atrañda gyvẽnimą, õ tiẽ, kuriẽ pàmeta jã, pateñka į miĩtį.

Atsiveĩsk, Jokũbai, iĩ sténkis ùž jõs nusitvérti! Imk žeñgti keliù, kurį̃ išmintìs táu nušviẽčia! Tõs sàvo garbẽs tù nepérleisk kitám, neužléisk pirmenýbės svẽtimai taũtai! Kokiẽ mẽs laimìngi, Izraèlio tautiẽčiai; mẽs žìnome, kàs Diẽvui patiñka!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 18, 8. 9. 10. 11 (P.: Jn 6, 68)

P. Viẽšpatie, tù turì ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs.

[8] Tóbulas Viẽšpaties dúotas Teisýnas; jìs dvãsią gaivìna.
Pasãkymas Viẽšpaties tvìrtas,
išmintiẽs móko varguõlį. — **P.**

9 Įsãkymai Viẽšpaties tiẽsūs, džiùgina šìrdis,
paliepìmas Viẽšpaties týras,
akìms dúoda šviesýbę. —

P. Viẽšpatie, tù turì ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs.

10 Viẽšpaties báimė grynà, tvẽria peř ámžius,
Viẽšpaties sprendìmai tikrì,
visì aliái víeno teisìngi. — **P.**

11 Daũg brangesnì jiẽ ùž áuksą, ùž tyriáusiąjį áuksą,
saldesnì jiẽ ùž mẽdų, tą kõrio skỹstį. — **P.**

Malda po šeštojo skaitinio

Meĩskimės. —
Diẽve, Tù vìs gaũsini sàvo Bažnýčią,
pašaũkdamas į ją visų tautų žmónes; †
teĩkis nuõlat iř globóti visùs, *
kuriuõs nupláuni Krìkšto vándeniu. —
Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

Septintasis skaitinys Ez 36, 16—17a. 18—28

Aš apšlakstysiu jus vandeniu tyru ir duosiu jums naują širdį

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Mán bùvo paskélbtas Viẽšpaties žõdis:
„Žmogaũ, paklausýk! Izraèlio namaĩ, gyvéndami savõjoje žẽmėje, sàvo eĩgesiu iř darbaĩs padãrė tą šãlį nešvãrią. Tuomèt àš išlíejau añt jų sàvo pỹktį, nès jiẽ šalyjė kraũją pralíejo iř sàvo stabaĩs ją teřšė. Àš juõs išsklaidžiaũ taĩp tautų; jiẽ bùvo išvarýti į kitùs kraštùs. Àš nùbaudžiau juõs ùž jų eĩgesį iř dárbus. Tačiaũ, atsikẽlę pàs tautàs, jiẽ visuř žẽmino màno šveñtąjį vařdą; màt apiẽ juõs bùvo kalbama: ‚Taĩ Viẽšpaties tautà, õ turẽjo sàvo krãštą palìkti!' Iř mán pagaĩlo sàvo šveñtojo vařdo, kurį Izraèlio namaĩ žẽmino tautosė, pàs kuriàs atsikẽlė.

Todėl pasakýk Izraėlio namáms: ‚Štaĩ kã Viẽšpats Diẽvas kalba: Àš taĩp pasielgsiu nė dėl jũsų, Izraėlio namaĩ, õ dėl sàvo šveñtojo vařdo, kurį jũs pažẽminote tautosė, pàs kuriàs atsikėlėte. Sàvo dìdį, tautũ pažẽmintą vařdą, kurį, tařp jų begyvéndami, jũs pažẽminote, àš vẽl padarýsiu šveñtą. Iř taũtos žinõs — taĩ Viẽšpaties Diẽvo žõdis,— jóg àš esù Viẽšpats, kuomėt peř jùs akivaizdžiaĩ jíems įródysiu, jóg àš esù šveñtas.

Àš jùs iš tautų tárpo išimsiu. Suriñksiu jùs iš visų kraštų iř parvėsiu į jũsąją šãlį. Àš apšlakstýsiu jùs vándeniu týru — iř tàpsite švãrūs. Àš nuvalýsiu jùs nuõ visų nešvarùmų iř nuõ jũsų stabų.

Àš dúosiu jùms naũją šìrdį iř įdėsiu į jùs naũją dvãsią. Pašãlinsiu iš jũsų akmeninę šìrdį iř dúosiu jùms kũninę šìrdį. Įkvẽpsiu į jùs sàvo dvãsios iř padarýsiu, kàd gyvéntumėte pagal màno įstãtymus, laikýtumėtės màno nustãtymų iř výkdytumėte juõs. Tadà jũs gyvénsite tojė šalyjė, kurią àš jũsų tėváms esù atidãvęs. Jũs bũsite màno tautà, õ àš bũsiu jũsų Diẽvas!' "

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 41, 3. 5bcd; Ps 42, 3. 4 (P.: Ps 41, 2)

P. Kaĩp ištróškusi élnė úodžia upẽlio,
taĩp màno širdìs tavęs ilgisi, Diẽve.

[3] Màno síela ištróškusi Diẽvo — gývojo Diẽvo;
vái, kadà nukeliáusiu iř Diẽvo véidą išvýsiu? — **P.**

[5] Menù, kaĩp mán sù minià tèkdavo eĩti,
žygiúoti į Diẽvo buveĩnę,
džiaũgsmo iř liaupsių balsáms apliñkui beaĩdint
būrỹ iškilmìngam. — **P.**

[3] Atsiųski mán sàvo šviẽsą iř tiẽsą,
tegù mán jõs vadováuja
iř manė vẽda į tàvo šveñtąjį kálną,
į tàvo padañgtę. — **P.**

4 Tenaĩ priẽ Diẽvo aũkuro žeñgsiu,
pàs sàvo linksmýbės džiùgesio Diẽvą.
Teñ tavė̀ šlóvinsiu kañkliais, õ Diẽve,
õ màno Diẽve! —

P. Kaĩp ištróškusi élnė̀ úodžia upẽlio,
taĩp màno širdis tavẽs iĺgisi, Diẽve.

Arba (jei būtų krikštijama):

Iz 12, kaip po penktojo skaitinio, p. 150.

Arba: Ps 50, 12—13. 14—15. 18—19 (P.: 12a)

P. Sutvérk šìrdį mán týrą, õ Diẽve.

12 Sutvérk šìrdį mán týrą, õ Diẽve,
manỹ nepaláužiamą dvãsią atnaũjink.
13 Vái, neatstùmki manẽs nuõ sãvojo véido,
praràst tàvo šveñtąją dvãsią neléiski! — **P.**

14 Išgélbėk manè, iř bũsiu laimìngas.
Padarýk manè didžiadvãsį!
15 Nedõrėliams liẽpsiu keliù tàvo eĩti,
iř grį̃š pàs tavė̀ nusikaĺtę. — **P.**

18 Jùk džiaũgsmą táu dãro nè aũkos:
jéi dẽginčiau aũką, tù nepriiḿtum.
19 Manóji, Diẽve, aukà — taĩ širdis sugrùdus.
Graudžiõs, nuolankiõs širdiẽs tù neatstùmsi. — **P.**

Malda po septintojo skaitinio

Meĺskimės. —

Diẽve, begalìne tvirtýbe, amžinóji šviẽsa! †
Atmiñk maloningai, jóg esì Bažnýčiai skýręs
bũti vìsai žmonìjai išgãnymo žénklu iř príemone; *
tę̃sk tàd amžinúoju nutarimù pradẽtąjį dárbą. —

Tegùl mãto pasáulis,
kaĩp vìsa kõ pradžià — Jėzus Krìstus
paniẽkintus išáukština, nuvértintus atnaũjina,
nusidėjusius grąžìna į pirmýkštį nekaltùmą. —
Jìs gyvẽna ir viešpatáuja peř ámžius. — **A.** Ãmen.

A r b a (imant trumpesniąją skaitinio formą):

Meĺskimės. —
Viẽšpatie Diẽve,
ir Senúoju, ir Naujúoju Testamentù
mókai mùs brangìnti Velýkų pãslaptį; †
dúok mùms suprąsti Tàvo gailestingùmą, *
kàd, prisimindamì gautąsias malónes,
dár tvirčiaũ tikėtumės būsimųjų. —
Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį. — **A.** Ãmen.

Epistolė Rom 6, 3—11

Prisikėlęs iš numirusių, Kristus daugiau nebemiršta

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Ařgi nežìnote, jóg mẽs visì, pakrikštytieji Krìstuje Jėzuje, ẽsame pakrìkštyti jõ mirtyjė? Taĩgi krikštù mẽs ẽsame kartù sù juõ paláidoti mirtyjė, kàd kaĩp Jėzus bùvo prikéltas ìš numìrusių Tėvo šlovìnga galià, taĩp ir mẽs pradėtume gyvénti atnaũjintą gyvẽnimą.

Jéi ẽsame suáugę sù jõ mirtiẽs pavéikslu, bũsime suáugę ir sù prisikėlìmo. Mẽs žìnome, jóg mũsų senàsis „àš" yrà nukryžiúotas kartù sù juõ, kàd bũtų sunaikìntas núodėmės kũnas ir kàd mẽs toliaũ nebevergáutume núodėmei. Jùk kàs mìręs, tàs išvadúotas ìš núodėmės.

Jéigu mẽs ẽsame mìrę sù Krìstumi, tìkime ir gyvénsią sù juõ. Mẽs žìnome, kàd, prisikėlęs ìš numìrusių, Krìstus daugiaũ nebemìršta; mirtìs jám nebetùri gãlios. Kàd jìs nùmirė, taĩ nùmirė núodėmei kařtą visíems laikáms,

õ kàd gyvẽna — gyvẽna Diẽvui. Taĩp iř jũs laikýkite savè mìrusiais núodėmei, õ gyvaĩs Diẽvui Krìstuje Jėzuje. Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 1—2. 16ab—17. 22—23

P. Aleliùja, aleliùja, aleliùja.

1 Dėkókite Viẽšpačiui, nės jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
2 Tegù Izraėlis kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!" — **P.**

16 Diẽvo rankà paródė sàvo galýbę!
Diẽvas dẽšinę sàvo pakẽlė!
17 Àš nemiřsiu: gyvénsiu
iř skélbsiu Viẽšpaties dárbus. — **P.**

22 Akmuõ, kurĩ statýtojai veřtė į̃ šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.
23 Taĩp Diẽvo nulémta,
iř mũsų akìms taĩ núostabą kẽlia. — **P.**

Evangelija A metams Mt 28, 1—10

Jis prisikėlė iš numirusių ir eina pirma jūsų į Galilėją

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Põ šeštãdienio, aũštant pìrmajai saváitės diẽnai, Marijà Magdaliẽtė iř kità Marijà ẽjo aplankýti kãpo. Staigà smařkiai sudrebẽjo žẽmė: Viẽšpaties ángelas nùžengė ìš dangaũs, nurìto šaliñ ãkmenį iř atsisẽdo añt jõ. Jõ išvaizda bùvo tařsi žaĩbo, õ drabùžiai baltì kaĩp sniẽgas. Išsigañdę jõ, sargýbiniai sudrebẽjo iř pastìro lýg negyvì.

Õ ángelas tãrė móterims: „Jũs nebijókite! Àš žinaũ, kàd ieškote Jėzaus, kurìs bùvo nukryžiúotas. Jõ čià nebėrà, jìs prisikẽlė, kaĩp bùvo sãkęs. Įeĩkite, apžiūrėkite viẽtą, kuř jõ gulėta. Iř skubiaĩ dúokite žìnią jõ mokiniáms: ‚Jìs prisikẽlė ìš numìrusių iř eĩna pirmà jũsų į̃ Ga-

lilėją; tenaĩ jį ir pamatýsite'. Štaĩ àš jùms taĩ paskélbiau".

Jõs greĩtai paliko kãpą, àpimtos išgąsčio ir dìdelio džiaũgsmo, ir bėgo pranèšti mokiniáms.

Ir štaĩ príešais pasiródė Jėzus ir tãrė: „Sveĩkos!" Jõs prisiartino ir, púolusios žẽmėn, apkabìno jõ kójas. Jėzus jóms pasãkė: „Nebijókite! Eĩkite ir pasakýkite màno bróliams, kàd keliáutų į Galilėją; teñ jiẽ manė pamatỹs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Evangelija B metams — p. 350, C metams — p. 507.

VELYKŲ DIENOS MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Apd 10, 34a. 37—43

Su juo mes valgėme ir gėrėme, jam prisikėlus iš numirusių

Ìš Apãštalų darbų.

Atvėręs lúpas, Pėtras pasãkė: „Jũs žìnote, kàs yrà įvỹkę visojė Judėjoje, pràdedant nuõ Galilėjos põ Jõno skélbtojo krìkšto. Kaĩbama apiẽ Jėzų iš Nazarėto, kaĩp Diẽvas jį pàtepė Šventąja Dvasià ir galýbe, kaĩp jis váikščiojo, darýdamas gẽra ir gýdydamas visùs vélnio pavergtúosius, nès Diẽvas bùvo sù juõ.

Mẽs ẽsame liùdytojai vìsko, ką jis yrà padãręs žỹdų šalyjė ir Jerùzalėje. Jį nužùdė, pakabìndami añt mẽdžio. Tačiaũ trẽčią diẽną Diẽvas jį prikėlė ir léido jám pasiródyti, bejė, nè vìsai taũtai, õ Diẽvo iš añksto paskirtíems liùdytojams, bũtent mùms, kuriẽ sù juõ válgėme ir gėrėme, jám prisikėlus iš numìrusių.

Jìs mùms įsãkė skélbti taũtai ir liùdyti, kàd jis yrà Diẽvo paskirtàsis gyvũjų ir mìrusiųjų teisėjas. Apiẽ jį visì pranašaĩ liùdija, kàd visì, kuriẽ jį tìki, gaũs jõ vardù núodėmių atleidìmą".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 1—2. 16ab—17. 22—23 (P.: 24)

P. Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiūgaukim, kélkim linksmýbes!
A r b a: Aleliùja, aleliùja, aleliùja.

1 Dėkókime Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
2 Tegù Izraèlis kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!" — **P.**

16 Diẽvo rankà paródė sàvo galýbę!
Diẽvas dẽšinę sàvo pakẽlė!
17 Àš nemiřsiu: gyvénsiu
iř skélbsiu Viẽšpaties dárbus. — **P.**

22 Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.
23 Taĩp Diẽvo nulémta,
iř mūsų akìms taĩ núostabą kẽlia. — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 3, 1—4

Siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Kolosiẽčiams.

Bróliai!

Jéigu ẽsate sù Krìstumi prikeltì, síekite tõ, kàs aukštýbėse, kuř Krìstus sẽdi Diẽvo dešinėjė. Rūpinkitės tuõ, kàs aukštýbėse, õ nè tuõ, kàs žẽmėje. Jūs jùk ẽsate mìrę, iř jūsų gyvẽnimas sù Krìstumi yrà pàslėptas Dievė. Kaĩ apsireĩkš Krìstus — mūsų gývastis, tuomèt sù juõ iř jūs pasiródysite šlovìngi.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Arba: 1 Kor 5, 6b—8

Išmeskite senąjį raugą, kad taptumėte nauji

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Ar̃gi nežìnote, jóg trupùtis ráugo suraugìna vìsą maĩšymą? Išmèskite sẽnąjį ráugą, kàd tàptumėte naũjas maĩšymas. Jũs jùk ẽsate neraugìnti, nès jaũ yrà paaukótas mũsų velýkinis Avinẽlis, Krìstus. Tàd švẽskime šventès nè sù senù ráugu, nè sù blogýbės ir̃ nusikaltìmo ráugu, bèt sù neraugìnta tyrõs širdiẽs ir̃ tiesõs dúona.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Sekvencija

Šiandien privaloma, per aštuondienį — ne.

Velýkų aũkai didìngai
teteĩkia gar̃bę krikščiónys džiaugsmìngai.

Atpir̃ko avìs Avinẽlis:
Krìstus sutáikino sù Dievù nusidėjėlius.

Mirtìs ir̃ gyvýbė nuostabiaĩ kóvės —
mir̃tį nugalėjęs, viešpatáuja gyvýbės Valdõvas.

Pasakýk mùms, Marìja,
kã esì mãčius kelyjè? —

Kãpą, kur̃ Krìstaus kũnas gulėjo,
ir̃ gar̃bę, kurià Prisikẽlusis spindėjo:

ángelus, liùdyt nužeñgusius,
márškas ir̃ drabužiùs, Krìstaus kũną deñgusius.

Màno viltìs, Krìstus, prisikẽlė,
jìs eĩs pirmà jũsų į̃ Galilėją. —

Žìnome Krìstų tikraĩ prisikẽlus:
Tù, Nugalėtojau, Valdõve, pasigailėk mũs.

Posmelis prieš evangeliją Plg. 1 Kor 5, 7b—8a

P. Aleliùja. — Mū́sų velýkinis Avinẽlis — Krìstus jaũ paaukótas.
Tàd švę̃skime šventès sù Viẽšpačiu. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 20, 1—9

Jis turėjo prisikelti iš numirusių

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Pìrmąją saváitės diẽną, labaĩ ankstì, dár neišaũšus, Marijà Magdaliẽtė atẽjo pàs kãpą iř pamãtė, kàd akmuõ nùverstas nuõ rū̃sio angõs. Jì nubė́go pàs Sìmoną Pẽtrą iř kìtą mókinį, kurį̃ Jė́zus mylė́jo, iř prànešė jíems: „Pàėmė Viẽšpatį ìš kãpo, iř mẽs nežìnome, kuř jį̃ padė́jo".

Pẽtras iř tàs kìtas mokinỹs nuskubė́jo priẽ kãpo. Bė́go abù kartù, bèt tasaĩ kìtas mokinỹs pràlenkė Pẽtrą iř pìrmas pasíekė kãpo rū̃sį. Pasileñkęs jìs mãto nùmestas drobulès, tačiaũ į̃ vìdų nẽjo.

Netrùkus ìš paskõs atbė́go iř Sìmonas Pẽtras. Jìs įẽjo į̃ rū̃sį iř mãto nùmestas drobulès iř skãrą, bùvusią añt Jė́zaus galvõs, nè sù drobùlėmis nùmestą, bèt suvyniótą atskiraĩ. Tuomèt įẽjo iř kìtas mokinỹs, kurìs pìrmas bùvo atbė́gęs priẽ kãpo. Jìs pamãtė iř įtikė́jo. Màt jiẽ dár nebùvo suprãtę Rãšto, kàd jìs turė́siąs prisikélti ìš numìrusių.

Girdė́jote Viẽšpaties žõdį.

Vietoje šios evangelijos galima imti tų metų Velyknakčio evangeliją, p. 156 ar 350, ar 507.

Šios dienos vakaro Mišioms galima imti evangeliją apie Emauso mokinius (Lk 24, 13—35), p. 167.

Pirmadienis

VELYKŲ ANTROJI DIENA

Pirmasis skaitinys Apd 2, 14. 22—32

Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame jo liudytojai

Ìš Apãštalų darbų.

Sekmìnių diẽną stójo Pẽtras sù Vienúolika ir̃, pakẽlęs balsą, prabìlo:

„Izraèlio výrai! Klausýkite, kã pasakýsiu: Jėzų Nazariẽtį, Diẽvo jùms patvìrtintąjį galìngais darbaĩs ir̃ stebuklìngais ženklaĩs, kuriuõs peř jį nùveikė Diẽvas jũsų tárpe, kaĩp pãtys žìnote; taĩgi tã výrą, Diẽvo vãlios sprendimù beĩ numãtymu išdúotą, jũs nedõrėlių rañkomis nužùdėte, prikaldamì priẽ krỹžiaus, Diẽvas jį prikẽlė, išvadúodamas ìš mirtiẽs siaũbo, nès bùvo neįmãnoma, kàd mirtìs jám viešpatáutų.

Jùk Dóvydas apiẽ jį sãko: ‚Àš visuomèt žvelgiù į Viẽšpatį. Jìs stóvi màno dešinėjė, kàd àš nesusvyrúočiau. Todẽl pralinksmėjo màno širdìs, džiũgavo màno lũpos, ir̃ màno kũnas ilsẽsis sù viltimì, jóg tù nepalìksi màno síelos mìrusiųjų buveĩnėje ir̃ nedúosi sàvo šventájam supũti. Gyvẽnimo keliùs tù mán atvẽrei ir̃ pripìldysi manè džiaũgsmo sàvo akìvaizdoje'.

Brángūs bróliai! Norẽčiau jùms atviraĩ pasakýti apiẽ patriárchą Dóvydą. Jìs mìrė, bùvo paláidotas, ir̃ jõ kãpas yrà mũsuose põ šiái diẽnai. Bũdamas prãnašas ir̃ žinódamas iškilmìngą Diẽvo príesaiką, kàd jõ palikuonìs užimsiąs jõ sóstą, Dóvydas vìsa taĩ numãtė ir̃ kalbėjo apiẽ Mesìjo prisikėlimą, kàd jìs nelìks mìrusiųjų buveĩnėje ir̃ jõ kũnas nesupùs. Tą Jėzų Diẽvas prikẽlė, ir̃ mẽs visì ẽsame jõ liùdytojai".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 15, 1—2a ir 5. 7—8. 9—10. 11 (P.: 1)

P. Globók manè, Diẽve: priẽ tavęs àš glaudžiúosi.
A r b a: Aleliùja.

1 Globók manè, Diẽve: priẽ tavęs àš glaudžiúosi.
2 Kartóju táu, Diẽve: tù màno Viẽšpats,
5 màno paveldėtas tuřtas, taurẽ màno láimės, —
tàvo rañkoje màno likìmas. — **P.**

7 Àš šlóvinu Viẽšpatį, kurìs mán išmintį dúoda,
atsìmena màno širdis taĩ nèt nãktį.
8 Akysè nuolatõs Viẽšpats mán stóvi,
jìs màno dẽšinę rẽmia, àš nedrebėsiu. — **P.**

9 Mán džiaũgias širdìs, krýkštauja síela,
iř màno kũnas ramiaĩ sáu ilsẽsis.
10 Jùk manęs nepaliksi numìrėlių bũste,
tù mán, sàvo draũgui, neléisi trūnýti. — **P.**

11 Mán ródysi kẽlią, kurìs į gyvẽnimą vẽda,
pilnà mán bùs láimė priẽš tàvo véidą,
tàvo dešinẽj bùs peř ámžius linksmýbės. — **P.**

Sekvencija — pagal norą, p. 159.

Posmelis prieš evangeliją Ps 117, 24

P. Aleliùja. — Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiũgaukim, kélkim linksmýbes! —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 28, 8—15

Pasakykite mano broliams, kad keliautų į Galilėją:
ten jie mane pamatys

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Mãtą.

Móterys greĩtai paliko kãpą, àpimtos ìšgąsčio iř dìdelio džiaũgsmo, iř bẽgo pranèšti mokiniáms.

Iř štaĩ príešais pasiródė Jėzus iř tãrė: „Sveĩkos!" Jõs prisiařtino iř, púolusios žẽmėn, apkabìno jõ kójas. Jė-

zus jóms pasãkė: „Nebijókite! Eĩkite iř pasakýkite màno bróliams, kàd keliáutų į Galilėją; teñ jiẽ manė pamatỹs".

Jóms beeĩnant, kelì sargýbiniai atbėgo į miẽstą iř prànešė aukštíesiems kunigáms, kàs bùvo įvỹkę. Tiẽ susitìko sù seniũnais, pasitãrę dãvė kareĩviams daũg pinigų iř primókė: „Sakýkite, kàd, jùms bemiẽgant, jõ mokiniaĩ atẽję nãktį jį pàvogė. Õ jéigu apiẽ taĩ išgirstų valdýtojas, mẽs jį pérkalbėsime iř apsáugosime jùs nuõ nemalonùmų".

Šiẽ, paẽmę pìnigus, taĩp iř padãrė, kaĩp bùvo pamókyti. Tàs gañdas yrà pasklìdęs žỹdų tárpe ikì šiõs dienõs.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Antradienis

VELYKŲ TREČIOJI DIENA

Pirmasis skaitinys Apd 2, 36—42

Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus

Ìš Apãštalų darbų.

Sekmìnių diẽną Pẽtras žỹdams kalbėjo:

„Tegù tvirtaĩ įsitìkina visì Izraèlio namaĩ: Diẽvas padãrė Viẽšpačiu iř Mesijù tą Jėzų, kurį jũs nukryžiãvote".

Taĩ išgirdę, žmónės susigraudìno iř ẽmė klausinėti Pẽtrą beĩ kitùs apãštalus: „Ką mùms darýti, bróliai?"

Pẽtras jiems atsãkė: „Atsiveřskite, iř kiekvíenas tepasikrìkštija vardañ Jėzaus Krìstaus, kàd bútų atléistos jùms núodėmės, tadà gáusite Šventõsios Dvãsios dóvaną. Jùk jùms skìrtas pãžadas, taipõgi jũsų vaikáms iř visiems tolì ẽsantiems, kuriuõs tìk pasišaũks Viẽšpats, mũsų Diẽvas".

Dár daũgeliu kitų žõdžių jìs primygtinaĩ rãgino juõs iř sãkė: „Gélbėkitės iš šitos iškrỹpusios padermẽs!"

Kuriẽ prièmė jõ žõdį, bùvo pakrìkštyti, ir tą diẽną prisidẽjo priẽ jų apiẽ trỹs tūkstančiai.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 32, 4—5. 18—19. 20 ir 22 (P.: 5b)

P. Viẽšpaties malónių pilnà yrà žẽmė.
Arba: Aleliùja.

4 Viẽšpaties žõdis teisìngas,
tìkras jõ dárbas kiekvíenas.
5 Brangì jám téisė ir teisingùmas,
õ jõ malónių pilnà yrà žẽmė. — **P.**

18 Viẽšpaties ãkys žveĺgia į tuõs, kuř jõ bìjo,
kuriẽ tìkis jõjo malónės.
19 Jìs jų gyvýbę nuõ mirtiẽs sáugo
ir bãdo metù pamaitìna. — **P.**

20 Mẽs jõ didžiaĩ išsiìlgę,
jìs mūsų rėmėjas ir skỹdas.
22 Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp taviḿ tìkim. — **P.**

Sekvencija — pagal norą, p. 159.

Posmelis prieš evangeliją Ps 117, 24

P. Aleliùja. — Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiūgaukim, kélkim linksmýbes! —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 20, 11—18

Marija pranešė, kad mačiusi Viešpatį ir ką jis jai sakęs

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Jõną.

Marijà stovėjo laukė paleĩ kãpą ir veřkė. Verkdamà jì pasìlenkė į kãpo vìdų ir pamãtė dù ángelus baltaĩs dra-

bùžiais sëdinčius — víeną galvū́galyje, kìtą kójų viẽtoje — teñ, kuř bū́ta Jëzaus kū́no.

Jiẽ pakláusė ją̃: „Móterie, kõ verkì?"

Jì atsãkė: „Kàd pàėmė màno Viẽšpatį iř nežinaũ, kuř jį̃ padëjo".

Taĩ tãrusi, jì atsisùko iř pamãtė stóvintį Jëzų, bèt nepažìno, kàd taĩ Jëzus.

Õ jìs tãrė jái: „Móterie, kõ verkì? Kõ íeškai?"

Jinaĩ, manýdama, jóg taĩ sõdininkas, atsãkė: „Gerbiamàsis! Jéi támsta jį̃ ìšnešei, pasakýk mán, kuř padëjai. Àš jį̃ pasiim̃siu".

Jëzus jái sãko: „Marìja!" Jì atsìgręžė iř sušùko hebrãjiškai: „Rabùni!" (Taĩ réiškia: „Mókytojau").

Jëzus jái tãrė: „Nelaikýk manę̃s! Àš dár neį̃žengiau pàs Tëvą. Verčiaũ eĩk pàs màno brólius iř pasakýk jíems: ‚Àš žeñgsiu pàs sàvo Tëvą iř jū́sų Tëvą, pàs sàvo Diẽvą iř jū́sų Diẽvą' ".

Marijà Magdaliẽtė nuẽjo iř prànešė mokiniáms, kàd mãčiusi Viẽšpatį iř ką̃ jìs jái sãkęs.

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

Trečiadienis

VELYKŲ KETVIRTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys Apd 3, 1—10

Ką turiu, tą duosiu: Jėzaus vardu imk ir vaikščiok!

Ìš Apãštalų darbų̃.

Pẽtras iř Jõnas ẽjo į̃ devintõsios valandõs pãmaldas šventỹkloje. Tuõ pačiù metù bùvo nẽšamas iř víenas apsigìmęs lúošas výras. Jį̃ kasdiẽn sodìndavo priẽ šventỹklos vař̃tų, vadìnamų Gražiaĩsiais, kàd prašýtų šventỹklos lankýtojų ìšmaldos. Pastebëjęs beįeĩnančius viduñ Pẽtrą iř Jõną, jìs paprãšė ìšmaldos.

Pẽtras, įdėmiaĩ pažvelgęs į jį draugė sù Jonù, tãrė: „Pažiūrėk į mùdu". Jìs pakėlė gálvą, tikėdamasis ką nórs gáusiąs. Bèt Pẽtras prabìlo: „Sidãbro neĩ áukso àš neturiù, bèt ką turiù, tą dúosiu. Jėzaus Krìstaus Nazariẽčio vardù imk iĩr váikščiok!" Iĩr, paẽmęs ùž dešinės rañkos, pakėlė jį. Jõ kójos iĩr pėdos bemãtant sustiprėjo. Jìs pašóko, atsistójo iĩr ėmė váikščioti. Draugė sù apãštalais įėjo į šventỹklą. Teñ váikščiodamas iĩr pasišokinėdamas, gárbino Diẽvą.

Visì žmónės pamãtė jį váikščiojant iĩr šlóvinant Diẽvą. Jiẽ pažìno, kàd taĩ tàs pàts luošỹs, kurìs sėdėdavo elgetáudamas priẽ Gražiųjų vartų. Jiẽ bùvo labaĩ nustẽbinti iĩr sukrėsti tõ, kàs bùvo jám atsitikę.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 104, 1—2. 3—4. 6—7. 8—9 (P.: 3b)

P. Tegùl džiaũgiasi šìrdys, kuriõs Viẽšpaties ieĩgis.
Arba: Aleliùja.

1 Iškilmingiáusiai Viẽšpatį gárbinkit,
svéikinkit jõ šveñtąjį vařdą,
skélbkit tautóms didìngus jõ dárbus.
2 Jũs jám giedókit iĩr grókit,
gársinkit jõ stebuklìngą veikìmą. — **P.**

3 Jùms léista šventù jõ vardù vìs didžiúotis.
Laĩ džiaũgiasi šìrdys, kuriõs Viẽšpaties ieĩgis.
4 Žveĩkit į Viẽšpatį, į jõ galýbę,
jõ véidą išvýsti vìs trókškit. — **P.**

6 Jũs, jõ tarnaĩ, Abraõmo ainìja,
jũs, jõ rinktìniai, Jokũbo vaikáičiai!
7 Diẽvas mùms yrà patsaĩ Viẽšpats,
vìsą pasáulį vaĩldo jõ galìngasis žõdis. — **P.**

8 Ámžiais jìs àtmena sándorą sàvo,
pãžadą, dúotą kartóms tūkstantìnėms:

[9] sùtartį, sù Abraomù sudarýtą,
príesaiką, dúotą kilniám Izaõkui. — **P.**

Sekvencija — pagal norą, p. 159.

Posmelis prieš evangeliją Ps 117, 24

P. Aleliùja. — Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiūgaukim, kélkim linksmýbes! —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 24, 13—35

Jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Tą pãčią diẽną dù mokiniaĩ keliãvo į káimą ùž šẽšiasdešimties stãdijų nuõ Jerùzalės, vadìnamą Èmausu. Jiẽ kalbėjosi apiẽ visùs tuõs įvykius. Jíems taĩp besìkalbant ir besigiñčijant, prisiartino pàts Jėzus ir ẽjo kartù. Jų ãkys bùvo lýg miglà aptráuktos, ir jiẽ jõ nepažìno. Õ Jėzus pakláusė: „Apiẽ kã kalbate ir giñčijatės, eidamì keliù?" Tiẽ nuliūdę sustójo.

Víenas iš jų, vardù Kleõpas, atsãkė Jėzui: „Nejaũgi tù būsi vieniñtelis žmogùs, bùvęs Jerùzalėje, kurìs nežìno, kàs jojè šiomìs dienomìs atsitìko!"

Jėzus ramiaĩ pakláusė: „Õ kàs gì?"

Jiẽ tãrė jám: „Sù Jėzumi iš Nazarèto, kurìs bùvo prãnašas, galìngas darbaĩs ir žõdžiais Diẽvo ir visõs tautõs akysė. Aukštíeji kunigaĩ ir mūsų vadõvai pareikalãvo jám mirtiẽs bausmės ir atìdavė jį nukryžiúoti. Õ mẽs tikėjomės, kàd jìs atpirksiąs Izraèlį. Dabaĩ põ vìso tõ jaũ trečià dienà, kaĩp taĩ atsitìko. Bė tõ, kaĩ kuriõs mūsìškės móterys mùms ùždavė naujų rūpesčių. Ankstì rýtą jõs bùvo nuėjusios pažiūrėti kãpo ir nerãdo jõ kūno. Jõs sugrįžo ir papãsakojo regėjusios apsiréiškusius ángelus, kuriẽ sãkę Jėzų ẽsant gývą. Kaĩ kuriẽ iš mūsìškių bùvo

nuẽję pàs kãpą iř rãdo vìską, kaĩp móterys sãkė, bèt jõ patiẽs nemãtė".

Jėzus jíems tãrė: „Õ jũs, neišmãnėliai! Kókios nerañgios jũsų šìrdys tikėti tuõ, kã yrà skélbę pranašaĩ! Ařgi Mesìjas neturėjo vìso tõ iškentėti iř įžeñgti į sàvo gařbę?!" Iř, pradėjęs nuõ Mõzės, primiñdamas visùs prãnašus, jìs áiškino jíems, kàs visuosė Rãštuose apiẽ jį pasakýta.

Jiẽ prisiařtino priẽ káimo, į kurį mokiniaĩ keliãvo, õ Jėzus dėjosi eĩnąs toliaũ. Bèt jiẽ prìvertė jį pasilìkti, prašýdami: „Pasilìk sù mumìs! Jaũ vãkaras artì, dienà jaũ besìbaĩgianti..." Tuomèt jìs užsùko pàs juõs. Vakarieniáudamas sù jaĩs priẽ stãlo, pàėmė dúonos, sukalbėjo láiminimo maĩdą, láužė iř dãvė jíems válgyti. Tadà jų ãkys atsivėrė, iř jiẽ pažìno Jėzų, bèt jìs pranỹko jíems iš akių. Õ jiẽ kalbėjo: „Ařgi mũsų šìrdys nebùvo užsidẽgusios, kaĩ jìs kelyjė kalbėjo iř atvėrė Rãštų prãsmę?"

Jiẽ tuõj pàt pakìlo nuõ stãlo iř sugrįžo į Jerùzalę. Teñ jiẽ rãdo susiriñkusius Vienúolika sù sàvo draugaĩs, kuriẽ sãkė: „Taĩ tiesà! Viẽšpats prisikėlė iř pasiródė Sìmonui". Õ jiẽ papãsakojo, kàs jíems atsitìko kelyjė iř kaĩp jiẽ pažìno Jėzų, kaĩ jìs láužė dúoną.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Ketvirtadienis

VELYKŲ PENKTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys Apd 3, 11—26

Jūs nužudėte gyvybės kūrėją, kurį Dievas prikėlė iš numirusių

Ìš Apãštalų darbų.

Kadángi pagýdytasis luošỹs laĩkėsi Pėtro iř Jõno, priẽ jų į vadìnamąją Saliãmono stóginę susibėgo visà minià. Taĩ matýdamas Pėtras kreĩpėsi į minią:

„Izraelìtai! Kõ stẽbitės įvykiu ir kõ taĩp žiūrite į mùdu, tarsi mẽs sàvo galià ar sàvo šventumù bũtume suteĩkę jám jėgų váikščioti? Abraõmo, Izaõko ir Jokũbo Diẽvas, mũsų prótėvių Diẽvas, pašlóvino sàvo tarną Jėzų, kurį jũs išdavėte ir kuriõ išsigýnėte Pilõtui, kaĩ tàs bùvo benuspréndžiąs jį paléisti. Jũs išsižadėjote šveñtojo ir teĩsiojo, õ pareikalãvote atidúoti jùms žmõgžudį. Jũs nužùdėte gyvýbės kūrėją, kurį Diẽvas prikėlė iš numìrusių, ir mẽs ẽsame tõ įvykio liùdytojai.

Jėzaus vařdas — dẽlei mũsų tikėjimo jõ vardù — tvìrtą padãrė tą, kurį jũs mãtote ir pažįstate. Ìš jõ eĩnantis tikėjimas sùteikė jám tìkrą sveikãtą jũsų visų akysė.

Õ dabař, bróliai, àš žinaũ, kàd jũs taĩp padãrėte iš nežiniõs, kaĩp ir jũsų vadaĩ. Tuõ būdù Diẽvas įvýkdė, ką iš añksto bùvo paskélbęs visų pranašų lūpomis, bũtent, kàd jõ Mesìjas kentėsiąs. Tàd atgailókite ir atsiveřskite, kàd bũtų nupláutos jũsų núodėmės, kàd nuõ Viẽšpaties véido ateĩtų pagúodos mẽtas ir jìs atsiųstų jùms skìrtąjį Mesìją Jėzų. Jį turėjo priimti dangùs ikì visų dalỹkų atnaũjinimo mẽto. Diẽvas taĩ nuõ ámžių paskélbė sàvo šventųjų pranašų lūpomis.

Mõzė yrà pasãkęs: ‚Viẽšpats Diẽvas jùms pažãdins prãnašą, kaĩp manė, ìš jũsų brólių tárpo. Paklùskite jám, ką tìk jis jùms sakỹs. Õ kàs tõ prãnašo neklausỹs, bùs išbrauktas iš sàvo tautõs'. Ir visì pranašaĩ, kuriẽ tìk bylójo nuõ Samuėlio laikų, víenas põ kìto skélbė šiàs dienàs.

Jũs ẽsate vaikaĩ pranašų ir tõs sándoros, kurią Diẽvas sudãrė sù jũsų prótėviais, tařdamas Abraõmui: ‚Tàvo palikuonysė bùs paláimintos vìsos žẽmės gìminės'. Diẽvas pirmiáusia jùms pažãdino ir pàsiuntė sàvo tarną, kàd jìs atnèštų jùms paláimą, ištráukdamas kiekvíeną ìš jõ nusikaltìmų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 8, 2a ir 5. 6—7. 8—9 (P.: 2ab)

P. Viẽšpatie, mũsų Valdõve,
kóks įstabùs tàvo vařdas pasáuly!
A r b a: Aleliùja.

2 Viẽšpatie, mũsų Valdõve,
kóks įstabùs tàvo vařdas pasáuly!
5 Kàs gì žmogùs, kàd tù jį̃ dár atmiñtum,
kàs tàs Adõmo sūnùs, kàd jį̃ belankýtum?! — **P.**

6 Jį̃ padareĩ nè ką̃ menkėsnį ùž ángelus,
garbė̀ ir grožiù jį̃ vainikúoji.
7 Jìs viešpatáuja tàvo rañkų sukurtájam pasáuliui.
Jám põ kójų tù vìsa paklójai: — **P.**

8 jáučius, avìs — visùs aliái víeno,
nèt laũko žvėris,
9 padángių paukščiùs ir žuvìs jū́rų giliųjų —
vìsa, kàs mãrių platýbėse plaũko. — **P.**

Sekvencija — pagal norą, p. 159.

Posmelis prieš evangeliją Ps 117, 24

P. Aleliùja. — Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiūgaukim, kélkim linksmýbes! —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 24, 35—48

Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš numirusių

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Mokiniaĩ papãsakojo, kàs jiems atsitìko kelyjė ir kaĩp jiẽ pažìno Jėzų, kaĩ jìs láužė dúoną.

Jiems apiẽ taĩ besikalbant, pàts Jėzus atsirãdo jų̃ tárpe ir prabìlo: „Ramýbė jùms!" Virpėdami iš išgąsčio, jiẽ tãrėsi mãtą dvãsią. Õ jìs pakláusė: „Kõ taĩp išsigañdote,

kodėl jūsų širdysė gimsta dvejõnės? Pasižiūrėkite į mãno rankàs ir kójas. Jùk taĩ àš pàts! Paliẽskite manè ir įsitikinsite: dvasià gì netùri kűno neĩ káulų, kaĩp mãtote manè tùrint". Taĩ tãręs, jìs paródė jíems rankàs ir kójas.

Jíems ìš džiaũgsmo vìs dár nètikint ir stẽbintis, Jėzus pakláusė: „Ar netùrite čiã kõ nórs válgyti?" Jiẽ pàdavė jám gãbalą keptõs žuviẽs. Jìs pàėmė ir válgė jų akysė.

Paskuĩ Jėzus tãrė mokiniáms: „Ar nè tokiẽ bùvo mãno žõdžiai, kuriuõs jùms kalbėjau, dár bűdamas sù jumìs: tùri išsipildyti vìsa, kàs parašýta apiẽ manè Mõzės Įstãtyme, Pranašų knỹgose ir Psálmėse". Tuomèt jìs atvėrė jíems prõtą, kàd jiẽ supràstų Raštùs,

ir pasãkė: „Yrà parašýta, kàd Mesìjas kentẽs ir trẽčią diẽną prisikeĩs ìš numìrusių, ir jõ vardù visóms tautóms, pràdedant nuõ Jerùzalės, bùs skélbiamas atsivertìmas núodėmių atleidìmui gáuti. Jũs ẽsate šių dalỹkų liùdytojai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Penktadienis

VELYKŲ ŠEŠTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys Apd 4, 1—12

Nėra kito vardo, kuriuo mes galėtume būti išgelbėti

Ìš Apãštalų darbų.

Pėtrui ir Jõnui tebėkalbant mìniai, atẽjo kunigų, šventỹklos viršininkas ir sadukiẽjų. Jiẽ labaĩ pỹko, kám apãštalai móko žmónes ir skélbia mìrusiųjų prisikėlimą Jėzaus asmenyjė. Todėl jiẽ sùėmė juõs ir įkãlino ikì kitõs dienõs, kadángi jaũ bùvo vãkaras. Vìs dėltõ daũg žmonių, išgirdusių žõdį, įtikėjo, ir tìkinčiųjų skaĩčius išáugo maždaũg ikì penkių tűkstančių.

Kìtą diẽną Jerùzalėje susiriñko tautõs vadõvai, seniũnai ir Rãšto áiškintojai, taipõgi vyriáusiasis kùnigas Ānas, Kajãfas, Jonatãnas, Aleksándras ir kitì vyriáusiojo kùnigo gìminės. Pastãtę apãštalus susiriñkusiųjų viduryjė, jiẽ pakláusė: „Kokià galià aĩ kienõ vardù jũs taĩ padãrėte?"

Tadà Pẽtras, Šventõsios Dvãsios įkvėptas, jíems atsãkė: „Tautõs vadõvai ir seniũnai! Jéigu dėl gẽro dárbo ligóniui šiañdien mùs klausinėjate, kaĩp jìs bùvo išgýdytas, taĩ tebūniẽ jùms visíems ir vìsai Izraėlio taũtai žìnoma: vardù Jėzaus Krìstaus Nazariẽčio, kurį jũs nukryžiãvote ir kurį Diẽvas prikėlė iš numìrusių! Tìk jõ, õ nė kienõ kìto, vardù šìs výras jũsų akìvaizdoje stóvi sveĩkas.

Jėzus yrà akmuõ, kurį jũs, statýtojai, àtmetėte ir kurìs tãpo kertiniù ãkmeniu. Nėrà põ dangumì žmonėms dúota kìto vařdo, kuriuõ mẽs galėtume bũti išgélbėti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 1—2 ir 4. 22—24. 25—27a (P.: 22)

P. Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.

Arba: Alelìuja.

1 Dėkókite Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
2 Tegù Izraėlis kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
4 Visì, kuriẽ Viẽšpaties bìjo, tesãko:
„Jìs malonìngas peř ámžius!" — **P.**

22 Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.
23 Taĩp Diẽvo nulémta,
ir mũsų akìms taĩ núostabą kẽlia.
24 Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiũgaukim, kélkim linksmýbes! — **P.**

25 Išgélbėk manè, Viẽšpatie màno,
suteĩki mán, Viẽšpatie, sẽkmę.
26 Paláima tám, kuřs ateĩna Viẽšpaties vardù!
Mẽs láiminam jùs iš Viẽšpaties bústo.
27 Diẽvas yrà Viẽšpats, iř jìs mùms šviẽčia. — **P.**

Sekvencija — pagal norą, p. 159.

Posmelis prieš evangeliją Ps 117, 24

P. Aleliùja. — Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiũgaukim, kélkim linksmýbes! —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 21, 1—14

Jėzus priėjo, paėmė duonos ir padalijo jiems, taipogi ir žuvies

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus vẽl pasiródė mokiniáms priẽ Tiberiãdos ẽžero. Pasiródė taĩp.

Bùvo draugė Sìmonas Pẽtras, Tòmas, vadìnamas Dvyniù, Natanaèlis iš Galilėjos Kãnos, Zebediẽjaus sũnūs iř dár dù kitì mokiniaĩ. Sìmonas Pẽtras jíems sãko: „Einù žvejóti". Jiẽ pasisiũlė: „Iř mẽs eĩname sù tavimì". Jiẽ nuẽjo iř sulìpo į váltį, tačiaũ tą nãktį niẽko nesugãvo.

Rýtui aũštant, añt krañto pasiródė bestóvįs Jėzus. Mokiniaĩ nepažìno, kàd teñ Jėzaus ẽsama.

Õ Jėzus jíems tãrė: „Vaikẽliai, ař netùrite kõ válgyti?"

Tiẽ atsãkė: „Nè".

Tuomèt jìs pasãkė: „Užmèskite tiñklą į dẽšinę nuõ válties, iř pagáusite". Taĩgi jiẽ ùžmetė iř jaũ nebeįsténgė jõ patráukti dẽl žuvų gausýbės.

Tuomèt tasaĩ mokinỹs, kurį Jėzus mylėjo, sãko Pẽtrui: „Jùk taĩ Viẽšpats!" Išgiřdęs, jóg taĩ esąs Viẽšpats,

Sìmonas Pẽtras pérsijuosė palaidìnę,— màt bùvo neapsireñgęs,— ir̃ šóko į ẽžerą. Kitì mokiniaĩ atsiýrė váltimi, nès bùvo netolì nuõ krañto — maždaũg ùž dviejų̃ šimtų̃ mãstų — ir̃ atìtempė tiñklą sù žuvimìs.

Išlìpę į krañtą, jiẽ pamãtė žẽrinčias žarijàs, añt jų̃ padẽtą žùvį ir̃ dúonos. Jėzus tãrė: „Atnèškite ką̃ tìk pagautų̃ žuvų̃". Pẽtras įlìpo į váltį ir̃ išviĩlko į krañtą tiñklą, pìlną didelių̃ žuvų̃, iš vìso šimtą peñkiasdešimt trìs. Nórs jų̃ bùvo tokià gausýbė, tačiaũ tiñklas nesuplýšo. Jėzus jíems tãrė: „Eĩkite šeñ pùsryčių!" Ir̃ nẽ víenas iš mokinių̃ neišdrį̃so pakláusti: „Kàs tù esì?", nès jiẽ áiškiai mãtė, jóg taĩ Viẽšpats. Taĩgi Jėzus priẽjo, pàėmė dúonos ir̃ padalìjo jíems, taipõgi ir̃ žuviẽs.

Taĩ jaũ trẽčią kar̃tą pasiródė mokiniáms Jėzus, prisikẽlęs iš numìrusių.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

Šeštadienis

VELYKŲ SEPTINTOJI DIENA

Pirmasis skaitinys Apd 4, 13—21

Mes negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję

Ìš Apãštalų darbų̃.

Anomìs dienomìs, matýdami Pẽtrą ir̃ Jõną drąsiai kalbant ir̃ patýrę, kàd taĩ paprastì, berãščiai žmónės, tautõs vadõvai, seniũnai ir̃ Rãšto áiškintojai labaĩ stebẽjosi. Jiẽ taĩp pàt sužinójo juõs bùvus kartù sù Jėzumi. Žiūrėdami į stóvintį sù apãštalais pagýdytąjį, jiẽ neturẽjo ką̃ sakýti príešais.

Tuomèt liẽpė jíems pasišãlinti iš teĩsmo tarýbos, õ pãtys ẽmė tar̃tis: „Ką̃ darýti sù šìtais žmonėmìs? Jùk visíems Jerùzalės gyvéntojams áiškiai žìnomas jų̃ padarý-

tas stebùklas, iř mẽs tõ negãlime paneĩgti. Bèt kàd dalỹkas neišplìstų žmonėsė, griežtaĩ uždraũskime, kàd jiẽ niẽkam nekalbėtų tuõ vardù".

Iř vẽl juõs pasišaũkę, jiẽ prisãkė, kàd šiùkštu neskélbtų beĩ nemókytų Jėzaus vardù. Tačiaũ Pẽtras iř Jõnas jíems atsãkė: „Spręskite pãtys, ař teisìnga jũsų klausýti labiaũ, negù Diẽvo! Jùk mẽs negãlime tylėti apiẽ taĩ, kã ẽsame mãtę iř girdėję". Prigrasìnę jiẽ paléido juõs, nès nerãdo ùž kã baũsti. Bė tõ, jiẽ bijójo žmoniũ, nès visì gárbino Diẽvą ùž įvỹkusį stebùklą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 1 ir 14—15. 16ab—18. 19—21 (P.: 21a)

P. Viẽšpatie, táu dėkóju, kàd manė išgirdaĩ.
Arba: Aleliùja.

1 Dėkókite Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
14 Viẽšpats — màno garbẽ, manóji stiprýbė,
jisaĩ — išgãnymas màno.
15 Džiaũgsmo, išsivadãvimo šaũksmas
teisuõlių sodýbose giřdis: — **P.**

16 „Diẽvo rankà paródė sàvo galýbę!
Diẽvas dẽšinę sàvo pakẽlė!"
17 Àš nemiřsiu: gyvénsiu
iř skélbsiu Viẽšpaties dárbus.
18 Nórs Viẽšpats manė plaktė plãkė,
bèt miřti neléido. — **P.**

19 Atvérkit vartùs, kuř teisýbė gyvẽna!
Įžeñgsiu, Diẽvui dėkósiu.
20 Štaĩ čià — Diẽvo vařtai,
prõ juõs teisíeji gãli įžeñgti.
21 Dėkóju, kàd manė išgirdaĩ tù,
kàd esì vadúotojas màno. — **P.**

Sekvencija — pagal norą, p. 159.

Posmelis prieš evangeliją Ps 117, 24

P. Aleliùja. — Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiúgaukim, kélkim linksmýbes! —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 16, 9—15

Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mõrkų.

Prisikẽlęs ankstì rýtą, pìrmąją saváitės diẽną, Jėzus pirmiáusia pasiródė Marìjai Magdaliẽtei, ìš kuriõs bùvo išvãręs septýnis dèmonus. Jì nuẽjusi pránešė jõ bičiùliams, kuriẽ gedėjo ir verkė. Tiẽ, išgirdę, kàd jìs gývas ir kàd jì patì jį mãčiusi, netikėjo.

Paskui Jėzus pasiródė dviem ìš jų kelyjė į káimą, tačiaũ kitókiu pavìdalu. Ir šitie sugrįžę paskélbė visíems kitíems, bèt ir jaĩs aniẽ netikėjo.

Galóp pasiródė visíems Vienúolikai, kaĩ jiẽ sėdėjo ùž stãlo; priekaištãvo jíems ùž netikėjimą ir širdiẽs kietùmą, kàd netikėjo taĩs, kuriẽ bùvo mãtę jį prisikẽlusį. Ir jìs tãrė jíems: „Eĩkite į vìsą pasáulį ir skélbkite Evangèliją vìsai kūrinìjai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Velykų aštuntoji diena

II VELYKŲ SEKMADIENIS

Atvelykis

Pirmasis skaitinys Apd 2, 42—47

Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra

Iš Apãštalų darbų.

Bróliai ištvermingai laĩkėsi apãštalų mókslo iř bendrãvimo, dúonos láužymo iř maldų.

Núostaba ẽmė kiekvíeną, nès apãštalai dãrė daũg stebuklingų ženklų. Visì tikintieji laĩkėsi draugė iř turẽjo vìsa beñdra. Nuosavýbę beĩ tuřtą jiẽ pardúodavo iř, ką gãvę, padalýdavo visíems, kíek kám reikẽdavo.

Jiẽ kasdiẽn sutartinaĩ buvódavo šventỹkloje, õ sàvo namuosè taĩ vienuř, taĩ kituř láužydavo dúoną, sù džiugià iř taurià širdimì draugė váišindavosi, gárbindami Diẽvą, iř bùvo visõs liáudies mylimì. Õ Viẽšpats kasdiẽn gaũsino jų bũrį taĩs, kuriẽ ẽjo į išgãnymą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 2—4. 13—15. 22—24 (P.: 1)

P. Dėkókime Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
Arba: Aleliùja.

[2] Tegù Izraèlis kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
[3] Tegù Aarõno aĩniai kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
[4] Visì, kuriẽ Viẽšpaties bìjo, tesãko:
„Jìs malonìngas peř ámžius!" — **P.**

13 Stùmdyte stùmdė, kàd àš sukniùbčiau,
bètgi mán Viẽšpats padẽjo.
14 Viẽšpats — màno garbẽ, manóji stiprýbė,
jisaĩ — išgãnymas màno.
15 Džiaũgsmo, išsivadãvimo šaũksmas
teisuõlių sodýbose girdis. —

P. Dėkókime Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius. (*Arba:* Aleliùja).

22 Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į̃ šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.
23 Taĩp Diẽvo nulémta, iř mũsų akìms taĩ núostabą kẽlia.
24 Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiũgaukim, kélkim linksmýbes! — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 1, 3—9

Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusių
Dievas yra atgimdęs mus gyvai vilčiai

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro
pìrmojo láiško.

Šlovẽ Diẽvui, mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvui, kurìs ìš sàvo dìdžio gailestingùmo Jėzaus Krìstaus prisikėlimù ìš numìrusių yrà atgimdęs mùs gývai vìlčiai, kàd gáusite nenỹkstantį, nesùteptą iř nevýstantį palikìmą, skìrtą jùms dangujė. Diẽvo galýbė jùs sáugo tikėjimu išgãnymui, kurìs pàrengtas apsiréikšti paskutiniù metù.

Tuomèt jũs džiaũgsitės, nórs dabař iř reĩkia trupùtį paliūdėti įvairiuosė išmėgìnimuose. Taĩp jũsų nuoširdùs tikėjimas, brangėsnis ùž pragaĩštantį áuksą, kurìs ugnimì ìštiriamas, bùs pripažìntas veřtas pagyrìmo, šlovẽs beĩ pagarbõs, kaĩ apsireĩkš Jėzus Krìstus. Jũs mýlite jį̃, nórs iř nẽsate jõ mãtę; tikėdami jį̃, nórs iř neregėdami, džiũgaujate neišsãkomu iř šlovingiáusiu džiaugsmù, nès žìnote gáusią tikėjimo síekinį — síelų išgãnymą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 20, 29

P. Aleliùja. — Tù įtikėjai, Tòmai, nès pamatei, —
sãko Viẽšpats. —
Palaiminti, kuriẽ tìki nemãtę! —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 20, 19—31

Palaiminti, kurie tiki nematę

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Pirmõsios saváitės dienõs vakarė, dùrims, kur bùvo susiriñkę mokiniai, dėl žýdų báimės ẽsant užrakìntoms, atẽjo Jėzus, atsistójo viduryjė ir tãrė: „Ramýbė jùms!" Tai pasãkęs, jìs paródė jíems rankàs ir šóną. Mokiniai nudžiùgo, išvýdę Viẽšpatį.

Õ Jėzus vẽl tãrė: „Ramýbė jùms! Kaĩp manè siuñtė Tėvas, taĩp ir àš jùs siunčiù". Tai pasãkęs, jìs kvẽpė į juõs ir tãrė: „Imkite Šveñtąją Dvãsią. Kám atléisite núodėmes, tíems jõs bùs atléistos, õ kám sulaikýsite,— sulaikýtos".

Víeno iš dvýlikos,— Tòmo, vadìnamo Dvyniù,— nebùvo jų tárpe, kai Jėzus bùvo atẽjęs. Taĩgi kitì mokiniai jám kalbėjo: „Mẽs mãtėme Viẽšpatį!"

Õ jìs jíems pasãkė: „Jéigu àš nepamatýsiu jõ rañkose vinių dūrio ir neįdėsiu pìršto į vinių viẽtą, ir jéigu rankà nepaliẽsiu jõ šóno — netikėsiu".

Põ aštuonių dienų mokiniai vẽl bùvo kambaryjė, ir Tòmas sù jaĩs. Jėzus atẽjo, dùrims ẽsant užrakìntoms, atsistójo viduryjė ir prabìlo: „Ramýbė jùms!" Paskui kreĩpėsi į Tòmą: „Pridėk čià pìrštą ir apžiūrėk màno rankàs. Pakélk rañką ir paliẽsk màno šóną; jaũ nebebũk nètikintis — bũk tìkintis":

Tòmas sušùko: „Màno Viẽšpats ir màno Diẽvas!"

Jėzus jám iř sãko: „Tù įtikėjai, nès pamateĩ. Palaiminti, kuriẽ tìki nemãtę!"

Sàvo mokiniũ akìvaizdoje Jėzus padãrė dár daũgel kitũ stebùklų, kuriẽ nesurašýti šìtoje knỹgoje. Õ šìtie yrà surašýti, kàd tikėtumėte, jóg Jėzus yrà Mesìjas, Diẽvo Sūnùs, iř tikėdami vardañ jõ turėtume gyvẽnimą.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 2, 14. 22—28

Buvo neįmanoma, kad mirtis jam viešpatautų

Ìš Apãštalų darbũ.

Sekmìnių diẽną stójo Pėtras sù Vienúolika iř, pakėlęs balsą, prabìlo: „Jũs, judėjiẽčiai beĩ visì Jerùzalės gyvéntojai, tebūniẽ jùms žìnoma,— geraĩ įsidėmėkite màno žodžiùs!

Jėzų Nazariẽtį, Diẽvo jùms patvìrtintąjį galìngais darbaĩs iř stebuklìngais ženklaĩs, kuriuõs peř jį nùveikė Diẽvas jũsų tárpe, kaĩp pãtys žìnote; taĩgi tą vỹrą, Diẽvo vãlios sprendimù beĩ numãtymu išdúotą, jũs nedõrėlių raňkomis nužùdėte, prikaldamì priẽ krỹžiaus. Diẽvas jį prikėlė, išvadúodamas ìš mirtiẽs siaũbo, nès bùvo neįmãnoma, kàd mirtìs jám viešpatáutų. Jùk Dóvydas apiẽ jį sãko: ‚Àš visuomèt žvelgiù į Viẽšpatį. Jìs stóvi màno dešinėjė, kàd àš nesusvyrúočiau. Todẽl pralinksmėjo màno širdìs, džiũgavo màno lūpos, iř màno kū́nas ilsẽsis sù viltimì, jóg tù nepalìksi màno síelos mìrusiųjų buveĩnėje iř nedúosi sàvo šventájam supúti. Gyvẽnimo keliùs tù mán atvėrei iř pripìldysi manè džiaũgsmo sàvo akìvaizdoje' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 15, 1—2a ir 5. 7—8. 9—10. 11 (P.: 11a)

P. Viẽšpatie, mán ródysi kẽlią, kurìs į̃ gyvẽnimą vẽda.
A r b a: Aleliùja.

1 Globók manė̃, Diẽve: priẽ tavę̃s àš glaudžiúosi.
2 Kartóju táu, Diẽve: tù màno Viẽšpats,
5 màno paveldė̃tas tur̃tas, taurẽ màno láimės,
tàvo rañkoje màno likìmas. — **P.**

7 Àš šlóvinu Viẽšpatį, kurìs mán išmintį dúoda,
atsìmena màno širdìs tai̇̃ nèt nãktį.
8 Akỹsė nuolatõs Viẽšpats mán stóvi,
jìs màno dẽšinę rẽmia, àš nedrebė̃siu. — **P.**

9 Mán džiaũgias širdìs, krỹkštauja síela,
ir̃ màno kū̃nas ramiai̇̃ sáu ilsẽsis.
10 Jùk manę̃s nepalìksi numìrėlių bū̃ste,
tù mán, sàvo draũgui, neléisi trūnýti. — **P.**

11 Mán ródysi kẽlią, kurìs į̃ gyvẽnimą vẽda,
pilnà mán bùs láimė priẽš tàvo véidą,
tàvo dešinė̃j bùs peř ámžius linksmýbės. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 1, 17—21

Esate atpirkti brangiuoju Kristaus krauju

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Jéi kaĩp Tė̃vo šaũkiatės tõ, kurìs nešãliškai teĩsia pagaĩ kiekvíeno dárbą, sù báime eĩkitės sàvo viešnãgės metù. Jùk jū̃s žìnote, kàd ẽsate atpirktì iš niekìngos nuõ prótėvių paveldė̃tos eĩgsenos nė nỹkstančiais tur̃tais, sidabrù ar̃ áuksu, bèt brangiúoju Kristaus kraujù, tõ avinė̃lio bė̃ kliáudos ir̃ dė̃mės, õ jìs bùvo numatýtas dár priẽš pasáulio sutvė̃rimą ir̃ apréikštas laikū̃ pabaigojė̃ jùms, peř jį̃ įtikė̃jusiems Diẽvą, kurìs jį̃ prikė̃lė iš numì-

rusių ir sùteikė jám garbę; todėl ir jûsų tikėjimas beĩ viltìs kỹla į Diẽvą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Lk 24, 32

P. Aleliùja. — Viẽšpatie Jėzau,
atvérk mùms Rãštų prãsmę;
uždėk mûsų šìrdis, kaĩ tù mùms kalbì. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 24, 13—35

Jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Trẽčiąją diẽną põ Jėzaus mirtiẽs dù jõ mokiniaĩ keliãvo į káimą ùž šẽšiasdešimties stãdijų nuõ Jerùzalės, vadìnamą Èmausu. Jiẽ kalbėjosi apiẽ visùs tuõs įvykius. Jíems taĩp besìkalbant ir besigiñčijant, prisiartino pàts Jėzus ir ẽjo kartù. Jų ãkys bùvo lýg miglà aptráuktos, ir jiẽ jõ nepažìno. Õ Jėzus pakláusė: „Apiẽ kã kalbate ir giñčijatės, eidamì keliù?“ Jiẽ nuliûdę sustójo.

Vienas ìš jų̃, vardù Kleõpas, atsãkė Jėzui: „Nejaũgi tù bûsi vieniñtelis žmogùs, bùvęs Jerùzalėje, kurìs nežìno, kàs jojè šiomìs dienomìs atsitìko!“

Jėzus ramiaĩ pakláusė: „Õ kàs gì?“

Jiẽ tãrė jám: „Sù Jėzumi ìš Nazarèto, kurìs bùvo prãnašas, galìngas darbaĩs ir žõdžiais Diẽvo ir visõs tautõs akysė. Aukštíeji kunigaĩ ir mûsų vadõvai pareikalãvo jám mirtiẽs bausmẽs ir atìdavė jį nukryžiúoti. Õ mẽs tikėjomės, kàd jìs atpirksiąs Izraèlį. Dabar põ vìso tõ jaũ trečià dienà, kaĩp taĩ atsitìko. Bė tõ, kaĩ kuriõs mūsìškės móterys mùms ùždavė naujų rūpesčių. Ankstì rýtą jõs bùvo nuẽjusios pažiūrėti kãpo ir nerãdo jõ kûno. Jõs sugrįžo ir papãsakojo regėjusios apsiréiškusius ángelus,

kuriẽ sãkę Jėzų ẽsant gývą. Kaĩ kuriẽ iš mūsiškių bùvo nuẽję pàs kãpą iř rãdo vìską, kaĩp móterys sãkė, bèt jõ patiẽs nemãtė".

Jėzus jíems tãrė: „Õ jūs, neišmãnėliai! Kókios nerañgios jūsų šìrdys tikėti tuõ, kã yrà paskélbę pranašaĩ! Ařgi Mesìjas neturėjo vìso tõ iškentėti iř įžeñgti į sàvo gařbę?!" Iř, pradėjęs nuõ Mõzės, primiñdamas visùs prãnašus, jìs áiškino jíems, kàs visuosè Rãštuose apiẽ jį pasakýta.

Jiẽ prisiařtino priẽ káimo, į kurį mokiniaĩ keliãvo, õ Jėzus dėjosi eĩnąs toliaũ. Bèt jiẽ prìvertė jį pasilìkti, prašýdami: „Pasilìk sù mumìs! Jaũ vãkaras artì, dienà jaũ besibaĩgianti". Tuomèt jìs užsùko pàs juõs. Vakarieniáudamas sù jaĩs priẽ stãlo, pàėmė dúonos, sukalbėjo láiminimo maĩldą, láužė iř dãvė jíems válgyti. Tadà jų ãkys atsivėrė, iř jiẽ pažìno Jėzų, bèt jìs pranỹko jíems iš akių. Õ jiẽ kalbėjo: „Ařgi mūsų šìrdys nebùvo užsidẽgusios, kaĩ jìs kelyjè mùms kalbėjo iř atvėrė Rãštų prãsmę?"

Jiẽ tuõj pàt pakìlo nuõ stãlo iř sugrįžo į Jerùzalę. Teñ jiẽ rãdo Vienúolika sù sàvo draugaĩs, kuriẽ sãkė: „Taĩ tiesà! Viẽšpats prisikėlė iř pasiródė Sìmonui". Õ jiẽ papãsakojo, kàs jíems atsitìko kelyjè iř kaĩp jiẽ pažìno Jėzų, kaĩ jìs láužė dúoną.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 2, 14a. 36—41

Dievas jį padarė Viešpačiu ir Mesiju

Ìš Apãštalų darbų.

Sekmìnių diẽną stójo Pẽtras sù Vienúolika iř, pakėlęs baĩsą, prabìlo:

„Tegù tvirtaĩ įsitìkina visì Izraèlio namaĩ: Diẽvas padãrė Viẽšpačiu iř Mesijù tą Jėzų, kurį jūs nukryžiãvote".

Taĩ išgirdę, žmónės susigraudìno iř ẽmė klausinėti Pẽtrą beĩ kitùs apãštalus: „Ką̃ mùms darýti, bróliai?“ Pẽtras jíems atsãkė: „Atsiveřskite, iř kiekvíenas tepasikrìkštija vardañ Jėzaus Krìstaus, kàd bũtų atléistos jùms núodėmės, tadà gáusite Šventõsios Dvãsios dóvaną. Jùk jùms skìrtas pãžadas, taipõgi jũsų vaikáms iř visíems tolì ẽsantiems, kuriuõs tìk pasišaũks Viẽšpats, mũsų Diẽvas“.

Dár daũgeliu kitų̃ žõdžių jis primygtinaĩ rãgino juõs iř sãkė: „Gélbėkitės iš šìtos iškrỹpusios padermẽs!“ Kuriẽ prìėmė jõ žõdį, bùvo pakrìkštyti, iř tą̃ diẽną prisidėjo priẽ jų̃ apiẽ trỹs tũkstančiai.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 22, 1—3. 4. 5. 6 (P.: 1)

P. Manė Viẽšpats gãno; mán niẽko nestiñga.
Arba: Aleliùja.

1 Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.
2 Jis manė vẽda, kuř vẽšlios ganỹklos žaliúoja,
léidžia mán atilsėti pavérsmy;
3 mãnąją síelą gaivìna,
vẽda manė teisingais takaĩs sàvo garbei. — **P.**

4 Nẽ keliáudamas slėniù tamsiáusiu,
àš nebijósiu, nès tù draugė bũsi,
Tàvo lazdà, vẽzdas galìngas,
drąsą mán dúoda. — **P.**

5 Tù mán kelì váišes,
õ príešai sugėdinti žiũri.
Kvepalaĩs mán pàtepi gálvą,
pilì mán sklìdiną taũrę. — **P.**

6 Tavóji malónė iř méilė palỹdi
kiekvíeną màno gyvẽnimo diẽną.
Àš Viẽšpaties bũste gyvénsiu
peř ámžius ilgiáusius. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 2, 20b—25

Jūs sugrįžote pas savo sielų ganytoją

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Kaĩ ẽsate kañtrūs, darýdami gẽra ir kentėdami, tuomèt jùms núopelnas Diẽvo akysė. Jùk jūs tám pašauktì; ir Krìstus kentėjo ùž jùs, palikdamas jùms pãvyzdį, kàd eĩtumėte jõ pėdomìs.

Jìs nepadãrė núodėmės, ir jõ lūpose nèrasta klastõs. Šmeĩžiamas jis neatsikirtinėjo, kentėdamas negrasìno, bèt vìsa pàvedė teisingajam Teisėjui. Jìs pàts sàvo kūne ùžnešė mūsų núodėmes añt krỹžiaus, kàd, numìrę núodėmėms, gyvéntume teisùmui. Jūs ẽsate išgýdyti jõ žaizdomìs.

Jūs bùvote tařsi paklýdusios ãvys, õ dabař sugrįžote pàs sàvo síelų ganýtoją ir sárgą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 14

P. Aleliùja. — Àš — geràsis ganýtojas,— sãko Viẽšpats: — àš pažįstu savąsias avìs,
ir mãnosios pažįsta manė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 10, 1—10

Aš — avių vartai

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Ìš tiesų, iš tiesų sakaũ jùms: kàs neĩna prõ vartùs į avių gařdą, bèt įkópia prõ kuř kituř, tàs vagìs ir plė-

šikas. Õ kàs prõ vartùs ateĩna, tàs avių ganýtojas. Jám sárgas àtkęlia vartùs, iř ãvys klaũso jõ balso. Jìs šaũkia savąsias avìs vardaĩs iř jàs išsìveda. Išsivãręs visàs saviškės, jìs eĩna priešakyjė, õ ãvys jį sẽka, nès pažįsta jõ balsą. Pãskui svẽtimą jõs nesèks, bèt nuõ jõ bẽgs, nès nepažįsta svetimųjų balso".

Jėzus pasãkė jíems tą palýginimą, bèt jiẽ nesuprãto, ką taĩ réiškia.

Õ Jėzus kalbėjo toliaũ: „Ìš tiesų, ìš tiesų sakaũ jùms: àš — avių vařtai. Visì, kuriẽ pirmà manęs atẽjo, bùvo vãgys, plėšikai, todẽl neklaũsė jų ãvys. Àš esù vařtai. Jéi kàs eĩs peř manè, bùs išgélbėtas. Jìs įeĩs iř išeĩs iř ganỹklą sáu ràs. Vagìs ateĩna víen tik võgti, žudýti, naikìnti. Àš atėjaũ, kàd žmónės turėtų gyvẽnimą,— kàd apsčiaĩ jõ turėtų".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 6, 1—7

Jie išsirinko septynis vyrus, pilnus Šventosios Dvasios

Ìš Apãštalų darbų.

Anomìs dienomìs, mokinių skaĩčiui áugant, graĩkiškai kalbančiųjų tárpe kìlo nepasiténkinimas viẽtiniais žỹdais, esą, kasdieniniame aptarnãvime bũdavo apleñkiamos jų nãšlės.

Tuomèt Dvýlika sùšaukė mokinių susirinkìmą iř paréiškė: „Nèdera mùms apléisti Diẽvo žõdį iř tarnáuti priẽ stalų. Todẽl, bróliai, išsiriñkite ìš sàvo tárpo septýnis výrus, tùrinčius gẽrą vařdą, pìlnus Dvãsios iř išmintiẽs. Mẽs juõs paskìrsime tám dárbui, õ pãtys toliaũ atsidėsime malda iř žõdžio tarnýbai.

Šis pasiúlymas patìko visám susirinkìmui. Jiẽ išriñko Stẽponą, výrą kùpiną tikėjimo iř Šventõsios Dvãsios; Pi-

lỹpą, Prochòrą, Nikanòrą, Timòną, Parmėną ir Mikalõjų, prozelìtą iš Antiòchijos. Juõs pristãtė apãštalams, õ šiẽ melsdamíesi uždẽjo añt jų rankàs.

Diẽvo žõdis klestẽjo, iř mokinių skaĩčius Jerùzalėje greĩtai áugo. Nètgi dìdelis kunigų būrỹs paklùso tikẽjimui.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 32, 1—2. 4—5. 18—19 (P.: 22)

P. Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestingas,
mẽs gì taĩp taviḿ tìkim.
Arba: Aleliùja.

1 Džiũgaukit, Viẽšpačiui teikdamì šlóvę, teisíeji;
teisíesiems gárbinti dẽra.
2 Kañkliais Viẽšpatį skélbkit,
dešimtstygė jám skaḿbinkit árfa. — **P.**

4 Viẽšpaties žõdis teisingas,
tìkras jõ dárbas kiekvíenas.
5 Brangì jám téisė iř teisingùmas,
õ jõ malónių pilnà yrà žẽmė. — **P.**

18 Viẽšpaties ãkys žveĩgia į tuõs, kuř jõ bìjo,
kuriẽ tìkis jõjo malónės.
19 Jìs jų gyvýbę nuõ mirtiẽs sáugo
iř bãdo metù pamaitìna. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 2, 4—9

Jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro
pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Žeñkite priẽ Viẽšpaties, gývojo akmeñs, tiesà, žmonių àtmesto, bèt Diẽvo išrinkto, brangaũs. Iř jũs pãtys, kaĩp gyvíeji ãkmenys, statýdinkitės į dvãsinius namùs, kàd bũtumėte šventà kunigỹstė iř atnašáutumėte dvãsi-

nes aukàs, priimtinas Diẽvui peř Jėzų Krìstų. Todėl Raštė pasakýta: „Štaĩ àš dedù Sionė rinktìnį ãkmenį, brángų kertìnį ãkmenį; kàs tìki jį̃, nebùs sugėdintas".

Tàd jùms, tikintiesiems, atitèks šlovė̃, õ nètikintiesiems „tasaĩ statýtojų atmestàsis akmuõ tãpo kertiniù ãkmeniu", „suklupìmo ãkmeniu iř papìktinimo uolà".

Jũs ẽsate išrinktóji giminė̃, karãliškoji kunigỹstė, šventóji tautà, įsigytóji liáudis, pašauktà išgársinti šlovìngus dárbus tõ, kurìs pàšaukė jùs iš tamsýbių į̃ sàvo nuostãbią šviẽsą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 6

P. Aleliùja. — Àš esù kẽlias, tiẽsà iř gyvẽnimas, — sãko Viẽšpats.
Niẽkas nenueĩna pàs Tẽvą kitaĩp,
kaĩp tìk peř manė. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 14, 1—12

Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbė̃jo sàvo mokiniáms:

„Tegùl neišsigą̃sta jũsų šìrdys! Tìkite Diẽvą — tikė̃kite iř manė̀! Màno Tė̃vo namuosė daũg buveĩnių. Jéigu taĩp nebútų, ařgi bũčiau pasãkęs: ‚Einù jùms viẽtos paruõšti!'? Kaĩ nuẽjęs paruõšiu, vẽl sugrį̃šiu iř jùs pàs savė pasiimsiu, kàd jũs bútumėte teñ, kuř iř àš. Kuř àš einù, jũs žìnote kẽlią".

Tòmas jám sãko: „Viẽšpatie, mẽs nežìnome, kuř tù einì, taĩ iš kuř žinósime kẽlią?"

Jėzus jám sãko: „Àš esù kẽlias, tiesà iř gyvẽnimas. Niẽkas nenueĩna pàs Tẽvą kitaĩp, kaĩp tìk peř manė̀.

Jéigu pažìnote manè, taĩ pažìnsite ir̃ màno Tëvą. Jaũ dabar̃ jį̃ pažį́state ir̃ ẽsate mãtę".

Pilỹpas jám sãko: „Viẽšpatie, paródyk Tëvą, ir̃ bùs mùms ganà". Jëzus tãria: „Jaũ tíek laĩko esù sù jumìs, ir̃ tù, Pilỹpai, vìs dár manę̃s nepažį́sti! Kàs yrà mãtęs manè, yrà mãtęs Tëvą! Tàd kaĩp tù galì sakýti: ‚Paródyk mùms Tëvą'? Nejaũ tù nètiki, kàd àš esù Tėvė ir̃ Tëvas yrà manyjè?! Žodžiùs, kuriuõs jùms kalbù, nè iš savę̃s kalbù. Manyjè ẽsantis Tëvas dãro savúosius dárbus. Tikėkite manimì, kàd àš esù Tėvė ir̃ Tëvas manyjè. Tikėkite beñt dẽl pačių darbų̃!

Ìš tiesų̃, iš tiesų̃ sakaũ jùms: kàs manè tìki, darỹs dárbus, kuriuõs àš daraũ, ir̃ dár ùž juõs didesniùs, nès àš keliáuju pàs Tëvą".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

VI VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 8, 5—8. 14—17

Dėjo ant jų rankas, ir tie gavo Šventąją Dvasią

Ìš Apãštalų darbų̃.

Pilỹpas nuvỹko į̃ Samãrijos miẽstą ir̃ ẽmė skélbti gyvéntojams Mesìją. Mìnios vienìngai klaũsėsi Pilỹpo žõdžių, nès nè tìk girdëjo, bèt ir̃ mãtė dãromus stebuklùs. Ìš daũgelio apsėstų̃jų, baĩsiai šaũkdamos, pasišãlindavo netýrosios dvãsios. Bùvo pagýdyta daũg paralyžiúotųjų ir̃ luošų̃. Taĩgi dìdelis džiaũgsmas pasklìdo põ tą miẽstą.

Apãštalai Jerùzalėje, išgìrdę, jóg Samãrija prìėmė Diẽvo žõdį, nùsiuntė tenaĩ Pẽtrą ir̃ Jõną. Šiẽ atvỹko ir̃ ẽmė meĺstis ùž samariečiùs, kàd jiẽ gáutų Šveñtąją Dvãsią. Màt jì dár nebùvo nẽ vienám jų̃ nužeñgusi, ir̃ jiẽ tebùvo pakrìkštyti Jëzaus vardù. Tuomèt apãštalai dẽjo añt jų̃ rankàs, ir̃ tiẽ gãvo Šveñtąją Dvãsią.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 65, 1—3a. 4—5. 6—7a. 16 ir 20 (P.: 1)

P. Visì pasáulio kraštaĩ, svéikinkit Diẽvą.
A r b a: Aleliùja.

1 Visì pasáulio kraštaĩ, svéikinkit Diẽvą,
2 apiẽ jõ vařdo didýbę giedókit,
iškilmìngai teĩkit jám šlóvę.
3 Jũs Diẽvui kartókit:
„Õ, kokiẽ tàvo darbaĩ stebuklìngi! — **P.**

4 Tesileñkia, tegíeda táu visà žẽmė,
tegárbina tãvąjį vařdą".
5 Eĩkit ir žveĩkit į Diẽvo dárbus:
kíek nuostabiũ dalỹkų žmonėms jìs padãrė! — **P.**

6 Saũsuma pàvertė jū́rą,
pérvedė pẽsčius peř ùpę:
žavėtis juõ tùrim!
7 Peř ámžius galìngai jìs viešpatáuja. — **P.**

16 Ateĩkit visì, kuriẽ geřbiate Diẽvą, pasiklausýkit:
àš jùms apsakýsiu,
kokiũ didìngų dalỹkų mán jìs padãrė.
20 Diẽvui šlovẽ! Jìs màno maldõs neatstū́mė,
bùvo mán maloningas. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 3, 15—18

Kūnu numarintas, o dvasia atgaivintas

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro
pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Šventaĩ sérgėkite sàvo širdysė Viẽšpatį Krìstų, visuomèt pasiruõšę įtìkinamai atsakýti kiekvienám kláusiančiam apiẽ jumysė gyvẽnančią viltį. Bèt taĩ darýkite šveĩniai ir atsargiaĩ, turėdami grýną sąžinę, kàd šmeĩžiantys

jûsų gẽrą elgesį Krìstuje lìktų sugẽdinti dẽl tõ, ùž kã jùs šmeĩžia. Pagaliaũ, jéi tokià bũtų Diẽvo valià, verčiaũ kentẽti ùž gerùs dárbus, negù ùž piktùs.

Krìstus víeną kartą nùmirė ùž núodėmes, teisùsis ùž neteisiúosius, kàd mùs nuvèstų pàs Diẽvą, bejė, kũnu numarìntas, õ dvasià atgaivìntas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 23

P. Aleliùja. — Jéi kàs manè mýli, laikỹsis màno žõdžio,—
sãko Viẽšpats, —
ir màno Tẽvas jį mylẽs;
mẽs pàs jį ateĩsime ir apsigyvénsime. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 14, 15—21

Aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Globėją

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Jõną.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Jéi manè mýlite,— jũs laikýsitės màno įsãkymų; àš paprašýsiu Tẽvą, ir jìs duõs jùms kìtą Globėją, kurìs lìktų sù jumìs peř ámžius,— Tiesõs Dvãsią, kuriõs pasáulis neįsténgia priimti, nès jõs nemãto ir nepažįsta. Õ jũs jã pažįstate, nès jì yrà pàs jùs ir bùs jumysė.

Nepalìksiu jũsų našláičiais — ateĩsiu pàs jùs. Dár valandẽlė, ir pasáulis manęs nebematỹs. Õ jũs manè matýsite, nès àš gyvenù ir jũs gyvénsite. Tái diẽnai atẽjus, jũs supràsite, kàd àš esù Tėvė, ir jũs manyjė, ir àš jumysė. Kàs pripažįsta màno įsãkymus ir jų laĩkosi, tàs tikraĩ manè mýli. Õ kàs manè mýli, tą mylẽs màno Tẽvas, ir àš jį mylėsiu, ir jám apsiréikšiu".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

40-oji diena po Velykų

KRISTAUS ŽENGIMAS Į DANGŲ

Šeštinės

Pirmasis skaitinys Apd 1, 1—11

Jiems bežiūrint, Jėzus pakilo aukštyn

Iš Apãštalų darbų.

Pirmõjoje knỹgoje, Teofìliau, àš pãsakojau apiẽ vìską, kã Jėzus nuõ pàt pradžių veĩkė ir mókė ikì tõs dienõs, kuriã bùvo pàimtas į dañgų, pirmiaũ peř Šveñtąją Dvãsią dãvęs sàvo išrinktíesiems apãštalams įsãkymų. Põ sàvo kančiõs jìs jíems pàteikė daũgelį įródymų, kàd yrà gỹvas, peř kẽturiasdešimt dienų jíems ródydamasis ir áiškindamas apiẽ Diẽvo Karalỹstę.

Kařtą, beválgant priẽ beñdro stãlo, liẽpė jíems nepasišãlinti iš Jerùzalės, bèt láukti Tẽvo pãžado,— „apiẽ kurĮ̃,— tãrė jìs,— ẽsate girdẽję iš màno lūpų; nès Jõnas krìkštijo vándeniu, õ jũs põ kelių dienų bũsite pakrìkštyti Šventąja Dvasià".

Susiriñkusieji ẽmė jį̃ klausinėti: „Viẽšpatie, gál tù šiuõ metù atkùrsi Izraèlio karalỹstę?" Jìs atsãkė: „Nè jũsų reĩkalas žinóti laĩką ir mẽtą, kuriuõs Tẽvas nustãtė sàvo núožiūra. Kaĩ añt jũsų nužeñgs Šventóji Dvasià, jũs gáusite jõs galýbės ir tàpsite màno liùdytojai Jerùzalėje ir visojė Judėjoje beĩ Samãrijoje ir lìg pàt žẽmės pakraščių".

Taĩ pasãkęs, jíems bežiūrint, Jėzus pakìlo aukštỹn, ir debesìs jį̃ pàslėpė nuõ jų akių. Kaĩ jiẽ, akių nenuleisdamì, žiūrėjo į̃ žeñgiantį danguñ Jėzų, štaĩ priẽ jų atsirã-

do dù výrai baltaĩs drabùžiais iř prabìlo: „Vyrai, galilėjiečiai, kõ stóvite, žiūrėdami į dañgų? Tasaĩ Jėzus, pàimtas nuõ jũsų į dañgų, sugrįš taĩp pàt, kaĩp ẽsate mãtę jį žeñgiant į dañgų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 46, 2—3. 6—7. 8—9. (P.: 6)

P. Kaĩ Diẽvas žeñgė aukštỹn — linksmýbė aidėjo.
gaũdė trimìtai, Viẽšpačiui žeñgiant.
Arba: Aleliùja.

2 Plókite delnaĩs, vìsos taũtos,
džiaũgsmo šauksmaĩs šlóvinkit Diẽvą!
3 Vái, šiurpulìnga Diẽvo didýbė —
taĩ visõs žẽmės aukščiáusias Valdõvas. — **P.**

6 Kaĩ žeñgė Diẽvas aukštỹn — linksmýbė aidėjo,
gaũdė trimìtai, Viẽšpačiui žeñgiant.
7 Vái, skam̃binkit Diẽvui, giedókit!
Skam̃binkit... skam̃binkit... mũsų Valdõvui! — **P.**

8 Diẽvas — visõs žẽmės Valdõvas!
Giedókit, kaĩp tìk išmãnot!
9 Diẽvas — taĩ tautų Viẽšpats,
jìs sėdi sàvo šventãjame sóste. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 1, 17—23

Tėvas pasodino jį danguose savo dešinėje

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Meldžiù, kàd mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Diẽvas, garbingiáusias Tėvas, suteĩktų jùms išmintiẽs iř apreiškimo Dvãsią iř jũs galėtumėte jį pilnaĩ pažìnti; kàd apšviẽstų jũsų dvãsios akìs iř jũs pažìntumėte, kokià yrà

viltis, į kurią jūs ėsate pašauktì, kóks jõ garbìngo paveldėjimo tur̃tas šventųjų tárpe ir̃ kokià nepalýginama jõ galýbės didýbė mùms, tìkintiesiems, veĩkiant jõ neribótai jẽgai. Jà jìs prižãdino Krìstų ìš numìrusių ir̃ pasodìno danguosė sàvo dešinėjė, aukščiaũ ùž visàs kunigaikštystės, valdžiàs, galýbes, viešpatystės ir̃ ùž kiekvíeną var̃dą, tãriamą nè tìk šiamė pasáulyje, bèt ir̃ būsimãjame,

ir̃ vìsa jám pàlenkė põ kójų, õ jį̃ pãtį pastãtė viršuñ vìsko, kàd bũtų galvà Bažnýčios, kurì yrà jõ kũnas, pilnãtvė tõ, kurìs vìsa visamė kamė pripìldo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 28, 19. 20

P. Aleliùja. — Eĩkite ir̃ padarýkite màno mokiniaĩs visų̃ tautų̃ žmónes,— sãko Viẽšpats. — Àš esù sù jumìs peř visàs dienàs ikì pasáulio pabaigõs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija A metams Mt 28, 16—20

Man duota visa valdžia danguje ir žemėje

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą pabaigõs.

Vienúolika mokinių̃ nuvỹko į̃ Galilėją, añt kálno, kur̃į jíems bùvo nuródęs Jėzus. Jį̃ pamãtę, mokiniaĩ parpúolė añt žẽmės, tačiaũ kaĩ kuriẽ dár abejójo. Tuomèt prisiar̃tinęs Jėzus prabìlo:

„Mán duotà visà valdžià dangujè ir̃ žẽmėje. Tàd eĩkite ir̃ padarýkite màno mokiniaĩs visų̃ tautų̃ žmónes, krìkštydami juõs vardañ Tẽvo, ir̃ Sūnaũs, ir̃ Šventõsios Dvãsios, mókydami laikýtis vìsko, ką̃ tìk esù jùms įsãkęs.

Ir štaĩ àš esù sù jumìs peř visàs dienàs ikì pasáulio pabaigõs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Evangelija B metams — p. 365, C metams — p. 524.

VII VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 1, 12—14

Ištvermingai ir vieningai atsidėjo maldai

Ìš Apãštalų darbų̃.

Kaĩ Jėzus bùvo pàimtas į dañgų, apãštalai sugrįžo iš vadìnamojo Alývų kálno, bùvusio netolíese — kíek žỹdams léidžiama nueĩti šeštãdienį.

Parẽję jiẽ susiriñko aukštutìniame kambaryjė, kuř bùvo apsistóję. Teñ bùvo Pẽtras iř Jõnas, Jokũbas iř Andriẽjus, Pilỹpas iř Tòmas, Baltramiẽjus iř Mãtas, Alfiẽjaus sūnùs Jokũbas, Sìmonas Uolùsis iř Jùdas, Jokũbo bróliš. Jiẽ visì ištvermìngai iř vieníngai atsidėjo maĩldai kartù sù móterimis iř Jėzaus mótina Marijà beĩ jõ bróliais.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 26, 1. 4. 7—8a (P.: 13)

P. Tikiúos pamatýti Viẽšpaties gẽrį
tojė šalyjė, kuř gyvýbė.
Arba: Aleliùja.

[1] Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno:
kõ mán bijótis?
Viẽšpats gìna màno gyvýbę:
kõ mán drebėti? — **P.**

4 Labiáusiai iš Viẽšpaties trókštu,
tõ víeno prašaũ,—
kàd Viẽšpaties bũste gyvénčiau
visàs sàvo bũvio dienàs,
kàd patìrčiau Viẽšpaties palankùmą,
kàd jõjo šventóvę lankýčiau. —

P. Tikiúos pamatýti Viẽšpaties gẽrį
tojè šalyjė, kuř gyvỹbė. *(A r b a:* Aleliùja.).

7 Tù, Diẽve, išgiřsk màno balso šaukìmą,
bũk mán maloningas, manè išklausýki.
8 Apiẽ tavè širdìs mán bylója:
„Tù jõ véido ieškóki". — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 4, 13—16

Jei jus niekina dėl Jėzaus vardo,— jūs palaiminti

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro
pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Jũs džiaũkitės, dalyváudami Krìstaus kentẽjimuose, kàd iř tadà, kaĩ jõ šlovẽ apsireĩkš, galėtumėte džiũgauti iř linksmintis. Jéi jùs niẽkina dẽl Jẽzaus vařdo,— jũs paláiminti, nès garbẽs iř Diẽvo Dvasià ìlsisi añt jũsų. Tìk tegùl niẽkas iš jũsų nekeñčia kaĩp žmogžudỹs, vagìs, piktadarỹs ař skundìkas. Bèt jéi nukeñčia kaĩp krikščiónis, tegùl nesigẽdija, õ tegárbina šiuõ vardù Diẽvą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 18

P. Aleliùja. — Nepalìksiu jũsų našláičiais, —
sãko Viẽšpats: — ateĩsiu pàs jùs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 17, 1—11a

Tėve, pašlovink savo Sūnų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Jõną.

Jėzus pakėlė akìs į dañgų ir prabìlo:

„Tėve, atėjo valandà! Pašlóvink sàvo Sūnų, kàd ir Sūnùs pašlóvintų tavė ir — tàvo jám dúota galià visíems žmonėms — teĩktų ámžinąjį gyvėnimą visíems, kuriuõs jám esì atidãvęs. Õ amžinàsis gyvėnimas — taĩ pažìnti tavė, vieniñtelį tikrąjį Diẽvą ir tàvo siųstąjį Jėzų — Mesìją.

Àš tavė pašlóvinau žẽmėje, atlikdamas dárbą, kurį buvaĩ mán dãvęs nuveĩkti. Dabar tù, Tėve, pašlóvink manė pàs savė tà šlóve, kurią esù pàs tavė turėjęs dár priẽš atsirañdant pasáuliui.

Àš apréiškiau tàvo vařdą žmonėms, kuriuõs mán daveĩ iš pasáulio. Jiẽ bùvo tàvo, õ tù juõs atìdavei mán, ir jiẽ laĩkėsi tãvojo žõdžio. Dabar jiẽ suprãto, jóg vìsa, ką esì mán dãvęs, ìš tavęs kỹla. Tàvo mán patikėtus žodžiùs àš pérdaviau jíems, õ jiẽ prìėmė juõs ir tikraĩ pažìno, kàd esù ìš tavęs išẽjęs; įtikėjo, kàd esì manė siuñtęs.

Àš meldžiù ùž juõs. Nė ùž pasáulį meldžiù, bèt ùž tàvo mán pavestúosius. Jiẽ jùk yrà tavíeji! Ir vìsa, kàs màno, yrà tàvo, õ kàs tàvo — taĩ màno, ir àš pašlóvintas juosè. Àš jaũ nebė pasáulyje... Jiẽ dár pasáulyje, õ àš grįžtù pàs tavė".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VIII Velykų sekmadienis

ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMAS

Sekminės

SEKMINIŲ VIGILIJOS MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Pr 11, 1—9

Jis vadinamas Babeliu,
nes ten Viešpats sumaišė žmonių kalbą

Iš Pradžiõs knỹgos.

Vìsas pasáulis bùvo vienkaĩbis, iř žmónės kalbėjo vienópais žõdžiais. Atkeliãvę iš rytũ, jiẽ atrãdo lýgumą Šinãro kraštė iř teñ įsikū́rė.

Víenas kitám jiẽ pradėjo sakýti: „Iḿkime dìrbti plytàs iř jàs dègti!“ Plytàs jiẽ vartójo kaĩp ãkmenis iř žẽmės deřvą — kaĩp skiẽdinį. Paskuĩ jiẽ kalbėjo: „Pasistatýkime miẽstą iř bókštą sù dañgų síekiančia viršū́ne. Taĩp mẽs išgársinsime sãvąjį vařdą iř neišsisklaidýsime põ vìsą pasáulį!“

Iř Viẽšpats nusileido pažiūrė̃ti miẽsto iř bókšto, kuriuõs stãtėsi žmónės. Jìs tãrė: „Nà štaĩ, jiẽ yrà vienà tautà iř víena kalbà visì kaĩba. Iř taĩ tìk pradžià jū̃ darbuõtės! Dabař jíems niẽko nebebùs nepasíekiamo, kõ tiktaĩ jiẽ besiiḿtų. Todẽl nusiléiskime žẽmėn iř jíems sumaišýkime kaĩbą, kàd nebesupràstų, ką̃ kìtas sãko!“

Iř Viẽšpats išblãškė juõs ìš tenaĩ põ pasáulį, iř jiẽ palióvė statýti tą̃ miẽstą. Todẽl tàs miẽstas vadìnamas Bãbeliu — Sąmaiša, nès teñ Viẽšpats sumaĩšė žmoniū̃ kaĩbą iř ìš teñ juõs išsklaĩdė põ vìsą pasáulį.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Arba: Iš 19, 3—8a. 16—20b

Viešpats buvo nužengęs ant Sinajaus kalno, visos tautos akivaizdon

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Mõzė užkópė pàs Diẽvą. Jám Viẽšpats nuõ kálno sušùko: „Tù štaĩ ką̃ paskélbk Jokũbo namáms, pranèšk Izraèlio vaikáms:

‚Jũs ẽsate mãtę, ką̃ padariaũ egiptiẽčiams, kaĩp jùs nešiaũ añt erẽlio sparnų̃ ir čià, pàs savè, parsivedžiau. Dabar̃ gì, jéigu klausýsite mãnojo balso, laikýsitės màno sándoros, taĩ bũsite màno ypatìnga nuosavýbė visų̃ tautų̃ tárpe. Jùk màno yrà visà žẽmė, õ jũs mán bũsite kunigų̃ karalỹstė ir šventóji tautà'. Taĩ tókius žodžiùs pasakýk Izraèlio vaikáms".

Nulìpęs nuõ kálno, Mõzė susišaukė tautõs seniūnùs. Jìs pérdavė jíems visùs tuõs žodžiùs, kuriuõs jám Viẽšpats bùvo pavẽdęs. Visà tautà vienìngai paréiškė: „Mẽs výkdysime vìsa, ką̃ Viẽšpats kalbėjo!"

Į̃ trẽčiąją diẽną, aũšrai bešviñtant, sudùndo griaustìnis, ir ẽmė žaibúoti; kálną ùžgulė suñkūs dẽbesys, ir nuskambėjo galìngas trimìtų skarđas. Tautà stovỹkloje pradėjo drebėti. Mõzė išvedė ją̃ iš stovỹklos sutìkti Diẽvo. Jiẽ lìko stovėti kálno papėdėje.

Sinãjaus kálnas skéndėjo dũmuose, nès Viẽšpats ugnyjè añt jõ bùvo nužeñgęs. Nuõ kálno kìlo dũmai tarữm iš krósnies. Ir vìsas kálnas smarkiai drebėjo, trimìtų skarđas vìs labiaũ stiprėjo. Mõzė kalbėjo, õ Diẽvas grumėjimu atsakinėjo. Viẽšpats bùvo nužeñgęs añt Sinãjaus kálno, añt pačiõs jõ viršū́nės, ir bùvo pašaũkęs Mõzę į̃ kálno viršū́nę.

Taĩ Diẽvo žõdis.

A r b a: Ez 37, 1—14

Sudžiūvę kaulai, jums aš įkvėpsiu gyvybės dvasią,
ir jūs atgysite

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Manė pasigãvo Viẽšpaties rankà, iř Viẽšpats manė išsìvedė dvãsioje iř pastãtė vidurỹ lygumõs, kurì bùvo pilnà numìrėlių káulų. Manė jìs vedžiójo prõ juõs apliñkui: daugýbė jų mėtėsi lygumõs paviřšiuje. Jiẽ bùvo visái sudžiūvę.

Manė jìs pakláusė: „Žmogaũ, ař káulai tiẽ gãli atgýti?" Àš atsakiaũ: „Viẽšpatie Diẽve, tìk tù taĩ žinaĩ".

Tadà jìs mán tãrė: „Tù papranašáuk šìtiems káulams, kalbėk jíems: ‚Sudžiūvę káulai, klausýkitės Viẽšpaties žõdžio!' Štaĩ ką̃ Viẽšpats Diẽvas sãko šíems káulams: ‚Jùms àš įkvẽpsiu gyvýbės dvãsią, iř jũs atgýsite. Uždėsiu jùms saũsgysles, aptráuksiu jùs mėsomìs, apviĺksiu óda iř pàts jùms įkvẽpsiu gyvýbės dvãsią, kàd jũs atgýtumėte. Tadà jũs žinósite, jóg àš esù Viẽšpats' ".

Iř àš pranašavaũ, kaĩp mán bùvo liẽpta. Iř štaĩ, mán bepranašáujant, pakìlo barškėjimas. Sujùdo numìrėlių káulai iř ẽmė atitiñkamai sliñkti víenas priẽ kìto. Mačiaũ, kaĩp añt jų̃ užsidėjo saũsgyslės beĩ mẽsos, iř jíems ìš viršaũs užsiviĺko óda. Tačiaũ gyvýbės kvãpo juosė dár nebùvo.

Tadà jìs mán tãrė: „Tù papranašáuk dabař dvãsiai, žmogaũ, pranašáuk, pasakýk dabař dvãsiai: ‚Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Ìš keturių̃ vė̃jų ateĩk šeñ, dvãsia! Prikvẽpk šiuõs negývėlius, kàd jiẽ atgýtų' ".

Iř àš pranašavaũ, kaĩp mán bùvo liẽpta. Tuomèt įẽjo į̃ juõs gyvýbės kvãpas. Jiẽ atgìjo iř atsistójo añt kójų. Jų̃ bùvo bè gãlo dìdelė kariúomenė.

Iř jìs mán tãrė: „Žmogaũ, tiẽ mìrusių káulai yrà ištisì Izraèlio namaĩ. Jiẽ sãko: ‚Sudžiūvo mūsíeji káulai. Pražùvo mūsų̃ viltìs. Mẽs apleistì'. Todẽl tù jíems pranašáuk iř kalbėk: Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas:

‚Atvérsiu jûsų kapùs iř iškélsiu jùs, màno taũta, iš jûsų kapų̃. Nunèšiu jùs Izraèlio žẽmėn. Kuomèt àš atvérsiu jûsų kapùs iř iškélsiu jùs, màno taũta, iš jûsų kapų̃, tuomèt jũs žinósite, jóg àš esù Viẽšpats. Įkvẽpsiu į̃ jùs sàvo dvãsios, kàd jũs atgýtumėte, iř parvèsiu jùs į̃ jûsąją šãlį. Tadà jũs žinósite, jóg àš esù Viẽšpats. Àš taĩ kalbẽjau iř àš taĩ įvýkdysiu — Viẽšpaties žõdis' ".

Girdẽjome Diẽvo žõdį.

Arba: Jl 2, 28—32

Ant savo tarnų ir tarnaičių išliesiu savo dvasios

Ìš prãnašo Joèlio knỹgos.

Štaĩ ką̃ Viẽšpats sãko:

„Išlíesiu sàvo dvãsios añt kiekvíeno kũno. Jûsų sũnūs iř dùkterys pranašãus, jûsų senẽliai sapnuõs sapnùs, õ jûsų jaunuõliai matỹs regẽjimus. Taĩp pàt añt tarnų̃ iř tarnáičių tomìs dienomìs àš išlíesiu sàvo dvãsios.

Àš ródysiu nuostabių̃ ženklų̃ dangujè iř žẽmėje: kraũją, ùgnį iř stulpą dũmų. Sáulė paviřs į̃ tamsą, mėnùlis — į̃ kraũją, priẽš stójant Viẽšpaties diẽnai, didingai iř baĩsiai.

Bùs taĩp: kàs šaũksis Viẽšpaties vãrdo, bùs išganýtas. Màt Siòno kalnė iř Jerùzalėje bùs išgãnymas, kaĩp Viẽšpats yrà pažadẽjęs, iř priẽ išsigélbėjusių priklausỹs tiẽ, kuriuõs Viẽšpats pašaũks".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 103, 1—2a. 24. 27—28. 29—30 (P.: plg. 30)

P. Viẽšpatie, atsiųsk sàvo Dvãsią
iř atnaũjinki žẽmės véidą.

Arba: Aleliùja.

[1] Tù, màno síela, Viẽšpatį šlóvink!
Viẽšpatie Diẽve, kóks esì dìdis,
apsisiaũtęs grožiù ir̃ kilnýbe!
[2] Tavė sùpa šviesýbės apsiaũstas. —

P. Viẽšpatie, atsiųsk sàvo Dvãsią
ir̃ atnaũjinki žẽmės véidą. *(A r b a:* Aleliùja.).

[24] Viẽšpatie, kokià daugýbė tavų sutvėrimų!
Juõs išmintìngai sukū́rei, jų pilnà žẽmė. — **P.**

[27] Ìš tavęs láukia pẽno kàs gývas,
õ tù maitinì, kám kadà reĩkia.
[28] Tù dalijì, ir̃ jiẽ patė́nkinti ìma,
iš tàvo rañkos sóčiai maitìnas. — **P.**

[29] Táu pasislẽpus, jiẽ išsigą̃sta,
kriñta, kaĩ àtimi kvãpą, ir̃ dùlkėmis viršta.
[30] Atsiuntì tù sàvo dvãsią, ir̃ kỹla gyvýbė,
ir̃ atnaũjini žẽmės véidą. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 22—27

Dvasia užtaria mus neišsakomais maldavimais

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs žìnome, kàd visà kūrinijà ikì šiõl tebedū́sauja ir̃ tebesikankìna. Ir̃ nè tìk jì, bèt ir̃ mẽs pãtys, kuriẽ tùrime dvãsios prãdmenis,— ir̃ mẽs dejúojame, laukdamì įsū́nijimo ir̃ mū́sų kū́no atpirkìmo. Tuõ tárpu mẽs ẽsame išgélbėti viltimì. Tačiaũ regimà viltìs nėrà viltìs. Jéigu kàs mãto, taĩ kám jám viltìs? Bèt jéi tùrime vìltį nematýdami, tadà láukiame ištvermìngai.

Taipõgi Dvasià ateĩna pagálbon mū́sų silpnùmui. Mẽs jùk nežìnome, kõ turė́tume deramaĩ meĩsti, todė̃l patì Dvasià ùžtaria mùs neišsãkomais maldãvimais. Širdžių Tyrė̃jas žìno Dvãsios siekimùs, kàd jì ùžtaria šventúosius pagal̃ Diẽvo nórą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Ateĩk, Šventóji Dvãsia,
pripìldyk sàvo tìkinčiųjų širdis
ir įžiẽbk josė sàvo méilės ùgnį. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 7, 37—39

Plūs gyvojo vandens srovės

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Paskutinę, iškilmingiáusiąją šveñtės diẽną Jėzus stovėjo ir šaũkė:

„Jéi kàs trókšta, teateiniẽ pàs manè! Teatsìgeria, kàs manè tìki. Kaĩp Rãštas sãko,— iš jõ vidaũs plūs gývojo vandeñs srõvės".

Jìs kalbėjo apiẽ Dvãsią, kurią turẽs gáuti įtikėjusieji. Màt Šventóji Dvasià dár nebùvo nužeñgusi, kõl Jėzus dár nebùvo pašlóvintas.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

SEKMINIŲ DIENOS MIŠIOS

Pirmasis skaitinys Apd 2, 1—11

Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti

Ìš Apãštalų darbų.

Atẽjus Sekmìnių diẽnai, visì mokiniaĩ bùvo draugė vienojė viẽtoje. Staigà iš dangaũs pasigirdo ūžesỹs, tarsi kìlus smarkiám vėjui. Jìs pripìldė vìsą nãmą, kuř jiẽ sėdėjo. Jíems pasiródė tarsi ugniẽs liežùviai, kuriẽ pasidalìję nusiléido añt kiekvíeno iš jų̃. Visì pasidãrė pilnì

Šventõsios Dvãsios ir̃ pradẽjo kalbẽti kitomìs kalbomìs, kaĩp Dvasià jíems dãvė prabìlti.

Jerùzalėje gyvẽno maldìngų žmonių̃ iš įvairių̃ tautų̃. Pasigirdus tám ūžesiui, subẽgo daugýbė žmonių̃. Jiẽ didžiaĩ nustẽbo, kiekvíenas girdėdamas sàvo kalbà juõs kalbant. Lýg nesavì ir̃ nustẽrę, jiẽ klausinėjo:

„Ar̃gi và šìtie kalbantys nėrà galilėjiẽčiai? Taĩ kaĩpgi mẽs kiekvíenas juõs girdime sàvo gimtąja kalbà? Mẽs, pártai, mėdai, elamiẽčiai, Mezopotãmijos, Judėjos ir̃ Kapadòkijos, Pònto ir̃ Ãzijos, Frìgijos ir̃ Pamfìlijos, Egìpto beĩ Lìbijos pãkraščio tiẽs Kirẽne gyvéntojai, ateĩviai romẽnai, žỹdai ir̃ prozelìtai, kretiẽčiai ir̃ arãbai,— mẽs visì girdime juõs skélbiant įstabiùs Diẽvo dárbus mũsų kalbomìs".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 103, 1ab ir 24ac. 29bc—30. 31 ir 34 (P.: plg. 30)

P. Viẽšpatie, atsiųsk sàvo Dvãsią
ir̃ atnaũjinki žẽmės véidą.
Arba: Aleliùja.

1 Tù, màno síela, Viẽšpatį šlóvink!
Viẽšpatie Diẽve, kóks esì dìdis.
24 Viẽšpatie, kokià daugýbė tavų̃ sutvėrimų!
Juõs išmintìngai sukū̃rei, jų̃ pilnà žẽmė. — **P.**

29 Táu pasislẽpus, jiẽ išsigą̃sta,
kriñta, kaĩ àtimi kvãpą, ir̃ dùlkėmis virsta.
30 Atsiuntì tù sàvo Dvãsią, ir̃ kỹla gyvýbė,
ir̃ atnaũjini žẽmės véidą. — **P.**

31 Šlóvinkim Viẽšpatį ámžiais,
kàd jisaĩ džiaũgtųsi sàvo kūrýba.
34 Tebùs malonùs jám màno gỹrius,
ir̃ àš Viẽšpačiu džiaũgsiuos. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 12, 3b—7. 12—13

Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Nẽ víenas negãli ištarti: „Jézus yrà Viẽšpats", jéi Šventóji Dvasià nepaskãtintų.

Ẽsama skirtìngų malónės dovanų̃, tačiaũ tà patì Dvasià. Ẽsama skirtìngų tarnỹsčių, tačiaũ tàs pàts Viẽšpats. Ir̃ ẽsama skirtìngų darbų̃, tačiaũ tàs pàts Diẽvas, kurìs vìsa veĩkia visamė kamė. Kiekvienám suteikiamà Dvãsios apraiškà bendrám lãbui.

Kaĩp víenas kū́nas tùri daũg narių̃, õ visì nariaĩ, nežiūrint jų̃ daugùmo, sudãro víeną kū́ną, taĩp yrà ir̃ sù Krìstumi. Mẽs visì bùvome pakrìkštyti vienojè Dvãsioje, kàd sudarýtume víeną kū́ną, visì — žỹdai ir̃ graĩkai, vergaĩ ir̃ laisvíeji; ir̃ visì bùvome pagìrdyti víena Dvasià.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Sekvencija

Dvãsia, Viẽšpatie, ateĩk, spindulių̃ dangaũs mùms teĩk,
žẽmės klýstkelius nušviẽsk!
Tẽve vaĩgstančių, nužeñk, sàvo dóvanas dalìnk,
mū́sų dvãsią atgaivìnk!
Síelų Tù ramìntojas, svẽčias atlankýtojas,
míelas atgaivìntojas!
Darbuosè Tù — póilsis, kaitrojè Tù — ãtvėsis,
Tù pagúoda liūdesỹ!
Õ šviesýbe amžinà, skáidrink síelos gìlumą,
stiprinki tikẽjimą!
Bè Tavų̃jų dovanų̃ vìskas žmogujè skurdù,
vìskas — atvirà žaizdà.

Nuvalýk, kàs sùtepta, láistyk, kàs išdẽginta,
gýdyk taĩ, kàs sùžeista.
Atitráuk mùs nuõ klaidų̃, dvãsios šaĺty dúok jėgų̃,
tiẽsink vìngius mũs takų̃!
Dúok mùms, mýlintiems Tavė̀, tìkintiems Tavà galià,
dóvanas septýnerias!
Dúok dorýbių ãtpildą, siųsk laimìngą pãbaigą,
kviẽsk į̃ džiaũgsmą ámžiną!

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Ateĩk, Šventóji Dvãsia,
pripìldyk sàvo tìkinčiųjų širdis
ir įžiẽbk josė̀ sàvo méilės ùgnį. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 20, 19—23

Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu:
imkite Šventąją Dvasią

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Jõną.

Pirmõsios saváitės dienõs vakarė̀, dùrims, kuř bùvo susiriñkę mokiniaĩ, dė̃l žỹdų báimės ẽsant užrakìntoms, atẽjo Jė̃zus, atsistójo viduryjė̀ ir tãrė: „Ramýbė jùms!" Taĩ pasãkęs, jìs paródė jíems rankàs ir šóną. Mokiniaĩ nudžiùgo, išvýdę Viẽšpatį.

Õ Jė̃zus vė̃l tãrė: „Ramýbė jùms! Kaĩp manè siuñtė Tė̃vas, taĩp ir àš jùs siunčiù". Taĩ pasãkęs, jìs kvė̃pė į̃ juõs ir tãrė: „Imkite Šveñtąją Dvãsią. Kám atléisite núodėmes, tíems jõs bùs atléistos, õ kám sulaikýsite,— sulaikýtos".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

I sekmadienis po Sekminių

ŠVENČIAUSIOJI TREJYBĖ

Pirmasis skaitinys Iš 34, 4b—6. 8—9

Jahvė yra palankus ir atjaučiantis Dievas

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Pakìlęs dár añkstų rýtą, Mõzė, kaĩp Viẽšpats jám bùvo paliẽpęs, užlìpo añt Sinãjaus kálno, abiẽm akmeñs plõkštėm nẽšinas.

Kaĩ Viẽšpats nusiléido debesyjė añt žẽmės, Mõzė tenaĩ atsistójo šalià iř ìštarė Jãhvės vařdą. Prõ šãlį praeĩdamas, Jãhvė sušùko: „Jãhvė yrà palankùs iř atjaũčiantis Diẽvas, kantrùs, malonìngas, teisingas".

Nedeĩsdamas Mõzė parpúolė añt žẽmės iř kniũpsčias ẽmė maldáuti: „Jéi àš, màno Viẽšpatie, radaũ tavyjė palankùmą, tegù màno Viẽšpats sù mumìs keliáuja. Tiesà, taĩ kietasprañdė tautà, tačiaũ dovanók mùms kaĩltę beĩ núodėmę iř léisk mùms bũti tavà nuosavýbe!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Dan 3, 52. 53. 54. 55. 56

P. Garbẽ iř šlovẽ táu peř ámžius!

52 Garbẽ táu, Viẽšpatie, mũsų prótėvių Diẽve,
garbẽ iř šlovẽ táu peř ámžius! — **P.**

Garbẽ iř šlovẽ tàvo šventájam vařdui,
garbẽ iř šlovẽ táu peř ámžius! — **P.**

53 Garbẽ táu, Viẽšpatie, garbìngoj šventóvėj,
garbẽ iř šlovẽ táu peř ámžius! — **P.**

54 Garbẽ táu, Viẽšpatie, karãliškam sóste,
garbẽ ir šlovẽ táu peř ámžius! —

P. Garbẽ ir šlovẽ táu peř ámžius!

55 Garbẽ táu, Viẽšpatie, dangaũs ir žẽmės Valdõve,
garbẽ ir šlovẽ táu peř ámžius! —

56 Garbẽ táu, Viẽšpatie, dangaũs aukštýbėse,
garbẽ ir šlovẽ táu peř ámžius! — **P.**

Antrasis skaitinys

2 Kor 13, 11—13

Jėzaus Kristaus malonė, Dievo meilė
ir Šventosios Dvasios bendrystė

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Džiaũkitės, tóbulinkitės, víenas kìtą gúoskite, bũkite vienìngi, taĩkiai gyvénkite, ir méilės beĩ ramýbės Diẽvas bùs sù jumìs.

Pasvéikinkite vienì kitùs šventù pabučiãvimu.

Jùs svéikina visì šventíeji.

Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus malónė, Diẽvo méilė ir Šventõsios Dvãsios bendrỹstė tebũna sù jumìs visaĩs!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

Apr 1, 8

P. Aleliùja. — Garbẽ Tėvui, ir Sũnui,
ir Šveñtajai Dvãsiai —
Diẽvui, kurìs yrà, kurìs bùvo
ir kurìs ateĩs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 3, 16—18

Dievas siuntė savo Sūnų gelbėti pasaulio

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Jõną.

Jėzus kalbėjo Nikodėmui:

„Diẽvas taĩp pamìlo pasáulį, jóg atìdavė sàvo vienãtinį Sū́nų, kàd kiekvíenas, kurìs jį̃ tìki, nepražū́tų, bèt turė̃tų ámžinąjį gyvẽnimą. Diẽvas gi nèsiuntė sàvo Sūnaũs į̃ pasáulį, kàd jìs pasáulį pasmeĩktų, bèt kàd pasáulis peĩ jį̃ bū́tų išgélbėtas. Kàs jį̃ tìki, tàs nebùs pàsmerktas, õ kàs nètiki, jaũ yrà nùteistas ùž taĩ, kàd nètiki víengimio Diẽvo Sūnaũs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II ketvirtadienis po Sekminių

ŠVČ. KRISTAUS KŪNAS IR KRAUJAS

Devintinės

Pirmasis skaitinys Įst 8, 2—3. 14b—16a

Ìš Pakartóto Įsţãtymo knỹgos.

Mõzė kalbėjo visám Izraėliui:

„Atmiñk, Izraėli, tą vìsą kẽlią, kuriuõ tavė Viẽšpats, tàvo Diẽvas, peř kẽturiasdešimt mẽtų vedžiójo põ dỹkumą, kàd tavė nusiléisti priveřstų iř išbandýtų. Jisaĭ gì norėjo matýti, kaĭp pasieĭgsi: ař tù laikýsies, ař nė, jõ įsãkymų.

Alkiù jìs privertė tavė nusiléisti, paskuĭ valgydìno manà, kuriõs nežinójai, kuriõs nẽ tàvo tėvaĭ nežinójo. Jisaĭ gì norėjo, kàd tù supràstum, jóg žmogùs yrà gývas nè víen tiktaĭ dúona, bèt iř kiekvíenu žodžiù, išeĭnančiu ìš Viẽšpaties lúpų.

Neužmiřšk tàd Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, kurìs tavė išvedė ìš Egìpto, ìš vergóvės namų; kurìs tavė vẽdė peř dìdelę, baĭsią dỹkumą, peř ugniẽs gyvatės iř skorpionùs, peř išdžiūvusį, visái bevandẽnį krãštą; kurìs padãrė, kàd táu ìš kiečiáusios uolõs vanduõ ištrýkštų; kurìs tavė dykumojė valgydìno manà, kuriõs tàvo tėvaĭ nežinójo".

Taĭ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 147, 12—13. 14—15. 19—20 (P.: 12a)

P. Šlóvink, Jerùzale, Viẽšpatį.
Arba: Aleliùja.

12 Šlóvink, Jerùzale, Viẽšpatį,
sàvo Diẽvą gárbink, Sióne!
13 Jìs tàvo vařtams skląsčiùs padãrė,
tàvo vaikáms jìs dúoda paláimą. — **P.**

14 Tàvo ribóms teĩkia ramýbę,
sótina tavė kviečių deřlium.
15 Jìs sàvo žõdį siuñčia į̃ žẽmę, —
spařčiai jõ įsãkymas skríeja. — **P.**

19 Jokũbo vaikáms sàvo žõdį paskélbė,
Izraèliui sàvo įstãtymus ir̃ príesakus dãvė.
20 Kitóms tautóms jìs tõ nepadãrė,
nẽ víenai iš jų̃ neapréiškė sàvo sprendìmų. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 10, 16—17

Jei viena duona, tai ir mes daugelis esame vienas kūnas

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Ařgi láiminimo taurẽ, kurią̃ láiminame, nėrà bendrãvimas Krìstaus kraujyjė? Ařgi dúona, kurią̃ láužome, nėrà bendrãvimas Krìstaus kũne? Jéi vienà dúona, taĩ ir̃ mẽs daũgelis ẽsame víenas kũnas: mẽs jùk visì dalìjamės víena dúona.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Sekvencija

Neprivaloma, ir giedoti ją galima arba visą ištisai, arba nuo žodžių: **Angelų šlovingą duoną.*

Nuõ saulėtojo Sióno iškilmìngo hìmno tònai
šlóvina Ganýtoją.
Šiañdien hìmnai paslaptìngi skélbia dúoną nemirtìngą,
ypatìngos prigimtiẽs.
Gývą dúoną, gývą vỹną Jėzus mokiniáms dalìno,
liẽpdamas dalìnt kitíems.

Ir̃ todėl giesmė džiaugsmìnga, iškilnì, giliaĩ prasmìnga
šviẽsą pàžeria mintìms.
Minimà dienà didžióji, šveñtės sukaktìs šviesióji —
įsteigìmas paslaptiẽs.
Naũjo ámžiaus atėjìmas, naũjo príesako skelbìmas
ùžbaigė senùs laikùs.
Viẽtoj ãtvaizdo — tikróvė, viẽtoj praeitiẽs — naujóvė,
taĩsi sáulė põ naktiẽs.
Vakariẽnėj paslaptìngoj Krìstaus aũką išganìngą
įsteigė visíems laikáms.
Švę̃sti dúoną, švę̃sti vy̆ną, skélbti Krìstaus atminimą
liẽpia príesakas kilnùs.
Jõ galýbėje — tikrùmas: dúona keĩčiasi į̃ Kū́ną,
vy̆nas tam̃pa jõ Kraujù.
Jõ žodžiù Bažnýčia tìki — jóg nemãtomi dalỹkai
iš tiesų̃ gyvì aukõj.
Paslėptà esmė didìnga, išorės ženkluõs skirtìnguos
slỹpi víenas turinỹs.
Kraũjas — gėrimas slaptìngas,
Kū́nas — maĩstas nemirtìngas, —
vìsas Krìstus abiejuõs.
Jìs nedãlomas ir̃ sveĩkas, nèt dalìjamas nekeĩčia
víeneto esmės giliõs.
Ìma vienas, ìma šim̃tas — Kū́no prigimtìs nekiñta,
pasiliẽka tà patì.
Tìk veikìmas jõs skirtìngas: jì geríesiems palaimìnga,
õ blogíesiems — pražūtis.
Nuostabùs toksaĩ likìmas: ir̃ paláima, ir̃ žlugìmas
iš šaltìnio tõ patiẽs.
Jìs išliẽka paplotẽly, ir̃ mažiáusiam trupinẽly, —
vìsas Krìstus, garbė žẽrį̃s, — gárbink ir̃ neabejók!
Niẽks negãli jõ pažeĩsti, žénklo tùrinio pakeĩsti,
žénklą gãlime paliẽsti, bèt esmė nesumažės.
* Angelų̃ šlovìngą dúoną, mylimíems vaikáms malónę
dúoda vaĩgšams į̃ keliõnę, tìk nè pãjuokai — piktíems.

Jì — tikróvė tũ šešẽlių: mãnos taũtai Izraèlio,
jũ Velýkų avinẽlio, Izaõko atnašõs.
Õ Ganýtojau meilìngas, Jėzau, bũk mùms gailestìngas,
Tù ganýk mùs, Tù mùs gìnki, ámžiams láime apdalinki,
teñ, kuř nebebùs mirtiẽs.
Visažìni, visagãli, žmõgų gélbstintis bedãlį,
amžinõn puotõn pakviẽsk mùs
iř namìškiais padarýk mùs
sù šventaĩsiais dangujė.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 51

P. Aleliùja. — Àš esù gyvóji dúona,
nužeñgusi ìš dangaũs, — sãko Viẽšpats; —
kàs válgys tą dúoną —
gyveñs peř ámžius. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 6, 51—58

Mano kūnas tikrai yra valgis,
ir mano kraujas tikrai yra gėrimas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus pasãkė žýdų mìniai:

„Àš esù gyvóji dúona, nužeñgusi iš dangaũs. Kàs válgys tą dúoną — gyveñs peř ámžius. Dúona, kurią àš dúosiu, yrà màno kũnas ùž pasáulio gyvýbę".

Tuomèt žýdai ẽmė tařp savęs giñčytis iř klausinėti: „Kaĩp jìs gãli mùms dúoti válgyti sàvo kũną?!" Õ Jėzus jíems kalbėjo:

„Ìš tiesų, iš tiesų sakaũ jùms: jėi neválgysite Žmogaũs Sūnaũs kũno iř negérsite jõ kraũjo, neturėsite savyjė gyvýbės! Kàs válgo màno kũną iř gẽria màno kraũją, tàs tùri ámžinąjį gyvẽnimą, iř àš jį prikélsiu paskutì-

niąją diẽną. Màno kū́nas tikraĩ yrà valgis, iř màno kraũjas tikraĩ yrà gërimas. Kàs válgo màno kū́ną iř gẽria màno kraũją, tàs pasiliẽka manyjè, iř àš jamè. Kaĩp manè yrà siuñtęs gyvàsis Tëvas iř àš gyvenù peř Tëvą, taĩp iř tàs, kurìs manè válgo, gyveñs peř manè. Štaĩ dúona, nužeñgusi ìš dangaũs! Jì nè tokià, kókią prótėviai válgė iř mìrė. Kàs válgo šią̃ dúoną — gyveñs peř ámžius".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

III penktadienis po Sekminių

ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIS

Pirmasis skaitinys Įst 7, 6—11

Viešpats prisirišo prie jūsų ir jus išsirinko

Ìš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Prabìlęs Į̃ taũtą, Mõzė kalbėjo:

„Tù tóji tautà, kurì Viẽšpačiui, tàvo Diẽvui, šventóji. Tavė išsiriñko Viẽšpats, tàvo Diẽvas, kàd ìš visų̃ tautų̃, gyvẽnančių žẽmėje, tù ãsmeniškai jám priklausýtum.

Nè todẽl, kàd jũsų tautà ùž kitàs skaitlingėsnė, Viẽšpats prisirišo priẽ jũsų ir jùs išsiriñko; jùk jũsų tautà ùž kitàs mažėsnė. Kadángi Viẽšpats jùs mýli ir laĩkosi jũsų tėváms duotõsios príesaikos,— štaĩ dẽl kõ Viẽšpats jùs išvedė galìnga rankà ir išvadãvo ìš vergóvės namų̃, ìš Egìpto karãliaus — faraòno rañkų.

Supràsk, kàd tavàsis Diẽvas Jãhvė — tikràsis Diẽvas; jìs pàtikimas Diẽvas. Ikì tūkstantõsios kartõs jis laĩkosi sándoros ir ìštikimas tíems, kuriẽ jį̃ mýli ir jõ įsãkymus geřbia. Bèt tám, kurìs jõ nekeñčia, jìs tuojaũ atsiteĩsia ir tą̃ sunaikìna; nedeĩsia, jéi kàs jõ nekeñčia, bèt tuõj pàt tokiám atsimóka.

Tàd geřbk įsãkymus, laikýkis įstãtymų beĩ pótvarkių, kuriuõs šiandiẽną táu skélbiu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 3—4. 6—7. 8 ir 10 (P.: 17)

P. Viẽšpats amžinaĩ gailestìngas
tíems, kuriẽ jõ šventaĩ bìjo.

[1] Tegù màno síela Viẽšpatį šlóvina,
ir vìsa, kàs yrà manyjė, tegárbina jõ šveñtąjį vařdą!

2 Laĩ màno siela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmiršta, kiek jìs mán gẽro padãrė. —

P. Viẽšpats amžinaĩ gailestìngas
tíems, kuriẽ jõ šventaĩ bìjo.

3 Jìs mán visàs kaltès dovanója,
gýdo visàs màno silpnýbes.
4 Nuõ pražūtiẽs gélbi màno gyvýbę,
gaĩli manęs iř puõšia manè sàvo malóne. — **P.**

6 Viẽšpats pasáulyje výkdo teisýbę,
gìna visùs prispaustúosius.
7 Sàvo sumãnymus jìs Mõzei apréiškė,
jõ dárbus didžiùs Izraèlis regẽjo. — **P.**

8 Viẽšpats — švelnùs, malonìngas,
nèskuba rũstaut, yrà pìlnas gerùmo.
10 Nè pagaĩ mũsų kaltýbes mùms móka,
nebaũdžia mũsų, kiek vertì ẽsam. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 4, 7—16

Dievas mus pamilo

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno
pìrmojo láiško.

Mylimíeji, mylėkime vienì kitùs, nès méilė yrà iš Diẽvo. Kiekvíenas, kurìs mýli, yrà gimęs iš Diẽvo iř pažįsta Diẽvą. Kàs nemýli, tàs nepažìno Diẽvo, nès Diẽvas yrà méilė. Õ Diẽvo méilė pasiréiškė mùms tuõ, jóg Diẽvas àtsiuntė į pasáulį sàvo víengimį Sũnų, kàd mẽs gyvėntume peř jį. Méilė — nè taĩ, jóg mẽs pamìlome Diẽvą, bèt kàd jìs mùs pamìlo iř àtsiuntė sàvo Sũnų, kaĩp pérmaldavimą ùž mũsų núodėmes.

Mylimíeji, jéi Diẽvas mùs taĩp pamìlo, taĩ iř mẽs tùrime mylėti vienì kitùs. Diẽvo niẽkas niekuomèt nėrà mãtęs. Jéi mýlime vienì kitùs, Diẽvas mumysè pasiliẽka, iř jõ méilė mumysè tobulà tam̃pa. Ìš tõ pažįstame, kàd

pasiliẽkame jamė iř jìs mumysė; jìs yrà dãvęs mùms sàvo Dvãsios. Taĩgi mẽs mãtėme iř liùdijame, kàd Tėvas àtsiuntė Sűnų, pasáulio Išgélbėtoją.

Kàs išpažįsta, jóg Jėzus yrà Diẽvo Sūnùs, Diẽvas tamė iř jìs Dievė pasiliẽka. Mẽs pažìnome iř įtikėjome méilę, kurià Diẽvas mùs mýli. Diẽvas yrà méilė, iř kàs pasiliẽka méilėje, tàs pasiliẽka Dievė, iř Diẽvas pasiliẽka jamė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 11, 29ab

P. Aleliùja. — Imkite añt sàvo pečių màno jùngą
iř mókykitės iš manęs,
nės àš romùs iř nuolankiõs širdiẽs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 11, 25—30

Aš romus ir nuolankios širdies

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Anuõ metù Jėzus bylójo:

„Àš šlóvinu tavė, Tėve, dangaũs iř žẽmės Viẽšpatie, kàd pàslėpei taĩ nuõ išmintingųjų iř gudriųjų, õ apréiškei mažutẽliams. Taĩp, Tėve, nės táu taĩp patìko. Vìskas mán yrà màno Tėvo atidúota; iř niẽkas nepažįsta Sūnaũs, tìk Tėvas, neĩ Tėvo niẽkas nepažįsta, tìk Sūnùs iř kám Sūnùs panorẽs apréikšti.

Ateĩkite pàs manė visì, kuriẽ vařgstate iř ẽsate prislėgtì: àš jùs atgaivìnsiu! Imkite añt sàvo pečių màno jùngą iř mókykitės iš manęs, nės àš romùs iř nuolankiõs širdiẽs, iř jũs ‚ràsite sàvo síeloms ãtgaivą'. Màno jùngas švelnùs, màno naštà lengvà".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

I eilinis sekmadienis — žr. Kristaus Krikštą, p. 78.

II EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 49, 3. 5—6

Tave padarysiu šviesa pagonims,
kad mano išganymas žemės pakraščius siektų

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats mán sãkė: „Tù, Izraèli, esì màno taĩnas: àš tàvo dėkà pašlóvintas bũsiu".

Dabaĩ kaĩba Viẽšpats, manė sáu tarnù nuõ pàt mótinos įsčių padãręs, kàd jám Jokũbą parvèsčiau, priẽ jõ Izraèlį suriñkčiau. Àš pàgerbtas Viẽšpaties akysė, màno Diẽvas — manóji stiprýbė.

Jìs tãrė: „Peĩ mãža táu bũti màno tarnù tìk Jokũbo gentìms atgaivìnti, išgélbėtiems Izraèlio žmonėms sugrąžìnti. Tavė padarýsiu šviesà pagónims, kàd màno išgãnymas žẽmės pãkraščius síektų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 39, 2 ir 4ab. 7—8a. 8b—9. 10 (P.: 8a ir 9a)

P. Viẽšpatie, àš ateinù įvýkdyti tàvo vãlios.

2 Viẽšpaties àš lauktė láukiau,
iĩr jìs priẽ manęs pasìlenkė meĩliai,
4 Į màno lũpas naũją gíesmę įdėjo —
gíesmę Diẽvui pagárbint. — **P.**

7 Táu nepatìko neĩ krùvinos aũkos, neĩ ãtnašos vaĩsių;
bèt atvėrei màno ausìs, kàd klausýtų.
8 Nenorėjai neĩ dẽginamų, neĩ atgailõs atnašų.
Tuomèt àš tariaũ: „Ateinù!" — **P.**

Knygoje apie manė yrà parašyta:
9 „Dievе, àš trókštu įvýkdyti tãvąją vãlią;
tàvo Teisýnas meilùs màno širdžiai".
10 Tàvo teisùmą paskélbiau susirinkìmui,
Viešpatie, tù žinaĩ, kàd àš netylėjau,
lūpas sučiáupęs. —

P. Viešpatie, àš ateinù įvýkdyti tàvo vãlios.

Antrasis skaitinys 1 Kor 1, 1—3

Malonė ir ramybė jums nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus

Šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams įžanga.

Paũlius, Dievo valià pašauktàsis Krìstaus Jėzaus apãštalas, ir brólis Sostènas. Dievo bažnýčiai Korinte, pašvęstíesiems Krìstuje Jėzuje, pašauktíems šventíesiems ir visíems, kuriẽ šaũkiasi mūsų Viešpaties Jėzaus Krìstaus vařdo kiekvienojė viẽtoje pàs juõs ir pàs mùs.

Malónė ir ramýbė jùms nuõ Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Krìstaus!

Taĩ Dievo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 1, 14. 12ab

P. Aleliùja. — Žõdis tãpo kúnu ir gyvẽno tarp mūsų.
Visíems, kuriẽ jį prìėmė,
jìs dãvė gãlią tàpti Dievo vaikaĩs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 1, 29—34

Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Matýdamas ateĩnantį Jėzų, Jõnas prabìlo: „Štaĩ Dievo Avinẽlis, kuris naikìna pasáulio núodėmę! Čià tasaĩ,

apiẽ kurį àš kalbẽjau: Põ manęs ateĩs výras, anksčiaũ ùž manè bùvęs, nès jìs pirmèsnis ùž manè. Àš jõ nepažinójau, bèt tám, kàd jìs bútų apréikštas Izraèliui, àš atėjaũ iř krìkštijau vándeniu".

Iř Jõnas paliùdijo: „Àš mačiaũ Dvãsią, lýg balañdį nusiléidžiančią iš dangaũs, iř jì plevẽno viřš jõ. Àš jõ nepažinójau, bèt tàs, kurìs manè pàsiuntė krìkštyti vándeniu, bùvo pasãkęs: ‚Añt kõ pamatýsi nusiléidžiančią iř plevẽnančią Dvãsią, tàs iř bùs, kurìs krìkštys Šventą-ja Dvasià'.

Àš taĩ mačiaũ iř liùdiju, kàd šìtas yrà Diẽvo Sūnùs".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

III EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 8, 23—9, 1—3

Pagonių krašto žmonės išvys skaisčią šviesą

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Anksčiaũ Zebulòno šãlį iř Naftãlio krãštą Viẽšpats pažénklino gẽda; paskiaũ jìs išáukštins tą pãmario júostą anàpus Jordãno, pagónių gyvẽnamą srìtį.

Tautà, kurì váikščioja patámsiais, išvỹs skaĩsčią šviẽsą, gyvẽnantiems tamsýbių šalyjè užtekẽs šviesýbė. Tù sukélsi linksmýbę iř dìdelį džiaũgsmą. Jiẽ linksminsis tàvo akìvaizdoje, kaĩp linksminasi žmónės pjūtiẽs metù, kaĩp džiúgauja grõbį dalìjant.

Jùk tù išardýsi juõs slẽgusį jùngą, suláužysi pavergẽjo vẽzdą, gáiniotojo lãzdą — kaĩp Midiãno diẽną.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 26, 1. 4. 13—14 (P.: 1a)

P. Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno.

[1] Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno:
kõ mán bijótis?
Viẽšpats gìna màno gyvýbę:
kõ mán drebėti? — **P.**

[4] Labiáusiai iš Viẽšpaties trókštu, tõ víeno prašaũ, —
kàd Viẽšpaties bũste gyvénčiau
visàs sàvo bũvio dienàs,
kàd patìrčiau Viẽšpaties palankùmą,
kàd jõjo šventóvę lankýčiau. — **P.**

[13] Tikiúos pamatýti Viẽšpaties gẽrį
tojė šalyjė, kuř gyvýbė.
[14] Tù Viẽšpaties láuki iř výriškai eĩkis,
turėk tvìrtą šìrdį, Viẽšpačiu remkis! — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 1, 10—13. 17

Visi vienaip sutarkite, ir tenebūna jūsų tarpe susiskaldymų

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai, Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus vardù maldáuju jùs, kàd visì vienaĩp sutařtumėte iř nebũtų jũsų tárpe susiskáldymų, kàd bũtumėte vienõs dvãsios iř vienõs mintiẽs.

Màt Chlòjės namìškiai pránešė mán apiẽ jùs, màno bróliai, kàd jũsų tárpe ẽsama kiviřčų. Turiù omenyjė taĩ, kàd tařp jũsų yrà tokių, kuriẽ sãko: „Àš esù Paũliaus", „àš — Apòlo", „àš — Kėfo", „õ àš — Krìstaus".

Ařgi Krìstus padalýtas? nejaũgi Paũlius bùvo ùž jùs nukryžiúotas? nėgi vardañ Paũliaus bùvote pakrìkštyti?

Krìstus nėsiuntė manęs krìkštyti, bèt Evangėlijos skélbti, tiktaĩ nė žõdžių išmintimì, kàd Krìstaus krỹžius nepasiródytų bereĩkšmis.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 23

P. Aleliùja. — Jėzus skélbė karalỹstės Evangèliją
iĩ gýdė žmonėsė visókias nėgales. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 4, 12—17. (18—23)

Jis apsistojo Kafarnaume, kad išsipildytų Izaijo žodžiai

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Išgirdęs, kàd Jõnas sùimtas, Jėzus pasitráukė į̃ Galilėją. Jis palìko Nazarètą iĩ apsistójo Kafarnáume, priẽ ẽžero, kuĩ susieĩna Zebulòno iĩ Naftãlio srìtys. Išsipìldė prãnašo Izaìjo žõdžiai:

„Zebulòno žẽme iĩ Naftãlio žẽme! Paežerẽs júosta, žẽme ùž Jordãno, pagónių Galilėja! Tamsýbėje tũnanti tautà išvýdo skaĩsčią šviẽsą, gyvẽnantiems ūksmìngoje mirtiẽs šalyjė užtekėjo šviesýbė".

Nuõ tõ mẽto Jėzus ẽmė skélbti: „Atsiveĩskite, nès dangaũs karalỹstė čià pàt!"

Váikščiodamas paleĩ Galilėjos ẽžerą, Jėzus pamãtė dù brólius — Sìmoną, vadìnamą Petrù, iĩ jõ brólį Andriẽjų,— mẽtančius tiñklą į̃ ẽžerą; bùvo màt žvejaĩ. Jìs tãrė: „Eĩkite pãskui manè! Àš padarýsiu jùs žmoniũ žvejaĩs". Juõdu tuojaũ palìko tinklùs iĩ nuẽjo sù juõ.

Paėjėjęs toliaũ, Jėzus pamãtė kitùs dù brólius — Zebediẽjaus sũnų Jokũbą iĩ jõ brólį Jõną. Juõdu sù sàvo tėvu Zebediẽjumi váltyje taĩsė tinklùs. Jìs iĩ tuõs pàšaukė. Jiẽ, tùčtuojau palikę váltį iĩ tėvą, nuẽjo sù juõ.

Jėzus váikščiojo põ vìsą Galilėją, mókydamas sinagògose, skélbdamas, karalỹstės Evangèliją iĩ gýdydamas žmonėsė visókias lìgas beĩ nėgales.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sof 2, 3; 3, 12—13

Tarp jūsų paliksiu nuolankią ir skurstančią tautą

Ìš prãnašo Sofonìjo knỹgos.

Ieškókite Viẽšpaties, šaliẽs nuolankíeji, kuriẽ výkdote Viẽšpaties téisę! Síekite teisingùmo, síekite romùmo! Galbũt jũs bũsite saũgūs Diẽvo rūstýbės diẽną.

Tarp jũsų paliksiu nuolañkią ir skurstančią taũtą, kuriõs príeglauda — Viẽšpaties vařdas. Izraèlio likùčiai nebedarỹs neteisýbės, nebekalbẽs melagỹstės, jų burnojè nebebùs apgaulìngo liežùvio. Ramiaĩ jiẽ gyveñs, stovyklaũs, iř niẽkas jųjų negą̃sdins.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 145, 7. 8—9a. 9bc—10 (P.: Mt 5, 3)

P. Paláiminti dvasìngieji vargdiẽniai:
jų yrà dangaũs karalỹstė.
Arba: Aleliùja.

7 Ámžiais Viẽšpats laĩkos teisýbės,
gìna reikmės nekaltų̃ prispaustų̃jų,
alkaníems parū̃pina dúonos.
Kãlinius ìš pánčių vadúoja. — **P.**

8 Aklíesiems šviẽsą Viẽšpats grąžìna,
klumpantiems pàdeda Viẽšpats vẽl atsistóti,
mýli Viẽšpats žmónes teisìngus.
9 Viẽšpats sérgi svetimšãlio žiñgsnį. — **P.**

Našláitį, nãšlę globója,
õ nedoríesiems ùžkerta kẽlią.
10 Viẽšpats yrà ámžių valdõvas, —
jìs tàvo Diẽvas, Siòne!
Jìs kartų̃ kartóms viešpatáuja. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 1, 26—31

Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Tìk pažveĺkite, bróliai, kàs gì jũs, pašauktíeji, ẽsate? Žmonių akimìs žiūrint, nedaũg taĩp jũsų tėrà išmintìngų, nedaũg galìngų, nedaũg kilmìngų.

Bèt Diẽvas pasiriñko, kàs pasáuliui atródo kvaĩla, kàd sugėdintų išminčiùs. Diẽvas pasiriñko, kàs pasáuliui siĺpna, kàd sugėdintų galiūnùs. Ir taĩ, kàs pasáulio akimìs žemõs kilmės, kàs paniẽkinta, kõ nėrà, Diẽvas pasiriñko, kàd niẽkais paverstų taĩ, kàs laĩkoma kažin kuõ,— kàd jóks žmogùs negalėtų didžiúotis priẽš Diẽvą.

Jõ dėkà ir jũs ẽsate Krìstuje Jėzuje, kurìs Diẽvo valià mùms tãpo išmintìs, teisùmas, pašvéntinimas ir atpirkìmas, kàd, anót Rãšto, „kàs gìriasi, gìrtųsi Viẽšpačiu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 5, 12a

P. Aleliùja. — Bũkite linksmì ir džiũgaukite,
nès jũsų láukia gausùs ãtlygis dangujė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 5, 1—12a

Palaiminti dvasingieji vargdieniai

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĺ Mãtą.

Matýdamas miniàs, Jėzus užkópė į kálną ir atsisėdo. Priẽ jõ prisiarẽtino mokiniaĩ. Jėzus prabìlęs mókė:

„Paláiminti dvasìngieji vargdiẽniai: jų yrà dangaũs karalỹstė.

Paláiminti, kuriẽ liũdi: jiẽ bùs paguostì.

Paláiminti romíeji: jiẽ paveldẽs žẽmę.

Paláiminti, kuriẽ álksta iř trókšta teisýbės: jiẽ bùs pasótinti.

Paláiminti gailestìngieji: jiẽ susilaũks gailestingùmo.

Paláiminti tyrašiřdžiai: jiẽ regẽs Diẽvą.

Paláiminti taikdariaĩ: jiẽ bùs vadìnami Diẽvo vaikaĩs.

Paláiminti, kuriẽ pérsekiojami dẽl teisýbės: jų yrà dangaũs karalỹstė.

Paláiminti jũs, kaĩ dẽl manęs jùs niẽkina iř pérsekioja beĩ melúodami visaĩp šmeĩžia. Bũkite linksmì iř džiũgaukite, nès jũsų láukia gausùs ãtlygis dangujè".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

V EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 58, 7—10

Tartum ryto žara užtekės tavoji šviesa

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką sãko Viẽšpats:

„Dalýkis sù álkstančiu dúona, priglóbk pastógės netùrintį vařgšą, apreñk, pamãtęs ką núogą, iř nenusigrę̃žk nuõ sàvo tautiẽčio.

Tadà tařtum rýto žarà užtekẽs tavóji šviesà, tù pradẽsi greĩtai sveikẽti. Tavóji teisýbė žeñgs táu ìš príekio, õ Viẽšpaties garbẽ palydẽs iš paskõs.

Kaĩ kreĩpsies, taĩ Viẽšpats táu atsiliẽps, kaĩ šaũksies, jìs tařs: „Àš čià!"

Kaĩ tù sàvo tárpe pašãlinsi príespaudą, skriaudõs nedarýsi, kõ blõgo nekalbẽsi, padúosi álkstančiam dúonos, pasótinsi vařgetą, taĩ tàvo šviesà užtekẽs tamsojè, tavóji naktìs bùs šviesì kaĩp dienà".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 111, 4—5. 6—7. 8a ir 9 (P.: 4a)

P. Teisùsis nušviñta geríesiems lýg šviesà tamsýbėj.
A r b a: Aleliùja.

4 Teisùsis nušviñta geríesiems lýg šviesà tamsýbėj,
švelnùs, gailestìngas, teisìngas.
5 Laimìngas, kàs kìto gaĩlis, pãskolą dúoda,
kàs reĩkalus tvarko teisìngai... — **P.**

6 Jám niẽkad neteñka drebėti,
mìnimas teisuõlio vařdas peř ámžius.
7 Liūdnà žinià jõ negąsdins.
Širdìs jõ drąsi, nès Viẽšpačiu vìlias. — **P.**

8 Širdìs jõ ramì, nebìjanti niẽko.
9 Jìs vařgšams dóvanas dúoda, dalìja,
jõ teisingùmas ámžiais nežűsta.
Jõ didýbė skaĩdriai nušviñta. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 2, 1—5

Aš skelbiu jums nukryžiuotojo Kristaus liudijimą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Kaĩ pàs jùs, bróliai, lankiaũsi, àš atėjaũ skélbti jùms Diẽvo liùdijimo nè iškalbìngais žõdžiais ař išmintimì. Nètgi buvaũ pasirýžęs jűsų tárpe nežinóti niẽko kìto, kaĩp tìk Jėzų Krìstų, iř tą nukryžiúotą.

Àš buvaũ pàs jùs silpnas, vìrpantis ìš báimės. Màno kalbà iř màno skelbìmas pasižymėjo nè įtikinančiais išmintiẽs žõdžiais, õ Dvãsios iř Diẽvo galýbės paródymu, kàd jűsų tikėjimas remtųsi nè žmonių išmintimì, bèt Diẽvo galýbe.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 8, 12b

P. Aleliùja. — Àš — pasáulio šviesà, — sãko Viẽšpats. — Kàs sẽka manimì,
nebeváikščios tamsýbėse. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 5, 13—16

Jūs — pasaulio šviesa

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mãtą.

Jėzus bylójo sàvo mokiniáms:

„Jũs — žẽmės druskà. Jéi druskà nustótų sūrùmo, kuõ gì ją reikėtų pasūdyti? Jì niẽkam netiñka, iř beliẽka ją išbeřti žmonėms sumìndžioti.

Jũs — pasáulio šviesà. Neįmãnoma nuslẽpti miẽsto, kurìs pastatýtas añt kálno. Iř niẽkas nevóžia rykù dẽgančio žìburio, bèt jį̃ stãto į̃ žibintùvą, kàd šviẽstų visíems, kàs yrà namuosė.

Taĩp tešviẽčia iř jūsų šviesà žmonių̃ akìvaizdoje, kàd jiẽ matýtų jūsų gerùs dárbus iř šlóvintų jūsų Tėvą dangujè".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sir 15, 15—20

Jis niekam neliepia daryti ką bloga

Ìš Siracìdo knỹgos.

Laikýtis įsãkymų reĩkia tìk nóro,
iř výkdyti Viẽšpaties vãlią pajẽgsi.

Ugnìs ir̃ vanduõ pasiriñkti táu dúota:
ištiẽsk sàvo rañką į̃ taĩ, kõ geidáuji.
Gyvénti ar̃ mir̃ti sáu pàts žmogùs lẽmia,
nès kõ tìk jìs geĩdžia, laisvaĩ ir̃ pasíekia.

Labaĩ išmintìngas yrà mũsų Viẽšpats:
jìs dìdis, galìngas ir̃ rẽgintis vìską.
Malõniai jìs žveĩlgia į̃ tuõs, kuř jõ bìjo,
ir̃ žìno kiekvíeno žmogaũs visùs dárbus.
Jìs niẽkam neliẽpia darýti ką̃ blõga
ir̃ niẽkaip neveř̃čia ką̃ nórs nusidẽti.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 118, 1—2. 5—6. 17—18. 33—34 (P.: 1b)

P. Laimìngi, kuriẽ pagaĩ Diẽvo įsãkymus eĩna.

1 Laimìngi, kuriũ nepeĩktinas kẽlias,
kuriẽ pagaĩ Diẽvo įsãkymùs eĩna.
2 Laimìngi, kàs laĩkos jõ žõdžių,
kàs ìš širdiẽs jõjo iĩlgis. — **P.**

5 Laĩ bũna màno vieniñtelis kẽlias:
žiūrẽt tàvo vãlios.
6 Niekuomèt nepatìrsiu àš gẽdos,
jéi núostatus tàvo svarstýsiu. — **P.**

17 Suteĩk sàvo tar̃nui malónę, taĩ àš gyvénsiu
ir̃ tàvo mókslo laikýsiuos.
18 Akìs mán atvérki,
kàd stebuklùs tàvo mókslo regẽčiau. — **P.**

33 Paródyk mán, Diẽve, sàvo įstãtymų kẽlią,
ir̃ kaĩp ãtlygio àš jõ laikýsiuos.
34 Suteĩk įžvalgùmo pìldyt tàvo Teisy̆̀ną
ir̃ nuoširdžiaĩ jõ laikýtis. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 2, 6—10

Dievas yra nuo amžių paskyręs išmintį mums išaukštinti

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs tobulíesiems skélbiame ìšmintį, tačiaũ taĩ nè šiõ pasáulio ìr nè praeĩnančių šiõ pasáulio valdõvų išmintìs.

Mẽs skélbiame slėpiningą ìr pàslėptą Diẽvo ìšmintį, kurią Diẽvas yrà nuõ ámžių paskýręs mùms išáukštinti. Jõs nepažìno jokiẽ šiõ pasáulio valdõvai, nès, jéi bũtų pažìnę, nebũtų garbingiáusiojo Viẽšpaties nukryžiãvę. Bèt skélbiame, kaĩp parašýta: „Kõ akìs neregėjo, kõ ausìs negirdėjo, kàs žmõgui į gálvą neatẽjo, taĩ pàruošė Diẽvas tíems, kuriẽ jį mýli".

Diẽvas mùms taĩ aprė́iškė peř Dvãsią, nès Dvasià vìsa pažį́sta, nèt Diẽvo gelmės.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 11, 25

P. Aleliùja. — Šlovẽ táu, Tẽve, dangaũs ìr žẽmės Viẽšpatie, kàd karalỹstės pãslaptis apréiškei mažutẽliams. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 5, 17—37

arba Mt 5, 20—22a. 27—28. 33—34a. 37

Jūsų protėviams buvo pasakyta; o aš jums sakau...

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Nemanýkite, jóg àš atẽjęs panaikìnti Įstãtymo ař Pranašų. Nè panaikìnti jų atėjaũ, bèt įvýkdyti. Ìš tiesų

sakaũ jùms: kõl dangùs iř žẽmė nepraeĩs, nẽ vienà raĩdė iř nẽ vienas brūkšnẽlis neišnỹks iš Įstãtymo, vìskas išsipìldys.

Todẽl, kàs pažeĩstų beñt vieną ìš mažiáusių paliepìmų iř taĩp eĩgtis mókytų žmónes, tàs bùs vadìnamas mažiáusiu dangaũs karalỹstėje. Õ kàs juõs výkdys iř jų mókys, bùs vadìnamas didžiù dangaũs karalỹstėje.

Taĩgi sakaũ jùms:

Jéigu jũsų teisùmas nebùs tikrėsnis ùž Rãšto áiškintojų iř fariziẽjų teisùmą, jũs neįeĩsite į dangaũs karalỹstę.

Jũs ẽsate girdẽję, kàd jũsų prótėviams bùvo pasakýta: ‚Nežudýk', õ kàs nužùdo, turẽs atsakýti teismė. Õ àš jùms sakaũ: jéi kàs pỹksta añt sàvo brólio, tùri atsakýti teismė.

Kàs sãko sàvo bróliui: ‚Pùsgalvi!', turẽs stóti priẽš aukščiáusiojo teĩsmo tarýbą. Õ kàs sãko: ‚Kvailỹ!', tàs smeřktinas į prãgaro ùgnį.

Jéi nešì dóvaną priẽ altõriaus iř teñ prisìmeni, jóg tàvo brólis tùri šį tą priẽš tavė, palìk sàvo ãtnašą tenaĩ priẽ altõriaus, eĩk pirmiaũ susitáikinti sù bróliu, iř tìk tadà, sugrįžęs, aukók sàvo dóvaną.

Greĩtai nusiléisk sàvo ieškõvui, dár kelyjė į teĩsmą, kàd ieškõvas neįdúotų tavęs teisėjui, õ teisėjas — teĩsmo výkdytojui, iř kàd tù nepakliũtum į kalėjimą. Ìš tiesų sakaũ táu: neišeĩsi ìš teñ, kõl neatsiteĩsi lìgi paskutìnio skatìko.

Jũs ẽsate girdẽję, jóg bùvo pasakýta: ‚Nesvetimáuk!' Õ àš jùms sakaũ: kiekvienas, kurìs geidulìngai žveĩgia į móterį, jaũ svetimáuja sàvo širdimì.

Jéigu tàvo dešinióji akìs skãtina tavè nusidėti, išlùpk jã ir mèsk šaliñ. Verčiaũ táu netèkti víeno nãrio, negù kàd vìsas kũnas bũtų įmestas į prãgarą. Ir jéigu tàvo dešinióji rankà gùndo tavè nusidėti, nukirsk jã ir mèsk šaliñ. Verčiaũ táu netèkti víeno nãrio, negù kàd vìsas kũnas patèktų į prãgarą.

Taĩp pàt pasakýta: ‚Kàs atléidžia žmóną, tegùl išdúoda jái skyrýbų rãštą'. Õ àš jùms sakaũ: kiekvíenas, kurìs atléidžia žmóną,— jéi nè ištvirkãvimo ãtveju,— skãtina jã svetimáuti: ir jéigu kàs atléistąją vẽda — svetimáuja.

Taipõgi ẽsate girdėję, jóg prótėviams bùvo pasakýta: ‚Neláužyk príesaikos, bèt ištesėk Viẽšpačiui sàvo príesaikas'. Õ àš jùms sakaũ: išvìs neprisiekinėkite (.)

neĩ dangumì, nès jìs Diẽvo sóstas, neĩ žemė, nès jì — jõ pakõjis, neĩ Jerùzale, nès jì — dìdžiojo Karãliaus miẽstas. Neprisíek neĩ sàvo gálva, nès tù negalì nė vieniñtelio pláuko padarýti, kàd jìs bũtų báltas ar júodas.

Verčiaũ jũs sakýkite: ‚Taĩp', jéi taĩp, ‚Nè', jéi nè, õ kàs viršaũs, taĩ iš piktojo".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Kun 19, 1—2. 17—18

Mylėk savo artimą kaip save patį

Ìš Kunigų knỹgos.

Viẽšpats kalbėjo Mõzei:

„Prabilk į vìsą izraelìtų bendrúomenę ir pasakýk jíems: ‚Bũkite šventì, nès àš, Viẽšpats, jũsų Diẽvas, esù šveñtas.

Nenešiók širdyjè neapýkantos bróliui. Viešaĩ pabárk giminiẽtį, kàd tù dẽl jõ neturẽtum núodėmės. Nesiek atkeršyti ir̃ nejaũsk pagiežos sàvo tautiẽčiams. Mylėk sàvo ar̃timą kaĩp savè pãtį. Àš esù Viẽšpats' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 3—4. 8 ir 10. 12—13 (P.: 8a)

P. Viẽšpats — švelnùs, maloningas.

1 Tegù màno siela Viẽšpatį šlóvina,
ir̃ vìsa, kàs yrà manyjè, tegárbina jõ šveñtąjį vařdą!
2 Laĩ màno siela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmiršta, kíek jìs mán gẽro padãrė. — **P.**

3 Jìs mán visàs kaltès dovanója,
gýdo visàs màno silpnýbes.
4 Nuõ pražūtiẽs gélbi màno gyvýbę,
gaĩli manęs ir̃ puõšia manè sàvo malóne. — **P.**

8 Viẽšpats — švelnùs, maloningas,
nèskuba rústaut, yrà pilnas gerùmo.
10 Nè pagal̃ mũsų kaltýbes mùms móka,
nebaũdžia mũsų, kíek vertì ẽsam. — **P.**

12 Kaĩp nuõ Rytũ tolimì Vakaraĩ,
taĩp tolì kaltès mũsų nusviedžia.
13 Kaĩp tẽvas gaĩlisi vaĩko,
taĩp gaĩlisi Viẽšpats ištikimũjų. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 3, 16—23

Viskas yra jūsų, bet jūs patys — Kristaus, o Kristus — Dievo

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Ar̃gi nežinote, kàd jũs ẽsate Diẽvo šventóvė ir̃ jumysè gyvẽna Diẽvo Dvasià? Jéi kàs Diẽvo šventóvę su-

naikìntų, tą Diẽvas sunaikiñs, nès Diẽvo šventóvė šventà, iř tóji šventóvė — taĩ jũs!

Tegùl niẽkas savęs neapgaudinėja. Jéi kàs jũsų tárpe tãriasi ẽsąs išmintìngas šiamė pasáulyje, tepasidãro kvaĩlas, kàd bútų išmintìngas. Šiõ pasáulio išmintìs Diẽvo akysė yrà kvailỹstė. Parašýta: „Jìs sugáuna protìnguosius jų̃ gudrýbėje". Iř toliaũ: „Viẽšpats žìno išmiñčių mintìs, kàd jõs niekìngos".

Tàd niẽkas tenesididžiúoja žmonėmìs! Vìskas yrà jũsų: ař Paũlius, ař Apòlas, ař Kèfas, ař pasáulis, ař gyvẽnimas, ař mirtìs, ař dabartìs, ař ateitìs,— vìskas jũsų, bèt jũs pãtys — Krìstaus, õ Krìstus — Diẽvo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Jn 2, 5

P. Aleliùja. — Kàs laĩkosi Krìstaus žõdžių,
tàs ìš tiesų̃ tobulaĩ mýli Diẽvą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 5, 38—48

Mylėkite savo priešus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Jũs ẽsate girdėję, jóg bùvo pasakýta: ‚Akìs ùž ãkį' iř ‚dantìs ùž dañtį'. Õ àš jùms sakaũ: nesipríešink piktám žmõgui, bèt, jéi kàs tavė užgáutų peř dẽšinį skrúostą, atsùk jám iř kaĩrįjį. Jéi kàs nóri sù taviḿ bylinėtis iř paiḿti tàvo palaidìnę, atidúok jám iř apsiaũstą. Jéi kàs veřstų tavė nueĩti mỹlią, nueĩk sù juõ dvì. Prãšančiam dúok iř nuõ nórinčio iš tavęs pasiskõlinti nenusigręžk.

Jũs ẽsate girdėję, jóg bùvo pasakýta: ‚Mylėk sàvo ařtimą' iř neapkęsk príešo. Õ àš jùms sakaũ: mylėkite

sàvo príešus ir meĺskitės ùž sàvo pérsekiotojus, kàd būtumėte sàvo dañgiškojo Tėvo vaikaĩ; jìs jùk léidžia sàvo sáulei tekėti geríesiems ir blogíesiems, siuñčia líetų añt teisiųjų ir neteisiųjų.

Jéi mýlite tìk tuõs, kuriẽ jùs mýli, ką gì užsitarnáujate? Ar̃gi taĩp nesieĺgia ir̃ muĩtininkai? Ir̃ jéigu svéikinate tiktaĩ sàvo brólius, ką gì ypatìngo nuveĩkiate? Ar̃gi tõ nedãro ir̃ pagónys? Taĩgi bũkite tokiẽ tobulì, kaĩp jũsų dañgiškasis Tėvas yrà tóbulas".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 49, 14—15

Aš tavęs neužmiršiu

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Siònas sãko: „Apléido manė Viẽšpats, užmiršo manė Diẽvas". Ar̃ gãli gì móteris užmiršti sàvo vaĩką, ar̃ gãli gì mótina apléisti pačiõs gimdýtąjį sū̃nų? Tegùl nètgi jì sàvo vaĩką užmiršty̆, bèt àš tavęs neužmiršiu.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 61, 2—3. 6—7. 8—9ab (P.: 2a)

P. Tìk Dievė, màno síela, ràsi ramýbę.

[2] Tìk Dievė, màno síela, ràsi ramýbę,
tìk ìš jõ mán pagálba.
[3] Tìk jìs mán uolà ir̃ màno paláima,
jìs mán apsaugà — àš nebedrebėsiu. — **P.**

[6] Tìk Dievė, õ màno širdiẽ, ieškóki ramýbės,
tìk jìs màno nórus pasótins.

7 Tìk jìs mán uolà ìr̃ màno paláima,
jìs mán apsaugà — àš nebedrebẽsiu. — **P.**

8 Ìš Diẽvo paláima visà, ìš jõ ìr̃ didýbė,
pãmatas màno stiprýbės — glaũstis priẽ Diẽvo.
9 Reḿkitės juõ vìsą laĩką, màno tautiẽčiai,
jám sàvo išlíekite šìrdį. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 4, 1—5

Viešpats atskleis širdžių sumanymus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Tegùl žmónės laĩko mùs Krìstaus tarnaĩs ìr̃ Diẽvo slėpinių tvarkýtojais. Õ iš tvarkýtojų beliẽka reikaláuti, kàd bũtų patikimì.

Mán mažaĩ rũpi, ką̃ jũs ar̃ žmonių teĩsmas spręstų apiẽ manė. Nẽ àš pàts savę̃s neteĩsiu. Nórs àš nesijaučiù kaĩltas, bèt dẽl tõ àš dár nesù ištéisintas. Màno teĩsėjas yrà Viẽšpats.

Tàd neteĩskite kõ nórs priẽš laĩką, ikì ateĩs Viẽšpats, kurìs nušviẽs, kàs tamsojė pàslėpta, ìr̃ atskleĩs širdžių sumãnymus. Tuomèt kiekvienám tèks pagyrìmas ìš Diẽvo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Žyd 4, 12

P. Aleliùja. — Diẽvo žõdis yrà gývas, veiksmìngas.
Jìs teĩsia širdiẽs sumãnymus beĩ mintìs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 6, 24—34

Nesirūpinkite rytdiena

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Mãtą.

Jėzus bylójo sàvo mokiniáms:

„Niẽkas negãli tarnáuti dviem šeimininkams: arbà jis vieno nekę̃s, õ kìtą mylẽs, arbà priẽ vieno bùs prisirišęs, õ kìtą niekù veřs. Negãlite tarnáuti Diẽvui iř Mamõnai.

Todẽl àš sakaũ jùms: peř daũg nesirūpinkite sàvo gyvýbe, ką̃ válgysite, neĨ sàvo kū̃nu, kuõ vilkėsite. Ařgi gyvýbė nè daugiaũ ùž maĨstą iř kū̃nas ùž drabùžį? Įsižiūrėkite į padángių sparnuočiùs: neĨ jiẽ sėja, neĨ pjáuna, neĨ į klúonus kráuna, õ jū̃sų dañgiškasis Tėvas juõs maitìna. Ařgi jū̃s nè daũg vertesnì ùž juõs?

Õ kàs ìš jū̃sų gãli sàvo rū̃pesčiu beñt peř sprìndį praìlginti sáu gyvẽnimą?!

Iř kám gì taĨp rū̃pinatės drabužiù? Pasižiūrėkite, kaĨp áuga laũko lelìjos. Jõs nesidarbúoja iř neveřpia, bèt àš sakaũ jùms: nẽ pàts Saliãmonas visojė sàvo didýbėje nebùvo taĨp pasipuõšęs, kaĨp kiekvienà ìš jų̃. Jéigu Diẽvas taĨp apreñgia laukų̃ gẽlę, kurì šiañdien žýdi, õ rytój metamà į krósnį, taĨ ařgi jis dár labiaũ nepasirū̃pins jumìs, mažatìkiai?

Todẽl nesisíelokite iř neklausinėkite: ‚Ką̃ válgysime?', arbà: ‚Ką̃ gérsime?', arbà: ‚Kuõ vilkėsime?' Visų̃ tų̃ dalỹkų labaĨ vaĨkosi pagónys. Jū̃sų dañgiškasis Tėvas jùk žìno, kàd vìso tõ jùms reĨkia. Jū̃s pirmiáusia ieškókite Diẽvo karalỹstės iř jõ teisýbės, õ vìsa taĨ bùs jùms pridė̃ta.

TaĨgi nesirū̃pinkite rýtdiena, nès rytójus pàts pasirū̃pins savimì. Kiekvíenai diẽnai užteñka savų̃ vargų̃".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 11, 18. 26—28

Pateiksiu jums šiandien palaimą ir prakeiksmą

Ìš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Mõzė bylójo į̃ taũtą:

„Šiuõs màno žodžiùs įsidė̃kite į̃ gálvą ir̃ šìrdį; užsirìškite kaĩp žénklą añt rañkos. Tegùl jiẽ papuõšia jùms kãktą.

Pateĩksiu jùms šiañdien paláimą ir̃ prãkeiksmą: paláimą — jéigu klausýsite Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, įsãkymų, kuriuõs jùms šiandiẽną paskélbiu; prãkeiksmą — jéigu neklausýsite Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, įsãkymų, iškrỹpsite iš kẽlio, kurį̃ jùms šiandiẽną nuródau, ir̃ sèksite pãskui svẽtimus dievùs, kurių̃ jũs anksčiaũ nepažìnote".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 30, 2—3a. 3bc—4. 17 ir 25 (P.: 3b)

P. Viẽšpatie, bū́k mán uolà slẽptis pavõjuj.

2 Tavim̃ pasìtikiu, Diẽve, ir̃ ámžiais nebū́siu apvìltas.
Manė dẽl sàvo ištikimýbės vadúoki.
3 Atkreĩpk į̃ manė sàvo aũsį,
skubė̃k manę̃s gélbėt. — **P.**

Bū́k mán uolà slẽptis pavõjuj.
gélbėtis — galìnga tvirtóvė.
4 Tikraĩ tù uolà ir̃ tvirtóvė,
todẽl sàvo gar̃bei manė vèsi, ganýsi. — **P.**

17 Mán, sàvo tar̃nui, malõnųjį véidą paródyk,
gélbėk manė: esì gailestìngas!
25 Drąsiàs, tvìrtas šìrdis turė̃kit,
kàs Viẽšpačiu tìkit. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 3, 21—25a. 28

Žmogus nuteisinamas tikėjimu, be įstatymo darbų

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Dabaĩ, nepriklaũsomai nuõ įstãtymo, pasiréiškė Diẽvo teisùmas, kurį paliùdijo Įstãtymas ir Pranašaĩ. Taĩ Diẽvo teisùmas, tikėjimu į Jėzų Krìstų dúodamas visíems tikintiesiems. Nėrà jókio skìrtumo, nès visì yrà nusidėję ir stokója Diẽvo garbės, õ nutéisinami dovanaĩ jõ malóne dėl Krìstaus Jėzaus atpirkìmo. Diẽvas jį paskýrė pérmaldavimo aukà, veĩkiančia peř tikėjimą jõ kraũjo galià.

Mẽs laĩkomės núomonės, kàd žmogùs nutéisinamas tikėjimu, bè įstãtymo darbų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 15, 4a. 5b

P. Aleliùja. — Àš esù vỹnmedis, õ jũs — šakẽlės, —
sãko Viẽšpats. —
Kàs pasiliẽka manyjė ir àš jamė,
tàs dúoda daũg vaĩsių. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 7, 21—27

Namas, pastatytas ant uolos ir pastatytas ant smėlio

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus bylójo sàvo mokiniáms:

„Nè kiekvienas, kurìs mán šaũkia: ‚Viẽšpatie, Viẽšpatie!', įeĩs į dangaũs karalỹstę, bèt tìk tàs, kurìs výkdo màno dañgiškojo Tėvo vãlią. Daũgelis mán sakỹs, anái diẽnai atẽjus: ‚Viẽšpatie, Viẽšpatie, ařgi mẽs nepranašãvome tàvo vardù, ařgi neišvarinėjome dėmonų tàvo

vardù, arĝi nedãrėme daugýbės stebùklų tàvo vardù?!' Tuomėt àš jiems atsiliẽpsiu: ‚Àš niekuomėt jûsų nepažinójau. Šaliñ nuõ manẽs, jũs nedõrėliai!'

Kàs klaũso šitų màno žõdžių iř juõs výkdo, panašùs į išmintìngą žmõgų, pasistãčiusį nãmą añt uolõs. Prapliùpo liũtys, ištvìno ùpės, pakìlo vėjai iř daũžėsi į tą nãmą. Tačiaũ jìs nesugriùvo, nės bùvo pastatýtas añt uolõs.

Kàs klaũso šitų màno žõdžių iř jų nevýkdo, panašùs į paĩką žmõgų, pasistãčiusį nãmą añt smẽlio. Prapliùpo liũtys, ištvìno ùpės, pakìlo vėjai iř daũžėsi į tą nãmą, iř jìs sugriùvo, õ jõ griuvìmas bùvo smarkùs".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

X EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Oz 6, 3b—6

Aš meilės gi noriu, o ne skerdžiamos atnašos

Ìš prãnašo Ozẽjo knỹgos.

Síekime pažinìmo, sténkimės pérprasti Viẽšpatį! Tikraĩ kaĩp rýto žarà jisaĩ pasiródys; ateĩs pàs mùs kaĩp lietùs, lýg pavãsario liũtis, pagìrdanti žẽmę.

„Ką mán darýti sù taviḿ, Efraìmai? Ką mán darýti sù taviḿ, Jùdai? Jûsų méilė — lýg rýtmečio rũkas, tarýtum rasà, kurì greĩtai pranỹksta. Todẽl àš įplíekiu peř prãnašus, žudaũ sàvo lũpų žõdžiais. Taĩp màno teisýbė sužẽri lýg tẽkantis rýtas. Àš méilės gì nóriu, õ nė pjaunamų gyvulių atnašõs; Diẽvo pažinìmo, õ nė dẽginamų aukų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 49, 1 ir 8. 12—13. 14—15 (P.: 23b)

P. Kàs tiẽsiai žygiúoja,
tám paródysiu Diẽvo išgãnymą.

[1] Aukščiáusiasis Diẽvas, Viẽšpats, bylója,
nuõ Rytų lìgi Vakarų šaũkdamas žẽmę:
[8] „Nè dẽl aukų àš tavè bársiu.
dẽginamąsias aukàs visuomèt mán aukóji. —
P. Kàs tiẽsiai žygiúoja,
tám paródysiu Diẽvo išgãnymą.
[12] Jéi álkanas bũsiu, táu nesiskųsiu,
nès màno pàsáulis ir̃ kàs tìk pasáuly.
[13] Ar̃gi válgysiu àš jáučio mẽsą,
ar̃ ožių kraũją, mãnote, gérsiu? — **P.**
[14] Padėkõs aũką Diẽvui aukóki,
Aukščiáusiajam padarýtus įžadus výkdyk!
[15] Tadà manęs šaũktis galėsi neláimėj,
tavè àš vadúosiu, õ tù mán gar̃bę darýsi". — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 4, 18—25

Tvirtas tikėjimas teikia Dievui garbę

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Nẽsant jokiõs viltiẽs, Abraõmas patikėjo viltimì, jóg tàpsiąs daũgelio tautų tẽvu, kaĩp pasakýta: „Tokià bùs tavóji ainijà".

Jìs nesvyrúodamas tikėjo, nórs regėjo sàvo kũną jaũ apmìrusį — jám bùvo artì šimto mẽtų — ir̃ Sãros įsčias apmìrusias. Jìs nepasìdavė neįtikėjimui Diẽvo pãžadu, bèt įsitvìrtino tikėjime, teĩkdamas Diẽvui garbę ir̃ bũdamas tìkras, jóg, ką pažadėjo, įsteñgs ir̃ įvýkdyti. Todẽl jám taĩ bùvo įskaitýta teisumù.

Tačiaũ nè víen apiẽ jį parašýta: „Jám bùvo įskaitýta", bèt ir̃ apiẽ mùs,— nès turẽs bũti įskaitýta ir̃ mùms, jéi tikẽsime tą, kurìs prikėlė iš numìrusių mũsų Viẽšpatį Jėzų, paaukótą dẽl mũsų nusikaltìmų ir̃ prikéltą mùms nutéisinti.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Lk 4, 18—19

P. Aleliùja. — Viẽšpats manè pàsiuntė nèšti
gerõs naujíenos vargdiẽniams,
skélbti belaĩsviams išvadãvimo. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 9, 9—13

Atėjau kviesti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Keliáudamas Jėzus pamãtė muĩtinėje sėdintį žmõgų, vardù Mãtą, iř tãrė jám: „Eĩk pãskui manè!“ Šis atsikėlė iř nuẽjo pãskui jį̃.

Kaĩ jìs Mãto namuosè sėdosi priẽ váišių stãlo, teñ susiriñko daũg muĩtininkų beĩ nusidėjėlių, kuriẽ susėdo šalià Jėzaus iř jõ mokiniũ. Fariziẽjai, taĩ išvýdę, ẽmė priekaištáuti jõ mokiniáms: „Kodẽl jũsų Mókytojas válgo sù muĩtininkais iř nusidėjėliais?“

Šìtai girdėdamas, Jėzus atsìliepė: „Nè sveikíesiems reĩkia gýdytojo, õ ligóniams. Eĩkite iř pasimókykite, ką̃ réiškia žõdžiai: ‚Àš nóriu pasigailėjimo, õ nè aukõs‘. Àš atėjaũ kviẽsti nè teisiũjų, bèt nusidėjėlių“.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 19, 2—6a

Jūs man būsite kunigų karalystė, šventoji tauta

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Pakìlę iš Refidìmo, izraelìtai atvỹko į̃ Sinãjaus dỹkumą. Tuosè tỹruose įsìrengė stovỹklą. Teñ palapinės Izraèlis pasistãtė tiẽs kálnu.

Mõzė užlìpo pàs Diẽvą. Nuõ kálno jám Viẽšpats sušùko: „Tù štaĩ ką̃ paskélbk Jokũbo namáms ir pranèšk Izraèlio vaikáms: ‚Jũs pãtys regėjote, ką̃ padariaũ egiptiẽčiams, kaĩp jùs nešiaũ lýg erẽlio sparnaĩs ir atsivedžiau Į̃ šitą viẽtą.

Tàd, jéigu klausýsite mãnojo balso — laikýsitės màno sándoros, jũs bũsite ypatìnga màno nuosavýbė visų̃ tautų̃ tárpe. Jùk mán priklaũso vìsas pasáulis, bèt jũs mán bũsite kunigų̃ karalỹstė, šventóji tautà' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 99, 2. 3. 5 (P.: 3c)

P. Ẽsam Diẽvo liáudis, jõ kaĩmenės ãvys.

2 Vìsos šãlys, džiũgaukit Diẽvui,
jám tarnáukite liñksmos,
jõ akìvaizdon žeñkit džiaugsmìngai! — **P.**

3 Jìs tìkras Diẽvas, žinókit!
Jìs mùs sukũrė, ẽsam jõ žmónės,
ẽsam jõ liáudis, jõ kaĩmenės ãvys. — **P.**

5 Viẽšpats jùk gẽras ir gailestìngas peř ámžius,
ir peř kartų̃ kartàs mùms atsidãvęs. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 5, 6—11

Mus sutaikino su Dievu jo Sūnaus mirtis,
juo labiau mus išgelbės jo gyvybė

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Mùms dár tebẽsant silpníems, Krìstus sàvo metù nùmirė ùž bedieviùs. Vargù, ař kàs sutiktų miřti ùž teĩsųjį; nebeñt kàs rýžtųsi numiřti ùž gẽradarį. Õ Diẽvas mùms paródė sàvo méilę tuõ, kàd Krìstus nùmirė ùž mùs, kaĩ mẽs tebebùvome nusidėjėliai.

Tàd dár tikriaũ dabaĩ, kaĩ ẽsame nutéisinti jõ kraujù, mẽs bũsime jõ išgélbėti nuõ rūsčiõs bausmẽs. Jéigu, kaĩ dár bùvome príešai, mùs sutáikino sù Dievù jõ Sūnaũs mirtìs, taĩ juõ labiaũ mùs išgélbės jõ gyvýbė, kaĩ jaũ ẽsame sutáikinti. Neganà tõ,— mẽs dár gãlime didžiúotis Dievù peĩ mũsų Viẽšpatį Jėzų Krìstų, kurìs mùs sutáikino.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mk 1, 15

P. Aleliùja. — Prisiartino Diẽvo karalỹstė.
Atsiveĩskite ir tikėkite Evangėlija! —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 9, 36 — 10, 8

Jėzus pasišaukė dvylika mokinių ir išsiuntė juos

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Matýdamas miniàs, Jėzus gailėjosi žmoniũ, nès jiẽ bùvo suvaĩgę ir apleistì, lýg ãvys bė piemeñs. Tuomėt jìs tãrė mokiniáms: „Pjūtìs dìdelė, õ darbiniñkų mãža. Meĩskite pjūtiẽs šeimininką, kàd atsiųstų darbiniñkų į sàvo pjũtį".

Pasišaũkęs dvýlika mokiniũ, Jėzus sùteikė jíems vaĩdžią netyrósioms dvãsioms, kàd išvarinėtų jàs ir gýdytų įvairiàs ligàs beĩ nėgales.

Dvýlikos apãštalų vardaĩ: pirmàsis Sìmonas, pavadìntas Petrù, ir jõ brólis Andriẽjus; Zebediẽjaus sūnùs Jokũbas ir jõ brólis Jõnas; Pilỹpas ir Baltramiẽjus; Tòmas ir muĩtininkas Mãtas; Alfiẽjaus sūnùs Jokũbas ir Tãdas; Sìmonas Kananiẽtis ir Jùdas Iskarijõtas, kurìs paskuĩ išdavė jį.

Šìtuos dvýlika Jėzus išsiuntė, dúodamas jíems nuródymų: „Nenuklýskite pàs pagónis ir neužsùkite į sama-

riẽčių miestùs. Verčiaũ lankýkite pražùvusias Izraèlio namų avìs. Eĩkite ir skélbkite, jóg prisiartino dangaũs karalỹstė. Gýdykite ligónius, prikélkite mìrusius, nuvalýkite raupsúotus, išvarinėkite dèmonus. Dovanaĩ gãvote, dovanaĩ ir dúokite!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 20, 10—13

Dievas gelbi varguolio gyvybę iš nedorėlių rankų

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

Girdėjau daũgelį šnãbždant— víen siaũbas apliñkui: „Įdúokite jį, ir mẽs jį apskųsime!" Artimiáusi màno pažįstamì láukia, kàd àš pargriúčiau: „Galbũt jis duõsis apgáuti: tadà mẽs priẽ jõ prieĩtume ir jám atsikeršytume".

Bèt Viẽšpats sù maniñ tařtum tvìrtas kariũnas. Todẽl màno pérsekiotojai kluñpa ir nepakỹla. Jiẽ žlùgs negarbìngai, niẽko nepẽšę, užsitráukę víen ámžiną, neužmiršta mą gėdą.

Bèt tù, kareivìjų Viẽšpatie, ištiri teĩsųjį, pérmatai vìdų ir šìrdį. Tegùl àš regėsiu tàvo jíems keršta, nès táu patikėjau sãvąją bỹlą.

Giedókite Viẽšpačiui, šlóvinkite Viẽšpatį! Jìs gélbi varguõlio gyvýbę iš nedõrėlių rañkų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 68, 8—10. 14 ir 17. 33—35 (P.: 14c)

P. Manè išklausýsi, Viẽšpatie, nès tù didžiaĩ gẽras.

8 Dẽl tavẽs mán teñka kentėti užgáules,
tùri raudonúot véidas,

9 Esù sàvo bróliams svẽtimas tãpęs,
nèbe giminẽ vaikáms tõs pačiõs móčios.
10 Kadángi uõliai rū́pinaus tàvo šventóve,
manè niẽkina tiẽ, kuriẽ tàve užgauliója. — **P.**

14 Bèt àš į̃ tavè, õ Diẽve, kreipiúosi:
jaũ mẽtas táu, Viẽšpatie, bū́t malonìngam.
Manè išklausýsi, nès tù didžiaĩ gẽras,
teĩkiantis ìštikimą sàvo pagálbą.
17 Õ Viẽšpatie, mán atsiliẽpki — tù malonìngas,
gerùmas tàvo bekrãštis,—
į̃ manè teĩkis pažveĺgti! — **P.**

33 Kélkit gálvas aukštỹn, nuolankíeji, pradžiùkit!
Teatgìs šìrdys tų̃, kuriẽ Diẽvo íeško.
34 Beturčiùs Viẽšpats gir̃di,
neniẽkin savų̃jų, apkaltų̃ grandìnėm.
35 Gar̃bę tedúoda dangùs jám ir̃ žẽmė,
jū́rų platýbės ir̃ kàs josè gýva. — **P.**

Antrasis skaitinys

Rom 5, 12—15

Ne taip yra su dovana, kaip su kalte

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Kaĩp per̃ víeną žmõgų núodėmė įẽjo į̃ pasáulį, õ per̃ núodėmę mirtìs, taĩp mirtìs prasìskverbė į̃ visùs žmónes, nès visì nusidė́jo. —

Núodėmė bùvo pasáulyje ir̃ ikì įstãtymo, bèt, nẽsant įstãtymo, núodėmė negalė́jo bū́ti įskaĩtoma. Vìs dėltõ nuõ Adõmo ikì Mõzės viešpatãvo mirtìs nètgi tíems, kuriẽ nebùvo padãrę núodėmių, panašių̃ į̃ nusikaltìmą Adõmo, kurìs bùvo Bū́simojo pirmãvaizdis. —

Bèt nè taĩp yrà sù dóvana, kaĩp sù kaltè. Jéi dẽl víeno žmogaũs nusidėjìmo turė́jo mir̃ti daũgelis, taĩ dár la-

biaũ Diẽvo malónė iř víeno žmogaũs, Jėzaus Krìstaus, malónės dovanà sù kaupù atitẽko daugýbeį.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 15, 26b. 27a

P. Aleliùja. — Tiesõs Dvasià toliaũ liùdys apiẽ manè, — sãko Viẽšpats. —
Iř jũs liùdysite. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 10, 26—33

Nebijokite tų, kurie žudo kūną

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus bylójo apãštalams:

„Nebijókite žmoniũ. Jùk nėrà niẽko ùždengta, kàs nebùs atidengta, iř niẽko pàslėpta, kàs nepasidarỹs žìnoma. Ką̃ jùms kalbù tamsojė, sakýkite viduř dienõs, iř ką̃ šnibždù į̃ aũsį, gařsiai skélbkite nuõ stogų̃.

Nebijókite tų̃, kuriẽ žùdo kū́ną, õ negãli užmùšti síelos. Verčiaũ bijókite tõ, kurìs gãli pražudýti iř síelą, iř kū́ną pragarė. Ařgi nė dù žvìrbliai parduodamì ùž skatìką? Iř vìs dėltõ nẽ víenas ìš jų̃ nekriñta žẽmėn bė júsų Tėvo vãlios. Õ júsų nètgi visì galvõs plaukaĩ suskaitýti. Tàd nebijókite! Jũs nepalýginti vertesnì ùž áibes žvìrblių.

Kàs išpažiñs manė žmonių̃ akìvaizdoje, iř àš jį̃ išpažìnsiu sàvo dañgiškojo Tėvo akìvaizdoje. Õ kàs išsigiñs manę̃s žmonių̃ akìvaizdoje, iř àš jõ išsigìnsiu sàvo dañgiškojo Tėvo akìvaizdoje".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Kar 4, 8—10. 14—16a

Tas vyras yra šventas Dievo žmogus

Ìš antrõsios Karãlių knỹgos.

Víeną diẽną Eliziẽjus atvỹko į Šunèmą. Tenaĩ gyvẽno kilmìnga móteris, kurì jį užprãšė pàs savė vakariẽnės. Vėliaũ, kadà bekeliãvęs prõ šãlį, jìs nuõlat užsùkdavo pàs ją vakariẽnės. Õ kařtą jinaĩ sàvo výrui pasãkė: „Žinaũ, jóg tàs výras, kurìs pàs mùs apsilañko, yrà šveñtas Diẽvo žmogùs. Išmůrykime jám viršujė kambarẽlį; tenaĩ pastatýkime lóvą, stãlą, kẽdę ir žibiñtą. Kadà jis pàs mùs beužeĩtų, galẽs tenaĩ apsistóti".

Kařtą vẽl apsilañkęs, Eliziẽjus pakláusė sàvo tařną Gehãzį, ką dẽl tõs móters padãrius. Tasaĩ atsãkė: „Jinaĩ netùri sūnaũs, õ jõs výras — nusẽnęs". Tadà jìs pàliepė: „Pakviẽsk jã!" Tasaĩ pavadìno. Kaĩ jì pasiródė priẽ dùrų, ją Eliziẽjus patìkino: „Ateĩnančiais mẽtais — Diẽvas duõs — apiẽ šį laĩką tù glamonėsi sūnẽlį".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 88, 2—3. 16—17. 18—19 (P.: 2a)

P. Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peř ámžius.

2 Àš, Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peř ámžius,
kartũ kartóms sàvo bùrna gársinsiu tàvo ištikimýbę.
3 Jùk pasakýta: „Sántarvės malónė užtikrinta ámžiams".
Tvirtà kaĩp dangùs tàvo, Diẽve, ištikimýbė. — **P.**

16 Laimìnga tautà, kurì tavė gárbinti móka džiaugsmìngai,
tàvo véido šviesõs apšviestà jì gyvẽna.
17 Nuõlat lìnksmina jã tàvo vařdas,
didžiúojas jì tàvo teisýbe. — **P.**

18 Jõs galýbę spindesỹs tàvo puõšia,
mẽs stìprūs tàvo malóne.
19 Jùk Viẽšpaties rañkoj yrà mūsų skỹdas,
Visagãlio žiniõj ir Izraėlio karãlius. —

P. Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peř ámžius.

Antrasis skaitinys Rom 6, 3—4. 8—11

Krikštu mes esame kartu su juo palaidoti,
kad pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs visì, pakrikštytieji Krìstuje Jėzuje, ẽsame pakrìkštyti jõ mirtyjė. Taĩgi krikštù mẽs ẽsame kartù sù juõ paláidoti mirtyjė, kàd kaĩp Jėzus bùvo prikéltas iš numìrusių Tėvo šlovìnga galià, taĩp ir mẽs pradėtume gyvénti atnaũjintą gyvẽnimą.

Jéigu mẽs ẽsame mirę sù Krìstumi, tikime ir gyvénsią sù juõ. Mẽs žìnome, kàd prisikėlęs iš numìrusių, Krìstus daugiaũ nebemìršta; mirtìs jám nebetùri gãlios. Kàd jìs nùmirė, taĩ nùmirė núodėmei kařtą visíems laikáms, õ kàd gyvẽna — gyvẽna Diẽvui. Taĩp ir jũs laikýkite savė mìrusiais núodėmei, õ gyvaĩs Diẽvui Krìstuje Jėzuje.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Pt 2, 9

P. Aleliùja. — Jũs išrinktóji giminė̃,
karãliškoji kunigỹstė, šventóji tautà;
gársinkite šlovìngus dárbus tõ,
kuris pàšaukė jùs
ìš tamsýbių į̃ sàvo nuostãbią šviẽsą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 10, 37—42

Kas neima kryžiaus — nevertas manęs.
Kas jus priima, tas mane priima

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Mãtą.

Jëzus bylójo sàvo apãštalams:

„Kàs mýli tëvą ar̃ mótiną labiaũ ùž manè — never̃tas manę̃s. Kàs mýli sū́nų ar̃ dùkterį labiaũ ùž manè — never̃tas manę̃s. Kàs nèima sàvo krỹžiaus ir̃ nèseka pãskui manè — ir̃gi never̃tas manę̃s. Kàs išsáugo sàvo gyvýbę, praràs ją̃, õ kàs prarañda sàvo gyvýbę dẽl manę̃s — atràs ją̃.

Kàs jùs prìima, tàs manè prìima. Õ kàs prìima manè, prìima tą̃, kurìs yrà manè siuñtęs.

Kàs prìima prãnašą dẽl tõ, kàd jìs prãnašas, gaũs prãnašo ùžmokestį. Kàs prìima teĩsųjį dẽl tõ, kàd jìs teisùsis, gaũs teĩsiojo ùžmokestį.

Ir̃ kàs paduõs beñt taũrę šálto vandeñs atsigérti vienám ìš šìtų žmonẽlių dẽl tõ, kàd jìs yrà màno mokinỹs,— ìš tiesų̃ sakaũ jùms,— tasaĩ nepraràs sàvo ùžmokesčio".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

XIV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Zch 9, 9—10

Štai pas tave atkeliauja tavo karalius

Ìš prãnašo Zacharìjo knỹgos.

Džiaugsmìngai šū́kauk, Siòno dùkra! Džiū́gauk, Jerùzalės dùkra: štaĩ pàs tavė atkeliáuja tàvo karãlius. Jisaĩ teisìngas, padẽs táu, kuklùs ir̃ jója añt ãsilo, añt ãsilės jaunìklio. Tuomèt sunaikìnsiu Efraìmo kovõs veži-

mùs iř Jerùzalės žirgus; bùs pérlaužtas kãriškas lañkas. Jisaĩ skelbs taĩką tautóms, iř jõ valdžià siẽks nuõ Jűros lìg Jűros, nuõ Eufrãto lìgi žẽmės pakraščių.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 144, 1—2. 8—9. 10—11. 13cd—14 (P.: plg. 1)

P. Diẽve, màno Valdõve, àš tàvo vařdą gárbinsiu ámžiais.
Arba: Aleliùja.

1 Diẽve, màno Valdõve, àš tavè šlóvinsiu,
àš tàvo vařdą gárbinsiu ámžiais.
2 Nóriu kasdiẽn tavè šlóvint,
tãvąjį vařdą trókštu gárbinti ámžiais. — **P.**

8 Viẽšpats švelnùs, gailestìngas,
didžiaĩ malonìngas, rűstaut negreĩtas.
9 Viẽšpats visíems yrà gẽras,
sàvo visíems kūriniáms gailestìngas. — **P.**

10 Diẽve, tegù visì tvariniaĩ táu dėkója,
tegù tavè gárbina ištikimíeji.
11 Tegù jiẽ skélbia tàvo karalỹstės kilnùmą,
tegù gársina tàvo galýbę. — **P.**

13 Kàs Diẽvo ištarta — tìkra,
kàs jõ padarýta — tàs šveñta.
14 Klumpantį Viẽšpats prilaĩko,
parpúolusiam pàdeda vẽl atsistóti. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 9. 11—13

Jei dvasia marinate kūniškus darbus — gyvensite

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Jũs nẽsate kűniški, bèt dvãsiški, jéi tìk Diẽvo Dvasià gyvẽna jumysė. Õ kàs netùri Krìstaus Dvãsios, tàs nėrà

jõ. Jéi jumysė gyvẽna Dvasià tõ, kurìs Jėzų prikẽlė ìš numìrusių, taĩ jìs — prikẽlęs ìš numìrusių Krìstų Jėzų — atgaiviñs ir̃ jũsų mirtìnguosius kū́nus sàvo Dvasià, gyvẽnančia jumysė.

Taĩgi, bróliai, mẽs nẽsame skolìngi kū́nui, kàd gyvéntume pagaĩ kū́ną. Jéi jũs gyvẽnate pagaĩ kū́ną — miřsite. Bèt jéi dvasià marìnate kū́niškus dárbus — gyvénsite.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 11, 25

P. Aleliùja. — Šlovẽ táu, Tẽve,
dangaũs ir̃ žẽmės Viẽšpatie,
kàd karalỹstės pãslaptis
apréiškei mažutẽliams. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 11, 25—30

Aš romus ir nuolankios širdies

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Anuõ metù Jėzus bylójo:

„Àš šlóvinu tavė, Tẽve, dangaũs ir̃ žẽmės Viẽšpatie, kàd pàslėpei taĩ nuõ išmintìngųjų ir̃ gudriū̃jų, õ apréiškei mažutẽliams. Taĩp, Tẽve, nès táu taĩp patiko. Viskas mán yrà màno Tẽvo atidúota; ir̃ niẽkas nepažį́sta Sūnaũs, tìk Tẽvas, neĩ Tẽvo niẽkas nepažį́sta, tìk Sūnùs ir̃ kám Sūnùs panorẽs apréikšti.

Ateĩkite pàs manè visì, kuriẽ vařgstate ir̃ ẽsate prislėgtì: àš jùs atgaivìnsiu! Imkite añt sàvo pečių̃ màno jùngą ir̃ mókykitės ìš manę̃s, nès àš romùs ir̃ nuolankiõs širdiẽs, ir̃ jũs ‚ràsite sàvo síeloms ãtgaivą'. Màno jùngas švelnùs, màno naštà lengvà".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

XV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 55, 10—11

Lietus drėkina žemę, kad želtų

Iš prãnašo Izaìjo knỹgos.

„Kaĩp lietùs iř sniẽgas nukriñta iš dangaũs iř tenaĩ nebegrį̀žta, bèt drėkìna žẽmę, kàd dýgtų iř žéltų, kàd nèštų sėjė̃jui sė̃klos iř válgytojui dúonos, taĩp žõdis, išeĩnąs iš màno burnõs; jisaĩ pàs manè nesugrį̀žta beř gžd̃žias — įvýkdo, kõ nóriu, atliẽka, kám siųstas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 64, 10abcd. 10e—11. 12—13. 14 (P.: Lk 8, 8)

P. Grūdaĩ nukrìto į̃ gẽrą žẽmę iř išáugę dãvė deř̃lių.

10 Lankaĩ tù, Viẽšpatie, žẽmę, drẽgmę jái dúodi,
rū́pini gaũsiai.
Pìlnos vandeñs Diẽvo ùpės...
Tù auginì žmõgui jãvą. — **P.**

Jám žẽmę parengì šitaip:
11 diř̃vos vãgą paláistai, sulýgini gruñstą,
lietumì padaraĩ jį̃ minkštèsnį,
paláimini dýgstantį grū́dą. — **P.**

12 Iř kuř̃ tìk tàvo lankýta,
visuř̃ gausùs deř̃lius,
mẽtinis tàvo geradarýbių vainìkas.
13 Dykumõj vẽši ganỹklos,
iř̃ kaĩvos klẽsti, žaliúoja. — **P.**

14 Čià laukuosè pasklìdusios kaĩmenės gãnos,
tař̃psta klóniuose jãvas,
táu skañba daĩnos iř̃ gíesmės. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 18—23

Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo vaikai

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Àš manaũ, jóg šiõ laĩko kentẽjimai nereikšmìngi, lýginant juõs sù būsimąja garbė, kurì mumysė bùs apreikštà. Kūrinijà sù ilgesiu láukia, kadà bùs apreikštì Diẽvo vaikaĩ. Màt kūrinijà bùvo pajungtà tuščióms pastangóms,— nè sàvo nóru, bèt pavergẽjo valià,— sù viltimì, kàd iř patì kūrinijà bùs išvadúota iš pragaištiẽs vergóvės iř įgìs Diẽvo vaikų̃ garbẽs láisvę.

Jùk mẽs žìnome, kàd visà kūrinijà ikì šiõl tebedúsauja iř tebesikankìna. Iř nè tìk jì, bèt iř mẽs pãtys, kuriẽ tùrime dvãsios prãdmenis,— iř mẽs dejúojame, laukdamì įsűnijimo iř műsų kűno atpirkìmo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Sẽkla yrà Diẽvo žõdis, õ sėjẽjas — Krìstus. Kàs jį̃ atrañda, gyveñs peř ámžius. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 13, 1—9. (10—23)

Sėjėjas išsirengė sėti

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĪ Mãtą.

Vìeną diẽną, išẽjęs iš namų̃, Jėzus sėdẽjo añt ẽžero krañto. Priẽ jõ susiriñko didžiùlė minià; todẽl jìs įlìpo į̃ váltį iř atsisẽdo, õ visì žmónės stovẽjo pakrántėje. Iř jìs daũg jíems kalbẽjo palýginimais.

Jìs sãkė: „Štaĩ sėjėjas išsìrengė sėti. Jám besėjant, vienì grūdaĩ nukrìto priẽ kẽlio, ir̃ atskrìdę paũkščiai juõs sùlesė. Kitì nukrìto añt uolų̃, kuř bùvo nedaũg žẽmės. Jiẽ netrùkus sudýgo, nès neturėjo gilèsnio žẽmės slúoksnio. Sáulei patekėjus, daigaĩ nuvýto ir̃, neturėdami šaknų̃, sudžiū́vo. Kitì grūdaĩ nukrìto tar̃p erškẽčių. Erškẽčiai išáugo ir̃ nùsmelkė juõs. Dár kitì nukrìto į̃ gẽrą žẽmę ir̃ dãvė deř̃lių: vienì šimteriópą, kitì šešiasdešimteriópą, dár kitį̀ trisdešimteriópą.

Kàs tùri ausìs, teklaũso!"

Priẽję mokiniaĩ pakláusė: „Kodẽl jíems kalbì palýginimais?"

Jėzus atsãkė: „Jùms léista pažìnti dangaũs karalỹstės pãslaptis, õ jíems neléista. Màt, kàs tùri, tám bùs dúota, ir̃ jìs turẽs sù peř̃tekliumi, õ iš netùrinčio bùs àtimta ir̃ taĩ, ką̃ jìs tùri. Àš jíems kalbù palýginimais todẽl, kàd jiẽ žiūrėdami nemãto, klausýdami negirdi ir̃ nesuprañta. Jíems pìldosi Izaìjo pranašỹstės žõdžiai:

‚Girdėti girdėsite, bèt nesupràsite, žiūrė̃ti žiūrėsite, bèt nematýsite. Šitų žmoniū̃ širdìs aptùko. Jiẽ prastaĩ girdė̃jo ausimìs ir̃ užmérkė akìs, kàd kařtais nepamatýtų akimìs, neišgirs̃tų ausimìs, nesupràstų širdimì ir̃ neatsiveř̃stų, ir̃ àš jū̃ nepagýdyčiau'.

Todẽl paláimintos jū́sų ãkys, nès mãto, ir̃ jū́sų aũsys, nès girdi. Ìš tiesų̃ sakaũ jùms: daũgel pranašų̃ ir̃ teisiū̃jų tróško išvýsti, ką̃ jũs mãtote, bèt neišvýdo, ir̃ išgirs̃ti, ką̃ jũs girdite, bèt neišgirdo.

Õ jũs nũn pasiklausýkite palýginimo apiẽ sėjėją. Pàs kiekvíeną, kurìs girdi kaĩbant apiẽ karalỹstę ir̃ nesuprañta, ateĩna piktàsis ir̃ išplė̃šia, kàs bùvo pasėta širdyjė. Taĩ ir̃ yrà pasėlỹs priẽ kẽlio.

Pasėlỹs añt uolų̃ — taĩ tasaĩ, kurìs, girdėdamas žõdį, tuojaũ sù džiaugsmù jį̃ prìima. Tačiaũ jis bė̀ šaknų̃ — nepastovùs žmogùs. Ištìkus kókiai nėgandai ar̃ pérsekiojimui dėl žõdžio, jìs lengvaĩ atpúola.

Pasėlỹs tarp erškėčių — taĩ tàs, kurìs klaũso žõdžio, bèt šiõ pasáulio rūpesčiai iř turto apgáulė nustelbia žõdį, iř jìs liẽka nevaisìngas.

Pasėlỹs gerojė žẽmėje — tasaĩ, kurìs girdi iř suprañta žõdį; tàs iř dúoda deřlių: kàs šimteriópą, kàs šešiasdešimteriópą, õ kàs trisdešimteriópą".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XVI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 12, 13. 16—19

Tu ir nusidėjus jiems leisi sugrįžti

Ìš Išmintiẽs knỹgos.

Nėrà kìto Diẽvo — tìk tù esì víenas,
kuřs vìsa ką tvařko didžiaĩ rūpestìngai.
Todẽl táu nereĩkia kám nórs dár įródyt,
jóg tàvo sprendìmai tikrì iř teisìngi.

Tù dìdis, galìngas, tačiaũ iř teisìngas.
Visíems viešpatáuji, visíems iř atléidi.
Tù sàvo galýbę tìk tám teparódai,
kàs nepripažįsta, jóg jì neribóta.
Iř tuõs, kuriẽ tàvo galýbės nepáiso,
tù prìverstas baũsti dẽl jũ įžūlùmo.

Naudódamas gãlią, švelniáusiai ją táikai —
teisì išmintìngai, visàd gailestìngai,
nórs vìsa, ką nóri, galì padarýti.
Ìš tõ, kaĩp elgíesi, visì pasimóko:
žmogùs kitám žmõgui — bičiùlis iř draũgas.
Savíesiems vaikáms palikaĩ giẽdrą vìltį,
jóg iř nusidėjus jíems léisi sugrįžti.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 85, 5—6. 9—10. 15—16a (P.: 5a)

P. Viẽšpatie, tù meilùs, malonìngas.

5 Viẽšpatie, tù meilùs, malonìngas
iř gailestìngas visíems, kuriẽ tavęs šaũkias.
6 Viẽšpatie, màno maldõs paklausýki,
pasidoměki, kõ gařsiai maldáuju. — **P.**

9 Vìsos tàvo sutvértosios taũtos
eĩs tavęs, Viẽšpatie, gárbint,
skelbs tàvo vařdą.
10 Tù esì dìdis iř stebuklìngas,
tù, tiktaĩ tù esì Diẽvas! — **P.**

15 Bèt tù, Viẽšpatie, Diẽve gailestìngas iř malonìngas,
rũstaut negreĩtas, geriáusias, ištikimiáusias.
16 Žveĩk į manè iř manęs pagailěki,
dúok sàvo tařnui stiprýbę. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 26—27

Dvasia užtaria mus neišsakomais maldavimais

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Dvasià ateĩna pagálbon mũsų silpnùmui. Mẽs jùk nežìnome, kõ turẽtume deramaĩ melsti, todẽl patì Dvasià ùžtaria mùs neišsãkomais maldãvimais. Širdžių Tyrẽjas žìno Dvãsios siekimùs, kàd jì ùžtaria šventúosius pagaĩ Diẽvo nórą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 11, 25

P. Aleliùja. — Šlovẽ táu, Tẽve,
dangaũs iř žẽmės Viẽšpatie,
kàd karalỹstės pãslaptis
apréiškei mažutẽliams. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 13, 24—31. (31—43)

Palikite abejus augti iki pjūčiai

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pàteikė minióms palýginimą:

„Sù dangaũs karalystė yrà kaĩp sù žmogumì, kurìs pasėjo sàvo diřvoje gėrą sėklą. Žmonėms bemiẽgant, atėjo jõ príešas, pasėjo kviečiuosė ráugių iř nuẽjo sáu.

Kaĩ želmuõ paũgėjo iř išpláukėjo, pasiródė iř ráugės. Šeimininko tarnaĩ atẽjo iř kláusė: ‚Šeimininke, ařgi nè gėrą sėklą pasėjai sàvo laukė? Ìš kuřgi atsirãdo ráugių?' Jìs atsãkė: ‚Taĩ padãrė màno príešas'. Tarnaĩ pasisiúlė: ‚Jéi nóri, mẽs eĩsime iř jàs išriñksime'. Jìs atsãkė: ‚Nè, kàd kařtais, rinkdamì ráuges, neišráutumėte kartù sù jomìs iř kviečių. Palìkite ãbejus áugti ikì pjūčiai. Pjūtiẽs metù àš pasakýsiu pjovėjams: ‚Pirmiaũ išriñkite ráuges iř surìškite į pėdeliùs sudẽginti, õ kviečiùs sukráukite į màno klúoną' ".

Jėzus pàteikė jíems dár víeną palýginimą: „Sù dangaũs karalystė yrà kaĩp sù garstýčios grūdeliù, kurį žmogùs ẽmė iř pasėjo sàvo diřvoje. Nórs jìs mažiáusias ìš visų sėklų, bèt užáugęs ẽsti didėsnis ùž daržóves iř pavířsta medeliù, taĩp kàd padángių sparnuõčiai àtskrenda iř susìsuka lizdùs jõ šakosė".

Jìs pasãkė iř dár kìtą palýginimą: „Sù dangaũs karalystė yrà kaĩp sù ráugu, kurį móteris ẽmė iř įmaĩšė trijuosė saikuosė mìltų, iř nuõ jõ vìskas įrūgo".

Vìsa taĩ Jėzus bylójo minióms palýginimais, iř bė palýginimų jìs jíems nekalbėjo. Išsipìldė, kàs bùvo prãnašo pasakýta: „Àš atvérsiu sàvo bùrną palýginimais, išpãsakosiu nuõ pasáulio sukūrìmo pàslėptus dalykùs".

Paléidęs miniàs, Jėzus keliãvo namõ. Priẽ jõ priẽjo mokiniaĩ iř prãšė: „Išáiškink mùms palýginimą apiẽ ráuges diřvoje". Jìs atsìliepė:

„Sėjantỹsis gẽrą sẽklą yrà Žmogaũs Sūnùs. Dirvà — taĩ pasáulis. Gerà sẽkla — karalỹstės vaikaĩ, õ ráugės — pìktojo vaikaĩ. Jàs pasẽjęs príešas — vélnias. Pjūtìs — taĩ pasáulio pabaigà, õ pjovẽjai — angelaĩ.

Taĩgi, kaĩp sùrenkamos iř sudẽginamos ráugės, taĩp bùs iř pasáulio pabaigojė. Žmogaũs Sūnùs išsiųs sàvo ángelus, tiẽ išránkios iš jõ karalỹstės visùs papìktintojus beĩ nedõrėlius iř įmės juõs į žiorúojančią krósnį. Teñ bùs veřksmas iř dantų griežimas. Tuomèt teisíeji spindės kaĩp sáulė sàvo Tẽvo karalỹstėje.

Kàs tùri ausìs, teklaũso!"

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XVII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 3, 5. 7—12

Prašei sau išmanymo

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Nãktį peř sãpną Saliãmonui pasiródė Viẽšpats iř sãko: „Prašýk, kõ tìk nóri, iř àš táu dúosiu".

Saliãmonas tãrė: „Dabař, màno Viẽšpatie Diẽve, tù sàvo tařną paskýrei karãliumi viẽtoj jõ tẽvo Dóvydo. Bèt àš tebesù labaĩ jáunas iř nemóku, kaĩp prìdera elgtis karãliui. Jùk tàvo tařnas vadováuja taũtai, kurią tù esì išsiriñkęs; tái dìdelei taũtai, kuriõs dẽl gausýbės negãlima neĩ suskaitýti, neĩ nustatýti. Tàd dúok sàvo tařnui nuovõkią šìrdį, kàd jìs tàvo taũtą mokẽtų valdýti iř gẽra nuõ pìkta atskìrti! Kitaĩp kàs įsténgtų valdýti šią taũtą didžiùlę?"

Iř Viẽšpačiui patìko, kàd Saliãmonas prãšė tókio dalỹko. Todẽl jám Diẽvas atsãkė: „Kadángi meldeĩ manè šìto, kadángi prašeĩ sáu nè ìlgo gyvẽnimo, tuřtų ař príešų mirtiẽs, bèt išmãnymo teisìngiems sprendìmams darý-

ti, taĩ àš tàvo prãšymą nóriai patènkinsiu: àš dúodu táu šìrdį, tókią išmintìngą beĩ supratìngą, jóg ikì tavęs dár nebùvo iř põ tavęs nebùs tókio, kurìs táu prilýgtų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 118, 57 ir 72. 76—77. 127—128. 129—130 (P.: 97a)

P. Viẽšpatie, tàvo įstãtymą àš karštaĩ mýliu!

57 Sakaũ Diẽvui: tokià dalià màno —
tàvo žõdžių laikýtis.
72 Mán tàvo paskélbtas Teisýnas — dìdelis tuřtas,
brangèsnis ùž áuksą, sidãbrą. — **P.**

76 Tàvo gerùmas manè tepagúodžia,
kaĩp esì sàvo tařnui žadějęs.
77 Bũk gailestìngas, iř ašaĩ gyvénsiu,
nès manè tàvo įstãtymas žãvi. — **P.**

127 Tàvo nuródymai brangesnì mán ùž áuksą,
mielesnì ùž grýnąjį áuksą.
128 Tõ dẽlei tvarkaũsi pagaĩ visùs tàvo núostatus,
pakęst negaliù jokių mẽlo vìngių. — **P.**

129 Tàvo pótvarkiai iš tiesų stebuklìngi,
todẽl màno síela juõs sérgi.
130 Tàvo žõdžių skaidrùmas apšviẽčia,
neišmãnėlius gãli pamókyt. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 28—30

Jis iš anksto paskyrė mus tapti panašiais
į jo Sūnaus pavidalą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs žìnome, kàd viskas išeĩna į gẽra mýlintiems Diẽvą, bũtent jõ valià pašauktiesiems. Õ kuriuõs jìs iš añks-

to numãtė, tuõs iš añksto ir paskýrė tàpti panašiaĩs į jõ Sūnaũs pavìdalą, kàd šis bútų pìrmgimis daũgelio brólių tárpe.

Kuriuõs jìs iš añksto paskýrė, tuõs ir pàšaukė; kuriuõs pàšaukė, tuõs ir nutéisino; kuriuõs nutéisino, tuõs ir išáukštino.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 11, 25

P. Aleliùja. — Šlovẽ táu, Tẽve,
dangaũs ir žẽmės Viẽšpatie,
kàd karalỹstės pãslaptis
apréiškei mažutẽliams. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 13, 44—46. (47—52)

Parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus bylójo minióms:

„Sù dangaũs karalystė yrà kaĩp sù dirvoje pàslėptu lobiù. Atrãdęs jį̃, žmogùs niẽkam nesãko; iš tõ džiaũgsmo eĩna, pardúoda vìsa, ką̃ tùri, ir peřkasi tą̃ dirvą.

Vẽl sù dangaũs karalystė yrà kaĩp sù pirkliù, íeškančiu gražių peřlų. Atrãdęs víeną brángų peřlą, jìs eĩna, pardúoda vìsa, ką̃ tùri, ir nusìperka jį̃".

„Ir vẽl sù dangaũs karalystė yrà kaĩp sù ežerañ mẽtamu tinklù, užgriẽbiančiu įvairiáusių žuvų̃. Kaĩ jìs pìlnas, jį̃ išvelka į krañtą, susẽda ir sùrenka gerąsias į indùs, õ blogąsias išmeta. Taĩp bùs ir pasáulio pabaigojė: išeĩs angelaĩ, išránkios blogúosius iš gerų̃jų tárpo ir įmės juõs į žiorúojančią krósnį. Teñ bùs veřksmas ir dantų̃ griežìmas.

Ar suprãtote vìsa taĩ?"
Jiẽ jám sãko: „Taĩp".
Tuomèt jìs tãrė: „Todẽl kiekvíenas Rãšto áiškintojas, tãpęs dangaũs karalỹstės mókiniu, panašùs į šeimininką, kurìs iškelia iš sàvo lobýno naujų̃ ir senų̃ daiktų̃".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XVIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 55, 1—3

Įsigykite duonos ir valgykite!

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

„Visì, kuriẽ trókštate, ateĩkite priẽ vandeñs! Teateĩna ir tiẽ, kuriẽ pinigų̃ netùri! Įsigýkite dúonos ir válgykite! Ateĩkite, įsigýkite vỹno ir pieno — véltui, bė sidãbro!

Kodẽl sidabrù jũs mókate ùž taĩ, kàs nepamaitìna, ir sàvo ùždarbiu — kàs nepasótina? Todẽl jũs manę̃s paklausýkite — ir válgysite geriáusią maĩstą, gardžiúositės skaniáusiais valgiais!

Ateĩkite pàs manė̃, ausìs ištempę klausýkitės — ir jũs gyvénsite. Àš ámžiną sándorą sù jumìs sudarýsiu, remdamasis malóne, paródyta Dóvydui".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 144, 8—9. 15—16. 17—18 (P.: plg. 16)

P. Viẽšpatie, àtveri sàvo dõsniąją rañką,
mùs maitìndamas sóčiai.

8 Viẽšpats švelnùs, gailestìngas,
didžiaĩ maloningas, rũstaut negreĩtas.

9 Viẽšpats visíems yrà gẽras,
sàvo visíems kūriniáms gailestìngas. —

P. Viẽšpatie, àtveri sàvo dõsniąją rañką,
mùs maitìndamas sóčiai.

15 Į tavè krỹpsta ãkys kiekvíeno,
sàvo metù visíems dúodi pẽno.
16 Àtveri sàvo dõsniąją rañką,
sóčiai maitìndamas vìsa, kàs gýva. — **P.**

17 Kuř Viẽšpats žeñgia — žeñgia teisìngai,
ką̃ jìs padãro, tàs šveñta.
18 Diẽvas artì kiekvieñám, kàs jõ šaũkias,
kiekvienám, kàs ìš tyrõs širdiẽs šaũkias. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 35. 37—39

Jokie kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Kàs gì mùs atskiřs nuõ Krìstaus méilės? Ař vařgas? ař príespauda? ař pérsekiojimas? ař bãdas? ař nuogùmas? ař pavõjus? ař kalavìjas?

Tačiaũ vìsa mẽs lengvaĩ nùgalime dẽlei tõ, kurìs mùs pamìlo. Iř àš esù tikras, kàd neĩ mirtìs, neĩ gyvẽnimas, neĩ angelaĩ, neĩ viešpatỹstės, neĩ dabartìs, neĩ ateitìs, neĩ galýbės, neĩ áukštumos, neĩ gelmės, neĩ jokiẽ kitì kūriniaĩ negalẽs mũsų atskìrti nuõ Diẽvo méilės, kurì yrà mũsų Viẽšpatyje Krìstuje Jėzuje. —

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 4b

P. Aleliùja. — Žmogùs gývas nè víen dúona,
bèt iř kiekvíenu žodžiù,
kurìs išeĩna ìš Diẽvo lūpų. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 14, 13—21

Visi pavalgė iki soties

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Mãtą.

Išgirdęs, kàd Jõnas Krikštytojas mìręs, Jėzus laiveliù nùplaukė į dỹkvietę, į vienumą. Mìnios sužinójo ir iš miẽstų pėsčiomìs nùsekė pãskui. Kaĩ išlìpo į krañtą ir pamãtė daugýbę žmoniũ, Jėzui pagaĩlo jũ, ir jìs išgýdė seĩgančiuosius.

Atẽjus vãkarui, prisiartino mokiniaĩ ir tãrė: „Vietóvė tuščià, ir jaũ vėlùs mẽtas. Atléisk žmónes, kàd, nuẽję į káimus, nusipir̃ktų maĩsto".

Jėzus atsãkė: „Nėrà reĩkalo jíems skìrstytis. Jũs dúokite jíems válgyti".

Jiẽ atsìliepė: „Mẽs čià tetùrime penkìs kepaliukùs dúonos ir dvì žuvìs".

Jėzus tãrė: „Atnèškite mán juõs".

Ir, liẽpęs mìniai susẽsti añt žolẽs, jìs pàėmė penkìs dúonos kepaliukùs ir dvì žuvìs, pàžvelgė į dañgų, sukalbėjo láiminimo maĩdą, láužė ir dãvė mokiniáms, õ tiẽ dalìjo žmonėms. Ir visì paválgė ikì sóties. Ir suriñko lìkusius gabalėliùs, ìš vìso dvýlika pilnų pintìnių. Õ válgytojų bùvo apiẽ penkìs tũkstančius výrų, neskaĩtant móterų ir vaikų.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XIX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 19, 9a. 11—13a

Stok ant kalno prieš Viešpatį

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Atẽjęs lìgi Diẽvo kálno Horèbo, Elìjas užsùko į ùrvą nakvýnės. Į jį štaĩ prabìlo Viẽšpats: „Išeĩk ir stókis añt kálno priẽš Viẽšpatį!"

Ir̃ štaĩ praẽjo Viẽšpats. Pir̃m Viẽšpaties ẽjo stiprùs, smarkùs vė̃jas, draskýdamas kálnus ir̃ daužýdamas uolýnus. Bèt Viẽšpats nebùvo vė̃troje. Põ vė̃tros pakìlo žẽmės drebė̃jimas. Bèt Viẽšpats nebùvo žẽmės drebė̃jime. Põ drebė̃jimo užẽjo ugnìs. Bèt Viẽšpats nebùvo ugnyjė. Praẽjus ùgniai, prasidė̃jo švelnùs, ramùs šlamė̃jimas. Tataĩ išgir̃dęs, Elìjas apsiaustù užsìdengė vė́idą, išẽjo ìš ùrvo ir̃ atsistójo priẽ jõ angõs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 84, 9ab—10. 11—12. 13—14 (P.: 8)

P. Paródyk mùms, Viẽšpatie, sàvo gerùmą,
suteĩk išganìngą pagálbą.

9 Nóriu išgir̃sti, ką̃ Viẽšpats Diẽvas bylója:
jìs skélbia ramýbę sàvo žmonė̃ms — sàvo bičiùliams.
10 Tikraĩ jìs tuõs netrùkus išgélbės, kuriẽ jõ šventaĩ bijo,
ir̃ Diẽvo garbẽ sugrį̃š į̃ mū́s šãlį. — **P.**

11 Susitìks teñ Gailestingùmas ir̃ Ištikimýbė,
pasibučiuõs Taikà sù Teisýbe.
12 Žẽmėje dỹgs Ištikimýbė,
ìš dangaũs pažveĩgs meĩliai Teisýbė. — **P.**

13 Visókių gėrýbių duõs Viẽšpats,
derlìnga bùs mū́sų žẽmė.
14 Teisýbė jõ akìvaizdoj váikščios,
õ jõsios pė̃dõm sėks Diẽvo paláima. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 9, 1—5

Man mieliau būtų pačiam būti atmestam vietoj savo brolių

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Sakaũ tiẽsą Krìstuje, nemelúoju — taĩ liùdija ir̃ màno są̃žinė Šventõjoje Dvãsioje, kàd labaĩ liūdžiù ir̃ nuõlat šìrdį mán skaũda.

Mán mieliaũ bũtų pačiám bũti prakeiktám iř atskirtám nuõ Krìstaus viẽtoj sàvo brólių, tautiẽčių pagal̃ kũną. Jiẽ yrà izraelìtai, tùrintys įsūnỹstę, garbę, sándoras, įstãtymų leidỹbą, Diẽvo gárbinimą iř pãžadus; jíems priklaũso prótėviai, iř iš jų̃ kũno ãtžvilgiu yrà kìlęs Krìstus — visíems viešpatáujantis Diẽvas, šlovìngas peř ámžius. Ãmen!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Ps 129, 5

P. Aleliùja. — Diẽve, tavỹ màno vìltys,
tàvo žodžiù pasìtiki màno síela. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 14, 22—33

Liepk man ateiti pas tave vandeniu

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Mãtą.

Tuojaũ põ miniõs pavalgydìnimo Jėzus prispýrė mókinius sėsti į̃ váltį iř plaũkti pirmà jõ kìtapus ẽžero, kõl jìs atléisiąs mìnią. Atléidęs mìnią, jìs užkópė nuošaliaĩ į̃ kálną meĺstis. Iř atẽjus vãkarui, jìs bùvo teñ víenas.

Tuõ tárpu váltis jaũ tolì tolì nùplaukė nuõ krañto, blãškoma bangų̃, nès pũtė príešingas vėjas. Ketvirtõs naktiẽs sargýbos metù Jėzus atẽjo pàs juõs, žeñgdamas ẽžero paviršiumi. Pamãtę jį̃ eĩnantį viřš vandeñs, mokiniaĩ nusigañdo iř, manýdami, jóg taĩ šmėkla, iš báimės ẽmė šaũkti.

Jėzus tuojaũ juõs prakálbino: „Nusiramìnkite, taĩ àš, nebijókite!"

Pẽtras atsìliepė: „Viẽšpatie, jéi čià tù, liẽpk mán ateĩti pàs tavė vándeniu".

Jìs atsãkė: „Eĩk!"

Pẽtras, išlìpęs iš vãlties, ẽmė eĩti vandeñs paviršiumi iř nuẽjo priẽ Jėzaus. Bèt pamãtęs vėjo smarkùmą, jis nusigañdo iř, pradėjęs skę̃sti, sušùko: „Viẽšpatie, gélbėk manè!"

Tuojaũ ištiẽsęs rañką, Jėzus sùgriebė jį̃ iř tãrė: „Silpnatiki, kõ suabejójai?!" Jíems įlìpus į̃ váltį, vėjas nurìmo.

Tiẽ, kuriẽ bùvo váltyje, pagárbino jį̃, sakýdami: „Tikraĩ tù Diẽvo Sūnùs!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 56, 1. 6—7

Ateivius aš nuvesiu į šventąjį kalną

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats:

„Laikýkitės téisės iř bũkite teisìngi, nès greĩtai ateĩs màno išgãnymas iř pasireĩkš màno teisýbė.

Taĩp pàt ateiviùs, kuriẽ prisijùngė priẽ Viẽšpaties, kàd jám tarnáutų kaĩp jõ darbiniñkai iř mylėtų Viẽšpaties vařdą,— visùs, kuriẽ šveñčia šeštãdienį iř jõ neišniẽkina, kuriẽ laĩkosi màno sándoros, àš nuvèsiu į̃ šveñtąjį kálną iř sàvo maldõs namuosė juõs pripìldysiu džiaũgsmo. Malõnios mán bùs jų̃ dẽginamosios ãtnašos iř skeřdžiamosios aũkos añt màno altõriaus, nès màno namaĩ vadiñsis maldõs namaĩ visóms tautóms".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 66, 2—3. 5. 6 ir 8 (P.: 4)

P. Õ Diẽve, tavė tegárbina taũtos,
tešlóvina vìsos tautẽlės.

[2] Tebũna mùms Diẽvas didžiaĩ malonìngas,
teláimina mùs, giedrù véidu težveĩgia.

3 Tegù jõ žygiùs pažįsta pasáulis,
visų tautų žmónės — jõ išganìngąjį dárbą. — **P.**

5 Visà žmonijà tegù lìnksminas, džiaũgias,
kàd tù tautosè viešpatáuji teisìngai,
pasáuly tautóms vadováuji. — **P.**

6 Õ Diẽve, tavè tegárbina taũtos,
tešlóvina vìsos tautẽlės.
8 Tegù mùs láimina Diẽvas,
pasáulio kraštaĩ tegù jį̃ pageřbia. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 11, 13—15. 29—32

Dievo malonės dovanos ir pašaukimas — neatšaukiami

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Jùms, kìlusiems ìš pagónių, àš sakaũ: bũdamas pagónių apãštalas, àš sténgiuosi išgársinti sàvo tarnỹstę: gálgi pavỹks mán sàvo tautiẽčiuose sukélti pavỹdą ir beñt kaĩ kuriuõs išgélbėti. Nès jéigu jų̃ atmetìmas pasáuliui réiškia sutáikinimą, taĩ ką̃ gì réikštų jų̃ priėmìmas, jéi nè gyvẽnimą, prisikẽlus ìš numìrusių?

Jùk Diẽvo malónės dóvanos ir pašaukìmas — neatšaukiamì. Kaĩp jũs kadáise nebùvote klùsnūs Diẽvui ir dẽl jų̃ neklusnùmo dabař patỹrėte gailestingùmą, taĩp ir jiẽ dabař nepaklũsta dẽl jùms sùteikto pasigailėjimo, kàd dabař ir jiẽ susiláuktų gailestingùmo. Diẽvas visùs uždãrė neklusnumè, kàd visų̃ pasigailėtų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 23

P. Aleliùja. — Jėzus skélbė karalỹstės Evangėliją
ir gýdė visókias nėgales. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 15, 21—28

O moterie, didis tavo tikėjimas!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pasitráukė į Týro ir Sidòno srìtį. Ir štaĩ iš anõ krãšto atẽjo vienà móteris kananiẽtė ir̃ šaũkė: „Pasigailėk manęs, Viẽšpatie, Dóvydo Sūnaũ! Màno dùkterį baĩsiai kankìna dėmonas!" Bèt Jėzus neatsìliepė.

Tuomèt priẽjo mokiniaĩ ir̃ ẽmė jį prašýti: „Išklausýk ją, nès jì sekiója iš paskõs rėkdamà!"

Jėzus tãrė: „Àš esù siųstas tìk pàs pražùvusias Izraėlio namų avìs".

Tadà móteris pribėgusi púolė añt žẽmės, maldáudama: „Viẽšpatie, padėk mán!"

Jìs atsãkė: „Nėdera imti vaikų dúoną ir̃ mèsti šunýčiams".

Õ jì sãko: „Taĩp, Viẽšpatie, bèt ir̃ šunýčiai ėda trùpinius, nukrìtusius nuõ šeimininko stãlo".

Tuomèt Jėzus tãrė jái: „Õ móterie, dìdis tàvo tikėjimas! Tebūniẽ táu, kaĩp prašaĩ". Ir̃ tą pãčią vãlandą jõs duktẽ pasveĩko.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 22, 19—23

Ant jo peties uždėsiu Dovydo namų raktą

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats šventỹklos viršininkui Šèbnui: „Nuveršiu tavè nuõ užimamõs viẽtos, atléisiu tavè ìš tarnýbos. Taĩ bùs tą̃ diẽną, kurią àš pašaũksiu sàvo tarną Eljakìmą, Hilkìjo sū́nų. Àš jį apviĩksiu tàvo dra-

bùžiais, apjúosiu tavája júosta. Į jõ rankàs àš pérduosiu tàvo valdžią, idañt jìs bũtų lýg tėvas Jerùzalės gyvéntojams ir Jùdo namáms.

Añt jõ petiẽs uždėsiu Dóvydo namų rãktą: kaĩ jìs atrakiñs — niẽkas negalės užrakìnti, kaĩ jìs užrakiñs — niẽkas negalės atrakìnti. Àš jį tvirtõn viẽton įkálsiu lýg kuõlą: jìs tàps garbės krėslu sàvo tėvo namáms".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 137, 1—2a. 2bc—3. 6 ir 8bc (P.: 8bc)

P. Viẽšpatie, tù maloningas peř ámžius.
Neatmèski, kàs tàvo rañkų sukùrta!

1 Visà širdimì táu, Diẽve, dėkóju,
kàd išgirdaĩ màno balsą.
Angelų akysė gíedu táu gíesmę,
2 lenkiúosi tàvo šventóvei. — **P.**

Tavájam vařdui dėkóju ùž tàvo malónę, ištikimýbę.
Tavì pažadaĩ pranóko tãvąjį gařsą.
3 Tą diẽną, kadà àš šaukiaũs, manė tù girdėjai,
sustìprinai mãnąją síelą. — **P.**

6 Aukštýbėse jìs viešpatáuja,
bèt žvelgia sù méile į prispaustúosius,
õ išpuĩkėlius stẽbi iš tólo.
8 Viẽšpatie, tù maloningas peř ámžius.
Neatmèski, kàs tàvo rañkų sukùrta! — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 11, 33—36

Iš jo, per jį ir jame yra visa

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Õ Diẽvo turtų, išmintiẽs ir pažinimo gelme! Kokiẽ neištiriamì jõ sprendìmai ir nesusekamì jõ keliaĩ! Ir kàs gì pažìno Viẽšpaties miñtį? Ir kàs bùvo jõ patarẽju? Ar-

bà kàs jám yrà dãvęs pìrmas, kàd jám bűtų atmokėta? Ìš jõ, peř jį iř jamė yrà vìsa. Jám šlovė peř ámžius! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 16, 18

P. Aleliùja. — Tù esì Pẽtras — Uolà;
añt tõs uolõs àš pastatýsiu sàvo Bažnýčią,
iř prãgaro vařtai jõs nenugalės. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 16, 13—20

Tu esi Petras — Uola.
Tau duosiu dangaus karalystės raktus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Atẽjęs į Pilỹpo Cezarėjos apýlinkes, Jėzus pakláusė mókinius: „Kuõ žmónės laĩko Žmogaũs Sűnų?"

Jiẽ atsãkė: „Vienì Jonù Krìkštytoju, kitì Elijù, kitì Jeremijù ař dár kuriuõ ìš pranašų".

Jìs vẽl pakláusė: „Õ kuõ jũs manė laĩkote?"

Tadà Pẽtras prabìlo: „Tù esì Mesìjas, gývojo Diẽvo Sūnùs!"

Jėzus jám tãrė: „Paláimintas tù, Sìmonai, Jónos sūnaũ, nès nė kűnas iř kraũjas taĩ táu apréiškė, bèt màno Tėvas, kurìs yrà dangujė. Iř àš táu sakaũ: tù esì Pẽtras — Uolà; añt tõs uolõs àš pastatýsiu sàvo Bažnýčią, iř prãgaro vařtai jõs nenugalės. Táu dúosiu dangaũs karalỹstės raktùs; ką̃ tù surìši žẽmėje, bùs sùrišta iř dangujė, iř ką̃ atrìši žẽmėje, bùs àtrišta iř dangujė".

Tuomèt jìs griežtaĩ įsãkė sàvo mokiniáms niẽkam neskélbti, kàd jìs yrà Mesìjas.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 20, 7—9

Viešpaties žodis man panieką neša

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

Manè tù patráukei, Viẽšpatie, ir àš esù suviliótas. Manè tù nutvérei ir nugalėjai. Kasdiẽną esù àš pajuõkiamas, kiekvíenas manè pašiẽpia. Kadà tìk kalbù, turiù šaũkti, „Smùrtas ir príespauda" rẽkti. Màt Viẽšpaties žõdis mán pãnieką nẽša, patýčias kasdiẽną.

Buvaũ benuspréndžiąs: „Daugiaũ apiẽ jį negalvósiu ir jõjo vardù nekalbėsiu". Bèt mán bùvo taĩp, lýg ugnìs širdyjè kàd liepsnótų, màno vidujè uždarýta. Ir àš kankinaũsi, norėdamas ją sulaikýti, tačiaũ neįsténgiau.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 62, 2. 3—4. 5—6. 8—9 (P.: 2b)

P. Ilgis tavęs màno síela, Viẽšpatie, màno Diẽve.

2 Õ Diẽve,— tìk tù màno Diẽvas,
nuoširdžiaĩ tavęs íeškau.
Ilgis tavęs màno síela,
trókšta tavęs ir màno kũnas,
kaĩp ištróškus dykỹnė, bè vándenio žẽmė. — **P.**

3 Šventỹkloj apiẽ tavè àš svajóju:
malonù mán matýti tàvo gãlią, tàvo didýbę.
4 Ùž gývastį tàvo malónė brangėsnė, —
šlóvinș tavè màno lũpos. — **P.**

5 Gìrsiu tavè, kõl gyvénsiu,
sàvo rankàs į tavè tiẽsiu.
6 Pértekusi džiùgesio bùs màno síela,
màno lũpos žavẽsis, teĩkdamos šlóvę. — **P.**

8 Tù màno rėmėjas,
àš krýkštauju sparnų tàvo pavėsy.
9 Glaũdžias priẽ tavęs màno síela,
tàvo dešinė manè laĩko. —

P. Ilgis tavęs màno síela, Viẽšpatie, màno Diẽve.

Antrasis skaitinys Rom 12, 1—2

Aukokite savo kūnus, kaip gyvą auką

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Vardañ Diẽvo gailestingùmo àš prašaũ jùs, bróliai, aukóti sàvo kũnus, kaĩp gývą, šveñtą, Diẽvui patiñkančią aũką, kaĩp dvãsinį Diẽvo gárbinimą. Ir nesèkite šiuõ pasáuliu, bèt pasikeĩskite, atsinaũjindami dvasià, kàd galėtumėte suvókti Diẽvo vãlią,— kàs gẽra, tiñkama ir tóbula.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Ef 1, 17—18

P. Aleliùja. — Mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvas
teapšviẽčia mũsų dvãsios akìs,
kàd mẽs pažìntume, kokià yrà viltìs,
į kurią mẽs ẽsame pašauktì. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 16, 21—27

Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pradėjo áiškinti sàvo mokiniáms, kàd jám reĩkia eĩti į Jerùzalę ir daũg iškentėti nuõ tautõs seniũnų, aukštũjų kunigų ir Rãšto áiškintojų, bũti nužudýtam ir trẽčią dieną prisikélti.

Tadà Pẽtras, pasivadinęs jį į šãlį, ẽmė draũsti: „Niekù gývu, Viẽšpatie, táu netùri taĩp atsitìkti!"

Õ jìs atsisùkęs sùbarė Pẽtrą: „Eĩk iš màno akiũ, šėtõne! Tù mán papìktinimas, nès mąstaĩ nè Diẽvo, õ žmoniũ mintimìs".

Tuomèt Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms: „Jéi kàs nóri eĩti pãskui manè, teišsìžada pàts savęs, tepasìima sàvo krỹžių ir tèseka manimì. Kàs nóri išgélbėti sàvo gyvýbę, tàs ją praràs; õ kàs pražùdo gyvýbę dėl manęs, tàs ją atràs. Kokià gì žmõgui naudà, jéigu jìs laimėtų vìsą pasáulį, õ pakeñktų sàvo gyvýbei? Arbà kuõ žmogùs galėtų išsipirkti sàvo gyvýbę?

Nès Žmogaũs Sūnùs ateĩs Tėvo garbėjė sù sàvo angelaĩs, ir tuomèt jìs atlýgins kiekvienám pagaĩ jõ dárbus".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Ez 33, 7—9

Jei tu neperspėtum kaltojo,
tai aš iš tavęs pareikalaučiau ataskaitos už jo kraują

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats:

„Žmogaũ, àš dúodu tavè Izraėlio namáms kaĩp sárgą. Išgirdęs iš màno lūpų žõdį, tù privalaĩ nuõ manęs juõs įspėti. Kuomèt nusikaĩtusiam tarsiu: ‚Reikẽs táu mir̃ti', ir jéigu tù nekalbėsi, įspėdamas kaĩtą pamèsti sãvąjį kẽlią, tuomèt tàs kaltàsis numir̃s dėl sàvo núodėmės. Bèt àš iš tavęs pareikaláusiu atãskaitos ùž jõ kraũją. Bèt jéigu tù būsi įspėjęs nedõrėlį, kàd grį̃žtų iš sãvojo kẽlio, ir jìs nesugrį̃žtų iš sãvojo kẽlio, tuomèt jìs numir̃tų dėl sàvo núodėmės, õ tù išgélbėtum sàvo gyvýbę".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 94, 1—2. 6—7. 8—9 (P.: 8)

P. Õ, kàd išgirstumėt šiañdien, ką Viẽšpats bylója:
„Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės".

1 Ateĩkite, linksmaĩ šlóvinkim Viẽšpatį.
Šaũkim iš džiaũgsmo, nès jìs mũs tvirtóvė.
2 Sù pãdėka jõ akìvaizdon eĩkim,
jám gìesmes džiùgesio pìnkim. — **P.**

6 Eĩkime, pùlkime žẽmėn priẽš Diẽvą,
priẽš Viẽšpatį klaũpkim, kurìs mùs sutvėrė.
7 Jìs mũsų Diẽvas, õ mẽs jõ gãnoma liáudis,
jõ rañkų globójamos ãvys. — **P.**

8 Õ, kàd išgirstumėt šiañdien, ką jìs jùms bylója:
„Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės,
9 kaĩp anuõmet priẽ Merìbos, kaĩp týruose Mãsos diẽną,
kuĩ jũsų senõliai įžūliaĩ manė bañdė,
nórs stebuklùs màno mãtė!" — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 13, 8—10

Meilė — įstatymo pilnatvė

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Niẽkam nebũkite ką nórs skolìngi, išskýrus tarpùsavio méilę, nès kàs mýli, tàs įvýkdo įstãtymą. Jùk įsãkymai: „Nesvetimáuk, nežudýk, nevõk, negeĩsk" iĩ kitì, gãli bũti sutraukti į tą vieną pósakį: „Mylėk sàvo arĩtimą kaĩp savė pãtį". Mėilė nedãro niẽko pìkta arĩtimui. Taĩgi méilė — įstãtymo pilnãtvė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Kor 5, 19

P. Aleliùja. — Diẽvas Krìstuje sutáikino sù savimì
žmónes iř patikëjo mùms
sutáikinimo žìnią. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 18, 15—20

Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolį

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mãtą.

Jëzus pasãkė sàvo mokiniáms:

„Jéi tàvo brólis táu nusikal̃stų, eĩk iř bárk jį̃ priẽ keturių akių. Jéigu jìs paklausỹs, tù laimëjai sàvo brólį. Õ jéi nepaklausýtų, pasiimk sù savimì dár víeną ař dù, kàd visà bylà remtųsi dviejų ař trijų liùdytojų paródymais. Jéigu jìs iř jų nepaklausýtų, pranèšk bendrúomenei. Õ jéi nepaklùs nẽ bendrúomenei, tebūniẽ jìs táu kaĩp pagónis iř muĩtininkas.

Ìš tiesų sakaũ jùms: ką tìk jũs surišite žẽmėje, bùs sùrišta iř dangujè, iř ką tìk atrìšite žẽmėje, bùs àtrišta iř dangujè.

Iř dár sakaũ jùms: jéigu kàs ìš jũsų susitaĩs žẽmėje dvíese melsti bèt kókio dalỹko, jíems màno dañgiškasis Tẽvas jį̃ suteĩks. Kuř dù ař trỹs susiriñkę vardañ manę̃s, teñ iř àš esù jų̃ tárpe".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

XXIV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sir 27, 30—28, 7

Atleisk savo artimui, ką jis tau kaltas,
tada tu ir sau atleidimą išmelsi

Ìš Siracìdo knỹgos.

Pagíeža ir pỹktis — jausmaĩ nedorìngi:
tiktaĩ nusidėjėlis juõs tepalaĩko.
Kàs keršyti mėgsta, tám keršija Viẽšpats:
jõ núodėmes Viẽšpats atsìmena nuõlat.

Atléisk sàvo ar̃timui, kã̀ jìs táu kaĩtas,
tadà tù ir̃ sáu atleidìmą išmeĩsi.
Žmogùs, kurìs nuõlat įšir̃dęs añt kìto,
negãli prašýti sáu Diẽvo malónės.
Kàs kìto žmogaũs pagailėti nenóri,
tasaĩ ir̃ pàs Diẽvą neràs gailingùmo.
Pàts bū́damas niẽkas, bė pérstojo pùčias —
taĩ kàs gì jį̃, kaĩtą, norẽs beužtar̃ti?

Atmiñk, kàd reĩks mir̃ti, ir̃ pýktauti liáukis;
įsãkymus výkdyk — tadà nepražū́si.
Laikýkis, kõ liẽptas, añt kìto negiẽžkis,
atmiñk Diẽvo sándorą, skriaũdą nukę̃ski.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 3—4. 9—10. 11—12. (P.: 8)

P. Viẽšpats — švelnùs, malonìngas,
nėskuba rū́staut, yrà pìlnas gerùmo.

[1] Tegù màno síela Viẽšpatį šlóvina,
ir̃ vìsa, kàs yrà manyjė, tegárbina jõ šveñtąjį var̃dą!
[2] Laĩ màno síela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmir̃šta, kíek jìs mán gẽro padãrė. — **P.**

3 Jìs mán visàs kaltès dovanója,
gýdo visàs màno silpnýbes.
4 Nuõ pražūtiẽs gélbi màno gyvýbę,
gaĩli manęs iř puõšia manè sàvo malóne. — **P.**

9 Nè vìsą laĩką jìs bãras,
nè amžinaĩ jìs įšiřděs.
10 Nè pagal mũsų kaltýbes mùms móka,
nebaũdžia mũsų, kíek vertì ẽsam. — **P.**

11 Kaĩp nepasíekiamai áukštas dangùs viršuñ žẽmės,
taĩp yrà dìdis jõ gailestingùmas
tíems, kuriẽ jõ šventaĩ bìjo.
12 Kaĩp nuõ Rytų tolimì Vakaraĩ,
taĩp tolì kaltès mũsų nusvíedžia. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 14, 7—9

Ar gyvename, ar mirštame,— mes esame Viešpaties

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Nẽ víenas ìš mũsų negyvẽna sáu, nẽ víenas sáu nemìršta. Ař gyvẽname, Viẽšpačiui gyvẽname, ař mìrštame, Viẽšpačiui mìrštame. Taĩgi, ař gyvẽname, ař mìrštame,— mẽs ẽsame Viẽšpaties. Jùk Krìstus nùmirė iř atgìjo, kàd viešpatáutų iř mìrusiesiems, iř gyvíesiems.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 13, 34

P. Aleliùja. — Àš jùms dúodu naũją įsãkymą, —
sãko Viẽšpats, —
kàd jũs víenas kìtą mylėtumėte,
kaĩp àš jùs mylėjau. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 18, 21—35

Aš nesakau tau atleisti iki septynių,
bet iki septyniasdešimt septynių kartų

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagal Mãtą.

Priẽjo priẽ Jėzaus Pėtras ir̃ pakláusė: „Viẽšpatie, kíek kar̃tų àš turiù atléisti sàvo bróliui, kaĩ jis mán nusikal̃sta? Ar̃ ikì septyniũ kar̃tų?" Jėzus jám atsãkė: „Àš nesakaũ táu — ikì septyniũ, bèt ikì septýniasdešimt septyniũ kar̃tų.

Todẽl sù dangaũs karalystė yrà panašiaĩ, kaĩp sù karãliumi, kurìs sumãnė atsiskaitýti sù sàvo tarnaĩs. Jám pradėjus apýskaitą, àtvedė pàs jį̃ víeną, kurìs bùvo jám skolìngas dẽšimt tũkstančių tãlentų. Kadángi šìs neturėjo ìš kõ grąžìnti, valdõvas įsãkė pardúoti jį̃ kartù sù žmóna ir̃ vaikaĩs beĩ sù visà nuosavýbe, kàd bũtų sumokẽta. Tuomèt púolęs jám põ kójų, tar̃nas maldãvo: ‚Turėk mán kantrýbės! Àš vìską atidúosiu!' Pasigailėjęs anõ tar̃no, valdõvas paléido jį̃ ir̃ dovanójo skõlą.

Võs išẽjęs, tàs tar̃nas susitìko víeną sàvo draũgą, kurìs bùvo jám skolìngas šimtą denãrų, ir̃ nutvėręs smáugė jį̃, sakýdamas: ‚Atidúok skõlą!' Púolęs añt kẽlių, draũgas maldãvo: ‚Turėk mán kantrýbės! Àš táu vìską atidúosiu'. Bèt tàs nesutìko, ẽmė ir̃ įmèsdino jį̃ į̃ kalėjimą, ikì atiduõs skõlą.

Matýdami, kàs nutìko, kitì tarnaĩ labaĩ nuliũdo. Jiẽ nuẽjo ir̃ papãsakojo valdõvui, kàs bùvo įvỹkę. Tuomèt, pasišaũkęs jį̃, valdõvas tãrė: ‚Nedoràsis tar̃ne, vìsą añą skõlą àš táu dovanójau, nès manė maldavaĩ. Ar̃gi nereikėjo ir̃ táu pasigailėti sàvo draũgo, kaĩp àš pasigailėjau tavẽs?!' Užsirū́stinęs valdõvas pàvedė jį̃ bùdeliams, ikì atiduõs vìsą skõlą.

Taĩp ir̃ màno dañgiškasis Tėvas padarỹs jùms, jéigu kiekvíenas ìš tikrõs širdiẽs neatléisite sàvo bróliui".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 55, 6—9

Mano mintys — ne jūsų mintys

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Ieškókite Viẽšpaties, nès jìs léidžiasi rañdamas; šaũkitės jõ, nès jisaĩ artì! Tepaliẽka nusidėjėlis sãvąjį kẽlią, nedõrėlis — savúosius kẽslus! Tegrįžta pàs Viẽšpatį, kàd jõ pagailėtų, pàs mũsąjį Diẽvą, didžiaĩ gailestìngą.

Màno miñtys — nè jũsų miñtys, ir jũsų keliaĩ — nè màno keliaĩ,— Viẽšpaties žõdis. Kaĩp áukštas dangùs viršum̃ žẽmės, taĩp màno keliaĩ viršija jũsų keliùs, ir màno miñtys — jũsų mintìs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 144, 2—3. 8—9. 17—18 (P.: 18a)

P. Diẽvas artì kiekvienám, kàs jõ šaũkias.

2 Nóriu kasdiẽn tavè šlóvint,
tãvąjį vařdą trókštu gárbinti ámžiais.
3 Viẽšpats bè gãlo didìngas ir garbẽs veřtas, —
niẽkas nepérpras jõjo didýbės! — **P.**

8 Viẽšpats švelnùs, gailestìngas,
didžiaĩ malonìngas, rústauti negreĩtas.
9 Viẽšpats visíems yrà gẽras,
sàvo visíems kūriniáms gailestìngas. — **P.**

17 Kuř Viẽšpats žeñgia — žeñgia teisìngai,
ką jìs padãro, tàs šveñta.
18 Diẽvas artì kiekvienám, kàs jõ šaũkias,
kiekvienám, kàs ìš tyrõs širdiẽs šaũkias. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 1, 20c—24. 27a

Man gyvenimas — tai Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Krìstus bùs viešaĩ išáukštintas màno kũne — nesvarbù, ar gyvẽnimu, ar mirtimì. Mán gyvẽnimas — taĩ Krìstus, õ mirtìs — tìk laimėjimas. Bèt jéi àš, gyvéndamas kũne, dár galėčiau vaisìngai pasidarbúoti, tuomèt nebežinaũ, kã pasiriñkti.

Manè tráukia iř víena, iř kìta, nórs verčiaũ mán miřti iř bũti sù Krìstumi, nès taĩ visų geriáusia. Õ màno pasilikìmas kũne reikalingèsnis jùms.

Tiktaĩ eĩkitės, kaĩp dẽra besilaĩkantiems Krìstaus Evangèlijos.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Apd 16, 14b

P. Aleliùja. — Atvérk, Viẽšpatie, mũsų šìrdį tàvo Sūnaũs žõdžiams. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 20, 1—16

Ar todėl tu šnairuoji, kad aš geras?

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms tókį palýginimą:

„Sù dangaũs karalystė yrà panašiaĩ, kaĩp sù šeimininkù, kurìs ankstì rýtą išẽjo samdýtis darbiniñkų sàvo vynuogýnui. Susiderẽjęs sù darbiniñkais põ denãrą diẽnai, jìs nùsiuntė juõs į sàvo vynuogýną. Išẽjęs apiẽ trẽčią vãlandą, jis pamãtė kitùs, stóvinčius aikštėjė bė dár-

bo. Jìs tãrė jíems: ‚Eĩkite iř jũs į̃ màno vynuogýną, iř, kàs bùs teisìnga, àš jùms užmokėsiu!' Jiẽ nuẽjo. Iř vẽl išẽjęs apiẽ šẽštą iř deviñtą vãlandą, jìs taĩp pàt padãrė.

Išẽjęs apiẽ vienúoliktą, jìs rãdo dár kitùs bestóvinčius iř sãko jíems: ‚Kõ čià stóvite vìsą diẽną bė dárbo?' Tiẽ atsãko: ‚Kàd niẽkas mũsų nepasamdė'. Jìs tãria jíems: ‚Eĩkite iř jũs į̃ vynuogýną'.

Atẽjus vãkarui, vynuogýno šeimininkas liẽpia úkvedžiui: ‚Pašaũk darbininkùs iř išmokẽk jíems atlýginimą, pradėdamas nuõ paskutiniųjų iř baĩgdamas pirmaĩsiais!' Atẽję pasamdýtieji apiẽ vienúoliktą vãlandą gãvo põ denãrą. Prisiařtinę pirmíeji mãnė daugiaũ gáusią, bèt iřgi gãvo põ denãrą.

Imdamì jiẽ murmėjo priẽš šeimininką iř sãkė: ‚Šìtie paskutìniai tedìrbo víeną vãlandą, õ tù sulýginai juõs sù mumìs, kuriẽ nẽšėme dienõs iř kaitrõs nãštą'. Bèt jìs vienám atsãkė: ‚Bičiùli, àš tavẽs neskriaudžiù! Ařgi nè ùž denãrą susiderėjai sù manimì? Imk, kàs tàvo, iř eĩk sáu. Àš nóriu iř šìtam paskutiniájam dúoti tíek, kíek táu. Nejaũgi mán nevalià darýti sù savaĩs pinigaĩs, kaĩp nóriu? Ař todẽl tù šnairúoji, kàd àš gẽras?!'

Taĩp paskutiníeji bùs pirmì, õ pirmíeji — paskutìniai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Ez 18, 25—28

Jei nusikaltėlis grįšis nuo savo neteisybės,
tai išsaugos savo gyvybę

Ìš prãnašo Ezechièlio knỹgos.

Štaĩ kã Viẽšpats kalba:

„Jũs sãkote: ‚Viẽšpaties elgesỹs neteisìngas'. Bèt paklausýkite, Izraèlio namìškiai: Ař màno elgesỹs neteisìngas? Nè! Taĩ jũsų elgesỹs neteisìngas! Jéigu teisùsis nu-

stója gyvẽnęs teisìngai ir̃ pràdeda eĩgtis neteĩsiai, taĩ tùri dẽl tõ numir̃ti. Jìs mir̃s dẽl tõs neteisýbės, kurią bùs padãręs.

Ir̃ jéi nusikaĩtėlis grę̃šis nuõ sàvo darýtos neteisýbės ir̃ pradẽs gyvénti doraĩ ir̃ teisìngai, taĩ išsáugos sàvo gyvýbę. Jéi jìs pripažiñs visùs nusižengimùs, kuriaĩs nusikaĩto, ir̃ atsiveĩs, taĩ gývas išlìks ir̃ nemir̃s".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 24, 4bc—5. 6—7. 8—9 (P.: 6a)

P. Viẽšpatie, atsimiñk, kàd esì malonìngas.

4 Paródyk mán, Viẽšpatie, sãvąjį kẽlią,
išmókyk manè takaĩs tàvo eĩti.
5 Vèsk manè sàvo tiesà, tù manè lãvink, —
jùk tù esì màno Gélbėtojas ir̃ Diẽvas,
àš glaudžiúosi priẽ tavę̃s vìsą diẽną. — **P.**

6 Viẽšpatie, atsimiñk, kàd esì malonìngas,
atsimiñk nuõ pradžiõs, kókią méilę mán ródei.
7 Užmir̃šk màno jaunỹstės kaltès, nedorýbes.
Atmiñk manè dẽlei sàvo gerùmo,
nepamir̃ški sàvo malónės! — **P.**

8 Tiesùs, malonùs yrà Viẽšpats,
tõ dẽlei klýstantiems kẽlią paródys.
9 Kukliũjų mintìs kreĩps į̃ tiẽsą,
sàvo keliù mókys eĩt nuolankiúosius. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 2, 1—5. (6—11)

Būkite tokio nusistatymo, kaip Jėzus Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Jéigu ẽsama Krìstuje paskãtinimo, méilės pagúodos, jéi ẽsama bendrỹstės Dvãsioje, nuoširdùmo ir̃ užúojau-

tos, taĩ padarýsite màno džiaũgsmą tóbulą tuõ, kàd laikýsitės vienõs mintiẽs, turẽsite vienókią méilę, sántaiką ir̃ sutarìmą. Tegùl neliẽka viẽtos vaidáms aȓ tùščiai puikýbei, bèt nuolankiaĩ kitùs vértinkite aukščiaũ ùž savè ir̃ žiūrẽkite kiekvíenas nè sàvo naudõs, bèt kitų̃. Bũkite tókio nusistãtymo, kaĩp Jėzus Krìstus.

Jìs, turẽdamas Diẽvo prìgimtį, gõdžiai nesilaĩkė sàvo lygýbės sù Dievù, bèt apiplėšė pàts savè, priimdamas taȓno ìšvaizdą ir̃ tàpdamas panašùs į̃ žmónes. Jìs ir̃ išore tãpo kaĩp visì žmónės; jìs nusižẽmino, tàpdamas klusnùs ikì mirtiẽs, ikì krỹžiaus mirtiẽs. Todẽl ir̃ Diẽvas jį̃ išáukštino ir̃ padovanójo jám vaȓdą, kilniáusią iš visų̃ vardų̃, kàd Jėzaus vaȓdui priklaũptų kiekvíenas kẽlis dangujè, žẽmėje ir̃ põ žemè ir̃ kiekvíenos lũpos Diẽvo Tẽvo šlóvei išpažìntų: „Jėzus Krìstus yrà Viẽšpats!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 27

P. Aleliùja. — Mãnosios ãvys klaũso màno baĩso, —
sãko Viẽšpats; —
àš jàs pažį̃stu, ir̃ jõs sẽka pãskui manè. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 21, 28—32

Apsigalvojo ir nuėjo dirbti. Muitininkai ir ištvirkėlės greičiau už jus pateks į Dievo karalystę

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus bylójo aukštíesiems kunigáms ir̃ tautõs seniũnams:

„Kaĩp jũs mãnote? Vienas žmogùs turẽjo dù sũnus. Kaȓtą jis kreĩpėsi į̃ pìrmąjį, sakýdamas: ‚Vaĩke, eĩk ir̃

padirbėk šiañdien vynuogýne'. Šìs atsãkė: ‚Nenóriu', bèt vėliaũ apsigalvójo ir̃ nuẽjo dìrbti. Paskuĩ tėvas kreĩpėsi į añtrąjį sũnų taĩs pačiaĩs žõdžiais. Šìs jám atsãkė: ‚Einù, viẽšpatie', bèt nenuẽjo. Katràs ìš jũ įvýkdė tėvo vãlią?"

Jiẽ atsãkė: „Pirmàsis".

Tuomèt Jėzus tãrė jíems: „Ìš tiesũ sakaũ jùms: muĩtininkai ir̃ ištvìrkėlės greičiaũ ùž jùs patèks į Diẽvo karalỹstę. Nės Jõnas atẽjo pàs jùs teisýbės keliù, bèt jũs netikėjote juõ. Õ muĩtininkai ir̃ ištvìrkėlės tikėjo. Bètgi jũs, nórs taĩ mãtėte, nẽ vėliaũ neapsigalvójote ir̃ netikėjote juõ".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 5, 1—7

Kareivijų Viešpaties vynuogynas — tai Izraelio namai

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Àš padainúosiu apiẽ sàvo bičiùlį — sàvo mýlimojo daĩną apiẽ jõ vynuogýną:

Màno bičiùlis turėjo añt derlìngos kalvõs vynuogýną. Jìs àpkasė jį̃, išriñko ãkmenis, prisodìno rinktìnių medẽlių. Viduĩ. jõ pastãtė bókštą, įrengė taipõgi spaudỹklą. Ir̃ láukė, kàd jõ vynuogýnas tiẽks saldžių kẽkių, õ dãvė tìk rūgštuoges.

Tàd jũs, Jerùzalės gyvéntojai, jũs, Jùdo výrai, išspręskite giñčą taĩp manę̃s ir̃ màno vynuogýno! Ką̃ dár àš turėjau padarýti sàvo vynuogýnui ir̃ nepadariaũ? Õ, kaĩp àš tikėjausi, kàd jìs mán tiẽks saldžių kẽkių! Õ dãvė tìk rūgštuoges.

Dabaĩ̃ àš jùms pasakýsiu, kaĩp pasielgsiu sù sàvo vynuogýnu: pašãlinsiu tvõrą, kàd jį̃ nuganýtų; išgriáusiu

jõ ãptvarą, kàd jį išmìndžiotų; paveřsiu jį dỹkviete: jis nebebùs apgenėjamas neĩ iškapliúojamas,— kàd žéltų jamė dagiaĩ iř eršk̃ėčiai. Uždraũsiu debesìms añt jõ lýti.

Kareivìjų Viẽšpaties vynuogýnas — taĩ Izraèlio namaĩ; Jùdo výrai — taĩ jõ mylimíeji medẽliai. Jìs láukė teisýbės, õ štaĩ — neteisýbė, tikė̃josi téisės, õ štaĩ šaũkia beteĩsis.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 79, 9 ir 12. 13—14. 15—16. 19—20 (P.: Iz 5, 7a)

P. Izraèlio namaĩ — taĩ Viẽšpaties vynuogýnas.

9 Vỹnmedį tù iš Egìpto išróvei,
išginei iš čià pagónis iř jį įdíegei.
12 Skẽtė sàvo šakàs ikì Júros,
lìgi Ùpės sàvo ãtžalas léido. — **P.**

13 Kodẽl gì jõ ãptvarą léidai sugriáuti,
praeĩviams skìnti jõ úogas,
14 gìrių šernáms jį rausýti,
žvėrìms laukìniams jį trỹpti? — **P.**

15 Dangaũs kariúomenių Diẽve, sugrį̃žki,
pažveĩk iš dangaũs, pasižiūrėki
iř aplankýk šìtą vỹnmedžių sõdą!
16 Globók jį — tàvo rañkų sodìntą,
ãtžalą — tàvo užsiaugìntą. — **P.**

19 Mẽs jaũ nuõ tavę̃s nebesitráuksim:
gyvýbę išsáugoki mùms, iř mẽs šlóvinsim tàvo vařdą.
20 Dangaũs kariúomenių Viẽšpatie, Diẽve,
pastatýk mùs añt kójų!
Tenušviñta mùms véidas tavàsis,
iř mẽs išgélbėti bũsim. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 4, 6—9

Tai darykite, ir ramybės Dievas bus su jumis

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Peř daũg nesirűpinkite, bèt visuosè reikaluosè maldà iř prãšymu sù pãdėka jűsų troškìmai tesidãro žìnomi Diẽvui. Iř Diẽvo ramýbė, pranókstanti visókią ìšmintį, sérgės jűsų šìrdis iř mintìs Krìstuje Jėzuje.

Pagaliaũ, bróliai, mąstýkite apiẽ taĩ, kàs teisìnga, garbìnga, teisù, týra, mylėtina, gìriama,— apiẽ vìsa, kàs dorybìnga iř šlovìnga. Darýkite, ką̃ tìk ìš manę̃s išmókote, ką̃ gãvote, ką̃ girdėjote iř mãtėte manyjė, iř ramýbės Diẽvas bùs sù jumìs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 15, 16

P. Aleliùja. — Àš jùs išsirinkaũ, kàd eĩtumėte, dúotumėte vaĩsių iř jűsų vaĩsiai išlìktų, — sãko Viẽšpats. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 21, 33—43

Jis išnuomos vynuogyną kitiems vynininkams

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĺ Mãtą.

Jėzus kalbėjo aukštíesiems kunigáms iř tautõs seniũnams:

„Pasiklausýkite palýginimo. Bùvo šeimininkas, kurìs įveisė vynuogýną, aptvėrė jį̨, įrengė spaustùvą, pastãtė bókštą, išnúomojo vỹnininkams iř iškeliãvo į̨ svẽtimą

šãlį. Atẽjus vaĩsių mẽtui, jìs siuñtė tarnùs pàs vỹninin-kus atsiimti savõsios vaĩsių daliẽs. Bèt vỹnininkai, nutvėrę jõ tarnùs, víeną prìmušė, kìtą nužùdė, õ trẽčią ùžmušė akmenimìs. Jìs vẽl siuñtė tarnũ, daugiaũ negù pirmũjų. Bèt vỹnininkai ir sù šitais pasìelgė kaĩp sù anaĩs.

Galóp jìs ìšsiuntė pàs juõs sàvo sũnų, manýdamas: ‚Jiẽ drovẽsis màno sūnaũs'.

Tačiaũ vỹnininkai, išvýdę sũnų, ẽmė kalbėtis: ‚Taĩ įpėdinis! Eimė, užmùškime jį ir turėsime palikìmą'. Nutvėrę jiẽ ìšmetė jį ìš vynuogýno ir ùžmušė. Tàd ką gì atvỹkęs vynuogýno šeimininkas padarỹs sù taĩs vỹninin-kais?"

Jiẽ atsãkė: „Jìs žiaũriai nužudỹs pìktadarius ir išnúomos vynuogýną kitíems vỹnininkams, kuriẽ, atẽjus mẽtui, atiduõs vaĩsių".

Tuomèt Jėzus tãrė: „Ar neskaĩtėte, kàs parašýta Rãštuose: ‚Akmuõ, kurį statýtojai àtmetė, tãpo kertiniù ãkmeniu. Taĩ Viẽšpaties padarýta, ir nuostabù mũsų akysė'.

Todẽl sakaũ jùms: Diẽvo karalỹstė bùs ìš jũsų atimtà ir atiduotà taũtai, kurì duõs vaĩsių".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 25, 6—10a

Viešpats surengs puotą
ir nušluostys ašaras nuo kiekvieno veido

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Kareivìjų Viẽšpats sureñgs šiamė kalnė visóms tautóms puõtą sù skaniáusiais vaĩgiais, pókylį sù kilniáusiais vỹnais, sù geriáusiais, gardžiáusiais patiekalaĩs, sù puikiáusiais, tauriáusiais gėrimais. Jìs nuimš šiamė kalnė

tą šỹdą, kurìs deñgia visàs gìmines, tą núometą, kurìs góbia visàs tautàs.

Jìs visíems laikáms sunaikiñs miřtį. Viẽšpats Diẽvas nušlúostys ãšaras nuõ kiekvíeno véido. Jìs nuimš sàvo tautõs gẽdą nuõ visõs žẽmės. Šìtaip Viẽšpats kalbẽjo.

Tą diẽną sakỹs: „Štaĩ músų Diẽvas! Ìš jõ mẽs tikẽjomės sáu išsigélbėjimo. Taĩ Viẽšpats, kuriuõ pasiklióvėme. Džiúgaukim, kélkim linksmýbes: jìs mùs išgélbėjo! Viẽšpaties rankà añt šiõ kálno ìlsis".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 22, 1—3. 4. 5. 6 (P.: 6cd)

P. Viẽšpaties bũste gyvénsiu peř ámžius ilgiáusius.

1 Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.
2 Jìs manė vẽda, kuř vẽšlios ganỹklos žaliúoja,
léidžia mán atilsẽti pavérsmy;
3 mãnąją síelą gaivìna,
vẽda manė teisìngais takaĩs sàvo gařbei. — **P.**

4 Nẽ keliáudamas slėniù tamsiáusiu,
àš nebijósiu, nès tù draugė bũsi.
Tàvo lazdà, vẽzdas galìngas,
drąsą mán dúoda. — **P.**

5 Tù mán kelì váišes,
õ príešai sugẽdinti žiũri.
Kvepalaĩs mán pàtepi gálvą,
pilì mán sklìdiną taũrę. — **P.**

6 Tavóji malónė iř méilė palỹdi
kiekvíeną màno gyvẽnimo diẽną.
Àš Viẽšpaties bũste gyvénsiu
peř ámžius ilgiáusius. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 4, 12—14. 19—20

Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Àš móku gyvénti vargìngai iř bũti turtìngas. Mán pažįstamos visókios gyvẽnimo sąlygos: bũti sočiám iř alkanám, bũti turtìngam iř skuřsti. Àš vìsa galiù tamè, kurìs manè stìprina. Vìs dėltõ jũs geraĩ padãrėte, bendráudami sù maniḿ vargė.

Õ màno Diẽvas Krìstuje Jėzuje tėnkins visùs jũsų reĩkalus ìš sàvo tuřtų Jėzaus Krìstaus gařbei. Mũsų Diẽvui iř Tėvui šlovẽ peř ámžių ámžius! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Ef 1, 17—18

P. Aleliùja. — Mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvas
teapšviẽčia mũsų dvãsios akìs,
kàd pažìntume, kokià yrà viltìs,
į kurią mẽs ẽsame pašauktì. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 22, 1—10. (11—14)

Ką tik rasite, kvieskite į vestuves

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus vẽl ẽmė kalbėti palýginimais:

„Sù dangaũs karalystė yrà panašiaĩ, kaĩp sù karãliumi, kurìs kẽlė sàvo sũnui vestuvės. Jìs išsiuntė tarnùs šaũkti pakviestũjų į vestùvių pókylį, bèt tiẽ nepanorėjo eĩti.

Tuomèt jìs vẽl siuñtė kitùs tarnùs, liẽpdamas: ‚Sakýkite pakviestíesiems: Štaĩ àš sùrengiau pókylį, màno jáu-

čiai iř penimì veřšiai papjautì, iř viskas sùrengta. Ateĩkite į vestuvès!' Tačiaũ kviečiamíeji tõ nepáisė iř nuẽjo kàs sáu: víenas laũko árti, kìtas prekiáuti, õ kitì tarnùs nutvėrę išniẽkino iř ùžmušė.

Tuomèt karãlius užsirústino iř, nusiuñtęs kariúomenę, sunaikìno anuõs žmõgžudžius iř pàdegė jų miẽstą.

Galóp jìs tãrė tarnáms: ‚Vestùvės, tiesà, sùrengtos, bèt pakviestíeji nebùvo vertì. Todẽl eĩkite į krỹžkeles iř, ką tìk ràsite, kviẽskite į vestuvès'. Tiẽ tarnaĩ išẽjo į keliùs iř suriñko visùs, ką tìk sutìko, blogùs iř gerùs. Vestùvių mẽnė bùvo pilnà sėdinčių ùž stãlo.

Karãlius atẽjo pasižiūrėti svečių iř pamãtė teñ žmõgų, neapsireñgusį vestùvių drabužiù. Jìs tãrė jám: ‚Bičiùli, kaĩp čià įėjaĩ, neturėdamas vestùvių drabùžio?' Tasaĩ tylėjo. Tuomèt karãlius liẽpė tarnáms: ‚Surìškite jám rankàs iř kójas iř išmèskite jį laukañ į tamsýbes. Teñ bùs veřksmas iř dantų griežìmas'.

Nès daũg pašauktųjų, bèt mãža išrinktųjų".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXIX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 45, 1. 4—6

Aš Kyrą laikau už rankos, kad jam pajungčiau tautas

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką sãko Viẽšpats sàvo pateptìniam Kýrui:

„Tavè àš laikaũ ùž rañkos, kàd táu pajùngčiau tautàs, nuginklúočiau karaliùs, kàd dùrys priẽš tavè atsivértų iř vařtai nebũtų uždarýti.

Dẽl sãvojo tařno Jokũbo, dẽl sàvo rinktìnio Izraèlio tavè àš pàšaukiau vardù iř iškėliau į gařbę, nórs tù ma-

nęs nežinójai. Tìk àš esù Viẽšpats, ìr niẽkas kìtas; bè manęs, nėrà Diẽvo. Tavė àš apjúosiau, nórs tù manęs nežinójai, kàd nuõ sáulės tekėjimo ikì jõs leidìmosi bútų žìnoma, jóg, bè manęs, nėrà kìto. Tìk àš esù Viẽšpats, ìr niẽkas kìtas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 95, 1 ir 3. 4—5. 7—8. 9—10a ir c (P.: 7b)

P. Gìrkite Viẽšpaties garbę, galýbę.

1 Viẽšpačiui naũją gíesmę giedókit,
giedókite jám vìsos šãlys.
3 Skélbkit pagónims jõ garbingùmą,
tautóms — jõ nuostabiùs dárbus. — **P.**

4 Didis gì Viẽšpats, veřtas garbẽs begalinės.
Jõ reĩk bijóti labiaũ neĩ visókių dieváičių.
5 Niẽkis visì pagónių dieváičiai,
õ mũsų Viẽšpats — visãtos Kūrėjas. — **P.**

7 Šlóvinkit Viẽšpatį, tautų vìsos šeĩmos,
gìrkit jõ garbę, galýbę.
8 Šlóvinkit Viẽšpaties vařdą,
žeñkit sù aukomìs į̃ jõ šventóvę. — **P.**

9 Leñkitės Viẽšpačiui, šventaĩ pasipuõšę.
Priẽš jį̃ tegù drẽba pasáulis!
10 Skélbkit tautóms, kàd Viẽšpats — galìngas Valdõvas,
vaĩdo tautàs teisingiáusiai. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 1, 1—5b

Minime jūsų tikėjimą, meilę ir viltį

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Paũlius, Silvãnas ìr Timotiẽjus tesalonikiẽčių bažnýčiai Dievė Tėvė ìr Viẽšpatyje Jėzuje Kristuje. Malónė jùms ìr ramýbė!

Mẽs visuomèt dėkójame Diẽvui ùž jùs visùs, prisimindamì jùs sàvo maldosė, nuõlat minėdami sàvo Diẽvo ir Tėvo akìvaizdoje jūsų tikėjimo dárbus, méilės pãstangas beĩ viltiẽs ištvermingùmą vardañ mūsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus. Mẽs žìnome, Diẽvo numylėtieji bróliai, apiẽ jūsų išrinkìmą, nès mūsų Evangėlija neatẽjo pàs jùs víen tìk žõdžiais, bèt sù jėgà ir Šventąja Dvasià, ir sù giliù įsitikinimu.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Fil 2, 15—16

P. Aleliùja. — Jũs spiñdite taŕsi žvaĩgždės visãtoje. Tvirtaĩ laikýkitės gyvẽnimo žõdžio. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 22, 15—21

Atiduokite, kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo — Dievui

\+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Fariziẽjai pasitráukė ir tãrėsi, kaĩp Jėzų sugáuti kalbojė.

Jiẽ nùsiuntė pàs jį sàvo mokiniũ kartù sù Èrodo šaliniñkais pakláusti: „Mókytojau, mẽs žìnome, kàd esì tiesiakaĩbis, mókai tìkro Diẽvo kẽlio ir niẽkam nepataikáuji, neatsižvelgì į ãsmenis. Tàd pasakýk, kaĩp manaĩ: valià mokėti ciesoriui mókesčius aŕ nè?"

Supràsdamas jũ klãstą, Jėzus tãrė: „Kám spėndžiate mán pìnkles, veidmainiaĩ? Paródykite mán mókesčių pinigą!" Jiẽ pàdavė jám denãrą.

Jìs pakláusė: „Kienõ čià pavėikslas ir įrašas?"

Jiẽ atsãkė „Ciesoriaus".

Tuomèt Jėzus tãrė: „Atidúokite tàd, kàs ciesoriaus, ciesoriui, õ kàs Diẽvo — Diẽvui".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 22, 20—26

Jei skriaustumėt našlę ar našlaitį,
užkiltų ant jūsų mano rūstybė

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats:

„Ateĩvio neskriaũsk ir neišnaudók, nès ir jùms Egiptė tẽko bũti ateĩviais.

Neskriaũskite našlẽs ar našláičio. Õ jéi tù juõs skriaũsi ir jiẽ manę̃s šaũksis, tuomèt àš jų̃ šaũksmą išgirsiu. Užkĩls mán rūstýbė, ir jùs kalavijù pražudýsiu; tadà jũsų žmónos lìks nãšlės, ir sũnūs — našláičiai.

Kaĩ skõlini pinigų̃ màno tautõs žmõgui — kaimynỹstėje gyvẽnančiam vařgšui, nebũk jám lupìkas. Visái nereikaláukite iš tókio palũkanų. Jéi iš tautiẽčio paimtum ùžstatu apsiaũstą, grąžìnk jį̃ ikì léidžiantis sáulei. Jùk taĩ jõ vieniñtelė añtklodė, jõ kũno apklõtas. Kaĩpgi bẽ jõ jis miegótų?! Kaĩ jìs manę̃s šaũksis,— išgirsiu, nès àš gailestìngas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 17, 2—3a. 3bc—4. 47 ir 51 ab (P.: 2)

P. Mylėsiu tavė, Viẽšpatie, màno stiprýbe!

2 Mylėsiu tavė, Viẽšpatie, màno stiprýbe!
3 Viẽšpatie, príebėga màno, tvirtóve,
vadúotojau màno! — **P.**

Diẽve, príeglobsti màno, tavim̃ àš viliúosi.
Tù màno skỹdas, išgãnymo ram̃stis, màno globėjas.
4 Šlovìngojo Viẽšpaties šaũksiuos
ir išvadúotas bũsiu iš príešų. — **P.**

47 Laĩ Viẽšpats gyvúoja, garbẽ màno raĩsčiui!
Šlóvinkim Diẽvą, vadúotoją màno!
51 Dúodi sàvo pastatýtam valdõvui didìngai làimėti.
Tù malonìngas savám pateptìniui. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 1, 5c—10

Jūs atsivertėte nuo stabų, trokšdami tarnauti Dievui ir laukti jo Sūnaus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Jũs žìnote, kaĩp mẽs pàs jùs eĩgėmės jũsų pačių lãbui. Todẽl jũs nè tìk pasidãrėte mũsų ir Viẽšpaties sekėjai, priẽmę žõdį didžiamė suspaudimė sù Šventõsios Dvãsios džiaugsmù, bèt ir tãpote pãvyzdžiu visíems Makedònijos beĩ Achãjos tìkintiesiems.

Màt ìš jũsų pasklìdęs Viẽšpaties žõdis pagarsėjo nè tìk Makedònijoje beĩ Achãjoje, bèt jũsų tikėjimas Dievù pasidãrė žìnomas visuř, ir mùms jaũ nebereĩkia apiẽ taĩ kalbėti. Žmónės pãsakoja apiẽ mùs, kaĩp mẽs bùvome jũsų priimtì ir kaĩp jũs nuõ stabų atsìvertėte priẽ Diẽvo, trokšdamì tarnáuti gyvájam, tikrájam Diẽvui ir láukti ìš dangaũs jõ Sūnaũs, kurį jìs prikėlė ìš numìrusių,— Jėzaus, mũsų gélbėtojo nuõ ateĩsiančios rūstýbės.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 23

P. Aleliùja. — Jėi kàs manė mýli, laikỹsis màno žõdžio,—
sãko Viẽšpats, —
ir màno Tėvas jį mylẽs;
mẽs pàs jį ateĩsime ir apsigyvénsime. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 22, 34—40

Mylėk Viešpatį, savo Dievą,
ir savo artimą, kaip save patį

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Fariziẽjai, išgirdę, kàd Jėzus priverẽtęs nutìlti sadukiejùs, susiriñko draugẽn, ir vienas ìš jų̃, Įstãtymo mókytojas, mėgìndamas jį̃, paklausė: „Mókytojau, kóks įsãkymas yrà didžiáusias Įstãtyme?"

Jėzus jám atsãkė: „ ‚Mylėk Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, visà širdimì, visà síela ir visù protù'. Taĩ didžiáusias ir pirmàsis įsãkymas. Antràsis — panašùs į̃ jį̃: ‚Mylėk sàvo artimą kaĩp savė pãtį'. Šìtais dviẽm Įsãkymais rẽmiasi vìsas Įstãtymas ir Pranašaĩ".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Mal 1, 14b—2, 2b. 8—10

Jūs patys iškrypote iš kelio
ir daugelį suvedžiojote savo nurodymu

Ìš prãnašo Malachìjo knỹgos.

„Àš — dìdis karãlius,— sãko kareivìjų Viẽšpats,— ir màno vařdas tautosė kẽlia báimę. Bèt jũs tõ nèimate į̃ šìrdį ir neteĩkiate garbẽs màno vařdui.

Jũs pãtys iškrỹpote ìš kẽlio ir daũgelį suvedžiójote sàvo nuródymu, sugrióvėte Lèvio sándorą,— sãko kareivìjų Viẽšpats.— Todẽl ir àš jùs paniẽkinsiu ir nužẽminsiu priẽš vìsą taũtą, kadángi nesilaĩkėte mãnojo kẽlio ir nepáisėte màno nuródymo".

Ařgi nè víeną visì mẽs tùrime tẽvą? Ařgi nè víenas sutvėrė mùs Diẽvas? Kodẽl gì tàd mẽs nesilaĩkome savìtarpio ištikimýbės ir niẽkiname sàvo prótėvių sándorą?

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 130, 1. 2. 3

P. Viẽšpatie, tù — màno síelos ramýbė.

1 Viẽšpatie, màno širdìs neišpuĩkus,
ãkys nežveĩgia iš áukšto.
Tuščiõs didýbės nenóriu vaikýtis —
tõ, kàs màno jẽgą prašóka. — **P.**

2 Tikraĩ nurámdžiau sàvo dvãsią,
padariaũ jã ramutẽlę.
Tařtum kũdikis mótinos príeglobsty,
tařtum kũdikis ramì širdìs màno krūtinėj. — **P.**

3 Pasikliáuki Dievù, Izraèli,
dabař ir peř ámžius! — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 2, 7b—9. 13

Mes troškome pasidalyti su jumis ne tik Dievo Evangelija, bet ir savo gyvybe

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs jũsų tárpe bùvome šveĩnūs, tařsi mótina, globójanti sàvo kũdikius. Taĩp jùs mylėdami, mẽs tróškome pasidalýti sù jumìs nè tìk Diẽvo Evangèlija, bèt ir sàvo gyvýbe, nès tãpote mùms bè gãlo brángūs. Jũs, bróliai, atsìmenate mũsų triũsą ir pãstangas: dirbdamì peř dienàs ir naktìs, kàd neapsuñkintume nẽ víeno iš jũsų, mẽs skélbėme jùms Diẽvo Evangèliją.

Todẽl mẽs bè paliovõs dėkójame Diẽvui, kàd, priẽmę mũsų paskélbtąjį Diẽvo žõdį, jũs prìėmėte jį nè kaĩp žmogaũs žõdį, bèt, kàs jìs ìš tìkro yrà,— kaĩp Diẽvo žõdį, kurìs ir veĩkia jumysè, tìkintieji.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 23, 9a. 10b

P. Aleliùja. — Jũs tùrite vieniñtelį Tėvą dangujė. Jũsų vieniñtelis Mókytojas yrà Kristus. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 23, 1—12

Jie kalba, bet nedaro

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagal Mãtą.

Anuõmet Jėzus kreĩpėsi į mìnią ir į sàvo mókinius: „Į Mõzės krãsę atsisėdo Rãšto áiškintojai ir fariziẽjai. Todėl vìsa, ką jiẽ liẽpia, darýkite ir laikýkitės, tačiaũ nesielkite, kaĩp jiẽ elgiasi, nės jiẽ kalba, bèt nedãro. Jiẽ rìša sunkiàs, nepàkeliamas naštàs ir kráuna žmonėms añt pečių, õ pãtys nenóri jų nẽ pirštù pajùdinti. Jiẽ vìską dãro, kàd bũtų žmonių mãtomi. Jiẽ pasiplãtina maldõs diržùs ir pasididina apsiaũstų spùrgus. Jiẽ mėgsta pirmąsias vietàs pókyliuose beĩ pirmąsias kėdės sinagògose, mėgsta svéikinimus tuřgaus aikštėsė ir trókšta, kàd žmónės vadìntų juõs ‚rãbi'.

Õ jũs nesivadìnkite ‚rãbi', nės tùrite vieniñtelį Mókytoją, õ jũs vìsi ẽsate bróliai. Ir nẽ víeno sàvo tárpe nevadìnkite tėvu, nės tùrite vieniñtelį Tėvą dangujė. Taĩp pàt nesivadìnkite mókytojais, nės jũsų vieniñtelis Mókytojas yrà Krìstus.

Kàs iš jũsų didėsnis, tebūniẽ jùms tařnas. Nės kàs savė áukština, bùs pažẽmintas, õ kàs savė žẽmina, bùs išáukštintas".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 6, 12—16

Kas išminties ieško — lengvai ją suranda

Ìš Išmintiẽs knỹgos.

Spindët išmintìs niekadà nepaliáuja.
Kàs ìšmintį mëgsta — ją̃ greĩtai išvýsta,
iř kàs jõs paíeško — lengvaĩ ją̃ surañda.
Visíems, kuř jõs trókšta,— patì apsiréiškia.

Kàs íeško jõs rýtą — bè vař̃go mažiáusio
atrañda ją̃ sëdint priẽ pàt sàvo dùrų.
Mąstýt apiẽ ją̃ — taĩ tikràsis gudrùmas;
kàs bùdi dẽl jõs — tõ vargaĩ nebespáudžia.

Patì išmintìs pasisténgia suràsti,
kàs veř̃tas jõs bū́tų. Jì draũgiškai eĩna
sutìkti kiekvíeno, kurìs tìk jõs íeško.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 62, 2. 3—4. 5—6. 7—8 (P.: 2b)

P. Iĩgis tavę̃s màno síela, Viẽšpatie, màno Diẽve!

2 Õ Diẽve,— tìk tù màno Diẽvas,
nuoširdžiaĩ tavę̃s íeškau.
Iĩgis tavę̃s màno síela,
trókšta tavę̃s iř màno kū́nas,
kaĩp ištróškus dykỹnė, bè vándenio žẽmė. — **P.**

3 Šventỹkloj apiẽ tavè àš svajóju:
malonù mán matýti tàvo gãlią, tàvo didýbę.
4 Ùž gývastį tàvo malónė brangèsnė, —
šlóvins tavè màno lū́pos. — **P.**

5 Gìrsiu tavè, kõl gyvénsiu,
sàvo rankàs į̃ tavè tiẽsiu.

6 Pértekusi džiùgesio bùs màno síela,
màno lūpos žavẽsis, teĩkdamos šlóvę. — **P.**

7 Svajóju apiẽ tavė atsigùlęs,
nubùdęs iř nãktį mąstýsiu.
8 Tù màno rėmėjas,
àš krýkštauju sparnų tàvo pavėsy. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 4, 13—18

Dievas tuos, kurie užmigo, susivienijęs su Jėzumi, atsives kartu su juo

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Mẽs nórime, bróliai, kàd jũs žinótumėte, tiẽsą apiẽ užmiẽgančiuosius iř nenusimiñtumėte, kaĩp tiẽ, kuriẽ netùri viltiẽs. Jéigu tìkime, kàd Jėzus nùmirė iř prisikėlė, taĩ Diẽvas iř tuõs, kuriẽ užmìgo, susiviẽniję sù Jėzumi, atsivès kartù sù juõ. Iř tataĩ jùms sãkome Viẽšpaties žõdžiais, jóg mẽs, gyvíeji, išlìkusieji ikì Viẽšpaties atėjimo, nepraleñksime užmìgusiųjų.

Õ pàts Viẽšpats, nuskambėjus paliepìmui, arkángelo balsui iř Diẽvo trimìtui, nužeñgs ìš dangaũs. Tuomèt pirmiáusia prisikeĩs tiẽ, kuriẽ mìrė susiviẽniję sù Krìstumi, paskuĩ mẽs, gyvíeji, išlìkusieji kartù sù jaĩs bũsime pagautì orañ, debesýsna, pasitìkti Viẽšpaties iř taĩp visuomèt pasiliksime sù Viẽšpačiu. Todẽl gúoskite vienì kitùs šitais žõdžiais.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 24, 42a. 44

P. Aleliùja. — Budėkite iř bũkite pasireñgę,
nès Žmogaũs Sūnùs ateĩs,
kaĩ nesitikėsite. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 25, 1—13

Štai jaunikis! Išeikite pasitikti!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms tókį palýginimą:

„Sù dangaũs karalystė bùs panašiaĩ, kaĩp sù dešimtimì mergáičių, kuriõs, pasiẽmusios žibintùs, išẽjo pasitìkti jaunìkio. Peñkios ìš jų bùvo paĩkos ir peñkios protìngos. Taĩgi paĩkosios pasìėmė žibintùs, õ nepasìėmė alývos. Protìngosios kartù sù žibiñtais pasìėmė iñduose ir alývos. Jaunìkiui vėlúojant, vìsos ẽmė snáusti ir užmìgo.

Vidùrnaktį pasigirdo balsaĩ: „Štaĩ jaunìkis! Išeĩkite pasitìkti!" Tuomèt vìsos mergáitės atsikėlė ir taĩsėsi žibintùs. Paĩkosios sãkė protìngosioms: ‚Dúokite mùms alývos, nès mũsų žibiñtai gęsta'. Protìngosios atsãkė: ‚Kàd kañtais nepristìgtų ir mùms, ir jùms, verčiaũ nueĩkite pàs prekiáutojus ir nusipirkite'.

Jóms beeĩnant pirkti, atẽjo jaunìkis. Kuriõs bùvo pasiruõšusios, įẽjo kartù sù juõ į vestuvės, ir dùrys bùvo uždarýtos. Vėliaũ atẽjo ir anõs mergáitės ir ẽmė prašýtis: ‚Gerbiamàsis, atidarýk, čià mẽs!' Õ jìs atsãkė: ‚Ìš tiesų sakaũ jùms: àš jũsų nepažįstu!'

Taĩgi budėkite, nès nežìnote neĩ dienõs, neĩ valandõs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pat 31, 10—13. 19—20. 30—31

Sumanios jos rankos nestovi be darbo

Ìš Patarliũ knỹgos.

Taurì moterìškė! Õ kuř tókią ràsti?
Jì daũg vertingėsnė ùž peřlą brangiáusią.
Pilnaĩ pasikliáuti jà gãli jõs výras:
dėlei jõs darbštùmo jõ tuřtai gausėja.
Jám gẽra — nè blõga — jì sténgias darýti
dienà iš dienõs peř gyvẽnimą vìsą.

Jì vìlnas šukúoja, linũ daũg pribraũkia.
Sumãnios jõs rañkos nestóvi bè dárbo:
taĩ griẽbiasi veřpsto, taĩ ìmas vytùvų.
Neláimei ištìkus, pagálbą suteĩkia;
jì išmaldą dõsniai varguõliams dalìja.

Žavùmas — praeĩna, iř grõžis — nuvýsta.
Šlovẽ moterìškei, kuř Viẽšpaties bìjo!
Õ dařbščios jõs rañkos jái gařbę teteĩkia —
visì tesužìno jõs dárbus naudìngus.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 127, 1—2. 3. 4—5 (P.: plg. 1a)

P. Ẽsat laimìngi, kàd bìjotės Diẽvo.

[1] Laimìngas esì, kàd Diẽvo bijaĩsi,
kàd laikaĩs jõ paródyto kẽlio!
[2] Sàvo dárbo vaĩsiais maitìnsies,
bũsi laimìngas iř pértekęs vìsko. — **P.**

[3] Tavóji žmonà — kaĩp vỹno mẽdis derlìngas —
apiẽ namų žìdinį sùksis,

vaikaĩ — kaĩp jáunos alývų šakẽlės —
susẽs apliñk stãlą. —

P. Ẽsat laimìngi, kàd bìjotės Diẽvo.

4 Mataĩ, kóks laimìngas tàs výras,
kurìs Viẽšpaties bìjo!
5 Teláimina Diẽvas tavė nuõ Siòno,
kàd vìsą gyvẽnimą tù Jerùzalę klẽstint regėtum. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 5, 1—6

Kad toji diena jūsų neužkluptų lyg vagis

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Dẽl laĩko ir valandõs, bróliai, nėrà reĩkalo jùms rašýti. Jũs pãtys geraĩ žìnote, kàd Viẽšpaties dienà užklùps lýg vagìs nãktį.

Kaĩ žmónės kalbẽs: „Gyvẽname ramiaĩ ir saũgiai", tadà juõs ir ištìks netikėtas žlugìmas, tarýtum gimdymo skausmaĩ nėščią móterį, ir jiẽ niẽkur nepabẽgs. Bètgi jũs, bróliai, neskéndite tamsojė, kàd tóji dienà jùs užklùptų lýg vagìs. Jùk jũs visì ẽsate šviesõs vaikaĩ, dienõs vaikaĩ. Mẽs nepriklaũsome nãkčiai neĩ tamsai.

Todẽl nemiegókime, kaĩp kitì, bèt budėkime ir bũkime blaĩvūs!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 15, 4. 5b

P. Aleliùja. — Pasilìkite manyjė,
taĩ ir àš jumysė pasiliksiu, —
sãko Viẽšpats. —
Kàs pasiliẽka manyjė,
tàs dúoda daũg vaĩsių. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 25, 14—15. (16—18). 19—20. (21—30)

Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, eikš į savo šeimininko džiaugsmą!

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms tókį palýginimą: „Víenas žmogùs, iškeliáudamas į svẽtimą šãlį, pasìšaukė tarnùs ir pàvedė jíems sàvo turtą. Vienám jìs dãvė penkìs tãlentus, kitám dù, trečiám víeną — kiekvienám pãgal jõ gabumùs — ir iškeliãvo.

Tàs, kurìs gãvo penkìs tãlentus, tuojaũ nuẽjęs ẽmė veřstis ir peĩnė kitùs penkìs. Taĩp pàt kurìs gãvo dù tãlentus, peĩnė kitùs dù. Õ kurìs bùvo gãvęs víeną, nuẽjo, iškasė duõbę ir pàslėpė šeimininko pìnigus.

Prasliñkus nemãža laĩko, anų tarnų šeimininkas grįžo ir pradėjo darýti sù jaĩs apýskaitą.

Atẽjo tàs, kurìs bùvo gãvęs penkìs tãlentus; jìs àtnešė kitùs penkìs ir tãrė: ‚Šeimininke, daveĩ mán penkìs tãlentus, štaĩ àš pelniaũ kitùs penkìs'.

Šeimininkas atsãkė: ‚Geraĩ, šaunùsis ir ištikimàsis tařne! Kadángi buvaĩ ìštikimas mažuosė dalỹkuose, àš táu pavėsiu dìdelius. Eĩkš į sàvo šeimininko džiaũgsmą!'

Taipõgi tàs, kurìs bùvo gãvęs dù tãlentus, atẽjęs pasãkė: „Šeimininke, daveĩ mán dù tãlentus, štaĩ àš pelniaũ kitùs dù'. Šeimininkas tãrė: ‚Geraĩ, šaunùsis ir ištikimàsis tařne! Kadángi buvaĩ ìštikimas mažuosė dalỹkuose, àš táu pavėsiu dìdelius. Eĩkš į sàvo šeimininko džiaũgsmą!'

Prisiartinęs tasai, kuris buvo gavęs vieną talentą, sakė: ‚Šeimininke, aš žinojau, kad tu — žmogus kietas: pjauni, kur nesėjai, ir renki, kur nebarstei. Pabijojęs nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje. Štai, imkis, kas tavo'.

Šeimininkas jam atsakė: ‚Blogasis tarne, tinginy! Tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, ir renku, kur nebarsčiau. Taigi tau reikėjo leisti mano pinigus į apyvartą, ir sugrįžęs aš būčiau gavęs juos su palūkanomis. Todėl atimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt talentų. Kiekvienam, kas turi, bus duota, ir jis turės su perteklium, o iš netūrinčio bus atimta ir tai, ką jis turi. Šitą netikusį tarną išmeskite į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas' ".

Girdėjote Viešpaties žodį.

XXXIV eilinis sekmadienis

KRISTUS, VISATOS VALDOVAS

Kristus Karalius

Pirmasis skaitinys Ez 34, 11—12. 15—17

Jūs, mano kaimene, man rūpi ganomųjų teisingumas

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats Diẽvas:

„Suriñksiu savąsias avìs iř pàts jomìs rūpinsiuos. Kaĩp keřdžiui rūpi nuklýdę bandõs gyvuliaĩ, taĩp àš pasirūpinsiu sàvo avimìs iř grąžìnsiu jàs ìš visų viẽtų, kuř jõs pasklìdo tamsią, apsiniáukusią diẽną.

Nuvèsiu į gãniavą sàvo avìs iř dúosiu jóms pailsẽti — Viẽšpaties Diẽvo žõdis. Paklýdusias àš suieškósiu, atsiskýrusias susigrąžìnsiu, sùžeistas pérrišiu, nusilpusias šérsiu, ríebias iř sveikàs prižiūrẽsiu. Àš bũsiu jų ganýtojas iř sáugosiu jàs kaĩp dẽra.

Õ jūs, màno kaĩmene,— taĩp sãko Viẽšpats Diẽvas,— mán rūpi gãnomųjų — avių iř ožių — teisingùmas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 22, 1—2a. 2b—3. 5. 6 (P.: 1)

P. Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.

1 Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.
2 Jìs manė vẽda, kuř vẽšlios ganỹklos žaliúoja. — **P.**

Léidžia mán atilsẽti pavérsmy;
3 mãnąją síelą gaivìna,
vẽda manė teisingais takaĩs sàvo gařbei. — **P.**

5 Tù mán kelì váišes,
õ príešai sugëdinti žiũri.
Kvepalaĩs mán pàtepi gálvą,
pilì mán sklìdiną taũrę. —

P. Manè Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.

6 Tavóji malónė ir méilė palỹdi
kiekvíeną màno gyvẽnimo diẽną.
Àš Viẽšpaties bũste gyvénsiu
per ámžius ilgiáusius. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 15, 20—26a. 28

Jis perduos karalystę Dievui Tėvui,
kad Dievas būtų viskas visame kame

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Krìstus tikraĩ yrà prikéltas iš numìrusių, kaĩp pìrmgimis užmìgusiųjų tárpe. Kaĩp per žmõgų atsirãdo mirtìs, taĩp per žmõgų ir mìrusiųjų prisikėlìmas. Kaĩp Adomè visì mìršta, taĩp Krìstuje visì bùs atgaivìnti, tačiaũ kiekvíenas pagaĩ sàvo eĩlę. Pirmàsis bùs Krìstus, tadà priklaũsantys Krìstui jõ atėjìmo metù. Paskuĩ bùs gãlas, kaĩ jìs pérduos karalỹstę Diẽvui Tėvui, sunaikìnęs visàs valdžiàs, galýbes ir pãjėgas.

Jìs gì tùri karaliáuti ir paguldýti põ sàvo kójomis visùs príešus. Kaĩp paskutìnis príešas, bùs sunaikìnta mirtìs. Kaĩ jám bùs vìsa pajùngta, tuomèt ir pàts Sūnùs nusileñks tám, kurìs bùvo vìską jám pajùngęs, kàd Diẽvas bútų viskas visamè kamė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mk 11, 10

P. Aleliùja. — Šlovẽ tám, kuris ateĩna Viẽšpaties vardù!
Šlovẽ besiařtinančiai
mũsų tẽvo Dóvydo karalỹstei! —
P. Aleliùja.

Evangelija Mt 25, 31—46

Jis atsisės savo garbės soste ir perskirs juos

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mãtą.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Kaĩ ateĩs Žmogaũs Sūnùs sàvo šlovėjė iř kartù sù juõ visì angelaĩ, tadà jìs atsisẽs sàvo garbẽs sóste. Jõ akìvaizdoje bùs surinktì visų tautų žmónės, iř jìs pérskirs juõs, kaĩp piemuõ àtskiria avìs nuõ ožių. Avìs jìs pastatỹs dešinėjė; óžius — kairėjė.

Iř tařs karãlius, stóvintiems dešinėjė: ‚Ateĩkite, màno Tėvo paláimintieji, paveldėkite nuõ pasáulio sukūrìmo jùms pàruoštą karalỹstę! Nès àš buvaũ išálkęs, iř jũs manė pavalgydìnote, buvaũ ištróškęs, iř manė pagìrdėte, buvaũ keleĩvis, iř manė prìglaudėte, buvaũ núogas — manė àprengėte, ligónis — manė aplañkėte, kalinỹs — atẽjote pàs manė'.

Tuomėt teisíeji klaũs: ‚Viẽšpatie, kadà gì mẽs tavė mãtėme álkaną iř pavalgydìnome, trókštantį iř pagìrdėme? Kadà gì mẽs mãtėme tavė keliáujantį iř prìglaudėme ař núogą iř àprengėme? Kadà gì mãtėme tavė seřgantį ař kãlinį iř aplañkėme?'

Iř atsakỹs jíems karãlius: ‚Ìš tiesų sakaũ jùms: kíek kařtų taĩ padãrėte vienám ìš mažiáusiųjų màno brólių, mán padãrėte'.

Paskuĩ jìs prabìls į stóvinčius kairėjė: ‚Eĩkite šaliñ nuõ manęs, prakeiktíeji, į ámžinąją ùgnį, kurì prirengtà vélniui iř jõ angeláms! Nès àš buvaũ išálkęs, iř jũs manęs nepavalgydìnote, buvaũ ištróškęs, iř manęs nepagìrdėte, buvaũ keleĩvis, iř manęs neprìglaudėte, núogas — neàprengėte, ligónis iř kalinỹs — iř jũs manęs neaplañkėte'.

Tuomèt jiẽ atsakỹs: ‚Viẽšpatie, kadà gì mẽs tavè mãtėme álkaną, ař ištróškusį, ař keleĩvį, ař núogą, ař ligónį, ař kãlinį iř táu nepatarnãvome?'

Tuomèt jìs pasakỹs jíems: ‚Ìš tiesų sakaũ jùms: kíek kařtų taĩp nepadãrėte vienám iš šìtų mažiáusiųjų, nẽ mán nepadãrėte'.

Iř eĩs šìtie į ámžinąjį kentėjimą, õ teisíeji į ámžinąjį gyvẽnimą".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

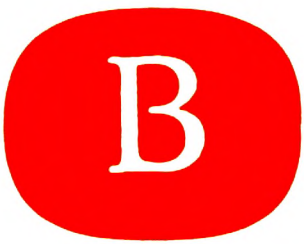
B

I ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 63, 16b—17. 19b; 64, 3—7

O, kad perplėštum dangų ir žemėn nužengtum!

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpatie, tù — mũsų tẽvas; „Mũsų Vadúotojas" — tóks tàvo vařdas nuõ sẽno. Kodẽl gì, Viẽšpatie, léidi nuõ tàvo keliũ mùms nuklýsti, užkíetini mũsų šìrdį tavęs̃ nebijóti? Sugrį̀žk dẽlei sàvo tarnũ, dẽl genčiũ, kuriõs — tavóji nuosavýbė!

Õ, kàd pérplėštum dañgų ir žẽmėn nužeñgtum,— kalnaĩ priẽš tavė sudrebėtų!

Nuõ ámžių nėrà kàs patýręs,— ausìs negirdėjo, akìs neregėjo,— kàd bũtų, bė tavęs̃, kóks diẽvas, kurìs tíek padėtų juõ pasikliáujantiems. Tù ródai palankùmą tíems, kuriẽ výkdo teisýbę ir tàvo keliũ neužmiršta.

Bèt štaĩ užsirũstinai, nès nusidėję mẽs vìsą laĩką táu nusikaĩsdavom. Visì mẽs lýg nẽvalos tãpome, vìsas mũsų teisùmas — lýg sùterštas skuřlis. Visì mẽs nuvýtę lýg lãpai, ir mũsų kaltẽ tařtum vẽjas mùs nẽša.

Nėrà kàs šaũktųsi tãvojo vařdo, kàs sténgtųsi tvirtaĩ tavęs̃ laikýtis. Tù pàslėpei sãvąjį véidą nuõ mũsų, atìdavei mùs į̃ mũsų kaltýbės vaĩdžią. Ir vìs dėltõ, Viẽšpatie, tù — mũsų tẽvas. Mẽs ẽsame mólis, õ tù — mũsų puõdžius; visì mẽs — dárbas tavũjų rañkų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 79, 2ac ir 3b. 15—16. 18—19 (P.: 4)

P. Õ Diẽve, pastatýk mùs añt kójų!
Tenušviñta véidas tavàsis, ir mẽs išgélbėti bũsim!

[2] Õ Izraèlio ganõve, atidžiaĩ paklausýki!
Tãvąjį sóstą laĩko sparnaĩ cherubìnų.

3 Pakìlk sù didžiąja sàvo galýbe,
ateĩk mūsų vadúoti! —

P. Õ Diẽve, pastatýk mùs añt kójų!
Tenušviñta véidas tavàsis, iř mẽs išgélbėti būsim!

15 Dangaũs kariúomenių Diẽve, sugrįžki,
pažveĺk iš dangaũs, pasižiūrėki
iř aplankýk šìtą vỹnmedžių sõdą!
16 Globók jį — tàvo rañkų sodìntą,
ãtžalą — tàvo užsiaugìntą. — **P.**

18 Numylėtiniams sàvo rañką ištiẽski,
žmonėms, tàvo ugdýtiems.
19 Mẽs jaũ nuõ tavęs nebesitráuksim:
gyvýbę išsáugoki mùms,
iř mẽs šlóvinsim tàvo vařdą. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 1, 3—9

Mes laukiame, kada apsireikš mūsų Viešpats Jėzus Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiškò Korintiẽčiams.

Bróliai!

Malónė iř ramýbė jùms nuõ Diẽvo Tėvo iř Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus!

Àš nuõlat ùž jùs dėkóju Diẽvui, kàd dẽl Jėzaus Krìstaus Diẽvas sùteikė jùms sàvo malónę. Peř jį jũs praturtėjote visù kuõ — visókiu Diẽvo žodžiù iř pažinimù,— iř Krìstaus liùdijimas jūsų tárpe tãpo tvìrtas. Todẽl jùms nestiñga jokiõs malónės dovanõs, beláukiant, kadà apsireĩkš mūsų Viẽšpats Jėzus Krìstus. Jìs iř stìprins jùs ikì gãlo, kàd išlìktumėte nenusikaĺtę mūsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus diẽnai.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Ps 84, 8

P. Aleliùja. — Paródyk mùms, Viẽšpatie, sàvo gerùmą, suteĩk išganìngą pagálbą. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 13, 33—37

Budėkite, nes nežinote, kada grįš namų šeimininkas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms:

„Žiūrėkite, budėkite, nès nežinote, kadà ateĩs tàs laĩkas! Bùs kaĩp sù žmogumì, kurìs iškeliãvo svetuĩ, palìko namùs ir dãvė tarnáms įgaliójimus, kiekvienám paskýręs dárbą, õ dùrininkui įsãkė budėti.

Taĩgi budėkite, nès nežinote, kadà grįš namų̃ šeimininkas: ar̃ vakarė, ar̃ vidùrnaktyje, ar̃ gaĩdgystėje, kàd, netikėtai sugrįžęs, neràstų jũsų miẽgant.

Ką̃ sakaũ jùms, sakaũ ir̃ visíems: budėkite!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 40, 1—5. 9—11

Tieskite Viešpačiui kelią!

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

„Ramìnkite, gúoskite mãnąją taũtą,— sãko jũsų Diẽvas. — Prabìlkite į̃ šìrdį Jerùzalei ir̃ šaũkite jái, kàd jõs lãžas pasìbaigė, skolà sumokėta. Jì dvìgubai gãvo iš Viẽšpaties rañkų ùž visàs sàvo núodėmes".

Balsas šaũkia: „Peř dỹkumą tiẽskite Viẽšpačiui kẽlią! Peř týrus išvėskite mũsų Diẽvui tãką! Kiekvíenas slėnỹs tegù bũna užpìltas, kiekvíenas kálnas beĩ kalnẽlis — nùkastas. Kuř kreĩva, tebũna ištiẽsinta, kalvóta — išlý-

ginta! Tuomèt apsireĩkš Viẽšpaties šlovẽ, išvỹs jã vìsas pasáulis. Tikraĩ taĩp kalbẽjo Viẽšpaties lũpos".

Užlìpk añt áukšto kálno, džiugiõsios naujíenos skelbẽjau Siòne! Galìngai pakélk sàvo balsą, džiugiõsios naujíenos skelbẽja Jerùzale! Pakélk, nebijók! Sakýk Jùdo miẽstams: „Štaĩ jũsų Diẽvas! Štaĩ Viẽšpats Diẽvas ateĩs sù galià, iř jõjo rankà bùs valdìnga. Sù juõ štaĩ tiẽ, kuriuõs jìs užpeĩnė, jõ príekyje tiẽ, kuriuõs įsigìjo. Ganỹs kaĩp piemuõ sàvo bañdą, savája rankà jìs suriñks jã. Nešiõs ėriukùs priẽ krūtìnės, vedžiõs vedeklės rūpestìngai". Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 84, 9ab—10. 11—12. 13—14 (P.: 8)

P. Paródyk mùms, Viẽšpatie, sàvo gerùmą,
suteĩk išganìngą pagálbą.

9 Nóriu išgirsti, kã Viẽšpats Diẽvas bylója:
jìs skélbia ramýbę sàvo žmonẽms — sàvo bičiùliams.
10 Tikraĩ jìs tuõs netrùkus išgélbės, kuriẽ jõ šventaĩ bijo,
iř Diẽvo garbẽ sugrįš į mũs šãlį. — **P.**

11 Susitìks teñ Gailestingùmas iř Ištikimýbė,
pasibučiuõs Taikà sù Teisýbe.
12 Žẽmėje dỹgs Ištikimýbė,
iš dangaũs pažveĩgs meĩliai Teisýbė. — P.

13 Visókių gėrýbių duõs Viẽšpats,
derlìnga bùs mũsų žẽmė.
14 Teisýbė jõ akìvaizdoj váikščios,
õ jõsios pėdõm sèks Diẽvo paláima. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Pt 3, 8—14

Mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro añtrojo láiško.

Mylimíeji! Vienas dalỹkas netùri lìkti jũsų nepastebẽtas: vienà dienà pàs Viẽšpatį yrà kaĩp tũkstantis mẽ-

tų, ir tūkstantis mėtų — kaĩp vienà dienà. Viẽšpats negaĩšta ištesẽti pãžado, kaĩp kaĩ kuriẽ mãno, bèt kañtriai eĩgiasi sù jumìs, nenorẽdamas, kàd kurìs pražūtų, bèt kàd visì atsiveĩrstų. Õ Viẽšpaties dienà ateĩs kaĩp vagìs. Tuomèt dañgūs praeĩs sù smarkiù ūžesiu, elemeñtai sudègs ir suskiĩs, ir žẽmė sù sàvo kūriniaĩs sudègs.

Jéigu vìsa tùri taĩp suìrti, taĩ kaĩpgi jùms reikẽtų pasižymẽti šventù gyvẽnimu ir maldingumù, kaĩp láukti ir ilgẽtis Diẽvo dienõs atėjimo, kaĩ dañgūs suiĩs liepsnosè ir elemeñtai sutiĩps iš kaĩščio! Pagaĩ jõ pãžadą mẽs láukiame naũjo dangaũs ir naujõs žẽmės, kuriuosè gyvẽna teisýbė.

Todẽl, mylimíeji, šito belaukdamì, sténkitės tàpti jõ akìvaizdoje nesutẽptì, nepeiktinì ir taikìngi.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 3, 4. 6

P. Aleliùja. — Taisýkite Viẽšpačiui kẽlią,
ištiẽsinkite jám takùs!
Visì žmónės išvỹs Diẽvo išgélbėjimą, —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 1, 1—8

Ištiesinkite Viešpačiui takus!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzaus Krìstaus, Diẽvo Sūnaũs, gerõsios naujíenos pradžià, kaĩp prãnašo Izaìjo parašýta: „Štaĩ àš siunčiù pirmà tavẽs sàvo pãsiuntinį, kurìs nutiẽs táu kẽlią. Dykumojè šaũkiančiojo baĩsas: ‚Taisýkite Viẽšpačiui kẽlią! Ištiẽsinkite jám takùs!'"

Taĩp pasiródė dykumojè Jõnas. Jìs krìkštijo ir skélbė atsivertìmo krìkštą núodėmėms atléisti. Pàs jį tráukė

visà Judėjos šalìs ir̃ visì Jerùzalės gyvéntojai. Jiẽ išpažìndavo núodėmes ir̃ bùvo jõ krikštijami Jordãno ùpėje.

Jõnas vilkėjo kupranugãrio vìlnų ãpdaru, õ strėnas bùvo susijúosęs odiniù diržù. Jìs válgė skėriùs ir̃ laũko mẽdų. Jìs skélbė: „Põ manẽs ateĩna galingėsnis ùž manè — àš neverẽtas nusileñkęs atrìšti jõ kùrpių diržẽlio. Àš jùs krikštijau vándeniu, õ jis krikštys jùs Šventąja Dvasià".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 61, 1—2a. 10—11

Širdingai aš džiaugsiuosi Viešpačiu

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Prãnašas sãko:

„Diẽvo dvasià añt manẽs, kadángi manė̀ yrà Viẽšpats patẽpęs. Jisaĩ manė̀ pàsiuntė nèšti džiugiõsios naujíenos vargdiẽniams, gýdyti tũ, kuríems skaũda šìrdį, skélbti belaĩsvių išvadãvimo, kaliniũ paleidìmo, pagársinti Viẽšpaties malónės mẽtų.

Širdìngai àš džiaũgsiuosi Viẽšpačiu, màno síela džiũgaus Dievù manúoju, nès jìs manė̀ reñgia išgãnymo rũbais, siaũčia teisýbės apsiaustù, kaĩp sužadėtinį šveñtiškai puõšia, tarýtum núotaką vėriniaĩs dabìna. Kaĩp žẽmė augìna pãsėlius, kaĩp sõdas žėldina sõdinius, taĩp Viẽšpats Diẽvas apreĩkš teisýbę ir̃ šlóvę visų tautų akìvaizdoje".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Lk 1, 46—48. 49—50. 53—54 (P.: Iz 61, 10b)

P. Màno síela džiũgauja Dievù manúoju.

46 Màno síela šlóvina Viẽšpatį,
47 màno dvasià džiaũgiasi Dievù, sàvo Gélbėtoju,
48 nès jìs pàžvelgė į sàvo nuolañkią tarnáitę.
Štaĩ nuõ dabaĩ paláiminta manė vadiñs
vìsos kařtos. — **P.**

49 Nès didžių dalỹkų padãrė mán Visagãlis,
iř šveñtas yrà jõ vařdas!
50 Jìs malonìngas ìš kartõs į kařtą
tíems, kuriẽ jõ klaũso. — **P.**

53 Álkstančius gėrýbėmis apdovanója,
turtuoliùs tuščiomìs paléidžia.
54 Jìs ištiesė pagálbos rañką sàvo taĩnui Izraėliui,
kàd minėtų jõ gailestingùmą. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 5, 16—24

Jūsų dvasia, siela ir kūnas
tebūna išsaugoti Viešpaties atėjimui

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Visuomèt džiaũkitės, bė paliovõs meĺskitės! Ùž vìską dėkókite, nès tõ Diẽvas nóri ìš jũsų Krìstuje Jėzuje. Negesìnkite dvãsios! Neniẽkinkite pranašãvimų! Vìsa ištìrkite iř, kàs gẽra, palaikýkite! Susilaikýkite nuõ visókio blõgio!

Pàts ramýbės Diẽvas pilnaĩ jùs tepašvéntina iř, teišsáugo tóbulą beĩ nepriekaištìngą jũsų dvãsią, síelą iř kũną mũsų Viẽšpaties Jėzaus atėjìmui. Tasaĩ, kurìs jùs šaũkia, yrà ištikimas; jìs iř įvýkdys!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Iz 61, 1

P. Aleliùja. — Diẽvo dvasià añt manęs.
Jisaĩ manè pàsiuntė nèšti
džiugiõsios naujíenos vargdiẽniams. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 1, 6—8. 19—28

Jūsų tarpe stovi tas, kurio jūs nepažįstate

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Bùvo atẽjęs Diẽvo siųstas žmogùs, kuriõ vařdas Jõnas. Jìs atẽjo kaĩp liùdytojas, kàd paliùdytų šviẽsą iř kàd visì jõ dėkà įtikėtų. Jìs pàts nebùvo šviesà, bèt turẽjo liùdyti apiẽ šviẽsą.

Tóks bùvo Jõno liùdijimas, kaĩ žỹdai iš Jerùzalės àtsiuntė pàs jį kunigų iř levìtų pakláusti: „Kàs tù esì?" Jìs prisipažìno nesigìndamas. Jìs prisipažìno: „Àš nesù Mesìjas!"

Jiẽ iř vẽl kláusė: „Taĩ kàs gì tù? Gál Elìjas?"

Jìs atsãkė: „Nè!"

„Taĩ gál tù prãnašas?"

Jìs atsãkė: „Nè!"

Tadà jiẽ tęsė: „Taĩ kàs gì tù, kàd mẽs galėtume dúoti atsãkymą tíems, kuriẽ mùs siuñtė? Ką̃ sakaĩ apiẽ savè?"

Jìs tãrė: „Àš — týruose šaũkiančiojo balsas: ‚Taisýkite Viẽšpačiui kẽlią!', kaĩp yrà kalbėjęs prãnašas Izaìjas".

Atsiųstíeji bùvo ìš fariziẽjų. Jiẽ dár jį klausinėjo: „Taĩ kám tù krìkštiji, jéi nesì neĩ Mesìjas, neĩ prãnašas?"

Jõnas jíems atsãkė: „Àš krìkštiju vándeniu, õ jũsų tárpe stóvi tàs, kuriõ jũs nepažįstate, kurìs põ manęs ateĩs, — jám àš neveřtas atrìšti kùrpių diržẽlio".

Taĩ atsitìko Betãnijoje, anàpus Jordãno, kuř Jõnas krìkštijo.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Sam 7, 1—5. 8b—12. 14a. 16

Dovydo valdžią Viešpats sutvirtins

Iš antrõsios Samuėlio knỹgos.

Dóvydas gyvẽno sàvo rūmuose, ir Viẽšpats jám teĩkė ramýbę sù visaĩs jõ príešais apliñkui. Taĩgi karãlius ir tãrė prãnašui Natãnui: „Àš gyvenù kėdriniuose rūmuose, õ Diẽvo skrynià palapìnėje stóvi".

Natãnas karãliui atsãkė: „Vìsa, kã ketinì, ir darýk, nès Viẽšpats sù tavimì".

Tačiaũ tą nãktį Viẽšpats kalbėjo Natãnui: „Eĩk ir pranėšk màno tarnui Dóvydui: ‚Taĩ sãko Viẽšpats: Nejaũgi tù nóri pastatýti mán namùs, kàd juosė àš gyvénčiau? Tavė àš pàėmiau iš ganỹklos nuõ bandõs, kàd bũtum vadõvas màno taũtai Izraèliui. Visuosė tàvo žỹgiuose àš buvaũ sù taviñ. Visùs tàvo príešus sunaikinaũ tàvo akysė ir išgársinau tàvo vařdą, kaĩp vařdą žẽmės didžiũnų.

Sàvo taũtai Izraèliui parūpinau viẽtą ir įkùrdinau jã, kàd saugiaũ galėtų sàvo viẽtoje gyvénti ir nebekẽstų báimės, kàd nedõrėliai jõs nebespáustų kaĩp anksčiaũ, taĩs laikaĩs, kadà sàvo taũtai Izraèliui àš paskýriau teisėjus. Táu sùteikiau ramýbę sù visaĩs tàvo príešais. Tàd Viẽšpats táu pràneša, kàd pàts táu namùs pastatýsiąs.

Kaĩ, pasibaĩgus tàvo dienóms, tù ilsėsies pàs tėvùs, àš tàvo pãlikuonį, kìlusį iš tavẽs, paskìrsiu tàvo įpėdiniu ir sutvìrtinsiu jõ viešpatãvimą. Àš jám būsiu tėvas, õ jìs mán bùs sūnùs.

Tàvo namaĩ ir valdžià màno globójami tvers ámžiais; tàvo sóstas visadà bùs tvìrtas' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 88, 2—3. 4—5. 27 ir 29 (P.: plg. 2a)

P. Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peř ámžius.

2 Àš, Viẽšpatie, tàvo malónes giedósiu peř ámžius,
kartũ kartóms sàvo bùrna gársinsiu tàvo ištikimýbę.
3 Jùk parašýta: „Sántarvės malónė užtikrinta ámžiams".
Tvirtà kaĩp dangùs tàvo, Diẽve, ištikimýbė. — **P.**

4 „Sudariaũ àš sándorą sù išrinktúoju.
Àš Dóvydui, sàvo tařnui, prisiekiau:
5 'Gìminę tàvo ámžiams sukũriau,
kartũ kartomìs tvẽriantį sóstą táu pastatýsiu'. — **P.**

27 Jisaĩ mán sakỹs: 'Tù màno Tẽvas, tù màno Diẽvas
ir príebėga mán išsigélbėt'.
29 Àš bũsiu peř ámžius jám malonìngas,
tvirtà pasilìks sándora mũsų". — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 16, 25—27

Paslaptis, nutylėta per amžinuosius laikus,
dabar atskleista

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Tám, kurìs gãli jùs padarýti stipriùs, kaĩp sãko màno Evangėlija ir Jėzaus Krìstaus skelbimas, sẽkant apreiškimù paslaptiẽs, nutylėtos peř amžinúosius laikùs, õ dabař atskleistõs ir pranašų rãštais ámžinojo Diẽvo įsãkymu paskelbtõs visóms tautóms, kàd jõs paklùstų tikėjimui, —

vienám išmintìngajam Diẽvui
peř Jėzų Krìstų šlovẽ
ámžių âmžiais! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 1, 38

P. Aleliùja. — Štaĩ àš Viẽšpaties tarnáitė,
tebũna mán, kaĩp tù pasakeĩ. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 1, 26—38

Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Ángelas Gabriẽlius bùvo Diẽvo pàsiųstas į Galilėjos miẽstą, kurìs vadìnasi Nazarètas, pàs mergẽlę, sužadėtą sù výru, vardù Juõzapas, iš Dóvydo namų̃; õ mergẽlės vařdas bùvo Marijà.

Atẽjęs pàs jã, ángelas tãrė: „Sveikà, malónėmis apdovanótoji! Viẽšpats sù tavimì!" Išgiřdusi šiuõs žodžiùs, jì sumišo iř galvójo sáu, kã réiškia tóks svéikinimas.

Õ ángelas jái tãrė: „Nebijók, Marìja, tù radaĩ malónę pàs Diẽvą! Štaĩ tù pradėsi įsčiose iř pagimdýsi sū̃nų, kurį̃ pavadìnsi Jėzumi. Jisaĩ bùs dìdis iř vadiñsis Aukščiáusiojo Sūnùs. Viẽšpats Diẽvas duõs jám jõ tėvo Dóvydo sóstą; jìs viešpataũs Jokũbo namáms peř ámžius, iř jõ viešpatãvimui nebùs gãlo".

Marijà pakláusė ángelą: „Kaĩp taĩ įvỹks, jéigu àš nepažįstu výro?"

Ángelas jái atsãkė: „Šventóji Dvasià nužeñgs añt tavę̃s, iř Aukščiáusiojo galýbė prideñgs tavė̀ sàvo šešėliu; todẽl iř tàvo kū̃dikis bùs šveñtas iř vadìnamas Diẽvo Sūnumì. Antaĩ, tavóji gimináitė Elzbietà pradėjo sū̃nų senãtvėje, iř šìs mėnuo yrà šẽštas tái, kurì bùvo laĩkoma nevaisìnga, nès Diẽvui nėrà negalimų̃ dalỹkų".

Tadà Marijà atsãkė: „Štaĩ àš Viẽšpaties tarnáitė, tebũna mán, kaĩp tù pasakeĩ". Iř ángelas pasitráukė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

KALĖDŲ LAIKAS

Kalėdų laiku, nuo gruodžio 25 d. iki sekmadienio po sausio 6 d., viskas kaip A metais, p. 48—80, išskyrus evangeliją Šv. Šeimos ir Kristaus Krikšto šventėms, — žr. čia ir toliau.

I sekmadienis po Kalėdų (arba gruodžio 30 d.)

ŠVENTOJI ŠEIMA: JĖZUS, MARIJA, JUOZAPAS

Viskas kaip A metais, p. 59—61, išskyrus evangeliją.

Evangelija Lk 2, 22. (23—38). 39—40

Vaikelis augo, darėsi pilnas išminties

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Pasibaĩgus Mõzės Įstãtymo nustatýtoms apsivãlymo dienóms, Juõzapas ir Marijà nùnešė kũdikį į Jerùzalę paaukóti Viẽšpačiui,

— kaĩp parašýta Viẽšpaties Įstãtyme: „Kiekvíenas pìrmgimis berniùkas bùs pàšvęstas Viẽšpačiui“,— ir dúoti aũką, kaĩp pasakýta Viẽšpaties Įstãtyme: „Pórą purplẽlių arbà dù balandžiukùs“.

Jerùzalėje gyvẽno žmogùs, vardù Simeònas. Jis bùvo teisùs ir dievobáimingas výras, láukiantis Izraèlio pagúodos, ir Šventóji Dvasià bùvo sù juõ. Jám bùvo Šventõsios Dvãsios apréikšta, kàd jìs nemiršiąs, kõl pamatýsiąs Viẽšpaties Mesìją.

Šventõsios Dvãsios parãgintas, jìs atẽjo dabaĩ į šventỹklą. Įnešant gimdýtojams kũdikį Jėzų, kàd pasieĩgtų, kaĩp Įstãtymas reikaláuja, Simeònas jį̃ pàėmė į̃ rankàs, šlóvino Diẽvą iĩr sãkė:

„Dabaĩ galì, Valdõve, kaĩp buvaĩ žadėjęs, léisti sàvo taĩnui ramiaĩ iškeliáuti, nès màno ãkys išvýdo tàvo išgélbėjimą, kurį̃ tù pàrengei visų̃ tautų̃ akivaizdoje; šviẽsą pagónims apšviẽsti iĩr tavõsios Izraèlio tautõs gaĩbę".

Kũdikio tẽvas iĩr mótina stebėjosi tuõ, kàs bùvo apiẽ jį̃ kaĩbama. Õ Simeònas pa̧láimino juõs iĩr tãrė mótinai Marìjai: „Štaĩ šìs skirtas daũgelio Izraèlyje nupuolìmui iĩr atsikėlìmui. Jìs bùs prieštarãvimo žénklas,— iĩr tàvo pačiõs síelą pérvers kalavìjas,— kàd bũtų àtskleistos daũgelio širdžių̃ miñtys".

Teñ bùvo iĩr prãnašė Onà, Fanuèlio duktẽ ìš Asèro giminẽs. Jì bùvo vìsiškai susẽnusi. Põ mergỹstės jì išgyvẽno septýnerius metùs sù výru, õ paskuĩ našláudama suláukė aštúoniasdešimt ketverių̃ mẽtų. Jì nesitráukdavo ìš šventỹklos, tarnáudama Diẽvui peĩ dienàs iĩr naktìs pãsninkais beĩ maldomìs. Iĩr jì, tuõ pàt metù priẽjusi, šlóvino Diẽvą iĩr kalbėjo apiẽ kũdikį visíems, kuriẽ láukė Jerùzalės išvadãvimo.

Atlìkę vìsa, kõ reikalãvo Viẽšpaties Įstãtymas, jiẽ sugrį̃žo į̃ Galilėją, į̃ sàvo miẽstą Nazarètą.

Vaikẽlis áugo iĩr stiprėjo; jìs dãrėsi pìlnas išmintiẽs, iĩr Diẽvo malónė bùvo sù juõ.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sekmadienis po sausio 6 d.

KRISTAUS KRIKŠTAS

Viskas kaip A metais, p. 77—78, išskyrus evangeliją.

Evangelija Mk 1, 7—11

Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Mõrkų.

Jõnas skélbė: „Põ manę̃s ateĩna galingèsnis ùž manè — àš neveřtas nusileñkęs atrìšti jõ kùrpių diržẽlio. Àš jùs krìkštijau vándeniu, õ jìs krìkštys jùs Šventąja Dvasià".

Tomìs dienomìs atẽjo Jëzus ìš Galilëjos Nazarèto, iř Jõnas jį̃ pakrìkštijo Jordanè. Võs tìk išbrìdęs ìš vandeñs, Jëzus pamãtė prasìveriant dañgų iř Dvãsią, tařsi balañdį, nusiléidžiančią añt jõ. Iř ìš dangaũs pasigiřdo bal̃sas: „Tù màno mylimàsis Sūnùs, tavimì àš gėriúosi".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

G A V Ė N I A

Pelenų dieną viskas kaip A metais, p. 81—83.

I GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 9, 8—15

Dievo sandora su iš tvano išgelbėtu Nojumi

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Nõjui ir jõ sūnùms, kuriẽ bùvo sù juõ, Diẽvas kalbẽjo: „Štaĩ sudaraũ sàvo sándorą sù jumìs beĩ jūsų palikuonimìs ir sù visaĩs pàs jùs ẽsančiais gyvūnais: sù paũkščiais, galvìjais ir laukų žvėrimìs — sù visà gyvūnijà, išẽjusia sù jumìs ìš árkos. Sudaraũ sù jumìs sàvo sándorą: daugiaũ niekadà pótvynio vándeniu nebebùs naikìnamos kũno būtýbės; daugiaũ niekadà nebekiĩs tvãnas nuniókoti žẽmės".

Ir Diẽvas bylójo: „Štaĩ tóks bùs žénklas sándoros, kurią sudaraũ tarp savẽs ir jūsų beĩ visų pàs jùs ẽsančių gyvūjų būtýbių peř būsimas kartàs: iškélsiu į dẽbesis sãvąjį lañką; jisaĩ bùs žénklas sándoros tarp manẽs ir žẽmės. Kadà viršuñ žẽmės sukaũpsiu dẽbesis, juosè pasiródys lañkas. Ir àš prisimiñsiu sãvąją sándorą tarp manẽs ir jūsų beĩ visų gyvūnų, visų būtýbių ìš kũno. Vanduõ daugiaũ nepaviřs tvanù, kàd sunaikìntų kũno būtýbes".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 24, 4bc—5ab. 6—7bc. 8—9 (P.: plg. 10)

P. Viẽšpatie, elgíesi teisìngai ir gailestìngai
sù taĩs, kuriẽ tàvo Sándoros ir įsãkymų laĩkos.

4 Paródyk mán, Viẽšpatie, sãvąjį kẽlią,
išmókyk manè takaĩs tàvo eĩti.
5 Vèsk manè sàvo tiesà, tù manè lãvink, —
jùk tù esì màno Gélbėtojas ir Diẽvas. — **P.**

6 Viẽšpatie, atsimiñk, kàd esì maloningas,
atmiñk, nuõ pradžiõs kókią méilę mán ródei.
7 Atmiñk manè dẽlei sàvo gerùmo,
nepamiřški sàvo malónės! —

P. Viẽšpatie, elgíesi teisìngai iř gailestìngai
sù taĩs, kuriẽ tàvo Sándoros iř įstãtymų laĩkos.

8 Tiesùs, malonùs yrà Viẽšpats,
tõ dẽlei klýstantiems kẽlią paródys.
9 Kukliũjų mintìs kreĩps į tiẽsą,
sàvo keliù mókys eĩt nuolankiúosius. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Pt 3, 18—22

Jus dabar gelbsti tų dalykų vaizdinys — Krikštas

Ìš šveñtojo apãštalo Pẽtro
pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Krìstus víeną kařtą nùmirė ùž núodėmes, teisùsis ùž neteisiúosius, kàd mùs nuvèstų pàs Diẽvą, bejė, kũnu numarìntas, õ dvasià atgaivìntas. Nužeñgęs žemỹn, jis tą-ja dvasià skélbė kalėjime ẽsančioms síeloms, kuriõs kadáise bùvo neklùsnios, kaĩ Nõjaus dienomìs Diẽvo kantrýbė láukė, bestãtant árką, kurià nedaũgelis, taĩ yrà aštuonì ãsmenys, bùvo išgélbėti vándeniu.

Iř jùs dabař gélbsti tũ dalỹkų vaizdinỹs — krikštas. Jìs nėrà nešvaraũs kũno nuplovìmas, bèt Diẽvo maldãvimas suteĩkti grýną sąžinę dẽlei prisikẽlusio Jėzaus Krìstaus, kurìs, įžeñgęs į dañgų, sėdi Diẽvo dešinėjė, õ jám yrà pavaldũs angelaĩ iř galýbės, iř valdžios.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 4b

Žmogùs gývas nè víen dúona,
bèt iř kiekvíenu žodžiù, kurìs išeĩna ìš Diẽvo lũpų.

Evangelija Mk 1, 12—15

Jis buvo šėtono gundomas, ir angelai jam tarnavo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Mõrkų.

Dvasià Jėzų paãkino nukeliáuti į dỹkumą. Jìs praléido dykumojė kẽturiasdešimt dienų ir bùvo šėtõno gùndomas, buvójo kartù sù žvėrimìs, ir angelaĩ jám tarnãvo.

Kaĩ Jõnas bùvo sùimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ẽmė skélbti gẽrąją Diẽvo naujíeną: „Atẽjo mẽtas, prisiartino Diẽvo karalỹstė. Atsiveĩskite ir tikėkite Evangėlija!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 22, 1—2. 9a. 10—13. 15—18

Mūsų tikėjimo tėvo Abraomo auka

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Norėdamas išbandýti Abraõmą, Diẽvas užkálbino: „Abraõmai!"

Tasaĩ atsìliepė: „Àš čià".

Tadà Diẽvas kalbėjo: „Paimk sàvo sũnų, sàvo vienturĩtį, kurį tù mýli, Izaõką, nuvỹk į Morìjos žẽmę ir teñ añt kálno, kurį táu paródysiu, jį paaukók kaĩp dẽginamąją aũką!"

Atẽjus į Diẽvo nuródytą viẽtą, Abraõmas pastãtė aũkurą, sukróvė añt jõ málkas. Abraõmas jaũ ìštiesė rañką ir pàėmė peĩlį sũnui žudýti.

Tadà ìš dangaũs jám sušùko Viẽšpaties ángelas: „Abraõmai, Abraõmai!"

Tasaĩ atsìliepė: „Àš čià!"

Anàs kalbėjo: „Nekélk priẽš berniùką rañkos iř niẽkuo neskriaũsk jõ! Dabař àš žinaũ, kàd esì atsidãvęs Diẽvui iř nepagailėjai mán sàvo vientuřčio". Pakėlęs akìs, Abraõmas pamãtė: ùž jõ — ãvinas bùvo ragaĩs įsipýnęs brūzgýne. Nuẽjęs ištráukė jį̃ iř viẽtoj sūnaũs paaukójo kaĩp dẽginamąją aũką.

Õ Viẽšpaties ángelas añtrą kařtą sušùko iš dangaũs Abraõmui, sakýdamas: „Prisíekiu pačiù savimì — Viẽšpaties žõdis: kadángi tù šìtaip pasìelgei — nepagailėjai mán sàvo vientuřčio sūnaũs,— tavė àš gaũsiai paláiminsiu iř tàvo pãlikuonis padarýsiu skaitlingus kaĩp dangaũs žvaigždės iř kaĩp jū́ros pãkraščio smiltis. Tàvo pãlikuonys užimš sàvo príešų vartùs. Peř tàvo pãlikuonis bùs paláimintos vìsos žẽmės taũtos, nès tù paklauseĩ màno baĩso".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 115, 10 ir 15. 16—17. 18—19 (P.: Ps 114, 9)

P. Váikščiosiu àš akìvaizdoj Diẽvo,
pasáuly — tárpe gyvū̃jų.

10 Nórs pasiklióviau, bètgi kalbėjau:
esù baĩsiai prislėgtas!
15 Viẽšpaties akysė didžiaĩ brángūs
mìrštantys jõ teisíeji. — **P.**

16 Viẽšpatie, àš tàvo tařnas,
tàvo tařnas — sūnùs tavõsios tarnáitės.
Tù màno páńčius sutráukei.
17 Táu padėkõs aũką aukósiu,
šaũksiuosi Viẽšpaties vařdo. — **P.**

18 Àš Viẽšpačiui įžadus atitesẽsiu
priẽš vìsą jõ taũtą
19 Viẽšpaties būsto atšlaĩniuos,
vidurỹ Jerùzalės miẽsto. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 31b—34

Dievas nepagailėjo nė savo Sūnaus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Jéi Diẽvas ùž mùs, taĩ kàs gì priẽš mùs?! Jéigu jìs nepagailẽjo nẽ sàvo Sūnaũs, bèt atìdavė jį̃ ùž mùs visùs,— kaĩpgi jìs ir̃ vìsko nedovanótų kartù sù juõ? Kàs bekáltins Diẽvo išrinktúosius? Jùk Diẽvas ištéisina! Taĩ kàs pasmeĩrks? Ar̃ Krìstus Jėzus, kurìs nùmirė, bèt bùvo prikéltas, kurìs sẽdi Diẽvo dešinėjė ir̃ nèt ùžtaria mùs?

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 17, 5

Ìš spiñdinčio debesiẽs pasigir̃do Tėvo balsas:
„Šìtas yrà màno mylimàsis Sūnùs. Klausýkite jõ!"

Evangelija Mk 9, 2—10

Šitas mano mylimasis Sūnus

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzus pasìėmė Pėtrą, Jokūbą ir̃ Jõną ir̃ užsìvedė juõs vienus atskiraĩ į̃ áukštą kálną. Teñ jìs atsimaĩnė jų̃ akivaizdoje. Jõ drabùžiai ẽmė taĩp baltaĩ spindėti, kaĩp jų̃ išbãlinti negalėtų jóks skalbėjas žẽmėje. Jíems pasiródė Elìjas ir̃ Mõzė, kuriẽdu kalbėjosi sù Jėzumi.

Pėtras ir̃ sãko Jėzui: „Rãbi, gẽra mùms čià būti. Pastatýkime trìs palapinės: víeną táu, kìtą Mõzei, trẽčią Elìjui". Jìs nesižinójo, ką̃ sãkąs, nės jiẽ bùvo pérsigandę.

Užẽjo debesìs ir̃ ùždengė juõs, õ iš debesiẽs nuskambėjo balsas: „Šìtas màno mylimàsis Sūnùs. Klausýkite jõ!" Ir̃ tuojaũ, vẽl apsižvalgę, jiẽ niẽko priẽ savę̃s nebemãtė, tìk víeną Jėzų.

Besiléidžiant nuõ kálno, Jėzus liẽpė niẽkam nepãsakoti, kã jiẽ bùvo mãtę, kõl Žmogaũs Sūnùs prisikeĩs iš numìrusių. Jiẽ geraĩ įsidėmėjo šį pasãkymą ir svařstė, kã réiškia „prisikélti iš numìrusių".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 20, 1—3. (4—6). 7—8. (9—11). 12—17

Įstatymas duotas per Mozę

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Viẽšpats kalbėjo visùs šiuõs žodžiùs:

„Àš esù Viẽšpats, tàvo Diẽvas, kurìs tavė išvedė iš Egìpto, iš vergóvės namų̃.

Neturėk kitų̃ dievų̃, tìk manė víeną.

Nesidìrbk jokiõs statulõs ař pavéikslo tõ, kàs viršujė dangujė, apačiojė žẽmėje, vandenyjė põ žemė.

Priẽš juõs nesižẽmink ir jíems netarnáuk, nès àš, Viẽšpats, tàvo Diẽvas,— pavýdintis Diẽvas: tíems, kuriẽ príešiški mán, àš Diẽvas, kurìs išíeško tėvų̃ skõlą iš sūnų̃ ikì trečiõsios ir ketvirtõsios kartõs, õ tíems, kuriẽ mýli manė ir laĩkosi màno įsãkymų, àš Diẽvas, kurìs tū̃kstančiams ródo malónę.

Neprisíek melagìngai Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, vardù, nès Viẽšpats nepatéisins kreivaĩ jõ vardù prisíekiančio.

Atmiñk šventãdienį švę̃sti.

Šešiàs dienàs galì triū̃sti ir visùs sàvo dárbus nudìrbti. Septintóji dienà yrà šveñtė, skirtà Viẽšpačiui, tàvo Diẽvui. Jojė nevalià táu dìrbti nẽ kókio dárbo — neĩ

pačiám, neĩ tàvo sūnui, neĩ dùkteriai, neĩ tàvo tarnui neĩ tarnáitei, neĩ tàvo galvìjui, taĩp pàt nẽ ateĩviui tàvo buveĩnėje. Peř šešiàs dienàs Viẽšpats padãrė dañgų, žẽmę ir jūrą, ir vìsa, kàs jíems priklaũso, õ septiñtąją diẽną ilsėjo. Todẽl ją Viẽšpats paláimino ir šveñtą paskélbė.

Geřbk sàvo tėvą ir mótiną, kàd tàvo gyvẽnimo diẽnos būtų ìlgos šalyjė, kurią Viẽšpats, tàvo Diẽvas, táu atidúoda.

Nežudýk.

Nesvetimáuk.

Nevõk.

Neliùdyk neteĩsiai priẽš sàvo arřtimą.

Negeĩsk sàvo arřtimo namų̃. Negeĩsk sàvo arřtimo žmonõs, neĩ jõ tařno ař tarnáitės, neĩ jõ jáučio ař ãsilo, neĩ niẽko iš to, kàs yrà tàvo arřtimo".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 18, 8. 9. 10. 11 (P.: Jn 6, 68)

P. Viẽšpatie, tù tùri ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs.

8 Tóbulas Viẽšpaties dúotas Teisýnas:
jìs dvãsią gaivìna.
Pasãkymas Viẽšpaties tvìrtas,
išmintiẽs móko varguõlį. — **P.**

9 Įsãkymai Viẽšpaties tiẽsūs, džiùgina šìrdis,
paliepìmas Viẽšpaties týras,
akìms dúoda šviesýbę. — **P.**

10 Viẽšpaties báimė grynà, tvẽria peř ámžius,
Viẽšpaties sprendìmai tikrì,
visì aliái víeno teisìngi. — **P.**

11 Daũg brangesnì jiẽ ùž áuksą,
ùž tyriáusiąjį áuksą,
saldesnì jiẽ ùž mẽdų,
tą kõrio skỹstį. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 1, 22—25

Mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį, kuris žmonėms yra papiktinimas, bet pašauktiesiems — Dievo išmintis

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Žỹdai reikaláuja stebùklų, graĩkai íeško išmintiẽs, õ mẽs skélbiame Jėzų nukryžiúotąjį, kurìs žỹdams yrà papìktinimas, pagónims — kvailỹstė. Bèt pašauktíesiems — tíek žỹdams, tíek graĩkams — mẽs skélbiame Krìstų, kurìs yrà Diẽvo galýbė ir Diẽvo išmintìs. Diẽviškoji kvailýbė išmintingèsnė ùž žmónes ir diẽviškoji silpnýbė galingèsnė ùž žmónes.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 3, 16

Diẽvas taĩp pamìlo pasáulį,
jóg atìdavė sàvo vienãtinį Sū́nų;
kiekvíenas, kurìs jį̃ tiki, turì ámžinąjį gyvẽnimą.

Evangelija Jn 2, 13—25

Sugriaukite šitą šventyklą,
o aš per tris dienas ją atstatysiu!

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Artėjant žỹdų Velýkoms, Jėzus nukeliãvo į̃ Jerùzalę. Šventỹkloje jìs rãdo prekiáutojų jáučiais, avimìs, balañdžiais ir prisėdusių pinigų̃ keitėjų. Susùkęs iš virvùčių rim̃bą, jis išvìjo visùs juõs iš šventỹklos, išvãrė avìs ir jáučius, išbarstė keitėjų pìnigus, išvartė jų̃ stalùs. Karvẽlių pardavėjams jìs pasãkė: „Pasiim̃kite sàvo paukščiùs ir iš màno Tėvo namų̃ nedarýkite prekýbos namų̃!“

Jõ mokiniaĩ prisìminė, kàd yrà parašýta: „Uolùmas dėl tàvo namų̃ sugraũš manė".

Tuomėt žỹdai kreĩpėsi į̃ Jėzų̃, sakýdami: „Kókį̃ žénklą mùms galėtum dúoti, jóg turì téisę taĩp darýti?"

Jėzus atsãkė: „Sugriáukite šitą šventỹklą, õ àš peř trìs dienàs jã atstatýsiu"!

Tadà žỹdai sãkė: „Kẽturiasdešimt šẽšerius metùs šventỹklą stãtė, õ tù atstatýsi jã peř trìs dienàs?"

Bėtgi jìs kalbėjo apiẽ sàvo kū̃nò šventỹklą. Tìk paskuĩ, jám prisikėlus iš numìrusių, mokiniaĩ prisìminė jį̃ apiẽ taĩ kalbėjus. Jiẽ įtikėjo Raštù ir̃ Jėzaus pasakýtais žõdžiais.

Peř Velýkų šventės, Jėzui bū̃nant Jerùzalėje, daũgelis įtikėjo jõ vařdą, matýdami jõ dãromus stebuklùs. Bėt Jėzus, geraĩ visùs pažindamas, jaĩs nepasitikėjo. Jám visái nereikėdavo, kàd kàs paliùdytų apiẽ žmõgų. Jìs pàts žinójo, kàs yrà žmogaũs vidujė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Visus skaitinius galima imti ir iš A metų, p. 90—94.

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Krn 36, 14—16. 19—23

Viešpaties rūstybė reiškiasi tautos ištrėmimu, o gailestingumas — jos išvadavimu

Ìš antrõsios Krònikų knỹgos.

Jùdo valdõvai, kunigaĩ ir̃ liáudis pasidãrė labaĩ neištikimì Diẽvui. Jiẽ sẽkė pagónių niekšýbėmis ir̃ išniẽkino namùs, kuriuõs Viẽšpats Jerùzalėje bùvo padãręs sàvo šventóve. Viẽšpats, jų̃ prótėvių Diẽvas, peř sàvo prãnašus juõs nuõlat įspėdavo, nès jám bùvo gaĩla savõsios tautõs ir̃ buveĩnės. Bėt jiẽ išjuõkdavo Diẽvo pãsiuntinius, nepáisydavo jõ žõdžio ir̃ týčiodavosi iš jõ pranašų̃. To-

dėl užsidegė Viešpats tokia rūstybe añt sàvo tautõs, jóg nebebùvo išgãnymo.

Tadà chaldėjai pàdegė Diẽvo namùs, sugrióvė Jerùzalės síenas, sudẽgino visùs jõs rūmus, sunaikìno visàs brangenýbes. Kuriẽ nuõ kalavìjo ištrūko, tuõs Nebukadnecãras ìštrėmė į Babilòniją. Tenaĩ jiẽ turėjo jám iř jõ sūnùms tarnáuti vergaĩs, kõl atẽjo į vaĺdžią Pèrsų karalỹstė. Taĩp išsipildė Viešpaties žõdis, kurį Viešpats bùvo paskélbęs Jeremìjo lūpomis. Šalìs nũn atsiėmė sàvo šventãdienius: jõs žẽmė nebùvo dirbamà visą siautìmo laĩką, kõl suẽjo septýniasdešimt mẽtų.

Pirmaĩsiais Pèrsų karãliaus Kỹro mẽtais turėjo išsipìldyti Viešpaties žõdis, pasakýtas Jeremìjo lūpomis. Todẽl pažãdino Viešpats Pèrsų karãliaus Kỹro dvãsią, iř tasaĩ įsãkė visojè karalỹstėje žodžiù iř raštù paskélbti pótvarkį: „Štaĩ ką sãko Pèrsų karãlius Kỹras: ‚Visàs pasáulio karalystės mán pérleido Viešpats, dangaũs Diẽvas. Jisaĩ mán pàvedė pastatýti namùs jám Judėjos Jerùzalėje. Kàs dár iš jūsų priklaũso jõ taũtai, teesiẽ sù tuõ Viešpats, jõ Diẽvas! Tegùl tàs keliáuja Jerùzalėn' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 136, 1—2. 3. 4—5. 6 (P.: 6a)

P. Tepridžiūsta priẽ gómurio màno liežùvis,
jéigu tavęs neatmiñčiau.

[1] Priẽ Babilònijos ùpių sėdėdami verkiam,
Siòno kálną atmìnę.
[2] Añt karklo šakų sukabìntos
mūsų nutìlusios árfos. — **P.**

[3] Mūsų trėmėjai mùms liẽpia
giesmes giedóti;
mūsų engėjai rãgina džiūgaut:
„Pagiedókite apiẽ Siòno kálną!" — **P.**

4 Kaĩp mùms giedóti Viẽšpaties gíesmes:
mùms svetimà šìta žẽmė!

5 Jéigu, Jerùzale, tavė àš užmiĩrščiau,
màno dešinẽ tenuvýsta. — **P.**

6 Tepridžiũsta priẽ gómurio màno liežùvis,
jéigu tavęs neatmiñčiau,
jéigu tù mán brangėsnė nebũtum
ùž visùs džiaugsmùs, Jerùzale màno! — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 2, 4—10

Mirę nusikaltimais, jūs esate išgelbėti malone

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Diẽvas, apstùs gailestingùmo, sàvo didžià méile, kurià mùs pamìlo, mùs, mìrusius nusikaltìmais, prikẽlė gyvénti sù Krìstumi,— jũs gì ẽsate išgélbėti malóne; — prikẽlė ir̃ pasodìno dangujė sù Krìstumi Jėzumi, kàd ateĩnančiais ámžiais berìbį sàvo malónės lõbį paródytų sàvo gerumù mùms Krìstuje Jėzuje.

Jũs gì ẽsate išgélbėti malóne peř tikėjimą, ir̃ nė iš savęs, bèt taĩ yrà Diẽvo dovanà; ir̃ nė darbaĩs, kàd kàs nórs nesigìrtų. Mẽs ẽsame jõ kūrinỹs, sutvertì Krìstuje Jėzuje geríems darbáms, kuriuõs Diẽvas ìš añksto paskýrė mùms atlìkti.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 3, 16

Diẽvas taĩp pamìlo pasáulį,
jóg atìdavė sàvo vienãtinį Sũnų;
kiekvíenas, kurìs jį̃ tiki, turì ámžinąjį gyvẽnimą.

Evangelija Jn 3, 14—21

Dievas siuntė Sūnų, kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Jõną.

Jėzus Nikodėmui pasãkė:

„Kaĩp Mõzė dykumojė iškėlė žáltį, taĩp tùri bũti iškéltas ir Žmogaũs Sūnùs, kàd kiekvíenas, kurìs jį tìki, turėtų ámžinąjį gyvẽnimą.

Diẽvas taĩp pamìlo pasáulį, jóg atìdavė sàvo vienãtinį Sũnų, kàd kiekvíenas, kurìs jį tìki, nepražũtų, bèt turėtų ámžinąjį gyvẽnimą. Diẽvas gì nèsiuntė sàvo Sūnaũs į pasáulį, kàd jìs pasáulį pasmeĩktų, bèt kàd pasáulis peĩ jį bũtų išgélbėtas. Kàs jį tìki, tàs nebùs pàsmerktas, õ kàs nètiki, jaũ yrà nùteistas ùž taĩ, kàd nètiki víengimio Diẽvo Sūnaũs.

Teĩsmo núosprendis yrà toksaĩ: atẽjo šviesà į pasáulį, bèt žmónės labiaũ mylėjo tamsą, neĩ šviẽsą, nès jũ darbaĩ bùvo piktì. Kiekvíenas nedõrėlis neapkeñčia šviesõs ir neĩna į šviẽsą, kàd jõ darbaĩ aikštẽn neišeĩtų. Õ kàs výkdo tiẽsą, tàs eĩna į šviẽsą, kàd išryškėtų, jóg jõ darbaĩ atliktì Dievė".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 31, 31—34

Aš sudarysiu naują sandorą ir neatminsiu nuodėmės

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

„Ateĩna štaĩ diẽnos,— taĩ Viẽšpaties žõdis,— kadà sù Izraèlio namaĩs, sù Jùdo namaĩs, àš sudarýsiu naũją sándorą. Nė tókią sándorą, kókią buvaũ sudãręs sù jũjų tė-

vaĩs, kadà àš pàėmiau juõs ùž rañkos, kàd išvèsčiau juõs iš Egìpto žẽmės. Jiẽ gì suláužė mãnąją sándorą, tuõ tárpu àš buvaũ jų̃ valdõvas,— taĩ Viẽšpaties žõdis. —

Bèt štaĩ kókią sándorą àš sudarýsiu sù Izraèlio namaĩs, tóms dienóms praẽjus,— taĩ Viẽšpaties žõdis: — Àš sàvo įstãtymą įdẽsiu į̃ jų̃ vìdų, jíems įrašýsiu į̃ šìrdį; àš bũsiu jų̃ Diẽvas, õ jiẽ bùs màno tautà.

Ir̃ jiẽ nebemókys daugiaũ víenas kìto, brólis brólio, ir̃ nebesakỹs: ‚Pažìnkite Viẽšpatį!', bèt visì, mažì ir̃ didelì, pažiñs manè pãtys,— taĩ Viẽšpaties žõdis,— nès àš dovanósiu jíems kaĩltę ir̃ daugiaũ neatmiñsiu jų̃ núodėmės".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 50, 3—4. 12—13. 14—15 (P.: 12a)

P. Sutvérk šìrdį mán týrą, õ Diẽve.

3 Pasigailėk manę̃s, Diẽve:
tù didžiaĩ gailestìngas.
Gerùmas tàvo berìbis, —
naikìnki màno kaltýbę.
4 Grynaĩ nupláuk màno dẽmę,
numazgók màno kaĩltę! — **P.**

12 Sutvérk šìrdį mán týrą, õ Diẽve,
manỹ nepaláužiamą dvãsią atnaũjink.
13 Vái, neatstùmki manę̃s nuõ sãvojo véido,
praràst tàvo šveñtąją dvãsią neléiski! — **P.**

14 Išgélbėk manè, ir̃ bũsiu laimìngas.
Padarýk manè didžiadvãsį!
15 Nedõrėliams liẽpsiu keliù tàvo eĩti,
ir̃ grį̃š pàs tavè nusikaĩltę. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 5, 7—9

Jis išmoko klusnumo ir tapo amžinojo išganymo priežastimi

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Krìstus sàvo kū̃no dienomìs siuñtė sàvo prãšymus beĩ maldãvimus sù balsiù šauksmù beĩ ãšaromis į tą, kurìs jį galėjo išgélbėti nuõ mirtiẽs, iř bùvo išklausýtas dėl sàvo pagarbùmo. Būdamas Sūnùs, jìs sàvo kentėjimuose išmóko klusnùmo iř, pasiekęs tobulùmą, visíems, kuriẽ jõ klaũso, tãpo ámžinojo išgãnymo priežastimì.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 12, 26

Kàs nóri mán tarnáuti,
tegùl sẽka maniñ,— sãko Viẽšpats; —
kuř àš esù, teñ bùs iř màno tařnas.

Evangelija Jn 12, 20—33

Jei kviečių grūdas kris į žemę ir apmirs,
jis duos gausių vaisių

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Tařp atėjusių peř šventės Diẽvo pagárbinti bùvo iř graĩkų. Jiẽ kreĩpėsi į Pilỹpą, kìlusį ìš Galilėjos miẽsto Betsáidos, prašýdami: „Gerbiamàsis, mẽs norėtume pamatýti Jėzų!" Pilỹpas nuẽjo iř pasãkė Andriẽjui, paskuĩ jiẽ abù — Andriẽjus iř Pilỹpas — atẽję pránešė Jėzui. Õ Jėzus jíems tãrė:

„Atẽjo valandà, kàd būtų pašlóvintas Žmogaũs Sūnùs. Ìš tiesų, ìš tiesų sakaũ jùms, jéi kviečių grūdas nekrìs į žẽmę iř neapmiřs, jìs pasiliks víenas, õ jéi apmiřs, jìs duõs gausių vaĩsių. Kàs mýli sàvo gyvýbę,— ją pražudỹs,

õ kàs nekeñčia sàvo gyvýbės šiamė pasáulyje, išsáugos ją̃ amžinájam gyvẽnimui. Kàs nóri mán tarnáuti, tegùl sẽka maniḿ: kuř àš esù, teñ bùs iř màno tařnas. Kàs mán tarnaũs, tą̃ pageřbs màno Tẽvas.

Dabař màno síela sukrėstà. Iř ką̃ àš pasakýsiu: ‚Tẽve, gélbėk manė nuõ šiõs valandõs!'? Bèt jùk tám àš iř atėjaũ į̃ šią̃ vãlandą. Tẽve, pašlóvink sàvo vařdą!"

Tuomèt iš dangaũs pasigiřdo baĺsas: „Àš jį̃ pašlóvinau iř dár pašlóvinsiu!" Apliñk stóvinti minià, taĩ išgiřdusi, sãkė griaustìnį sugriáudus. Kaĩ kuriẽ žmónės tvìrtino: „Ángelas jám kalbẽjo". Õ Jėzus atsãkė: „Nè dẽl manę̃s, õ dẽl jũsų pasigiřdo tàs baĺsas. Dabař teĩsiamas šìtas pasáulis. Netrùkus šiõ pasáulio kunigáikštis bùs ìšmestas laukañ. Õ àš, kaĩ bũsiu pakéltas nuõ žẽmės, visùs patráuksiu priẽ savę̃s".

Jìs taĩ pasãkė, nuródydamas, kókia mirtimì jám reikẽs miřti.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

DIDŽIOJI SAVAITĖ

KRISTAUS KANČIOS – VERBŲ SEKMADIENIS

VERBŲ PROCESIJA

Evangelija Mk 11, 1—10

Šlovė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Mõrkų.

Prisiar̃tinus priẽ Jerùzalės prõ Betfãgę ir̃ Betãniją, tiẽs Alỹvų kálnu, Jëzus pàsiuntė dù mókinius, tar̃damas: „Eĩkite į̃ káimą, kurį̃ mãtote, ir̃, võs įžeñgę į̃ jį̃, ràsite prìrištą asiláitį, kuriuõ dár niẽkas ìš žmonių̃ nėrà jójęs. Atrìškite jį̃ ir̃ atvèskite. Jéigu kàs nórs pakláustų: ‚Ką̃ čià dãrote?', atsakýkite: ‚Jõ reĩkia Viẽšpačiui; jìs netrùkus jį̃ sugrąžiñs' ".

Nuẽję jiẽdu rãdo añt kẽlio asiláitį, prìrištą priẽ var̃tų, ir̃ atrìšo jį̃. Kaĩ kuriẽ ìš teñ stóvinčių kláusė: „Ką̃ jũs dãrote, kám tą̃ asiláitį àtrišate?" Õ jiẽ atsãkė, kaĩp Jëzus bùvo jíems liẽpęs, ir̃ tiẽ léido jį̃ vèstis.

Jiẽ àtveda asiláitį pàs Jëzų, apdeñgia jį̃ sàvo apsiaũstais, ir̃ Jëzus užsëda añt jõ. Daugýbė žmonių̃ tiẽsė añt kẽlio sàvo drabužiùs, kitì klójo žaliàs šakelès, nùkirstas laukuosè. Príekyje ir̃ ìš paskõs eĩnantys šaũkė:

„Šlovẽ tám, kurìs ateĩna Viẽšpaties vardù!
Šlovẽ besiar̃tinančiai mũsų tëvo Dóvydo karalỹstei!
Osãna aukštýbėse!"

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

Arba: Jn 12, 12—16

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Gaũsiai susiriñkusi į šventès minià sužinójo, kàd Jëzus ateĩnąs į Jerùzalę. Žmónės pasiėmė pálmių šakų ir išėjo jõ pasitikti, garsiai šaukdamì:

„Osãna!
Garbė̃ tám, kurìs ateĩna Viẽšpaties vardù!"
Jëzus, gãvęs asiliùką, užsėdo añt jõ, kaĩp parašýta:
„Nebijók, Siòno kálno dùkra:
štaĩ atvỹksta tàvo karãlius,
jis jója añt asiláičio!"

Ìš pradžių mokiniaĩ šìto nesuprãto, bèt, kaĩ Jëzus bùvo pašlóvintas, atsìminė, kàd taĩ bùvo apiẽ jį parašýta ir jiẽ bùvo jám taĩ padãrę.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

MIŠIOS

Viskas kaip A metais, p. 105 ir toliau, išskyrus evangeliją.

Evangelija Mk (14, 1—72). 15, 1—39. (40—47)

Mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus
Kančià pagaĩ Mõrkų.

Nežymima kryželiais knyga nei kakta ir neatsakoma.

Ieškojo būdo klasta sugauti Jėzų ir nužudyti

Ikì Velýkų ir Neraugìntos Dúonos šveñtės tebùvo lìkę póra dienų. Aukštíeji kunigaĩ ir Rãšto áiškintojai ieškójo bũdo klastà sugáuti Jėzų ir nužudýti. Vìs dėltõ jiẽ

sãkė: „Tìk nè peř šventès, kàd liáudyje nekìltų sąmyšio".

Ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms

Jėzui ẽsant Betãnijoje, Sìmono Raupsúotojo namuosè, iř sėdint ùž váišių stãlo, atẽjo móteris sù alebãstriniu indeliù, pìlnu brangaũs grýnojo nárdo tẽpalo. Pradaũžusi indẽlį, jì išpýlė tẽpalą Jėzui añt galvõs. Kaĩ kuriẽ teñ ẽsantys susiérzino iř kalbėjo víenas kitám: „Kám tàs tẽpalo eikvójimas? Jùk jį̃ bùvo gãlima pardúoti daugiaũ negù ùž trìs šimtùs denãrų iř pìnigus išdalýti vařgšams!" Taĩp jiẽ murmėjo priẽš tą móterį.

Bèt Jėzus atsìliepė: „Palìkite ją ramýbėje! Kám ją skaũdinate? Jì mán padãrė gẽrą dárbą. Vařgšų jũs visuomèt tùrite sàvo tárpe iř, kadà tìk panorėję, gãlite jíems gẽra darýti, õ manè turẽsite nè visuomèt. Jì padãrė, ką galėjo. Jì iš añksto pàtepė màno kū́ną láidotuvėms. Iř àš sakaũ jùms: visamè pasáulyje, kuř tìk bùs skelbiamà Evangèlija, bùs iř jõs atminìmui pãsakojama, ką jì yrà mán padãriusi".

Jie pažadėjo Judui Iskarijotui pinigų

Jùdas Iskarijõtas, víenas iš Dvýlikos, nuẽjo pàs aukštúosius kùnigus, pasirýžęs išdúoti Jėzų. Taĩ išgiřdę, jiẽ apsìdžiaugė iř pažadėjo jám pinigũ. Jìs ẽmė ieškóti palankaũs mẽto Jėzui išdúoti.

Kur man skirtoji menė, kurioje galėčiau su mokiniais valgyti Velykų vakarienę?

Pìrmąją Neraugìntos Dúonos diẽną, kadà aukójamas Velýkų avinẽlis, mokiniaĩ sãko Jėzui: „Kuř paruõšti táu Velýkų vakariẽnę?"

Jìs išsiuñčia dù mókinius, tařdamas: „Eĩkite į̃ miẽstą. Teñ jùs sutìks žmogùs, vandeñs ąsočiù nẽšinas. Sèkite iš paskõs iř, kuř jìs nuvès, sakýkite namų̃ šeimininkui:

‚Mókytojas liẽpė pakláusti: Kuř mán skirtóji mẽnė, kuriojė galėčiau sù mokiniaĩs válgyti Velýkų vakariẽnę?' Jìs paródys jùms dìdelį aukštutìnį kaműbarį sù baĩdais. Teñ iř paruõškite mùms". Mokiniaĩ išẽjo iř nuvỹko į miẽstą. Jiẽ rãdo vìsa, kaĩp bùvo sãkęs Jėzus, iř pàruošė Velýkų stãlą.

Vienas iš jūsų, valgančių su manimi, išduos mane

Vakarė jìs ateĩna sù Dvýlika. Beválgant priẽ stãlo vakariẽnę, Jėzus prabìlo: „Ìš tiesų sakaũ jùms: víenas ìš júsų, válgančių sù manimì, išduõs manè".

Jiẽ labaĩ nuliũdo iř ẽmė ùž kìts kìto klausinėti: „Nejaũgi àš?"

Õ jìs tãrė: „Víenas ìš Dvýlikos, kurìs dãžo sù manimì vienamė dubenyjė. Tiesà, Žmogaũs Sūnùs eĩna sàvo keliù, kaĩp apiẽ jį parašýta, tačiaũ vařgas žmõgui, peř kurį Žmogaũs Sūnùs išdúodamas. Geriaũ jám bútų bùvę negìmus".

Tai mano kūnas! Tai mano kraujas, naujosios sandoros kraujas!

Bevakarieniáujant Jėzus pàėmė dúonos, sukalbėjo láiminimo maĩdą, láužė jã iř dãvė mokiniáms, tařdamas: „Iműkite, taĩ màno kűnas!" Paẽmęs taũrę, sukalbėjo padėkõs maĩdą, dãvė jíems, iř visì gėrė ìš jõs. Õ jìs jíems pasãkė: „Taĩ màno kraũjas, naujõsios sándoros kraũjas, kurìs išlíejamas ùž daũgelį. Ìš tiesų sakaũ jùms: àš jaũ nebegérsiu šiõ vỹnmedžio vaĩsiaus ikì tõs dienõs, kadà gérsiu jį naũją Diẽvo karalỹstėje".

Gaidžiui nė dukart nepragydus, tu manęs tris kartus išsiginsi

Pagiedóję hìmną, jiẽ išẽjo į Alỹvų kálną.

Jėzus jíems tãrė: „Jũs visì pasipìktinsite, nès parašýta: ‚Àš ištìksiu píemenį, iř ãvys išsisklaidỹs'. Õ prisikẽlęs àš pirmà júsų nueĩsiu į Galilėją".

Pẽtras atsìliepė: „Jéi iř visì pasipìktintų, taĩ tìk nė àš!"

Jėzus jám atsãkė: „Ìš tiesų sakaũ táu: dár šiañdien, iř nètgi šią nãktį, gaĩdžiui nẽ dùkart nepragýdus, tù manęs trìs kartùs išsiginsi".

Pẽtras dár atkakliaũ tvìrtino sàvo: „Jéigu nèt reikėtų mán sù tavimì miřti, àš vìs tíek tavęs neišsižadėčiau". Tą pàt kalbėjo iř visì kitì.

Jis pradėjo nuogąstauti ir sielotis

Jiẽ ateĩna į ůkį, vadìnamą Getsemanė. Jėzus sãko mokiniáms: „Pasėdėkite čià, kõl àš meĺsiuos". Pasiẽmęs sù saviḿ Pẽtrą, Jokũbą iř Jõną, jìs pradėjo nuogąstáuti iř síelotis. Jìs jíems skùndėsi: „Màno síela mirtinaĩ nuliũdusi. Pasilìkite čià iř budėkite!"

Paẽjęs trupùtį toliaũ, sukniùbo añt žẽmės iř ẽmė meĺstis, kàd, jéi gãlima, jį apleñktų tóji valandà. Jìs sãkė: „Ãba, Tẽve, táu vìskas įmãnoma. Atitólink nuõ manęs šitą taũrę! Tačiaũ tebūniẽ nè taĩ, kõ àš nóriu, bèt kõ tù..."

Paskuĩ grįžta, rañda juõs miẽgančius iř tãria Pẽtrui: „Sìmonai, tù miegì? Neįsténgei nẽ vienõs valandõs pabudėti? Budėkite iř meĺskitės, kàd neįpùltumėte į pagùndą, nès dvasià žvalì, bèt kũnas siĺpnas".

Jìs vẽl nuẽjo iř dár kařtą meĺdėsi taĩs pačiaĩs žõdžiais. Iř vẽl sugrįžęs rãdo juõs miẽgančius — jų ãkys bùvo miegùistos, iř jiẽ nežinójo, ką atsakýti.

Jìs ateĩna trẽčią kařtą iř tãria jíems: „Vìs dár tebemiẽgate, tebesiilsite? Ganà! Atẽjo valandà; štaĩ Žmogaũs Sūnùs išdúodamas į nusidėjėlių rankàs. Kélkitės, eimė! Štaĩ màno išdavėjas čià pàt".

Suimkite jį ir veskite atsargiai!

Iř tuojaũ, dár Jėzui tebėkalbant, pasiródė víenas iš Dvýlikos — Jùdas, õ kartù sù juõ būrỹs ginklúotų kalavìjais iř vẽzdais, pàsiųstas aukštūjų kunigų, Rãšto áiškintojų iř seniūnų. Išdavėjas bùvo jíems nuródęs žénklą: „Kurį àš pabučiúosiu, tàs iř bùs. Suiḿkite jį iř vèskite atsargiaĩ!"

Taĩgi atẽjęs jìs tuojaũ prisiartino priẽ Jėzaus ir tãrė: „Rãbi!" ir pabučiãvo jį. Õ kitì stvėrė Jėzų ir sùėmė. Vienas ìš teñ stóvinčių, išsitráukęs kalavìją, smõgė vyriáusiojo kùnigo tarnui ir nukiřto jám aũsį.

Õ Jėzus prabìlo jiems: „Tarĩum plėšiko išẽjote sugáuti manęs sù kalavìjais ir vẽzdais. Kasdiẽn bũdavau pàs jùs, mókiau šventỹkloje, ir jũs manęs nesùėmėte. Tačiaũ teišsipildo Rãštai". Tadà, palikę jį, visì mokiniaĩ išbėgiójo.

Tìk vienas jaunuõlis sẽkė ìš paskõs, susisùpęs vien į drobùlę. Jiẽ čiùpo jį, bèt jìs išsinėrė ìš drobùlės ir núogas pabėgo.

Ar tu esi Mesijas, Šlovingojo Sūnus?

Jėzų nùvedė pàs vyriáusiąjį kùnigą, kuř bùvo susiriñkę visì aukštíeji kunigaĩ, seniũnai ir Rãšto áiškintojai. Pẽtras ìš tólo sẽkė jį ikì vyriáusiojo kùnigo rũmų vidaũs kiẽmo. Teñ jìs atsisẽdo sù sargýbiniais ir šildėsi priẽ ugniẽs.

Aukštíeji kunigaĩ ir visà teĩsmo tarýba ieškójo priẽš Jėzų liùdijimo, kàd galėtų jį pasmeřkti miřti, bèt nerãdo. Nórs daũgelis melagìngai liùdijo priẽš jį, tačiaũ jų liùdijimai nesùtarė. Kaĩ kuriẽ melagìngai káltino jį, teigdamì: „Mẽs girdėjome jį sãkant: ‚Àš sugriáusiu šìtą rañkomis pastatýtą šventỹklą ir peř trìs dienàs pastatýsiu kìtą, nè rañkų dárbo' ". Bèt ir šiẽ káltinimai nesutãpo.

Tadà vyriáusiasis kùnigas, atsistójęs viduryjè, paklãusė Jėzų: „Tù niẽko neatsakaĩ į šìtų žmonių káltinimus?" Tačiaũ jìs tylėjo ir niẽko neatsãkė. Tuomèt vyriáusiasis kùnigas vẽl jį kláusė: „Ař tù esì Mesìjas, Šlovìngojo Sūnùs?"

Jėzus jám atsãkė: „Taĩp, Àš Esù. Ir jũs dár išvýsite Žmogaũs Sũnų, sėdintį Visagãlio dešinėjè ir ateĩnantį dangaũs debesysė".

Tadà vyriáusiasis kùnigas pérplėšė sàvo drabužiùs, šaũkdamas: „Kám dár mùms liùdytojai? Girdėjote pikt-

žodžiãvimą. Kaĩp jùms rẽgis?" Ir̃ jiẽ visì nuspréndė jį̃ ẽsant veĩtą mirtiẽs.

Kaĩ kuriẽ ẽmė į̃ jį̃ spjáudyti, dañgstė jám véidą, mùšė kùmščiais ir̃ reikalãvo: „Pranašáuk!" Õ sargýbiniai daũžė jį̃ peĩ véidą.

Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate

Pẽtras bùvo žemaĩ, kiemė. Atẽjo vienà vyriáusiojo kùnigo tarnáitė ir̃, pamãčiusi besišildantį Pẽtrą, įsižiūrẽjo į̃ jį̃ ir̃ tãrė: „Ir̃ tù buvaĩ sù šituo Nazaretiečiù, sù Jėzumi".

Pẽtras išsigýnė, sakýdamas: „Neĩ àš žinaũ, neĩ suprantù, ką̃ tù sakaĩ". Jìs išẽjo į̃ príeškiemį, ir̃ gaidỹs pragýdo.

Pamãčiusi jį̃, tarnáitė vẽl pradẽjo sakýti apliñkiniams: „Šìtas yrà iš jų̃!" Jis vẽl išsigýnė.

Kíek vėliaũ apliñkiniai sãkė Pẽtrui: „Tù tikraĩ víenas iš jų̃: jùk tù ir̃gi galilėjiẽtis".

Tadà jìs šóko kéiktis ir̃ prisiekinėti: „Àš nepažįstu tõ žmogaũs, apiẽ kurį̃ jũs kalbate". Ir̃ netrùkus gaidỹs užgiedójo añtrą kar̃tą. Pẽtras atsìminė, ką̃ jám bùvo pasãkęs Jėzus: „Gaĩdžiui nẽ dùkart nepragýdus, tù trìs kartùs manę̃s išsigìnsi". Ir̃ jìs pravìrko.

Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?

Ankstì rýtą aukštíeji kunigaĩ sù seniũnais ir̃ Rãšto áiškintojais beĩ visà teĩsmo tarýba padãrė sprendìmą: surakìntą Jėzų jiẽ nùvedė ir̃ pérdavė Pilõtui. Õ Pilõtas pakláusė jį̃: „Ar̃ tù esì žỹdų karãlius?"

Jìs atsãkė: „Taĩp yrà, kaĩp sakaĩ". Tuõ tárpu aukštíeji kunigaĩ visaĩp jį̃ skùndė.

Tàd Pilõtas vẽl kláusė Jėzų: „Tù niẽko neatsakaĩ? Žiūrėk, kokiaĩs dideliaĩs dalỹkais jiẽ tavė káltina." Bèt Jėzus daugiaũ nebeatsakinėjo, ir̃ Pilõtas labaĩ stebėjosi.

Peř šventės jìs paléisdavo víeną kãlinį, kuriõ žmónės prašýdavo. Tadà bùvo víenas kalinỹs, vardù Barãbas, sùimtas kartù sù maĩštininkais, kuriẽ sąmyšio metù bùvo nužùdę žmõgų. Taĩgi susiriñkusi minià pradẽjo prašýti tõ, ką visuomèt Pilõtas darýdavo. Pilõtas prabìlo: „Ař nórite, kàd jùms paléisčiau žýdų karãlių?" Màt jìs žinójo, kàd aukštíeji kunigaĩ jį bùvo įskùndę iš pavỹdo. Tačiaũ aukštíeji kunigaĩ sukùrstė žmónes reikaláuti, kàd verčiaũ paléistų jíems Barãbą.

Tadà Pilõtas vẽl kreĩpėsi į juõs: „Õ ką mán darýti sù žýdų karãliumi?"

Tiẽ ẽmė šaũkti: „Añt krỹžiaus jį!"

Pilõtas dár kláusė: „Õ ką gì jìs yrà blõga padãręs?"

Tuomèt jiẽ pradẽjo dár garsiaũ rẽkti: „Añt krỹžiaus jį!"

Norẽdamas įsiteĩkti mìniai, Pilõtas paléido Barãbą, õ Jėzų nuplãkdino iř atìdavė nukryžiúoti.

Nupynę jie uždeda jam erškėčių vainiką

Kareĩviai nusìveda Jėzų į rūmų kiẽmą, taĩ yrà pretòrijų, iř teñ sušaũkia vìsą kúopą. Jiẽ àpvelka jį purpuriniù apsiaustù, nupýnę ùždeda jám erškėčių vainìką iř pràdeda jį svéikinti: „Sveĩkas, žýdų karãliau!" Jiẽ daũžė jám gálvą néndrine lazdà, spjáudė iř priklaupdamì nevà gárbino jį.

Prisitýčioję nuviĺko jám purpurìnį apsiaũstą iř apviĺko jõ patiẽs drabùžiais. Tuomèt kareĩviai išveda Jėzų nukryžiúoti.

Jie nuveda Jėzų į Golgotos vietą

Jiẽ priveřčia víeną grįžtantį iš laukų praeĩvį — Sìmoną Kireniẽtį, Aleksándro iř Rùfo tẽvą — padẽti jám nèšti krỹžių. Taĩp jiẽ nùveda Jėzų į Golgòtos viẽtą; išveřtus taĩ réiškia: „Káukolės vietà".

Jis buvo priskaitytas prie piktadarių

Teñ dãvė jám mirà àtmiešto vỹno, bèt jìs negėrė. Tuomèt prìkala jį̃ priẽ krỹžiaus ir̃ pasidalìja jõ drabužiùs, mesdamì bùrtą, kàs kuriám tùri tèkti. Bùvo trečià valandà, kaĩ jį̃ nukryžiãvo. Taĩp pàt bùvo užrašýtas jõ káltinimas: „Žỹdų karãlius". Kartù sù juõ nukryžiúoja dù plėšikùs: víeną iš dešinẽs, kitą ìš kairẽs.

Kitus gelbėdavo, o savęs negali išgelbėti

Praeĩviai piktžodžiãvo Jėzui, kraipýdami gálvas ir̃ sakýdami: „Šè táu, kùris sugriáuni šventỹklą ir̃ peř trìs dienàs jã atstataĩ. Gélbėkis pàts, nužeñk nuõ krỹžiaus!"

Panašiaĩ týčiojosi aukštíeji kunigaĩ sù Rãšto áiškintojais, kalbėdami tarp savẽs: „Kitùs gélbėdavo, õ savẽs negãli išgélbėti. Mesìjas, Izraėlio karãlius, tegù dabař nužeñgia nuõ krỹžiaus, kàd mẽs pamatýtume ir̃ įtikėtume". Taĩp pàt ir̃ kartù nukryžiúotieji týčiojosi ìš jõ.

Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė dvasią

Šẽštai vãlandai atẽjus, vìsą šãlį àpgaubė tamsà ikì devintõs valandõs. Deviñtą vãlandą Jėzus gařsiai sušùko: „Elojí, Elojí, lemá sabachtáni?" Taĩ réiškia: „Màno Diẽve, màno Diẽve, kodẽl manė apléidai?!"

Kaĩ kuriẽ teñ stóvintys išgirdę sãkė: „Mataĩ, jìs šaũkiasi Elìjo". Tadà víenas nubėgęs primiřkė kempìnę pérrūgusio vỹno, užmóvė jã añt néndrinės lazdõs ir̃ pàdavė jám gérti, tařdamas: „Paláukite, pažiūrėsime, ař ateĩs Elìjas jõ nuiñti". Bèt Jėzus, garsiai sušùkęs, atìdavė dvãsią.

Čia atsiklaupiama ir padaroma pertraukėlė.

Tuõ metù šventỹklos ùždanga pérplyšo į̃ dvì dalìs nuõ viršaũs ikì apačiõs. Šiñtininkas, stovėjęs príešais ir̃ mã-

tęs, kaĩp jìs šaũkdamas mirė, tãrė: „Ìš tìkro šìtas žmogùs bùvo Diẽvo Sūnùs!“

Teñ bùvo móterų, kuriõs žiūrėjo iš tõlo; jų̃ tárpe Marijà Magdaliẽtė, Marijà — Jokũbo Jaunėsniojo ir̃ Jõzės mótina — ir̃ Salõmė. Kaĩ Jėzus dár bùvo Galilėjoje, jõs jį̃ lydėjo ir̃ jám tarnãvo. Taĩp pàt teñ bùvo daũg kitų̃, kartù sù juõ atvỹkusių į̃ Jerùzalę.

Juozapas užritino rūsio angą akmeniù

Jaũ vãkarui atẽjus (kadángi bùvo Prisirengìmas, arbà šeštãdienio išvakarės), atvỹko Juõzapas ìš Arimatėjos, garbìngas teĩsmo tarýbos narỹs, kurìs ir̃gi láukė Diẽvo karalỹstės. Jìs drąsiai nuẽjo pàs Pilõtą ir̃ paprãšė Jėzaus kū́no. Pilõtas nustẽbo, ar̃gi jaũ bū́tų mìręs. Jìs pasìšaukė šiḿtininką ir̃ pakláusė, ar̃ Jėzus jaũ mìręs. Patýręs taĩ iš šiḿtininko, jìs atìdavė Juõzapui kū́ną. Šìs nupir̃ko drobùlę, nùėmė Jėzų nuõ krỹžiaus, įvyniójo į̃ drobùlę, paguĺdė jį̃ kãpo rūsyjė, kurìs bùvo iškáltas uolojė, ir̃ užrìtino añgą ãkmeniu. Marijà Magdaliẽtė ir̃ Marijà, Jõzės mótina, mãtė, kur̃ jìs bùvo paláidotas.

Nebučiuojama knyga, neatsakoma.

Toliau Didžiojoje savaitėje ir Didžiajame Velykų tridienyje viskas kaip A metais, p. 115—137, išskyrus Velyknakčio evangeliją, p. 350.

KRISTAUS PRISIKĖLIMAS

Velykos

VELYKNAKTIS

Viskas kaip A metais, p. 138—160, išskyrus evangeliją.

Evangelija Mk 16, 1—8

Nukryžiuotasis Jėzus Nazaretietis prisikėlė

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Mõrkų.

Šeštãdieniui praėjus, Marijà Magdaliẽtė, Marijà, Jokũbo mótina, ir Salõmė nusipirko kvepalų, kàd nuėjusios galėtų Jėzų patèpti. Labaĩ ankstì, pìrmąją saváitės diẽną, jõs ateĩna sáulei tẽkant priẽ kãpo.

Jõs kalbėjosi tarp savęs: „Kàs mùms nurìtins ãkmenį nuõ kãpo angõs?“ Bèt, pažveĺgusios iš arčiaũ, pamãtė, kàd akmuõ nùristas. Õ bùvo jìs labaĩ dìdelis.

Įėjusios į kãpo rũsį, išvýdo dešinėjė sėdintį jaunuõlį baltaĩs drabùžiais ir nustẽro.

Bèt jìs jóms tãrė: „Nenusigąskite! Jũs ieškote nukryžiúotojo Jėzaus Nazaretiẽčio. Jìs prisikėlė, jõ čià nebėrà. Štaĩ vietà, kuř jį bùvo paguĺdę. Eĩkite, pasakýkite jõ mokiniáms ir Pẽtrui: jìs eĩna pirmà jũsų į Galilėją. Tenaĩ jį pamatýsite, kaĩp jìs yrà jùms sãkęs“.

Jõs išẽjo ir skubiaĩ nubėgo nuõ kãpo, nès jàs bùvo pagãvęs drebulỹs ir siaũbas. Pérsigandusios jõs niẽkam niẽko nesãkė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Šią evangeliją galima imti ir Velykų dienos Mišiose.

Vakarinėse Velykų I d. Mišiose galima imti evangeliją apie Emauso mokinius (Lk 24, 13—35), p. 167.

Toliau, iki Velykų VII dienos (šeštadienio) įskaitytinai, viskas kaip A metais, p. 161—176.

Velykų aštuntoji diena

II VELYKŲ SEKMADIENIS

Atvelykis

Pirmasis skaitinys Apd 4, 32—35

Viena širdis ir viena siela

Iš Apãštalų darbų.

Vìsas tikinčiųjų būrỹs turėjo víeną šìrdį ir víeną síelą. Ką turėjo, nė víenas nevadìno sàvo nuosavýbe, bèt jíems vìsa bùvo beñdra. Apãštalai sù didžià galýbe liùdijo apiẽ Viẽšpaties Jėzaus prisikėlìmą, ir juõs lydėjo malónės gausà.

Taipõgi jų tárpe nebùvo vařgšų. Kuriẽ turėjo žẽmės sklypùs ař namùs, juõs pardúodavo, gáutus pìnigus sudėdavo priẽ apãštalų kójų, ir kiekvienám bùvo dalìjama, kíek kám reikėjo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 2—4. 16ab—18. 22—24 (P.: 1)

P. Dėkókime Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
Arba: Aleliùja.

2 Tegù Izraèlis kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
3 Tegù Aarõno aĩniai kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
4 Visì, kuriẽ Viẽšpaties bìjo, tesãko:
„Jìs malonìngas peř ámžius!" — **P.**

16 Diẽvo rankà paródė sàvo galýbę!
Diẽvas dẽšinę sàvo pakėlė!

17 Àš nemiřsiu: gyvénsiu
iř skélbsiu Viẽšpaties dárbus.
18 Nórs Viẽšpats manè plaktè plãkė,
bèt miřti neléido. —

P. Dėkókime Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius. *(A r b a:* Aleliùja.).

22 Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.
23 Taĩp Diẽvo nulémta,
iř mũsų akìms taĩ núostabą kẽlia.
24 Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė, —
džiũgaukim, kélkim linksmýbes! — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 5, 1—6

Kiekvienas, kuris gimęs iš Dievo, nugali pasaulį

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno
pìrmojo láiško.

Mylimíeji!

Kiekvíenas, kàs tiki, jóg Jėzus yrà Mesìjas, yrà gìmęs ìš Diẽvo, iř kiekvíenas, kurìs mýli Diẽvą Gimdýtoją, mýli iř ìš jõ gìmusįjį. Ìš tõ pažįstame mýlį Diẽvo vaikùs, kàd mýlime Diẽvą iř jõ įsãkymus výkdome. Nès taĩ iř yrà Diẽvo méilė — jõ įsãkymus výkdyti. Õ jõ įsãkymai nėrà suñkùs.

Jùk kiekvíenas, kurìs gìmęs ìš Diẽvo, nùgali pasáulį, iř štaĩ pérgalė, nùgalinti pasáulį: mũsų tikėjimas! Õ kàs gì nùgali pasáulį, jéi nè tàs, kurìs tiki, kàd Jėzus yrà Diẽvo Sūnùs?!

Tasaĩ yrà, kurìs atẽjo peř vándenį iř kraũją: Jėzus Krìstus; nè víen peř vándenį, bèt peř vándenį iř kraũją. Iř Dvasià taĩ paliùdija, nès Dvasià yrà tiesà.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 20, 29

P. Aleliùja. — Tù įtikėjai, Tòmai, nès pamatei, —
sãko Viẽšpats. —
Palaiminti, kuriẽ tiki nemãtę! —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 20, 19—31

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Pirmõsios saváitės dienõs vakarė, dùrims, kuř bùvo susiriñkę mokiniaĩ, dẽl žýdų báimės ẽsant užrakìntoms, atẽjo Jėzus, atsistójo viduryjė iř tãrė: „Ramýbė jùms!" Taĩ pasãkęs, jìs paródė jíems rankàs iř šóną. Mokiniaĩ nudžiùgo, išvýdę Viẽšpatį.

Õ Jėzus vẽl tãrė: „Ramýbė jùms! Kaĩp manė siuñtė Tėvas, taĩp iř àš jùs siunčiù". Taĩ pasãkęs, jìs kvẽpė į juõs iř tãrė: „Imkite Šveñtąją Dvãsią. Kám atléisite núodėmes, tíems jõs bùs atléistos, õ kám sulaikýsite,— sulaikýtos".

Víeno iš dvýlikos,— Tòmo, vadìnamo Dvyniù,— nebùvo jų tárpe, kaĩ Jėzus bùvo atẽjęs. Taĩgi kitì mokiniaĩ jám kalbėjo: „Mẽs mãtėme Viẽšpatį!"

Õ jìs jíems pasãkė: „Jéigu àš nepamatýsiu jõ rañkose vinių dũrio iř neįdėsiu piřšto į vinių viẽtą, iř jéigu rankà nepaliẽsiu jõ šóno,— netikėsiu".

Põ aštuonių dienų mokiniaĩ vẽl bùvo kambaryjė, iř Tòmas sù jaĩs. Jėzus atẽjo, dùrims ẽsant užrakìntoms, atsistójo viduryjė iř prabìlo: „Ramýbė jùms!" Paskuĩ kreĩpėsi į Tòmą: „Pridėk čià piřštą iř apžiūrėk màno rankàs. Pakélk rañką iř paliẽsk màno šóną; jaũ nebebũk nètikintis — bũk tikintis". Tòmas sušùko: „Màno Viẽšpats iř màno Diẽvas!" Jėzus jám iř sãko:

„Tù įtikėjai, nès pamatei. Paláiminti, kuriẽ tiki nemãtę!"

Sàvo mokiniũ akìvaizdoje Jėzus padãrė dár daũgel kitũ stebùklų, kuriẽ nesurašýti šitoje knỹgoje. Õ šìtie yrà surašýti, kàd tikėtumėte, jóg Jėzus yrà Mesìjas, Diẽvo Sūnùs, iř tikėdami vardañ jõ turėtumėte gyvẽnimą.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 3 13—15. 17—19

Jūs nužudėte gyvybės kūrėją,
kurį Dievas prikėlė iš numirusių

Ìš Apãštalų darbų.

Pėtras kreĩpėsi į mìnią:

„Abraõmo, Izaõko iř Jokũbo Diẽvas, mūsų prótėvių Diẽvas, pašlóvino sàvo tařną Jėzų, kurį jūs išdavėte iř kuriõ išsigýnėte Pilõtui, kaĩ tàs bùvo benuspréndžiąs jį paléisti. Jūs išsižadėjote šveñtojo iř teĩsiojo, õ pareikalãvote atidúoti jùms žmõgžudį. Jūs nužùdėte gyvýbės kūrėją, kurį Diẽvas prikėlė iš numìrusių, iř mẽs ẽsame tõ įvykio liùdytojai.

Õ dabař, bróliai, àš žinaũ, kàd jūs taĩp padãrėte ìš nežiniõs, kaĩp iř jūsų vadaĩ. Tuõ būdù Diẽvas įvýkdė, ką iš añksto bùvo paskélbęs visų pranašų lūpomis, bū̃tent, kàd jõ Mesìjas kentėsiąs. Tàd atgailókite iř atsiveřskite, kàd bū̃tų nupláutos jūsų núodėmės".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 4, 2. 7. 9 (P.: 7a)

P. Žeřki añt mūsų tù, Viẽšpatie,
sàvo véido palaimìngąją šviẽsą!
Arba: Aleliùja.

2 Kaĩ šaukiúosi tavęs, atsiliẽpki, õ Diẽve,
màno téisės gynẽjau!
Tù báimės suspáustą manè išvadúoji.
Bũk mán gailestìngas, išgìrsk màno maĩldą! — **P.**

6 Daũgelis sãko:
„Kàs padarỹs mùs laimìngus?" —
7 Žeřki añt mũsų tù, Viẽšpatie,
sàvo véido palaimìngąją šviẽsą! — **P.**

9 Gulù, užmiegù ramùs kaĩp bemãtant,
nès tù vieniñtelis, Viẽšpatie,
pàskiri mán saũgią viẽtą. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 2, 1—5a

Jis yra permaldavimas už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno pìrmojo láiško.

Màno vaikẽliai, àš jùms taĩ rašaũ, kàd nenusidẽtumėte. Õ jéi kurìs nusidẽtų, taĩ mẽs tùrime Užtarẽją pàs Tẽvą, teĩsųjį Jẽzų Krìstų. Jìs yrà pérmaldavimas ùž mũsų núodėmes, iř nè tìk ùž mũsų, bèt iř ùž vìso pasáulio.

Ìš tõ pàtiriame, jóg ẽsame jį̃ pažinę, kàd laĩkomės jõ įsãkymų. Kàs sãkosi jį̃ pažinęs, bèt jõ įsãkymų nesilaĩko, tàs melãgis, iř nėrà jamè tiesõs. Õ kàs laĩkosi jõ žõdžių, tàs ìš tiesų̃ tobulaĩ mýli Diẽvą. Ìš tõ iř pažįstame, jóg jamè ẽsame.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Lk 24, 32

P. Aleliùja. — Viẽšpatie Jẽzau, atvérk Rãštų prãsmę;
uždèk mũsų šìrdis, kaĩ tù kalbì mùms. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 24, 35—48

Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti iš numirusių

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĨ Lùką.

SugrĮžę iš Èmauso, mokiniaĩ papãsakojo, kàs jíems atsitìko kelyjè iř kaĩp jiẽ pažìno Jėzų, kaĩ jìs láužė dúoną.

Jíems apiẽ taĩ besikalbant, pàts Jėzus atsirãdo jų tárpe iř prabìlo: „Ramýbė jùms!" Virpėdami iš išgąsčio, jiẽ tãrėsi mãtą dvãsią. Õ jìs pakláusė: „Kõ taĮp išsigañdote, kodẽl jūsų širdysė gìmsta dvejõnės? Pasižiūrėkite Į màno rankàs iř kójas. Jùk taĩ àš pàts! Paliẽskite manè iř įsitìkinsite: dvasià gì netùri kū̃no neĩ káulų, kaĮp mãtote manè tùrint". Taĩ tãręs, jìs paródė jíems rankàs iř kójas.

Jíems iš džiaũgsmo vìs dár nètikint iř stẽbintis, Jėzus pakláusė: „Ař netùrite čià kõ nórs válgyti?" Jiẽ pàdavė jám gãbalą keptõs žuviẽs. Jìs pàėmė iř válgė jų akysė.

Paskuĩ Jėzus tãrė mokiniáms: „Ař nè tokiẽ bùvo màno žõdžiai, kuriuõs jùms kalbėjau, dár bū̃damas sù jumìs: tùri išsipìldyti vìsa, kàs parašýta apiẽ manè Mõzės Įstãtyme, Pranašų knỹgose iř Psálmėse". Tuomèt jìs atvėrė jíems prõtą, kàd jiẽ supràstų Raštùs.

Iř pasãkė: „Yrà parašýta, kàd Mesìjas kentẽs iř trẽčią diẽną prisikeĨs iš numìrusių, iř jõ vardù visóms tautóms, pràdedant nuõ Jerùzalės, bùs skélbiamas atsivertìmas núodėmių atleidimui gáuti. Jū̃s ẽsate šių dalỹkų liùdytojai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 4, 8—12

Nėra duota kito vardo,
kuriuo mes galėtume būti išgelbėti

Iš Apãštalų darbų.

Pėtras, Šventõsios Dvãsios įkvėptas, pasãkė: „Tautõs vadõvai ir̃ seniũnai! Jéigu dėl gẽro dárbo ligóniui šiañdien mùs klausinėjate, kaĩp jìs bùvo išgýdytas, taĩ tebūniẽ jùms visíems ir̃ vìsai Izraėlio taũtai žìnoma: vardù Jėzaus Krìstaus Nazariẽčio, kurį jũs nukryžiãvote ir̃ kurį Diẽvas prikėlė ìš numìrusių! Tìk jõ, nė kienõ kìto, vardù šìs výras júsų akìvaizdoje stóvi sveĩkas.

Jėzus yrà akmuõ, kurį jũs, statýtojai, àtmetėte ir̃ kurìs tãpo kertiniù ãkmeniu. Nėrà põ dangumì žmonėms dúota kìto vařdo, kuriuõ mẽs galėtume bũti išgélbėti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė
Ps 117, 1 ir 8—9. 21—23. 26 ir 28cd ir 29 (P.: 22)

P. Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į̃ šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.
Arba: Aleliùja.

1 Dėkókime Viẽšpačiui, nės jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
8 Geriaũ priẽ Viẽšpaties glaũstis,
negù žmogumì pasikliáuti!
9 Geriaũ Viẽšpačiu remtis,
kaĩp pasitikėti didžiũnais! — **P.**

21 Dėkóju, kàd manė išgirdaĩ tù,
kàd esì vadúotojas màno.
22 Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į̃ šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.

23 Taĩp Diẽvo nulémta,
iř mũsų akìms taĩ núostabą kẽlia. —

P. Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė. *(A r b a:* Aleliùja.)

26 Paláima tám, kuřs ateĩna Viẽšpaties vardù!
Mẽs láiminam jùs iš Viẽšpaties bũsto.
28 Tù — màno Diẽvas, iř àš táu dėkósiu,
gíesme tavė šlóvinsiu, Diẽve.
29 Dėkókite Diẽvui, nės jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 3, 1—2

Matysime Dievą tokį, koks jis yra

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno
pìrmojo láiško.

Mylimíeji!
Žiūrėkite, kókia méile apdovanójo mùs Tėvas: mẽs vadìnamės Diẽvo vaikaĩs — iř ẽsame! Pasáulis nepažįsta mũsų, nės iř jõ nepažìno. Mylimíejì, mẽs dabař ẽsame Diẽvo vaikaĩ, bèt dár nepasiródė, kàs bũsime. Mẽs žìnome, kàd, kaĩ pasiródys, bũsime panãšūs į jį, nės matýsime jį tókį, kóks jìs yrà.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 14

P. Aleliùja. — Àš — geràsis ganýtojas,— sãko Viẽšpats;—
àš pažįstu savąsias avìs,
iř mãnosios pažįsta manė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 10, 11—18

Geras ganytojas už avis guldo gyvybę

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbėjo:

„Àš geràsis ganýtojas. Gẽras ganýtojas ùž avìs guĩldo sàvo gyvýbę. Samdinỹs, nè ganýtojas, kuriám ãvys nè sãvos, pamãtęs sẽlinantį viĩlką, paliẽka avìs ir pabėga, õ viĩlkas púola jàs ir išvaĩko. Samdinỹs pabėga, nès jìs samdinỹs, jám ãvys nerũpi.

Àš — gẽras ganýtojas: àš pažįstu savąsias ir mãnosios pažįsta manè, kaĩp manè pažįsta Tėvas ir àš pažįstu Tė-vą. Ùž avìs àš guldaũ sàvo gyvýbę. Ir kitų avių dár turiù, kuriõs nè ìš šiõs avìdės; ir jàs mán reĩkia atvèsti; jõs klausỹs màno balso, ir bùs vienà kaĩmenė, vienas ganýtojas.

Tėvas mýli manè, nès àš guldaũ sàvo gyvýbę, kàd ir vẽl ją pasiimčiau. Niẽkas neàtima jõs ìš manęs, bèt àš pàts ją laisvaĩ atidúodu. Àš turiù gãlią ją atidúoti ir turiù gãlią vẽl ją atsiimti; tókį príesaką àš esù gãvęs ìš sãvojo Tėvo".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 9, 26—31

Jiems išpasakojo, kaip kelionėje Saulius regėjo Jėzų

Ìš Apãštalų darbų.

Saũlius nuvýko į Jerùzalę ir mėgìno prisidėti priẽ mokinių, tačiaũ visì jõ baĩdėsi, netikėdami ẽsant jį mókiniu.

Tìk Barnãbas jį prìglaudė, nusìvedė pàs apãštalus ir jíems išpãsakojo, kaĩp keliõnėje Saũlius regėjęs Jėzų ir šis kalbėjęs sù juõ, ir kaĩp Damaskė jìs atviraĩ mókęs

Jėzaus vardù. Tuõ būdù jìs ẽmė lankýtis Jerùzalėje ir drąsiai kalbėti Jėzaus vardù. Jìs taipõgi kalbėdavosi ir giñčydavosi sù helenìstais, kuriẽ nùtarė jį nužudýti. Taĩ sužinóję, bróliai jį nugabėno į Cezarėją ir ìš teñ ìššiuntė į Társą.

Tuõ tárpu Bažnýčia visojė Judėjoje, Galilėjoje ir Samãrijoje džiaũgėsi ramýbe. Jì tvarkėsi ir veĩkė sù Viẽšpaties báime ir vìs áugo, Šventõsios Dvãsios globójama.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 21, 26b—27. 28 ir 30. 31—32 (P.: 26a)

P. Àš tavė, Viẽšpatie, áukštinsiu didžiùlėj bendrìjoj.
Arba: Aleliùja.

26 Táu výkdysiu įžadus tarp tàvo gerbėjų.
27 Bùs váišės, pókylis vargšams,
iř Viẽšpatį gárbins visì, kàs jõ ieĩgis:
jų šìrdys gyvuõs ámžių ámžiais. — **P.**

28 Susipràs, į Viẽšpatį grįžìs visų tautų žmónės,
jõ akìvaizdoje jám leñksis žemaĩ pagónių šeimýnos.
30 Jį víeną tegárbins žẽmės galiũnai,
iř leñksis priẽš jį, kuriẽ žeñgia į dùlkes. — **P.**

Iř àš jám gyvénsiu,
31 tarnaũs jám taĩp pàt màno aĩniai.
Kalbẽs apiẽ Viẽšpatį bũsimai kařtai,
iř skeĩbs užgìmsiančiai taũtai
32 teisingiáusius Viẽšpaties dárbus:
„Štaĩ ką Viẽšpats padãrė!" — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 3, 18—24

Štai jo įsakymas: kad tikėtumėte ir mylėtumėte

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno pìrmojo láiško.

Vaikẽliai, nemylėkite žodžiù ař liežuviù, bèt dárbu iř tiesà. Tuõ mẽs pažìnsime, jóg ẽsame ìš tiesõs, iř jõ

akìvaizdoje nuramìnsime sàvo šìrdį, jéi mūsų šìrdis imtų mùs smeĩkti: Diẽvas didèsnis ùž mūsų šìrdį ir vìską pažįsta.

Mylimíeji, jéi šìrdis mūsų nesmeĩkia, mẽs ramiaĩ pasìtikime Dievù ir gáuname ìš jõ, kõ prãšome, nès laĩkomės jõ įsãkymų ir dãrome, kàs jám patiñka.

Õ štaĩ jõ įsãkymas: kàd tikėtumėte jõ Sūnaũs Jėzaus Krìstaus vaĩdą ir mylėtumėte vienì kitùs, kaĩp jõ įsakýta. Kàs laĩkosi jõ įsãkymų, pasiliẽka Dievė ir Diẽvas jamė. Õ kàd jìs mumysė pasiliẽka, mẽs žìnome iš Šventõsios Dvãsios, kurią jis mùms dãvė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 15, 4. 5b

P. Aleliùja. — Pasilìkite manyjė,
taĩ ir àš jumysė pasilìksiu, —
sãko Viẽšpats; —
kàs pasiliẽka manyjė,
tàs dúoda daũg vaĩsių. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 15, 1—8

Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiníams:

„Àš esù tikràsis vỹnmedis, õ màno Tėvas — vỹninin-kas. Kiekvíeną màno šakẽlę, nedúodančią vaĩsiaus, jìs išpjáuna, õ kiekvíeną vaisìngą šakẽlę apvãlo, kàd jì dúotų dár daugiaũ vaĩsių. Jũs jaũ ẽsate švãrūs dẽl žõdžio, kurį jùms kalbėjau. Pasilìkite manyjė, taĩ ir àš jumysė pasilìksiu. Kaĩp šakẽlė negãli dúoti vaĩsiaus patì iš savęs, nepasilikdamà vỹnmedyje, taĩp ir jũs bevaĩsiai, nepasilikdamì manyjė.

Àš esù vỹnmedis, õ jũs šakẽlės. Kàs pasiliẽka manyjė ir̃ àš jamė, tàs dúoda daũg vaĩsių; nuõ manę̃s atsiskýrę, jũs negãlite niẽko nuveĩkti. Kàs nepasiliẽka manyjė, bùs išmestas laukañ ir̃ sudžiùs kaĩp šakẽlė. Paskuĩ suriñks šakelės, įmės į̃ ùgnį, ir̃ jõs sudègs. Jéi pasiliksite manyjė ir̃ màno žõdžiai pasilìks jumysė,— jũs prašýsite, kõ tìk norėsite, ir̃ bùs jùms sùteikta. Tuõ bùs pašlóvintas màno Tẽvas, kàd jũs dúosite gausių̃ vaĩsių ir̃ bũsite màno mokiniaĩ".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

VI VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 10, 25—26. 34—35. 44—48

Ir pagonims buvo išlietos Šventosios Dvasios dovanos

Ìš Apãštalų darbų̃.

Atvỹkusį į̃ Cezarėją Pẽtrą pasitìko Kornèlijus ir̃, pùldamas põ kójų, išréiškė jám pãgarbą. Pẽtras pakẽlė Kornèlijų, taĩdamas: „Kélkis! Jùk ir̃ àš esù žmogùs".

Tadà, atvėręs lũpas, jìs pasãkė: „Ìš tiesų̃, àš dabaĩ suprantù, jóg Diẽvas nėrà žmonėms šãliškas. Jám brangùs bèt kuriõs tautõs žmogùs, kurìs jõ bìjo ir̃ teisìngai gyvẽna".

Pẽtrui dár tebèkalbant, Šventóji Dvasià nùžengė añt visų̃, kuriẽ klaũsėsi žõdžio. Sù Petrù atvỹkusieji žỹdų kilmẽs tikintieji labaĩ stebėjosi, kàd ir̃ pagónims bùvo išlíetos Šventõsios Dvãsios dóvanos. Màt jiẽ girdėjo juõs kalbant kalbomìs ir̃ šlóvinant Diẽvą.

Tuomèt Pẽtras tãrė: „Aĩgi kàs galėtų nedúoti šìtiems krìkštui vandeñs, jéigu jiẽ, kaĩp ir̃ mẽs, gãvo Šveñtąją Dvãsią?!" Ir̃ jìs liẽpė juõs pakrìkštyti Jėzaus Krìstaus vardù. Õ šiẽ prãšė jį̃ pasilìkti dár keliàs dienàs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 97, 1. 2—3ab. 3cd—4. (P.: plg. 2b)

P. Sàvo išgãnymą Viẽšpats apréiškė pagónims.
A r b a: Aleliùja.

1 Naũją gíesmę giedókite Viẽšpačiui:
nuostabiùs dárbus jìs dãro!
Jõ dešinẽ visagãlė,
jõ šventóji rankà pérgales skìna. — **P.**

2 Sàvo išgãnymą Viẽšpats apréiškė,
jõ teisingùmas šviẽčia pagónims.

3 Atsìmena sàvo gerùmą, ištikimùmą,
Izraèlio šeĩmai žadẽtą. — **P.**

Ir̃ mãto vìsas pasáulis išganìngąjį Diẽvo veikìmą.

4 Žavėkitės Viẽšpačiu, šãlys,
šũkaukit, džiũgaukit, grókit! — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 4, 7—10

Dievas yra meilė

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno pìrmojo láiško.

Mylimíeji! Mylėkime vienì kitùs, nès méilė yrà ìš Diẽvo. Kiekvíenas, kurìs mýli, yrà gìmęs ìš Diẽvo ir̃ pažįsta Diẽvą. Kàs nemýli, tàs nepažìno Diẽvo, nès Diẽvas yrà méilė. Õ Diẽvo méilė pasiréiškė mùms tuõ, jóg Diẽvas àtsiuntė į̃ pasáulį sàvo víengimį Sũnų, kàd mẽs gyvéntume peř jį̃. Méilė — nè taĩ, jóg mẽs pamìlome Diẽvą, bèt kàd jìs mùs pamìlo ir̃ àtsiuntė sàvo Sũnų kaĩp pérmaldavimą ùž mũsų núodėmes.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 23

P. Aleliùja. — Jéi kàs manè mýli, laikỹsis màno žõdžio,—
sãko Viẽšpats, —
ir̃ màno Tẽvas jį̃ mylẽs;
mẽs pàs jį̃ ateĩsime ir̃ apsigyvénsime. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 15, 9—17

Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Kaĩp manė Tėvas mylėjo, taĩp iř àš jùs mýliu. Pasilìkite màno méilėje! Jėi laikýsitės màno įsãkymų, pasilìksite màno méilėje, kaĩp àš kàd výkdau sàvo Tėvo įsãkymus iř pasiliekù jõ méilėje.

Àš jùms taĩ kalbėjau, kàd jumysė bútų manàsis džiaũgsmas iř kàd jũsų džiaũgsmui niẽko netrúktų.

Taĩ màno įsãkymas, kàd víenas kìtą mylėtumėte, kaĩp àš jùs mýliu. Nėrà didesnės méilės, kaĩp gyvýbę ùž draugùs atidúoti.

Jũs bũsite màno draugaĩ, jėi darýsite, ką jùms įsakaũ. Jaũ nebevadinù jũsų tarnaĩs, nės tařnas nežìno, ką veĩkia jõ šeimininkas. Jùs àš draugaĩs vadinù, nės jùms vìską paskélbiau, ką buvaũ ìš sàvo Tėvo girdėjęs.

Nė jũs manė išsiriñkote, bèt àš jùs išsirinkaũ iř paskýriau, kàd eĩtumėte, dúotumėte vaĩsių iř jũsų vaĩsiai išlìktų,— kàd kõ tìk prašýtumėte Tėvą màno vardù, jìs vìsa jùms dúotų.

Àš jùms taĩ įsakaũ: vienám kìtą mylėti!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

40-oji diena po Velykų

KRISTAUS ŽENGIMAS Į DANGŲ

Šeštinės

Viskas kaip A metais, p. 192—194, išskyrus evangeliją.

Evangelija Mk 16, 15—20

Jis buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĺ Mõrkų pabaigõs.

Pasiródęs Vienúolikai, Jėzus tãrė:

„Eĩkite į vìsą pasáulį iř skélbkite Evangèliją vìsai kūrinijai. Kàs įtikẽs iř pasikrìkštys, bùs išgélbėtas, õ kàs netikẽs, bùs pàsmerktas. Kuriẽ įtikẽs, tuõs lydẽs stebùklai: màno vardù jiẽ išvarinẽs dèmonus, kalbẽs naujomìs kalbomìs, iñs plikomìs rañkomis gyvatès iř, jéi išgértų mirštamų nuodų, jíems nepakeñks. Jiẽ dẽs rankàs añt ligónių, iř tiẽ pasveĩks".

Baĩgęs jíems kalbėti, Viẽšpats Jėzus bùvo pàimtas į dañgų iř atsisėdo Diẽvo dešinėjė. Õ jiẽ iškeliãvę visuř skélbė žõdį, Viẽšpačiui draugė veĩkiant iř jų žodžiùs patvìrtinant stebùklais, kuriẽ juõs lydėjo.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VII VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 1, 15—17. 20a. 20c—26

Vienam iš jų reikia kartu su mumis tapti jo prisikėlimo liudytoju

Ìš Apãštalų darbų.

Víeną diẽną, atsistójęs brólių tárpe,— teñ bùvo susiriñkę apiẽ šimtą dvìdešimt asmenų,— Pẽtras tãrė:

„Bróliai, turẽjo išsipìldyti Rãšto žõdžiai, kuriuõs Šventóji Dvasià pranašingai ištarė Dóvydo lúpomis apiẽ Jùdą, tãpusį Jėzaus suėmėjų vadovù. Jìs jùk bùvo mũsų būryjè ir turẽjo dãlį šiojè tarnỹstėje. Bejė, psálmių knỹgoje parašýta: ‚Tegùl kìtas périma jõ tarnỹstę'. Taĩgi vienám ìš výrų, kuriẽ draugė sù mumìs váikščiojo vìsą laĩką, kõl Viẽšpats Jėzus buvójo tarp mũsų, pràdedant Jõno krikštù ir baĩgiant Jėzaus ìš mũsų paėmimù, reĩkia kartù sù mumìs tàpti jõ prisikėlìmo liùdytoju".

Ir jiẽ pasiũlė dù: Juõzapą, vadìnamą Barsabù, prãvarde Jùstą, ir Motiẽjų. Paskuĩ meĩldėsi: „Viẽšpatie, visų žmonių širdžių žinõve, paródyk, katrą ìš šiųdviejų pasìrenki, kàd užimtų tą apãštalo tarnỹstės viẽtą, nuõ kuriõs nuklýdo Jùdas, pasùkdamas į sàvo kẽlią". Tadà mẽtė bùrtus, ir bùrtas krìto Motiẽjui, ir jìs bùvo priskaitýtas priẽ vienúolikos apãštalų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 11—12. 19—20ab (P.: 19a)

P. Viẽšpats dangùj sàvo sóstą pastãtė.
Arba: Aleliùja.

[1] Tegù màno síela Viẽšpatį šlóvina,
ir vìsa, kàs yrà manyjė, tegárbina jõ šveñtąjį vardą!
[2] Laĩ màno síela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmiršta, kíek jìs mán gẽro padãrė. — **P.**

11 Kaĩp nepasiekiamai áukštas dangùs viršuñ žẽmės,
taĩp yrà dìdis jõ gailestingùmas
tiems, kuriẽ jõ šventaĩ bijo.
12 Kaĩp nuõ Rytų̃ tolimì Vakaraĩ,
taĩp tolì kaltès mũsų nusviedžia. — **P.**

19 Viẽšpats dangùj sàvo sóstą pastãtė,
valdo vìsą visãtą.
20 Šlóvinkit Viẽšpatį jũs, angelaĩ, galingosios dvãsios,
kuř výkdot jõ žõdį. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Jn 4, 11—16

Kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve,
ir Dievas pasilieka jame

Ìš šveñtojo apãštalo Jõno
pìrmojo láiško.

Mylimieji! Jéi Diẽvas mùs taĩp pamìlo, taĩ ir mẽs tùrime mylė̃ti vienì kitùs. Diẽvo niẽkas niekuomèt nėrà mãtęs. Jéi mýlime vienì kitùs, Diẽvas mumysė pasiliẽka, ir jõ méilė mumysė tobulà tam̃pa. Ìš tõ pažįstame, kàd pasiliẽkame jamè ir jìs mumysė: jìs yrà dãvęs mùms sàvo Dvãsios.

Taĩgi mẽs mãtėme ir liùdijame, kàd Tė̃vas àtsiuntė Sū̃nų, pasáulio Išgélbėtoją. Kàs išpažįsta, jóg Jė̃zus yrà Diẽvo Sūnùs, Diẽvas tamè ir jis Dievė pasiliẽka. Mẽs pažìnome ir įtikė̃jome méile, kurià Diẽvas mùs mýli. Diẽvas yrà méilė, ir kàs pasiliẽka méilėje, tàs pasiliẽka Dievė, ir Diẽvas pasiliẽka jamẽ.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 18

P. Aleliùja. — Nepalìksiu jũsų našláičiais,— sãko
Viẽšpats; — ateĩsiu pàs jùs,
ir džiaũgsis jũsų šìrdys. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 17, 11b—19

Tebūna jie viena, kaip ir mes

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Pakėlęs akìs į dañgų, Jėzus meldėsi:

„Šventàsis Tėve, išlaikýk ištikimus sàvo vařdui visùs, kuriuõs esì mán pavėdęs, kàd jiẽ bútų víena, kaĩp iř mẽs. Kõl buvaũ sù jaĩs — tàvo mán pavestaĩsiais,— àš išlaikiaũ juõs ìštikimus tàvo vařdui; išsáugojau juõs, iř nẽ víenas iš jų nepražùvo, išskýrus pražūtiẽs sūnų,— iř taĩp išsipìldė Rãštas.

Dabař àš einù pàs tavė iř taĩ kalbù pasáulyje, kàd jiẽ turėtų savyjė mãnojo džiaũgsmo pilnãtvę. Àš jíems pérdaviau tàvo žõdį, bèt pasáulis jų nèkentė, nès jiẽ nè iš pasáulio, kaĩp iř àš nè iš pasáulio. Àš neprašaũ, kàd juõs paimtum iš pasáulio, bèt kàd apsáugotum juõs nuõ pìktojo. Jiẽ nėrà iš pasáulio, kaĩp iř àš nè iš pasáulio.

Pašvéntink juõs tiesà! Tàvo žõdis yrà tiesà. Kaĩp tù esì manè atsiuñtęs į pasáulį, taĩp iř àš juõs pàsiunčiau į pasáulį. Dėl jų àš pašvéntinu savė, kàd iř jiẽ bútų pašvéntinti tiesà".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sekminėse viskas kaip A metais, p. 198—206.

I sekmadienis po Sekminių

ŠVENČIAUSIOJI TREJYBĖ

Pirmasis skaitinys Įst 4, 32—34. 39—40

Viešpats yra Dievas, ir nėra jokio kito

Iš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Prabìlęs į taũtą, Mõzė kalbėjo:

„Ištìrk senóvės laikùs, kuriẽ priẽš tavė yrà bùvę, nuõ tõs dienõs, kaĩ Diẽvas sukū́rė žmõgų, pakláusk nuõ víeno dangaũs krãšto lìg kìto: ar bùvo kadà atsitìkęs tóks dìdis dalỹkas, arbà ar yrà kuř kaĩbama kàs nórs panašaũs, kàd būtų kurì nórs tautà girdėjusi iš ugniẽs kaĩbančio Diẽvo griaudìmą, kaĩp tù kàd esì jį̃ girdėjusi, ir išlìkusi gyvà? Arbà ar kadà kurìs diẽvas yrà bañdęs ateĩti ir išsivėsti sáu taũtą ìš kitõs tautõs tárpo išbañdymais ir stebuklìngais ženklaĩs, karù, galìnga rankà beĩ iškéltu žastù ir visaĩs taĩs siaubìngais dalỹkais, kuriuõs Viẽšpats, jū́sų Diẽvas, padãrė dẽl jū́sų Egiptė, táu mãtant?

Todẽl tù šiañdien žinók ir įsidėk sáu į̃ šìrdį: tìk Viẽšpats, tìk jìs yrà Diẽvas viršujė dangujė ir apačiojė žẽmėje, ir nėrà jókio kìto. Todẽl tù laikýkis jõ įstãtymų beĩ núostatų, kuriuõs àš táu skélbiu šiandiẽną, kàd táu ir tàvo vaikáms põ tavę̃s geraĩ klótųsi ir ilgaĩ išgyvéntum kraštė, kurį̃ visám laĩkui Viẽšpats, tàvo Diẽvas, táu atidúoda".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 32, 4—5. 6 ir 9. 18—19. 20 ir 22 (P.: 12b)

P. Laimìnga tautà, kurì sàvo Dievù Viẽšpatį laĩko.

4 Viẽšpaties žõdis teisìngas,
tìkras jõ dárbas kiekvíenas.
5 Brangì jám téisė iř teisingùmas,
õ jõ malónių pilnà yrà žẽmė. — **P.**

6 Diẽvo žodžiù dangùs atsirãdo,
iř jõ dvelkimù — dangaũs kareivìjos.
9 Jisaĩ tãrė — iř taĩ pasidãrė,
liẽpė — iř taĩ atsirãdo. — **P.**

18 Viẽšpaties ãkys žveĺgia į̃ tuõs, kuř jõ bìjo,
kuriẽ tìkis jõjo malónės.
19 Jìs jų̃ gyvýbę nuõ mirtiẽs sáugo
iř bãdo metù pamaitìna. — **P.**

20 Mẽs jõ didžiaĩ išsiilgę,
jìs mũsų rėmė̃jas iř skỹdas.
22 Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp taviḿ tìkim. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 8, 14—17

Jūs gavote įsūnystės Dvasią, kurioje šaukiame: „Aba, Tėve!"

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Visì, kuriẽ vadováujasi Diẽvo Dvasià, yrà Diẽvo vaikaĩ. Jũs gì ẽsate gãvę nè vergỹstės dvãsią, kàd iř vẽl turẽtumėte bijóti, bèt gãvote įsūnỹstės Dvãsią, kuriojè šaũkiame: „Ãba, Tẽve!" Iř patì Dvasià liùdija mũsų dvãsiai, kàd ẽsame Diẽvo vaikaĩ. Õ jéi ẽsame vaikaĩ, taĩ iř įpėdiniai. Mẽs Diẽvo įpėdiniai iř Krìstaus bendraĮpėdiniai, jéigu sù juõ keñčiame, kàd sù juõ bũtume pagerbtì.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Apr 1, 8

P. Aleliùja. — Garbẽ Tėvui, iř Sūnui,
iř Šveñtajai Dvãsiai —
Diẽvui, kuris yrà, kuris bùvo
iř kuris ateĩs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mt 28, 16—20

Krikštykite juos
vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĪ Mãtą.

Vienúolika mokinių nuvỹko į Galilėją, añt kálno, kurĮ jiems bùvo nuródęs Jėzus. JĮ pamãtę, mokiniaĩ parpúolė añt žẽmės, tačiaũ kaĩ kuriẽ dár abejójo.

Tuomèt prisiařtinęs Jėzus prabìlo: „Mán duotà visà valdžià dangujė iř žẽmėje. Tàd eĩkite iř padarýkite màno mokiniaĩs visų tautų žmónes, krìkštydami juõs vardañ Tėvo, iř Sūnaũs, iř Šventõsios Dvãsios, mókydami laikýtis vìsko, ką tìk esù jùms įsãkęs.

Iř štaĩ àš esù sù jumìs peř visàs dienàs ikì pasáulio pabaigõs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II ketvirtadienis po Sekminių

ŠVČ. KRISTAUS KŪNAS IR KRAUJAS

Devintinės

Pirmasis skaitinys Iš 24, 3—8

Tai kraujas sandoros, kurią su jumis sudarė Viešpats

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Atẽjęs Mõzė pérsakė taũtai visùs Viẽšpaties žodžiùs ir pótvarkius. Tautà vieningai paréiškė: „Mẽs výkdysim vìsa, kã Viẽšpats įsãkė!“

Tadà visùs Viẽšpaties žodžiùs Mõzė užrãšė. Pakìlęs dár añkstų rýtą, jìs kálno papẽdėje pastãtė altõrių ir dvýlika akmenìnių šulų sulìg dvýlika Izraèlio giminių. Põ tõ jìs pàsiuntė jaunúosius Izraèlio výrus, ir tiẽ aukójo dẽginamąsias ãtnašas ir pjóvė kruvinąsias aukàs — jautukùs, kaĩp išgãnymo aũką Viẽšpačiui.

Paẽmęs pùsę kraũjo, Mõzė supýlė į dùbenį. Kitą pusė kraũjo apšlãkstė altõrių. Põ tõ jìs pàėmė sándoros rãštą ir baĩsiai pérskaitė taũtai. Jiẽ atsìliepė: „Laikýsimės vìsko, kã Viẽšpats įsãkė, ir bũsime jám paklùsnūs!“

Paẽmęs kraũjo, Mõzė apšlãkstė juõ taũtą, sakýdamas: „Taĩ kraũjas sándoros, kuriã sù jumìs Viẽšpats sudãrė visų šitų žõdžių pãgrindu“.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 115, 12—13. 15 ir 16bc. 18—19 (P.: 13)

P. Išgãnymo taũrę pakélsiu,
Viẽšpaties vařdą kartósiu.

Arba: Aleliùja.

12 Kuõ gì àš Viẽšpačiui atsidėkósiu
ùž vìsa gẽra, ką̃ mán padãrė?
13 Išgãnymo taũrę pakélsiu,
Viẽšpaties vařdą kartósiu. — **P.**

15 Viẽšpaties akysė didžiaĩ brángūs
mìrštantys jõ teisíeji.
16 Viẽšpatie, àš tàvo tařnas — sūnùs tavõsios tarnáitės.
Tù màno pánčius sutráukei. — **P.**

18 Àš Viẽšpačiui įžadus atitesẽsiu
priẽš vìsą jõ taũtą
19 Viẽšpaties bústo atšlaĩniuos,
vidurỹ Jerùzalės miẽsto. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 9, 11—15

Kristaus kraujas nuvalys mūsų sąžinę

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Krìstus, atẽjęs kaĩp būsimųjų gėrýbių kùnigas, prõ aukštèsnę ir̃ tobulèsnę padañgtę, nè rañkų dárbo, taĩ yrà nè šìtos kūrinìjos, taipõgi nè ožių ar̃ veř̃šių kraujù, bèt savúoju kraujù víeną kařtą visíems laikáms įžengė į šventóvę ir̃ įvýkdė ámžinąjį atpirkìmą.

Ir̃ jéigu ožių beĩ jáučių kraũjas ir̃ telỹčios pelenaĩ, kuriaĩs apšlãkstomi suteptíeji, pašvéntina ir̃ suteĩkia kū̃no švarùmą, taĩ nepalýginti labiaũ kraũjas Krìstaus, kurìs peř̃ ámžinąją Dvãsią paaukójo savè kaĩp nesùteptą aũką Diẽvui, nuvalỹs mū̃sų sąžinę nuõ mirtiẽs darbų̃, kàd galėtume tarnáuti gyvájam Diẽvui.

Ir̃ todẽl jìs yrà naujõsios Sándoros tárpininkas, kàd, įvỹkus miř̃čiai, kurią̃ jìs iškentėjo pirmõjoje Sándoroje padarýtiems nusikaltìmams atpiř̃kti, pašauktíeji gáutų žadėtą ámžinąjį palikìmą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Sekvencija — pagal norą, p. 211.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 51

P. Aleliùja. — Àš esù gyvóji dúona,
nužeñgusi iš dangaũs, — sãko Viẽšpats.
Kàs válgys tą dúoną —
gyveñs peř ámžius. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 14, 12—16. 22—26

Tai mano kūnas, tai mano kraujas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Pìrmąją Neraugìntos Dúonos diẽną, kadà aukójamas Velýkų avinẽlis, mokiniaĩ sãko Jẽzui: „Kuř paruõšti táu Velýkų vakariẽnę?"

Jìs išsiuñčia dù mókinius, tařdamas: „Eĩkite į miẽstą. Teñ jùs sutiks žmogùs, vandeñs ąsočiù nẽšinas. Sèkite iš paskõs iř, kuř jis nuvès, sakýkite namų̃ šeimininkui: ‚Mokytojas liẽpė pakláusti: Kuř mán skirtóji mẽnė, kuriojè galė̃čiau sù mokiniaĩs válgyti Velýkų vakariẽnę?' Jìs paródys jùms dìdelį aukštutìnį kamb̃arį sù baĩdais. Teñ iř paruõškite mùms". Mokiniaĩ išẽjo iř nuvỹko į miẽstą. Jiẽ rãdo vìsa, kaĩp bùvo sãkęs Jẽzus, iř pàruošė Velýkų stãlą.

Bevakarieniáujant Jẽzus pàėmė dúonos, sukalbė̃jo láiminimo maĩldą, láužė jã iř dãvė mokiniáms, tařdamas: „Imkite, taĩ màno kū́nas!" Paẽmęs taũrę, sukalbė̃jo padė̃kõs maĩldą, dãvė jíems, iř vìsi gė̃rė iš jõs. Õ jìs jíems pasãkė: „Taĩ màno kraũjas, naujõsios sándoros kraũjas, kuris išlíejamas ùž daũgelį. Ìš tiesų̃ sakaũ jùms: àš jaũ nebegérsiu vỹnmedžio vaĩsiaus ikì tõs dienõs, kadà gérsiu jį̃ naũją Diẽvo karalỹstėje".

Pagiedójęs hìmną, jiẽ išẽjo į Alỹvų kálną.

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

III penktadienis po Sekminių

ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIS

Pirmasis skaitinys Oz 11, 1b. 3—4. 8c—9

Štai verda manoji širdis

Ìš Ozėjo knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats:

„Kaĩ Izraèlis jáunas bùvo, jį̃ àš mylėjau ir̃ ìš Egìpto pasišaukiau sãvąjį sū̃nų. Išmókiau Efraìmą váikščioti, jį̃ añt rañkų nešiójau. Bèt jìs nesuprãto, kàd àš juõs globójau. Juõs tráukiau žmoniškùmo ir̃ méilės saĩtais. Elgiaũsi sù jaĩs kaĩp sù kũdikiu, kaĩ tėvaĩ jį̃ glaũdžia priẽ skrúosto. Lenkiaũsi priẽ jõ, jį̃ maitìndamas.

Štaĩ vérda manóji širdìs, ir̃ màno jausmaĩ užsidẽgę. Bèt àš neišlíesiu liepsnójančio pỹkčio, neim̃siu naikìnti Efraìmo! Jùk àš — nè žmogùs, õ Diẽvas, Šventàsis tarp̃ jū́sų. Todẽl neateĩsiu ū́miai įniršę̃s".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Iz 12, 2—3. 4bcd. 5—6 (P.: 3)

P. Džiaũgdamies sémsite vándenį ìš versmių išganìngų.

2 Štaĩ manè gélbėja Diẽvas;
juõ pasikliáusiu ir̃ nedrebė̃siu.
Viẽšpats — màno jėgà ir̃ stiprýbė, —
jìs manè išgélbėjo.
3 Džiaũgdamies sémsite vándenį
iš versmių išganìngų. — **P.**

4 Dėkókite Viẽšpačiui! Šaũkitės jõ vařdo!
Skélbkit tautóms didìngus jõ dárbus,
áukštinkite jõ kiĩnųjį vařdą! — **P.**

5 Šlóvinkite Viẽšpatį: nuostabių darbų jìs padãrė;
tegùl vìsa žẽmė taĩ žìno.
6 Džiūgauki, krýkštauki, Siòne, —
dìdis tavyjė Izraėlio Šventàsis. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 3, 8—12. 14—19

Pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta visokį žinojimą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Mán, visų šventųjų mažiáusiajam, atitẽko malónė skélbti pagónims nesuvókiamus Krìstaus turtùs ir atskleĩsti visíems, kaĩp tùri išsipìldyti šita paslaptìs, nuõ ámžių uždengtà Dievė — visų dalýkų Kūrėjyje,— kàd dabar̃ per̃ Bažnýčią tàptų žìnoma kunigaikštýstėms ir̃ valdžióms dangujė daugeriópa Diẽvo išmintìs. Taĩ atitiñka ámžinąjį nutarìmą, padarýtą mūsų Viẽšpatyje Krìstuje Jėzuje. Jį̃ tikėdami, mẽs drą̃siai ir̃ sù pasitikėjimu eĩname priẽ Tėvo.

Dẽl tõ àš klaupiúosi priẽš Tėvą, nuõ kuriõ kiekvienà tėvỹstė dangujė ir̃ žẽmėje tùri var̃dą, kàd iš sàvo šlovės lõbio suteĩktų jùms stiprýbės jõ Dvãsios galià tàpti vidìniais žmonėmìs, kàd Krìstus per̃ tikėjimą gyvéntų jūsų širdysė ir̃ jūs, įsišaknìję ir̃ įsitvìrtinę méilėje, galėtumėte suvókti kartù sù visaĩs šventaĩsiais, kóks yrà plõtis, ir̃ ilgis, ir̃ aũkštis, ir̃ gỹlis, ir̃ pažìnti Krìstaus méilę, kurì pranóksta visókį žinójimą, kàd bũtumėte pripìldyti visõs Diẽvo pilnýbės.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 11, 29ab

P. Aleliùja. — Imkite añt sàvo pečių màno jùngą
ir̃ mókykitės iš manę̃s,
nės àš romùs ir̃ nuolankiõs širdiẽs. —
P. Aleliùja.

Arba: 1 Jn 4, 10b

P. Aleliùja. — Diẽvas mùs pamìlo ir àtsiuntė sàvo Sūnų, kaĩp pérmaldavimą ùž mūsų núodėmes.— **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 19, 31—37

Perdūrė jam šoną, ir ištekėjo kraujo ir vandens

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĨ Jõną.

Kadángi bùvo Prisirengìmo dienà ir žỹdai nenorėjo, kàd kūnai lìktų añt krỹžiaus šeštãdienį,— nès tàs šeštãdienis bùvo didelẽs šveñtės dienà,— jiẽ prãšė Pilõtą, kàd nukryžiúotiesiems bútų suláužyti blauzdìkauliai ir kūnai nuimtì.

Tàd atẽjo kareĩviai ir suláužė blauzdàs vienám ir antrám, kuriẽ bùvo sù juõ nukryžiúoti. Priẽję priẽ Jẽzaus ir pamãtę, kàd jìs jaũ mìręs, jiẽ nebeláužė jõ blauzdų, tìk víenas kareĩvis íetimi pérdūrė jám šóną, ir tuojaũ ištekėjo kraũjo ir vandeñs.

Regėjusis taĩ paliùdijo, ir jõ liùdijimas teisìngas; jìs žìno sãkąs tiẽsą, kàd ir jũs tikėtumėte. Taĩp įvỹko kàd išsipìldytų Rãštas: „Nẽ víenas jõ káulas nebùs suláužytas". Vẽl kitojė viẽtoje Rãštas sãko: „Jiẽ žiūrẽs į tą, kurĮ pérdūrė".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

I eilinis sekmadienis — žr. Kristaus Krikštą, p. 323.

II EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Sam 3, 3b—10. 19

Kalbėk, Viešpatie,— tavo tarnas klauso!

Iš pirmõsios Samuėlio knỹgos.

Samuėlis ilsėjosi Viešpaties šventỹkloje, kuř bùvo Diẽvo skrynià. Iř Viešpats sušùko: „Samuėli!" Tasaĩ atsìliepė: „Àš čià!" Paskuĩ nubėgo pàs Ėlį iř pakartójo: „Àš čià! Jùk šaukeĩ manè". Anàs atsãkė: „Nėšaukiau. Eĩk iř miegók!" Tasaĩ nuẽjo iř àtgulė.

Viešpats iř vẽl pàšaukė Samuėlį. Atsikėlęs Samuėlis nuẽjo pàs Ėlį iř tãrė: „Àš čià! Jùk šaukeĩ manè". Tasaĩ atsãkė: „Nėšaukiau, màno sūnaũ. Eĩk iř miegók!" Samuėlis dár nebùvo girdėjęs Viešpaties balso, jám dár nebùvo apréikštas Viešpaties žõdis.

Viešpats iř trẽčią kařtą pàšaukė Samuėlį. Tasaĩ atsikėlęs nuẽjo pàs Ėlį iř tãrė: „Àš čià! Jùk šaukeĩ manè". Tadà suprãto Ėlis, jóg Viešpats bùs šaũkęs berniùką. Iř Ėlis Samuėliui pasãkė „Eĩk iř gulkis miegóti. Õ jéigu iř vẽl tavė šaũktų, taĩ atsiliẽpk: ‚Kalbėk, Viešpatie,— tàvo tařnas klaũso!'" Samuėlis nuẽjo iř àtgulė į sàvo viẽtą.

Viešpats atẽjo, atsistójo iř kaĩp pirmà sušùko: „Samuėli, Samuėli!" Samuėlis atsìliepė: „Kalbėk, Viešpatie,— tàvo tařnas klaũso!"

Samuėlis áugo. Viešpats bùvo sù juõ, iř todẽl nẽ víenas jõ žõdis véltui nenuẽjo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 39, 2 ir 4ab. 7—8a. 8b—9. 10 (P.: 8a ir 9a)

P. Ateinù, Viešpatie, výkdyti tavõsios vãlios.

2 Viẽšpaties àš lauktė láukiau,
iř jìs priẽ manęs pasìlenkė meĩliai.
4 Į màno lūpas naũją gíesmę įdẽjo,
gíesmę Diẽvui pagárbint. — **P.**

7 Táu nepatìko neĩ krùvinos aũkos, neĩ ãtnašos vaĩsių;
bèt atvẽrei màno ausìs, kàd klausýtų.
Nenorẽjai neĩ dẽginamų, neĩ atgailõs atnašų̃.
8 Tuomèt àš tariaũ: „Ateinù!" — **P.**

Knỹgoje apiẽ manè yrà parašýta:
9 „Diẽve, àš trókštu įvýkdyti tãvąją vãlią;
tàvo Teisýnas meilùs màno šìrdžiai". — **P.**

10 Tàvo teisùmą paskélbiau susirinkìmui,
Viẽšpatie, tù žinaĩ, kàd àš netylẽjau,
lūpas sučiáupęs. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 6, 13c—15a. 17—20

Jūsų kūnai yra Kristaus nariai

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Kūnas skìrtas nè ištvirkãvimui, bèt Viẽšpačiui, õ Viẽšpats — kūnui. Prikẽlęs Viẽšpatį, Diẽvas iř mùs prikeĩs sàvo galýbe.

Ařgi nežìnote, kàd jūsų kūnai yrà Krìstaus nariaĩ? Taĩp pàt, kàs susijùngia sù Viẽšpačiu, tam̃pa víena dvasià sù juõ.

Sáugokitės palaidùmo! Bèt kokià kità žmogaũs dãroma núodėmė nepaliẽčia kūno, õ ištvìrkėlis nusikaĩsta sàvo kūnu.

Aĩ nežinote, kàd jũsų kũnas yrà šventóvė jumysė gyvẽnančios Šventõsios Dvãsios, kurią gãvote iš Diẽvo, iĩ kàd jũs nebepriklaũsote pãtys sáu? Ìš tiesų ẽsate atpirktì ùž dìdelę káiną. Tàd šlóvinkite Diẽvą sàvo kũnu!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 1, 41. 17b

P. Aleliùja. — Rãdome Mesìją, taĩ yrà Diẽvo Pàteptąjį. Tiesà iĩ malónė atẽjo peĩ jį. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 1, 35—42

Juodu pamatė, kur Jėzus gyvena, ir tą dieną praleido pas jį

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Stovėjo Jõnas Krikštytojas iĩ dù jõ mokiniaĩ. Išvýdęs ateĩnantį Jėzų, jis tãrė: „Štaĩ Diẽvo avinẽlis!" Išgiĩdę tuõs žodžiùs, abù mokiniaĩ nuẽjo pãskui Jėzų. Õ jis atsìgręžė iĩ, pamãtęs juõs sẽkant, pakláusė: „Kõ íeškote?"

Jiẽ atsãkė: „Rãbi (taĩ réiškia ‚Mókytojau'), kuĩ gyvenì?"

Jìs tãrė: „Ateĩkite iĩ pamatýsite". Tadà juõdu nuẽjo, pamãtė, kuĩ jìs gyvẽna, iĩ tą diẽną praléido pàs jį. Bùvo maždaũg dešimtà valandà.

Víenas ìš tų dviejų, kuriẽ girdėjo Jõno žodžiùs iĩ nuẽjo sù Jėzumi, bùvo Sìmono Pẽtro brólis Andriẽjus. Jìs pirmiáusia susiieškójo sàvo brólį Sìmoną iĩ jám pranešė: „Rãdome Mesìją!" (išveĩtus taĩ réiškia: „Diẽvo Pàteptąjį"). Iĩ nusìvedė jį pàs Jėzų.

Jėzus pàžvelgė į jį iĩ pasãkė: „Tù esì Sìmonas, Jõno sūnùs, õ vadìnsies Kėfas" (taĩ réiškia: Pẽtras — „Uolà").

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jon 3, 1—5. 10

Niniviečiai nusigręžė nuo piktojo kelio

Ìš prãnašo Jónos knỹgos.

Viẽšpaties žõdis Jónai bylójo: „Kélkis! Nuvỹk į Ninìvę, tą didelį miẽstą, ir̃ skélbk jám baũsmę, kurią táu pranèšiu“. Jóna atsikẽlęs nuvỹko Ninìvėn, kaĩp Viẽšpats jám bùvo paliẽpęs.

Ninìvė Diẽvui bùvo dìdelis miẽstas — trijų dienų apėjìmo. Jóna pradẽjo apeĩti miẽstą vienõs dienõs kelionė ir̃ šaũkė, sakýdamas: „Dár kẽturiasdešimt dienų, ir̃ Ninìvė bùs sunaikìnta!“

Niniviẽčiai Dievù patikẽjo, paskélbė pãsninką ir̃ apsiviĺko maišaĩs — nuõ didžiáusio ikì mažiáusio.

Ir̃ Diẽvas mãtė jų dárbus,— kàd jiẽ nusìgręžė nuõ pìktojo kẽlio,— ir̃ Diẽvui pagaĩlo darýti tą blõgį, kuriuõ jíems bùvo grasinęs, ir̃ jõ nepadãrė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 24, 4bc—5ab. 6—7bc. 8—9 (P.: 4b)

P. Paródyk mán, Viẽšpatie, sãvąjį kẽlią.

4 Paródyk mán, Viẽšpatie, sãvąjį kẽlią,
išmókyk manè takaĩs tàvo eĩti.
5 Vèsk manè sàvo tiesà, tù manè lãvink —
jùk tù esì màno Gélbėtojas ir̃ Diẽvas. — **P.**

6 Viẽšpatie, atsimiñk, kàd esì malonìngas,
atmiñk nuõ pradžiõs, kókią méilę mán ródei.
7 Atmiñk manè dẽlei sàvo gerùmo,
nepamiršk sàvo malónės! — **P.**

8 Tiesùs, malonùs yrà Viẽšpats,
tõ dẽlei klýstantiems kẽlią paródys.
9 Kukliũjų mintis kreĩps į tiẽsą,
sàvo keliù mókys eĩt nuolankiúosius. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 7, 29—31

Šio pasaulio pavidalas praeina

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Sakaũ jùms, bróliai: laĩkas trumpas! Beliẽka tíems, kuriẽ tùri žmónas, gyvénti, tarsi jų neturẽtų, ir kuriẽ verkia, tarsi neverktų, ir kuriẽ džiaũgiasi, tarsi nesidžiaũgtų, ir kuriẽ perka, tarsi neįsigýtų, ir kuriẽ užsiẽmę pasáulio reikalaĩs,— kaĩp neužsiẽmę. Nès šiõ pasáulio pavìdalas praeĩna.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mk 1, 15

P. Aleliùja. — Prisiartino Diẽvo karalỹstė. Tikėkite Evangėlija! — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 1, 14—20

Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Kaĩ Jõnas bùvo sùimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ẽmė skélbti gėrąją Diẽvo naujíeną: „Atėjo mẽtas, prisiartino Diẽvo karalỹstė. Atsiverskite ir tikėkite Evangėlija!"

Eĩdamas paleĩ Galilėjos ẽžerą, Jėzus pamãtė Simoną ir Simono brólį Andriẽjų, mẽtančius tiñklą į ẽžerą; bùvo màt žvejaĩ. Jėzus tãrė: „Eĩkite pãskui manė! Àš jùs padarýsiu žmonių žvejaĩs". Ir tuojaũ, palikę tinklùs, juõdu nuẽjo sù juõ.

Paėjėjęs trupùtį toliaũ, jis pamãtė Zebediẽjaus sũnų Jokũbą ir jõ brólį Jõną taipõgi váltyje betaĩsant tinklùs. Tuõj pàt jis pasišaukė ir juõs. Palikę sàvo tėvą Zebediẽjų sù samdiniaĩs váltyje, jiẽ sẽkė pãskui jį.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 18, 15—20

Pažadinsiu pranašą ir į jo lūpas įdėsiu savo žodžius

Iš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Mõzė bylójo taũtai:

„Viẽšpats, tàvo Diẽvas, pažãdins táu prãnašą iš tàvo tautiẽčių, iš brólių tavũjų — kaĩp ir manė. Jõ klausýkite! Jùk šìto meldeĩ iš Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, priẽ Horėbo, susirinkìmo diẽną, kadà tù kalbėjai: ‚Àš negalėsiu dárkart klausýtis Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, griaudìmo ir negalėsiu dárkart žiūrėt į tą dìdelę ùgnį, idañt nenumiřčiau!'

Tuomèt mán Viẽšpats pasãkė: ‚Jiẽ teĩsūs, šìtaip kalbėdami. Jíems àš pažãdinsiu prãnašą iš jų brólių tárpo — kaĩp ir tavė. Į jõ lūpas įdėsiu sàvo žodžiùs, ir jis skeĩbs jíems vìsa, ką jám paliẽpsiu.

Kàs nepaklausỹs màno žõdžių, kuriuõs jìs skeĩbs màno vardù, tą àš patráuksiu atsakomýbėn. Bèt jéigu kóks prãnašas išdrįstų màno vardù skélbti žõdį, kuriõ jám nèliepiau skélbti, arbà kalbėtų kitų dievų vardù, — tóks prãnašas turẽs numiřti' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 94, 1—2. 6—7. 8—9 (P.: 8)

P. Õ, kàd išgiřstumėt šiañdien, ką jùms Viẽšpats bylója: „Tegùl jūsų šìrdys nebũna storžiẽvės".

1 Ateĩkite, linksmaĩ šlóvinkim Viẽšpatį.
Šaũkim iš džiaũgsmo, nès jìs mūs tvirtóvė.
2 Sù pãdėka jõ akìvaizdon eĩkim,
jám gíesmes džiùgesio pìnkim. — **P.**

6 Eĩkime, pùlkime žẽmėn priẽš Diẽvą,
priẽš Viẽšpatį klaũpkim, kurìs mùs sutvėrė.

7 Jìs mūsų Diẽvas, õ mẽs jõ gãnoma liáudis,
jõ rañkų globójamos ãvys. —

P. Õ, kàd išgirſtumėt šiañdien, ką jùms Viẽšpats bylója:
„Tegùl jūsų šìrdys nebũna storžiẽvės".

8 Õ, kàd išgirſtumėt šiañdien, ką jìs jùms bylója:
„Tegùl jūsų šìrdys nebũna storžiẽvės,
9 kaĩp anuõmet priẽ Meribos,
kaĩp týruose Mãsos diẽną,
kuř jūsų senõliai įžūliaĩ manė bañdė,
nórs stebuklùs màno mãtė!" — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 7, 32—35

Nesusituokę rūpinasi Viešpaties reikalais

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!
Àš norẽčiau, kàd jūs gyvéntumėte bė rūpesčių.
Nesusituõkęs rūpinasi Viẽšpaties reikalaĩs iř trókšta patikti Viẽšpačiui. Õ susituõkęs rūpinasi šiõ pasáulio reikalaĩs, sténgiasi patìkti žmónai iř yrà pasidalìjęs. Taĩp pàt netekẽjusi móteris beĩ merginà rūpinasi Viẽšpaties reikalaĩs, trokšdamà bũti šventà kūnu iř dvasià. Õ ištekẽjusi rūpinasi pasáulio reikalaĩs iř sténgiasi patìkti výrui.
Àš taĩ kalbù jūsų pačių lãbui, nè norẽdamas užnérti jùms kìlpą, bèt linkẽdamas kilnùmo iř netrùkdomo atsidavìmo Viẽšpačiui.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 16

P. Aleliùja. — Tamsýbėje tūnanti tautà
išvýdo skaĩsčią šviẽsą,
gyvẽnantiems ūksmìngoje mirtiẽs šalyjė
užtekẽjo šviesýbė. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 1, 21—28

Jis mokė kaip turintis galią

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Kafarnáume, šeštãdienį nuẽjęs į sinagògą, Jėzus pradėjo mókyti. Žmónės stebėjosi jõ mókymu, nès jìs mókė kaĩp tùrintis gãlią, õ nė kaĩp Rãšto áiškintojai.

Jų̃ sinagògoje tadà bùvo netyrõsios dvãsios apsẽstas žmogùs. Jìs ẽmė šaũkti: „Kõ táu ìš mū́sų reĩkia, Jėzau Nazaretiẽti? Gál atėjaĩ mū́sų sunaikìnti? Àš žinaũ, kàs tù esì: Diẽvo šventàsis!"

Jėzus sùdraudė jį̃: „Nutìlk ir̃ išeĩk ìš jõ!" Tuomèt netyróji dvasià pradėjo jį̃ tąsýti ir̃, baĩsiai šaukdamà, išẽjo ìš jõ.

Visì didžiaĩ nustẽbo ir̃ klausinėjo víenas kìtą: „Kàs gì čià? Naũjas mókslas sù galià?! Jìs nètgi netyrósioms dvãsioms įsakinėja, ir̃ tõs jõ klaũso!" Gañdas apiẽ jį̃ greĩtai pasklìdo põ vìsą Galilėjos šãlį.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Job 7, 1—4. 6—7

Blaškaus, kol sutemsta

Ìš Jõbo knỹgos.

Jõbas kalbėjo:

„Gyvénti šiõj žẽmėj — ar̃ žmõgui nė lãžas?
Ar̃ vìsos jõ diẽnos — nė samdinio diẽnos?
Žmogùs — kaĩp tàs vérgas, kuĩs íeško paùnksnės,
kaĩp tàs darbiniñkas, kuĩs ãtpildo láukia.
Ir̃ àš paveldėjau tìk mėnesius skaũsmo!
Ir̃ mán bùvo skìrta víen síelvarto nãktys!

Atguldams galvóju: ‚Kuomèt atsikélsiu?'
Kaĩ vãkaras stója, blaškaũs, kõl sutémsta.

Iř lẽkia mán diẽnos greičiaũ ùž šaudýklę,
prabẽga iř diñgsta, viltiẽs nepalikę.
Gyvẽnimas màno — lýg vẽjo dvelkimas!
Iř màno akìs nesidžiaũgs daugiaũ láime".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 146, 1—2. 3—4. 5—6 (P.: plg. 3a)

P. Gárbinkit Viẽšpatį! Jìs gýdo sùžeistas šìrdis.
Arba: Aleliùja.

1 Gárbinkit Viẽšpatį! Gražù jõ gařbei giedóti,
míela jį̃ šlóvint!
2 Jisaĩ atstãto Jerùzalės miẽstą,
išblaškýtuosius sũnus Izraèliui grąžìna. — **P.**

3 Gýdo sùžeistas šìrdis
iř jų̃ opàs tvársto.
4 Žvaigždès suskaičiúoja,
vardaĩs jàs vadìna. — **P.**

5 Mũsų Valdõvas dìdis iř visagãlis,
jõ išmintìs begalìnė.
6 Jìs nuolankiúosius palaĩko,
bedieviùs prispáudžia priẽ žẽmės. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 9, 16—19. 22—23

Vargas man, jei neskelbčiau Evangelijos!

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!
Kàd àš skélbiu Evangèliją, taĩ neturiù pãgrindo gìrtis, nès taĩ màno bũtinà príevolė, iř vařgas mán, jéi neskélbčiau Evangèlijos!

Jéigu àš taĩ darýčiau sàvo valià, gáučiau ãtlygį; bèt kadángi daraũ nè sàvo valià, taĩ atliekù tìk mán patikėtą tarnýbą. Kaĩp tadà sù ãtlygiu? Õgi kàd, skélbdamas Evangėliją, pateĩkčiau jã véltui iř nesinaudóčiau sàvo téise, kuriã mán dúoda Evangėlijos skelbìmas.

Bũdamas nuõ niẽko nepriklaũsomas, àš pasidariaũ visų vérgas, kàd tìk daugiaũ jų laimẽčiau. Silpníesiems pasidariaũ siĺpnas, kàd laimẽčiau silpnúosius. Visíems tapaũ vìskuo, kàd vienaĩp ař kitaĩp beñt kaĩ kuriuõs išgélbėčiau. Vìsa taĩ daraũ dẽl Evangėlijos, kàd bũčiau jõs daliniñkas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 8, 17

P. Aleliùja. — Jìs pasìėmė mũsų nẽgales,
sáu užsikróvė mũsų ligàs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 1, 29—39

Jis pagydė daugelį sergančių įvairiomis ligomis

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĺ Mõrkų.

Išẽjęs iš sinagògos, Jėzus kartù sù Jokūbù iř Jonù nuẽjo į Sìmono iř Andriẽjaus namùs. Sìmono úošvė gulėjo karščiúodama, iř jiẽ tuojaũ apiẽ taĩ jám pasãkė. Jìs priẽjęs pakėlė jã ùž rañkos; karštis palióvė, iř jì galėjo jíems patarnáuti.

Atẽjus vãkarui, kaĩ sáulė nusiléido, pàs Jėzų sugabẽno visùs ligónius iř dėmonų apsėstúosius; vìsas miẽstas bùvo susiriñkęs priẽ dùrų. Jìs pagýdė daũgelį seřgančių įvairiomìs ligomìs, išvãrė daũg dėmonų. Iř neléido dèmonams kalbẽti, nès jiẽ žinójo, kàs jìs.

Labaĩ ankstì, dár neišaũšus rýtui, Jėzus atsikėlęs nuẽjo į negyvẽnamą viẽtą iř tenaĩ meĺdėsi. Sìmonas iř jõ

draugaĩ nùsekė ìš paskõs iř, surãdę jį̃, pasãkė: „Visì tavę̃s íeško".

Jìs atsãkė: „Eĩkime kituř, į̃ grẽtimus miesteliùs, kàd iř teñ skélbčiau žõdį, nès tám esù atẽjęs". Iř keliãvo põ vìsą Galilëją, skélbdamas žõdį jų̃ sinagògose iř išvarinëdamas dèmonus.

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

VI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Kun 13, 1—2. 45—46

Raupsuotasis turi gyventi atskirtas, už stovyklos

Ìš Kunigų̃ knỹgos.

Viẽšpats bylójo Mõzei iř Aarõnui:

„Žmõgų, kuriám añt ódos atsiràstų patinìmas ař išbėrìmas, ař pašviesëjimas — taĩ raupsų̃ ligõs póžymiai — reĩkia pàs kùnigą Aarõną arbà pàs kurį̃ jõ sūnų̃ kunigų̃ nuvèsti.

Raupsúotasis, tokiõs ligõs ištiktàsis, tùri dėvëti įplėštaĩs drabùžiais, bū́ti palaidaĩs plaukaĩs, prisideñgęs bùrną iř šaũkti; „Nešvarùs! Nešvarùs!" Kõl tà ligà nepaliáuja, tõl jisaĩ nešvarùs; jisaĩ nešvarùs iř tùri gyvénti atskìrtas; vietà jám gyvénti yrà ùž stovỹklos".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 31, 1—2. 5. 11 (P.: plg. 7)

P. Tù esì mán príeglauda,
išgélbėjęs džiaugsmaĩs apipìnsi.

1 Laimìngas, kám neteisýbės atléistos,
kám Diẽvas uždeñgia kaltýbes.
2 Laimìngas, kuriõ nekáltina Viẽšpats,
kuriõ vidujè nẽr apgáulės. — **P.**

5 Pasisakiaũ táu nusikaĩtęs,
núodėmę lióviausi slėpęs.
Tariaũ: prisipažìnsiu, Viẽšpatie, táu nusidėjęs,
iř tù mán atléidai nelémtą kaltýbę. — **P.**

11 Džiaũkitės jũs, kàd Viẽšpatį tùrit,
jùms, teisìngieji, džiũgaut, didžiúotis,
nės šìrdys jũs týros. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 10, 31 — 11, 1

Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir aš seku Kristumi!

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Ař válgote, ař gẽriate, ař šiaĩp kã dãrote, vìsa darýkite Diẽvo garbei. Nepìktinkite neĩ žýdų, neĩ graĩkų, neĩ Diẽvo Bažnýčios, kaĩp iř àš sténgiuosi visíems vìskuo patikti, neieškódamas sàvo naudõs, bèt tõ, kàs naudìnga daũgeliui, kàd jiẽ bũtų išgélbėti.

Sèkite màno pãvyzdžiu, kaĩp iř àš sekù Krìstumi!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 7, 16

P. Aleliùja. — Dìdis prãnašas atsirãdo mũsų tárpe,
iř Diẽvas aplañkė sàvo taũtą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 1, 40—45

Raupsai pranyko, ir jis tapo švarus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Pàs Jėzų atẽjo raupsúotasis iř atsiklaũpęs maldãvo: „Jéigu nóri, gali manè padarýti švãrų". Jėzus, pasigai-

lėjęs jõ, ištiesė rañką, pàlietė jį̃ ir tãrė: „Nóriu, bũk švarùs!" Tuojaũ pàt raupsaĩ pranỹko, ir jìs tãpo švarùs.

Jėzus liẽpė jám tuojaũ pasišãlinti ir smarkiai prigrasìno: „Žiūrėk, kàd niẽkam niẽko nesakýtum! Eĩk pasiródyk kùnigui ir ùž pasveikìmą paaukók Mõzės įsakýtą ãtnašą jíems paliùdyti".

Õ šìs bekeliáudamas pradẽjo taĩp plačiaĩ skélbti ir skleĩsti įvykį, jóg Jėzus nebegalẽjo viešaĩ pasiródyti miestė. Jìs laĩkėsi ùž miẽsto, negyvẽnamose viẽtose, bèt žmónės iš visur riñkosi pàs jį̃.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

VII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 43, 18—19. 21—22. 24b—25

Dėl savęs aš dildau tavąsias kaltybes

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats:

„Daugiaũ negalvókite apiẽ taĩ, kàs bùvo, nežiūrėkite tõ, kàs praẽjo! Štaĩ àš kuriù naũją; tataĩ jaũ dýgsta, nègi nemãtote? Jùk àš tiesiù kẽlią peř týrus, vedù takùs peř dỹkumą.

Tautà, kurią̃ sáu subúriau, skeĺbs màno šlóvę.

Õ tù manę̃s nesišaukei, Jokũbe, manę̃s neieškójai, Izraèli.

Tù sàvo núodėmėmis manè privárginai, sàvo piktadarýbėmis mán įkyrėjai. Esù àš tasaĩ, kuris pàts dėl savę̃s išdìldau tavąsias kaltýbes: daugiaũ tàvo núodėmių nebeatmiñsiu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 40, 2—3. 4—5. 13—14 (P.: 5b)

P. Viẽšpatie, išgýdyk manė kaltiniñką!

2 Laimìngas, kàs rūpinas vaĩrgšais,
nẽgando diẽną Viẽšpats jį̃ gélbės.
3 Viẽšpats jį̃ sáugos ir laikỹs gývą,
padarỹs žẽmėj laimìngą
ir jõ nepalìks príešų grobiù. — **P.**

4 Viẽšpats padẽs jám, skaũdžiai susiĩrgus,
ligojė jám pašãlins vìsą nẽgalę.
5 Taĩgi sakaũ: „Mán bū̃ki, Viẽšpatie, gẽras,
išgýdyk manė — žmõgų kaltìngą". — **P.**

13 Manė tù ir sveĩką globósi,
akìvaizdoj sàvo ámžiais laikýsi.
14 Garbẽ Viẽšpačiui, Diẽvui tikrájam,
nuõ ámžių peĩ ámžius. Tebū̃na, tebū̃na! — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 1, 18—22

Jėzus nebuvo ir „taip", ir „ne"

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Kaĩp Diẽvas mãto, jùms dúotas mū́sų žõdis nebùvo kartù „taĩp" ir „nė". Jùk Diẽvo Sūnùs Krìstus Jėzus, kurį̃ jùms paskélbėme àš, Silvãnas ir Timotiẽjus, anaiptõl nebùvo ir „taĩp", ir „nė", bèt jamė bùvo tìk „taĩp". Kíek tìk yrà Diẽvo pažadų̃, jiẽ yrà jamė „taĩp". Todė̃l peĩ jį̃ skam̃ba ir mū́sų „Ãmen" Diẽvo gařbei.

Jùk Diẽvas mùs ir jùs sutvìrtino ir pàtepė Krìstui; jìs pažymėjo mùs sàvo añtspaudu ir siuñtė į̃ mū́sų šìrdis Dvãsios laĩdą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 4, 18—19

P. Aleliùja. — Viẽšpats manė pàsiuntė nèšti
gerõs naujíenos vargdiẽniams,
skélbti belaĩsviams išvadãvimo. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 2, 1—12

Žmogaus Sūnus turi galią atleisti žemėje nuodėmes

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Kaĩ Jėzus vẽl atẽjo į̃ Kafarnáumą, žmónės išgìrdo jį̃ ẽsant namuosè ir taĩp gaũsiai susiriñko, jóg nẽ priẽ dùrų nebelìko viẽtos. Õ jìs skélbė jíems žõdį.

Tadà keturì výrai àtnešė paralyžiúotą žmõgų. Negalėdami dẽl miniõs prinèšti jõ priẽ Jėzaus, jiẽ praplėšė stógą nãmo, kuř jìs bùvo, ir̃, padãrę skỹlę, nuléido žemỹn neštuvùs, añt kuriũ gulėjo paralyžiúotasis. Išvýdęs jũ tikėjimą, Jėzus kreĩpėsi į̃ paralyžiúotąjį: „Sūnaũ, táu atléidžiamos núodėmės!"

Tenaĩ sėdėjo kẽletas Rãšto áiškintoju, kuriẽ svařstė sàvo širdyjè: „Kaĩp jìs drį̃sta taĩp kalbėti? Jùk jìs piktžodžiáuja! Kàs gì gãli atléisti núodėmes, jéi nè víenas Diẽvas?!"

Jėzus, iš kařto sàvo dvasià pérpratęs jũ mintìs, tãrė: „Káṁ taĩp mãnote sàvo širdyjè? Kàs lengviaũ — ař pasakýti paralyžiúotam: ‚Táu atléidžiamos núodėmės', ař liẽpti: ‚Kélkis, pasiiṁk neštuvùs ir̃ váikščiok'? Bèt, kàd žinótumėte Žmogaũs Sūnų tùrint gãlią atléisti žẽmėje núodėmes,— čià jìs tãrė paralyžiúotajam,— sakaũ táu: kélkis, iṁk sàvo neštuvùs ir̃ eĩk namõ!"

Šìs atsikėlęs tuojaũ pasièmė neštuvùs ir̃ visų akysè nuẽjo sáu. Visì bė gãlo stebėjosi ir̃ šlóvino Diẽvą, sakýdami: „Tokių dalỹkų mẽs niẽkad nẽsame mãtę".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Oz 2, 14b. 15b. 19—20

Sutuoksiu tave su savim visam laikui

Iš prãnašo Ozëjo knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats:

„Àš vèsiuos sàvo taũtą į dỹkumą ir piršiuos jõs širdžiai. Jì nóriai teñ eĩs, kaĩp jaunỹstės laikaĩs, kaĩp tadà, kaĩ jinaĩ iš Egìpto išẽjo.

Sutuõksiu tavè sù saviñ visám laĩkui. Sutuõksiu tavè sù saviñ dẽl téisės ir teisingùmo, dẽl malónės ir gailestingùmo: Sutuõksiu tavè sù saviñ dẽl ištikimýbės: tadà tù supràsi, jóg àš esù Viẽšpats".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 3—4. 8 ir 10. 12—13 (P.: 8a)

P. Viẽšpats — švelnùs, maloningas.

1 Tegù màno síela Viẽšpatį šlóvina,
ir visa, kàs yrà manyjè, tegárbina jõ šveñtąjį vařdą!
2 Laĩ màno síela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmiršta, kíek jìs mán gẽro padãrė. — **P.**

3 Jis mán visàs kaltès dovanója,
gýdo visàs màno silpnýbes.
4 Nuõ pražūtiẽs gélbi màno gyvýbę,
gaĩli manęs ir puõšia manè sàvo malóne. — **P.**

8 Viẽšpats — švelnùs, maloningas,
nèskuba rũstaut, yrà pilnas gerùmo.
10 Nè pagaĩ mũsų kaltybes mùms móka,
nebaũdžia mũsų, kíek vertì ẽsam. — **P.**

12 Kaĩp nuõ Rytų tolimì Vakaraĩ,
taĩp tolì kaltès mũsų nusviedžia.
13 Kaĩp tẽvas gailisi vaĩko,
taĩp gailisi Viẽšpats ištikimųjų. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 3, 1b—6

Mūsų patarnavimu jūs esate Kristaus laiškas

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Gál reĩkia, kaĩp kaĩ kuríems, palydimųjų laiškų į jùs ar nuõ jũsų? Nè, nès jũs pãtys ẽsate mũsų láiškas, įrašýtas mũsų širdysė, visų žmonių suprañtamas ir skaĩtomas. Jũs pasiródėte esą Krìstaus láiškas, kurį mẽs, patarnáudami jùms, surãšėme nè rãšalu, bèt gývojo Diẽvo Dvasià, nè akmeñs plõkštėse, bèt gyvų širdžių plõkštėse.

Tókį pasitikėjimą mẽs tùrime Krìstaus dėkà. Ir nè todẽl, kàd bũtume ìš savęs tinkamì ką nórs sumanýti tarýtum ìš savęs, bèt mũsų tinkamùmas ìš Diẽvo, kuris mùs įgãlino bũti tarnaĩs Naujõsios Sándoros — nè raĩdės, bèt Dvãsios, nès raĩdė ùžmuša, õ Dvasià teĩkia gyvýbę.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jok 1, 18

P. Aleliùja. — Tẽvas sàvo valià
pagimdė mùs tiesõs žodžiù,
kàd mẽs bũtume tarsi pìrmenos
jõ kūrinių tárpe. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 2, 18—22

Svečiai neliūdi, kól su jais yra jaunikis

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jõno mokiniaĩ ir fariziẽjai pãsninkavo. Žmónės atẽję kláusė Jėzų: „Kodẽl Jõno ir fariziẽjų mokiniaĩ pãsninkauja, õ tavíeji nè?"

Jėzus atsãkė: „Arĕgi gãli vestùvių svečiaĩ pãsninkauti, kõl sù jaĩs yrà jaunìkis? Kõl jiẽ tùri sàvo tárpe jaunìkį, jiẽ negãli pãsninkauti. Bèt ateĩs diẽnos, kaĩ jaunìkis bùs ìš jų̃ àtimtas, ir̃ tadà, tomìs dienomìs, jiẽ pãsninkaus.

Niẽkas nèsiuva lõpo ìš nesuvélto mìlo añt palaĩkio drabùžio; kitaĩp lõpas atplėštų nuõ jõ gãbalą (naũjas nuõ sẽno), ir̃ pasidarýtų dár didèsnė skylẽ. Taipõgi niẽkas nèpila jáuno vỹno į̃ senùs vỹnmaišius. Antraĩp vỹnas suplėšytų vỹnmaišius, ir̃ nueĩtų niẽkais ir̃ vỹnas, ir̃ vỹnmaišiai. Jaunám vỹnui — naujì vỹnmaišiai!"

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

IX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 5, 12—15

Atmink, kad tu Egipte buvai vergas

Ìš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats:

„Laikýkis šventãdienio: jį̃ švę̃sk, kaĩp Viẽšpats, tàvo Diẽvas, yrà táu įsãkęs. Šešiàs dienàs galì triũsti, darbúotis, visùs sàvo dárbus atlikti. Septintóji dienà yrà šveñtė, skirtà Viẽšpačiui, tàvo Diẽvui.

Tą̃ diẽną nevalià jókio dárbo dìrbti neĩ táu pačiám, neĩ tàvo sũnui neĩ dùkteriai, neĩ tàvo vérgui neĩ vérgei, neĩ tàvo jáučiui neĩ ãsilui, neĩ kitíems gyvuliáms, taĩp pàt nẽ ateĩviui tàvo buveĩnėje. Tàvo vérgas ir̃ vérgė privãlo ilsėtis kaĩp ir̃ tù. Atsimiñk: kaĩ tù Egiptė buvaĩ vérgas, taĩ Viẽšpats, tàvo Diẽvas, ìš teñ tavė ìšvedė tvìrta ir̃ aukštaĩ iškélta rankà. Todẽl Viẽšpats, tàvo Diẽvas, įsãkė táu švę̃sti šventãdienį".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 80, 3—4. 5—6ab. 6c—8a. 10—11ab (P.: 2a)

P. Džiūgaudami šlóvinkit Diẽvą — mūsų stiprýbę.

3 Skam̃binkit kañkliais, mùškite bũgnais,
švelniai pritařkite árfomis, cìtromis.
4 Trimitúokite trimìtais jáunaty, pìlnaty:
taĩ iškilmìngos mùms diẽnos! — **P.**

5 Taĩp Izraèliui yrà nustatýta,
Jokũbo Viẽšpats taĩp liẽpė.
6 Diẽvas tókį įstãtymą dãvė Juõzapo gìminei,
kaĩ priẽš Egìptą kovóti išẽjo. — **P.**

7 Štaĩ negirdėtas bal̃sas prabìlo:
„Àš táu, Izraèli, nuõ pečių nùėmiau nãštą.
Jaũ tàvo rañkoms nereĩkia nešiót sunkių dóklų.
8 Sielvarte manęs tù šaukeĩsi, ir̃ àš tavė gélbėjau. — **P.**

10 Netikrų dievų neturėki,
negárbink svetimųjų dieváičių!
11 Àš esù Viẽšpats, àš tàvo Diẽvas,
išvẽdęs tavė iš Egìpto neláisvės. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 4, 6—11

Jėzaus gyvybė apsireiškia mūsų kūne

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Pàts Diẽvas, kurìs yrà tãręs: „Ìš tamsõs tenušviñta šviesà!“, sušvìto mūsų širdysė, kàd pažintume Diẽvo šlóvę, spiñdinčią Krìstaus veidė.

Dejà, šitą lõbį mẽs nešiójamės móliniuose iñduose, kàd būtų áišku, jóg tà galýbės gausà plaũkia nė ìš mūsų, bèt ìš Diẽvo. Mẽs visaĩp slegiamì, bèt nesugniuždýti; mẽs svyrúojame, bèt neprarañdame viltiẽs. Mẽs pérsekiojami, bèt neapleistì; mẽs parblokštì, bèt nežùvę. Mẽs

visuomèt nešiójame sàvo kūne Jėzaus mėrdėjimą, kàd ir Jėzaus gyvýbė apsireikštų mūsų kūne.

Mùms, gyviesiems, dėl Jėzaus nuõlat grėsia mirtìs, kàd Jėzaus gyvýbė pasiródytų mūsų mirtingame kūne.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 17, 17b. a

P. Aleliùja. — Tàvo žõdis, Viẽšpatie, yrà tiesà.
Pašvėntink mùs tiesà! —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 2, 23—28. (3, 1—6)

Žmogaus Sūnus yra ir šeštadienio Viešpats

\+ Pasiklausýkite

šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mõrkų.

Víeną šeštãdienį Jėzus ėjo peř javų laũką, ir jõ mokiniaĩ eidamì ėmė skabýti várpas. Fariziẽjai priekaištãvo: „Žiūrėk, jiẽ dãro šeštãdienį taĩ, kàs draũdžiama".

Jėzus atsãkė: „Nejaũ neskaĩtėte, ką prireĩkus padãrė Dóvydas, kaĩ jìs ir jõ palydõvai neturėjo maĩsto ir bùvo išálkę; priẽ vyriáusiojo kùnigo Abiatãro jìs įẽjo į Diẽvo namùs ir válgė padėtinės dúonos ir dãvė jõs válgyti sàvo palydõvams, nórs jõs niẽkam nevalià válgyti, tìk kunigáms".

Ir pridūrė: „Šeštãdienis padarýtas žmõgui, nè žmogùs šeštãdieniui; taĩgi Žmogaũs Sūnùs yrà ir šeštãdienio Viẽšpats".

Jėzus vẽl atẽjo į sinagògą, õ teñ bùvo žmogùs sù padžiūvusia rankà. Fariziẽjai stebėjo, ař jìs gýdys jį šeštãdienį, kàd galėtų apkáltinti.

Tuomèt Jėzus tãrė žmõgui sù padžiūvusia rankà: „Stók į vìdurį!" Õ juõs pakláusė: „Ař šeštãdienį léisti-

na gẽra darýti, ar blõga? Gélbėti gyvýbę ar žudýti?" Bèt anie tylėjo. Tadà, rũsčiai juõs apžvelgęs ir nuliũdęs dėl jų užsispyrìmo, tãrė tám žmõgui: „Ištiẽsk rañką!" Šis ištiesė, ir rankà atgìjo.

Išėję fariziẽjai tuojaũ ẽmė tarĩtis sù èrodininkais, kaĩp Jėzų pražudýti.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

X EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 3, 9—15

Sukelsiu nesantaiką tarp tavo atžalos ir moteries palikuonio

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Viẽšpats Diẽvas šaũkė ragãvusį nuõ mẽdžio žmõgų: „Kuĩ gi esì?"

Tasaĩ atsìliepė: „Àš išgirdaũ sodė tàvo žingsniùs, išsigandaũ esąs núogas ir pasìslėpiau".

Tadà Diẽvas pakláusė: „Õ kàs táu pasãkė, kàd tù esì núogas? Ar kařtais neválgei nuõ mẽdžio, nuõ kuriõ táu ùždraudžiau válgyti?"

Žmogùs atsãkė: „Móteris, kurią mán priskýrei, pàdavė vaĩsių, ir válgiau".

Viẽšpats Diẽvas kreĩpėsi į moteriškę: „Ką padareĩ?"

Móteris téisinosi: „Angìs manė suvedžiójo, ir válgiau".

Tuomèt Viẽšpats Diẽvas pasãkė añgiai: „Kadángi taĩ padareĩ, tù bũsi prakeiktà tařp visų gyvulių ir laukìnių žvėrių. Tù šliaũši pilvù ir ėsi dùlkes peř visàs sàvo gyvẽnimo dienàs. Àš sukélsiu nesántaiką tařp tavęs ir móteries, tařp tàvo atžalõs ir jõs pãlikuonio. Jìs sutriñs táu gálvą, õ tù týkosi jõ kulnо".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 129, 1—2. 3—4. 5a—7a. 7bc—8 (P.: 7)

P. Diẽvas yrà gailestìngas: jìs visuomèt išvadúoja.

1 Ìš vařgo gelmių šaukiúos tavęs, Diẽve:
2 Diẽve, išgìrsk màno balsą!
Tegù tàvo aũsys klaũsos įdėmiaĩ
màno maldáujančio šaũksmo. — **P.**

3 Jéi vìs nedorýbes minėsi,
kàs begalės išsitéisint?!
4 Bètgi tù atléisi kaltýbes,
ir vėl táu tarnáusim. — **P.**

5 Diẽve, tavỹ màno vìltys,
tàvo žodžiù pasitiki màno síela.
6 Màno síela Viẽšpaties láukia.
Labiaũ, kaĩp aušrõs — panaktìniai,
7 tegù láukia Viẽšpaties Izraèlis. — **P.**

Jùk Diẽvas yrà gailestìngas:
jìs visuomèt išvadúoja.
8 Jìs tikraĩ sàvo taũtą išgélbės
iš visų nedorýbių. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 4, 13 — 5, 1

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs tùrime tą pãčią tikėjimo dvãsią, apiẽ kurią parašýta: „Àš įtikėjau, todėl prakalbėjau“. Taĩgi mẽs tikime ir todėl kalbame, žinódami, kàd tasaĩ, kurìs prikėlė Viẽšpatį Jėzų, taĩp pàt ir mùs prikels sù Jėzumi ir pastatỹs kartù sù jumìs. Õ vìsa taĩ — dėl jũsų, kàd malónė apimtų daũgelį ir pagaũsintų dėkójimą Diẽvo gařbei.

Todėl mẽs nenuléidžiame rañkų. Príešingai: jéi mũsų išorìnis žmogùs vìs nỹksta, taĩ vidìnis dienà iš dienõs atsinaũjina. Õ leñgvas dabartìnis mũsų vařgas ruõšia

mùms neapsãkomą, viṡa pranókstančią ámžinąją gařbę. Mẽs gì nežiūrime tõ, kàs rẽgima, bèt kàs nèregima, nès regimíeji dalỹkai laikinì, õ neregimíeji amžinì.

Mẽs žìnome, kàd, mūsų žẽmiškosios padañgtės būstui suìrus, mūsų láukia Diẽvo būstinė, nè rañkomis statýti amžiníeji namaĩ dangujè.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 12, 31b—32

P. Aleliùja. — Netrùkus šiõ pasáulio kunigáikštis
bùs išmestas laukañ,— sãko Viẽšpats. —
Õ àš, kaĩ būsiu pakéltas nuõ žẽmės,
visùs patráuksiu priẽ savęs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 3, 20—35

Šėtonui ateis galas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzui sù mokiniaĩs sugrįžus namõ, vẽl susiriñko tíek žmoniũ, kàd jiẽ nebegalėjo nẽ paválgyti. Saviškiai, apiẽ taĩ išgirdę, ẽjo sulaikýti jõ, sakýdami, kàd jìs išẽjęs ìš prõto.

Atvỹkę ìš Jerùzalės Rãšto áiškintojai sãkė: „Jìs tùri Belzebùlą", ir̃: „Sù dèmonų kunigáikščio pagálba jìs išvãro dèmonus".

Õ Jėzus, pasivadìnęs juõs, ẽmė kalbėti palýginimais: „Kaĩp gãli šėtõnas išvarýti šėtõną? Jéi karalỹstė susiskáldžiusi, tokià karalỹstė neišsilaĩko. Ir̃ jéi namaĩ suskìlę, tiẽ namaĩ neišliẽka. Todẽl, jéi šėtõnas sukỹla pàts priẽš savè ir̃ tam̃pa susiskáldęs, jìs neišsilaikỹs, jám ateĩs gãlas. Niẽkas neįsiveržia į galiũno namùs ir̃ nepasigleñžia jõ turto, pirmiaũ nesurišęs galiũno. Tìk tadà apiplėšia jõ namùs".

„Ìš tiesų̃ sakaũ jùms: bùs dovanóti žmonių̃ vaikáms visì nusikaltìmai ir̃ piktžodžiãvimai, kíek jiẽ bepiktžodžiáutų; bèt jéi kàs piktžodžiáutų Šveñtajai Dvãsiai, tám ámžiais nebùs dovanóta, ir̃ jìs bùs kaĩltas ámžina núodėme". Jiẽ màt sãkė: „Jìs tùri netýrąją dvãsią".

Atẽjo Jėzaus mótina ir̃ bróliai ir̃, atokiaũ sustójęs, peř kitùs prãšė jį̃ iškviẽsti. Apliñk jį̃ sėdėjo minià, kaĩ jám bùvo pranešta: „Štaĩ tàvo mótina ir̃ bróliai beĩ sẽserys tenaĩ íeško tavę̃s".

Õ jìs atsãkė: „Kàs yrà màno mótina ir̃ bróliai?" Ir̃, apžvelgęs apliñk sėdinčius, pasãkė: „Štaĩ màno mótina ir̃ bróliai! Kàs tìk výkdo Diẽvo vãlią, tàs mán ir̃ brólis, ir̃ sesuõ, ir̃ mótina".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Ez 17, 22—24

Žemą medį paaukštinu

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats:

„Paimsiu šakẽlę nuõ áukštojo kėdro viršū́nės ir̃ pasodinsiu. Ìš jõ viršū́ninių ū̃glių nuláušiu liaũną šakẽlę ir̃ ją̃ pasodinsiu añt áukšto, užmãtomo kálno.

Izraėlio kálno viršū́nėje ją̃ pasodinsiu. Jì išsišakõs ir̃ vės vaisiùs — išaũgs į̃ kėdrą puikuõlį. Põ juõ visókie paũkščiai galẽs gyvénti, jõ šakų̃ pavėsyje visókie sparnuõčiai galẽs sáu lizdúoti.

Visì laũko mẽdžiai pažiñs, jóg àš, Viẽšpats, áukštą mẽdį pažẽminu, õ žẽmą — paáukštinu. Žaliúojantį mẽdį nudžiū́dau, õ nudžiū́vėlį — atžéldau. Àš, Viẽšpats, taĩ pasakiaũ ir̃ padarýsiu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 91, 2—3. 13—14. 15—16 (P.: 2a)

P. Kaĩp gẽra tavė, õ Viẽšpatie, šlóvint.

2 Kaĩp gẽra tavė, õ Viẽšpatie, šlóvint,
skam̃binti tàvo garbei, Aukščiáusias,
3 skélbt naktimìs ir rýtmečiui brėkštant
tàvo gailestingùmą ir ištikimýbę. — **P.**

13 Teisuõlis klestẽs sáu kaĩp pálmė,
kaĩp kėdras Libãno šakõsis.
14 Viẽšpaties namuõs pasodìntas,
žydẽs jisaĩ príeangiuos Diẽvo. — **P.**

15 Jìs vaĩsių duõs nèt senãtvėj,
žaliuõs, bùs sultingas.
16 Visíems jisaĩ skelbs: „Kóks Viẽšpats teisingas!
Jìs príebėga mũsų, jamė tù neràsi kaltýbės". — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 5, 6—10

Ar būdami namie, ar svetur,
mes laikome sau garbe patikti Viešpačiui

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs visuomèt geraĩ nusiteĩkę, nórs žìnome, kàd, kõlei gyvẽname kũne, ẽsame svetuĩ, tolì nuõ Viẽšpaties. Mẽs čià gyvẽname tikẽjimu, õ nè regẽjimu. Vìs dėltõ mẽs geraĩ nusiteĩkę ir pasiruõšę apléisti kũno bũstinę ir eĩti pàs Viẽšpatį.

Štaĩ kodẽl, ar̃ būdamì namiẽ, ar̃ svetuĩ, mẽs laĩkome sáu garbė jám patìkti. Jùk mùms visíems reikẽs stóti priẽš Krìstaus teĩsmo krãsę, kàd kiekvíenas atsiim̃tų, ką̃ jis, gyvéndamas kũne, yrà dãrę̨s — gẽra ar̃ blõga.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Sėkla yrà Diẽvo žõdis, sėjėjas — Krìstus.
Kiekvienas, kàs jį surañda,
gyvuõs peř ámžius. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 4, 26—34

Jis esti mažiausias iš visų sėklų
ir tampa didesnis už visas daržoves

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĺ Mõrkų.

Jėzus kalbėjo minióms:

„Sù Diẽvo karalystė yrà kaĩp sù žmogumì, kurìs bẽria diřvon sėklą. Ař jìs miẽga ař kẽliasi, ař nãktį ař diẽną, sėkla dýgsta iř áuga, jám vìsiškai nežìnant kaĩp. Žẽmė saváime dúoda vaĩsių: pradžiojė žélmenį, paskuĩ várpą, pagaliaũ pribréndusį grūdą várpoje. Deřliui prinókus, žmogùs tuojaũ ìmasi pjáutuvo, nès pjūtìs atẽjo".

Jėzus dár sãkė: „Sù kuõ gãlime palýginti Diẽvo karalỹstę? Arbà kókiu palýginimu jã pavaizdúosime? Jì — tarýtum garstýčios grūdẽlis, kurìs, sėjamas diřvon, ẽsti mažiáusias ìš visų sėklų žẽmėje, bèt pasẽtas užáuga iř taĩpa didėsnis ùž visàs daržóves, išléidžia plačiàs šakàs, taĩp kàd jõ pavėsyje gãli susisùkti lìzdą padángių sparnuõčiai".

Daũgeliu tokių palýginimų Jėzus skélbė žmonėms žõdį, kíek jiẽ sugebėjo supràsti. Bė palýginimų jíems jìs nekalbėdavo, õ sàvo mokiniáms skỹrium vìską išáiškindavo.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Job 38, 1. 8—11

Nuo čia tegu lūš tavo bangos įžūlios

Ìš Jõbo knỹgos.

Štaĩ Viẽšpats iš vẽtros atsìliepė Jõbui:
„Kàs šẽlstančią jū́rą galìngai sutrámdė,
kaĩ tóji putódama veržės iš įsčių,
kadà debesiaĩs lýg drabùžiais jã rengiaũ,
miglõs vystyklaĩs tarsi kũdikį výsčiau?
Vartùs jái pastãtęs, skląsčiù juõs užskleñdęs,
ribàs jái nuskýriau ir̃ šìtaip paréiškiau:
‚Lìg čià galì eĩti, toliaũ — kàd nẽ žiñgsnio:
nuõ čià tegù lũš tàvo bañgos įžũlios!' "

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 106, 23—24. 25—26. 28—29. 30—31 (P.: 1)

P. Dėkókite Viẽšpačiui:
jìs malonìngas peĩ ámžius.
Arba: Aleliùja.

23 Kàs laivaĩs plaũkia peĩ jū́ras,
vandenų̃ platýbėj prekiáuja,
24 tiẽ mãto, kàs Diẽvo sutvérta,
gilýbėse — jõ stebuklìnguosius dárbus. — **P.**

25 Jám tãrus, aũdros sukỹla,
šiáušiasi bañgos.
26 Lìgi debesų̃ jiẽ pakỹla,
į̃ gìlumas púola,
širdìs jų̃ tir̃psta iš báimės. — **P.**

28 Bėdõs suspaustì, jiẽ Viẽšpaties šaũkias,
ir̃ jìs iš neláimės išgélbi.
29 Jìs vė̃jus nutìldo,
ir̃ bañgos nurìmsta. — **P.**

30 Jiẽ džiaũgias nurìmusia jū́ra,
õ jìs į̃ úostą juõs vẽda.
31 Tegù jiẽ dėkója, kàd jìs malonìngas,
kàd jis stebuklìngas žmonìjai. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 5, 14—17

Štai atsirado nauja

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Krìstaus méilė vaĩdo mùs, įsitìkinusius, kàd jéi víenas mìrė ùž visùs, taĩ ir̃ visì yrà mìrę. Jìs yrà mìręs ùž visùs, kàd gyvíeji nebė sáu gyvéntų, bèt tám, kurìs ùž juõs nùmirė ir̃ bùvo prikéltas.

Todė̃l nuõ šiõl mẽs nebenórime nė̃ víeno pažìnti kū́no póžiūriu. Jéi mẽs ir̃ bùvome pažìnę Krìstų kū́no póžiūriu, taĩ dabar̃ mẽs taĩp jõ nebepažį́stame. Taĩgi, kàs yrà Krìstuje, tàs yrà naũjas kūrinỹs. Kàs bùvo sẽna — praẽjo, štaĩ atsirãdo naũja.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 7, 16

P. Aleliùja. — Dìdis prãnašas atsirãdo mū́sų tárpe,
ir̃ Diẽvas aplañkė sàvo taũtą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 4, 35—40

Kas gi jis toksai? Net vėjas ir ežeras jo klauso!

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Víeną vãkarą Jėzus tãrė sàvo mokiniáms: „Ìrkitės į̃ aną pùsę!“ Atléidę žmónes, jiẽ taĩp jį̃ ir̃ pasiėmė, kaĩp jìs váltyje sėdėjo. Draugė̃ plaũkė kẽlios kìtos váltys.

Tuomèt pakìlo didžiùlė vėtra, iř bañgos ẽmė líetis į váltį, taĩp kàd váltį jaũ sėmė. Jėzus bùvo válties galė iř miegójo añt pagálvės. Mokiniaĩ pažãdino jį, šaukdamì: „Mókytojau, táu nerūpi, kàd mẽs žūvame?“ Atbùdęs jìs sùdraudė vėtrą iř įsãkė ẽžerui: „Nutìlk, nusiramìnk!“ Tuõj pàt vėjas nutìlo, iř pasidãrė vìsiškai ramù.

Õ Jėzus tãrė: „Kodėl jũs tokiẽ baĩlūs? Ařgi jùms dár tebestiñga tikėjimo?“ Juõs pagãvo didì báimė, iř jiẽ kalbėjo víenas kitám: „Kàs gì jìs toksaĩ? Nèt vėjas iř ẽžeras jõ klaũso!“

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 1, 13—15; 2, 23—25

Per velnio pavydą mirtis atsirado

Ìš Išmintiẽs knỹgos.

Pasáulyje Diẽvas mirtiẽs nesukū́rė,
jisaĩ nesidžiaũgia, kàd žū́sta gyvíeji.
Jìs vìsa sukū́rė víen tám, kàd gyvéntų.
Visì sutvėrìmai skirtì víen geróvei.
Į juõs neįdėta nuodū̃ pražūtìngų,
iř miřčiai nedúota valdýti pasáulio.
Teisùmas nemìršta: išliẽka peř ámžius.

Iř žmõgų nè miřčiai gì Diẽvas sutvėrė —
jį̃ sàvo esýbės pavéikslu padãrė.
Peř vélnio pavỹdą mirtìs atsirãdo
iř žùdo kiekvíeną, kàs jám atsidúoda.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 29, 2 ir 4. 5—6. 11 ir 12a ir 13b (P.: 2a)

P. Viẽšpatie, àš tavė áukštinsiu:
tù gi manė iš príešo rañkų ištráukei.

2 Viẽšpatie, àš tavė áukštinsiu:
tù gi manė iš príešo rañkų ištráukei.
4 Gélbėjai manė nuõ mirtiẽs karalìjos,
gývą manė palikaĩ, neléidai žeñgti bedùgnėn. — **P.**

5 Skam̃binkit Viẽšpačiui visì, kàs jį̃ mýlit,
šlóvinkit, atsimìnę jõjo šventùmą!
6 Rūstùs jìs valandẽlę teẽsti,
bèt peř vìsą gyvẽnimą gẽras.
Ìš vãkaro veřksmas,
iš rýto vẽl džiaũgsmas. — **P.**

11 Diẽve, klausýki, bũk maloningas,
Viẽšpatie, bũk padėjėjas!
12 Raũdą pàkeitei mán dainomìs, šõkiais.
13 Viẽšpatie, màno Diẽve, tavė šlóvinsiu ámžiais. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 8, 7. 9. 13—15

Jūsų perteklius tepapildo vargingųjų brolių nepriteklių

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Būdamì vìsa kõ pértekę — tikẽjìmo, žõdžio, pažinìmo, visokeriópo uolùmo iř mũsų méilės,— pasiródykite pértekę iř dosnùmo.

Jũs gì pažį̀state mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus malónę iř žìnote, jóg jìs, bũdamas turtìngas, dėl jũsų tãpo vargdieniù, kàd jũs tàptumėte turtìngi peř jõ netuřtą.

Niẽkas nereikaláuja, kàd kitíems tèktų lengvãtos, õ jùms nãštos, bèt kàd bũtų lygýbė. Šiuõ metù jũsų peřteklius tepapìldo jų̃ nepriteklių, kàd vėliaũ jų̃ peřteklius atpildytų jũsų nepriteklių iř bũtų lygýbė, kaĩp para-

šýta: „Kàs daũg suriñko, neturẽjo peřtekliaus, õ kàs mažaĩ — nekentẽjo nepritekliaus".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Tim 1, 10b

P. Aleliùja. — Mũsų Išganýtojas Jėzus Kristus sunaikìno miřtį iř nùšvietė gyvẽnimą sàvo Evangèlija. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 5, 21—24. (25—34). 35—43

Mergaite, sakau tau, kelkis!

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzui vẽl pérsikėlus váltimi į kìtą ẽžero pùsę, susiriñko priẽ jõ didžiùlė minià iř sulaĩkė jį paežerėjė. Šit ateĩna víenas iš sinagògos vyresniųjų, vardù Jajìras, iř, pamãtęs jį, púola jám põ kójų iř karštaĩ maldáuja: „Màno dukrẽlė mìršta! Ateĩk iř uždėk añt jõs rankàs, kàd pagýtų iř gyvéntų". Jėzus nuẽjo sù juõ. Ìš paskõs sẽkė gausì minià iř jį spaustė spáudė.

Teñ bùvo vienà móteris, jaũ dvýlika mẽtų seřganti kraujóplūdžiu. Nemãža iškentėjusi nuõ daũgelio gýdytojų iř išléidusi vìsa, kã turėjo, jì nẽ kíek nepasitaĩsė, bèt dár ẽjo blogỹn iř blogỹn. Išgiřdusi apiẽ Jėzų, jì prasìskverbė prõ mìnią iř ìš ùžpakalio prisìlietė priẽ jõ apsiaũsto. Màt jì sáu kalbėjo: „Jéigu paliẽsiu beñt jõ drabùžį — išgýsiu!" Bemãtant kraũjas jái nustójo plūdęs, iř jì pajùto kū̃nu, kàd yrà pasveĩkusi iš sàvo nẽgalės.

Õ Jėzus iš kařto suprãto, kàd iš jõ išẽjo jėgà, iř, atsigrįžęs į mìnią, pakláusė: „Kàs prisìlietė priẽ màno apsiaũsto?"

Mokiniaĩ jám atsãkė: „Pàts mataĩ, kaĩp minià tavė spáudžia, iř dár kláusi: ‚Kàs manė pàlietė?' " Bèt Jėzus

tebesidaĩrė tõs, kurì taĩp bùvo padãriusi. Móteris išẽjo į príekį išsigañdusi iř virpẽdama, nès žinójo, kàs jái atsitiko, iř, púolusi priẽš jį añt kẽlių, papãsakojo vìsą teisýbę.

Õ jìs tãrė jái: „Dùkra, tàvo tikẽjimas išgélbėjo tavė, eĩk ramì iř bũk išgìjusi ìš sàvo ligõs".

Jám dár tebèkalbant, ateĩna sinagògos vyrèsniojo žmónės iř pràneša tám: „Tàvo duktẽ nùmirė, kám begaišinì Mókytoją?!"

Išgirdęs tuõs žodžiùs, Jėzus sãko sinagògos vyresniájam: „Nenusigąsk, vien tikėk!" Iř niẽkam neléido eĩti kartù, išskýrus Pẽtrą, Jokũbą iř Jokũbo brólį Jõną.

Jiẽ ateĩna į sinagògos vyrèsniojo namùs, iř Jėzus mãto sujudìmą — veřkiančius iř ráudančius žmónes. Įžeñgęs viduñ, jìs tãrė: „Kám tàs triùkšmas iř ãšaros?! Vaĩkas nėrà mìręs, õ miẽga". Žmónės tìk juõkėsi ìš jõ.

Tadà, išvãręs visùs, jìs pasìėmė vaĩko tẽvą iř mótiną, taĩp pàt sàvo palydovùs iř įẽjo teñ, kuř vaĩkas gulėjo. Jìs pàėmė mergáitę ùž rañkos iř sãko: „Talìta kum"; išveřtus réiškia: „Mergáite, sakaũ táu, kélkis!" Mergáitė tuojaũ atsikẽlė iř ẽmė váikščioti. Jái bùvo dvýlika mẽtų. Visì nustẽro ìš núostabos. Jėzus griežtaĩ įsãkė, kàd niẽkas tõ nežinótų, iř liẽpė dúoti mergáitei válgyti.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XIV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Ez 2, 2—5

Atkakli tai tauta, tačiau bent težino,
kad pranašas buvo jų tarpe

Ìš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Jám kalbant, įẽjo dvasià į manė iř pastãtė manė añt kójų. Iř àš girdẽjau mán kalbančiojo balsą. Jis sãkė:

„Žmogaũs sūnaũ, tavė àš siunčiù pàs Izraèlio sűnus, pàs tuõs nekláužadas, kuriẽ priẽš manė sukìlo. Jiẽ pãtys ir jűjų tėvaĩ ikì pàt šiõs dienõs mán priešgyniáuja. Jiẽ — sűnūs įžűlūs ir kietašir̃džiai. Pàs juõs àš tavė siunčiù. Paskélbk jíems: ‚Štaĩ ką sãko Viẽšpats Diẽvas!' Klausỹs jiẽ ar̃ nè — atkaklì taĩ tautà,— tačiaũ beñt težìno, kàd prãnašas bùvo jű tárpe".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 122, 1—2a. 2bcd. 3—4 (P.: 2cd)

P. Műsų ãkys įsmeigtos į̃ Viẽšpatį̃,
láukia, kàd pasigailėtų.

1 Į̃ tavė màno ãkys pakéltos,
kurìs dangaũs sóste sėdi,
2 kaĩp žiūri tarnaĩ į̃ dõsniąją rañką valdõvo. — **P.**

Kaĩp žiūri tarnáitė į̃ rañką valdõvės,
taĩp műsų įsmeigtos ãkys į̃ Viẽšpatį̃ Diẽvą,
láukia, kàd pasigailėtų. — **P.**

3 Pasigailėk műsų, Viẽšpatie, pasigailėki:
mẽs bė gãlo suniẽkinti ẽsam.
4 Jaũ prisisótinus műsų síela
turtuõlių pašaipomìs ir̃ pãnieka išdidžiųjų. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Kor 12, 7—10

Aš mieliausiu noru girsiuosi silpnumais,
kad Kristaus galybė apsigyventų manyje

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Kàd àš neišpuĩkčiau dẽl nepaprastų apreiškìmų, mán dúotas dyglỹs kűne, šėtõno pasiuntinỹs, kàd manė smūgiúotų. Dẽl šiõs priežastiẽs àš jaũ trìs kartùs maldavaũ Viẽšpatį̃, kàd atitólintų jį̃ nuõ manę̃s. Bèt Viẽšpats mán

atsãkė: „Ganà táu màno malónės, nès màno galýbė geriáusiai pasiréiškia silpnumė".

Todėl àš mieliáusiu nóru gìrsiuosi silpnùmais, kàd Krìstaus galýbė apsigyvéntų manyjė. Džiaugiúosi tàd silpnumù, paniẽkinimais, nemalonùmais, pérsekiojimais ir príespauda dẽl Krìstaus, nès, bũdamas silpnas, esù galìngas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 4, 18

P. Aleliùja. — Viẽšpaties Dvasià sù maniḿ:
jìs pàsiuntė manè nèšti
gerõs naujíenos vargdiẽniams. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 6, 1—6

Tik savo tėviškėje taip negerbiamas pranašas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzus, mokiniũ lýdimas, parkeliáuja į sàvo tėviškę. Atẽjus šeštãdieniui, jìs pradėjo mókyti sinagògoje.

Daũgelis girdėdami stebėjosi ir sãkė: „Ìš kuř jám taĩ? Kàs peř išmintìs jám suteiktà, ir kàs peř stebùklai dãromi jõ rañkomis? Ařgi jìs nè dailìdė, nè Marìjos sūnùs, Jokũbo, Jõzės, Jùdo ir Sìmono brólis?! Ařgi jõ sẽserys negyvẽna čià, pàs mùs?!" Ir jiẽ piktinosi juõ.

Õ Jėzus jíems tãrė: „Tìk sàvo tėviškėje, taŕp sàvo giminiũ ir sàvo namuosè taĩp negerbiamas prãnašas". Ir jìs teñ negalėjo padarýti jókio stebùklo, tìk kelíems ligóniams uždėjo rankàs ir juõs išgýdė. Jìs stebėjosi jũ netikėjimu, ėjo peř apýlinkės káimus ir mókė.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Am 7, 12—15

Eik ir pranašauk mano tautai

Ìš prãnašo Amòso knỹgos.

Betėlio kùnigas Amazìjas tãrė Amòsui:

„Išeĩk, pranašáutojau, nėšdinkis į Jùdo žẽmę! Tenaĩ sàvo dúoną válgyk, tenaĩ pranašáuk. Õ Betėlyje táu nevalià daugiaũ pranašáuti, nès čià — karãliaus šventyklà, karalỹstės šventóvė".

Amòsas į taĩ Amazìjui atsãkė: „Nè prãnašas àš, neĩ prãnašo mokinỹs, õ piemuõ ir sikomòro vaĩsių nokìntojas. Bèt Viẽšpats manè pàėmė nuõ bandõs ir įsãkė: „Eĩk ir pranašáuk màno taũtai Izraèliui!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 84, 9ab—10. 11—12. 13—14 (P.: 8)

P. Paródyk mùms, Viẽšpatie, sàvo gerùmą,
suteĩk išganìngą pagálbą.

9 Nóriu išgirsti, kã Viẽšpats Diẽvas bylója:
jìs skélbia ramýbę sàvo žmonėms — sàvo bičiùliams.
10 Tikraĩ jìs tuõs netrùkus išgélbės, kuriẽ jõ šventaĩ bijo,
ir Diẽvo garbẽ sugrįš į mũs šãlį. — **P.**

11 Susitìks teñ Gailestingùmas ir Ištikimýbė,
pasibučiuõs Taikà sù Teisýbe.
12 Žẽmėje dỹgs Ištikimýbė,
iš dangaũs pažveĺgs meĩliai Teisýbė. — **P.**

13 Visókių gėrýbių duõs Viẽšpats,
derlìnga bùs mũsų žẽmė.
14 Teisýbė jõ akìvaizdoj váikščios,
õ jõsios pėdõm sèks Diẽvo paláima. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 1, 3—10. (11—14)

Mus išsirinko jame prieš pasaulio sutvėrimą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Garbẽ Diẽvui, mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvui, kurìs paláimino mùs Krìstuje visokeriópa dvãsine paláima dangujė, mùs išsiriñkdamas jamė priẽš pasáulio sutvėrìmą, kàd bũtume šventì ir nekaltì jõ akìvaizdoje. Ìš grynõs méilės, laisvù sàvo vãlios nutarimù jìs iš añksto paskýrė mùs peř Jėzų Krìstų tàpti jám įsūniais sàvo malónės kilnùmo šlóvei.

Jà jìs apipýlė mùs vardañ Mýlimojo, kuriamė tùrime atpirkìmą jõ kraujù ir núodėmių atleidìmą jõ malónės gausà.

Jìs dõsniai apréiškė mùms sàvo malónę sù įvairiópa išmintimì ir sumanumù, paskélbdamas mùms sàvo vãlios pãslaptį, kaĩp jìs panorėjo ìš añksto, nutařti jamė, ámžių pilnýbei atẽjus, vìsa, kàs yrà dangujė ir žẽmėje, iš naũjo suviẽnyti Krìstuje, tařtum galvojė.

Jamė ẽsame tãpę Diẽvo nuosavýbe, ìš añksto paskirtì sutvařkymu tõ, kurìs vìsa veĩkia pagal̃ sàvo vãlios nutarìmą, kàd pasitarnáutume jõ didýbės šlóvei mẽs, kuriẽ nuõ sẽno turėjome vìltį Mesìjyje. Krìstuje ir jũs, išgirdę tiesõs žõdį — išgélbėjimo Evangėliją — ir įtikėję juõ, ẽsate pažénklinti pažadėtąja Šventąja Dvasià, kurì yrà mũsų paveldėjimo laĩdas jõ nuosavýbės atpirkìmui, jõ didýbės šlóvei.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Ef 1, 17—18

P. Aleliùja. — Mūsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus Tėvas
teapšviẽčia mūsų dvãsios akìs,
kàd pažìntume, kokià yrà viltìs,
į kurią mẽs ẽsame pašauktì. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 6, 7—13

Ėmė juos siuntinėti

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Mõrkų.

Jėzus pasìšaukė pàs savė Dvýlika ir ẽmė siuntinėti juõs põ dù.

Jìs dãvė jiems valdžią netyrósioms dvãsioms. Liẽpė, bė lazdõs, niẽko neimti į keliõnę — neĩ dúonos, neĩ krẽpšio, neĩ pinigų diržė,— tìk apsiaũti kùrpėmis, bėt nesusivilkti dviejų tùnikų.

Ir mókė juõs: „Į kuriuõs namùs užeĩsite, teñ ir pasilìkite, kõlei išvỹksite. Jéi kuriojė viẽtoje jũsų nepriimtų ir neklausýtų, išeĩkite ìš teñ ir nėtgi dùlkes nuõ kójų nusikratýkite, kaĩp liùdijimą priẽš juõs".

Jiẽ iškeliãvo, rãgino atsiverĕsti, išvãrė daũg dėmonų, daũgelį ligónių tẽpė aliẽjumi ir išgýdė.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XVI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 23, 1—6

Aš surinksiu savo kaimenės išlikusias avis
ir paskirsiu joms ganytojus

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

„Vaĩgas ganõvams, kuriẽ pražùdo ir išblãško màno kaĩmenės avìs! — Viẽšpaties žõdis".

Todėl štaĩ ką sãko Viẽšpats, Izraėlio Diẽvas, ganõvams, sérgintiems mãnąją taũtą: „Jũs išblãškėte màno avìs, išvaĩkėte jàs, jų̃ neprižiūrėjote. Dabaĩ jùs nubaũsiu ùž jũsų nedõrą elgesį — Viẽšpaties žõdis.

Bèt àš suriñksiu išlikusias sàvo kaĩmenės avìs ìš visų̃ kraštų̃, į̃ kuriuõs jàs buvaũ išblãškęs, ir̃ sugrąžìnsiu į̃ jų̃ ganỹklą; jõs bùs vaisìngos ir̃ pasidáugins. Paskìrsiu jóms ganýtojus, kuriẽ jàs sérgės, kàd jõs niekuomèt nebijótų ir̃ nenuogástautų, ir̃ kàd nẽ vienà nepradiñgtų.— Viẽšpaties žõdis.

Ateĩs štaĩ diẽnos — Viẽšpaties žõdis — ir̃ àš pažãdinsiu Dóvydui teĩsią ãtžalą. Jisaĩ viešpataũs kaĩp karãlius ir̃ bùs išmintìngas, įkuĩs šalyjè téisę ir̃ teisýbę. Jõ dienomìs bùs išgélbėtas Jùdas, ir̃ saũgiai gyveñs Izraėlis. Jisaĩ bùs vadìnamas tókiu vardù: ‚Viẽšpats — mũsų teisýbė' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 22, 1—3. 4. 5. 6 (P.: 1)

P. Manė̀ Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.

1 Manė̀ Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.
2 Jìs manė̀ vẽda, kuĩ vẽšlios ganỹklos žaliúoja,
léidžia mán atilsẽti pavérsmy;
3 mãnąją síelą gaivìna.
Vẽda manė̀ teisìngais takaĩs sàvo gar̃bei. — **P.**

4 Nẽ keliáudamas slėniù tamsiáusiu,
àš nebijósiu, nès tù draugė̀ bũsi.
Tàvo lazdà, vẽzdas galìngas,
drąsą mán dúoda. — **P.**

5 Tù mán kelì váišes,
õ príešai sugẽdinti žiũri.
Kvepalaĩs mán pàtepi gálvą,
pilì mán sklìdiną taũrę. — **P.**

6 Tavóji malónė ir̃ méilė palỹdi
kiekvíeną màno gyvẽnimo diẽną.
Àš Viẽšpaties bū́ste gyvénsiu
per̃ ámžius ilgiáusius. —

P. Manė̀ Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.

Antrasis skaitinys Ef 2, 13—18

Jis yra mūsų sutaikinimas, iš pagonių ir žydų padaręs viena

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Dabar̃ Krìstuje Jėzuje jūs, kadáise bùvusieji tolì, ẽsate tãpę artimì dẽlei Krìstaus kraũjo.

Jìs yrà mū́sų sutáikinimas, ìš abejū̃ padãręs víena, sugrióvęs viduryjè stóvinčią pértvarą, sàvo kū́nu panaikinęs priešýbę. Jìs sunaikìno įsãkymų Įstãtymą sù jõ pótvarkiais, kàd ìš dviejū̃ jamè bū́tų sutvértas naũjas žmogùs. Jìs įkū́rė taĩką ir̃ vienamè kū́ne krỹžiumi ãbejus sutáikino sù Dievù, pàts savyjè sugriáudamas priešiškùmą.

Atẽjęs jìs skélbė taĩką jùms, kuriẽ bùvote tolì, ir̃ tíems, kuriẽ bùvo artì, nès per̃ jį̃ vienì ir̃ kitì gãlime prieĩti priẽ Tėvo vienojè Dvãsioje.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 27

P. Aleliùja. — Mãnosios ãvys klaũso màno baĩso,—
sãko Viẽšpats. —
Àš jàs pažį̀stu, ir̃ jõs sẽka pãskui manè. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 6, 30—34

Jie buvo tarsi avys be piemens

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mõrkų.

Apãštalai susiriñko pàs Jėzų ir apsãkė jám visa, ką bùvo nuveĩkę ir kõ mókę. Õ jìs tãrė jíems: „Eĩkite sáu vienì į negyvėnamą viẽtą ir trupùtį pailsėkite". Màt daugýbė žmoniũ ateĩdavo ir išeĩdavo, ir jíems nebũdavo kadà nẽ paválgyti.

Taĩgi jiẽ išplaukė váltimi į negyvėnamą nuošãlią viẽtą. Žmónės pastebėjo juõs išplaũkiant, ir daũgelis taĩ sužinójo. Ìš visų miẽstų žmónės subėgo tenaĩ pėstì ir nètgi pràlenkė mókinius.

Išlìpęs į krañtą, Jėzus pamãtė didžiùlę mìnią, ir jám pagaĩlo žmoniũ, nès jiẽ bùvo taĩsi ãvys bè piemeñs. Ir jis pradėjo juõs mõkyti daũgelio dalýkų.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XVII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Kar 4, 42—44

Privalgys, ir dar atliks

Ìš antrõsios Karãlių knỹgos.

Kařtą atvỹko vyriškis iš Baál-Šališos ir Diẽvo žmõgui Eliziẽjui àtnešė pirmũjų tũ mẽtų vaĩsių: dvìdešimt miežìnės dúonos kepaliùkų ir naujũ grūdũ pintìnėje. Eliziẽjus pàliepė taĩnui: „Padúok taĩ žmonėms — tegù válgo!" Tasaĩ dár dvejójo: „Kaĩp tíek padúoti šimtui výrų!"

Tačiaũ Eliziẽjus griežtaĩ reikalãvo: „Padúok taĩ žmonėms — tegù válgo, nès štaĩ ką sãko Viẽšpats: ‚Priválgys, ir dár atliks' ". Tadà taĩnas pàdavė jíems, ir tiẽ válgė, ir dár liko, kaĩp Viẽšpats bùvo pasãkęs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 144, 10—11. 15—16. 17—18 (P.: plg. 16)

P. Viẽšpatie, àtveri sàvo dõsniąją rañką
iř maitinì mùs sóčiai.

10 Viẽšpatie, tegù visì tvariniaĩ táu dėkója,
tegù tavė gárbina ištikimíeji.
11 Tegù jiẽ skélbia tàvo karalỹstės kilnùmą,
tegù gársina tàvo galýbę. — **P.**

15 Į̃ tavė krỹpsta ãkys kiekvíeno,
sàvo metù visíems dúodi pẽno.
16 Àtveri sàvo dõsniąją rañką,
sóčiai maitìndamas vìsa, kàs gýva. — **P.**

17 Kuř Viẽšpats žeñgia — žeñgia teisìngai,
kã̀ jìs padãro, tàs šveñta.
18 Diẽvas artì kiekvienám, kàs jõ šaũkias,
kiekvienám, kàs iš tyrõs širdiẽs šaũkias. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 4, 1—6

Vienas kūnas, vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas Krikštas

Ì š š v e ñ t o j o a p ã š t a l o P a ũ l i a u s
l á i š k o E f e z i ẽ č i a m s.

Bróliai!

Àš, kalinỹs Viẽšpatyje, rãginu jùs eĩgtis, kaĩp dẽra jũsų pašaukìmui, į̃ kurį̃ ẽsate pašaukti. Sù visù nuolankumù beĩ meilumù, sù didžià kantrýbe palaikýkite tarpùsavio méilę, uõliai sérgėkite Dvãsios vienýbę taikõs ryšiaĩs.

Vienas kũnas iř vienà Dvasià, kaĩp iř ẽsate pašaukti į̃ vieną sàvo pašaukìmo vìltį. Vienas Viẽšpats, vienas tikė̃jimas, vienas Krìkštas. Vienas Diẽvas iř visų̃ Tėvas, kurìs viřš visų̃, peř visùs iř visuosė.

T a ĩ D i ẽ v o ž õ d i s.

Posmelis prieš evangeliją Lk 7, 16

P. Aleliùja. — Dìdis prãnašas atsirãdo mûsų tárpe, iř Diẽvas aplañkė sàvo taũtą. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 6, 1—15

Davė išdalyti visiems, kiek kas norėjo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Jėzus nuvýko anàpus Galilėjos, arbà Tiberiãdos, ẽžero. Jį lydėjo gausì minià, nès žmónės mãtė stebuklùs, kuriuõs jìs dãrė ligóniams. Jėzus užkópė į kálną iř teñ atsisėdo kartù sù mokiniaĩs. Artėjo žýdų šveñtė Velýkos.

Pakėlęs akìs iř pamãtęs, kokià daugýbė pàs jį atėjusi, Jėzus pakláusė Pilýpą: „Kuř piřksime dúonos jíems pavalgydìnti?" Jìs kláusė, mėgìndamas jį, nès pàts žinójo, kã darýsiąs.

Pilýpas jám atsãkė: „Ùž dù šimtùs denãrų dúonos neužtèks, kàd kiekvíenas gáutų beñt gabalẽlį".

Víenas iš mokiniũ, Sìmono Pẽtro brólis Andriẽjus, jám pasãkė: „Čià yrà víenas berniùkas, kurìs tùri penkìs miežìnės dúonos kepaliukùs iř dvì žuvìs. Bèt kã taĩ réiškia tókiai daugýbei!"

Jėzus tãrė: „Susodìnkite žmónes!" Tojė viẽtoje bùvo daũg žolẽs. Taĩgi jiẽ susėdo, iš vìso kokiẽ penkì tũkstančiai výrų.

Tadà Jėzus pàėmė dúoną, sukalbėjo padėkõs maĩdą iř dãvė išdalýti visíems teñ sėdintiems; taĩp pàt iř žuvũ, kíek kàs norėjo. Kaĩ žmónės paválgė, jìs pasãkė mokiniáms: „Suriñkite likučiùs, kàd niẽkas nepražũtų". Taĩgi jiẽ suriñko iř iš penkiũ miežìnės dúonos kepalẽlių pripýlė dvýlika pintìnių gabaliùkų, kuriẽ bùvo atlikę nuõ válgiusiųjų.

Pamãtę Jėzaus padarýtą stebùklą, žmónės sãkė: „Jìs tikraĩ yrà tàs prãnašas, kurìs tùri ateĩti į pasáulį".

Õ Jėzus, suprãtęs, kàd jiẽ ruõšiasi pasigriẽbti jį̃ ir paskélbti karãliumi, vẽl pasitráukė pàts víenas į̃ kálną.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XVIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 16, 2—4. 12—15

Aš padarysiu, kad jums iš dangaus lytų duona

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Visà izraelìtų bendrúomenė ẽmė niurnėti añt Mõzės ir Aarõno týruose. Izraelìtai jíems priekaištãvo: „Verčiaũ mẽs bũtume mìrę nuõ Viẽšpaties rañkos Egiptė, kaĩ sėdėjome priẽ púodų mėsõs ir ikì sóties válgėme dúonos! Jũs ìšvedėte mùs į̃ tą̃ dỹkumą, kàd visùs, kuriẽ čià atsidū́rė, badù numarìntute!"

Ir Viẽšpats Mõzei pasãkė: „Àš taĩp padarýsiu, kàd jùms iš dangaũs lýtų dúona. Tautà galẽs eĩti ir pasiriñkti, kíek reĩkia jõs diẽnai. Àš nóriu išbandýti, ar eĩs jì màno nuródytu keliù, ar nė.

Àš išgirdaũ izraelìtų niurnėjimą. Pranėšk jíems: ‚Vakaraĩs jũs turėsite válgyti mėsõs, õ rytaĩs pasisótinsite dúona. Tadà jũs pažìnsite, jóg àš esù Viẽšpats, jū́sų Diẽvas' ".

Vakarė atskrìdo daũg pùtpelių ir nùtūpė stovỹklą. Õ rýtą apliñk stovỹklą krìto miglà. Kaĩ miglà išsisklaĩdė, añt týrų paviršiaus pasiródė smùlkūs grūdẽliai, lýg kruõpos — tarĩum šerkšnas añt žẽmės. Tataĩ išvýdę, izraelìtai víens kìtą klausinėjo: „Manhù?", taĩ réiškia: „Kàs taĩ?"

Jiẽ màt nežinójo, kàs taĩ bū́tų. Ir Mõzė jíems paáiškino: „Taĩ dúona, kurią̃ jùms Viẽšpats dúoda válgyti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 77, 3 ir 4bc. 23—24. 25 ir 54 (P.: 24b)

P. Dangaũs dúoną Viẽšpats jíems dúoda.

3 Ką̃ žìnom, ką̃ ẽsam girdẽję,
ką̃ mùms mũsų prótėviai apsakinẽjo,
4 bylósim kartóms būsimósioms, —
kóks Viẽšpats šlovìngas, galìngas. — **P.**

23 Ìš aukštýbių jìs debesìms įsãkymą siuñčia,
dangaũs vartùs atidãro.
24 Ir̃ ìma lýti manà jíems valgydìnti —
dangaũs dúoną jíems dúoda. — **P.**

25 Žmogùs štaĩ galiũnų dúona maitìnas:
jíems maĩsto siuñčiama sóčiai.
54 Ir̃ àtvedė juõs į̃ sàvo šveñtąją žẽmę,
į̃ šią kalnúotąją šãlį, kurią̃ jõ dešiniój užvaĺdė. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 4, 17. 20—24

Privalu apsivilkti nauju žmogumi, kuris sutvertas pagal Dievą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Àš liepiù ir̃ įspėju Viẽšpatyje, kàd jũs nebesieĺgtumėte, kaĩp eĺgiasi pagónys dẽl sàvo prõto menkỹstės.

Jũs nè šìto išmókote ìš Kristaus! Jùk jũs ìš jõ išgir̃dote ir̃ pagaĺ jį̃ išmókote, kokià yrà tiesà Jėzuje: privalù atsižadėti ankstyvèsniojo sẽnojo žmogaũs gyvẽnimo bũdo, kurìs žlùgdo žmõgų apgaulìngais geismaĩs, atsinaũjinti sàvo prõto dvãsinėje gelmėjė, apsiviĺkti naujù žmogumì, kurìs sutvértas pagaĺ Diẽvą teisumė ir̃ tiesõs šventumė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 4b

P. Aleliùja. — Žmogùs gývas nè víen dúona,
bèt ir kiekvíenu žodžiù,
kurìs išeĩna ìš Diẽvo lūpų. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 6, 24—35

Kas ateina pas mane, nebealks, ir kas tiki mane, nebetrokš

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Sužinójęs, kàd ùžežerėje nėrà neĩ Jėzaus, neĩ jõ mokinių, žmónės lìpo į váltis ir plaũkė į Kafarnáumą, ieškódami Jėzaus. Surãdę jį kìtapus ẽžero, jiẽ klausinėjo: „Rãbi, kadà suspėjai čionaĩ atvỹkti?"

Õ Jėzus prabìlo į juõs: „Ìš tiesų, ìš tiesų sakaũ jùms: jūs íeškote manęs nè todėl, kàd ẽsate mãtę stebùklų, bèt kàd prisiválgėte dúonos lìg sóties. Plušėkite nè dėl žūvančio maĩsto, bèt dėl išliẽkančio amžinájam gyvẽnimui! Jõ duõs jùms Žmogaũs Sūnùs, kurį Tėvas — Diẽvas sàvo añtspaudu yrà pažymėjęs".

Jiẽ pakláusė: „Ką mùms veĩkti, kàd darýtume Diẽvo dárbus?"

Jėzus atsãkė: „Taĩ ir bùs Diẽvo dárbas: tikėkite tą, kurį jìs siuñtė".

Jiẽ dár kláusė: „Taĩ kókį padarýsi stebùklą, kàd mẽs pamatýtume ir tavė įtikėtume? Ką nuveĩksi? Antaĩ mūsų tėvaĩ týruose válgė mãną, kaĩp parašýta: ‚Jis dãvė jíems válgyti dúonos ìš dangaũs' ".

Tadà Jėzus tãrė: „Ìš tiesų, iš tiesų sakaũ jùms: taĩ nè Mõzė dãvė jùms dúonos iš dangaũs, bèt màno Tėvas dúoda jùms ìš dangaũs tikrõsios dúonos. Diẽvo dúona nužeñgia iš dangaũs ir dúoda pasáuliui gyvýbę".

Tadà jiẽ ẽmė prašýti: „Viẽšpatie, dúok visuomèt mùms tõs dúonos!"

Jėzus atsãkė: „Àš esù gyvẽnimo dúona! Kàs ateĩna pàs manè, niekuomèt nebeaĩks, iř kàs tiki manè, niekuomèt nebetrõkš".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XIX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 19, 4—8

Šituo valgiu pasistiprinęs, Elijas keliavo iki Dievo kalno

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Elìjas nuẽjo dienõs kẽlią į dỹkumą. Tenaĩ, atsisẽdęs põ próžirnio krúmu, panóro numiřti. Jìs sãkė: „Ganà mán, Viẽšpatie! Atimk mán gyvýbę; jùk àš nè gerèsnis ùž sàvo tėvùs". Paskuĩ, atsigùlęs põ próžirnio krúmu, užmìgo.

Staigà jį pàlietė ángelas iř tãrė: „Kélkis iř válgyk!" Apsidaĩręs Elìjas pamãtė galvúgaly kẽpalą dúonos, keptõs añt karštų pelenų, iř ąsõtį vandeñs. Užkándo, pagėrė iř vẽlei atsìgulė miẽgo.

Bèt Viẽšpaties ángelas dárkart atẽjo, pàlietė jį iř tãrė: „Kélkis iř válgyk! Antraĩp praĩlgs táu keliõnė". Tasaĩ atsikėlė, paválgė, pagėrė iř, šituo valgiù pasistìprinęs, keliãvo kẽturiasdešimt dienų iř naktų — ikì Diẽvo kálno Horèbo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 33, 2—3. 4—5. 6—7. 8—9 (P.: 9a)

P. Patyrinėkit iř pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras.

2 Àš visuomèt Viẽšpatį geřbsiu,
màno burnà šlóvins jį nuõlat.

3 Tuõ màno síela didžiúojas.
Tegù nuskriaustíeji taĩ giřdi iř džiaũgias. —

P. Patyrinėkit iř pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras.

4 Sù manimì visì šlóvinkit Diẽvą,
áukštinkim Viẽšpaties vařdą kaĩp víenas.
5 Viẽšpaties íeškau, jìs atsiliẽpia
iř išvadúoja manè ìš baisýbių. — **P.**

6 Žveĩkit į jį̃, iř jùms nušvìs véidas,
nebetèks raũsti iš gẽdos.
7 Štaĩ vařgšas šaũkės, iř Viẽšpats išgiřdo,
ìš visų̃ bėdų̃ išvadãvo. — **P.**

8 Viẽšpaties ángelas pýlimu apjúosia
dievobáimingus žmónes,
juõs ìš neláimės vadúoja.
9 Patyrinėkit iř pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras,
láimė tám žmõgui, kurìs jõ pãrama tìki. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 4, 30 — 5, 2

Gyvenkite meile, nes ir Kristus pamilo jus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Neliũdinkite Šventõsios Diẽvo Dvãsios, kurià ẽsate pažénklinti atpirkìmo diẽnai.

Tebũna tolì nuõ jũsų visókie užsigavìmai, piktùmai, rūstýbės, riksmaĩ iř piktžodžiãvimai sù visomìs piktýbėmis. Verčiaũ bũkite malõnūs, gailestìngi, atlaĩdūs vienì kitíems, kaĩp iř Diẽvas Krìstuje jùms bùvo atlaidùs.

Bũkite Diẽvo sekė̃jai, kaĩp jõ mylimì vaikaĩ, iř gyvénkite méile, nès iř Krìstus pamìlo jùs iř atìdavė ùž mùs savè kaĩp ãtnašą iř kvãpią aũką Diẽvui.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 51

P. Aleliùja. — Àš esù gyvóji dúona,
nužeñgusi iš dangaũs, — sãko Viẽšpats. —
Kàs válgys tą dúoną —
gyveñs pẽr ámžius. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 6, 41—52

Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Žỹdai ẽmė murmėti, kàd Jėzus pasãkęs: „Àš dúona, nužeñgusi ìš dangaũs". Jiẽ sãkė: „Ar̃gi jìs nè Jėzus, Juõzapo sūnùs?! Ar̃gi mẽs nepažįstame jõ tẽvo ir̃ mótinos? Kaĩp jìs gãli sakýti: ‚Àš esù nužeñgęs ìš dangaũs'?"

Jėzus jíems atsãkė: „Liáukitės tarpùsavyje murmėję! Niẽkas neateĩs pàs manè, jéi manè pasiuñtęs Tẽvas jõ nepatraũks; ir̃ tą àš prikélsiu paskutìniąją diẽną. Pranašų parašýta: ‚Ir̃ bùs visì mókomi Diẽvo'. Kàs išgir̃do ìš Tẽvo ir̃ pasimókė, ateĩna pàs manè. Bèt taĩ neréiškia, jóg kàs nórs bútų Tẽvą regėjęs; tiktaĩ kurìs ìš Diẽvo yrà, tàs jį regėjo. Ìš tiesų, iš tiesų sakaũ jùms: kàs tìki, tàs tùri ámžinąjį gyvẽnimą.

Àš esù gyvẽnimo dúona. Jūsų tėvaĩ dykumojė válgė mãną ir̃ mirė. Õ štaĩ ši dúona yrà nužeñgusi ìš dangaũs, kàd, kàs jã válgys, nemir̃tų.

Àš esù gyvóji dúona, nužeñgusi ìš dangaũs. Kàs válgys tą dúoną — gyveñs peĩ ámžius. Dúona, kurią àš dúosiu, yrà màno kū̃nas ùž pasáulio gyvýbę".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pat 9, 1—6

Valgykit duoną nuo manojo stalo,
išgerkite vyno, kurio jums pripilsčiau

Iš Patarlių knygos.

Didingus namus Išmintis pasistatė,
septynis stulpus iš akmenų išsikirto.
Papjovė galvijų, sumaišė daug vyno
ir padengė stalą. Tarnaitėms įsakė
išeiti į miestą ir šaukti nuo kalno:
„Kam nuovokos stinga — šenai teužeina!"

Nežinėliams šitaip ji kalba: „Ateikit
ir valgykit duoną nuo mano stalo,
išgerkite vyno, kurį jums supilsčiau.
Pamėskit paikystę! Tada jūs gyvensit.
Įstokit į protą ir nuovokos kelią!"

Tai Dievo žodis.

Atliepiamoji psalmė Ps 33, 2—3. 10—11. 12—13. 14—15 (P.: 9a)

P. Patyrinėkit ir pamatysit, koksai Viešpats gėras.

2 Aš visuomet Viešpatį gerbsiu,
mano burna šlovins jį nuolat.
3 Tuo mano siela didžiuojas.
Tegu nuskriaustieji tai girdi ir džiaugias. — **P.**

10 Viešpatį gerbkite jūs, jo išrinktieji.
Tiems, kur jo bijo, nieko nestinga.
11 Išdidę galiūnai skurdėivomis tampa, badauja,
o tiems, kurie Viešpaties ieško, nieko netrūksta. — **P.**

12 Ateikit, vaikeliai, manęs paklausykit:
pamokysiu Viešpaties baimės.

13 Kuř tóks žmogùs, kurìs gyvénti netrókštų,
nenorėtų bûti laimìngas? — **P.**

14 Sáugok sàvo liežùvį nuõ pìkta,
lûpas nuõ žõdžių vylìngų.
15 Vénk nedorýbės, gẽra darýki,
sieki taikõs ir jõsios laikýkis. — **P.**

Antrasis skaitinys Ef 5, 15—20

Stenkitės suprasti, kokia yra Dievo valia

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Rūpestìngai žiūrėkite, kaĩp jũs eĩgiatės: kàd nebûtumėte tarýtum neišmãnėliai, bèt kaĩp išmintìngi, geraĩ naudójantys laĩką, nès diẽnos yrà pìktos. Nebûkite tàd neprotìngi, bèt sténkitės supràsti, kokià yrà Diẽvo valià.

Ir nepasigérkite vynù, kuriamè slỹpi pasileidimas, bèt bûkite pilnì Dvãsios. Kalbėkitės psálmių, hìmnų beĩ dvãsinių giesmių žõdžiais, giedókite ir šlóvinkite sàvo širdysè Viẽšpatį, visuomèt ir ùž vìską dėkódami Diẽvui Tėvui mûsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus vardù.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 56

P. Aleliùja. — Kàs válgo màno kûną
ir gẽria màno kraũją,
tàs pasiliẽka manyjè, ir àš jamè, —
sàko Viẽšpats. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 6, 51—59

Mano kūnas tikrai yra valgis,
ir mano kraujas tikrai yra gėrimas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbėjo minióms:

„Àš esù gyvóji dúona, nužeñgusi iš dangaũs. Kàs válgys tą dúoną — gyveñs peĩ ámžius. Dúona, kurią àš dúosiu, yrà màno kū́nas ùž pasáulio gyvýbę".

Tuomèt žỹdai ẽmė taĩp savęs giñčytis iĩ klausinėti: „Kaĩp jìs gãli mùms dúoti válgyti sàvo kū́ną?!" Õ Jėzus jíems kalbėjo:

„Ìš tiesų̃, iš tiesų̃ sakaũ jùms: jéi neválgysite Žmogaũs Sūnaũs kū́no iĩ negérsite jõ kraũjo, neturėsite savyjè gyvýbės! Kàs válgo màno kū́ną iĩ gẽria màno kraũją, tàs tùri ámžinąjį gyvẽnimą, iĩ àš jį̃ prikélsiu paskutìniąją diẽną.

Màno kū́nas tikraĩ yrà vaĩgis, iĩ màno kraũjas tikraĩ yrà gėrimas. Kàs válgo màno kū́ną iĩ gẽria màno kraũją, tàs pasiliẽka manyjè, iĩ àš jamè. Kaĩp manè yrà siuñtęs gyvàsis Tėvas iĩ àš gyvenù peĩ Tėvą, taĩp iĩ tàs, kurìs manè válgo, gyveñs peĩ manè.

Štaĩ dúona, nužeñgusi iš dangaũs! Jì nè tokià, kókią prótėviai válgė iĩ mìrė. Kàs válgo šią dúoną — gyveñs peĩ ámžius".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Joz 24, 1—2a. 15—17. 18b

Tarnausime Viešpačiui, nes jis — mūsų Dievas

Ìš Jõzuės knỹgos.

Jõzuė suriñko visàs Izraėlio gìmines į̃ Sìchemą. Jìs sùšaukė Izraėlio seniūnùs, jõ viršininkus, teisėjus iĩ prie-

vaizdus. Jíems stójus Diẽvo akìvaizdon, Jõzuė taũtai bylójo: „Jéigu jùms nepatiñka tarnáuti Viẽšpačiui, taĩ šiañdien pasiriñkite, kám jũs tarnáusite: dievàms, kuriuõs gárbino jũsų tėvaĩ anàpus ùpės, aĩ dievàms amorìtų, kurių̃ šalyjė jũs gyvẽnate. Õ àš ir̃ màno namaĩ tarnáusime Viẽšpačiui".

Tautà atsìliepė: „Tõ niẽkad nebùs, kàd pamèstume Viẽšpatį ir̃ imtume tarnáuti svetimíems dieváičiams! Viẽšpats, mũsų Diẽvas, mùs ir̃ mũsų tėvùs ìšvedė iš Egìpto, iš vergãvimo viẽtos. Jìs mũsų akysė padãrė didingų stebùklų ir̃ sáugojo mùs visuosė keliuosė, kuriaĩs ẽjome, tarp̃ visų̃ tautų̃, per̃ kuriàs mùms tẽko keliáuti. Todẽl mẽs tarnáusime Viẽšpačiui, nès jìs — mũsų Diẽvas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 33, 2—3. 16—17. 18—19. 20—21. 22—23 (P.: 9a)

P. Patyrinėkit ir̃ pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras.

2 Àš visuomèt Viẽšpatį ger̃bsiu,
màno burnà šlóvins jį̃ nuõlat.
3 Tuõ màno síela didžiúojas.
Tegù nuskriaustíeji taĩ girdi ir̃ džiaũgias. — **P.**

16 Į̃ teisuoliùs Viẽšpats žvel̃gia malõniai,
aũsys jõ girdi jų̃ šaũksmą.
17 Nuõ piktavãlių nusigrę̃š Viẽšpaties véidas,
ir̃ niẽkas nebeminẽs žẽmėj jų̃ var̃do. — **P.**

18 Šaũkias teisíeji — juõs Viẽšpats išgir̃sta,
ìš visų̃ neláimių juõs gélbi.
19 Ar̃timas Viẽšpats sugrùdusiai širdžiai,
išvárgintas síelas pagýdo. — **P.**

20 Daũgel bėdų̃ ištiñka teisuõlį,
bèt išvadúoja jį̃ Viẽšpats.
21 Sáugo Viẽšpats jõ visùs káulus:
nẽ víenas jų̃ nesulū̃žta. — **P.**

22 Peř nelabùmą bediẽvis pražũva,
bùs nubaustì, kuriẽ nekeñčia teisingo.
23 Viẽšpats vadúoja savìškių gyvýbę.
Sveĩkas išliẽka, kurìs priẽ jõ glaũdžias. —

P. Patyrinėkit ir pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras.

Antrasis skaitinys Ef 5, 21—32

Santuokos paslaptis yra didelė, žvelgiant į Kristų ir Bažnyčią

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Efeziẽčiams.

Bróliai!

Paklùskite vienì kitíems dẽl Krìstaus báimės. Jũs, móterys, bũkite klùsnios sàvo výrams, lýg kàd Viẽšpačiui, nès výras yrà žmonõs galvà, kaĩp Krìstus yrà Bažnýčios galvà,— jis, kũno gélbėtojas. Ir kaĩp Bažnýčia klaũso Krìstaus, taĩp ir móterys visamė kamė teklaũso výrų.

Jũs, výrai, mylėkite žmónas, kaĩp ir Krìstus mylėjo Bažnýčią ir atìdavė ùž jã savė, kàd jã pašvėntintų, apvalýdamas vandeñs nuplovimù ir žodžiù, kàd padarýtų sáu garbingą Bažnýčią, netùrinčią jokiõs dėmẽs, neĩ raukšlẽs, neĩ niẽko tókio, bèt šveñtą ir nesùteptą. Taĩp ir výrai tùri mylėti sàvo žmónas, tarýtum savúosius kũnus. Kàs mýli žmóną, mýli savė pãtį. Jùk niẽkas niekadà nėrà nekeñtęs sàvo kũno, bèt jį maitìna ir globója, kaĩp ir Krìstus Bažnýčią. Mẽs gì ẽsame jõ kũno nariaĩ.

„Todẽl žmogùs paliks tėvą beĩ mótiną ir glaũsis priẽ sàvo žmonõs, ir dù tàps víenas kũnas". Šita paslaptìs yrà didelė, — àš taĩ sakaũ, žveĩgdamas į Krìstų ir Bažnýčią.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 63b. 68b

P. Aleliùja. — Viẽšpatie, tàvo žõdžiai,
yrà dvasià ir gyvẽnimas.
Tù turì ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 6, 60—69

Pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Daũgelis Jėzaus mokiniũ sãkė: „Kietì jõ žõdžiai, kàs gãli jų klausýtis!"

Jėzus, žinódamas, kàd mokiniaĩ dėl tõ mùrma, pakláusė: „Jùs taĩ piktìna? Õ kàs bũtų, jėi pamatýtumėte Žmogaũs Sūnų, užžeñgiantį teñ, kuř jis bùvo pirmiaũ?! Dvasià teĩkia gyvýbę, õ kūnas niẽko nedúoda. Žõdžiai, kuriuõs jùms kalbėjau, yrà dvasià ir gyvẽnimas. Bèt kaĩ kuriẽ iš jūsų nètiki". Màt Jėzus iš pàt pradžių žinójo ir kàs netikẽs, ir kàs jį išduõs.

Jis dár sãkė: „Štaĩ kodẽl àš jùms sakiaũ: niẽkas neateĩs pàs manè, jėigu jám nebùs dúota Tėvo".

Nuõ tõ mẽto nemãža jõ mokinių pasitráukė ir daugiaũ sù juõ nebeváikščiojo.

Tadà Jėzus pakláusė Dvýlika: „Gál ir jũs nórite pasitráukti?"

Sìmonas Pẽtras atsãkė: „Viẽšpatie, pàs ką mẽs eĩsime?! Tù turì ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs. Mẽs įtikėjome ir pamãtėme, kàd tù — Diẽvo Šventàsis".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 4, 1—2. 6—8

Jūs nieko nepridėkit prie žodžių, kuriuos aš jums perduodu. Laikykitės Viešpaties įstatymų

Ìš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Mõzė kalbėjo į taũtą:

„Izraèli, klausýk tų įstãtymų beĩ núostatų, kurių àš jùs mókau laikýtis. Juõs výkdykite, kàd gyvéntute ir

įžeñgę užvaldýtute šãlį, kurią Viẽšpats, jũsų tėvũ Diẽvas, jùms dúoda. Jũs niẽko nepridėkite priẽ žõdžių, kuriuõs àš jùms pérduodu, ir niẽko iš jũ neatimkite, kàd iš tikrũjų laikýtutės Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, įsãkymų, kuriuõs àš jùms dúodu. Laikýkitės jũ ir výkdykite juõs!

Ìš tõ taũtos sprę̃s apiẽ jũsų išmintį ir mokslingùmą. Susipažìnusios sù visaĩs taĩs įstãtymais, jõs turẽs pripažìnti: ‚Ìš tiesũ, ši didžióji gentìs yrà išmintìnga ir mokslìnga tautà!' Kurì gì didžiũjų genčių tùri tókius sáu artimus dievùs, kaĩp Viẽšpats, mũsų Diẽvas, yrà artì mũsų, kadà tìk jõ šaũkiamės? Kurì gì didžiũjų genčių tùri taĩp tóbulus įstãtymus beĩ núostatus, kaĩp šìs vìsas Teisýnas, kurį̃ àš jùms pateikiù šiañdien?"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 14, 2—3ab. 3cd—4ab. 5 (P.: 1a)

P. Viẽšpatie, kàs gì galẽs tàvo namuõs pasilikti?

2 Tasaĩ, kàs nesùteptas váikšto,
kàs elgias teisìngai,
3 kàs iš širdiẽs kalba tiẽsą,
kàs liežuviù nẽ víeno nešmeĩžia. — **P.**

Kàs kitám niẽko pìkta nedãro,
neužgauliója kaimýno;
4 kàs griežtaĩ nedõrėlį smerkia,
õ Viẽšpaties bìjančius gerbia. — **P.**

5 Kàs bė palúkanų skõlina,
neprìima kýšių priẽš žmõgų nekaltą.
Kàs šìtaipos elgias,
bùs tvìrtas peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys Jok 1, 17—18. 21b—22. 27

Būkite žodžio vykdytojai

Ìš šveñtojo apãštalo Jokūbo láiško.

Màno mylimì bróliai!

Kiekvienas gẽras davinỹs ir̃ tikrà dovanà ateĩna ìš aukštýbių, nužeñgia nuõ šviesýbių Tẽvo, kuriamè nėrà jokių atmainų ir̃ nẽ šešẽlio kitẽjimo. Sàvo valià jìs pagimdė mùs tiesõs žodžiù, kàd mẽs bũtume taĩsi pìrmenos jõ kūrinių tárpe.

Sù romumù priimkite įdíegtąjį žõdį, kurìs gãli išgélbėti jũsų síelas. Bũkite žõdžio výkdytojai, õ nè víen klausýtojai, apgaudinėjantys pãtys savè.

Týras ir̃ nesùteptas maldingùmas Diẽvo, mũsų Tẽvo, akysè yrà: šelpti našláičius ir̃ našlès jų̃ síelvarte ir̃ sérgėti savè nesùteršią šiuõ pasáuliu.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jok 1, 18

P. Aleliùja. — Sàvo valià Tẽvas pagimdė mùs
tiesõs žodžiù,
kàd mẽs bũtume taĩsi pìrmenos
jõ kūrinių tárpe. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 7, 1—8a. 14—15. 21—23

Atmesdami Dievo įsakymą, jūs įsikibę laikotės žmonių padavimo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Pàs Jėzų susìrenka fariziẽjai ir̃ kelì Rãšto áiškintojai, atvỹkę ìš Jerùzalės. Jiẽ pamãto kaĩ kuriuõs jõ mókinius válgant suterštomìs (taĩ yrà nemazgótomis) rañkomis. — Màt fariziẽjai ir̃ visì žỹdai, sekdamì prósenių padavimù, válgo tìk rūpestìngai nusiplóvę rankàs. Taĩp

pàt, sugrįžę iš turgaus, jiẽ neválgo neapsiplóvę. Bè tõ, yrà dár daũg núostatų, kurių jiẽ laĩkosi, sekdamì padavimù, pãvyzdžiui, taurių, puodẽlių beĩ varìnių indų plovìmo.

Taĩgi fariziẽjai ir Rãšto áiškintojai jį kláusia: „Kodẽl tàvo mokiniaĩ nesilaĩko prósenių padavìmo ir válgo suterštomìs rañkomis?"

Jìs atsãko jíems: „Geraĩ apiẽ jùs, véidmainius, pranašãvo Izaìjas, kaĩp parašýta: ‚Ši tautà šlóvina manè lūpomis, bèt jõs širdìs tolì nuõ manęs. Véltui jiẽ manè gárbina, mókydami žmonių išgalvótų príesakų'. Atmesdamì Diẽvo įsãkymą, jũs įsikibę laĩkotės žmonių padavìmo".

Ir vẽl sušaũkęs mìnią, Jėzus kalbėjo: „Paklausýkite manęs visì ir supràskite: nėrà niẽko, kàs, iš laũko įẽjęs į žmõgų, galėtų jį sutèpti. Žmõgų sùtepa víen taĩ, kàs iš žmogaũs išeĩna. Ìš vidaũs, iš žmonių širdiẽs, išeĩna piktì sumãnymai, paleistuvỹstės, vagỹstės, žmogžudỹstės, svetimãvimai, godùmas, suktýbės, klastà, begėdỹstės, pavỹdas, šmeižtaĩ, puikýbė, neišmãnymas. Vìsos tõs blogýbės išeĩna iš vidaũs ir suteršia žmõgų".

Girdėjote Viešpaties žõdį.

XXIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 35, 4—7a

Atsivers kurtiesiems ausys, nebyliui atsiriš liežuvis

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Sakýkite tíems, kuriẽ nusiminę: „Drąsõs! Nebijókite! Štaĩ jũsų Diẽvas! Ateĩna jõ kerštas ir ãtpildas. Pàts Diẽvas ateĩs ir jùs išgélbės".

Tuomèt atsimerks aklíesiems ãkys, atsiverš kurtíesiems aũsys. Raišàsis pašõks tarĩum élnias, ir nẽbyliui

atsirìš liežùvis. Dykỹnėje suñksis vanduõ, im̃s týruose ùpės tekëti.

Išdẽgęs smėlýnas tveñkiniu vir̃s, išdžiū́vusi žẽmė — vandeñs šaltìniais.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 145, 7. 8—9a. 9bc—10 (p.: 2a)

P. Šlóvinsiu Viẽšpatį, kõlei gyvénsiu!
Arba: Aleliùja.

7 Ámžiais jìs laĩkos teisýbės,
gìna reikmès nekaltų̃ prispaustų̃jų,
alkaníems parū́pina dúonos.
Kãlinius ìš pánčių Viẽšpats vadúoja. — **P.**

8 Aklíesiems šviẽsą Viẽšpats grąžìna,
klum̃pantiems pàdeda Viẽšpats vẽl atsistóti,
mýli Viẽšpats žmónes teisìngus.
9 Viẽšpats sérgi svetimšãlio žiñgsnį. — **P.**

Našláitį, nãšlę globója,
õ nedoríesiems ùžkerta kẽlią.
10 Viẽšpats yrà ámžių Valdõvas, —
jìs tàvo Diẽvas, Siòne!
Jìs kartų̃ kartóms viešpatáuja. — **P.**

Antrasis skaitinys Jok 2, 1—5

Ar Dievas neišrinko vargdienių, kad jie paveldėtų karalystę?

Ìš šveñtojo apãštalo Jokū̃bo láiško.

Màno bróliai! Nesutèpkite mū́sų šlovìngojo Viẽšpaties Jëzaus Krìstaus tikëjimo atsižvelgimù į̃ ãsmenis. Štaĩ į̃ jū́sų susirinkìmą ateĩna žmogùs, auksìniais žiedaĩs apsimáustęs, puikiaĩs drabùžiais pasipuõšęs, taĩp pàt įžeñgia vargdiẽnis apskùrusiu ãpdaru. Jū̃s šokinëjate apiẽ tą̃, kurìs puõšniai apsireñgęs, ir̃ sãkote: „Atsisësk čià patõ-

giai", õ vargdiẽniui tãriate: „Pastovėk teñ", arbà: „Sėskis priẽ màno kójų". Ar̃gi jũs nėsate šãliški, ar̃gi netam̃pate kreivaĩs sumetìmais besivadováujantys teisė̃jai?

Paklausýkite, màno mylimíeji bróliai: ar̃ Diẽvas neišsiriñko pasáulio akysė vargdiẽnių, kàd jiẽ bũtų turtìngi tikė̃jimu ir̃ paveldė̃tų karalỹstę, pažadė̃tą jį mýlintiems?

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 23

P. Aleliùja. — Jėzus skélbė karalỹstės Evangėliją
ir̃ gýdė visókias ligàs
beĩ nėgales. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 7, 31—37

Jis daro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mõrkų.

Palìkęs Týro sritìs, Jėzus peř Sidòną atė̃jo priẽ Galilė̃jos ẽžero, į Dekãpolio krãšto vìdurį.

Teñ àtveda jám kuř̃čią nėbylį ir̃ prãšo uždė̃ti añt jõ raňką. Jìs pasivėdė̃jo jį̃ nuošaliaũ nuõ miniõs, įdė̃jo sàvo pirštùs į̃ jõ ausìs, pàlietė séilėmis jõ liežùvį, pàžvelgė į̃ dañgų, atsidùso ir̃ tãrė jám: „Ẽfata!", taĩ yrà: „Atsivérk!" Ir̃ tuojaũ atsivė̃rė jõ klausà, atsirìšo liežùvio ryšỹs, ir̃ jìs kalbė̃jo kaĩp reĩkia.

Jėzus jíems liẽpė niẽkam šìto nepãsakoti. Bèt kuõ labiaũ jìs jíems draũdė, tuõ jiẽ plačiaũ jį̃ skélbė.

Žmónės bė gãlo stebė̃josi ir̃ kalbė̃jo: „Jìs vìsa geraĩ padãrė! Jìs dãro, kàd kurtíeji gird̃i ir̃ nebyliaĩ kalba".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

XXIV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 50, 5—9a

Daviau savo nugarą mušantiems

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats Diẽvas atvėrė mán aũsį. Àš nesigýniau, atgaĩ nesitráukiau. Daviaũ sàvo nùgarą mùšantiems, atkišaũ sàvo žándenas ráunantiems. Nenùgręžiau véido nuõ tũ, kuriẽ manė plũdo ir spjáudė.

Tačiaũ mán padẽs Viẽšpats Diẽvas, todẽl àš nebũsiu sugėdintas. Todẽl nutaisaũ sàvo véidą kaĩp tìtnagas kíetą; àš žinaũ, jóg nebũsiu sugėdintas. Šalià yrà tàs, kurìs manė ištéisins. Taĩ kàs panorẽs sù maniñ bylinėtis? Išeĩkime víenas priẽš kìtą! Taĩ kàs manė káltins? Tegù jisaĩ mán prisistãto! Štaĩ mán padẽs Viẽšpats Diẽvas: taĩ kàs gì manė bepasmeĩktų?

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 114, 1—2. 3—4. 5—6. 8—9 (P.: 9)

P. Váikščiosiu àš akìvaizdoj Diẽvo
pasáuly — tárpe gyvũjų.
Arba: Aleliùja.

[1] Diẽvą mýliu, nès jìs išgiĩrdo
màno maldãvimo balsą.
[2] Jìs mán àtkreipė aũsį
tą diẽną, kadà jõ šaukiaũsi. — **P.**

[3] Àš mirtiẽs pánčiais buvaũ apraizgýtas,
į giltinẽs žabángas patẽkęs.
Síelvartas, vaĩgas mán bùvo.
[4] Ėmiaũ tadà Viẽšpaties šaũktis:
gélbėk, Viẽšpatie, màno gyvýbę! — **P.**

5 Viẽšpats teisìngas ir̃ malonìngas;
jìs, mũsų Diẽvas, didžiaĩ gailestìngas.
6 Jìs nuolankiúosius globója.
Siĺpnas buvaũ — jìs manè išvadãvo. —

P. Váikščiosiu àš akìvaizdoj Diẽvo
pasáuly — tárpe gyvũjų. *(A r b a:* Aleliùja.)

8 Sáugojo jìs nuõ mirtiẽs màno gyvýbę,
ãšarų líeti neléido,
nèdavė klùpt màno kójoms.
9 Váikščiosiu àš akìvaizdoj Diẽvo
pasáuly — tárpe gyvũjų. — **P.**

Antrasis skaitinys Jok 2, 14—18

Tikėjimas, jei neturi darbų, yra miręs

Ìš šveñtojo apãštalo Jokũbo láiško.

Kàs ìš tõ, màno bróliai, jéi kàs sãkosi tùrįs tikẽjimą, bèt netùri tikẽjimo darbũ? Ar̃ gãli jį̃ išgélbėti tikẽjimas? Jéi brólis ar̃ sesuõ netùri drabùžių ir̃ stokója kasdiẽnio maĩsto, ir̃ kàs nórs jũsų jíems tar̃tų: „Eĩkite ramýbėje, sušilkite, pasisótinkite", õ nedúotų, kàs reikalìnga jũ kũnui,— kàs ìš tų̃ žõdžių?

Taĩp pàt ir̃ tikẽjimas: jéi netùri darbų̃, jìs savyjè mìręs. Príešingai, kìtas pasakỹs: „Tù turì tikẽjimą, õ àš turiù dárbus. Parodýk mán bè darbų̃ sàvo tikẽjimą, õ àš táu darbaĩs paródysiu sàvo tikẽjimą".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Gal 6, 14

P. Aleliùja. — Àš niẽkuo nesigìrsiu,
nebeñt mũsų Viẽšpaties
Jėzaus Krìstaus krỹžiumi,
dẽl kuriõ pasáulis mán yrà nukryžiúotas
ir̃ àš — pasáuliui. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 8, 27—35

Tu esi Mesijas... Žmogaus Sūnui reikės daug iškentėti

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagal Mõrkų.

Jėzus sù mokiniais keliãvo į Pilýpo Cezarėjos káimus. Kelyjė kláusė mókinius: „Pasakýkite, kuõ manė žmónės laĩko?"

Jiẽ atsãkė: „Vienì — Jonù Krikštytoju, kitì — Elijù, tretì — dár kuriuõ iš pranašų".

Tadà jìs pakláusė: „Õ jũs kuõ manė laĩkote?"

Pẽtras jám atsãkė: „Tù esì Mesìjas". Tuomėt Jėzus griežtai įsãkė niẽkam apiẽ jį nekalbėti.

Ir jìs ẽmė jíems áiškinti: „Žmogaũs Sūnui reikẽs daũg iškentėti, bũti seniūnų, aukštųjų kunigų beĩ Rãšto áiškintojų atmestám, nužudýtam ir põ trijų dienų prisikélti iš numìrusių". Jìs taĩ kalbėjo vìsiškai atviraĩ.

Tadà Pẽtras, pasivadìnęs jį į šãlį, ẽmė jám priekaištáuti. Jėzus atsigrįžęs pažiūrėjo į mókinius ir sùbarė Pẽtrą: „Eĩk šaliñ, šėtõne, nès tù galvóji nė apiẽ taĩ, kàs Diẽvo, õ kàs žmonių!"

Pasišaũkęs mìnią ir sàvo mókinius, Jėzus prabìlo: „Jéi kàs nóri eĩti pãskui manė, teišsižada pàts savęs, tèima sàvo krỹžių ir tèseka manimì. Kàs nóri išgélbėti sàvo gyvýbę, tàs ją praràs; õ kàs pražùdo sàvo gyvýbę dėl manęs ir dėl Evangėlijos, tàs ją išgélbės".

Girdėjote Viešpaties žõdį.

XXV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 2, 12. 17—20

Mirtim negarbinga pasmerkim jį žūti

Iš Išmintiẽs knỹgos.

Bediẽviai kalbėjo: „Šaliñ tą teisuõlį!
Jìs drumsčia ramýbę, nedúoda gyvénti.

Jìs mùms priekaištáuja: mẽs téisę pažeĩdžią;
ir̃ káltina nuõlat: mẽs láužą doróvę.
Kokià čià teisýbė, tuojaũ pamatýsim,
mẽs pasižiūrėsim, kuõ baĩgsis jõ diẽnos.

Màt, jéigu teisuõlis tikraĩ sūnùs Diẽvo,
taĩ Diẽvas jį̃ gìntų, vadúotų iš príešų.
Tàd imkim jį̃ bjaurót, geraĩ pakankìnkim —
ir̃ mẽs pamatýsim, ar̃ jìs tóks kantrùtis,
ištìrsim, ar̃ tìkras tàs jõ nuolankùmas.
Mirtim̃ negarbìnga pasmeř̃kim jį̃ žúti;
jùk sãkęs yrà: jìs suláuksiąs pagálbos".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 53, 3—4. 5. 6 ir 8 (P.: 6b)

P. Viẽšpats palaĩko màno gyvýbę.

3 Sàvo vařdo gařbei, õ Diẽve, manė išvadúoki,
gìnk màno bỹlą sàvo galýbe.
4 Õ Diẽve, išgiř̃sk màno maĩldą,
žõdį iš màno lūpų priim̃ki. — **P.**
5 Nuõžmūs išpuĩkėliai añt manę̃s púola,
manė užmùšti kėsìnas plėšikai,
nẽ kíek nepáiso jiẽ Diẽvo. — **P.**
6 Bèt štaĩ mán pàdeda Diẽvas,
Viẽšpats palaĩko màno gyvýbę!
8 Džiaugsmìngai aukàs táu aukósiu,
šlóvinsiu, Viẽšpatie, àš tàvo vařdą,
nės jìs yrà míelas. — **P.**

Antrasis skaitinys Jok 3, 16 — 4, 3

Teisumo vaisius sėjamas taikoje tiems, kurie neša taiką

Ìš šveñtojo apãštalo Jokū̃bo láiško.

Mylimíeji!

Kuř pavỹdas ir̃ savanaudiškùmas, teñ ir̃ netvarkà beĩ įvaĩrūs nedorì darbaĩ. Ìš aukštýbių kìlusi išmintìs pir-

miáusia yrà tyrà, paskuĩ taikinga, maloninga, klusnì, pilnà gailestingùmo ir gerų vaĩsių, nesvyrúojanti, nuoširdì. Õ teisùmo vaĩsius sẽjamas taikojè tíems, kuriẽ nẽša taĩką.

Ìš kuř atsirañda karaĩ, iš kuř júsų tárpe kivirčai? Nè ìš kuř kituř, tìk ìš júsų ùžgaidų, kuriõs nerìmsta júsų sąnariuosè? Geĩdžiate ir netùrite? Tuomèt žùdote. Pavýdite ir negãlite pasíekti? Tuomèt kovójate ir kariáujate. Jũs netùrite, nès neprãšote. Jũs prãšote ir negáunate, nès blogaĩ prãšote, trokšdamì ténkinti sàvo įnorius.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Tes 2, 14

P. Aleliùja. — Diẽvas pàšaukė mùs peř Evangèliją,
kàd įgýtume mũsų Viẽšpaties
Jėzaus Krìstaus garbę. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 9, 30—37

Žmogaus Sūnus bus atiduotas priešams...
Kas trokšta būti pirmas, visiems tetarnauja!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Nusiléidę nuõ kálno, Jėzus ir mokiniaĩ keliãvo peř Galilėją. Jėzus nenorėjo, kàd kàs apiẽ taĩ žinótų. Mókydamas sàvo mókinius, jìs tvìrtino: „Žmogaũs Sūnùs bùs atidúotas į žmonių rankàs, ir jiẽ nužudỹs jį, bèt nužudýtas jis põ trijų dienų prisikeĩs". Mokiniaĩ nesuprãto tų žõdžių, bèt nedrįso jį kláusti.

Jiẽ atẽjo į Kafarnáumą. Namiẽ jis pakláusė juõs: „Apiẽ ką kalbėjotės kelyjè?" Jiẽ tylėjo. Màt kelyjè jiẽ giñčijosi, kurìs ìš jų didžiáusias.

Atsisėdęs jis pasišaukė Dvylika ir tarė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visiems tetarnauja!"

Paėmęs mažą vaiką, pastatė jų tarpe ir, apsikabinęs jį, pasakė: „Kas vardan manęs priima tokį vaikelį, tas priima manė, o kas priima manė, tas nė manė priima, bet tą, kuris yra manė siuntęs".

Girdėjote Viešpaties žodį.

XXVI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sk 11, 25—29

Ar tu dėl manęs taip karščiuojies?
Te visa Viešpaties tauta pranašais pasidaro!

Iš Skaičių knygos.

Viešpats nusileido debesyje ant žemės ir kalbėjo su Mozė. Jis paėmė ant jo ėsančios dvasios ir uždėjo ant septyniasdešimt vyrų — seniūnų. Kai tik atsirado ant jųjų dvasia, tuojau juos pagavo įkvėpimas pranašauti ir nebepraėjo. Du vyrai buvo pasilikę stovykloje; vienas jų vadinosi Eldadas, kitas — Medadas. Ant jųjų dvasia taipogi atėjo. Mat juodu buvo įtraukti į sąrašą, tik prie palapinės nebuvo atėję.

Juodu stovykloje pagavo įkvėpimas pranašauti. Tad vienas jaunuolis atbėgęs pranešė Mozei: „Eldadas ir Medadas stovykloje yra pagauti įkvėpimo pranašauti". Tuomet Nuno sūnus Jozuė, tarnaująs Mozei nuo pat jaunystės, kreipėsi į Mozę: „Šeimininke, uždrausk jiems tai daryti!" Bet Mozė jam tarė: „Ar tu dėl manęs taip karščiuojies? Tė visa Viešpaties tauta pranašais pasidaro, kad tik Viešpats jiems duotų savosios dvasios!"

Tai Dievo žodis.

Atliepiamoji psalmė Ps 18, 8. 10. 12—13. 14 (P.: 9a)

P. Įsãkymai Viẽšpaties tiẽsūs, džiùgina šìrdis.

8 Tóbulas Viẽšpaties dúotas Teisýnas:
jìs dvãsią gaivìna.
Pasãkymas Viẽšpaties tvìrtas,
išmintiẽs móko varguõlį. — **P.**

10 Viẽšpaties báimė grynà,
tvẽria peř ámžius,
Viẽšpaties sprendìmai tikrì,
visì aliái víeno teisingi. — **P.**

12 Iř tařnas tavàsis jū̃ trókšta laikýtis;
kàs tìk geřbia juõs, tàs dìdį ãtpildą gáuna.
13 Bèt kàs gì sàvo pàstebi klaĩdą?
Tàd nupláuki kaltès màno slaptąsias! — **P.**

14 Tù sàvo tařną iř nuõ puikýbės apsáugok,
tegùl jì manę̃s nepavérgia.
Tadà bū̃siu grýnas,
švarùs — bè sunkiū̃jų kaltýbių. — **P.**

Antrasis skaitinys Jok 5, 1—6

Jūsų lobiai supuvę

Ìš šveñtojo apãštalo Jokū̃bo láiško.

Nàgi, dabař jūs, turtuõliai, veřkite iř raudókite dẽl jū̃sų láukiančių nẽgandų! Jū̃sų lõbiai supùvę, jū̃sų drabùžiai kandžiū̃ sukapóti. Jū̃sų áuksas iř sidãbras surūdìjo, iř jū̃ rū̃dys priẽš jùs liùdys iř ẽs jū̃sų kū̃nus kaĩp ugnìs. Jūs susikróvėte tuřtų pastarõsiomis dienomìs.

Štaĩ šaū̃kia jū̃sų laukùs nuvãliusių darbiniñkų ùžmokestis, kurį jūs nusùkote, pjovė̃jų áimanos prasìskverbė į kareivìjų Diẽvo ausìs. Jūs prabangiaĩ gyvẽnote žẽmė-

je, smaguriãvote iř nupenėjote sàvo šìrdis skerdìmo diẽnai. Jũs pàsmerkėte iř nužùdėte teĩsųjį: jìs jùms nesipríešina.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 17, 17b. a

P. Aleliùja. — Tàvo žõdis, Viẽšpatie, yrà tiesà.
Pašvéntink mùs tiesà. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 9, 38—43. 45. 47—48

Kas ne prieš mus, tas už mus!
Jėi tavoji ranka traukia tave nusidėti,— nusikirsk ją!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mõrkų.

Jõnas tãrė Jėzui: „Mókytojau, mẽs mãtėme víeną tókį, kurìs neváikščioja sù mumìs, bèt tàvo vardù išvarinėja dèmonus. Mẽs jám draũdėme, nès jìs nepanõro eĩti sù mumìs".

Jėzus atsãkė: „Nedraũskite jám! Nėrà tókio, kurìs màno vardù darýtų stebuklùs iř galėtų čià pàt blogaĩ apiẽ manė kalbėti. Kàs nè priẽš mùs, tàs ùž mùs!

Kàs duõs jùms atsigérti taũrę vandeñs dẽl tõ, kàd priklaũsote Mesìjui,— iš tiesų sakaũ jùms,— tàs nepraràs sàvo ùžmokesčio.

Kàs pastūmėtų į núodėmę víeną iš šìtų tìkinčių mažutẽlių, tám bũtų geriaũ, jéigu jám užkabìntų añt kãklo gìrnų ãkmenį iř įmèstų į jū́rą.

Jéi tavóji rankà tráukia tavė nusidėti,— nusikiřsk jã! Táu verčiaũ sužalótam įeĩti į gyvẽnimą, negù, tùrint abì rankàs, patèkti į prãgarą, į negẽstančią ùgnį. Iř jéi tavóji kója vẽda tavė į núodėmę,— nusikiřsk jã, nès táu geriaũ luošám įžeñgti į gyvẽnimą, negù, tùrint abì kójas,

bũti įmestám Į prãgarą. Õ jéi tavė gùndo nusidėti tavóji akìs,— išlùpk jã, nès verčiaũ táu vienãkiui įeĩti Į Diẽvo karalỹstę, negù, tùrint abì akìs, bũti įmestám Į prãgarą, kuř jũ kiřminas nemìršta iř ugnìs negę̃sta".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 2, 18—24

Vyras ir moteris taps viena būtybe

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Viẽšpats Diẽvas kalbėjo:

„Negeraĩ, kàd žmogùs yrà víenas. Padarýsiu àš jám pagálbą, kurì jĮ̃ atitìktų".

Padãręs iš žẽmių visùs laũko gývulius iř padángių paukščiùs, Viẽšpats Diẽvas àtvedė pàs žmõgų, kàd pamatýtų, kaĩp juõs tasaĩ pavadiñs. Màt, kaĩp žmogùs kiekvíeną gývą būtýbę pavadìno, tóks iř yrà jõs vařdas. Žmogùs pavadìno vardaĩs visùs gývulius, padángių paukščiùs iř visùs laũko žvėris. Tačiaũ atitiñkančios žmõgų pagálbos jisaĩ nesurãdo.

Tadà Viẽšpats Diẽvas užléido žmõgui miẽgo alpulį iř, kaĩ tàs užmìgo, išėmė víeną jõ šónkaulį, õ jõ viẽtą mėsomìs užpìldė. Ìš žmogaũs pàimtą šónkaulį Viẽšpats Diẽvas pérdirbo Į móterį iř àtvedė jã pàs žmõgų.

Žmogùs pasãkė: „Štaĩ pagaliaũ yrà káulai iš màno káulų iř kũnas ìš màno kũno. Jì žmonà vadiñsis, nès yrà paimtà ìš výro. Todẽl výras paliks tėvą mótiną iř šliẽsis priẽ sàvo žmonõs; juõdu tàps víenu kũnu".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 127, 1—2. 3. 4—5. 6 (P.: plg. 5)

P. Teláimina mùs Diẽvas vìsą mũsų gyvẽnimą.

1 Laimìngas esì, kàd Diẽvo bijaĩsi,
kàd laikaĩs jõ paródyto kẽlio!
2 Sàvo dárbo vaĩsiais maitìnsies,
bũsi laimìngas ir pértekęs vìsko. — **P.**

3 Tavóji žmonà — kaĩp vỹno mẽdis derlìngas —
apiẽ namų̃ žìdinį sùksis,
vaikaĩ — kaĩp jáunos alỹvų šakẽlės —
susẽs apliñk stãlą. — **P.**

4 Mataĩ, kóks laimìngas tàs výras,
kurìs Viẽšpaties bijo!
5 Teláimina Diẽvas tavè nuõ Siòno,
kàd vìsą gyvẽnimą tù Jerùzalę klẽstint regẽtum. — **P.**

6 Kàd regẽtum vaikùs ir vaikáičius.
Ramýbė teesiẽ Izraèliui! — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 2, 9—11

Šventintojas ir šventinamieji — visi kyla iš vieno

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Mẽs tìk rẽgime tą̃ „trumpám laĩkui mažèsnį, negù angelaĩ" — Jẽzų, ùž mirtiẽs kentẽjimus „apvainikúotą didýbe ir garbè". Reikẽjo, kàd Diẽvo malóne ùž visùs ir kiekvíeną jìs paragáutų mirtiẽs.

Tasaĩ, kuriám ir ìš kuriõ yrà visatà, norẽjo daugýbę sàvo vaikų̃ nuvèsti į̃ garbę. Todẽl priderẽjo, kàd kentẽjimais ištóbulintų jų̃ išgãnymo vadõvą. Jùk švéntintojas ir švéntinamieji — visì kỹla ìš víeno. Todẽl jìs nesigẽdija juõs vadìnti bróliais.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Jn 4, 12

P. Aleliùja. — Jéi mýlime vienì kitùs,
Diẽvas mumysė pasiliẽka,
ir jõ méilė mumysė
tobulà tam̃pa. — **P.** Aleliùja

Evangelija Mk 10, 2—12. (13—16)

Ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mõrkų.

Atẽjo fariziẽjų, kuriẽ, spęsdamì Jėzui pìnkles, kláusė jį̃, ar gãlima atléisti žmóną.

Jìs atsãkė jíems: „Õ kã jùms yrà įsãkęs Mõzė?"

Jiẽ tãrė: „Mõzė léido parašýti skyrýbų rãštą ir atléisti".

Tuomèt Jėzus prabìlo: „Dẽl jũsų širdiẽs kietùmo parãšė jùms Mõzė tókį núostatą. Õ nuõ sutvėrìmo pradžiõs ‚Diẽvas sukū̃rė juõs kaĩp výrą ir móterį. Štaĩ kodẽl výras palìks sàvo tėvą ir mótiną ir glaũsis priẽ žmonõs, ir dù tàps vienu kū̃nu'. Taĩgi jiẽ — jaũ nebė dù, õ víenas kū̃nas. Todẽl, kã Diẽvas sujùngė, žmogùs teneišskiria!"

Namiẽ mokiniaĩ vẽl kláusė Jėzų apiẽ tã dalýką. Jìs atsãkė: „Kàs atléidžia sàvo žmóną ir vẽda kìtą, tàs nusikalsta pìrmajai svetimãvimu. Ir jéi móteris paliẽka sàvo výrą ir išteka ùž kìto, jì svetimáuja".

Jám nẽšė vaikučiùs, kàd juõs palytėtų, bèt mokiniaĩ jíems draũdė. Taĩ pamãtęs, Jėzus užsirū̃stino ir tãrė jíems: „Léiskite mažutẽliams ateĩti pàs manė̀ ir netrukdýkite, nès tokių yrà Diẽvo karalỹstė. Ìš tiesų̃ sakaũ jùms: kàs neprìima Diẽvo karalỹstės kaĩp vaĩkas,— neįeĩs į̃ jã".

Ir̃ jìs láimino juõs, apkabìndamas ir̃ dẽdamas añt jų̃ rankàs.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XXVIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 7, 7—11

Išmin̂čiai neprilygsta nė didžiausi turtai

Ìš Išmintiẽs knỹgos.

Prašiaũ supratìmo — ir̃ bùvo mán dúotas;
šaukiaũs išmintiẽs — pàs manė jì atẽjo.
Bandžiaũ ją̃ palýgint sù skẽptrais ir̃ sóstais,
bèt jái neprilýgo nẽ tur̃tai didžiáusi.
Priẽš ją̃ nèt brangiáusias akmuõ tėrà niẽkis,
ir̃ áuksas — tìk smẽlis, sidãbras — tìk mólis.

Àš ją̃ pamylẽjau labiaũ ùž sveikãtą
ir̃ ìšvaizdą grãžią;
jinaĩ mán brangėsnė ùž šviẽsą skaisčiáusią,
nès jõs spindesỹs neužgę̃sta peř ámžius.
Sù jà mán atẽjo visókios gėrýbės:
didžiáusios vertýbės jõs rañkose bùvo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 89, 12—13. 14—15. 16—17 (P.: 14)

P. Viẽšpatie, mùs atgaivìnki sàvo malóne,
ir̃ džiū̃gausim, kõl gyvúosim.

12 Išmókyki mùs suskaičiúot, kíek dienų̃ mū̃sų ámžiuj,
kàd mū̃sų širdìs išmintìnga palìktų.
13 Viẽšpatie, grį̃žki! — Ar̃ dár ilgaĩ delsi?
Bū̃ki sàvo tarnáms gailestìngas. — **P.**

14 Mùs atgaivìnki sàvo malóne,
iř šůkausim, džiůgausim
peř dienų dienàs, kõl gyvúosim.
15 Palìnksminki mùs ùž vařgo dienàs, mùms tàvo lémtas,
ùž tuõs metùs, kuř tíek mãtėm neláimių. — **P.**

16 Laĩ pàtiria tàvo tarnaĩ tavųjų darbų didingùmą,
tãvąją gařbę — jų sůnūs.
17 Bůk, Viẽšpatie Diẽve, mùms gẽras,
padarýk můsų rañkų dárbus sėkmìngus,
můsų rañkų dárbus paláimink! — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 4, 12—13

Dievo žodis teisia širdies sumanymus bei mintis

Ìš láiško Žỹdams.

Diẽvo žõdis yrà gývas, veiksmìngas, aštrėsnis ùž bėt kókį dviašmẽnį kalavìją. Jìs prasiskveřbia ikì síelos iř dvãsios atšakõs, ikì sąnarių iř káulų smegenų, iř teĩsia širdiẽs sumãnymus beĩ mintìs. Jám nėrà jokių paslėptų padarų, bėt vìsa yrà grýna iř atìdengta akìms tõ, kuriám turėsime dúoti apýskaitą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 5, 3

P. Aleliùja. — Paláiminti dvasìngieji vargdiẽniai:
jų yrà dangaũs karalỹstė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 10, 17—27. (28—30)

Parduok visa, ką turi, ir sek paskui mane

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mõrkų.

Jėzui besiruõšiant iškeliáuti, víenas žmogùs pribėgęs púolė priẽš jį añt kẽlių iř kláusė: „Geràsis Mókytojau, ką turiù darýti, kàd laimėčiau ámžinąjį gyvẽnimą?"

Jėzus tãrė: „Kám vadinì manė gerù? Niẽkas nėrà gẽras, tìk víenas Diẽvas. Žinaĩ įsãkymus: ‚Nežudýk, nesvetimáuk, nevõk, neteisingai neliùdyk, neapgaudinėk, geřbk sàvo tėvą iř mótiną' ".

Tàs atsãkė" „Mókytojau, àš vìso tõ laikaũsi nuõ pàt jaunỹstės".

Jėzus meĩliai pàžvelgė į jį iř pasãkė: „Víeno dalỹko táu trũksta: eĩk pardúok vìsa, ką turì, iř išdalýk vařgšams; taĩp įsigýsi lõbį dangujė. Tadà ateĩk iř sėk pãskui manė". Põ šìtų žõdžių tasaĩ apniùko iř nusiminęs pasitráukė, nès turėjo daũg tuřto.

Jėzus apsidaĩrė iř prabìlo į mókinius: „Kaĩp sunkù turtìngiems įeĩti į Diẽvo karalỹstę!" Mokiniaĩ bùvo priblokštì jõ žõdžių. Tadà Jėzus vẽl jíems tãrė: „Vaikẽliai, kaĩp sunkù patèkti į Diẽvo karalỹstę! Lengviaũ kupranugãriui išlįsti prõ ãdatos aũsį, negù turtuõliui įeĩti į Diẽvo karalỹstę".

Mokiniaĩ dár labiaũ nustẽbo iř kalbėjosi: „Kàs tadà galẽs išsigélbėti?"

Jėzus pàžvelgė į juõs iř tãrė: „Taĩ neįmãnoma žmonėms, bèt nė Diẽvui: Diẽvui vìskas įmãnoma".

Tadà Pẽtras ẽmė jám sakýti: „Štaĩ mẽs vìską palìkome iř sẽkėme pãskui tavė".

Jėzus tãrė: „Ìš tiesų sakaũ jùms: nėrà nẽ víeno, kurìs dẽl manęs iř dẽl Evangėlijos palìktų namùs, ař brólius, ař sẽseris, ař mótiną, ař tėvą, ař vaikùs, ař laukùs iř kurìs jaũ dabař, šiuõ metù, negáutų šimteriópai namų̃, brólių, seserų̃, mótinų, vaikų̃ iř laukų̃ (kartù sù pérsekiojimais) iř ateĩsiančiu laikù — ámžinojo gyvẽnimo".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXIX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 53, 10—11

Jis savo gyvybę aukojo už nuodėmes

Iš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats jaũtė palankùmą savám sumuštájam, pagýdė tą, kurìs sàvo gyvýbę aukójo ùž núodėmes. Užtàt jìs matỹs palikuoniũ, gyveñs ìlgą laĩką. Peř jį bùs pasíekta, kàs Viẽšpačiui patiñka. Põ síelos vargũ jìs regẽs šviẽsą iř turẽs gausìngą pažinìmą. Būdamas teisùs, màno tař-nas daũgelį nutėisins iř sáu užsikraũs jų̃ kaĩltę.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 32, 4—5. 18—19. 20 ir 22 (P.: 22)

P. Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp taviñ tìkim.

4 Viẽšpaties žõdis teisìngas,
tìkras jõ dárbas kiekvienas.
5 Brangì jám tėisė iř teisingùmas,
õ jõ malónių pilnà yrà žẽmė. — **P.**

18 Viẽšpaties ākys žvelgia į̃ tuõs, kuř jõ bìjo,
kuriẽ tìkis jõjo malónės.
19 Jìs jų̃ gyvýbę nuõ mirtiẽs sáugo
iř bãdo metù pamaitìna. — **P.**

20 Mẽs jõ didžiaĩ išsiilgę,
jìs mũsų rėmėjas iř skỹdas.
22 Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp taviñ tìkim. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 4. 14—16

Su pilnu pasitikėjimu artinkimės prie malonių sosto

Ìš láiško Žỹdams.

Mẽs tùrime dìdį vyriáusiąjį kùnigą, praẽjusį prõ dangùs Diẽvo Sū́nų Jėzų, taĩgi tvirtaĩ laikýkimės tikė̃jimo. Mẽs gì tùrime nè tókį vyriáusiąjį kùnigą, kurìs nègalė̃tų atjaũsti mū́sų silpnýbių, bèt, kaĩp ir mẽs, visaĩp bandýtą, tačiaũ nenusidė̃jusį. Todė̃l sù pìlnu pasitikė̃jimu arẽtinkimės priẽ malónės sósto, kàd pasíektume gailestingùmą ir ràstume malónę patìrti pagálbą dė̃ramu laikù.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mk 10, 45

P. Aleliùja. — Žmogaũs Sūnùs atẽjo, kàd pàts tarnáutų ir sàvo gyvýbės káina daugýbę išpirktų. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Mk 10, (35—41). 42—45

Žmogaus Sūnus atėjo, kad savo gyvybės kaina daugybę išpirktų

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Mõrkų.

Priẽ Jėzaus prieĩna Zebediẽjaus sū́nūs Jokū̃bas ir Jõnas ir kreĩpiasi: „Mókytojau, mẽs nórime, kàd padarýtum, kõ prašýsime".

Jìs atsãkė: „Õ kõ nórite, kàd jùms padarýčiau?"

Jiẽ tãrė: „Dúok mùms sė̃dėti vienám tàvo šlovė̃s dešinė̃jė, kitám — kairė̃jė!"

Jėzus atsãkė: „Pãtys nežìnote, kõ prãšote. Ar̃ gãlite gérti taũrę, kurią àš gérsiu, ir̃ bū́ti pakrikštyti krikštù, kuriuõ àš bū́siu krìkštijamas?"

Jiẽ sãko: „Gãlime".

Bèt Jėzus jíems pasãkė: „Bejė, taũrę, kurią àš gérsiu, jũs gérsite, ir krikštù, kuriuõ àš bũsiu pakrìkštytas, jũs taĩpgi bũsite pakrìkštyti. Tačiaũ nė màno reĩkalas dúoti viẽtą sàvo dešinėjė ar̃ kairėjė — taĩ bùs tíems, kuríems paskìrta".

Taĩ išgirdę, dešimtis supỹko añt Jokũbo ir̃ Jõno.

Pasišaũkęs mókinius, Jėzus prabìlo:

„Jũs žìnote, kàd tiẽ, kuriẽ laĩkomi tautų valdõvais, éngia jàs, ir̃ jų didžiũnai ródo jóms sàvo gãlią. Nė taĩp bùs sù jumìs! Kàs ìš jũsų įsigeĩs bũti didžiáusias, bùs jũsų taĩnas, ir̃ kàs panorẽs taĩp jũsų bũti pìrmas, bùs visų vérgas. Jùk ir̃ Žmogaũs Sūnùs atẽjo, nė kàd jám bũtų tarnáujama, bèt kàd pàts tarnáutų ir̃ sàvo gyvýbės káina daugýbę išpirktų".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 31, 7—9

Akluosius ir raišus aš guosdamas parlydėsiu

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

Štaĩ kã sãko Viẽšpats:

„Džiaugsmìngai svéikinkite Jokũbą, valiúokite pìrmajai taũtai! Skélbkite, giedókite, sakýkite: ‚Viẽšpats išgélbėjo sãvąją taũtą, Izraėlio išlikusius žmónes!'

Štaĩ juõs parvėsiu ìš šiáurės šaliẽs, suriñksiu ìš žẽmės galų. Tar̃p jų bùs aklų ir̃ raišų, nėščių ir̃ gimdỹvių. Didžiùlis bũrỹs sugrį̃š jų čionaĩ.

Jiẽ eĩs verkdamì, ir̃ àš gúosdamas juõs parlydėsiu. Juõs vėsiu priẽ tėkančių ùpių, lýgiu keliù, kuriuõ eidamì neturẽs klupinėti. Àš tėvu tapaũ Izraėliui, Efraimas — màno pirmãgimis".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 125, 1—2ab. 2cd—3. 4—5. 6 (P.: 3)

P. Tikraĩ mùms Viẽšpats stebùklą padãrė,
mùs aptvìndė linksmýbe.

1 Kaĩ ìš neláisvės Viẽšpats mùs vẽdė,
atródė mùms sãpnas.
2 Netvėrė džiaugsmù mū́sų lū́pos,
liežùviai — linksmýbe. — **P.**

Tadà pagónys kalbėjo:
„Jíems Viẽšpats stebùklą padãrė!"
3 Tikraĩ mùms Viẽšpats stebùklą padãrė,
mùs aptvìndė linksmýbe. — **P.**

4 Kreĩpk, Viẽšpatie, mū́sų likìmą
tarýtum Pietuõs patvìnusį sraũtą.
5 Sù ãšara bėriamas grū́das,
bèt džiaũgsmas pjū̃čiai atẽjus. — **P.**

6 Žmogùs eĩna ir veřkia,
į̃ diřvą nèšdamas sėklą.
Bèt grį̃žta ir eĩdamas džiaũgias,
derlìngu nẽšinas pėdu. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 5, 1—6

Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko būdu

Ìš láiško Žỹdams.

Kiekvienas vyriáusiasis kùnigas ìmamas iš žmonių̃ tárpo ir skìriamas atstováuti žmonėms pàs Diẽvą, kàd atnašáutų dóvanas ir aukàs ùž núodėmes. Jìs sùgeba atjaũsti nežìnančius ir klýstančius, nès ir pàts yrà àpgaubtas silpnùmo ir dė̃l jõ tùri atnašáuti aukàs, kaĩp ùž tautõs núodėmės, taĩp ir ùž sàvo. Ir niẽkas pàts nepasìima tõs garbė̃s, õ vien tik tàs, kurìs Diẽvo šaũkiamas, kaĩp Aarõnas.

Taĩp pàt iř Krìstus nè pàts sáu sùteikė garbę tàpti vyriáusiuoju kùnigu, bèt tàs, kurìs jám pasãkė: „Màno Sūnùs tù esì, šiañdien tavè pagimdžiaũ". Kitojė viẽtoje sãko: „Tù esì kùnigas peř ámžius Melchizedèko būdù".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Tim 1, 10b

P. Aleliùja. — Mūsų Išganýtojas Jėzus Krìstus
sunaikìno miřtį
iř nùšvietė gyvẽnimą sàvo Evangèlija. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 10, 46—52

Padaryk, kad praregėčiau!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Iškeliáujant Jėzui sù mokiniaĩs iř gausìnga minià iš Jèricho, aklàsis eĩgeta Bartimiẽjus (Timiẽjaus sūnùs), sėdėjo priẽ kẽlio. Išgiřdęs, jóg čià Jėzus iš Nazarèto, jìs pradėjo garsiaĩ šaũkti: „Jėzau, Dóvydo Sūnaũ, pasigailėk manęs!" Daũgelis jį draũdė, kàd nutìltų, bèt jìs dár garsiaũ šaũkė: „Dóvydo Sūnaũ, pasigailėk manęs!"

Jėzus sustójo iř tãrė: „Pašaũkite jį". Žmónės pàšaukė nẽregį, sakýdami: „Nenusimiñk! Kélkis, jìs tavè šaũkia". Tasaĩ, nusimẽtęs apsiaũstą, pašóko iř pribėgo priẽ Jėzaus. Jėzus prabìlo į jį: „Kõ nóri, kàd táu padarýčiau?"

Neregỹs atsãkė: „Rabùni, kàd praregėčiau!"

Tuomèt Jėzus jám tãrė: „Eĩk, tàvo tikėjimas išgélbėjo tavè". Jìs tuõj pàt praregėjo iř nùsekė pãskui Jėzų keliù.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 6, 2—6

Klausyk, Izraeli: mylėk Viešpatį visa širdimi

Iš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Mõzė kalbėjo į taũtą:

„Bijók, Izraèli, Viẽšpaties, sàvo Diẽvo: laikýkis visų jõ įstãtymų ir įsãkymų, kuriuõs àš táu skélbiu; laikýkis patsaĩ, tesilaĩko ir tàvo vaikaĩ beĩ vaikáičiai,— peř visàs sàvo gyvẽnimo dienàs, kàd tàvo gyvẽnimas ìlgas bũtų.

Todẽl, Izraèli, klausýkis, dėmėkis ir výkdyk, kàd táu geraĩ klótųsi ir tàptumėte taĩp bè gãlo skaitìngi, kaĩp Viẽšpats, tàvo tėvų Diẽvas, yrà táu žadėjęs — šalyjė, kuř pienas ir medùs plũsta upẽliais.

Klausýk, Izraèli! Mũsų Diẽvas Jãhvė yrà vieniñtelis Viẽšpats. Mylėk tàd Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, visà širdimì, visà síela, visomìs jėgomìs. Šiẽ žõdžiai, kuriuõs àš táu šiañdien sakaũ, giliaĩ táu širdiñ teįsmiñga".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 17, 2—3a. 3bc—4. 47 ir 51ab (P.: 2)

P. Mylėsiu tavė, Viẽšpatie, màno stiprýbe!

2 Mylėsiu tavė, Viẽšpatie, màno stiprýbe!
3 Viẽšpatie, príebėga màno, tvirtóve,
vadúotojau màno! — **P.**

Diẽve, príeglobsti màno, taviḿ àš viliúosi.
Tù màno skỹdas, išgãnymo raḿstis, màno globėjas.
4 Šlovìngojo Viẽšpaties šaũksiuos
ir išvadúotas bũsiu iš príešų. — **P.**

47 Laĩ Viẽšpats gyvúoja — garbẽ màno raḿsčiui!
Šlóvinkim Diẽvą, vadúotoją màno!
51 Dúodi sàvo pastatýtam valdõvui didìngai laimėti.
Tù malonìngas savám pateptìniui. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 7, 23—28

Kadangi Jėzus išlieka per amžius,
jis turi neatšaukiamą kunigystę

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Ankstyvèsniojo įstãtymo kunigaĩs tàpdavo daũgelis, nès mirtìs jíems sukliudýdavo ilgiaũ pasilìkti. Õ kadángi šìtas išliẽka peř ámžius, jìs tùri neatšaũkiamą kunigỹstę. Todẽl jìs peř ámžius gãli išgélbėti tuõs, kuriẽ peř jį̃ eĩna priẽ Diẽvo. Jìs amžinaĩ gývas, kàd juõs užtařtų.

Mùms ir̃ prideřėjo turėti tókį vyriáusiąjį kùnigą: šveñtą, nekaĺtą, týrą, vìsiškai skirtìngą nuõ nusidėjėlių ir̃ išáukštintą viř̃š dangaũs. Jám nereĩkia, kaĩp kitíems vyriáusiesiems kunigáms, kasdiẽn atnašáuti aukàs pirmiáusia ùž sàvo núodėmes, paskuĩ ùž tautõs, nès jìs taĩ atlìko víeną kařtą visíems laikáms, paaukódamas pàts savė.

Įstãtymas skìrdavo vyriáusiaisiais kunigaĩs žmónes sù silpnýbėmis, õ príesaika, duotà põ įstãtymo, pàšaukė ámžiams tóbulą Sū́nų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 23

P. Aleliùja. — Jéi kàs manė mýli, laikỹsis màno žõdžio,—
sãko Viẽšpats, —
ir̃ màno Tėvas jį̃ mylẽs;
mẽs pàs jį̃ ateĩsime ir̃ apsigyvénsime. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 12, 28b—34

Du didieji įsakymai

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mõrkų.

Víenas iš Rãšto áiškintojų priẽjo priẽ Jėzaus ir̃ pakláusė: „Kóks yrà visų̃ pirmàsis įsãkymas?"

Jėzus jám atsãkė: „Pirmàsis yrà šìs: ‚Klausýk, Izraèli, — Viẽšpats, mũsų Diẽvas, yrà vieniñtelis Viẽšpats; tàd mylėk sàvo Viẽšpatį Diẽvą visà širdimì, visà síela, visu protù ir̃ visomìs jėgomìs'. Antràsis: ‚Mylėk sàvo ar̃timą, kaĩp savè pãtį'. Nėrà įsãkymo, didèsnio ùž šiuõdu".

Tuomèt Rãšto áiškintojas jám atsãkė: „Geraĩ, Mókytojau, tù teisýbę pasakeĩ: ‚Diẽvas yrà vieniñtelis ir̃ nėrà kìto šalià jõ; õ mylėti jį̃ visà širdimì, visù protù ir̃ visomìs jėgomìs beĩ mylėti ar̃timą, kaĩp savè pãtį' svarbiaũ ùž visàs dėginamąsias ãtnašas ir̃ kitókias aukàs".

Matýdamas, kaĩp išmintìngai jìs atsãkė, Jėzus jám tãrė: „Tù netolì nuõ Diẽvo karalỹstės!" Ir̃ niẽkas daugiaũ nebedrį̃so jõ klausinėti.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 17, 10—16

Miltų puodynė neišseko, aliejaus ąsotis neištuštėjo

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Elìjas susiruošė ir̃ iškeliãvo į̃ Sarèptą. Atẽjęs priẽ miẽsto var̃tų, sutiko reñkančią málkas nãšlę. Jã jìs paprãšė: „Atnèšk mán indè trupùtį vandeñs atsigérti". Jái eĩnant atnèšti, jìs šũktelėjo jái iš paskõs: „Atnèšk mán taipõgi ir̃ kąsnį dúonos!"

Tačiaũ tà atsìliepė: „Kaĩp gývas yrà Viẽšpats, tàvo Diẽvas, àš niẽko daugiaũ neturiù, tìk sáują mìltų puodỹnėje ir̃ trupùtį aliẽjaus ąsõtyje. Čià àš pasìrenku kẽletą medgaliũ, paskuĩ eĩsiu namõ paruõšti šiõ tõ sáu pãčiai ir̃ sũnui. Dár šìto mùdu paválgysime, õ paskuĩ turẽsime miñti".

Elìjas jái tãrė: „Nesirũpink! Eĩk namõ ir̃ darýk, kaĩp sakeĩ. Tìk pirmà pagamìnk nedìdelį paplótį ir̃ išnèšk jį̃ mán! Paskuĩ tù galẽsi paruõšti šiõ tõ sáu pãčiai ir̃ sũnui; nès štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats, Izraèlio Diẽvas: ‚Mìltų puodỹnė neištuštẽs, ir̃ aliẽjaus ąsõtis neišsèks ikì tõs dienõs, kadà Viẽšpats vẽl atsiųs lietų añt žẽmės paviršiaus' ".

Jinaĩ nuẽjo ir̃ padãrė taĩp, kaĩp bùvo pasãkęs Elìjas. Ir̃ daũgel dienų̃ jì sù juõ ir̃ sūnumì turẽjo kõ válgyti. Mìltų puodỹnė neištuštẽjo, ir̃ aliẽjaus ąsõtis neišsẽko, kaĩp Viẽšpats bùvo žadẽjęs peñ Elìją.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 145, 7. 8—9a. 9bc—10 (P.: 1)

P. Màno síela, Viẽšpatį gárbink.
Arba: Aleliùja.

7 Ámžiais jìs laĩkos teisýbės,
gìna reikmės nekaltų̃ prispaustų̃jų,
alkaníems parũpina dúonos.
Kãlinius iš pánčių Viẽšpats vadúoja. — **P.**

8 Aklíesiems šviẽsą Viẽšpats grąžìna,
klumpantiems pàdeda Viẽšpats vẽl atsistóti,
mýli Viẽšpats žmónes teisìngus.
9 Viẽšpats sérgi svetimšãlio žiñgsnį. — **P.**

Našláitį, nãšlę globója,
õ nedoríesiems ùžkerta kẽlią.
10 Viẽšpats yrà ámžių Valdõvas, —
jìs tàvo Diẽvas, Siòne!
Jìs kartų̃ kartóms viešpatáuja. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 9, 24—28

Kristus vieną kartą yra paaukotas,
kad atsilygintų už visų nuodėmes

Iš láiško Žỹdams.

Krìstus įžengė nè į rañkų dárbo šventỹklą — tikrõsios ãtvaizdą, bèt į pãtį dañgų, kàd nuõ dabaĩ mùs užtaĩtų, stovėdamas priẽš Diẽvo véidą. Iĩ įžengė nè tám, kàd pakartótinai atnašáutų savè, kaĩp dãro vyriáusiasis kùnigas, kurìs kasmẽt įeĩna į šventóvę sù svẽtimu kraujù,— tuomèt Krìstui bũtų reikėję daũgelį kaĩtų kentẽti nuõ pasáulio sutvėrìmo. Bèt dabaĩ jis víeną kaĩtą visíems laikáms pasiródė ámžių pabaigojè, kàd sàvo aukà sunaikìntų núodėmę.

Iĩ kaĩp žmonėms skìrta víeną kaĩtą miĩrti iĩ stóti į teĩsmą, taĩp iĩ Krìstus, víeną kaĩtą paaukótas, kàd atsilýgintų ùž visũ núodėmes, añtrą kaĩtą pasiródys nè dẽl núodėmių, bèt jõ láukiančiųjų išgãnymui.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 5, 3

P. Aleliùja. — Paláiminti dvasìngieji vargdiẽniai:
jũ yrà dangaũs karalỹstė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 12, (38—40). 41—44

Ši vargšė našlė įmetė daugiausia iš visų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Mõrkų.

Mókydamas Jėzus kalbėjo mìniai:

„Sáugokitės Rãšto áiškintojų, kuriẽ mėgsta váikščioti sù ilgaĩs drabùžiais, bũti svéikinami aikštėsè, užimti pir-

mąsiás kėdės sigagògose iř pirmąsias vietàs váišėse. Jiẽ surỹja našlių namùs, dangstýdamiesi ìlga maldà. Jų láukia ìtin gríežtas teĩsmas".

Atsisėdęs tiẽs aukų skrynià, Jėzus stebėjo, kaĩp žmónės mẽtė į skrỹnią smùlkius pìnigus. Daũgelis turtìngųjų aukójo gaũsiai. Atẽjo vienà suvařgusi našlẽ iř įmetė dù pinigėliùs, taĩ yrà skatiką.

Pasišaũkęs sàvo mókinius, Jėzus pasãkė jíems: „Ìš tiesų sakaũ jùms: ši vařgšė našlẽ įmetė daugiáusia iš visų, kuriẽ dėjo į atnašų skrỹnią. Visì aukójo iš tõ, kàs jíems atliẽka, õ ji iš sàvo netuřto įmetė vìsa, ką turėjo, visùs sàvo ìšteklius".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Dan 12, 1—3

Tavoji tauta tuo laiku bus išgelbėta

Ìš prãnašo Daniẽliaus knỹgos.

Pakiĺs tuõ laikù didỹsis angelų kunigáikštis Mýkolas, kurìs stója ùž tavõsios tautõs sũnus. Tuomèt ateĩs nẽgandos laĩkas, kókio dár nebùvo nuõ tautų atsiradìmo ikì tõ laĩko. Bèt tavóji tautà bùs išgélbėta — kiekvíenas, kurìs įrašýtas knỹgoje.

Daũg kàs ìš miẽgančių dùlkių šalyjė nubùs: vienì — amžinájam gyvẽnimui, kitì — nešlóvei, ámžinai gėdai.

Protìngieji spindės kaĩp dangaũs skaidrỹnė, iř daũgelį išmókiusieji teisýbės — tařsi žvaĩgždės visadà, peř ámžius.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 15, 5 ir 8. 9—10. 11 (P.: 1)

P. Globók manė̃, Diẽve: priẽ tavę̃s àš glaudžiúosi.

5 Viẽšpatie, màno, paveldė̃tas tuřte, taũre màno láimės,
tàvo rañkoje màno likìmas.
8 Akysė̀ nuolatõs Viẽšpats mán stóvi,
jìs màno dẽšinę rẽmia, àš nedrebė̃siu. — **P.**

9 Mán džiaũgias širdìs, krýkštauja síela,
iř màno kū́nas ramiaĩ sáu ilsẽsis.
10 Jùk manę̃s nepalìksi numìrėlių bū́ste,
tù mán, sàvo draũgui, neléisi trūnýti. — **P.**

11 Mán ródysi kẽlią, kurìs į̃ gyvẽnimą vẽda,
pilnà mán bùs láimė priẽš tàvo véidą,
tàvo dešinẽj bùs peř ámžius linksmýbės. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 10, 11—14. 18

Vienintele atnaša jis amžiams padarė tobulus šventinamuosius

Ìš láiško Žỹdams.

Kiekvíenas kùnigas dienà iš dienõs stója tarnáuti iř daũg kařtų atnašáuja tàs pačiàs aukàs, kuriõs niekuomèt negãli panaikìnti núodėmių. Õ šìtas, paaukójęs vieniñtelę aũką ùž núodėmes, ámžiams atsisė̃do Diẽvo dešinė̀jė, láukdamas, „kõl jõ príešai bùs patiestì tařsi pakójis põ jõ kójų".

Vieniñtele ãtnaša jìs ámžiams padãrė tóbulus švéntinamuosius. Õ kuř núodėmės atléistos, teñ nebereĩkia aukõs ùž núodėmes.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 21, 36

P. Aleliùja. — Visą laĩką budėkite iř melskitės,
kàd sugebėtumėte kaĩp reĩkia stóti
Žmogaũs Sūnaũs akìvaizdoje. —
P. Aleliùja.

Evangelija Mk 13, 24—32

Surinks jo išrinktuosius iš visų keturių šalių

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Mõrkų.

Jėzus áiškino sàvo mokiniáms:

„Tomìs dienomìs, põ dìdžio suspaudìmo, sáulė užtemš, mėnùlis nebeduõs šviesõs, žvaĩgždės krìs nuõ dangaũs, ir dangaũs galýbės bùs sùkrėstos.

Tadà žmónės pamatỹs Žmogaũs Sūnų, ateĩnantį debesysė sù didžià galià ir šlóve. Jìs pasiųs ángelus, ir tiė suriñks jõ išrinktúosius ìš visų keturių šalių, nuõ žẽmės pakraščių ikì dangaũs tolýbių.

Ìš figos mẽdžio mókykitės palýginimo: kaĩ jõ šakà suminkštėja ir ìma skleĩsti lapùs, jũs suprañtate artì ẽsant vãsarą. Taipõgi, pamãtę vìsa taĩ dẽdantis, supràskite, jóg Žmogaũs Sūnùs visái artì, priẽ sleñksčio.

Ìš tiesų sakaũ jùms: dár nepasibaĩgs ši kartà, ir vìsa taĩ išsipìldys. Dangùs ir žẽmė praeĩs, õ màno žõdžiai nepraeĩs. Tõs dienõs ar tõs valandõs niẽkas nežìno, neĩ angelaĩ dangujė, neĩ Sūnùs, víen Tėvas".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXIV eilinis sekmadienis

KRISTUS, VISATOS VALDOVAS

Kristus Karalius

Pirmasis skaitinys Dan 7, 12—14

Jo viešpatavimas — amžinas

Ìš prãnašo Daniẽliaus knỹgos.

Peř naktìnį regėjimą mačiaũ, kaĩp sù dangaũs debesimìs atsliñko tarýtum žmogaũs sūnùs. Jìs pasiekė senývąjį výrą iř bùvo nùvestas į jõ akìvaizdą. Jám bùvo suteiktà valdžià, garbẽ iř karalỹstė. Vìsos taũtos, geñtys iř kalbos turẽs jám tarnáuti. Jõ viešpatãvimas — ámžinas, nesibaĩgiantis viešpatãvimas. Jõ karalỹstė niẽkad nežlùgs!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 92, lab. 1c—2. 5 (P.: 1a)

P. Viẽšpats — Valdõvas, apsisiaũtęs didýbe.

1 Viẽšpats — Valdõvas, apsisiaũtęs didýbe.
Apsisiaũtęs Viẽšpats didýbe, galià susijúosęs! — **P.**

Jìs sàvo jėgà žẽmę padãrė tvìrtą,
kàd niẽkas jaũ jõs nepakrùtins.
2 Stiprùs tàvo sóstas nuõ ámžių,
tù ámžių ámžiais gyvúoji. — **P.**

5 Tikraĩ tikėti vertì tàvo žõdžiai,
šventà tùri bũti kiekvienám, Viẽšpatie, tàvo buveĩnė
peř visùs ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 1, 5—8

Žemės karalių valdovas...
padarė iš mūsų karalįją bei kunigus Dievui

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Jėzus Krìstus yrà ištikimàsis liùdytojas, pirmutìnis prisikėlusis iš numìrusių, žėmės karãlių valdõvas. Jìs mùs mýli ir̃ nuplóvė sàvo kraujù mũsų núodėmes, ir̃ padãrė iš mũsų karalìją beĩ kùnigus sàvo Diẽvui ir̃ Tėvui — jám šlovė ir̃ galýbė peř ámžių ámžius! Ãmen.

Štaĩ jìs ateĩna sù debesimìs, ir̃ išvỹs jį̃ kiekvienà akìs, nèt ir̃ tiẽ, kuriẽ jį̃ pérdūrė; ir̃ dėl jõ raudõs vìsos žėmės gìminės. Taĩp, ãmen!

„Àš esù Álfa ir̃ Omegà“,— sãko Viẽšpats Diẽvas, kurìs yrà, kurìs bùvo ir̃ kurìs ateĩs, Visagãlis.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mk 11, 10

P. Aleliùja. — Šlovė̃ tám, kurìs ateĩna Viẽšpaties vardù!
Šlovė̃ besiařtinančiai
mũsų tėvo Dóvydo karalỹstei! —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 18, 33b—37

Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Pilõtas kláusė Jėzų: „Ař tù esì žỹdų karãlius?“

Jėzus atsãkė: „Ař nuõ savę̃s šìto kláusi, ař kitì apiẽ manė̀ táu pasãkė?“

Pilõtas tãrė: „Ař àš žỹdas? Tavójі tautà ir̃ aukštíeji kunigaĩ mán tavė̀ įskùndė. Sakýk, ką̃ esì padãręs?“

Jėzus atsãkė: „Màno karalỹstė nė ìš šiõ pasáulio. Jéi màno karalỹstė bũtų ìš šiõ pasáulio, màno tarnaĩ jùk kovótų, kàd nebũčiau atidúotas žỹdams. Bètgi màno karalỹstė nė ìš čià".

Tuomèt Pilõtas jį̃ pakláusė: „Vadìnasi, tù esì karãlius?"

Jėzus atsãkė: „Taĩp yrà, kaĩp sakaĩ: àš esù karãlius. Àš tám esù gìmęs ir̃ atẽjęs į̃ pasáulį, kàd liùdyčiau tiẽsą. Kàs tìk brangìna tiẽsą, klaũso màno balsõ".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

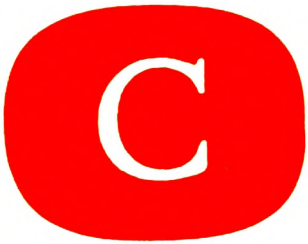
C

I ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 33, 14—16

Aš padarysiu, kad Dovydas išleistų teisybės atžalą

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

„Ateĩs štaĩ diẽnos,— taĩ Viẽšpaties žõdis,— kuomèt ištesésiu išgãnymo žõdį, kurĮ̃ àš daviaũ Izraèlio namáms ir Jùdo namáms.

Tomìs dienomìs, atẽjus tám laĩkui, àš padarýsiu, kàd Dóvydas išléistų teisýbės ãtžalą. Jìs výkdys šalyjè teisýbę ir téisę. Tomìs dienomìs bùs išgélbėtas Jùdas, ir saũgiai galẽs sáu gyvènti Jerùzalė. Jinaĩ bùs vadìnama tókiu vardù: ‚Viẽšpats — mũsų teisýbė' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 24, 4bc—5ab. 8—9. 10 ir 14 (P.: 1b)

P. Màno širdìs Į̃ tavè, Viẽšpatie, kỹla:
išmókyk manè takaĩs tàvo eĩti.

4 Paródyk mán, Viẽšpatie, sãvąjį kẽlią,
išmókyk manè takaĩs tàvo eĩti.
5 Vèsk manè sàvo tiesà, tù manè lãvink, —
jùk tù esì màno Gélbėtojas ir Diẽvas. — **P.**

8 Tiesùs, malonùs yrà Viẽšpats,
tõ dẽlei klýstantiems kẽlią paródys
9 Kukliũjų mintìs kreĩps Į̃ tiẽsą,
sàvo keliù mókys eĩt nuolankiúosius. — **P.**

10 Eĩgiasi Viẽšpats teisìngai ir gailestìngai
sù taĩs, kàs jõ Sándoros ir įsãkymų laĩkos.
14 Viẽšpats sàvo gerbėjams — kaĩp draũgas,
sàvo mintìs ir Sándorą sàvo jíems ródys. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tes 3, 12 — 4, 2

Viešpats tesutvirtina jūsų širdis, kai vėl ateis Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Viẽšpats tepratuřtina jùs iř tepripìldo méile vienì kitíems iř visíems, kaĩp iř mẽs jùs mýlime, kàd jűsų šìrdys bűtų tvìrtos iř nepeĩktino šventùmo műsų Diẽvo iř Tẽvo akysė, kaĩ vẽl ateĩs műsų Viẽšpats Jėzus sù visaĩs sàvo šventaĩsiais.

Pagaliaũ, bróliai, prãšome iř rãginame jùs Viẽšpatyje Jėzuje: jéigu išmókote ìš műsų, kaĩp privãlote elgtis iř patìkti Diẽvui,— õ jũs taĩp iř elgiatės,— taĩ darýkite vìs daugiaũ pažangõs! Jùk jũs žìnote, kokiũ nuródymų ẽsame jùms dãvę Viẽšpaties Jėzaus vardù.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Ps 84, 8

P. Aleliùja. — Paródyk, mùms, Viẽšpatie, sàvo gerùmą,
suteĩk išganìngą pagálbą, —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 21, 25—28. 34—36

Jūsų išvadavimas arti

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms:

„Bùs ženklũ sáulėje, mėnùlyje iř žvaigždėsė, õ žẽmėje taũtos blaškỹsis, gąsdinamos baisaũs audrìngos jűros šniokštìmo. Žmónės eĩs ìš prõto, bijódami iř laukdamì tõ, kàs dár turẽs ištìkti pasáulį, nės dangaũs galýbės

bùs sùkrėstos. Tuomèt žmónės išvỹs Žmogaũs Sūnų, ateĩnantį debesyjè sù didžià galýbe ir garbė.

Tíems reiškiniáms prasidėjus, atsitiẽskite ir pakélkite gálvas, nès jūsų išvadãvimas artì.

Sáugokitės, kàd jūsų širdìs nebūtų apsuñkusi nuõ gardžių valgių, svaigalų ir kasdiẽnių rūpesčių, kàd tóji dienà neužklùptų jūsų netikėtai. Ìt žabángai jì užgriùs visùs žẽmės gyvéntojus. Todẽl vìsą laĩką budėkite ir meĺskitės, kàd sugebėtumėte išvéngti visų būsimųjų neláimių ir kaĩp reĩkia stóti Žmogaũs Sūnaũs akìvaizdoje".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Bar 5, 1—9

Dievas parodys tavo spindėjimą

Ìš prãnašo Barùcho knỹgos.

Nusiviĺk, Jerùzale, gẽdulo beĩ vařgo drabùžį ir apsireñk puošniaĩsiais rūbais garbės, kurią táu ámžiams suteĩkia Diẽvas. Užsiviĺk jõ teisýbės apsiaũstą, užsidėk añt galvõs Ámžinojo šlovės karūną, nès tàvo spindėjimą Diẽvas nóri paródyti visám pasáuliui põ dangumì. Diẽvas visíems laikáms táu suteĩks vařdą „Teisýbės taikà ir Diẽvo báimės garbė".

Pakìlk, Jerùzale, užkópk į áukštumą. Pažveĺk į rytus ir stebėk savúosius vaikùs: nuõ saulėtekio ikì saulėlydžio suriñko juõs Šveñtojo žõdis. Jiẽ džiaũgiasi, kàd Diẽvas atsiminė juõs. Ìš tavęs jiẽ išėjo pėstì, vãromi príešų, bèt Diẽvas juõs táu sugrąžìna garbìngai nėšamus tařtum karãliaus neštùvuose. Diẽvas patvařkė nusliñkti aukštíesiems kalnáms beĩ ámžiais stũksančioms uolóms ir ikì lygmės pakìlti klóniams, kàd Izraèlis galėtų Diẽvo šlovėjè saũgiai keliáuti.

Miškaĩ, visókie kvẽpiantys mẽdžiai Diẽvo įsãkymu teĩks Izraèliui pavẽsį. Diẽvas džiaugsmìngai parvès Izraèlį sàvo garbẽs šviesojè: iš jõ ateĩs pasigailẽjimas ir teisingùmas!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 125, 1—2ab. 2cd—3. 4—5. 6 (P.: 3)

P. Tikraĩ mùms Viẽšpats stebùklą padãrė,
mùs aptvìndė linksmýbe.

1 Kaĩ iš neláisvės Viẽšpats mùs vẽdė,
atródė mùms sãpnas.
2 Netvėrė džiaugsmù mũsų lũpos,
liežùviai — linksmýbe. — **P.**

Tadà pagónys kalbẽjo:
„Jíems Viẽšpats stebùklą padãrė!"
3 Tikraĩ mùms Viẽšpats stebùklą padãrė,
mùs aptvìndė linksmýbe. — **P.**

4 Kreĩpk, Viẽšpatie, mũsų likìmą
tarýtum Pietuõs patvìnusį sraũtą.
5 Sù ãšara bẽriamas grũdas,
bèt džiaũgsmas, pjũčiai atẽjus. — **P.**

6 Žmogùs eĩna ir veřkia,
į dìrvą nèšdamas sẽklą.
Bèt grįžta ir eĩdamas džiaũgias,
derlìngu nẽšinas pẽdu. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 1, 4—6. 8—11

Būkite tyri ir be priekaišto Kristaus dieną

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Visuomèt, kiekvienojè maldojè, sù džiaugsmù ùž jùs visùs meldžiúos, ùž jũsų bendradarbiãvimą Evangèlijos

lãbui nuõ pirmõsios dienõs ikì šiañdien. Àš esù tikras, kàd tàs, kurìs jumysè pradẽjo šį̃ gẽrą dárbą, jį̃ ir atbaĩgs ikì Krìstaus Jẽzaus diẽnai.

Diẽvas gãli paliùdyti, kaĩp àš jũsų visų̃ pasiilgau Krìstaus Jẽzaus nuoširdumù. Ir̃ dabar̃ meldžiù, kàd jũsų méilė vìs áugtų ir̃ áugtų pažinimù ir̃ gausià patirtimì, kàd jũs mokẽtumėte pasiriñkti, kàs vertingiaũ, kàd bũtumėte tyrì ir̃ bè príekaišto Krìstaus diẽną, pilnì teisùmo vaĩsių per̃ Jẽzų Krìstų Diẽvo garbei ir̃ šlóvei.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 3, 4. 6

P. Aleliùja. — Taisýkite Viẽšpačiui kẽlią,
ištiẽsinkite jám takùs;
visì žmónės išvỹs Diẽvo išgélbėjimą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 3, 1—6

Visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Penkióliktais cíesoriaus Tibèrijaus viešpatãvimo mẽtais, Pòncijui Pilõtui vaĩdant Judẽją, Èrodui ẽsant Galilẽjos tetrárchu, jõ bróliui Pilỹpui — Iturẽjos beĩ Trachonitìdės krãšto tetrárchu, Lizãnijui — Abilẽnės tetrárchu, priẽ vyriáusiųjų kunigų̃ Ãno ir̃ Kajãfo, pasigirdo Viẽšpaties žõdis Zacharìjo sũnui Jõnui dykumojè.

Jìs apẽjo vìsą Pãjordanę, skélbdamas atsivertìmo krìkštą núodėmių atleidìmui gáuti, kaĩp parašýta prãnašo Izaìjo kalbų̃ knỹgoje:

„Tỹruose šaũkiančiojo balsas: taisýkite Viẽšpačiui kẽlią, ištiẽsinkite jám takùs! Kiekvíenas slėnỹs tebũna už-

piltas, kiekvienas kálnas beĩ kalnẽlis — nulýgintas. Kreivì keliaĩ tàps tiẽsūs, õ duobẽti — išlýginti. Ir̃ visì žmónės išvỹs Diẽvo išgélbėjimą".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

III ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sof 3, 14—18a

Viešpats džiaugsis tavim ir krykštaus

Ìš prãnašo Sofonìjo knỹgos.

Krýkštauk, Siòno dùkra! Džiūgauk, Izraèli! Džiaũkis ir̃ linksminkis iš visõs širdiẽs, õ dùkra Jerùzale! Viẽšpats panaikìno táu padarýtąjį núosprendį — prìvertė tàvo príešus atsitráukti! Viẽšpats, Izraèlio karãlius, tàvo vidujè: daugiaũ nebereĩks táu bijótis neláimės.

Jerùzalei tą̃dien bùs sãkoma: „Nebijók, Siòne! Nenuléisk rañkų! Sù taviñ yrà Viẽšpats, tàvo Diẽvas,— išgélbėjimą nešą̃s galiūnas. Jám liñksma smagù dẽl tavę̃s, jìs atnaũjins táu sãvąją méilę, jìs džiaũgsis taviñ ir̃ krýkštaus".

Àš tàvo neláimei padarýsiu gãlą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Iz 12, 2—3. 4bcd. 5—6 (P.: 6)

P. Džiūgauk ir̃ krýkštauk:
didis tavyjè Izraèlio Šventàsis.

2 Štaĩ manè gélbėja Diẽvas;
àš juõ pasikliáusiu ir̃ nedrebẽsiu.
Viẽšpats — màno jėgà ir̃ stiprýbė,
jìs manè išgélbėjo.

3 Džiaũgdamies sémsite vándenį
iš versmių išganìngų. — **P.**

4 Dėkókite Viẽšpačiui!
Šaũkitės jõ vařdo!
Skélbkit tautóms jõ didìnguosius dárbus,
áukštinkite jõ kilnųjį vařdą! — **P.**

5 Šlóvinkite Viẽšpatį:
nuostabių darbų jìs padãrė;
tegùl visà žẽmė taĩ žìno.
6 Džiúgauk ir krýkštauk, Sióne:
dìdis tavyjė Izraèlio Šventàsis. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 4, 4—7

Viešpats yra arti

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Visuomèt džiaũkitės Viẽšpatyje! Ir vẽl kartóju: džiaũkitės! Jũsų meilùmas tebūniẽ žìnomas visíems. Viẽšpats yrà artì! Peř daũg nesirúpinkite, bèt visuosė reikaluosė maldà ir prãšymu sù pãdėka jũsų troškìmai tesidãro žìnomi Diẽvui.

Ir Diẽvo ramýbė, pranókstanti visókią išmintį, sérgės jũsų šìrdis ir mintìs Krìstuje Jėzuje.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Iz 61, 1

P. Aleliùja. — Diẽvo dvasià añt manęs.
Jìs manė siuñtė
išgãnymo žìnią nèšti varguõliams. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 3, 10—18

O ką mums daryti?

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Mìnios klausinėjo Jõną Krikštytoją: „Taĩ ką gì mùms darýti?!"

Jìs jóms sakýdavo: „Kàs tùri dvejùs márškinius, tepasidalìja sù netùrinčiu, ir kàs tùri kõ válgyti, tegùl taĩp pàt dãro".

Ẽjo ir muĩtininkai krikštytis ir kláusė: „Mókytojau, õ ką mùms darýti?"

Jìs áiškino jíems: „Nereikaláukite daugiaũ, negù jùms nustatýta".

Taĩp pàt ir kariaĩ klausinėjo: „Õ ką mùms darýti?"

Jìs jíems sãkė: „Niẽko neskriaũskite, melagìngai neskųskite, ténkinkitės sàvo algà".

Stiprẽjant žmonių lũkesčiams ir daũgeliui pradẽjus spėlióti, ar čià kařtais nè Mesìjas, Jõnas visíems bylójo: „Àš, tiesà, krikštiju jùs vándeniu, bèt ateĩs ùž manè galingèsnis, kuriám áš nevertas atrìšti kùrpių diržẽlio. Jisaĩ krikštys jùs Šventąja Dvasià ir ugnimì. Jõ rañkoje vėtýklė; jìs išvalỹs sàvo klúoną ir suriñks kviečiùs į klẽtį, õ pelùs sudẽgins neužgesìnama ugnimì".

Dár daũg kitų parãginimų jìs dãvė taũtai ir skélbė gẽrąją naujíeną.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

IV ADVENTO SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Mch 5, 1—4a (5, 2—5a)

Iš tavęs kils Izraelio valdovas

Ìš prãnašo Michëjo knỹgos.

Viẽšpats taĩp sãko:

„Tù, Betliẽjau — Efrãte, nórs mãžas esì tarp Jùdo apýgardų, bèt ìš tavęs kiĩls tasaĩ, kurìs bùs Izraèlio valdõvas. Jõ kilmẽ síekia tólimą prãdžią, seniaĩ praẽjusias dienàs. Todẽl juõs Viẽšpats palìks, ikì láukianti kũdikio pagimdỹs sũnų. Tuomèt jõ brólių likùčiai sugrį̃š pàs Izraèlio sũnus. Jisaĩ atsistõs iř ganỹs juõs Viẽšpaties galià, didìngu sàvo Diẽvo Jãhvės vardù.

Iř jiẽ gyveñs saũgiai, nès jõ valdžià dabař siẽks ikì žẽmės pakraščių. Iř jìs bùs taikà".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 79, 2ac ir 3b. 15—16. 18—19 (P.: 4)

P. Õ Diẽve, pastatýk mùs añt kójų!
Tenušviñta véidas tavàsis, iř mẽs išgélbėti bũsim!

2 Õ Izraèlio ganõve, atidžiaĩ paklausýki!
Tãvąjį sóstą laĩko sparnaĩ cherubìnų.
3 Pakìlk sù didžiąja sàvo galýbe,
ateĩk mũsų vadúoti! — **P.**

15 Dangaũs kariúomenių Diẽve, sugrį̃žki,
pažveĩk ìš dangaũs, pasižiūrėki
iř aplankýk šìtą vỹnmedžių sõdą!
16 Globók jį̃ — tàvo rañkų sodìntą,
ãtžalą — tàvo užsiaugìntą. — **P.**

18 Numylėtiniams sàvo rañką ištiẽski,
žmonėms, tàvo ugdýtiems.
19 Mẽs jaũ nuõ tavęs nebesitráuksim:
gyvýbę išsáugoki mùms,
iř mẽs šlóvinsim tàvo vařdą. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 10, 5—10

Štai ateinu vykdyti tavo valios

Iš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Ateĩdamas į pasáulį, Krìstus bylója: „Aukų̃ ir atnašų̃ tù nebenóri, bèt pàruošei mán kū̃ną. Táu nepatìko ir dẽginamosios aũkos ùž núodėmes. Tuomèt àš tariaũ: štaĩ ateinù, kaĩp knỹgos rietimė apiẽ manè parašýta, výkdyti tàvo, õ Diẽve, vãlios!"

Anksčiaũ pasãkęs: „Aukų̃ ir atnašų̃, dẽginamųjų ir pérmaldavimo aukų̃ tù nebenóri, neměgsti",— õ jõs atnašáujamos pagaĩ Įstãtymą,— jis paskuĩ paskélbė: „Štaĩ ateinù výkdyti tàvo vãlios". Jìs panaikìna víena ir nustãto kìta. Dẽlei tõs vãlios ẽsame Jėzaus Krìstaus kū̃no atnašãvimu víeną kařtą pašvéntinti visíems laikáms.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 1, 38

P. Aleliùja. — Štaĩ àš Viẽšpaties tarnáitė,
tebū̃na mán, kaĩp tù pasakeĩ. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 1, 39—45

Iš kur man ta garbė, kad mano Viešpaties motina aplanko mane?

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Tomìs dienomìs Marijà susiruõšusi skubiaĩ iškeliãvo į Judėjos kalnýno miẽstą. Jì nuẽjo į Zachariìjo namùs ir pasvéikino Elzbiẽtą.

Võs tìk Elzbietà išgirdo Marìjos svéikinimą, jõs įsčiose šóktelėjo kū̃dikis, õ patì Elzbietà pasidãrė kupinà Šventõsios Dvãsios. Jì baĩsiai sušùko:

„Tù labiáusiai paláiminta iš visų móterų, ir paláimintas tàvo įsčių vaĩsius! Ìš kuř mán tà garbẽ, kàd màno Viẽšpaties mótina aplañko manè?! Štaĩ võs tìk tàvo pasvéikinimo gařsas pasíekė màno ausìs, šóktelėjo iš džiaũgsmo kũdikis màno įsčiose. Laimìnga įtikẽjusi, jóg išsipìldys, kàs Viẽšpaties jái pasakýta".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

Kalėdų laiku, nuo gruodžio 25 d. iki sekmadienio po sausio 6 d., viskas kaip A metais, p. 48—80, išskyrus evangeliją Šv. Šeimos ir Kristaus Krikšto šventėms,— žr. čia ir toliau.

I sekmadienis po Kalėdų (arba gruodžio 30 d.)

ŠVENTOJI ŠEIMA: JĖZUS, MARIJA, JUOZAPAS

Viskas kaip A metais, p. 59—61, išskyrus evangeliją.

Evangelija Lk 2, 41—52

Gimdytojai rado Jėzų tarp mokytojų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Jėzaus gimdýtojai kasmėt eĩdavo į Jerùzalę švęsti Velýkų. Kai Jėzui sukãko dvýlika mėtų, šveñtės pãpročiu jiẽ nuvýko į Jerùzalę. Ìškilmėms pasibaĩgus ir jíems grįžtant atgal, vaĩkas Jėzus pasiliko Jerùzalėje, bèt gimdýtojai tõ nepastebėjo. Manýdami jį ẽsant keleĩvių būryjė, jiẽ nuẽjo diẽnos kẽlią, paskui pradėjo jõ ieškóti tarp giminių beĩ pažįstamų. Nesurãdę grįžo jõ beieškódami į Jerùzalę.

Pagaliaũ põ trìjų dienų rãdo jį šventỹkloje, sėdintį tarp mókytojų, besiklaũsantį jų ir juõs beklausinėjantį. Visì, kuriẽ jį girdėjo, stebėjosi jõ išmãnymu ir atsãkymais.

Pamãtę jį, gimdýtojai labaĩ nustẽbo, ir jõ mótina jám tãrė: „Vaikẽli, kám mùms taĩp padareĩ?! Štaĩ tàvo tėvas ir àš sù síelvartu íeškome tavęs".

Õ jìs atsãkė: „Kám gì manęs íeškote? Argi nežinójote, kàd mán reĩkia bũti sàvo Tėvo reikaluosè?"

Bèt jiẽ nesuprãto jõ žõdžių.

Jėzus iškeliãvo sù jaĩs iř grįžo į Nazarètą. Jìs bùvo jíems klusnùs. Jõ mótina laĩkė visùs įvykius sàvo širdyjè.

Õ Jėzus aũgo išmintimì, mėtais iř malóne Diẽvo iř žmoniũ akysè.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sekmadienis po sausio 6 d.

KRISTAUS KRIKŠTAS

Viskas kaip A metais, p. 77—78, išskyrus evangeliją.

Evangelija Lk 3, 15—16. 21—22

Kai Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Stiprėjant žmonių lũkesčiams iř daũgeliui pradėjus spėlióti, ař čià kařtais nè Mesìjas, Jõnas visíems bylójo: „Àš, tiesà, krìkštiju jùs vándeniu, bèt ateĩs ùž manè galingèsnis, kuriám àš neveřtas atrìšti kùrpių diržẽlio. Jisaĩ krìkštys jùs Šventąja Dvasià iř ugnimì".

Kaĩ, vìsai taũtai krìkštijantis, iř Jėzus pasikrìkštijęs meĩdėsi, atsivėrė dangùs, iř Šventóji Dvasià kũnišku pavìdalu nusiléido añt jõ tařsi balañdis, õ baĩsas ìš dangaũs prabìlo: „Tù màno mylimàsis Sūnùs, tavimì àš gėriúosi".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

G A V Ė N I A

Pelenų dieną viskas kaip A metais, p. 81—83.

I GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 26, 4—10

Išrinktosios tautos tikėjimo išpažinimas

Ìš Pakartoto Įstatymo knygos.

Mõzė paskélbė visám Izraèliui:

„Klausýk, Izraèli! Kaĩ gyvénsi šalyjė, kurią Viẽšpats, tàvo Diẽvas, táu atidúoda kaĩp paveldėjimą, tù pridėsi pintinę pirmųjų visų laũko vaĩsių. Priẽmęs iš tàvo rañkų pintinę, kùnigas ją pastatỹs priẽ Viẽšpaties, tàvo Diẽvo, altõriaus. Õ tù sukalbėsi Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, akìvaizdoje, išpažinimą:

‚Màno tėvas bùvo klajõklis aramėjas. Jisaĩ nukeliãvo Egìptan, gyvẽno tenaĩ kaĩp ateĩvis sù mažà šeimýna ir̃ išáugo į̃ dìdelę, stìprią ir̃ skaitìngą geñtį.

Egiptiẽčiai pradėjo mùs éngti, spáusti — užkróvė mùms suñkų lãžą. Mẽs šaũkėmės Viẽšpaties, sàvo tėvų Diẽvo. Viẽšpats išgir̃do mũsų šaũksmą ir̃ išvýdo mũsų var̃gą, sunkaũs dárbo nãštą beĩ príespaudą. Jis išvedė mùs iš Egìpto sàvo tvìrta rankà ir̃ iškéltu žastù, įvarýdamas siaũbą stebùklingais ženklaĩs. Jis àtvedė mùs į̃ šią viẽtą, atìdavė mùms šìtą šãlį — píenu ir̃ meduñ plũstančią žẽmę.

Ir̃ štaĩ àš dabar̃ atnašáuju pirmãvaisius žẽmės, kurią mán atìdavei, Viẽšpatie!' "

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 90, 1—2. 10—11. 12—13. 14—15 (P.: plg. 15b)

P. Viẽšpatie, síelvarte sù maniñ draugė bũki.

[1] Žmogaũ, kurį Aukščiáusias globója,
kuris gyvenì Visagãlio pavėsy,
[2] Viešpačiui tarki: „Õ màno Diẽve,
príeglobsti màno, tvirtóve, taviñ àš viliúosi". — **P.**

[10] Táu neatsitiks niẽko pìkto,
priẽ tàvo namų neprisiartins jokià neláimė,
[11] nès angeláms Diẽvas liẽpia
sérgėt kiekvíeną tàvo gyvẽnimo žiñgsnį. — **P.**

[12] Nešiõs tavė jiẽ añt rañkų,
kàd karĩtais kójos į ãkmenį neužsigáutum.
[13] Angìs tù mìndžiosi, žálčius, slìbiną, liũtą sutrỹpsi. — **P.**

[14] „Kàd glaũdžias žmogùs priẽ manęs, taĩ jį išvadúoju,
àš àpginu jį, kàd jìs màno vařdą pažįsta.
[15] Kaĩ jis manęs šaũksis, àš jį išklausýsiu,
síelvarte sù juõ draugė bũsiu,
išgélbėsiu jį ir jám garbę suteĩksiu". — **P.**

Antrasis skaitinys **Rom 10, 8—13**

Tikinčio Kristų tikėjimo išpažinimas

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Ką sãko Rãštas? — „Artì tavęs žõdis: jis tàvo burnojè ir tàvo širdyjè", — taĩ réiškia mũsų skélbiamą tikėjimo žõdį. Jéigu lũpomis išpažìnsi Viešpatį Jėzų ir širdimì tikėsi, kàd Diẽvas jį prikėlė ìš numìrusių, bũsi išgélbėtas. Širdimì prìimtas tikėjimas vẽda į teisùmą, õ lũpomis išpažìntas — į išgãnymą. Rãštas jùk sãko: „Kiekvíenas, kuris jį tiki, nelìks sugėdintas".

Nėrà skìrtumo tařp žỹdo ir graĩko, nès tàs pàts visų Viešpats, turtìngas visíems, kuriẽ jõ šaũkiasi: „Kiekvíenas, kuris šaũkiasi Viešpaties vařdo, bùs išgélbėtas".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 4b

Žmogùs gývas nė víen dúona,
bèt ir kiekvíenu žodžiù, kurìs išeĩna iš Diẽvo lūpų.

Evangelija Lk 4, 1—13

Dvasia Jėzų vedžiojo po dykumą, ir jis buvo gunaomas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Kùpinas Šventõsios Dvãsios, Jėzus grįžo nuõ Jordãno, ir Dvasià jį vedžiójo põ dỹkumą kẽturiasdešimt dienų̃, ir jìs bùvo vélnio gùndomas. Jìs niẽko neválgė peř tàs dienàs ir, jóms pasibaĩgus, bùvo labaĩ álkanas. Tuomèt vélnias jám tãrė: „Jéi tù Diẽvo Sūnùs, liẽpk šìtam ãkmeniui paviřsti dúona".

Jėzus jám atsãkė: „Parašýta: ‚Žmogùs gývas nė víena dúona!' "

Tadà vélnias, pavėdėjęs jį aukščiaũ, víena akimirka paródė jám visàs pasáulio karalystės ir tãrė: „Dúosiu táu vìsą šių karalỹsčių valdžią ir didingùmą; jõs mán atidúotos, ir kám nóriu, tám jàs dovanóju. Taĩgi, jéi, parpúolęs añt žẽmės, pagárbinsi manė, vìsa bùs tàvo".

Õ Jėzus jám atsãkė: „Parašýta: ‚Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, tegárbink ir jám vienám tetarnáuk!' "

Dár nusivedė jį vélnias į Jerùzalę, pastãtė añt šventỹklos šelmeñs ir tãrė: „Jéi tù Diẽvo Sūnùs, pùlk nuõ čià žemỹn, nès parašýta: ‚Jìs paliẽps sàvo angeláms sérgėti tavė' ir dár: ‚Jiẽ nešiõs tavė añt rañkų, kàd neužsigáutum kójų į ãkmenis' ".

Jėzus jám atkiřto: „Pasakýta: ‚Negùndyk Viẽšpaties, sàvo Diẽvo!' "

Visíems gùndymams pasibaĩgus, vélnias atsitráukė nuõ jõ ikì laĩko.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 15, 5—12. 17—18

Dievas sudaro sandorą su ištikimuoju Abraomu

Iš Pradžiõs knỹgos.

Išsivedė Diẽvas Abrãmą laukañ ir tãrė: „Pažvelk į dañgų ir suskaitýk žvaigždės, jéi tìk įsténgsi jàs suskaitýti". Ir jám pasãkė: „Tokiẽ skaitingi bùs tàvo pãlikuonys". Abrãmas tikẽjo Viẽšpačiu, ir taĩ jám Viẽšpats įskaĩtė teisùman.

Jis tãrė jám: „Àš esù Viẽšpats, kurìs tavè išvedžiau iš Chaldẽjos Ùro, kàd táu atidúočiau turẽti šį krãštą".

Abrãmas pakláusė: „Viẽšpatie, màno Diẽve, iš kõ mán supràsti, kàd jį nuosavýbėn àš gáunu?"

Jám Viẽšpats atsãkė: „Paskìrk mán trimẽtę kárvę, trimẽtę ózką, trimẽtį ãviną, taipõgi purplẽlį ir balandžiùką".

Visùs tuõs gývulius Abrãmas papjóvė, pérkirto perpùs ir pusės išdẽstė víeną priẽš kìtą; paũkščių tačiaũ nedalìjo. Tuomèt skerdíeną užpúolė plėšríeji paũkščiai, bèt juõs Abrãmas nuvaĩkė. Saulẽlydžiu Abrãmui užẽjo alpùmas, jį àpėmė dìdelė, klaikì báimė.

Nusiléido sáulė ir gũdžiai sutẽmo. Staigà atsirãdo rũkstanti krósnis ir liepsnójantis dẽglas, kuriuõdu pérėjo taĩp padalýtos skerdíenos. Anądien Viẽšpats sudãrė sù Abramù štaĩ tókią sándorą: „Àš tàvo palikuonìms atidúosiu šį krãštą nuõ Egipto ùpės ikì didžiõsios ùpės — Eufrãto".

Tà Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 26, 1. 7—8. 9. 13—14 (P.: 1a)

P. Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno.

1 Viẽšpats — màno šviesà, Gélbėtojas màno:
kõ mán bijótis?
Viẽšpats gìna màno gyvýbę: kõ màn dreb̃ėti? — **P.**

7 Tù, Diẽve, išgir̃sk màno bal̃so šaukìmą,
bū́k mán malonìngas, manè išklausýki.
8 Apiẽ tavè širdìs mán bylója: „Tù jõ véido ieškóki".
Tàvo, Viẽšpatie, véido àš íeškau. —

P. Viẽšpats màno šviesà, Gélbėtojas màno.

9 Nuõ manę̃s sàvo véido neslẽpki,
sãvojo tar̃no rū́sčiai šaliñ nevarýki.
Tù màno pagálba — manę̃s neatmèski,
manę̃s nepalìki, õ Diẽve, Gélbėtojau màno! — **P.**

13 Tikiúos pamatýti Viẽšpaties gẽrį
tojè šalyjè, kur̃ gyvýbė.
14 Tù Viẽšpaties láuki ir̃ výriškai el̃kis,
turė́k tvìrtą šìrdį, Viẽšpačiu rem̃kis! — **P.**

Antrasis skaitinys

Fil 3, (17—19). 20 — 4, 1

Kristus padarys mus panašius į savo garbingąjį kūną

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Visì bū́kite màno sekė́jai ir̃ žiūrė́kite į̃ tuõs, kuriẽ el̃giasi pagal̃ mū́sų pãvyzdį. Daũgelis — apiẽ juõs àš nè kar̃tą esù jùms kalbė́jęs ir̃ dabar̃ sù ãšaromis kalbù — el̃giasi, kaĩp Krìstaus krỹžiaus príešai. Jų̃ gãlas — pražūtìs, jų̃ diẽvas — pil̃vas, ir̃ jų̃ garbẽ — gė́da. Jiẽ temą̃sto apiẽ žẽmės dáiktus.

Tuõ tárpu

mū́sų tėvỹnė dangujè, ir̃ ìš teñ mẽs láukiame Išgélbėtojo, Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus, kurìs pakeĩs mū́sų vargìngą kū́ną ir̃ padarỹs jį̃ panãšų į̃ sàvo garbìngąjį kū́ną tà galià, kurià jìs sáu vìsa paleñkia.

Taĩgi, màno bróliai, màno mylimíeji ir̃ išsiilgtíeji, màno džiaũgsme ir̃ màno vainìke,— tvirtaĩ stovėkite Viẽšpatyje, mylimíeji!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Mt 17, 5

Ìš spiñdinčio debesiẽs pasigir̃do Tė̃vo balsas: „Šìtas màno mylimàsis Sūnùs. Klausýkite jõ!"

Evangelija Lk 9, 28b—36

Besimeldžiant jo veido išvaizda visiškai pasikeitė

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Jėzus pasiėmė Pėtrą, Jõną ir̃ Jokũbą ir̃ užkópė į̃ kálną melstis. Besimeldžiant jõ véido išvaizda vìsiškai pasìkeitė, õ drabùžiai pasidãrė skaĩsčiai baltì. Ir̃ štaĩ pasiródė dù výrai, kuriẽ kalbė̃josi sù juõ. Taĩ bùvo Mõzė ir̃ Elijas. Jiẽ atródė spindulìngi ir̃ kalbė̃jo apiẽ Jėzaus gyvė̃nimo pãbaigą, būsiančią Jerùzalėje. Pėtras ir̃ jõ draugaĩ bùvo apimtì miẽgo. Išbùdę jiẽ pamãtė jõ spindė̃jimą ir̃ stóvinčius šalià jõ dù výrus.

Šíems tõlstant, Pėtras kreĩpėsi į̃ Jėzų: „Mókytojau, kaĩp gẽra mùms čià! Padarýkime trìs palapinės: víeną táu, kìtą Mõzei ir̃ trẽčią Elijui". Jìs nesižinójo, ką̃ kalbą̃s. Jám taĩ besãkant, užė̃jo debesìs ir̃ ùždengė juõs. Jíems panỹrant į̃ dẽbesį, mokiniaĩ nusigañdo.

Õ iš debesiẽs aidė̃jo balsas: „Šìtas màno išrinktàsis Sūnùs, jõ klausýkite!" Balsui nuskambė̃jus, Jėzus lìko víenas.

Õ jiẽ tylė̃jo ir̃ tomìs dienomìs niẽkam nesãkė apiẽ sàvo regė̃jimą.

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

III GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 3, 1—8a. 13—15

Mane pas jus atsiuntė Esantysis

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Mõzė gãnė sàvo úošvio Jìtro, Midiãno kùnigo, avìs iř ózkas. Víeną grãžią diẽną, bevarinėdamas gývulius põ stèpę, jisaĩ atsidűrė priẽ Diẽvo kálno Horèbo. Tenaĩ pasiródė jám Viẽšpaties ángelas liepsnojè, kỹlančioje ìš erškėtýno. Mõzė pastebėjo, kàd krűmas liepsnója, tačiaũ nesùdega.

Jìs tãrė sáu: „Eĩsiu iř pasižiūrėsiu tõ keĩsto rẽginio: kodẽl gì erškėtis nesùdega? Pamãtęs, kàd Mõzė ateĩna arčiaũ pažiūrėti, jám Diẽvas sušùko ìš erškėtýno: „Mõze, Mõze!"

Tasaĩ atsìliepė: „Àš čià".

Viẽšpats pasãkė: „Arčiaũ neprieĩk! Nusiaũk sàvo kùrpes, nès vietà, kuř tù stóvi, šventà yrà žẽmė!" Iř tęsė: „Àš esù tàvo tėvo Diẽvas — Abraõmo Diẽvas, Izaõko Diẽvas iř Jokűbo Diẽvas". Tadà prisìdengė Mõzė véidą, nès pabijójo žiūrėti į Diẽvą.

Õ Viẽšpats kalbėjo: „Àš pamačiaũ savõsios tautõs vargùs Egiptė, išgirdaũ jõs skuñdą priẽš prispaudėjus. Žinaũ jõs kañčią. Todẽl àš nùžengiau jõs išvadúoti ìš egiptiẽčių rañkų iř išvèsti ìš tõs šaliẽs į grãžų iř plãtų krãštą, kuř píenas iř medùs upẽliais plústa".

Tuomèt Mõzė pakláusė: „Taĩgi, nuẽjęs pàs izraelitùs, àš jíems pasakýsiu: ‚Manè pàs jùs àtsiuntė jűsų tėvų Diẽvas'. Bèt jiẽ manè klaũs: ‚Õ kuõ jìs vardù?' Ką àš tadà jíems sakýsiu?"

Diẽvas Mõzei atsãkė: „Àš esù Esantỹsis". Iř pridűrė: „Izraelìtams taĩp pasakýk: ‚Manè pàs jùs àtsiuntė Esantỹsis".

Diẽvas toliaũ kalbėjo Mõzei: „Štaĩ taĩp pasakýk izraelìtams:

‚Manė pàs jùs àtsiuntė Jãhvė (Esantỹsis), jűsų tėvų Diẽvas — Abraõmo Diẽvas, Izaõko Diẽvas ir Jokũbo Diẽvas. Tóks màno vařdas visíems laikáms, taĩp àš bűsiu vadìnamas peř visàs kartàs' ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 3—4. 6—7. 8 ir 11 (P.: 8a)

P. Viẽšpats — švelnùs, maloningas.

1 Tegù màno síela Viẽšpatį šlóvina,
ir vìsa, kàs yrà manyjė, tegárbina jõ šveñtąjį vařdą!
2 Laĩ màno síela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmiřšta, kíek jis mán gẽro padãrė. — **P.**

3 Jìs mán visàs kaltès dovanója,
gýdo visàs màno silpnýbes.
4 Nuõ pražūtiẽs gélbi màno gyvýbę,
gaĩli manęs ir puõšia manė sàvo malóne. — **P.**

6 Viẽšpats pasáulyje výkdo teisýbę,
gìna visùs prispaustúosius.
7 Sàvo sumãnymus jìs Mõzei apréiškė,
jõ dárbus didžiùs Izraėlis regėjo. — **P.**

8 Viẽšpats — švelnùs, maloningas,
nèskuba rűstaut, yrà pilnas gerùmo.
11 Kaĩp nepasiekiamaĩ áukštas dangùs viršum žẽmės,
taĩp yrà dìdis jõ gailestingùmas
tíems, kuriẽ jõ šventaĩ bijo. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 10, 1—6. 10—12

Tautos gyvenimas su Moze tyruose užrašytas mums įspėti

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Nóriu, kàd žinótumėte, bróliai, jóg visì műsų prótėviai sẽkė pãskui dẽbesį ir visì pérėjo jűrą. Jiẽ visì susirìšo sù Mozė, krikštydamiesi debesyjė ir jűroje; visì vál-

gė tõ patiẽs dvãsinio maĩsto, iř visì gėrė tõ patiẽs dvãsinio gėrimo. Jiẽ gėrė iš dvãsinės juõs lỹdinčios uolõs, õ tà uolà bùvo Kristus. Vìs dėltõ daugùmas jų nepatiko Diẽvui, iř jų kũnai liko gulėti dykumojė.

Tiẽ įvykiai yrà mùms įspėjìmas, kàd negeĩstume blõgio, kaĩp aniẽ geĩdė. Nemurmėkite, kaĩp kaĩ kuriẽ iš jų murmėjo iř žùvo nuõ naikìntojo.

Vìsa taĩ jíems atsitìko, kaĩp pavyzdỹs, iř bùvo užrašýta įspėti mùms, kuriẽ gyvẽname ámžių pabaigojė. Todėl, kàs tãriasi stóvįs, težiũri, kàd nepùltų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 17

Atsiveřskite,— sãko Viẽšpats, —
nės dangaũs karalỹstė čià pàt!

Evangelija Lk 13, 1—9

Jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Atẽjo kelì žmónės iř papãsakojo Jėzui apiẽ galilėjiečiùs, kurių kraũją Pilõtas sumaĩšęs sù jų aukomis. Tadà Jėzus pasãkė jíems:

„Ař mãnote, kàd tiẽ galilėjiẽčiai bùvo didesnì nusidėjėliai ùž visùs kitùs galilėjiečiùs iř todėl taĩp nukentėjo?! Anaiptõl, sakaũ jùms! Bèt jėi neatsiveřsite, visì taĩp pàt pražūsite. Arbà aniẽ aštuoniólika, kuriuõs užgriùvo bókštas priẽ Siloãmo tveñkinio iř ùžmušė; jũs mãnote, kàd jiẽ bùvo kaltesni ùž visùs kitùs Jerùzalės gyvéntojus?! Nè, sakaũ jùms, bèt jėi neatsiveřsite, visì taĩp pàt pražūsite".

Jėzus pasãkė palýginimą: „Vienas žmogùs turėjo sàvo vynuogýne pasisodinęs figmedį. Kařtą jis atẽjo pažiūrėti jamė vaĩsių, bèt nerãdo. Iř pàliepė sõdininkui:

Štaĩ jaũ trejì mẽtai, kaĩp àš ateinù ieškóti šiõ figmedžio vaĩsių, iř vìs nerandù. Nukiřsk jį̃, kám dár žẽmę ãlina!' Anàs jám sãko: ‚Šeimininke, palìk jį̃ dár šiaĩs mẽtais. Àš jį̃ apkàsiu iř patrę̃šiu. Ràsi jìs dár duõs vaĩsių. Õ jéi nè, tadà jį̃ iškiřsdinsi' ".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

Visus skaitinius galima imti ir iš A metų, p. 90—94.

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Joz 5, 9a. 10—12

Dievo tauta, įžengusi į pažadėtąją žemę, švenčia Paschą

Ìš Jõzuės knỹgos.

Viẽšpats kalbẽjo Jõzuei: „Šiañdien nustúmiau nuõ júsų Egìpto gẽdą".

Izraelìtai stovyklãvo Gìlgale. Į̃ mẽnesio keturiólikto-sios dienõs vãkarą Jèricho lygumojè jiẽ šveñtė Pãschą (Velýkas). Diẽną põ Pãschos jiẽ válgė tõ krãšto deřliaus neraugìntą dúoną iř spìrgintus grū́dus.

Tą̃ diẽną nustójo krìsti manà, iř nuõ tadà izraelìtai jõs nebegãvo. Jiẽ mìto iš deřliaus, kurį̃ taĩs mẽtais iš-augìno Kanaãno žẽmė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 33, 2—3. 4—5. 6—7 (P.: 9a)

P. Patyrinėkit iř pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras.

[2] Àš visuomèt Viẽšpatį geřbsiu,
màno burnà šlóvins jį̃ nuõlat.
[3] Tuõ màno síela didžiúojas.
Tegù nuskriaustíeji taĩ giřdi iř džiaũgias. — **P.**

4 Sù manimì visì šlóvinkit Diẽvą,
áukštinkim Viẽšpaties vařdą kaĩp víenas.
5 Viẽšpaties íeškau, jìs atsiliẽpia
ir išvadúoja manè ìš baisýbių. —

P. Patyrinėkit ir pamatýsit, koksaĩ Viẽšpats gẽras.

6 Žvelkit į jį, ir jùms nušvìs véidas,
nebetèks raũsti iš gẽdos.
7 Štaĩ vařgšas šaũkės, ir Viẽšpats išgirdo,
iš visų bėdų išvadãvo. — **P.**

Antrasis skaitinys **2 Kor 5, 17—21**

Dievas mus per Kristų sutaikino su savimi

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Kàs yrà Krìstuje, tàs yrà naũjas kūrinỹs. Kàs bùvo sẽna — praẽjo, štaĩ atsirãdo naũja. Õ vìsa taĩ ìš Diẽvo, kurìs mùs peř Krìstų sutáikino sù savimì ir dãvė mùms sutáikinimo tarnỹstę. Jùk taĩ Diẽvas Krìstuje sutáikino sù savimì žmónes, nebeįskaĩto jíems nusikaltìmų ir patikėjo mùms sutáikinimo žìnią. Taĩgi Krìstaus viẽtoje mẽs eĩname pasiuntinių pãreigas, tařsi pàts Diẽvas rãgintų peř mùs.

Krìstaus vardù mẽs maldáujame: „Susìtáikinkite sù Dievù!“ Tą, kurìs nepažìno núodėmės, jìs dẽl mūsų padãrė núodėme, kàd mẽs jamè tàptume Diẽvo teisùmu.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją **Lk 15, 18**

Kélsiuos, eĩsiu pàs tėvą ir sakýsiu:
„Tėve, nusidėjau dañgui ir táu“.

Evangelija Lk 15, 1—3. 11—32

Tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Pàs Jėzų riñkdavosi visókie muĩtininkai ir nusidėjėliai jõ žõdžių pasiklausýti. Õ fariziẽjai ir Rãšto áiškintojai murmėdavo, sakýdami: „Šìtas prìima nusidėjėlius ir sù jaĩs válgo". Tuomèt Jėzus pasãkė jíems palýginimą:

„Víenas žmogùs turėjo dù sū́nus. Kařtą jaunesnỹsis tãrė tėvui: ‚Tėve, atidúok mán priklaũsančią palikìmo dãlį'. Tėvas padalìjo sūnùms turtą. Netrùkus jaunẽlis, susiẽmęs sàvo dãlį, iškeliãvo į tólimą šãlį. Teñ, palaidaĩ gyvéndamas, išeikvójo sàvo lõbį.

Kaĩ vìską išléido, tojè šalyjè kìlo baisùs bãdas, ir jìs pradėjo stokóti. Tadà nuẽjo pàs víeną šaliẽs gyvéntoją ir stójo jám tarnáuti. Tasaĩ jį̃ pàsiuntė kiaũlių ganýti. Jìs geĩdė prikimšti piĩvą beñt ánkščių jõvalo, kurį̃ ėdė kiaũlės, tačiaũ nẽ tõ jám nedúodavo.

Tadà susimąstė ir tãrė: ‚Kíek màno tėvo samdiniũ apsčiaĩ tùri dúonos, õ àš čià mìrštu ìš bãdo! Kélsiuos, eĩsiu pàs tėvą ir sakýsiu: ‚Tėve, nusidėjau dañgui ir táu. Nesù veřtas vadìntis tàvo sūnumì. Priimk manè beñt samdiniu!' Jìs pasirýžo ir iškeliãvo pàs tėvą.

Tėvas pažìno jį̃ ìš tólo, labaĩ susigraudìno, pribėgo priẽ jõ, púolė añt kãklo ir pabučiãvo. Õ sūnùs prabìlo: ‚Tėve, nusidėjau dañgui ir táu. Nebesù veřtas vadìntis tàvo sūnumì'...

Bèt tėvas įsãkė tarnáms: ‚Kuõ greičiaũ atnèškite geriáusią drabùžį ir apviĩkite jį̃. Užmáukite jám añt piřšto žíedą, apaũkite kójas! Atvèskite nupenėtą veřšį ir papjáukite! Puotáukime, lìnksminkimės! Nès šis màno sūnùs bùvo mìręs ir vẽl atgìjo, bùvo pražùvęs ir atsirãdo'. Ir jiẽ pradėjo lìnksmintis.

Tuõ metù vyresnỹsis sūnùs bùvo laukuosė. Eĩdamas namõ iř prisiařtinęs priẽ sodýbos, išgiřdo mùziką iř šokiùs. Jìs pasišaukė tařną iř pakláusė, kàs čià dẽdasi. Tàs jám atsãkė: ‚Sugrįžo tàvo brólis, taĩ tẽvas liẽpė papjáuti nupenėtą veřšį, kàd suláukė jõ sveĩko'. Tadà šis supỹko iř nenorėjo eĩti namõ. Tẽvas išẽjęs pradėjo vadìnti jį̃ viduñ. Õ jìs atkiřto tẽvui: ‚Štaĩ jaũ tíek mẽtų táu tarnáuju iř niẽkad tàvo įsãkymo nepéržengiau, õ tù mán nẽ kařto nesì dãvęs nẽ ožiùko pasilìnksminti sù draugaĩs. Bèt võs tìk sugrįžo šitas tàvo sūnùs, prarìjęs tãvąjį tuřtą sù blogà draugijà, tù bemãtant jám papjóvei peniùkšlį'.

Tẽvas atsãkė: ‚Vaikẽli, tù visuomèt sù manimì, iř visà, kàs màno, yrà iř tàvo. Bèt reikėjo puotáuti beĩ lìnksmintis, nès tàvo brólis bùvo mìręs iř vẽl atgìjo, bùvo žùvęs iř atsirãdo!' "

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Visus skaitinius galima imti ir iš A metų, p. 94—99.

V GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys **Iz 43, 16—21**

Štai kuriu nauja: savajai tautai duosiu atsigerti

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats, kurìs peř jūrą nùtiesė kẽlią, peř dìdelius vándenis — tãką; kurìs vẽdė į̃ žỹgį vežėčias iř žìrgus, kovõs ginkluõtę iř vìsą kariúomenę. (Visì jiẽ teñ gùli iř nebepakỹla — užgẽso, užblėso kaĩp dãgtis):

„Daugiaũ negalvókite apiẽ taĩ, kàs bùvo, nežiūrėkite tõ, kàs praẽjo! Štaĩ àš kuriù naũja; taĩ jaũ dýgsta, nègi nemãtote? Jùk àš tiesiù kẽlią peř stèpę, vedù takùs peř tỹrus.

Manė giĩs laũko žvėrys, šakãlai iĩr strùčiai. Jùk àš tiekiù vándenį stėpėje, išvedu ùpių takùs peĩ týrus, kàd dúočiau atsigérti sàvo išrinktajai taũtai. Tautà, kurią sáu subũriau, skeĩbs màno šlóvę".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 125, 1—2ab. 2cd—3. 4—5. 6 (P.: 3)

P. Tikraĩ mùms Viẽšpats stebùklą padãrė,
mùs aptvìndė linksmýbe.

1 Kaĩ iš neláisvės Viẽšpats mùs vẽdė,
atródė mùms sãpnas.
2 Netvėrė džiaugsmù mũsų lũpos,
liežùviai — linksmýbe. — **P.**

Tadà pagónys kalbẽjo:
„Jíems Viẽšpats stebùklą padãrė!"
3 Tikraĩ mùms Viẽšpats stebùklą padãrė!"
mùs aptvìndė linksmýbe. — **P.**

4 Kreĩpk, Viẽšpatie, mũsų likìmą
tarýtum Pietuõs patvìnusį sraũtą.
5 Sù ãšara bẽriamas grũdas,
bèt džiaũgsmas, pjũčiai atẽjus. — **P.**

6 Žmogùs eĩna iĩr veĩkia,
į diĩrvą nèšdamas sẽklą.
Bèt grįžta iĩr eĩdamas džiaũgias,
derlingu nẽšinas pẽdu. — **P.**

Antrasis skaitinys Fil 3, 8—14

Dėl Kristaus aš ryžausi visko netekti,
noriu panašiai kaip jis numirti

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filipiẽčiams.

Bróliai!

Àš vìsa laikaũ núostoliu, palýginus sù Krìstaus Jẽzaus, màno Viẽšpaties, pažinìmo didýbe. Dẽl jõ àš rý-

žausi vìsko netèkti ìr vìską laikaũ sąšlavomis, kàd tìk laimėčiau Krìstų ìr bũčiau jamė, nebeturėdamas núosavo teisùmo, kurį teĩkia įstãtymas, bèt turėdamas teisùmą ìš tikėjimo Krìstumi, eĩnantį ìš Diẽvo, pàremtą tikėjimu. Trókštu pažìnti jį, jõ prisikėlìmo galýbę ìr bendrãvimą jõ kentėjimuose, nóriu panašiaĩ kaĩp jìs numìrti, kàd pasíekčiau ìr prisikėlìmą ìš numìrusių.

Àš nesakaũ, kàd jaũ esù šìto pasíekęs aĩ tãpęs tóbulas, bèt àš vejúosi, norėdamas pagáuti, nès àš jaũ esù Krìstaus Jėzaus pagáutas. Vìs dėltõ, bróliai, àš nemanaũ, kàd jaũ bũčiau taĩ pasíekęs. Tìk víena tìkra: pamiršęs, kàs ùž manęs, àš veržiúosi pirmỹn, į tikslą, síekiu laimìkio aukštýbėse, kuriõ Diẽvas kviẽčia síekti Krìstuje Jėzuje.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jl 2, 12—13

Ìš visõs širdiẽs į manè atsiveĩskite,— sãko Viẽšpats,— nès àš malonìngas ìr gailestìngas.

Evangelija Jn 8, 1—11

Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus nuẽjo į Alỹvų kálną. Aũštant jìs vẽl pasiródė šventỹkloje. Visì žmónės riñkosi priẽ jõ, õ jìs atsisẽdęs juõs mókė.

Tuomèt Rãšto áiškintojai ìr fariziẽjai àtveda móterį, sugáutą svetimáujant. Pastãtė ją žmoniũ akìvaizdoje ìr kreĩpėsi į jį: „Mókytojau, šì móteris bùvo nutvertà svetimáujant. Mõzė mùms Įstãtyme yrà liẽpęs tókias užmùšti akmenimìs. Õ tù ką pasakýsi?“ Jiẽ taĩ sãkė, spęsdamì jám pìnkles, kàd turėtų kuõ apkáltinti.

Bèt Jėzus pasileñkęs ẽmė pirštù rašýti añt žẽmės. Jíems nesiliáujant kamantinėti, jìs atsitiesė ir tãrė: „Kàs ìš jũsų bė núodėmės, tegù pìrmas svíedžia į̃ ją̃ ãkmenį̨". Ir vẽl pasileñkęs rãšė añt žẽmės. Taĩ išgirdę, jiẽ víenas põ kìto ẽmė tráuktis šaliñ, pràdedant nuõ vyresniũjų. Galiáusiai lìko víenas Jėzus ir teñ bestóvinti móteris.

Atsitiẽsęs Jėzus paklãusė: „Móterie, kuř jiẽ pasidėjo? Niẽkas tavę̃s nepàsmerkė?"

Jì atsìliepė: „Niẽkas, Viẽšpatie".

Jėzus jái tãrė: „Nẽ àš tavę̃s nepasmeřksiu. Eĩk ir daugiaũ nebenusidėk".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį̨.

Visus skaitinius galima imti ir iš A metų, p. 99—103.

KRISTAUS KANČIOS – VERBŲ SEKMADIENIS

VERBŲ PROCESIJA

Evangelija **Lk 19, 28—40**

Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Jėzus visų príekyje léidosi į Jerùzalę.

Prisiartinęs priẽ Betfãgės ir Betãnijos, tiẽs vadìnamuoju Alývų kálnu, jìs pàsiuntė dù mókinius ir jíems pasãkė: „Eĩkite į káimą, kurį štaĩ mãtote, ir, võs įėję, ràsite prìrištą asiláitį, kuriuõ dár jóks žmogùs nėrà jójęs. Atriškite jį ir atvèskite. Õ jéigu kàs pakláustų: ‚Kám jį àtrišate?', atsakýkite: ‚Jõ reĩkia Viẽšpačiui' ".

Pasiųstíeji nuẽjo ir rãdo, kaĩp jíems bùvo nuródyta. Àtrišant asiláitį, saviniñkas kláusė: „Kám àtrišate asiláitį?"

Mokiniaĩ atsãkė: „Jõ reĩkia Viẽšpačiui".

Jiẽ àtvedė asiláitį pàs Jėzų, àpdengė sàvo apsiaũstais ir užsodìno Jėzų añt viršaũs. Jám jójant, žmónės tiẽsė añt kẽlio drabužiùs. Besiartinant priẽ Alývų kálno šlaĩto, vìsas mokinių būrỹs pradėjo džiaugsmingai šlóvinti Diẽvą ùž visùs stebuklùs, kuriuõs jiẽ bùvo regėję. Jiẽ šaũkė: „Garbẽ karãliui, kurìs ateĩna Viẽšpaties vardù! Ramýbė dangujè, šlovẽ aukštýbėse!"

Kaĩ kuriẽ fariziẽjai iš miniõs jám šaũkė: „Mókytojau, sudraũsk sàvo mókinius!"

Jìs jíems atsãkė: „Sakaũ jùms, jéi šitie tylẽs — ãkmenys šaũks!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

MIŠIOS

Viskas kaip A metais, p. 105 ir toliau, išskyrus evangeliją.

Evangelija Lk (22, 14—71); 23, 1—49. (50—56)

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančia pagal Luką.

Nežymima kryželiais knyga nei kakta ir neatsakoma.

Trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę

Atėjus mėtui, Jėzus sėdo sù apãštalais priẽ stãlo. Ir tãrė jiems: „Trokštė tróškau válgyti sù jumìs šią Velýkų vakariẽnę priẽš kentėdamas. Sakaũ jùms, nuõ šiõl àš daugiaũ jõs nebeválgysiu, kõlei jì išsipìldys Diẽvo karalỹstėje".

Paẽmęs taũrę, jis sukalbėjo padėkõs malda ir tãrė: „Imkite ir dalýkitės. Sakaũ jùms, nuõ šiõl àš nebegérsiu vỹnuogių vaĩsiaus, kõlei ateĩs Diẽvo karalỹstė".

Tai darykite mano atminimui

Ir, paẽmęs dúonos, jis sukalbėjo padėkõs malda, láužė ją ir dãvė apãštalams, tarẽdamas: „Taĩ yrà màno kũnas, kurìs ùž jùs atidúodamas. Taĩ darýkite màno atminìmui". Lýgiai taĩp põ vakariẽnės jis pàėmė taũrę, sakýdamas: „Ši taurė̃ yrà Naujóji Sándora màno kraujyjė, kurìs ùž jùs išlíejamas".

Vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus bus išduotas!

„Bèt štaĩ màno išdavėjo rankà yrà kartù sù manąja añt stãlo. Žmogaũs Sūnùs, tiesà, eĩna, kaĩp jám nustatýta, bèt vaĩgas tám žmõgui, peĩ kurĮ̃ jis bùs išdúotas!" Tuomèt apãštalai pradėjo teiráutis víenas kìto, kàs gì ìš jũ galėtų šìtai padarýti.

Aš jūsų tarpe esu kaip tas, kuris patarnauja

Tarp apãštalų kìlo giñčas, kurìs iš jũ galėtų bũti laĩkomas didžiáusiu.

Bèt Jėzus jiems pasãkė: „Pagónių tautų karãliai éngia jàs ir jų valdõvai liẽpia vadìnti savè geradariaĩs. Jũs taĩp nedarýkite. Kàs vyriáusias júsų tárpe, tebūniẽ taĩsi mažiáusias, õ viršininkas tebūniẽ lýg taĩnas. Katràs yrà vyrèsnis — kurìs sėdi ùž stãlo ar kurìs jám patarnáuja? Ar̃gi nè tàs, kurìs sėdi?! Õ àš júsų tárpe esù kaĩp tàs, kurìs patarnáuja.

Jũs ištvėrėte sù manimì màno išbañdymuose, todėl àš jùms skiriù valdýti karalỹstę, kaĩp ir̃ mán yrà jã skýręs Tėvas. Màno karalỹstėje jũs válgysite ir̃ gérsite ùž màno stãlo ir̃ sėdėsite sóstuose, teisdamì dvýlika Izraèlio giminių".

Tu savo ruožtu stiprink brolius!

„Sìmonai, Sìmonai! Štaĩ šėtõnas pareikalãvo pérsijoti jùs taĩsi kviečiùs. Bèt àš meldžiaũsi ùž tavè, kàd tavàsis tikėjimas nesusvyrúotų. Õ tù sàvo rúožtu stìprink brólius!"

Pėtras atsìliepė: „Viẽšpatie, àš pasiruõšęs kartù sù tavimì eĩti ir̃ į̃ kalėjimą, ir̃ į̃ mir̃tį!"

Bèt Jėzus atsãkė: „Sakaũ táu, Pėtrai: dár gaĩdžiui šiãnakt nepragýdus, tù trìs kartùs išsigìnsi manè pažįstąs".

Manyje privalo išsipildyti, kas parašyta

Jìs pakláusė juõs: „Ar̃ jùms kõ trū́ko, kaĩ àš jùs buvaũ išsiuñtęs bè piniginės, bè krẽpšio, ir̃ bè kùrpių?"

Jiẽ atsãkė: „Niẽko netrū́ko".

Tadà jìs tę̃sė: „Dabar̃, kàs tùri piniginę, tepasìima jã, taĩp pàt ir̃ krẽpšį, õ kàs netùri kalavìjo, tepardúoda apsiaũstą ir̃ tenusìperka. Sakaũ jùms, manyjè privãlo išsipìldyti, kàs parašýta: ‚Jìs bùs priskaitýtas priẽ piktadarių'; taĩ, kàs mán nustatýta, jaũ eĩna į̃ pãbaigą".

Apãštalai tãrė: „Viẽšpatie, štaĩ čià póra kalavìjų".

Jìs atsãkė: „Ganà!"

Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi

Išėjęs iš teñ, Jėzus sàvo įpročiu pasùko į Alývų kálną. Įkandin nuẽjo ir̃ mokiniaĩ. Atẽjus į viẽtą, jìs įspėjo: „Meĺskitės, kàd nepakliūtumėte į pagùndą!"

Jìs atsitólino nuõ jų̃ maždaũg peř akmeñs metìmą ir̃ atsiklaũpęs ẽmė meĺstis: „Tėve, jéi nóri, atimk šitą taũrę nuõ manę̃s, tačiaũ tebũna nè màno, bèt tàvo valià!" Jám apsiréiškė iš dangaũs ángelas ir̃ jį̃ sustìprino. Miřtino síelvarto àpimtas, jìs dár karščiaũ meĺdėsi. Jõ prãkaitas pasidãrė taŕsi tiřšto kraũjo lašaĩ, vařvantys žẽmėn.

Atsikẽlęs põ maldõs, jìs atẽjo pàs mókinius ir̃ rãdo juõs ìš liūdesio užmìgusius. Jìs tãrė jíems: „Kodẽl miẽgate? Kélkitės ir̃ meĺskitės, kàd nepakliūtumėte į pagùndą!"

Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų!

Jám bèkalbant, pasiródė bùrỹs, õ príekyje ẽjo víenas ìš Dvýlikos — Jùdas. Jìs prisiařtino priẽ Jėzaus jõ pabučiúoti. Jėzus jám tãrė: „Jùdai, pabučiãvimu tù išdúodi Žmogaũs Sū́nų!"

Jėzaus bičiùliai, matýdami, kàs bùs, pakláusė: „Viẽšpatie, gál smõgti kalavijù?" Víenas ìš jų̃ púolė vyriáusiojo kùnigo tařną ir̃ nukiřto jám dẽšinę aũsį.

Bèt Jėzus sùdraudė: „Liáukitės! Ganà!" Ir̃, paliẽtęs tařno aũsį, išgýdė jį̃.

Atẽjusiems jõ suimti aukštíesiems kunigáms, sargýbos viršininkams ir̃ seniū̃nams jìs pasãkė: „Ar̃ àš kóks plėšikas, kàd išẽjote priẽš manè sù kalavìjais ir̃ vẽzdais?! Kaĩ bū́davau kasdiẽn sù jumìs šventỹkloje, jū̃s nepakėlėte priẽš manè rañkos. Taĩp! Dabar̃ atẽjo jū́sų valandà, tamsýbių siáutėjimas".

Petras išėjo laukan ir graudžiai pravirko

Suẽmę Jėzų, jiẽ nusivedė jį̃ ir̃ atgabẽno į vyriáusiojo kùnigo rū́mus. Pẽtras sẽkė iš tólo. Kíemo viduryjė žmónės susikū́rė ùgnį ir̃ susėdo ratù. Pẽtras atsisėdo jų̃

tárpe. Vienà tarnáitė, pamãčiusi jį sėdintį priẽš šviẽsą, įsižiūrėjo ir pasãkė: „Ir šitas bùvo kartù sù juõ".

Bèt jìs išsigýnė: „Móterie, nepažįstu jõ!"

Netrùkus kažkàs kìtas, jį pamãtęs, tãrė: „Ir tù ìš jų tárpo".

Pẽtras atkirto: „Ką tù, žmogaũ! Tìk jaũ nė àš!"

Maždaũg põ valandõs dár kažìn kàs ẽmė atkakliaĩ tvìrtinti: „Tikraĩ šitas bùvo sù juõ! Jùk jìs galilėjiẽtis!"

Pẽtras atsãkė: „Žmogaũ, àš nesuprantù, ką tù sakaĩ". Ir tuõj pàt, dár jám tebèkalbant, pragýdo gaidỹs.

Tuomèt Viẽšpats atsìgręžė ir pàžvelgė į Pẽtrą. Pẽtras atsìminė jám pasakýtą Viẽšpaties žõdį: „Dár gaĩdžiui nepragýdus, tù trìs kartùs manęs išsigìnsi". Jìs išẽjo laukañ ir graũdžiai pravìrko.

Pranašauk, kas tave užgavo!

Jėzų sáugantys výrai týčiojosi iš jõ ir mùšė. Uždeñgę jám akìs, jiẽ klausinėjo: „Pranašáuk, kàs tavė užgãvo!" Ir visaĩp kitaĩp įžeidinėjo jį.

Jie liepė atvesti Jėzų į savo tribunolą

Rýtui išaũšus, susiriñko tautõs seniũnai, aukštíeji kunigaĩ ir Rãšto áiškintojai. Jiẽ liẽpė atvèsti Jėzų į sàvo tribunõlą ir pareikalãvo: „Jéi tù Mesìjas, taĩ prisipažìnk mùms!"

Jėzus atsìliepė: „Jéigu jùms ir pasakýsiu, vìs tíek maniñ netikėsite, õ jéi pakláusiu, mán neatsakýsite. Tačiaũ nuõ šiõ mẽto Žmogaũs Sūnùs sėdẽs Diẽvo Galýbės dešinėjė".

Tadà jiẽ visì sujùdo kláusti: „Taĩ tù esì Diẽvo Sūnùs?"

Õ jìs atsãkė: „Taĩp yrà, kaĩp sãkote: Àš Esù!"

Tuomèt jiẽ tãrė: „Kám dár mùms liùdytojai?! Mẽs girdėjome ìš jõ patiẽs lūpų!"

Vìsas susirinkìmas atsistójo ìr nusìvedė Jėzų pàs Pilõtą.

Aš nerandu šitame žmoguje jokios kaltės

Teñ jiẽ ẽmė jį skųsti, sakýdami: „Mẽs nustãtėme, kàd šìtas kìršina mūsų taũtą ìr draũdžia mokėti cíesoriui mókesčius. Jìs tvìrtina esąs Mesìjas ìr karãlius".

Tadà Pilõtas pakláusė: „Ar̃ tù esì žýdų karãlius?"

Jėzus jám atsãkė: „Taĩp yrà, kaĩp sakaĩ".

Pilõtas tãrė aukštíesiems kunigáms ìr mìniai: „Àš nerandù šìtame žmogujė jokiõs kaltẽs".

Bèt jiẽ vìs atkakliaũ tvìrtino: „Jìs sàvo mókslu kùrsto taũtą visojė Judėjoje, pràdedant nuõ Galilėjos ikì čià".

Taĩ išgir̃dęs, Pilõtas pakláusė, ar̃ tàs výras galilėjiẽtis. Sužinójęs, kàd Jėzus ìš Èrodo valdų, nùsiuntė jį pàs Èrodą, kurìs ir̃gi bùvo tomìs dienomìs Jerùzalėje.

Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė

Èrodas, pamãtęs Jėzų, labaĩ apsìdžiaugė. Màt jìs jaũ pirmiaũ norėjo jį išvýsti, nès bùvo apiẽ jį girdėjęs, ìr tikėjosi pamatýsiąs jį dãrant kókį nórs stebùklą. Jìs ẽmė jį visaĩp klausinėti, bèt Jėzus jám neatsakinėjo. Tuõ tárpu aukštíeji kunigaĩ ìr Rãšto áiškintojai apstóję bė paliovõs jį skùndė. Tadà Èrodas sù sàvo pãlyda Jėzų paniẽkino ìr išjuokė. Paskuĩ, apreñgę jį báltu drabužiù, pàsiuntė atgal̃ Pilõtui. Tą diẽną Èrodas ìr Pilõtas tãpo draugaĩs, õ seniaũ jiẽ pỹkosi.

Pilotas atidavė Jėzų jų valiai

Pilõtas, sušaũkęs aukštúosius kùnigus, seniūnùs ìr liáudį, paréiškė: „Jũs àtvedėte mán šį žmõgų, káltindami jį liáudies kùrstymu. Bèt àš, jį apkláusęs jūsų akysė, neradaũ nẽ vienõs jám primetamõs kaltẽs; taĩp pàt ìr Èrodas, nès sugrąžìno jį atgal̃. Taĩgi jìs nėrà padãręs niẽko, kàs bútų veñta mirtiẽs bausmẽs. Àš tàd jį nuplãkdinsiu ìr paléisiu".

Tuomèt jiẽ visì ẽmė šaũkti: „Mirtìs šìtam! Paléisk mùms Barãbą!" Õ Barãbas bùvo patẽkęs į kalėjimą ùž kažkókį maĩštą miestė ir žmogžudỹstę.

Norėdamas paléisti Jėzų, Pilõtas dár kařtą kreĩpėsi į juõs, bèt jiẽ nesilióvė šaũkę: „Añt krỹžiaus, añt krỹžiaus jį!"

Tadà jìs trẽčią kařtą kláusė: „Õ ką gì pìkta jìs yrà padãręs? Àš jamė neradaũ niẽko, ùž ką vertėtų mirtimì baũsti. Taĩgi nuplãkdinsiu jį ir paléisiu". Tačiaũ jiẽ, gařsiai šaukdamì, vìs nesilióvė reikaláuti, kàd jìs bũtų prikáltas priẽ krỹžiaus, ir jų šauksmaĩ ẽjo vìs smarkỹn.

Galiáusiai Pilõtas nuspréndė paténkinti jų reikalãvimą. Jìs paléido jíems įkãlintąjį ùž maĩštą ir žmogžudỹstę, kaĩp jiẽ prãšė, õ Jėzų atìdavė jų vãliai.

Jeruzalės dukros, ne manęs verkite

Vesdamì Jėzų, jiẽ sulaĩkė Kirėnės gyvéntoją Sìmoną, grįžtantį ìš laukų, ir uždėjo jám añt pečių krỹžių, kàd nèštų jį pãskui Jėzų.

Jį lydėjo dìdelis bũrỹs liáudies ir daũg móterų, kuriõs veřkė jõ ir aimanãvo. Atsigrẽžęs į jàs, Jėzus prabìlo: „Jerùzalės dùkros! Veřkite nè manęs, bèt verčiaũ savęs ir sàvo vaikų! Ateĩs diẽnos, kaĩ sakỹs: ‚Laimìngos nevaisìngosios! Laimìngos negimdžiusios ir nežìndžiusios!' Tadà sakỹs kalnáms: ‚Griũkite añt mũsų!' ir kalvóms: ‚Prideñkite mùs!' Jéigu šìtaip dãro žaliám mẽdžiui, taĩ kàs gì láukia sausuõlio?"

Kartù sù Jėzumi bùvo vedamì žudýti dù piktadariaĩ.

Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą

Atẽję į viẽtą, kurì vadìnasi „Káukolė", jiẽ prìkalė añt krỹžiaus Jėzų ir dù pìktadarius — víeną jám ìš dešinẽs, añtrą ìš kairẽs. Jėzus meĩldėsi: „Tẽve, atléisk jíems, nès jiẽ nežìno, ką dãrą". Kareĩviai pasidalìjo Jėzaus drabužiùs, mesdamì bùrtą.

Šitas yra žydų karalius

Žmónės stovėjo ir žiūrėjo. Seniūnai tyčiodamiesi kalbėjo: „Kitùs išgélbėdavo — tegùl pàts išsigélbi, jéi jìs — Diẽvo išrinktàsis Mesìjas!"

Iš jõ juõkėsi ir kareĩviai, prieidamì, paduodamì jám ãcto[1] ir sakýdami: „Jéi tù žỹdų karãlius — gélbėkis pàts!"

Viršuñ jõ bùvo ùžrašas: „Šìtas yrà žỹdų karãlius".

Dar šiandien su manimi būsi rojuje

Víenas iš nukryžiúotųjų nusikaĺtėlių ẽmė įžeidinėti Jėzų: „Ar̃gi tù nè Mesìjas? Išgélbėk savè ir mùs!"

Antràsis sùdraudė jį̃: „Ir̃ Diẽvo tù nebijaĩ, kentėdamas tą pãčią baũsmę! Jùk mùdu teisìngai gãvome, ką̃ ẽsame užsitarnãvę, õ šìtas niẽko blõgo nėrà padãręs". Ir̃ jìs tãrė: „Jėzau, prisimiñk manè, kaĩ ateĩsi į̃ sàvo karalỹstę!"

Jėzus jám atsãkė: „Àš táu pàžadu: dár šiañdien sù manimì bũsi rõjuje".

Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią

Bùvo apiẽ šẽštą vãlandą, kaĩ visojè šalyjè sutẽmo, ir̃ bùvo tamsù ikì devintõs valandõs, sáulės šviẽsai užgẽsus. Šventỹklos ùždanga[2] pérplyšo pusiáu. Õ Jėzus galìngu balsù sušùko: „Tė́ve, į̃ tàvo rankàs atidúodu sàvo dvãsią". Ir̃ sù taĩs žõdžiais nùmirė.

Čia atsiklaupiama ir padaroma pertraukėlė.

Šimtininkas, matýdamas, kàs bùvo įvỹkę, pradėjo gárbinti Diẽvą ir̃ tãrė: „Ìš tiesų̃ šìtas žmogùs bùvo teisùsis!" Ir̃ visà minià, susiriñkusi pažiūrė̃ti rẽginio ir̃ pamãčiusi, kàs įvỹko, skìrstėsi, mùšdamasi į̃ krūtinę. Atstù stovė̃jo visì Jėzaus pažįstamì ir̃ móterys, jį̃ atlydėjusios iš Galilė̃jos. Jõs vìską mãtė.

[1] „Acto" — perrūgusio vyno, kurį vartojo troškuliui malšinti varguomenė ir kareiviai.

[2] „Uždanga" — pagrindinių šventyklos vartų stambi užvėra.

Juozapas paguldė Jėzaus kūną uoloje iškaltame kapo rūsyje

Ir štai atėjo vienas výras, vardù Juõzapas, teĩsmo tarýbos narỹs, gẽras ir teisingas žmogùs, kurìs nebùvo pritãręs kitũ teĩsmo nariũ sprendìmui ir póelgiui. Jìs bùvo kìlęs ìš žỹdų miẽsto Arimatėjos ir gyvẽno, láukdamas Diẽvo karalỹstės. Taĩgi Juõzapas nuẽjo pàs Pilõtą ir paprãšė Jėzaus kũno. Paskuĩ nùėmė kũną nuõ krỹžiaus, įvyniójo į drobùlę ir paguĺdė uolojė iškaltamė kãpo rūsyjė, kuriamė dár niẽkas nebùvo láidotas. Vìsa taĩ dėjosi Prisirengìmo diẽną, jaũ beprasìdedant šeštãdieniui.

Lỹdinčios móterys, kuriõs bùvo atẽjusios sù Jėzumi ìš Galilėjos, apžiūrėjo kãpą ir mãtė, kaĩp bùvo paguldýtas jõ kũnas kapė. Sugrįžusios nuõ kãpo, jõs pàruošė kvepalũ, õ šeštãdienį ilsėjosi, kaĩp reikalãvo Įstãtymas.

Nebučiuojama knyga, neatsakoma.

Toliau Didžiojoje savaitėje ir Didžiajame Velykų tridienyje viskas kaip A metais, p. 115—137, išskyrus Velyknakčio evangeliją, p. 507.

KRISTAUS PRISIKĖLIMAS

Velykos

VELYKNAKTIS

Viskas kaip A metais, p. 138—160, išskyrus evangeliją.

Evangelija Lk 24, 1—12

Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagal Lùką.

Pìrmąją saváitės diẽną, rýtui brėkštant, móterys atẽjo priẽ kãpo, nèšdamosi pàruoštus tẽpalus. Jõs rãdo ãkmenį nuritintą nuõ kãpo, õ įẽjusios viduñ, neberãdo Viẽšpaties Jėzaus kũno.

Jõs sutriko iř nežinójo, kã darýti, bèt štaĩ prisiařtino dù výrai spiñdinčiais drabùžiais. Móterys išsigañdo iř nulėido žemỹn akìs, õ tiẽ výrai prabìlo: „Kám ieškote gývojo tařp mìrusiųjų? Nėrà jõ čià, jìs prisikėlė! Atsimiñkite, kã jìs yrà jùms sãkęs, bũdamas Galilėjoje: ‚Žmogaũs Sūnùs tùri bũti atidúotas į nusidėjėlių rankàs iř nukryžiúotas, õ trẽčią diẽną prisikélti!' " Tuomèt jõs prisìminė Jėzaus žodžiùs.

Móterys sugrįžo nuõ kãpo iř vìską pránešė Vienúolikai iř visiems kitíems. Taĩ bùvo Marijà Magdaliẽtė, Joanà, Jokũbo mótina Marijà; jõs iř jų draũgės papãsakojo taĩ apãštalams. Tàs pranešìmas jíems pasiródė esąs tùščios šnẽkos, iř jiẽ móterimis netikėjo.

Vìs dėltõ Pẽtras pašókęs nubėgo priẽ kãpo. Žvilgtelėjo pasileñkęs iř mãto tiktaĩ drobulės. Jìs grįžo atgaĩ, bė gãlo stebėdamasis tuõ, kàs bùvo atsitikę.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Šią evangeliją galima imti ir Velykų dienos Mišiose.

Vakarinėse Velykų I d. Mišiose galima imti evangeliją apie Emauso mokinius (Lk 24, 13—35).

Toliau, iki Velykų septintosios dienos (šeštadienio) įskaitytinai, viskas kaip A metais, p. 161—176.

Velykų aštuntoji diena

II VELYKŲ SEKMADIENIS

Atvelykis

Pirmasis skaitinys Apd 5, 12—16

Nuolat augo būrys įtikėjusių Viešpatį

Iš Apãštalų darbų.

Peř apãštalų rankàs dãrėsi žmonėsė daũg stebuklìngų ženklų. Visì tìkintieji vienìngai riñkdavosi Salìamono stóginėje. Niẽkas kìtas neišdrįsdavo priẽ jų prisidėti Žmónės juõs labaĩ geřbė.

Ir nuõlat áugo būrỹs výrų ir móterų, įtikėjusių Viẽšpatį. Žmónės nèt į gatvės nèšdavo ligónius ir teñ guldýdavo añt neštùvų beĩ lóvų, kàd, Pẽtrui praeĩnant prõ šãlį, beñt jõ šešẽlis krìstų añt gùlinčiųjų. Taĩp pàt iš apliñkinių miestẽlių daũg žmonių keliáudavo į Jerùzalę, gabéndami seřgančius ir netyrųjų dvãsių várginamus, ir visì jiẽ bũdavo pagýdomi.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 117, 2—4. 22—24. 25—27a (P.: 1)

P. Dėkókite Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius.
Arba: Aleliùja.

2 Tegù Izraèlis kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
3 Tegù Aarõno aĩniai kartója:
„Jìs malonìngas peř ámžius!"
4 Visì, kuriẽ Viẽšpaties bijo, tesãko:
„Jìs malonìngas peř ámžius!" — **P.**
22 Akmuõ, kurį statýtojai veřtė į šãlį,
pačiù kertiniù pasidãrė.

23 Taĩp Diẽvo nulémta,
iř mũsų akìms taĩ núostabą kẽlia.
24 Šią diẽną laimìngą Viẽšpats padãrė,
džiũgaukim, kélkim linksmýbes! —

P. Dėkókite Viẽšpačiui, nès jisaĩ gẽras,
jìs malonìngas peř ámžius. *(A r b a:* Aleliùja.)

25 Išgélbėk manè, Viẽšpatie màno,
suteĩki mán, Viẽšpatie, sẽkmę.
26 Paláima tám, kuřs ateĩna Viẽšpaties vardù!
Mẽs láiminam jùs iš Viẽšpaties būsto.
27 Diẽvas yrà Viẽšpats, iř jìs mùms šviẽčia. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 1, 9—11a. 12—13. 17—19

Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Àš, Jõnas, jũsų brólis iř síelvarto, karalỹstės iř kantrýbės beñdrininkas Jėzuje, buvaũ salojė, vardù Pãtmas, dėl Diẽvo žõdžio iř Jėzaus liùdijimo. Aš turėjau dvãsios pãgavą Viẽšpaties diẽną iř išgirdaũ sáu ùž nùgaros galìngą balsą, tařsi trimitą, bylójantį: „Ką mataĩ, surašýk į knỹgą iř pasiũsk septynióms bažnýčioms Ãzijoje".

Tuomèt àš atsìgręžiau pažiūrėti balso, kalbėjusio sù manimì, iř atsigrę̃žęs išvýdau septýnis áukso žibintuvùs, õ žibintùvų viduryjè — panãšų į Žmogaũs Sūnų, apsivil̃kusį ìlga tùnika iř pérsijuosusį peř krūtinę áukso júosta.

Jį̃ išvýdęs, àš púoliau jám põ kójų, tařsi negývas. Bèt jìs pàlietė manè sàvo dẽšine iř prabìlo: „Nebijók! Aš esù Pirmàsis, iř Paskutinỹsis, iř Gyvàsis. Àš buvaũ numìręs, bèt štaĩ esù gývas peř ámžių ámžius iř turiù mirtiẽs iř mìrusiųjų pasáulio raktùs. Tàd užrašýk, ką būsi regėjęs, kàs yrà iř kàs tùri vėliaũ įvỹkti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 20, 29

P. Aleliùja. — Tù įtikėjai, Tòmai, nès pamatei, —
sãko Viẽšpats. —
Paláiminti, kuriẽ tìki nemãtę! —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 20, 19—31

Po aštuonių dienų Jėzus atėjo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Jõną.

Pirmõsios saváitės dienõs vakarė, dùrims, kuř bùvo susiriñkę mokiniaĩ, dẽl žýdų báimės ẽsant užrakìntoms, atẽjo Jėzus, atsistójo viduryjė iř tãrė: „Ramýbė jùms!" Taĩ pasãkęs, jìs paródė jíems rankàs iř šóną. Mokiniaĩ nudžiùgo, išvýdę Viẽšpatį.

Õ Jėzus vẽl tãrė: „Ramýbė jùms! Kaĩp manè siuñtė Tėvas, taĩp iř àš jùs siunčiù". Taĩ pasãkęs, jìs kvẽpė į juõs iř tãrė: „Imkite Šveñtąją Dvãsią. Kám atléisite núodėmes, tíems jõs bùs atléistos, õ kám sulaikýsite,— sulaikýtos".

Víeno iš dvýlikos,— Tòmo, vadìnamo Dvyniù,— nebùvo jų tárpe, kaĩ Jėzus bùvo atẽjęs. Taĩgi kitì mokiniaĩ jám kalbėjo: „Mẽs mãtėme Viẽšpatį!"

Õ jìs jíems pasãkė: „Jéigu àš nepamatýsiu jõ rañkose vinių dũrio iř neįdėsiu piřšto į vinių viẽtą, iř jéigu rankà nepaliẽsiu jõ šóno — netikėsiu".

Põ aštuonių dienų jõ mokiniaĩ vẽl bùvo kambaryjė, iř Tòmas sù jaĩs. Jėzus atẽjo, dùrims ẽsant užrakìntoms, atsistójo viduryjė iř prabìlo: „Ramýbė jùms!" Paskuĩ kreĩpėsi į Tòmą: „Pridėk čià piřštą iř apžiūrėk màno rankàs. Pakélk rãnką iř paliẽsk màno šóną; jaũ nebebũk nètikintis — bũk tikintis". Tòmas sušùko: „Màno Viẽšpats iř màno Diẽvas!" Jėzus jám iř sãko:

„Tù įtikėjai, nès pamatei. Paláiminti, kuriẽ tiki nemãtę!"

Sàvo mokiniŭ akìvaizdoje Jėzus padãrė dár daũgel kitŭ stebùklų, kuriẽ nesurašýti šìtoje knỹgoje. Õ šìtie yrà surašýti, kàd tikėtumėte, jóg Jėzus yrà Mesìjas, Diẽvo Sūnùs, iř tikėdami vardañ jõ turėtumėte gyvẽnimą.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 5, 27b—32. 40b—41

Mes esame tų įvykių liudytojai, taipogi ir Šventoji Dvasia

Ìš Apãštalų darbų.

Vyriáusiasis kùnigas mẽtė apãštalams káltinimą: „Mẽs jùms draustė ùždraudėme mókyti tuõ vardù, õ štaĩ jũs užtvìndėte Jerùzalę sàvo mókslu iř dár nórite añt mũsų galvų užtráukti tõ žmogaũs kraũją".

Pẽtras iř apãštalai atsìliepė: „Diẽvo reĩkia klausýti labiaũ, negù žmoniŭ. Mũsų prótėvių Diẽvas prikėlė Jėzų, kurį jũs nužùdėte, pakabìndami añt mẽdžio. Diẽvas išáukštino jį sàvo dẽšine, kaĩp vãdą iř išgélbėtoją, kàd suteĩktų Izraėliui atsivertìmą iř núodėmių atleidìmą. Iř mẽs ẽsame tũ įvykių liùdytojai, taipõgi iř Šventóji Dvasià, kurią Diẽvas sùteikė tíems, kuriẽ jõ klaũso".

Apãštalams ùždraudė kalbėti Jėzaus vardù iř paléido. Õ tiẽ ėjo iš tarýbos džiaũgdamiesi, kàd dėl Jėzaus vařdo užsitarnãvo pãnieką.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 29, 2 ir 4. 5 ir 6. 11 ir 12a ir 13b (P.: 2a)

P. Viẽšpatie, manė tù iš príešo rañkų ištráukei.
Arba: Aleliùja.

[2] Viẽšpatie, àš tavė áukštinsiu:
tù gi manė iš príešo rañkų ištráukei,
nėdavei príešams piktaĩ maniḿ džiaũgtis.

4 Gélbėjai manè nuõ mirtiẽs karalìjos,
gývą manè palikaĩ, neléidai žeñgti bedùgnėn. — **P.**

5 Skam̃binkit Viẽšpačiui visì, kàs jį̃ mýlit,
šlóvinkit, atsimìnę jõjo šventùmą!
6 Rūstùs jìs valandẽlę teẽsti,
bèt peĩ vìsą gyvẽnimą gẽras.
Ìš vãkaro veĩksmas,
iš rýto vẽl džiaũgsmas. — **P.**

11 Diẽve, klausýki, bũk malonìngas,
Viẽšpatie, bũk padėjėjas!
12 Raũdą pàkeitei mán dainomìs, šõkiais.
13 Viẽšpatie, màno Diẽve, tavè šlóvinsiu ámžiais. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 5, 11—14

Vertas Avinėlis, kuris buvo užmuštas, imti valdžią ir lobį

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Àš, Jõnas, regėjau iĩr girdėjau balsùs daugýbės angelų̃ apliñkui sóstą, būtýbes iĩr vyresniúosius; jų̃ skaĩčius bùvo miriãdų miriãdai iĩr tū́kstančių tū́kstančiai. Jiẽ skélbė skambiù balsù: „Veĩtas Avinẽlis, kurìs bùvo ùžmuštas, imti valdžią, iĩr lõbį, iĩr išmintį̃, iĩr galýbę, iĩr pãgarbą, iĩr šlóvę, iĩr gỹrių!“

Iĩr girdėjau, kaĩp visì tvariniaĩ, ẽsantys dangujè, žẽmėje, põ žemè iĩr jū́roje, iĩr vìsa, kàs juosè yrà, skélbė: „Sėdinčiajam sóste iĩr Avinẽliui tebūniẽ gỹrius, iĩr pagarbà, iĩr šlovẽ, iĩr valdžià peĩ ámžių ámžius!“ Kẽturios būtýbės kartójo: „Ãmen!“, õ vyresnìeji púolė añt žẽmės, reikšdamì pãgarbą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

P. Aleliùja. — Prisikėlė Krìstus, kurìs vìsa sutvėrė
iř žmonių giminės pagailėjo. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 21, 1—14. (15—19)

Jėzus priėjo, paėmė duonos ir padalijo jiems, taipogi ir žuvies

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĪ Jõną.

Jėzus vėl pasiródė mokiniáms priẽ Tiberiãdos ẽžero. Pasiródė taĪp.

Bùvo draugė Sìmonas Pẽtras, Tòmas, vadìnamas Dvyniù, Natanaėlis ìš Galilėjos Kãnos, Zebediẽjaus sũnūs iř dár dù kitì mokiniaĪ. Sìmonas Pẽtras jíems sãko: „Einù žvejóti". Jiẽ pasisiūlė: „Iř mẽs eĪname sù tavimì". Jiẽ nuẽjo iř sulìpo Į váltį, tačiaũ tą nãktį niẽko nesugãvo.

Rýtui aũštant, añt krañto pasiródė bestóvįs Jėzus. Mokiniaĭ nepažìno, kàd teñ Jėzaus ẽsama. Õ Jėzus jíems tãrė: „Vaikẽliai, ař netùrite kõ válgyti?"

Tiẽ atsãkė: „Nè".

Tuomèt jìs pasãkė: „Užmèskite tiñklą Į dẽšinę nuõ válties, iř pagáusite". TaĪgi jiẽ ùžmetė iř jaũ nebeįsténgė jõ patráukti dẽl žuvų gausýbės.

Tuomèt tasaĪ mokinỹs, kurĮ Jėzus mylėjo, sãko Pẽtrui: „Jùk taĪ Viẽšpats!" Išgiřdęs, jóg taĪ esąs Viẽšpats, Sìmonas Pẽtras pérsiĮuosė palaidinę,— màt bùvo neapsireñgęs,— iř šóko Į ẽžerą. Kitì mokiniaĪ atsiýrė váltimi, nès bùvo netolì nuõ krañto — maždaũg ùž dviejų šimtų mãstų — iř atìtempė tiñklą sù žuvimìs.

Išlìpę Į krañtą, jiẽ pamãtė žẽrinčias žarijàs, añt jų padėtą žùvį, iř dúonos. Jėzus tãrė: „Atnèškite ką̃ tìk pagautų žuvų̃". Pẽtras įlìpo Į váltį iř išviĪko Į krañtą tiñklą, pìlną didelių žuvų̃, iš vìso šimtą peñkiasdešimt trìs.

Nórs jų̃ bùvo tokià gausýbė, tačiaũ tiñklas nesuplýšo. Jėzus jíems tãrė: „Eĩkite šeñ pùsryčių!“ Ir̃ nẽ víenas ìš mokinių̃ neišdrį̀so pakláusti: „Kàs tù esì?“, nès jiẽ áiškiai matė, jóg taĩ Viẽšpats. Taĩgi Jėzus priẽjo, pàėmė dúonos ir̃ padalìjo jíems, taipõgi ir̃ žuviẽs.

Taĩ jaũ trẽčią kar̃tą pasiródė mokiniáms Jėzus, prisikẽlęs ìš numìrusių.

Papùsryčiavus Jėzus pakláusė Sìmoną Pẽtrą: „Sìmonai, Jõno sūnaũ, ar̃ mýli manè labiaũ ùž šìtuos?“

Tàs atsãkė: „Taĩp, Viẽšpatie. Tù žinaĩ, kàd tavè mýliu“.

Jėzus jám tãrė: „Ganýk màno avinėliùs“.

Ir̃ añtrą kar̃tą Jėzus pakláusė: „Sìmonai, Jõno sūnaũ, ar̃ mýli manè?“

Tàs atsìliepė: „Taĩp, Viẽšpatie. Tù žinaĩ, kàd tavè mýliu“.

Jėzus jám pasãkė: „Ganýk màno avelès“.

Jėzus pakláusė dár ir̃ trẽčią kar̃tą: „Sìmonai, Jõno sūnaũ, ar̃ mýli manè?“

Pẽtras nuliũdo, kàd Jėzus trẽčią kar̃tą kláusia: „Ar̃ mýli manè?“, ir̃ atsãkė: „Viẽšpatie, tù vìską žinaĩ. Tù žinaĩ, kàd tavè mýliu“.

Jėzus jám tãrė: „Ganýk màno avìs.

Ìš tiesų̃, ìš tiesų̃ sakaũ táu: kaĩ buvaĩ jáunas, pàts susijúosdavai ir̃ váikščiojai, kur̃ norėjai. Õ pasẽnęs tù ištiẽsi rankàs,— kìtas tavè pérjuos ir̃ vès, kur̃ nenóri“. Jìs taĩ pasãkė, nuródydamas, kókia mirtimì Pẽtras pašlóvinsiąs Diẽvą. Taĩ pasãkęs, dár pridū́rė: „Sèk pãskui manè!“

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 13, 14. 43—52

Štai mes kreipiamės į pagonis

Iš Apãštalų darbų.

Paũlius ir Barnãbas iš Peržės léidosi toliaũ ir pasiekė Pizìdijos Antiòchiją. Šeštãdienį jiẽ nuẽjo į sinagògą ir teñ susẽdo. Daũgelis žýdų ir dievobáimingų prozelìtų sẽkė pãskui juõs. Šiẽ kalbẽjosi sù jaĩs ir rãgino bũti ištikimus Diẽvo malónei.

Kìtą šeštãdienį konè vìsas miẽstas susiriñko pasiklausýti Diẽvo žõdžio. Išvýdus tókias miniàs, žydùs àpėmė pavýdas, ir jiẽ piktžodžiáudami ẽmė prieštaráuti Paũliaus kalbai.

Tuomèt Paũlius ir Barnãbas ryžtìngai pasãkė: „Pirmiáusia jùms turẽjo bũti skélbiamas Diẽvo žõdis, bèt kadángi jũs jį àtmetate ir pãtys laĩkote savè nevertaĩs ámžinojo gyvẽnimo, taĩ mẽs kreĩpiamės į pagónis. Taĩp mùms liẽpė Viẽšpats: ‚Paskýriau tavè, kàd bũtum šviesà pagónims, kàd gélbėtum juõs ikì pàt žẽmės pakraščių' ".

Taĩ girdėdami, pagónys džiaũgėsi ir šlóvino Diẽvo žõdį; ir įtikẽjo visì paskirtíeji amžinájam gyvẽnimui. Taĩp Viẽšpaties žõdis išplìto põ vìsą krãštą.

Tuõ tárpu žýdai sukùrstė maldìngas beĩ kilmìngas móteris ir įtakìngus miẽsto piliečiùs. Jiẽ sukẽlė Paũliaus ir Barnãbo pérsekiojimą ir išvìjo juõs iš sàvo žẽmių. Õ tiẽ, nusikrãtę priẽš juõs nuõ kójų dùlkes, atvýko į Ikòniją. Mokiniaĩ bùvo pilnì džiaũgsmo ir Šventõsios Dvãsios.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 99, 2. 3. 5 (P.: 3c)

P. Ẽsam Viẽšpaties liáudis, jõ kaĩmenės ãvys.
Arba: Aleliùja.

[2] Visos šãlys, džiũgaukit Diẽvui,
jám tarnáukite liñksmos,
jõ akìvaizdon žeñkit džiaugsmìngai! — **P.**

[3] Jìs tìkras Diẽvas, žinókit!
Jìs mùs sukũrė, ẽsam jõ žmónės,
ẽsam jõ liáudis, jõ kaĩmenės ãvys. — **P.**

[5] Viẽšpats jùk gẽras ir̃ gailestìngas peĩ ámžius,
ir̃ peĩ kartũ kartàs mùms atsidãvęs. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 7, 9. 14b—17

Avinėlis juos ganys ir vedžios prie gyvybės vandens šaltinių

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Àš, Jõnas, regėjau: štaĩ miĨžiniška minià, kuriõs niẽkas negalėjo suskaičiúoti, ìš visų̃ giminių̃, genčių̃, tautų̃ ir̃ kalbų̃. Visì stovėjo príešais sóstą ir̃ Avinẽlį, apsisiaũtę baltaĩs apsiaũstais, sù pálmių šakomìs rañkose.

Víenas ìš vyresniųjų mán tãrė: „Jiẽ atẽjo ìš dìdžio síelvarto. Jiẽ išplóvė sàvo apsiaustùs ir̃ juõs išbáltino Avinẽlio kraujyjė. Todẽl jiẽ stóvi priẽš Diẽvo sóstą ir̃ tarnáuja jám diẽną nãktį jõ šventóvėje, õ Sėdintỹsis sóste išskleĩs añt jų̃ padañgtę. Jiẽ nebeaĨks, nebetrõkš, nebekẽpins jų̃ sáulė neĩ jokià kaitrà. Nès Avinẽlis, kurìs stóvi priẽš sóstą, juõs ganỹs ir̃ vedžiõs priẽ gyvýbės vandeñs šaltìnių, ir̃ Diẽvas nušlúostys kiekvíeną ãšarą nuõ jų̃ akių̃".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 14

P. Aleliùja. — Àš — geràsis ganýtojas, — sãko Viẽšpats: —
àš pažįstu savąsias,
ir̃ mãnosios pažįsta manė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 10, 27—30

Savo avims aš duodu amžinąjį gyvenimą

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Jõną.

Jėzus žỹdams pasãkė:
„Mãnosios ãvys klaũso màno balso; àš jàs pažįstu, ir jõs sẽka pãskui manė. Àš jóms dúodu ámžinąjį gyvẽnimą; jõs nežùs peř ámžius, ir niẽkas jų nepagrõbs iš màno rañkos. Tėvas, kurìs mán jàs dãvė, yrà aukščiaũ ùž vìską, ir niẽkas jų neišplẽš iš Tėvo rañkos. Àš ir Tėvas ẽsame víena".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 14, 21b—27

Jie apsakė bendruomenei,
kokius didžius darbus nuveikęs Dievas per juos

Iš Apãštalų darbų.

Paũlius kartù sù Barnabù pasùko atgal į Listrą, Ikòniją ir Antiòchiją. Teñ jiẽ stìprino mokinių dvãsią ir skãtino juõs išsáugoti tikėjimą, nès peř daũgelį vargų mẽs tùrime eĩti į Diẽvo karalỹstę. Kiekvienojė bendrúomenėje sù maldà ir pãsninku, uždėdamì rankàs, jiẽ paskýrė jíems vyresniúosius ir pàvedė juõs Viẽšpačiui, kurį šiẽ bùvo įtikėję.

Apkeliãvę Pizìdiją, jiẽ atvỹko į Pamfìliją, paskélbė žõdį Peřgėje ir léidosi žemỹn į Atãliją. Iš čià išplaukė į Antiòchiją, kuř bùvo bùvę pavestì Diẽvo malónei, kàd nuveĩktų dárbą, kurį dabař pàbaigė.

Sugrįžę jiẽ sùšaukė bendrúomenę iř apsãkė, kókius didžiùs dárbus nuveĩkęs Diẽvas peř juõs iř kaĩp atvėręs pagónims tikėjimo vartùs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 144, 8—9. 10—11. 12—13ab (P.: plg. 1)

P. Diẽve, màno Valdõve,
àš tàvo vařdą gárbinsiu ámžiais.
Arba: Aleliùja.

8 Viẽšpats švelnùs, gailestìngas,
didžiaĩ maloningas, rústauti negreĩtas.
9 Viẽšpats visíems yrà gẽras,
sàvo visíems kūriniáms gailestìngas. — **P.**

10 Viẽšpatie, tegù visì tvariniaĩ tàu dėkója,
tegù tavė gárbina ištikimíeji.
11 Tegù jiẽ skélbia tàvo karalỹstės kilnùmą,
tegù gársina tàvo galýbę. — **P.**

12 Kàd visì žmónės supràstų tàvo didýbę,
tàvo karalỹstės kilnùmą.
13 Tàvo karalỹstė — amžinà karalỹstė,
tù kartų̃ kartóms viešpatáusi. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 21, 1—5a

Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Àš, Jõnas, regėjau naũją dañgų iř naũją žẽmę, nės pirmàsis dangùs iř pirmóji žẽmė išnỹko iř jū́ros taĩp pàt nebelìko.

Iř išvýdau šveñtąjį miẽstą — naũjąją Jerùzalę, nužeñgiančią iš dangaũs nuõ Diẽvo, kurì bùvo išsipuõšusi kaĩp núotaka sàvo sužadėtiniui. Iř išgirdaũ galingą balsą,

skaĩbantį nuõ sósto: „Štaĩ Diẽvo padañgtė taĩp žmoniũ, Jìs apsigyveñs pàs juõs, ir̃ jiẽ bùs jõ tautà, õ pàts Diẽvas bùs sù jaĩs. Jìs nušlúostys kiekvíeną ãšarą nuõ jų̃ akių̃; ir̃ nebebùs mirtiẽs, nebebùs liũdesio, neĩ áimanos, neĩ síelvarto, nès kàs bùvo anksčiaũ, tàs praẽjo".

Õ Sėdintysis sóste tãrė: „Štaĩ àš vìsa daraũ naũja!" Ir̃ sãko: „Rašýk, nès šìtie žõdžiai patikimì ir̃ tikrì".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 13, 34

P. Aleliùja. — Àš jùms dúodu naũją įsãkymą,—
sãko Viẽšpats; —
kàd jũs víenas kìtą mylėtumėte,
kaĩp àš jùs mylėjau. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 13, 31—33a. 34—35

Aš jums duodu naują įsakymą,
kad jūs vienas kitą mylėtumėte

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Jùdui pasišãlinus iš Velýkų vakariẽnės bústo, Jėzus prabìlo:

„Dabar̃ Žmogaũs Sūnùs pašlóvintas, ir̃ Diẽvas pašlóvintas peř jį̃. Õ jéigu Diẽvas pašlóvintas peř jį̃, taĩ Diẽvas pašlóvins jį̃ pàs savė — bemãtant jį̃ pašlóvins.

Vaikẽliai, àš jaũ nebeilgaĩ bũsiu sù jumìs. Àš jùms dúodu naũją įsãkymą, kàd jũs víenas kìtą mylėtumėte: kaĩp àš jùs mylėjau, kàd ir̃ jũs taĩp mylėtumėte víenas kìtą! Ìš tõ visì pažiñs, kàd ẽsate màno mokiniaĩ, jéi mylėsite vienì kitùs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VI VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 15, 1—2. 22—29

Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga neužkrauti jums daugiau naštų, išskyrus tai, kas būtina

Iš Apãštalų darbų.

Iš Judėjos atvỹko žmonių, kurie įtikinėjo brólius: „Jéi nesidúosite apipjáustomi pagal Mõzės pãprotį, negalėsite bũti išgélbėti". Kìlo nesutarìmų ir dideliũ giñčų tarp jų ir Paũliaus bei Barnãbo. Bùvo nùtarta, kàd Paũlius, Barnãbas ir kaĩ kurie antiochiẽčiai nuvỹks dėl šiõ giñčo į Jerùzalę pàs apãštalus ir vyresniúosius.

Tadà apãštalai ir vyresnieji kartù sù visà bažnýčia nùtarė pasiųsti į Antiòchiją iš sàvo tárpo išrinktus výrus kartù sù Paũliumi ir Barnabù. Taĩ bùvo Jùdas, vadìnamas Barsabù, ir Sìlas, kurie bùvo vadováujantys brólių tárpe. Jíems įteikė tókį rãštą:

„Apãštalai ir vyresnieji bróliai siuñčia svéikinimą Antiòchijoje, Sirijoje, beĩ Kilìkijoje gyvẽnantiems bróliams, kìlusiems iš pagónių. Sužinójẹ, jóg kaĩ kurie iš mũsų nuvỹkę ãsmenys, mũsų neįgalióti, sàvo kalbomis pasẽjo jũsų síelose nẽrimą beĩ sąmyšį, mẽs, bendraĩ susiriñkę, nuspréndėme pasiųsti pàs jùs išrinktus výrus kartù sù mũsų mylimaĩsiais Barnabù ir Paũliumi, kurie ùž mũsų Viẽšpatį Jėzų Krìstų yrà guldę sàvo gálvas. Taĩgi siuñčiame sù jaĩs Jùdą ir Sìlą, kurie jùms tą pãtį pranèš gývu žodžiù. Šveñtajai Dvãsiai ir mùms pasiródė teisìnga neužkráuti jùms daugiaũ naštų, išskýrus taĩ, kàs bũtina: susilaikýti nuõ aukų stabáms, kraũjo, pasmaugtų gyvulių mėsõs ir ištvirkãvimo. Jũs geraĩ elgsitės, sáugodamiesi šitų dalýkų. Likite sveikì!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 66, 2—3. 5. 6 ir 8 (P.: 4)

P. Õ Diẽve, tavė tegárbina taũtos,
tešlóvina vìsos tautẽlės.
A r b a: Aleliùja.

2 Tebũna mùms Diẽvas didžiaĩ maloningas,
teláimina mùs, giedrù véidu težvelgia.
3 Tegù jõ žygiùs pažįsta pasáulis,
visų tautų žmónės — jõ išganingąjį dárbą. — **P.**

5 Visà žmonijà tegù linksminas, džiaũgias,
kàd tù tautósė viešpatáuji teisìngai,
pasáuly tautóms vadováuji. — **P.**

6 Õ Diẽve, tavė tegárbina taũtos,
tešlóvina vìsos tautẽlės.
8 Tegù mùs láimina Diẽvas,
pasáulio kraštaĩ tegù jį pagerbia. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 21, 10—14. 22—23

Parodė man nužengiantį iš dangaus šventąjį miestą

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Ir̃ nùnešė manė dvãsios jėgà añt dìdelio ir̃ áukšto kálno, ir̃ paródė mán šveñtąjį miẽstą Jerùzalę, nužeñgiančią iš dangaũs, nuõ Diẽvo, žẽrinčią Diẽvo šlóve. Jõs švytėjimas tar̃si brángakmenio, tar̃si jãspio akmeñs, tvìskančio kaĩp krìštolas. Jì apjuostà dideliu, áukštu mũru sù dvýlika var̃tų, õ añt var̃tų dvýlika angelų̃ ir̃ užrašýti dvýlikos Izraèlio giminių̃ vardaĩ. Nuõ saulėtekio pùsės trejì var̃tai, nuõ žiemių̃ trejì var̃tai, nuõ pietų̃ trejì var̃tai ir̃ nuõ saulėlydžio trejì var̃tai. Miẽsto mũrai tùri dvýlika pamatų̃, añt kurių̃ užrašýti dvýlikos Avinẽlio apãštalų vardaĩ.

Bèt àš jamė nemačiaũ šventỹklos, nės Viẽšpats, visagãlis Diẽvas, ir̃ Avinėlis yrà jõ šventyklà. Miẽstui apšviẽsti nereĩkia neĩ sáulės, neĩ mėnùlio, nės jį̃ apšviẽčia tviskanti Diẽvo šlovė̃ ir̃ jõ žiburỹs yrà Avinėlis.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 23

P. Aleliùja. — Jéi kàs manė̀ mýli, laikỹsis màno žõdžio,—
sãko Viẽšpats, —
ir̃ màno Tėvas jį̃ mylės;
mẽs pàs jį̃ ateĩsime ir̃ apsigyvénsime. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 14, 23—29

Šventoji Dvasia viską primins, ką esu jums pasakęs

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Jõną.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Jéi kàs manė̀ mýli, laikỹsis màno žõdžio, ir̃ màno Tėvas jį̃ mylės; mẽs pàs jį̃ ateĩsime ir̃ apsigyvénsime. Kàs manę̃s nemýli, màno žõdžių nelaĩko. Õ žõdis, kurį̃ girdite, nė̀ màno, bèt Tėvo, kuris yrà manė̀ siuñtęs.

Àš jùms taĩ pasakiaũ, bũdamas pàs jùs, õ Globė̃jas — Šventóji Dvasià, kurį̃ màno vardù Tėvas atsiųs,— jìs išmókys jùs visko ir̃ viską primiñs, kã̀ esù jùms pasãkęs.

Àš jùms paliekù ramýbę, dúodu jùms sàvo ramýbę. Nė̀ taĩp àš jã̀ dúodu, kaĩp dúoda pasáulis. Tenebũgštauja jũsų širdìs ir̃ teneliũdi! Jũs girdė̃jote, kaĩp àš pasakiaũ: àš iškeliáuju ir̃ vė̃l grį̃šiu pàs jùs! Jéi mylė̃tumėte manė̀, džiaũgtumėtės, kàd àš keliáuju pàs Tėvą, nės Tėvas ùž manė̀ aukštėsnis. Ir̃ dabar̃, priẽš įvỹkstant, jùms pasakiaũ, kàd tikė̃tumėte, kadà taĩ bùs įvỹkę".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

40-oji diena po Velykų

KRISTAUS ŽENGIMAS Į DANGŲ

Šeštinės

Viskas kaip A metais, p. 192—194, išskyrus evangeliją.

Evangelija Lk 24, 46—53

Palaimino juos ir pakilo į dangų

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką pabaigõs.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms:

„Yrà parašýta, kàd Mesìjas kentės ir trẽčią diẽną prisikeĩs iš numìrusių, ir jõ vardù visóms tautóms, pràdedant nuõ Jerùzalės, bùs skélbiamas atsivertìmas núodėmių atleidìmui gáuti. Jũs ẽsate šių dalýkų liùdytojai.

Ir štaĩ àš atsiųsiu jùms, kã yrà pažadėjęs màno Tėvas. Jũs pasiliksite miestė, kõl bũsite apdovanóti jėgà iš aukštýbių".

Jėzus nusìvedė mókinius paleĩ Betãniją ir, iškėlęs rankàs, paláimino juõs. Láimindamas jìs atsiskýrė nuõ jų ir pakìlo į dañgų. Jiẽ pagárbino jį, paskuĩ, didelio džiaũgsmo kupinì, sugrįžo į Jerùzalę. Jiẽ nuõlat lañkė šventỹklą ir šlóvino Diẽvą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

VII VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Apd 7, 55—60

Regiu Žmogaus Sūnų stovintį Dievo dešinėje

Ìš Apãštalų darbų.

Stẽponas, kùpinas Šventõsios Dvãsios, žvelgė į dañgų ir išvýdo Diẽvo šlóvę ir Jėzų, stóvintį Diẽvo dešinėjė. Jìs tãrė: „Štaĩ regiù atsivėrusį dañgų ir Žmogaũs Sūnų stóvintį Diẽvo dešinėjė". Tadà, baĩsiai rėkdamì, jiẽ užsikimšo ausìs ir visì kaĩp víenas púolė jį, išsìtempė už miẽsto ir ùžmušė akmenimìs. Liùdytojai pasidėjo sàvo drabužiùs priẽ kójų víeno jáuno výro, vardù Saũliaus.

Taĩp jiẽ mùšė akmenimìs Stẽponą, õ jìs šaũkė: „Viẽšpatie Jėzau, priimk màno síelą!" Pagaliaũ suklùpęs, jìs galìngu balsù sušùko: „Viẽšpatie, nepaskaitýk jíems šiõs núodėmės!" Ir, taĩ ištãręs, užmìgo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 96, 1 ir 2b. 6 ir 7c. 9 (P.: 1a ir 9a)

P. Viẽšpats — pasáulio Valdõvas,
dìdis viršuñ visõs žẽmės.
Arba: Aleliùja.

1 Viẽšpats — pasáulio Valdõvas:
tedžiūgauja žẽmė, tekrýkštauja sãlos;
2 tėise, teisýbe grįstas jõ sóstas. — **P.**

6 Bylója dangùs apiẽ jõ teisingùmą,
jõ garbingùmą rẽgi pasáulis.
7 Niekìngi dieváičiai, priẽš Viẽšpatį kniùbkit! — **P.**

9 Dìdis tù, Viẽšpatie, viršuñ visõs žẽmės,
visų dievų tù aukščiáusias. — **P.**

Antrasis skaitinys Apr 22, 12—14. 16—17. 20

Ateik, Viešpatie Jėzau!

Ìš Apreiškìmo
šventájam apãštalui Jõnui.

Àš, Jõnas, girdėjau balsą, kuris mán sãkė:

„Štaĩ àš veĩkiai ateinù, atsinẽšdamas ãtlygį, ir kiekvienám atmokėsiu pagal jõ dárbus. Àš esù Álfa ir Omegà, Pirmàsis ir Paskutinỹsis, Pradžià ir Pabaigà. Paláiminti, kuriẽ išsipláuna sàvo drabužiùs, kàd įgýtų téisės į gyvýbės mẽdį ir galėtų įžeñgti prõ vartùs į miẽstą.

Àš, Jėzus, pàsiunčiau sàvo ángelą jùms taĩ paliùdyti apiẽ bažnýčias. Àš esù Dóvydo atžalà ir palikuonis, žẽrinti aušrinė žvaigždẽ!"

Ir Dvasià, ir sužadėtinė kviẽčia: „Ateĩk!" Ir kàs girdi, teatsiliẽpia: „Ateĩk!" Ir kàs trókšta, teateĩna, ir kàs nóri, tesìsemia dovanaĩ gyvýbės vandeñs.

Tàs, kuris liùdija šiuõs apreiškimùs, sàko: „Taĩp, àš véikiai ateinù!"

Ãmen. Ateĩk, Viẽšpatie Jėzau!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 18

P. Aleliùja. — Nepaliksiu jũsų našláičiais, —
sãko Viẽšpats: — ateĩsiu pàs jùs,
ir džiaũgsis jũsų širdys. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 17, 20—26

Kad jie pasiektų tobulą vienybę

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĺ Jõną.

Pakėlęs akìs į dañgų, Jėzus meĺdėsi:

„Šventàsis Tėve, nè tìk už juõs àš meldžiù, bèt ir už

tuõs, kuriẽ peř jũ žõdį manė įtikẽs: tegùl visì bùs víena! Kaĩp tù, Tẽve, manyjė iř àš tavyjė, tegùl iř jiẽ bùs víena mumysė, kàd pasáulis įtikẽtų, jóg tù esì manė siuñtęs.

Iř tą šlóvę, kurią esì mán suteĩkęs, àš pérdaviau jíems, kàd jiẽ bűtų víena, kaĩp mẽs ẽsame víena: àš juosè iř tù manyjė, kàd jiẽ pasíektų tóbulą vienýbę iř pasáulis pažintų, jóg tù esì manė siuñtęs iř juõs mýli taĩp, kaĩp manė mylėjai.

Tẽve, àš nóriu, kàd tàvo mán pavestíeji bűtų sù maniñ teñ, kuř iř àš; kàd jiẽ pamatýtų màno šlóvę, kurią esì mán suteĩkęs, nès pamilaĩ manė priẽš pasáulio įkūrimą.

Teisingasis Tẽve, pasáulis tavęs nepažìno, õ àš tavė pažinaũ. Iř šitie pažìno, jóg tù manė àtsiuntei. Àš pagársinau tàvo vařdą iř dár gársinsiu, kàd méilė, kurià manė pamilaĩ, bűtų juosè iř àš bűčiau juosè".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

Sekminėms viskas kaip A metais, p. 198—206.

I sekmadienis po Sekminių

ŠVENČIAUSIOJI TREJYBĖ

Pirmasis skaitinys Pat 8, 22—31

Dar žemės nebuvo, kai Išmintis prasidėjo

Iš Patarlių knygos.

Amžinóji Išmintìs sãko:

„Keliũ pradžiojė manė Viẽšpats turẽjo, —
priẽš dárbus pirmúosius pradẽdamas veĩkti.
Mán pãgrindas bũvio padẽtas priẽš ámžius —
kaĩ laĩkas dár nẽjo ir žẽmės nebùvo.

Nebùvo dár jũsų, kaĩ àš prasidẽjau,
nebùvo šaltìnių, vanduõ iš kuř kỹla.
Kalnaĩ dár nebùvo tuomèt susidãrę,
neĩ kaĺvos iškìlę, kaĩ àš prasidẽjau.
Kūrẽjas nebùvo padãręs dár žẽmės,
neĩ pievom, laukaĩs jõs nebùvo suskìrstęs.

Sù juõ bendraĩ dìrbau, kaĩ dañgų jìs tvařkė,
kaĩ skliaũtą matãvo viršuñ vandenýnų,
kaĩ dẽbesis teĺkė aukštõjoj padángėj,
giliũ vandenýnų vérsmes kaĩ atvẽrė,
kaĩ jū́rai didìngai ribàs išvedžiójo,
kàd šẽlstančios bañgos nepéržengtų krañto,
kaĩ žẽmei jìs tvìrtąjį pãmatą dẽjo, —
buvaũ patikẽta darbũ jõ vadõvė.

Àš dìdelį džiaũgsmą jám kẽliau kasdiẽną,
akìvaizdoj jõ àš linksmà šokinẽjau,
žaismìngai bėgiójau põ vìsą pasáulį —
bė gãlo džiugù mán lankýtis pàs žmónes".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 8, 4—5. 6—7. 8—9 (P.: 2a)

P. Viẽšpatie, mũsų Valdõve,
kóks įstabùs tàvo vařdas pasáuly!

4 Kaĩ pasižiūrim į tàvo dañgų, tàvo rañkų sukùrtą,
į mėnùlį, žvaigždės, tvariaĩ padarýtas,
5 tãriam: „Kàs gì žmogùs, kàd tù jį dár atmiñtum,
kàs tàs Adõmo sūnùs, kàd jį belankýtum?!“ — **P.**

6 Jį padareĩ nè ką̃ menkèsnį ùž ángelus,
garbė̀ ir grožiù jį vainikúoji.
7 Jìs viešpatáuja tàvo rañkų sukurtájam pasáuliui.
Jám põ kójų tù vìsa paklójai: — **P.**

8 jáučius, avìs — visùs aliái víeno,
nèt laũko žvėris,
9 padángių paukščiùs ir žuvìs jū́rų giliųjų —
vìsa, kàs mãrių platýbėse plaũko. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 5, 1—5

Taikoje su Dievu per Kristų;
meilė širdyse išlieta Šventosios Dvasios

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Nutéisinti tikẽjimu, gyvẽname taikojè sù Dievù peř mũsų Viẽšpatį Jėzų Krìstų, peř kurį̃ tikẽjimu pasíekiame tą̃ malónę, kuriojè stóvime ir didžiúojamės Diẽvo šlovės viltimì. Ir nè víen tuõ. Mẽs taĩp pàt didžiúojamės síelvartais, žinódami, kàd síelvartas gimdo ištvermę, ištvermė — išbandýtą dorýbę, išbandýta dorýbė — vìltį. Õ viltìs neapgáuna, nès Diẽvo méilė yrà išlietà mũsų širdysè Šventõsios Dvãsios, kurì mùms duotà.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Apr 1, 8

P. Aleliùja. — Garbẽ Tėvui, iř Sūnui,
iř Šveñtajai Dvãsiai —
Diẽvui, kurìs yrà, kurìs bùvo
iř kurìs ateĩs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Jn 16, 12—15

Visa, ką Tėvas turi, yra ir mano;
Dvasia ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Jõną.

Jėzus bylójo sàvo mokiniáms:

„Dár daũgel jùms turėčiau kalbėti, bèt dabař jũs negãlite pakélti. Kaĩ ateĩs tóji Tiesõs Dvasià, jùs jì vès į tiesõs pilnãtvę. Jì nekalbės iš savęs, bèt skeĨbs, ką bùs išgirdusi, iř pranèš, kàs dár tùri įvỹkti. Jì pašlóvins manè, nès imš iš tõ, kàs màno, iř jùms taĩ paskeĨbs. Visa, ką Tėvas tùri, yrà iř màno, todėl àš pasakiaũ, kàd jì imš iš tõ, kàs màno, iř jùms taĩ paskeĨbs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

II ketvirtadienis po Sekminių

ŠVČ. KRISTAUS KŪNAS IR KRAUJAS

Devintinės

Pirmasis skaitinys Pr 14, 18—20

Atnešė duonos ir vyno

Iš Pradžiõs knỹgos.

Salėmo karãlius Melchizedėkas àtnešė dúonos iř vỹno. Jìs bùvo Aukščiáusiojo Diẽvo kùnigas, todėl paláimino Abrãmą, tařdamas: „Tepaláimina Abrãmą Aukščiáusiasis Diẽvas, dangaũs iř žẽmės Kūrė̃jas. Šlovė̃ Aukščiáusiajam Diẽvui, kurìs atìdavė táu į̃ rankàs tavúosius príešus". Abrãmas jám dãvė dešimtinę nuõ vìsko.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 109, 1. 2. 3. 4 (P.: 4bc)

P. Ámžiais tù Kùnigas, kaĩp Melchizedėkas.

[1] Diẽvas sãko màno Valdõvui: „Sėskis màno dešinė̀jė̀,
àš patiẽsiu tàvo príešus
tařsi pakójį põ tàvo kójų". — **P.**

[2] Diẽvas duõs táu Siòno kalnė̀ valdõvo lãzdą,
iř tù sàvo príešus valdýsi. — **P.**

[3] Nuõ gimìmo šventuosė̀ kalnuosė̀ viešpatáusi,
iš pàt įšsčių, nuõ aušrõs sàvo jaunỹstės. — **P.**

[4] Viẽšpats yrà prisiekęs, iř jìs nesigaĩli:
„Tù Kùnigas ámžiais, kaĩp Melchizedėkas". — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 11, 23—26

Kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Àš taĩ gavaũ ìš Viẽšpaties ir taĩ pérdaviau jùms, kàd Viẽšpats Jėzus tą nãktį, kurią bùvo išdúotas, pàėmė dúoną ir, sukalbėjęs padėkõs maldą, suláužė ir tãrė: „Taĩ yrà màno kũnas, kurìs ùž jùs dúodamas. Taĩ darýkite màno atminìmui". Tuõ pačiù būdù põ vakariẽnės jìs pàėmė taũrę ir tãrė: „Ši taurẽ yrà Naujóji Sándora màno kraujyjė. Kíek kařtų gérsite, darýkite taĩ màno atminìmui".

Taĩgi, kadà tìk válgote šitą dúoną ir gẽriate ìš šìtos taurẽs, jũs skélbiate Viẽšpaties miřtį, kõl jìs ateĩs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Sekvencija — pagal norą, p. 211.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 51

P. Aleliùja. — Àš esù gyvóji dúona,
nužeñgusi iš dangaũs,— sãko Viẽšpats. —
Kàs válgys tą dúoną —
gyveñs peř ámžius. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 9, 11b—17

Visi pavalgė iki soties

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĺ Lùką.

Jėzus kalbėjo žmonėms apiẽ Diẽvo karalỹstę, pagýdė tuõs, kuríems reikėjo gýdymo. Dienà pakrỹpo vakarópo. Prisiařtinę Dvýlika tãrė: „Paléisk žmónes, kàd jiẽ, nuẽję į apliñkinius káimus beĩ víenkiemius, susirástų nakvýnę

ir maĩsto. Mẽs jùk ẽsame dykumojė". Jėzus atsìliepė: „Jũs dúokite jíems válgyti!" Dvýlika atsãkė: „Mẽs niẽko daugiaũ netùrime, tìk penkìs kepalėliùs dúonos ir dvì žuvìs. Nebeñt nueĩtume ir nupirktume maĩsto vìsai šìtai mìniai".

Õ bùvo teñ apiẽ penkìs tũkstančius výrų. Jėzus įsãkė mokiniáms: „Susodìnkite juõs būriaĩs põ peñkiasdešimt". Jiẽ taĩp padãrė ir visùs susodìno.

Tuomėt, paẽmęs penkìs kepalėliùs ir dvì žuvìs, jìs pàžvelgė į dañgų, paláimino juõs, láužė ir dãvė mokiniáms, kàd išnešiótų mìniai. Visì paválgė ikì sóties. Ir dár bùvo sùrinkta dvýlika pintìnių likùčių.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III penktadienis po Sekminių

ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIS

Pirmasis skaitinys Ez 34, 11—16

Nuvesiu į ganiavą savo avis ir duosiu joms pailsėti

Iš prãnašo Ezechiėlio knỹgos.

Viẽšpats Diẽvas taĩp sãko:

„Suriñksiu savąsias avìs iĩ pàts jomìs pasirūpinsiu. Kaĩp pìemeniui rūpi nuklýdę bandõs gyvuliaĩ, taĩp àš pasirūpinsiu sàvo avimìs iĩ grąžìnsiu jàs ìš visų viẽtų, kuĩ jõs pasklìdo tamsią, apsiniáukusią diẽną. Išvèsiu jàs ìš tautų, išriñksiu jàs ìš kraštų, pargabénsiu į jųjų šãlį. Ganýsiu jàs põ Izraèlio kálnus iĩ klónius, põ gyvẽnamas šaliẽs vietóves. Gerõn ganỹklon nuvèsiu, Izraèlio kalnýne bùs jų gãnymosi viẽtos. Tenaĩ jõs ganỹsis vešliojė žolėjė, Izraèlio kalnýne ràs gẽrą ganỹklą.

Nuvèsiu į gãniavą sàvo avìs iĩ dúosiu jóms pailsẽti — taĩ Viẽšpaties Diẽvo žõdis. Paklýdusias àš suieškósiu, atsiskýrusias susigrąžìnsiu, sùžeistas pérrišiu, nusilpusias pamaitìnsiu, rìebias iĩ sveikàs prižiūrẽsiu. Àš bũsiu jų ganýtojas iĩ sáugosiu jàs kaĩp dẽra".

Taĩ Diẹvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 22, 1—3. 4. 5. 6 (P.: 1)

P. Manė Viẽšpats gãno: màn niẽko nestiñga.

P. Manė Viẽšpats gãno: mán niẽko nestiñga.

[2] Jìs manė vẽda, kuĩ vẽšlios ganỹklos žaliúoja,
léidžia mán atilsẽti pavérsmy;
[3] mãnąją síelą gaivìna,
vẽda manė teisingais takaĩs sàvo garbei. — **P.**

4 Nẽ keliáudamas slėniù tamsiáusiu,
àš nebijósiu, nès tù draugė bũsi.
Tavò lazdà, vẽzdas galìngas,
drąsą mán dúoda. — **P.**

5 Tù mán kelì váišes,
õ príešai sugẽdinti žiũri.
Kvepalaĩs mán pàtepi gálvą,
pilì mán sklìdiną taũrę. — **P.**

6 Tavóji malónė iř méilė palỹdi
kiekvíeną màno gyvẽnimo diẽną.
Àš Viẽšpaties bũste gyvénsiu
peř ámžius ilgiáusius. — **P.**

Antrasis skaitinys Rom 5, 5—11

Dievas mums parodė savo meilę

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Romiẽčiams.

Bróliai!

Diẽvo méilė yrà išlietà mũsų širdysė Šventõsios Dvãsios, kurì mùms duotà. Mùms dár tebẽsant silpníems, Krìstus sàvo metù nùmirė ùž bedieviùs. Vargù, ař kàs sutìktų miřti ùž teĩsųjį; nebeñt kàs rýžtųsi numiřti ùž gẽradarį.

Õ Diẽvas mùms paródė sàvo méilę tuõ, kàd Krìstus nùmirė ùž mùs, kaĩ mẽs tebebùvome nusidėjėliai. Tàd dár tikriaũ dabař, kaĩ ẽsame nutéisinti jõ kraujù, mẽs bũsime jõ išgélbėti nuõ rūsčiõs bausmẽs.

Jéigu, kaĩ dár bùvome príešai, mùs sutáikino sù Dievù jõ Sūnaũs mirtìs, taĩ juõ labiaũ mùs išgélbės jõ gyvýbė, kaĩ jaũ ẽsame sutáikinti. Neganà tõ,— mẽs dár gãlime didžiúotis Dievù peř mũsų Viẽšpatį Jėzų Krìstų, kuris mùs sutáikino.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 14

P. Aleliùja. — Àš — geràsis ganýtojas,— sãko Viẽšpats;—
àš pažįstu savąsias,
ir mãnosios pažįsta manė. —
P. Aleliùja.

Arba: Mt 11, 29ab

P. Aleliùja. — Imkite añt sàvo pečių màno jùngą
ir mókykitės iš manęs,
nės àš romùs ir nuolankiõs širdiẽs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 15, 3—7

Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Lùką.

Jėzus pasãkė fariziẽjams palýginimą:

„Kàs iš jũsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklýdus, nepaliẽka dykumojė devýniasdešimt devynių ir neíešką pražùvusios, kõlei surañda?! Rãdęs sù džiaugsmù dėdasi ją añt pečių ir, sugrįžęs namõ, susikviẽčia draugùs beĩ kaimýnus, sakýdamas: ‚Džiaũkitės draugė sù manimi! Radaũ sàvo pražùvėlę ãvį!'

Sakaũ jùms, taĩp ir dangujė bùs daugiaũ džiaũgsmo dẽl vieno atsiveřtusio nusidėjėlio, negù dẽl devýniasdešimt devynių teisiųjų, kuríems nereĩkia atsiveřsti".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

I eilinis sekmadienis — žr. Kristaus Krikštą, p. 481.

II EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 62, 1—5

Viešpats džiaugiasi savo tauta

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Dėl Siòno àš netylėsiu, nebũsiu ramùs dėl Jerùzalės, kõl jõs teisingùmas spindėte suspį̃s ir jõsios geróvė nušvìs kaĩp žibiñtas.

Išvỹs tuomèt taũtos tàvo teisýbę, visì karãliai — tàvo didýbę. Tù bũsi vadìnama naujù vardù, kurį̃ ištarš Viẽšpaties lũpos.

Tù bũsi puošnì karūnà Viẽšpaties rañkoje, karãliška diademà sàvo Diẽvo dešinėjė.

Tavę̃s daugiaũ nevadiñs „Paliktąja", ir tàvo šaliẽs — „Vienišąja". Tù bũsi vadìnama „Màno žãvesiu", õ tàvo šalìs — „Ištekė̃jusia", nès Viẽšpats tavimì žãvisi ir tàvo šalìs bùs ištẽkinta.

Kaĩp tuõkias vaikìnas sù merginà, taĩp tàvo statýtojas susituõks sù tavimì. Kaĩp džiaũgiasi núotaka jaunìkis, taĩp džiaũgsis tavimì tàvo Diẽvas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 95, 1—2a. 2b—3. 7—8. 9—10a ir c (P.: 3)

P. Skélbkit tautóms nuostabiùs Viẽšpaties dárbus.

[1] Viẽšpačiui naũją gíesmę giedókit,
giedókite jám vìsos šãlys.
[2] Giedókite Viẽšpačiui, šlóvę dúokit jõ vařdui. — **P.**

Skélbkit kasdiẽn, kàd jìs išgãnymą nẽša.
3 Skélbkit pagónims jõ garbingùmą,
tautóms — jõ nuostabiùs dárbus. —

P. Skélbkit tautóms nuostabiùs Viẽšpaties dárbus.

7 Šlóvinkit Viẽšpatį, tautų̃ vìsos šeĩmos,
gìrkit jõ garbę̃, galýbę.
8 Šlóvinkit Viẽšpaties vařdą,
žeñkit sù aukomìs į̃ jõ šventóvę. — **P.**

9 Leñkitės Viẽšpačiui, šventaĩ pasipuõšę.
Priẽš jį̃ tegù drẽba pasáulis!
10 Skélbkit tautóms, kàd Viẽšpats — galìngas Valdõvas,
vaĩldo tautàs teisingiáusiai. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 12, 4—11

Ta pati Dvasia dalija kiekvienam atskirai, kaip jai patinka

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Ẽsama skirtìngų malónės dovanų̃, tačiaũ tà patì Dvasià. Ẽsama skirtìngų tarnỹsčių, tačiaũ tàs pàts Viẽšpats. Ir̃ ẽsama skirtìngų darbų̃, tačiaũ tàs pàts Diẽvas, kurìs vìsa veĩkia visamè kamė.

Kiekvienám suteikiamà Dvãsios apraiškà bendrám lãbui. Antaĩ, vienám Dvasià suteĩkia išmintiẽs žõdį, kitám tà patì Dvasià — pažinìmą, kitám — tikė̃jimą tojè pačiojè Dvãsioje, kitám — gýdymo dóvaną tojè vienojè Dvãsioje, kitám — stebuklìngus dárbus, kitám — pranašãvimą, kitám — dvãsių atpažinìmą, kitám — įvairių̃ kalbų̃ dóvaną, kitám — kalbų̃ áiškinimą.

Ir̃ vìsa taĩ veĩkia tà patì Dvasià, kurì dalìja kiekvienám atskiraĩ, kaĩp jái patiñka.

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

Posmelis prieš evangeliją 2 Tes 2, 14

P. Aleliùja. — Diẽvas pàšaukė mùs peř Evangèliją,
kàd įgýtume mũsų Viẽšpaties
Jėzaus Krìstaus garbę. —
P. Aleliùja.

Evangelija Jn 2, 1—12

Tokią stebuklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Jõną.

Galilėjos Kãnoje bùvo vestùvės. Josė dalyvãvo Jėzaus mótina. Į vestuvės taĩp pàt bùvo pàkviestas Jėzus ir jõ mokiniaĩ.

Išsibaĩgus vỹnui, Jėzaus mótina jám sãko: „Jiẽ nebetùri vỹno". Jėzus atsãkė: „Õ kàs mán ir táu, móterie? Dár neatẽjo màno valandà!" Jõ mótina tãrė tarnáms: „Darýkite, ką tìk jìs jùms liẽps".

Teñ bùvo šešì akmenìniai iñdai žỹdų apsiplovìmams, kiekvíenas dviejũ trijũ saikũ talpõs. Jėzus jíems liẽpė: „Pripìlkite indùs vandeñs". Jiẽ pripýlė sklìdinus. Tuomèt jìs pasãkė: „Dabař sémkite ir nèškite príevaizdui". Tiẽ nùnešė.

Paragãvęs pàversto vynù vandeñs ir nežinódamas, iš kuř taĩ (nórs tarnaĩ, kuriẽ sẽmė vándenį, žinójo), príevaizdas pasìšaukė jaunìkį ir tãrė jám: „Kiekvíenas žmogùs pirmiaũ stãto gerèsnio vỹno, õ kaĩ svečiaĩ įgeria, tuomèt prastèsnio. Õ tù laikeĩ gẽrąjį vỹną ikì šiõlei".

Tókią stebùklų prãdžią Jėzus padãrė Galilėjos Kãnoje. Taĩp jìs paródė sàvo šlóvę, ir mokiniaĩ įtikėjo jį̃. Paskuĩ jìs sù sàvo mótina, bróliais ir mokiniaĩs nukeliãvo į Kafarnáumą. Teñ jiẽ pasiliko keliàs dienàs.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

III EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Neh 8, 2—4a. 5—6. 8—10

Ezdras skaitė iš Įstatymo knygos, ir žmonės suprato

Iš Nehemijo knygos.

Septiñtojo mėnesio pìrmąją diẽną kùnigas Èzdras atsìnešė Įstãtymo knỹgą į susirinkìmą, kuriñ susiẽjo výrai ir̃ móterys beĩ visì gãlintys supràsti. Nuõ ankstaũs rýto ikì vidùdienio, aikštėjė priẽ Vandeñs vařtų, Èzdras skaĩtė ìš knỹgos výrams ir̃ móterims beĩ tíems, kuriẽ galėjo supràsti. Visà tautà atidžiaĩ klaũsėsi skaĩtomo Įstãtymo.

Rãšto mokõvas Èzdras stovėjo añt medìnės, tám týčia įrengtõs pakylõs. Ir̃ àtskleidė Èzdras knỹgą visų̃ akysè; màt jìs stovėjo aukščiaũ ùž susiriñkusią taũtą. Jám knỹgą atskleĩdus, visì atsistójo. Tuomèt Èzdras pašlóvino Viẽšpatį, dìdįjį Diẽvą. Visì, iškėlę rankàs, atsìliepė: „Ãmen, ãmen!" Paskuĩ nusìlenkė, púolė priẽš Viẽšpatį žẽmėn ir̃ véidu liẽtėsi žẽmės.

Èzdras skaĩtė ìš Diẽvo Įstãtymo knỹgos skyrẽliais, õ levìtai juõs áiškino, taĩp kàd žmónės galėjo supràsti, kàs bùvo skaitýta. Paskuĩ valdýtojas Nehemìjas, kùnigas beĩ Rãšto mokõvas Èzdras ir̃ žmónes mókiusieji levìtai vìsai taũtai paskélbė: „Šiañdien yrà šveñtė Viẽšpaties, jũsų Diẽvo, gařbei. Neliūdėkite ir̃ neveřkite!" Màt išgiřdę Įstãtymo žodžiùs, visì žmónės pravìrko. Ir̃ tãrė jíems Èzdras: „Eĩkite, geraĩ paválgykite ir̃ išgérkite saldaũs vỹno! Šiõ tõ pasiū̃skite ir̃ tíems, kuriẽ pãtys niẽko netùri, nès šiañdien yrà šveñtė Viẽšpaties gařbei. Nebū́kite susirū́pinę, nès džiaugìmasis Viẽšpačiu yrà mū́sų stiprýbė!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 18, 8. 9. 10. 15 (P.: Jn 6, 63b)

P. Viẽšpatie, tàvo žõdžiai yrà dvasià ir̃ gyvẽnimas.

8 Tóbulas Viẽšpaties dúotas Teisýnas:
jìs dvãsią gaivìna.
Pasãkymas Viẽšpaties tvìrtas,
išmintiẽs móko varguõlį. — **P.**

9 Įsãkymai Viẽšpaties tiẽsūs, džiùgina šìrdis,
paliepìmas Viẽšpaties týras,
akìms dúoda šviesýbę. — **P.**

10 Viẽšpaties báimė grynà, tvẽria peř ámžius,
Viẽšpaties sprendìmai tikrì,
visì aliái víeno teisìngi. — **P.**

15 Màno kaĺbos ir̃ màno miñtys tavė tepasíekia,
Viẽšpatie, táu tebũna malõnios —
táu, màno uõlai, vadúotojui màno. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 12, 12—14. (15—26). 27. (28—30)

Jūs esate Kristaus kūnas ir atskiri jo nariai

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Kaĩp víenas kū́nas tùri daũg narių̃, õ visì nariaĩ, nežiūrint daugùmo, sudãro víeną kū́ną, taĩp yrà ir̃ sù Kristumi. Mẽs visì bùvome pakrikštyti vienojė Dvãsioje, kàd sudarýtume víeną kū́ną, visì — žỹdai ir̃ graĩkai, vergaĩ ir̃ laisvíeji; ir̃ visì bùvome pagìrdyti víena Dvasià. Jùk ir̃ kū́nas nėrà sudėtas ìš víeno nãrio, bèt ìš daũgelio.

Jéi kója imtų ir̃ pasakýtų: „Kadángi àš nė rankà, taĩ àš nepriklausaũ kū́nui", ar̃gi dẽl tõ jì nepriklausýtų kū́nui? Õ jéigu ausìs tar̃tų: „Kadángi àš nė akìs, taĩ àš nepriklausaũ kū́nui", ar̃gi dẽl tõ jì nepriklausýtų kū́nui?

Jéi vìsas kū́nas tebū́tų akìs, taĩ kuř pasidė̃tų klausà? Õ jéi vìsas — klausà, taĩ kuř uoslẽ?

Bèt dabař Diẽvas sudėliójo kū́ne nariùs ir̃ kiekvíeną ìš jų̃, kaĩp panorė̃jo. Jéi visumà tebū́tų víenas narỹs, kuř beliktų kū́nas? Bèt dabař narių̃ daũg, õ kū́nas víenas. Akìs negãli pasakýti rañkai: „Mán tavę̃s nereĩkia", ař galvà kójoms: „Mán jū́sų nereĩkia".

Príešingai, tariamaĩ silpnesnìeji kū́no nariaĩ yrà kuř kàs reikalingesnì. Tuõs kū́no nariùs, kuriuõs laĩkome mažiaũ garbingais, mẽs àpsupame ypatìnga pãgarba, ir̃ mū́sų gėdìngieji nariaĩ sáugomi sù didesniù padorumù, kuriõ neprivãlo mū́sų padorìeji nariaĩ. Taĩgi, tvarkýdamas kū́ną, Diẽvas skýrė daugiaũ pagarbõs tíems nariáms, kuriẽ jõs stokójo, kàd kū́ne nebū́tų susiskáldymo ir̃ pãtys nariaĩ rū́pintųsi vienì kitaĩs. Todė̃l, jéi keñčia víenas narỹs, sù juõ keñčia ir̃ visì nariaĩ. Jéi kurìs narỹs pageř̃biamas, sù juõ džiaũgiasi visì nariaĩ..

Jū̃s ẽsate Krìstaus kū́nas ir̃ atskirì jõ nariaĩ.

Ir̃ tuõ būdù Diẽvas kaĩ kuriuõs paskýrė Bažnýčioje, pirmiáusia, apãštalais, añtra — pranašaĩs, trẽčia — mókytojais; paskuĩ eĩna stebùklų dãrymas, põ tõ gýdymo dóvanos, pagálbos teikìmas, vadovãvimas, įvairių̃ kalbų̃ dóvanos... Ař̃gi visì apãštalai? ař visì pranašaĩ? ař visì mókytojai? ař visì stebukladariaĩ? ař visì tùri gýdymo dovanų̃? ař visì kaĩba kalbomìs? ař visì áiškintojai?

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 4, 18—19

P. Aleliùja. — Viẽšpats manė̀ pàsiuntė
nèšti gerõs naujíenos vargdiẽniams,
skélbti belaĩsviams išvadãvimo. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 1, 1—4; 4, 14—21

Šiandien išsipildė šie Rašto žodžiai

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Lùką.

Daũgelis jaũ yrà mėgìnę išdėstyti raštù pãsakojimą apiẽ mũsuose bùvusius įvykius, kaĩp mùms pérdavė nuõ pradžiõs sàvo akimìs mãčiusieji ir̃ bùvusieji žõdžio tarnaĩ. Taĩp pàt ir̃ àš, rūpestìngai vìską nuõ pradžiõs ištýręs, nuspréndžiau surašýti táu, garbìngasai Teofiliau, sutvarkýtą pãsakojimą, kàd įsitìkintum tikrumù mókslo, kuriõ esì išmókytas.

(Põ kẽturiasdešimties dienų pãsninko)

Dvãsios galýbe Jėzus sugrįžo į̃ Galilėją, ir̃ visamė kraštė pasklìdo apiẽ jį̃ garsas. Jìs pradėjo mókyti jų̃ sinagògose, visų̃ geřbiamas.

Jėzus atẽjo į̃ Nazarėtą, kuř bùvo užáugęs. Šeštãdienį, kaĩp prãtęs, nuẽjo į̃ sinagògą ir̃ atsistójo skaitýti. Jám pàdavė prãnašo Izaìjo knỹgą. Atvyniójęs knỹgą, jìs rãdo viẽtą, kuř parašýta:

„Viẽšpaties Dvasià sù maniḿ, nès jìs pàtepė manė̀, kàd nėščiau gẽrą naujíeną vargdiẽniams. Pàsiuntė skélbti belaĩsviams išvadãvimo, aklíesiems — regėjimo; siuñtė vadúoti prislėgtųjų ir̃ skélbti malonìngų Viẽšpaties mẽtų".

Užvėręs knỹgą, Jėzus grąžìno ją̃ patarnáutojui ir̃ atsisėdo; visų̃ sinagògoje ẽsančių ãkys bùvo įsmeigtos į̃ jį̃. Ir̃ jìs pradėjo jíems kalbėti: „Šiañdien išsipìldė ką̃ tìk jūsų girdėti Rãšto žõdžiai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

IV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 1, 4—5. 17—19

Pranašu tautoms tave aš paskyriau

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

Jùdo karãliaus Jošìjo laikaĩs mán bùvo paskélbtas Viẽšpaties žõdis: ,,Dár priẽš sutvérdamas mótinos kűne, tavè àš buvaũ išsiriñkęs; dár priẽš paliẽkant táu mótinos įsčias, tavè àš pašvéntinau — prãnašu tautóms tavè àš paskýriau.

Todẽl susijúosk sàvo strėnas, stók jũ akìvaizdon ir skélbk jíems vìsa, kã táu paliẽpsiu! Tù jų nesibáimink, kàd jų akysè àš táu neįvarýčiau báimės.

Daraũ tavè šiañdien sutvìrtintu miestù, geležiniù stulpù ir varinè síena priẽš vìsą krãštą — priẽš Judėjos karaliùs, didžiūnùs beĩ kùnigus ir vìsą tõ krãšto liáudį.

Tegù jiẽ kovõs sù taviñ, tačiaũ tavẽs neįveĩks, nès àš esù sù taviñ,— sãko Viẽšpats, — kàd táu padėčiau".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė

Ps 70, 1—2. 3—4a. 5—6ab. 15ab ir 17 (P.: plg. 15)

P. Šlóvins màno burnà, Viẽšpatie, tàvo pagálbą.

1 Tàvo príeglobstin, Viẽšpatie, bėgu,
ir niekuomèt mán netèks kaĩsti iš gėdos.
2 Kaĩp teisìngas esì, tráuk manè, gélbėk,
kreĩpki į manè sàvo aũsį, vadúoki! — **P.**

3 Tù bũk mán uolà prisiglaũsti,
gélbėtis — galìnga tvirtóvė.
Tikraĩ, tù màno uolà ir màno tvirtóvė!
4 Gélbėk, õ Diẽve, manè nuõ nedõrėlio rañkos. — **P.**

5 Tù, Diẽve, mán ramstis,
taviñ àš viliúosi nuõ pàt sàvo jaunỹstės.

6 Nuõ pàt užgimìmo manè tù globójai,
buvaĩ màno sárgas nuõ pàt kūdikỹstės. — **P.**

15 Šlóvins màno burnà tàvo teisýbę,
tàvo pagálbą — peř vìsą diẽną.
17 Kaĩp mókei, Diẽve, manè nuõ jaunỹstės,
skélbiu lìg šiõl tàvo nuostabiùs dárbus. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor (12, 31 — 13, 3). 4—13

Pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė,
bet didžiausia yra meilė

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Jũs síekite aukštesniųjų malónės dovanų! Iř àš trókštu jùms nuródyti dár prakilnèsnį kẽlią.

Jéi kalbėčiau žmonių iř angelų kalbomìs, bèt neturėčiau méilės, àš tebúčiau žvángantis vãris iř skamb̃antys cimbõlai. Iř jéi turėčiau pranašỹstės dóvaną iř pažinčiau visàs pãslaptis iř vìsą mókslą; jéi turėčiau vìsą tikėjimą, kàd galėčiau nèt kálnus kilnóti, tačiaũ neturėčiau méilės, àš búčiau niẽkas. Iř jéi išdalýčiau vařgšams vìsa, ką turiù, jéigu atidúočiau sàvo kū̃ną sudẽginti, bèt neturėčiau méilės,— niẽko nelaimėčiau.

Méilė kantrì, méilė malonìnga, jì nepavýdi; méilė nesididžiúoja iř neišpuĩksta. Jì nesielgia netiñkamai, neíeško sàvo naudõs, nepasidúoda piktùmui, pamiřšta, kàs bùvo blõga, nesidžiaũgia neteisýbe, sù džiaugsmù prìtaria tiẽsai. Jì vìsa pàkelia, vìsa tìki, vìskuo vìliasi iř vìsa ištveria.

Méilė niekadà nesibaĩgia. Išnỹks pranašỹstės, paliaũs kalbos, baĩgsis pažinìmas. Mū́sų pažinìmas dalìnis iř mū́sų pranašỹstės dalìnės. Kaĩ ateĩs mẽtas tobulùmui, pasi-

baĩgs, kàs netóbula. Kaĩ buvaũ vaĩkas, kalbėjau kaĩp vaĩkas, mąsčiaũ kaĩp vaĩkas, protavaũ kaĩp vaĩkas; tãpęs výru, mečiaũ taĩ, kàs vaĩkiška. Dabaĩ mẽs rẽgime lýg véidrodyje, mįslìngu pavìdalu, õ tuomèt regėsime akìs į ãkį. Dabaĩ pažįstu iš daliẽs, õ tuomèt pažìnsiu pilnaĩ, kaĩp iĩ àš esù pilnaĩ pažìntas.

Taĩgi dabaĩ pasiliẽka tikėjimas, viltìs iĩ méilė — šìs trẽjetas, bèt didžiáusia jamè yrà méilė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 4, 18—19

P. Aleliùja. — Viẽšpats manè pàsiuntė
nèšti gerõs naujìenos vargdiẽniams,
skélbti belaĩsviams išvadãvimo. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 4, 21—30

Jėzus, kaip ir Elijas bei Eliziejus, siunčiamas ne tik pas žydus

\+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus pradėjo kalbėti Nazarèto sinagògoje: „Šiañdien išsipìldė kã tìk jũsų girdėti Rãšto žõdžiai". Visì jám prìtarė iĩ stebėjosi maloningais žõdžiais, skliñdančiais ìš jõ lúpų. Iĩ jiẽ kláusė: „Arĝi jìs nè Juõzapo sūnùs?!"

Õ Jėzus prabìlo: „Jũs, bè ãbejo, mán primiñsite pãtarlę: ‚Gýdytojau, pàts pasigýdyk' — padarýk iĩ čià, sàvo tėviškėje, darbũ, kokiũ girdėjome bùvus Kafarnáume". Jìs dár pridūrė:

„Ìš tiesũ sakaũ jùms: jóks prãnašas neprìimamas sàvo tėviškėje. Tìkrą tiẽsą sakaũ jùms: daũg našlių bùvo Izraèlyje Elijo dienomìs, kaĩ dangùs bùvo uždarýtas trejùs metùs iĩ šešis mėnesius iĩ baisùs bãdas ištiko vìsą krãštą. Bèt nẽ pàs víeną iš jų nebùvo siųstas Elijas, õ tìk pàs nãšlę Sidònijos miestė, Sarèptoje. Taipõgi prãna-

šo Eliziẽjaus laikaĩs daũg bùvo raupsúotųjų, bèt nẽ víenas iš jų nebùvo pagýdytas, tìk sìras Naamãnas".

Taĩ išgirdę, visì, kuriẽ bùvo sinagògoje, labaĩ užsirústino; jiẽ pakìlę išsivãrė jį iš miẽsto, ikì pakriútės tõ kálno, añt kuriõ pastatýtas jų miẽstas, ir̃ norẽjo nustùmti jį žemỹn. Bèt Jėzus praẽjo tar̃p jų ir̃ pasišãlino.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

V EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 6, 1—2a. 3—8

Štai aš: mane ir pasiųsk!

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Karãliaus Uzìjo mirìmo mẽtais regėjau Viẽšpatį, sėdintį aukštamė, iškilmìngame sóste. Jõ rũbo kraštaĩ sklydėjo põ vìsą šventỹklą. Viršuñ jõ plevẽno serafìnai.

Jiẽ šaũkė víenas kitám ir̃ kartójo: „Šveñtas, šveñtas, šveñtas galýbių Viẽšpats. Pilnà visà žẽmė jõjo garbẽs!" Nuõ garsaũs jų šaukìmo drebėjo sleñksčiai, ir̃ šventyklà prisklìdo dúmų.

Tuomèt àš tariaũ: „Vaĩgas mán, dabaĩ esù žùvęs! Àš — žmogùs, kuriõ lúpos nešvãrios, gyvenù tar̃p žmonių, kurių lúpos nešvãrios, ir̃ màno ãkys regėjo Karãlių, galýbių Viẽšpatį!"

Tadà priẽ manẽs priskrìdo víenas ìš serafìnų. Jõ rañkoje bùvo dẽganti anglìs, kurią jis žnýplėmis bùvo paẽmęs nuõ altõriaus. Jis pàlietė jà màno bùrną ir̃ tãrė: „Štaĩ žarijà pàlietė tàvo lúpas: tàvo kaltẽ dabaĩ panaikìnta, tàvo núodėmė dovanóta".

Paskuĩ išgirdaũ Viẽšpaties balsą: „Ką mán pasiųsti? Kàs gì mùms eĩtų?" Ir̃ atsìliepiau: „Štaĩ àš: manė ir̃ pasiųsk!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 137, 1—2a. 2bc—3. 4—5. 7c—8 (P.: 1c)

P. Angelų akysė gíedu táu, Viẽšpatie, gíesmę.

1 Visà širdimì táu, Diẽve, dėkóju,
kàd išgirdaĩ màno baĩsą.
Angelų akysė gíedu táu gíesmę,
2 lenkiúosi tàvo šventóvei. — **P.**

Tavájam vařdui dėkóju
už tàvo malónę, ištikimýbę.
Tavì pažadaĩ pranóko tãvąjį gařsą.
3 Tą diẽną, kadà àš šaukiaũs, manė tù girdėjai,
sustìprinai mãnąją síelą. — **P.**

4 Táu, Diẽve, dėkója pasáulio valdõvai,
išgiřdę, ką tàvo burnà pažadėjo.
5 Jiẽ šlóvina Viẽšpaties dárbus:
„Negirdėta Diẽvo didýbė!" — **P.**

7 Tàvo dešinẽ manė gélbi.
8 Darbúojiesi, Viẽšpatie, màno gerővei,
Viẽšpatie, tù malonìngas peř ámžius.
Neatmèski, kàs tàvo rañkų sukùrta! — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 15, (1—2). 3—8. (9—10). 11

Taip mes skelbiame, ir taip jūs įtikėjote

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Àš áiškinu jùms Evangėliją, kurią esù jùms paskélbęs, kurią prièmėte, kuriojė stóvite iř kurià pasíeksite išgãnymą, — jéigu jõs laĩkotės taĩp, kaĩp esù jùms paskélbęs; kitaĩp bůtumėte véltui įtikėję.

Pirmiáusia àš jùms pérdaviau, ką esù gãvęs, bůtent: Krìstus nùmirė ùž můsų núodėmes, kaĩp skélbė Rãštai;

jìs bùvo paláidotas iř bùvo prikéltas trẽčiąją diẽną, kaĩp skélbė Rãštai; jìs pasiródė Kèfui, paskuĩ dvýlikai apãštalų. Vėliaũ jìs pasiródė ìš kařto daugiaũ neĩ penkíems šimtáms brólių, kuriũ daugùmas tebegyvẽna ikì šiõlei, õ kaĩ kuriẽ yrà užmìgę. Põ tõ jìs pasiródė Jokũbui, paskuĩ visíems apãštalams. Õ visų paskiáusiai, lýg nelaikù gìmusiam, jìs pasiródė iř mán.

Jùk àš esù mažiáusias ìš apãštalų, neverĩtas vadìntis apãštalu, nès esù pérsekiojęs Diẽvo Bažnýčią. Bèt Diẽvo malóne àš esù, kàs esù, iř jõ mán suteiktóji malónė nelìko bergždžià. Àš daugiaũ ùž juõs visùs esù įdėjęs triũso, žìnoma, nè àš, õ sù manimì ẽsanti Diẽvo malónė.

Taĩgi ař àš, ař jiẽ,— taĩp mẽs skélbiame, iř taĩp jũs įtikėjote.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 4, 19

P. Aleliùja. — Eĩkite pãskui manè,— sãko Viẽšpats. — Àš padarýsiu jùs žmonių žvejaĩs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 5, 1—11

Jie viską paliko ir nuėjo paskui Jėzų

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Kařtą, kaĩ mìnios veržėsi priẽ Jėzaus klausýtis Diẽvo žõdžio, jìs pàts stovėjo priẽ Genezarèto ẽžero iř pamãtė dvì váltis, sustójusias priẽ ẽžero krañto. Žvejaĩ bùvo išlìpę ìš jų iř plóvė tinklùs. Įlìpęs į víeną váltį, kurì bùvo Sìmono, jìs paprãšė trupùtį atsistùmti nuõ krañto iř atsisẽdęs mókė miniàs ìš vàlties.

Baĩgęs kalbėti, jis tãrė Sìmonui: „Ìrkis į gìlumą ir išmèskite tinklùs vaĩksmui". Sìmonas jám atsãkė: „Mókytojau, mẽs, kiáurą nãktį vařgę, niẽko nesugãvome, bèt dẽl tàvo žõdžio užmèsiu tinklùs". Taĩ padãrę, jiẽ ùžgriebė dìdelę daugýbę žuvų̃, kàd nèt tinklaĩ pradėjo trūkinėti. Jiẽ pamójo sàvo beñdrininkams, bùvusiems kitojė váltyje, atplaũkti į pagálbą. Tíems atplaũkus, jiẽ pripìldė žuvų̃, abì váltis, kàd jõs konė skeñdo.

Taĩ matýdamas, Sìmonas Pẽtras púolė Jėzui į kójas, sakýdamas: „Pasitráuk nuõ manę̃s, Viẽšpatie, nès àš — nusidėjėlis!" Màt jį̃ ir visùs jõ draugùs sùėmė ìšgąstis dẽl tõ vaĩksmo žuvų̃, kuriàs jiẽ bùvo sugãvę; taĩp pàt Zebediẽjaus sū̃nus Jokū̃bą ir Jõną, kuriẽ bùvo Pẽtro beñdrai. Õ Jėzus tãrė Sìmonui: „Nebijók! Nuõ šiõl jaũ žmónes žvejósi".

Išviĩkę į krañtą váltis, jiẽ vìską palìko ir nuẽjo pãskui jį̃.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 17, 5—8

Laimingas žmogus, kuris Dievu pasikliauja

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

Viẽšpats taĩp sãko:

„Prakéiktas žmogùs, kuř žmonėmìs pasikliáuja ir siĩpną kū́ną sáu ãtrama laĩko, kuriõ širdìs nusigrę̃žia nuõ Diẽvo. Toksaĩ — kaĩp tàs plìkas týrų krūmókšnis: niekadà nesuláukdamas gẽro, skuřsta sausrótoj dykỹnėj, druskėtoje žẽmėj, kuř niẽkas negãli gyvénti.

Laimìngas žmogùs, kurìs Dievù pasikliáuja ir vìsko ìš Viẽšpaties vìlias. Jisaĩ — kaĩp tàs mẽdis, priẽ ùpės sodìntas ir léidžiąs šaknìs į drėkìnamą žẽmę: jám niẽko

nereĩkia bijótis nèt kaĩtrai užẽjus — žaliúoja jõ lãpai; sausrìngų mẽtų jisaĩ nepabũgsta ir vẽdęs vaisiùs nenustója".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 1, 1—2. 3. 4 ir 6 (P.: Ps 39, 5a)

P. Laimìngas žmogùs, kurìs Viẽšpačiu tìki.

1 Laimìngas, kurìs neklaũso piktũ patarìmų,
nestója į paklýdėlių kẽlią,
nesẽdi sù nepraustabur̃niais.
2 Viẽšpaties mẽgsta Teisýną,
mąsto jį diẽną ir nãktį. — **P.**

3 Jìs — kaĩp tàs mẽdis, priẽ upẽlio sodìntas,
duõs gẽrą der̃lių, mẽtui atẽjus,
nevýsta jõ lãpai;
visì darbaĩ jõ sėkmìngi. — **P.**

4 Nè taĩp sù bediẽviais, nè taĩp!
Jiẽ kaĩp pelaĩ, sklaĩdomi vėjo.
6 Į teisiũjų gyvẽnimo kẽlią Viẽšpats žiũri malõniai,
õ kẽlias bediẽvių į prãžūtį vẽda. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 15, 12. 16—20

Jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Skélbiama apiẽ Krìstų, kàd jìs bùvo prikéltas iš numìrusių, tàd kaĩpgi kaĩ kuriẽ iš jũsų sãko, jóg nesą mìrusiųjų prisikėlìmo?!

Jùk jéi mìrusieji negãli bũti prikeltì, taĩ ir Krìstus nebùvo prikéltas. Õ jéi Krìstus nebùvo prikéltas, taĩ jũsų tikẽjimas tùščias, ir jũs dár tebẽsate sàvo núodėmėse.

Taĩp pàt iř užmìgusieji Krìstuje yrà žùvę. Iř jėį víen dėl šiõ gyvẽnimo dėjome sàvo vìltis į Krìstų, taĩ mẽs labiáusiai apgailėtini ìš visų žmonių.

Bèt dabař Krìstus tikraĩ yrà prikéltas ìš numìrusių, kaĩp pìrmgimis užmìgusiųjų tárpe.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 6, 23ab

P. Aleliùja. — Džiaũkitės iř lìnksminkitės,
nès jũsų láukia gausùs ãtlygis dangujė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 6, 17. 20—26

Palaiminti jũs, vargdieniai!
Vargas, jums, turtuoliai!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus nùžengė sù Dvýlika nuõ kálno iř apsistójo lygiojė viẽtoje. Teñ bùvo gausùs jõ mokinių bũrỹs iř dìdelė daugýbė žmonių ìš visõs Judėjos iř Jerùzalės, ìš Týro iř Sidòno pajűrio.

Tuomèt, pakėlęs akìs į sàvo mókinius, Jėzus prabìlo:

„Paláiminti jũs, vargdiẽniai, nès jũsų yrà Diẽvo karalỹstė.

Paláiminti, kuriẽ dabař álkstate, nès bũsite pasótinti.

Paláiminti, kuriẽ dabař veřkiate, nès juõksitės.

Paláiminti ẽsate, kaĩ žmónės jũsų nekeñčia, àtstumia, niẽkina iř àtmeta kaĩp blõgą jũsų vařdą dėl Žmogaũs Sūnaũs. Džiaũkitės tą diẽną iř lìnksminkitės, nès jũsų láukia gausùs ãtlygis dangujė. Jùk lýgiai taĩp kadáise jų prótėviai dãrė pranašáms".

„Bèt vařgas jùms, turtuõliai, nès jũs jaũ atsìėmėte sàvo pagúodą.

Vařgas jùms, kuriẽ dabař sótūs, nès bũsite alkanì.

Vařgas jùms, kuriẽ dabař juõkiatės, nės jũs liūdėsite iř veřksite.

Vařgas jùms, kaĩ visì žmónės jùs gìria, nės iř jų prótėviai lýgiai taĩp gýrė netikrùs prãnašus".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Sam 26, 2. 7—9. 12—13. 22—23

Viešpats buvo įdavęs tave į mano rankas, bet aš nenorėjau pakelti rankos

Ìš pirmõsios Samuėlio knỹgos.

Saũlius susìruošė iř sù trimìs tũkstančiais rinktìnių izraelìtų išvỹko į Zifo dỹkumą ieškóti teñ Dóvydo.

Nakčià prisẽlino Dóvydas iř Abišajis priẽ stovỹklos Saũliaus, kurìs čià añt gùlto miegójo. Jõ íetis stýrojo įbestà šalià jõ galvõs, õ apliñkui gulėjo Ãbneris iř kitì jõ výrai. Abìšajis Dóvydui tãrė: „Šiandiẽną táu Diẽvas įdavė į rankàs tàvo príešą. Tà íetimi àš jį prismeĩgsiu priẽ žẽmės — víenu smūgiù, taĩp kàd nebereikẽs añtro". Bèt Dóvydas pasipríešino: „Nežudýk jõ! Kàs gì kadà, kẽlęs rañką priẽš Viẽšpaties pateptìnį, lìko nenùbaustas?"

Dóvydas pàėmė nuõ Saũliaus galvũgalio íetį iř vandeñs ąsõtį. Juõdu išsliñko, niẽkieno nepastebėti. Iř niẽkas nepabùdo. Visì miegójo, nės Viẽšpats bùvo užléidęs añt jų gìlų miẽgą.

Dóvydas pérėjo į kìtą pùsę iř atsistójo atókiai añt kálno viršũnės, taĩp kàd tařp jų bùvo dìdelis tárpas. Dóvydas sušùko: „Štaĩ čià karãliaus íetis! Tè víenas tarnų čiõn ateĩna jõs pasiimti. Viẽšpats atlýgina kiekvienám dorám iř teisìngam žmõgui. Šiañdien Viẽšpats bùvo atidãvęs tavė į màno rankàs, bèt àš nenorėjau pakélti rañkos priẽš Viẽšpaties pateptìnį".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 102, 1—2. 3—4. 8 ir 10. 12—13 (P.: 8a)

P. Viẽšpats — švelnùs, maloningas.

1 Tegù màno síela Viẽšpatį šlóvina,
iř vìsa, kàs yrà manyjè, tegárbina jõ šveñtąjį vařdą!
2 Laĩ màno síela Viẽšpatį šlóvina,
laĩ neužmiřšta, kíek jìs mán gẽro padãrė. — **P.**

3 Jìs mán visàs kaltès dovanója,
gýdo visàs màno silpnýbes.
4 Nuõ pražūtiẽs gélbi màno gyvýbę,
gaĩli manęs iř puõšia manè sàvo malóne. — **P.**

8 Viẽšpats — švelnùs, maloningas,
nèskuba rũstaut, yrà pìlnas gerùmo.
10 Nè pagaĩ mũsų kaltýbes mùms móka,
nebaũdžia mũsų, kíek vertì ẽsam. — **P.**

12 Kaĩp nuõ Rytų tolimì Vakaraĩ,
taĩp tolì kaltès mũsų nusvíedžia.
13 Kaĩp tẽvas gailisi vaĩko,
taĩp gailisi Viẽšpats ištikimųjų. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 15, 45—49

Kaip nešiojame žemiškojo atvaizdą,
taip nešiosime ir dangiškojo paveikslą

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Pirmàsis žmogùs Adõmas tãpo gýva būtýbe; paskutinỹsis Adõmas — Krìstus tàpo gyvýbę teĩkiančia dvasià.

Nè dvãsinis ẽsti pirmiaũ, bèt juslìnis, iř tik põ tõ dvãsinis. Pirmàsis žmogùs yrà iš žẽmės, žẽmiškas; antràsis žmogùs ìš dangaũs. Kóks bùvo žẽmiškasis, tokiẽ yrà iř žẽmiškieji, õ kóks yrà dañgiškasis, tokiẽ bùs iř dañgiškieji.

Ir̃ kaĩp nešiójame žẽmiškojo ãtvaizdą, taĩp nešiósime ir̃ dañgiškojo pavéikslą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 13, 34

P. Aleliùja. — Àš jùms dúodu naũją įsãkymą, — sãko Viẽšpats:
kàd jũs víenas kìtą mylėtumėte,
kaĩp àš jùs mylėjau. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 6, 27—38

Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus bylójo sàvo mokiniáms ir̃ vìsai taũtai:

„Jùms, kuriẽ klaũsotės, àš sakaũ: mylėkite sàvo príešus, darýkite gẽra tíems, kuriẽ jũsų nekeñčia. Láiminkite tuõs, kuriẽ jùs kéikia, ir̃ meĩskitės ùž sàvo niẽkintojus. Kàs užgáuna tavė peř víeną skrúostą, atsùk ir̃ añtrąjį; kàs àtima iš tavę̃s apsiaũstą, negìnk ir̃ palaidìnės. Dúok kiekvienám, kurìs prãšo, dúok ir̃ nereikaláuk atgaĩ iš tõ, kurìs távo pàėmė. Kaĩp nórite, kàd jùms darýtų žmónės, taĩp ir̃ jũs jíems darýkitę.

Jéi mýlite tuõs, kuriẽ jùs mýli, taĩ kóks čià jũsų núopelnas? Jùk ir̃ nusidėjėliai mýli juõs mýlinčius. Jéi dãrote gẽra tíems, kuriẽ jùms gẽra dãro, taĩ kóks jũsų núopelnas? Jùk ir̃ nusidėjėliai taĩp dãro. Jéi skõlinate tìk tíems, iš kuriũ tìkitės atgáusią, kóks jũsų núopelnas? Jùk ir̃ nusidėjėliai skõlina nusidėjėliams, kàd atgáutų pãskolą.

Bèt jũs mylėkite sàvo príešus, darýkite gẽra ir̃ skõlinkite, niẽko nesitikėdami. Tuomèt jũsų laũks dìdelis ãtlygis, ir̃ jũs bũsite Aukščiáusiojo vaikaĩ: jùk jìs ma-

lonìngas nètgi nedėkìngiesiems ir̃ piktíesiems. Būkite gailestìngi, kaĩp ir̃ jūsų Tėvas gailestìngas.

Neteĩskite, ir̃ nebūsite teisiamì; nesmeĩrkite, ir̃ nebūsite pasmerktì; atléiskite, ir̃ jùms bùs atléistà. Dúokite, ir̃ jùms bùs dúota; saĩką gẽrą, prìkimštą, sukratýtą ir̃ sù kaupù atiduõs jùms į̃ glėbį. Kókiu saikù seĩkite, tókiu jùms bùs atseikėta".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sir 27, 4—7 (5—8)

Nė vieno negirk, kol nesi jo išklausęs

Ìš Siracìdo knỹgos.

Kaĩp, léidžiant peĩ síetą, atsìskiria dùlkės,
taĩp bėtiriant žmõgų, iškỹla jõ ýdos.

Kaĩp puõdžiaus žiedýbą patìkrina krósnis,
taĩp žmõgų pažìnsi, jõ šnėką išgir̃dęs.

Kokiõs rūšies mėdis, tokiẽ ir̃ jõ vaĩsiai;
iš tõ, kaĩp kàs kalba, jõ veĩrtę supràsi.

Nẽ víeno negìrk, kõl nesì jõ išklaũsęs,
nès žmõgų ištìrsi, mintìs jõ išgir̃dęs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 91, 2—3. 13—14. 15—16 (P.: 2a)

P. Kaĩp gẽra tavė, õ Viẽšpatie, šlóvint.

[2] Kaĩp gẽra tavė, õ Viẽšpatie, šlóvint,
skam̃binti tàvo gar̃bei, Aukščiáusias,
[3] skélbt naktimìs ir̃ rýtmečiui brėkštant
tàvo gailestingùmą ir̃ ištikimýbę. — **P.**

13 Teisuõlis klestẽs sáu kaĩp pálmė,
kaĩp kėdras Libãno šakõsis.
14 Viẽšpaties namuõs pasodintas,
žydẽs jisaĩ príeangiuos Diẽvo. — **P.**

15 Jis vaĩsių duõs nėt senãtvėj,
žaliuõs, bùs sultingas.
16 Visíems jisaĩ skelbs: „Kóks Viẽšpats teisingas!
Jis príebėga mũsų, jamė tù neràsi kaltýbės". — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Kor 15, 54—58

Duoda mums pergalę per Jėzų Kristų

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Korintiẽčiams.

Bróliai!

Kadà šis geñdantis kũnas apsiviĩks negendamýbe ir̃ šis marùs kũnas apsiviĩks nemarýbe, tuomèt išsipìldys užrašýtas žõdis: „Pérgalė sunaikìno mir̃tį! Kuř gi, mirtiẽ, tavóji pérgalė? Kuř gi, mirtiẽ, tavàsis geluonìs?!" Mirtiẽs geluonìs yrà núodėmė, õ núodėmės jėgà — įstãtymas. Bèt ãčiū Diẽvui, kurìs dúoda mùms pérgalę peř mũsų Viẽšpatį Jėzų Krìstų.

Tàd, màno mylimíeji bróliai, bũkite tvirtì ir̃ nepajùdinami, visuomèt gaũsūs Viẽšpaties darbaĩs ir̃ žinókite, kàd jũsų triũsas nè véltui Viẽšpatyje.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Fil 2, 15—16

P. Aleliùja. — Spindėkite taĩrsi žvaĩgždės visãtoje.
Tvirtaĩ laikýkitės gyvẽnimo žõdžio. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 6, 39—45

Lūpos kalba tai, ko pertekusi širdis

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Lùką.

Jëzus pasãkė mokiniáms palýginimą: „Ar̃ gãli ãklas vèsti ãklą? Ar̃gi nè abù įkriñta į̃ dúobę?!

Mokinỹs nėrà viršèsnis ùž mókytoją: kiekvíenas mokinỹs bùs geraĩ išlãvintas, jéi bùs kaĩp mókytojas.

Kodẽl gì mataĩ krìslą brólio akyjè, õ nepàstebi rą̃sto savõjoje? Ir̃ kaĩp galì sakýti bróliui: ‚Bróli, léisk, išim̃siu krìslą ìš tàvo akiẽs',— pàts nematýdamas sàvo akyjè rą̃sto? Veidmainỹ, pirmiaũ išrìtink rą̃stą ìš sàvo akiẽs, õ tadà matýsi, kaĩp ìš brólio akiẽs išim̃ti krislẽlį.

Nėrà gẽro mẽdžio, kurìs mègztų blogùs vaisiùs, neĩ vẽl — netìkusio, kurìs mègztų gerùs vaisiùs. Kiekvíenas mẽdis pažį́stamas ìš vaĩsių. Nuõ ùsnių niẽkas nèrenka fìgų, õ nuõ erškẽčio nèskina vỹnuogių. Gẽras žmogùs ìš gẽro sàvo širdiẽs lobýno ìma gẽra, õ blogàsis ìš blõgo lobýno ìma blõga. Lū́pos kal̃ba taĩ, kõ pértekusi širdìs".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

IX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 8, 41—43

Kai melstis ateis svetimšalis, tu jį išklausyk

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Per̃ šventỹklos pašvéntinimą Saliãmonas mel̃dėsi:

„Taĩp pàt svetimšãliai, kuriẽ nepriklaũso tàvo taũtai Izraèliui, dẽl tãvojo var̃do atvỹks ìš tolimiáusių kraštų̃; išgir̃dę apiẽ dìdį tàvo var̃dą, apiẽ tvìrtą tàvo rañką ir̃ ìštiestą tàvo žãstą, ateĩs jiẽ ir̃ mel̃sis šiuosè namuosè. Tadà juõs išgir̃sk dangujè, savãjame bū́ste, ir̃ vìsa įvýk-

dyk, kõ meĩs iš tavęs svetimšãlis! Tuomèt vìsos žẽmės taũtos pažiñs tàvo vařdą; jõs iñs tavęs bijótis, kaĩp iř tàvo tautà Izraèlis,— patiřs, kàd šaũktasi tãvojo vařdo añt šitų namų̃, kuriuõs pastačiaũ".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 116, 1. 2 (P.: Mk 16, 15)

P. Eĩkite į̃ vìsą pasáulį iř skélbkite Evangèliją.
Arba: Aleliùja.

1 Gárbinkit Viẽšpatį, vìsos taũtos,
šlóvinkite jį̃, vìsos šãlys! — **P.**

2 Jõ gailestingùmas tikraĩ begalìnis,
sàvo pažadáms jìs ìštikimas peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 1, 1—2. 6—10

Norėdamas patikti žmonėms, aš nebūčiau Kristaus tarnas

Šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Galãtams pradžià.

Paũlius, pàšauktas apãštalu nè žmonių̃ iř nè peř žmõgų, bèt patiẽs Jẽzaus Krìstaus iř jį̃ prikẽlusio ìš numìrusių Diẽvo Tẽvo, iř kartù sù manimì ẽsantys bróliai — Galãtijos bažnýčioms.

Àš stebiúosi, kàd jũs nuõ tõ, kurìs pàšaukė jùs Krìstaus malóne, taĩp greĩtai pérsimetate priẽ kitõs evangèlijos,— nórs ìš tìkro kitõs nėrà, õ yrà tìk jùs klaidìnantys žmónės, kuriẽ nóri iškreĩpti Krìstaus Evangèliją.

Bèt nórs iř mẽs pãtys ař ángelas ìš dangaũs iñtų jùms skélbti kitókią evangèliją, negù ẽsame jùms paskélbę,— tebūniẽ prakéiktas! Kaĩp anksčiaũ sãkėme, taĩp dabař sakaũ dár kařtą: jéi kàs jùms skélbia kitókią evangèliją, negù ẽsate priẽmę,— tebūniẽ prakéiktas!

Ar̃ àš ieškau žmonių palankùmo, ar̃ Diẽvo? Gál sténgiuosi įtikti žmonėms? Norėdamas patikti žmonėms, àš nebūčiau Krìstaus tar̃nas.

Tai̇̃ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 3, 16

P. Aleliùja. — Diẽvas tai̇̃p pamìlo pasáulį,
jóg atìdavė sàvo vienãtinį Sū́nų.
Kiekvíenas, kurìs jį̃ tìki,
tùri ámžinąjį gyvẽnimą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 7, 1—10

Nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal̃ Lùką.

Bai̇̃gęs visùs pamókymus klausýtojams, Jėzus sugrį̃žo į̃ Kafarnáumą. Teñ víeno šimtininko brangìnamas tar̃nas sir̃go ir̃ bùvo artì mirtiẽs. Išgir̃dęs apiẽ Jėzų, šimtininkas pàsiuntė pàs jį̃ kelìs žỹdų kilmìnguosius, prašýdamas jį̃ ateĩti ir̃ išgélbėti tar̃ną.

Atẽję pàs Jėzų, jiẽ labai̇̃ prãšė ir̃ sãkė: „Jìs ver̃tas, kàd jám tai̇̃ padarýtum, nès jìs mýli mū́sų taũtą ir̃ mùms yrà pastãtęs sinagògą".

Jėzus nuẽjo sù jai̇̃s. Prisiar̃tinus priẽ namų̃, šimtininkas àtsiuntė sàvo draugùs jám pasakýti: „Viẽšpatie, nesivárgink! Àš nesù ver̃tas, kàd tù užeĩtum, põ màno stógu. Àš tai̇̃p pàt nelaikiaũ savę̃s vertù ateĩti pàs tavė. Bèt tar̃k žõdį, ir̃ tepasveĩksta màno tar̃nas! Jùk ir̃ àš, pàts bū́damas valdinỹs, turiù sáu pavaldžių kareĩvių. Tai̇̃gi àš sakaũ kuriám nórs iš jų̃: ‚Eĩk', ir̃ jìs eĩna; sakaũ kitám: ‚Ateĩk čionai̇̃!', ir̃ jìs ateĩna; sakaũ tar̃nui: ‚Padarýk tai̇̃!' ir̃ jìs dãro".

Taĩ girdëdamas, Jëzus stebëjosi šim̃tininku ir̃, atsigrę̃žęs į̃ jį̃ lỹdinčią mìnią, tãrė: „Sakaũ jùms — nẽ Izraèlyje neradaũ tókio dìdelio tikëjimo". Sugrį̃žę į̃ namùs, pasiųstíeji rãdo tar̃ną pasveĩkusį.

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

X EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 17, 17—24

Štai tavo sūnus yra gyvas

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Kar̃tą susir̃go sūnùs tõs našlẽs, kuriõs namuosè gyvẽno Elìjas. Ligà pasunkëjo, ir̃ pagaliaũ jamè nebelìko gyvýbės kvãpo. Tadà jì tãrė Elìjui: „Kàs gì tar̃p mùdviejų beñdra, Diẽvo žmogaũ? Tù atẽjai pàs manè, kàd màno núodėmės prìmintos bū́tų ir̃ màno sūnùs numir̃tų".

Elìjas atsãkė: „Dúok mán sàvo sū́nų!" Jìs pàėmė jį̃ ìš jõs glẽbio, nusìnešė į̃ aukštutìnį kam̃barį, kuriamè gyvẽno, ir̃ pagul̃dė añt sàvo lóvos. Paskuĩ ẽmė šaũktis Viẽšpaties: „Viẽšpatie, màno Diẽve, ar̃gi tù nóri atsių̃sti neláimę ir̃ šìtai nãšlei, kuriõs namuosè gyvenù, ir̃ léisti numir̃ti jõs sū́nui?" Tadà jìs trìskart išsìtiesė añt vaĩko, šaũkėsi Viẽšpaties ir̃ mel̃dė: „Viẽšpatie, màno Diẽve, léisk gì, kàd šiám berniùkui sugrį̃žtų gyvýbė!"

Ir̃ Viẽšpats išklaũsė Elìjo mal̃dą: gyvýbė berniùkui sugrį̃žo — jìs vẽl atgìjo. Elìjas jį̃ pàėmė, nùvedė ìš aukštutìnio kam̃bario namų̃ apačiõn, atìdavė mótinai ir̃ pasãkė: „Štaĩ tàvo sūnùs yrà gývas".

Õ móteris tãrė Elìjui: „Dabar̃ àš žinaũ, kàd tù Diẽvo žmogùs ir̃ Viẽšpaties žõdis tikraĩ tàvo lū́pose".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 29, 2 ir 4. 5—6. 11 ir 12a ir 13b (P.: 2a)

P. Viẽšpatie, àš tavė áukštinsiu:
tù gi manė ìš príešo rañkų ištráukei.

2 Viẽšpatie, àš tavė áukštinsiu:
tù gi manė ìš príešo rañkų ištráukei,
nėdavei príešams piktaĩ maniñ džiaũgtis.
4 Gélbėjai manė nuõ mirtiẽs karalìjos,
gývą manė palikaĩ, neléidai žeñgti bedùgnėn. — **P.**

5 Skañbinkit Viẽšpačiui visì, kàs jį̃ mýlit,
šlóvinkit, atsimìnę jõjo šventùmą!
6 Rūstùs jìs valandẽlę teẽsti,
bèt peř vìsą gyvẽnimą gẽras.
Ìš vãkaro veřksmas,
iš rýto vẽl džiaũgsmas. — **P.**

11 Diẽve, klausýki, bũk malonìngas,
Viẽšpatie, bũk padėjėjas!
12 Raũdą pàkeitei mán dainomìs, šõkiais.
13 Viẽšpatie, màno Diẽve, tavė šlóvinsiu ámžiais. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 1, 11—19

Apreiškė manyje savo Sūnų,
kad paskelbčiau Evangeliją pagonims

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Galãtams.

Àš sakaũ jùms, bróliai, kàd màno paskelbtóji Evangėlija nėrà iš žmoniũ. Àš nepérėmiau jõs iš žmogaũs iř nebuvaũ jõs išmókytas, bèt gavaũ Jėzaus Krìstaus apreiškimù.

Jũs, bė ãbejo, ẽsate girdėję, kaĩp àš kadáise elgiaũsi, bũdamas žỹdų tikėjimo; kaĩp bė saĩko pérsekiojau Diẽvo Bažnýčią iř mėginaũ jã sugriáuti; kaĩp žỹdų tikėjimu buvaũ pranókęs daũgelį bendraamžių iš sàvo tautiẽčių tárpo, ìtin uõliai sáugodamas sàvo prótėvių padavimùs.

Kaĩ tàs, kurìs manè pasiriñko dár ẽsantį įsčiose iĩr pàšaukė sàvo malóne, panorẽjo apréikšti manyjè sàvo Sūnų, kàd paskélbčiau Evangèliją pagónims, neskubẽjau taĩtis sù kūnu iĩr kraujù iĩr nenuvykaũ į Jerùzalę pàs anksčiaũ ùž manè pàšauktus apãštalus, bèt iškeliavaũ į Arãbiją iĩr põ tõ vẽl grįžaũ į Damãską. Vėliaũ, põ trejų mẽtų, àš nukeliavaũ į Jerùzalę susipažìnti sù Kefù iĩr pasilikaũ pàs jį penkiólikai dienų. Kitų apãštalų màn netẽko pamatýti, tiktaĩ Viẽšpaties brólį Jokūbą.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 7, 16

P. Aleliùja. — Dìdis prãnašas atsirãdo mūsų tárpe. Diẽvas aplañkė sàvo taũtą. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 7, 11—17

Jaunuoli, sakau tau: kelkis!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus pasùko į miẽstą, vardù Najìną. Draugė keliãvo jõ mokiniaĩ iĩr gausì minià. Prisiartinus priẽ miẽsto vartų, štaĩ nẽšė numìrėlį — vienãtinį sūnų mótinos, õ tà bùvo našlẽ. Kartù ẽjo nemažà miẽsto minià.

Pamãčius mótiną, Viẽšpačiui jõs pagaĩlo, iĩr jìs tãrė: „Neverk!" Priẽjęs pàlietė neštuvùs. Nešẽjai sustójo. Õ jis prabìlo: „Jaunuõli, sakaũ táu: kélkis!" Numìrėlis atsisẽdo iĩr pradẽjo kalbẽti. Jėzus atìdavė jį mótinai.

Visùs pagãvo báimė, iĩr jiẽ gárbino Diẽvą, sakýdami: „Dìdis prãnašas atsirãdo mūsų tárpe" iĩr: „Diẽvas aplañkė sàvo taũtą". Tókios kalbos apiẽ Jėzų pasklìdo visojè Judėjoje iĩr visojè šalyjè.

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Sam 12, 7—10. 13

Viešpats atleidžia tavo nuodėmę

Iš antrõsios Samuèlio knỹgos.

Natãnas Dóvydui tãrė: „Štaĩ kã sãko Viẽšpats, Izraèlio Diẽvas: ‚Tavè àš pàtepiau Izraèlio karãliumi iř išgélbėjau iš Saũliaus rañkų. Atìdaviau táu tàvo valdõvo namùs, taipõgi jõ žmónas. Atìdaviau táu Izraèlio iř Jùdo namùs iř, jéi šìto bũtų peř mãža, taĩ dár šiõ beĩ tõ táu bũčiau pridėjęs.

Kodẽl tàd paniẽkinai Viẽšpaties žõdį, darýdamas pìkta jõ akysè? Tù kárdu užmùšdinai hetiẽtį Urìją iř vedeĩ, jõ žmóną; tù jį̃ nužudeĩ amonitų kárdu. Dabař niẽkad nebeatstõs kalavìjas nuõ tàvo namų̃, nès nepáisei manę̃s — pasiėmei hetiẽčio Urìjo žmóną iř padareĩ sàvo žmóna' ". Tadà Dóvydas tãrė Natãnui: „Nusidėjau Viẽšpačiui". Natãnas atsãkė: „Viẽšpats atléidžia tàvo núodėmę: tù nemiřsi".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 31, 1—2. 5. 7. 11 (P.: plg. 5c)

P. Viẽšpatie, atléisk mán nelémtą kaltýbę.

[1] Laimingas, kám neteisýbės atléistos,
kám Diẽvas uždeñgia kaltýbes.
[2] Laimingas, kuriõ nekáltina Viẽšpats,
kuriõ vidujè nẽr apgáulės. — **P.**

[5] Pasisakiaũ táu nusikaĺtęs,
núodėmę lióviausi slẽpęs.
Tariaũ: prisipažinsiu, Viẽšpatie, táu nusidėjęs,
iř tù mán atléidai nelémtą kaltýbę. — **P.**

[7] Tù príeglauda mán, nuõ síelvartų gìnsi,
išgélbėjęs džiaugsmaĩs apipìnsi. — **P.**

11 Džiaũkitės jũs, kàd Viẽšpatį tùrit,
jùms, teisingieji, džiũgaut, didžiúotis,
nės širdys jũs týros. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 2, 16. 19—21

Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Galãtams.

Bróliai!

Mẽs žìnome, jóg žmogùs nutéisinamas nè įstãtymo darbaĩs, bèt tìk tikẽjimu į Jẽzų Krìstų. Taĩgi mẽs įtikẽjome Krìstų Jẽzų, kàd bũtume nutéisinti Krìstaus tikẽjimu, õ nè įstãtymo darbaĩs; nès įstãtymo darbaĩs „nebùs nutéisintas nẽ víenas žmogùs".

Àš įstãtymu nùmiriau įstãtymui, kàd gyvénčiau Diẽvui. Esù nukryžiúotas kartù sù Krìstumi. Àš gyvenù, tačiaũ nebè àš, õ gyvẽna manyjè Krìstus. Dabaĩ, gyvéndamas kũne, gyvenù tikẽjimu į Diẽvo Sũnų, kurìs pamìlo manè iĩ paaukójo savè ùž manè. Àš nenóriu laikýti Diẽvo malónės negaliójančia, õ jéi teisùmas įgỹjamas įstãtymu, tuomèt Krìstus nùmirė véltui.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Jn 4, 10b

P. Aleliùja. — Diẽvas mùs pamìlo iĩ àtsiuntė sàvo Sũnų, kaĩp pérmaldavimą ùž mũsų núodėmes. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 7, 36—50; (8, 1—3).

Jai atleidžiamos jos gausios nuodėmės, nes ji labai pamilo

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Víenas fariziẽjus užsiprãšė Jẽzų pietų̃. Atẽjęs į fariziẽjaus namùs, jìs sẽdosi priẽ stãlo. Iĩ štaĩ móteris, kurì

bùvo žinoma miestė nusidėjėlė, patýrusi, kàd jìs fariziẽjaus namuosė, atsinėšė alebãstrinį iñdą kvapaũs tẽpalo iř, priẽjusi iš ùžpakalio priẽ jõ kójų, verkdamà ẽmė láistyti jàs ãšaromis, šlúostyti sàvo galvõs plaukaĩs, bučiãvo jõ kójas iř tẽpė jàs tẽpalu.

Taĩ matýdamas, fariziẽjus, kurìs bùvo Jėzų pasikviẽtęs, sámprotavo pàts víenas: „Jéigu šitas bũtų prãnašas, jìs žinótų, kàs tokià ši móteris, kurì jį paliẽčia,— kàd ji nusidėjėlė!"

Õ Jėzus prabìlo: „Sìmonai, turiù táu ką pasakýti".

Tàs atsìliepė: „Sakýk, Mókytojau!"

„Skõlintojas turẽjo dù skõlininkus. Víenas bùvo skolìngas penkìs šimtus denãrų, õ kìtas — peñkiasdešimt. Jíems netùrint iš kõ atidúoti, jìs dovanójo abíem. Katràs labiaũ jį mylẽs?"

Sìmonas atsãkė: „Manaũ, jóg tasaĩ, kuriám daugiaũ dovanóta".

Jėzus tãrė: „Teisìngai nuspréndei".

Iř, atsisùkęs į móterį, jìs tãrė Sìmonui: „Mataĩ šitą móterį? Àš atėjaũ į tàvo namùs; tù nėdavei mán vandeñs kójoms nusimazgóti, õ jì nuplóvė jàs ãšaromis iř nušlúostė sàvo plaukaĩs. Tù manęs nepabučiavaĩ, õ jì, võs mán atẽjus, nesiliáuja bučiãvusi màno kójų. Tù aliẽjumi mán galvõs nepàtepei, õ jì tẽpalu pàtepė mán kójas. Todẽl àš táu sakaũ: jái atléidžiamos jõs gaũsios núodėmės, nės jì labaĩ pamìlo. Kám mažaĩ atléista, tàs menkaĩ mýli".

Õ jái tãrė: „Atléidžiamos táu núodėmės". Sėdintieji kartù ùž stálo pradėjo svarstýti: „Kàs gì jìs tóks, kàd nèt iř núodėmes atléidžia?!"

Õ jìs dár tãrė móteriai: „Tàvo tikėjimas išgélbėjo tavė. Eĩk sáu ramì!"

Jėzus keliãvo peř miestùs iř káimus, mókydamas iř skélbdamas gẽrąją naujíeną apiẽ Diẽvo karalỹstę. Sù juõ bùvo Dvýlika apãštalų iř kẽlios móterys, išgýdytos nuõ

piktūjų dvãsių beĩ ligų (taĩ Marijà, vadìnama Magdalietė, iš kuriõs bùvo išẽję septynì dėmonai, Èrodo príevaizdo Chùzos žmonà Joanà ir Zuzanà), ir daũg kitų móterų, kuriõs jíems tarnãvo sàvo turtù.

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Zch 12, 10—11

Žvelgs jie į tą, kurį perdūrė

Ìš prãnašo Zacharìjo knỹgos.

Viẽšpats taĩp sãko:

„Añt Dóvydo namų ir Jerùzalės gyvéntojų išlíesiu užúojautos ir graũdulio dvãsią. Ir žvelgs jiẽ į tą, kurį pérdūrė. Jį apraudõs, kaĩp apráudamas vienturtis sūnùs, ir graũdžiai apveřks, kaĩp apveřkiamas mìręs pirmãgimis.

Tą diẽną Jerùzalėje bùs taĩp gařsiai ráudama, kaĩp bùvo apráudamas Hãdad Rimõnas Megìdo slėnyjė".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 62, 2. 3—4. 5—6. 8—9 (P.: 2b)

P. Iĺgis tavęs màno síela, Viẽšpatie, màno Diẽve.

[2] Õ Diẽve,— tìk tù màno Diẽvas,
nuoširdžiaĩ tavęs íeškau.
Iĺgis tavęs màno síela,
trókšta tavęs ir màno kũnas,
kaĩp ištróškus dykỹnė, bè vándenio žẽmė. — **P.**

[3] Šventỹkloj apiẽ tavė àš svajóju:
malonù mán matýti tàvo gãlią, tàvo didýbę.

4 Už gývastį tàvo malónė brangèsnė —
šlóvins tavė màno lūpos. —

P. Ĩlgis tavęs màno síela, Viẽšpatie, màno Diẽve.

5 Girsiu tavė, kõl gyvénsiu,
sàvo rankàs į̃ tavė tiẽsiu.
6 Pértekusi džiùgesio bùs màno síela,
màno lūpos žavẽsis teĩkdamos šlóvę. — **P.**

8 Tù màno rėmė̃jas,
àš krýkštauju sparnų̃ tàvo pavėsy.
9 Glaũdžias priẽ tavęs màno síela,
tàvo dešinė̃ manė̀ laĩko. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 3, 26—29

Kurie esate pakrikštyti, apsivilkote Kristumi

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Galãtams.

Bróliai!

Jūs visì ẽsate Diẽvo vaikaĩ, tikė̃dami Jė̃zų Krìstų. Ir̃ visì, kuriẽ ẽsate pakrìkštyti Krìstuje, apsiviĩkote Krìstumi. Nebėrà neĩ žỹdo, neĩ graĩko; nebėrà neĩ vérgo, neĩ laĩsvojo; nebėrà neĩ výro, neĩ móters; visì jūs ẽsate víena Krìstuje Jė̃zuje!

Õ jéigu jūs priklaũsote Krìstui, taĩ ẽsate taipõgi Abraõmo pãlikuonys ir̃ pãžado paveldė̃tojai.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 27

P. Aleliùja. — Mãnosios ãvys klaũso màno baĩso, —
sãko Viẽšpats; —
àš jàs pažį̃stu, ir̃ jõs sẽka pãskui manė̀. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 9, 18—24

Tu Dievo Mesijas...
Žmogaus Sūnui reikės daug kentėti

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Lùką.

Kařtą, kaĩ Jėzus nuošaliaĩ víenas meĺdėsi, sù juõ bùvo iř mokiniaĩ. Jìs pakláusė juõs: „Kuõ manė laĩko žmónės?"

Jiẽ atsãkė: „Vienì Jonù Krìkštytoju, kitì Elijù, tretì sãko, prisikẽlęs víenas ìš senųjų pranašų".

Tadà jìs pakláusė: „Õ jũs kuõ manė laĩkote?"

Pẽtras atsãkė: „Diẽvo Mesijù".

Jėzus sùdraudė juõs, įsakýdamas niẽkam tõ nesakýti. Jìs dár pridűrė: „Žmogaũs Sűnui reikẽs daũg kentėti. Jìs bùs seniūnų, aukštųjų kunigų beĩ Rãšto áiškintojų àtmestas, nužudýtas iř trẽčią diẽną prisikeĺs".

Jėzus pasãkė visíems: „Jéi kàs nóri eĩti pãskui manė, teišsìžada pàts savęs, tèneša kasdiẽn sàvo krỹžių iř tèseka manimì. Kàs nóri išgélbėti sàvo gyvýbę, praràs ją, õ kàs pražudỹs dẽl manęs sàvo gyvýbę, tàs ją išgélbės".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 1 Kar 19, 16b. 19—21

Pakilęs Eliziejus nusekė paskui Elijį

Ìš pirmõsios Karãlių knỹgos.

Viẽšpats pasãkė Elìjui: „Eliziẽjų, Šafãto ìš Abėl Mehòlos sūnų, patėpk prãnašu į sàvo viẽtą".

Šafãto sűnų Eliziẽjų Elìjas rãdo ãriantį. Jìs dìrbo sù dvýlika jùngų iř pàts priẽ dvýlikto bùvo. Praeĩdamas prõ

jį̃, Elìjas jám ùžmetė sàvo apsiaũstą. Eliziẽjus tuojaũ paliko jáučius, nuskubẽjo pãskui Elíją ir prãšė: „Dár léisk mán sù tẽvu ir mótina atsibučiúoti! Tadà àš sèksiu pãskui tavè". Elìjas atsãkė: „Eĩk, bèt grį̃žk! Turẽk galvojė, ką̃ táu padariaũ!"

Nuõ jõ sugrį̃žęs, Eliziẽjus pàėmė pórą sàvo jáučių ir papjóvė. Añt jáučių árklo jis išvirė mẽsą ir dãvė žmonẽms atsisvéikinimo pókylį. Põ tõ pakilęs nuẽjo pãskui Elìją ir stójo pàs jį̃ tarnáuti.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 15, 1—2a ir 5. 7—8. 9—10. 11 (P.: plg. 5a)

P. Viẽšpatie, tù — màno paveldẽtas tur̃tas.

1 Globók manè, Diẽve: priẽ tavę̃s àš glaudžiúosi.
2 Kartóju táu, Diẽve: „Tù màno Viẽšpats".
5 Viẽšpatie, màno paveldẽtas tur̃te, taũre màno láimės,
tàvo rañkoje màno likìmas. — **P.**

7 Àš šlóvinu Viẽšpatį̃, kurìs mán išmintį̃ dúoda,
atsìmena màno širdìs taĩ nèt nãktį̃.
8 Akysè nuolatõs Viẽšpats mán stóvi,
jìs màno dẽšinę rẽmia, àš nedrebẽsiu. — **P.**

9 Mán džiaũgias širdìs, krýkštauja síela,
ir̃ màno kū́nas ramiaĩ sáu ilsẽsis.
10 Jùk manę̃s nepalìksi numìrėlių bū́ste,
tù mán, sàvo draũgui, neléisi trūnýti. — **P.**

11 Mán ródysi kẽlią, kurìs į̃ gyvẽnimą vẽda,
pilnà mán bùs láimė priẽš tàvo véidą,
tàvo dešinẽj bùs peř ámžius linksmýbės. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 5, 1. 13—18

Jūs esate pašaukti laisvei

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Galãtams.

Bróliai!

Krìstus mùs išvadãvo, kàd bũtume laisvì. Tàd stovėkite tvirtaĩ ir̃ nesidúokite vẽl įkiñkomi į vergỹstės jùngą!

Ìš tiesų̃, bróliai, jũs ẽsate pašauktì láisvei! Tiktaĩ šiõs láisvės vardañ nepataikáukite kũnui, bèt sténkitės vienì kitíems sù méile tarnáuti. Jùk vìsas įstãtymas telpa vienamė sakinyjė: „Mylėk sàvo ar̃timą, kaĩp savė pãtį". Bèt jéigu jũs víenas kìtą kremtate ir̃ ėdate, žiūrėkite, kàd nebũtumėte víenas kìto prarytì!

Àš sakaũ: gyvénkite Dvasià, ir̃ jũs nepasidúosite kũno geismáms. Màt kũno geismaĩ príešingi dvãsiai, õ dvãsios — kũnui; jiẽ víenas kitám príešingi, todẽl jũs nedãrote, kaĩp norėtumėte. Bèt jéi léidžiatės Dvãsios vadováujami, jũs nebẽsate įstãtymo valdžiojė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Sam 3, 9; Jn 6, 68b

P. Aleliùja. — Kalbėk, Viẽšpatie, tàvo tar̃nas klaũso.
Tù turì ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs.
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 9, 51—62

Jėzus ryžtingai nukreipė savo žingsnius į Jeruzalę.
Aš seksiu paskui tave, kur tik tu eitum!

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĺ Lùką.

Atẽjus mẽtui, kaĩ turėjo bũti àtimtas iš pasáulio, Jėzus ryžtìngai nùkreipė sàvo žingsniùs į Jerùzalę. Jis iš-

siuntė pirmà savęs pãsiuntinius. Tiẽ užẽjo į víeną Samãrijos káimą paruõšti, kuř jám apsistóti. Bèt káimo gyvéntojai nesutìko jõ priimti, nès jìs keliãvo Jerùzalės liñkui.

Taĩ girdėdami, mokiniaĩ Jokũbas ir Jõnas sušùko: „Viẽšpatie, jéi nóri, mẽs liẽpsime ùgniai krìsti iš dangaũs ir juõs sunaikìnti!"

Bèt jìs atsisùkęs sùdraudė juõs. Jiẽ pasùko į kìtą káimą.

Jíems eĩnant keliù, víenas žmogùs jám pasãkė: „Àš sèksiu pãskui tavė, kuř tìk tù eĩtum!"

Jėzus atsãkė: „Lãpės tùri ùrvus, padángių sparnuõčiai — lizdùs, õ Žmogaũs Sūnùs netùri kuř galvõs priglaũsti".

Kitám žmõgui jìs pasãkė: „Sèk pãskui manė!"

Tàs atsãkė: „Viẽšpatie, léisk mán pirmiaũ pareĩti tẽvo paláidoti".

Jėzus atsìliepė: „Palìk mìrusiems láidoti sàvo numìrėlius, õ tù eĩk ir skélbk Diẽvo karalỹstę!"

Dár víenas tãrė: „Àš sèksiu pãskui tavė, Viẽšpatie, bèt léisk mán pirmiaũ atsisvéikinti sù namìškiais".

Jėzus tám pasãkė: „Nẽ víenas, kurìs prìdeda rañką priẽ árklo ir žvalgosi atgaĩ, netiñka Diẽvo karalỹstei".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XIV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 66, 10—14c

Štai aš nukreipsiu jon taiką, nelyginant srautą

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Draugė sù Jerùzale džiaũkitės ir bũkite linksmì, jũs visì, kuriẽ jã mýlite. Draugė sù jà jũs bũkite geraĩ nusiteĩkę, visì, kuriẽ jõs liūdėjote!

Nès Viẽšpats sãko: „Štaĩ àš nukreĩpsiu jõn taĩką, nelýginant sraũtą,— tautũ turtùs, lýg tẽkančią ùpę.

Kàd jũs prisisótintumėte jõsios pagúodos, džiugiaĩ atsigértumėte jõs tuřtų gausýbės.

Kaĩp kũdikius nešiõs jùs añt rañkų, sūpuõs jùs añt kẽlių. Kaĩp mótina gúodžia, taĩp àš jùs pagúosiu; Jerùzalėje ràsite pagúodą.

Kadà taĩ išvýsite, pradžiùgs jũsų šìrdys, iř pãtys sužýsite, lýg jáunas žolýnas. Taĩp Viẽšpaties rankà padẽs jõ tarnáms".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 65, 1—3a. 4—5. 6—7a. 16 ir 20 (P.: 1)

P. Visì pasáulio kraštaĩ, svéikinkit Diẽvą.

1 Visì pasáulio kraštaĩ, svéikinkit Diẽvą,
2 apiẽ jõ vařdo didýbę giedókit,
iškilmingai teĩkit jám šlóvę.
3 Jũs Diẽvui kartókit:
„Õ, kokiẽ tàvo darbaĩ stebuklingi! — **P.**

4 Tesileñkia, tegíeda táu visà žẽmė,
tegársina tãvąjį vařdą".
5 Eĩkit iř žveĩkit į Diẽvo dárbus:
kíek nuostabiáusių dalýkų žmonėms jis padãrė! — **P.**

6 Saũsuma pàvertė júrą,
pérvedė pėsčius peř ùpę;
žavėtis juõ tùrim!
7 Peř ámžius galingai jis viešpatáuja. — **P.**

16 Ateĩkit, visì, kuriẽ geřbiate Diẽvą,
pasiklausýkit: àš jùms apsakýsiu,
kokiũ didingų dalýkų mán jis padãrė.
20 Diẽvui šlovẽ! Jis màno maldõs neatstūmė,
bùvo mán maloningas. — **P.**

Antrasis skaitinys Gal 6, 14—18

Savo kūne nešioju Jėzaus tarnystės žymes

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Galãtams.

Bróliai!

Àš niẽkuo nesigìrsiu, nebeñt mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus krỹžiumi, dẽl kuriõ pasáulis mán yrà nukryžiúotas ir̃ àš — pasáuliui. Jùk niẽko neréiškia neĩ apipjáustymas, neĩ neapipjáustymas, bèt víen tik naũjas kūrinỹs.

Visíems, kuriẽ laikỹsis šiõs taisỹklės, teateiniẽ jíems ramýbė ir̃ pasigailėjimas; taĩp pàt ir̃ Diẽvo Izraèliui!

Õ nuõ šiõl tegù niẽkas manę̃s nebevárgina, nès àš sàvo kū̃ne nešióju Jėzaus tarnỹstės žymės.

Mū̃sų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus malónė tebūniẽ, bróliai, sù jū̃sų dvasià! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Kol 3, 15a. 16a

P. Aleliùja. — Jū̃sų širdysė̃
teviešpatáuja Krìstaus ramýbė.
Krìstaus žõdis
tegyvúoja jumysė̃ vaisìngai. —

Evangelija Lk 10, 1—9. (10—12. 17—20)

Jūsų ramybė nužengs ant tų namų

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Anuõmet Viẽšpats paskýrė dár kitùs septýniasdešimt dù mókinius ir̃ išsiuntė juõs põ dù, kàd eĩtų pirmà jõ į̃ visùs miestùs beĩ vietóves, kuř jis pàts ketìno vỹkti.

Jis sãkė jíems:

„Pjūtìs didžiùlė, õ darbiniñkų mãža. Todẽl prašýkite pjūtiẽs šeimininką siū̃sti darbiniñkų į̃ sàvo pjū̃tį. Keliáu-

kite! Štaĩ àš siunčiù jùs, lýg avinėliùs tarp vilkų̃. Nesinèškite pinigìnės, neĩ krẽpšio, neĩ autùvo ir niẽko kelyjè nesvéikinkite.

Į̃ kuriuõs tìk namùs užeĩsite, pirmiáusia tarkite: ‚Ramýbė šiems namáms!' Ir jéi teñ gyveñs ramýbės veřtas žmogùs, jũsų ramýbė nužeñgs añt tų̃ namų̃, õ jéi nè, — sugrį̃š pàs jùs. Pasilìkite tuosè pačiuosè namuosè, válgykite ir gérkite, kàs dúodama, nès darbiniñkas veřtas sàvo ùžmokesčio. Nesikilnókite iš namų̃ į̃ namùs. Jéi nueĩsite į̃ kurį̃ nórs miẽstą ir jùs priimš, válgykite, kàs bùs jùms padẽta. Gýdykite tõ miẽsto ligónius ir sakýkite visiems: ‚Jùms prisiařtino Diẽvo karalỹstė!'

Õ jéigu užsùksite į̃ tókį miẽstą, kuř jũsų nepriimš, išẽję į̃ áikštę, tařkite: ‚Mẽs jùms nukrãtome nètgi jũsų miẽsto dùlkes, prilìpusias priẽ mũsų kójų, bèt vìs tíek žinókite: Diẽvo karalỹstė jaũ čià!' Sakaũ jùms: ateĩs dienà, kaĩ Sodòmai bùs lengviaũ, negù anám miẽstui.

Septýniasdešimt dù mokiniaĩ sugrį̃žo ir sù džiaugsmù kalbẽjo: „Viẽšpatie, mùms paklũsta nèt dèmonai dẽl tàvo vařdo".

Õ Jėzus atsìliepė: „Mačiaũ šėtõną, kaĩp žaĩbą kriñtantį iš dangaũs. Štaĩ àš sùteikiau jùms gãlią mìndžioti gyvatės beĩ skorpionùs ir visókią príešo galýbę, kàd niẽkas jùms nepakeñktų. Bèt jũs džiaũkitės nè tuõ, kàd dvãsios jùms pavaĺdžios; džiaũkitės, kàd jũsų vardaĩ įrašýti dangujè".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Įst 30, 10—14

Tas žodis visai tau arti: tu gali jo laikytis

Ìš Pakartóto Įstãtymo knỹgos.

Mõzė bylójo visám Izraèliui:

„Klausýk Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, baĩso, laikýkis jõ įsãkymų beĩ núostatų. Visà širdimì, visà síela sugrįžk priẽ Viẽšpaties, sàvo Diẽvo.

Įsãkymas, kurį táu šiañdien užkráunu, neviršija tàvo jėgų ir nėrà táu tólimas. Jìs nè aukštaĩ dangujè, kàd táu reikėtų bėdóti: ‚Kàs gì įkõps mùms į dañgų parnèšti jõ žẽmėn ir jį mùms paskélbti, kàd mẽs galėtume jõ laikýtis?' Jìs ir nè anàpus jū́ros, kàd táu reikėtų dejúoti: ‚Kàs gì mùms pérplauks peř jū́rą jõ pargabénti ir jį mùms paskélbti, kàd mẽs galėtume jõ laikýtis?' Nè, tàs žõdis visái táu artì: įisaĩ tàvo lū́pose, tàvo širdyjè,— tù galì jõ laikýtis".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 68, 14 ir 17. 30—31. 36ab ir 37 (P.: plg. 33)

P. Nuolankíeji, ieškókite Diẽvo, ir atgìs jū́sų širdys.

14 Į tavè, õ Diẽve, kreipiúosi:
jaũ mẽtas táu, Viẽšpatie, bū́t malonìngam.
Manè išklausýsi, nès tù didžiaĩ gẽras,
teĩkiantis ìštikimą sàvo pagálbą.
17 Õ Viẽšpatie, mán atsiliẽpki,— tù malonìngas,
gerùmas tàvo bekrãštis,— į manè teĩkis pažveĩgti! — **P.**

30 Bètgi manè — keñčiantį ir nelaimìngą
globóki ir gélbėki, Diẽve!
31 Šlóvinsiu gíesme àš Diẽvo vařdą
ir áukštinsiu jį dėkìngai. — **P.**

36 Tikraĩ, išvaduõs Diẽvas Siònąir Jùdo miestùs leĩs atstatýti.
37 Ir vaikaĩ jõ tarnų̃ paveldẽs tą̃ žẽmę.Teñ tėvỹnę atràs, kuriẽ geřbia jõ vařdą. — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 1, 15—20

Visa sutverta per jį ir jam

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliausláiško Kolosiẽčiams.

Krìstus Jėzus yrà nėregimojo Diẽvo ãtvaizdas, visõs tvarinìjos pìrmgimis, nės jamė sutvérta vìsa, kàs yrà dangujė ir žẽmėje, kàs rẽgima ir nėregima, ař taĩ sóstai, ař viešpatỹstės, ař kunigaikštỹstės, ař galýbės,— vìsa sutvérta peř jį̃ ir jám.

Jìs yrà pirmà visų̃ daiktų̃, ir vìsa juõ laĩkosi. Ir jìs yrà Kũno — Bažnýčios galvà. Jìs — pradžià, pìrmgimis iš mìrusiųjų tárpo, kàd visamė kamė turėtų pirmenýbę. Diẽvas panorėjo jamė apgyvéndinti vìsą pilnãtvę ir peř jį̃ vìsa sutáikinti sù savimì, dãrant jõ krỹžiaus kraujù taĩką,— peř jį̃ sutáikinti vìsa, kàs yrà žẽmėje ir dangujė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 6, 63b. 68b

P. Aleliùja. — Viẽšpatie, tàvo žõdžiai
yrà dvasià ir gyvẽnimas.
Tù turì ámžinojo gyvẽnimo žodžiùs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 10, 25—37

Kas gi mano artimas?

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Anuõmet atsistójo víenas Įstãtymo mókytojas ir, mėgìndamas Jėzų, pakláusė: „Mókytojau, ką̃ turiù darýti, kàd laimėčiau ámžinąjį gyvẽnimą?"

Jėzus tãrė: „Õ kàs parašýta Įstãtyme? Kaĩp skaitaĩ?"

Tàs atsãkė: „Mylėk Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, visà širdimì, visà síela, visomìs jėgomìs ir̃ visù protù, õ sàvo ar̃timą, kaĩp savė pãtį".

Jėzus jám tárė: „Geraĩ atsakeĩ. Taĩ darýk, ir̃ gyvénsi".

Norėdamas pasitėisinti, anàs pakláusė Jėzų: „Õ kàs gì màno ar̃timas?" Jėzus prabìlo:

„Víenas žmogùs keliãvo iš Jerùzalės į̃ Jèrichą ir̃ pakliùvo į̃ plėšikų rankàs. Tiẽ išrengė jį̃, sùmušė ir̃ nuẽjo sáu, palikdamì pùsgyvį. Atsitiktinaĩ tuõ pačiù keliù ẽjo víenas kùnigas. Jìs pamãtė, bèt praẽjo kità pusė kẽlio. Taipõgi ir̃ levìtas, prõ tą viẽtą eĩdamas, jį̃ pamãtė ir̃ praẽjo kità kẽlio pusė.

Õ víenas pakeleĩvis, samariẽtis, užtikęs jį̃, pasigailėjo. Jìs priẽjo priẽ jõ, užpýlė añt žaizdų̃ aliẽjaus ir̃ vỹno, aptvárstė jàs; paskuĩ, užkėlęs añt sàvo gývulio, nugabėno į̃ ùžeigą ir̃ slaũgė jį̃. Kìtą diẽną jis išsiėmė dù denarùs, pàdavė ùžeigos šeimininkui ir̃ tárė: ‚Slaugýk jį̃, õ jéigu išléisi ką̃ viršaũs, sugrį̃žęs àš táu atsilýginsiu'.

Kàs iš šìtų trijų̃ táu atródo bùvęs ar̃timas patẽkusiam į̃ plėšikų rankàs?"

Jìs atsãkė: „Tàs, kurìs paródė jám gailestingùmo".

Jėzus atsãkė: „Eĩk ir̃ tù taĩp darýk!"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XVI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 18, 1—10a

Viešpatie, neaplenk savo tarno!

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Priẽ Mámrės giráitės Viẽšpats atẽjo pàs Abraõmą, kaĩ tàs peř pãtį vidùdienio karštį sėdėjo sàvo palapìnės angojė. Pakėlęs akìs, Abraõmas pamãtė priẽš savė štaĩ

stóvinčius trìs výrus. Juõs išvýdęs, išbėgo jíems príešais iš palapìnės angõs, parpúolė añt žẽmės ir tãrė:

„Viẽšpatie, jéi esù rãdęs tàvo malónę, neapleñk sàvo tañno! Paduõs jùms vandeñs. Nusipláukite kójas ir põ medžiù patõgiai įsitaisýkite. Õ àš jùms atnėšiu užkąsti ir, kíek pasistìprinę, galėsite keliáuti toliaũ; jùk tõ ir užẽjote pàs sàvo tañną". Jiẽ atsìliepė: „Darýk, kaĩp kalbėjai!"

Abraõmas nuskubėjo palapìnėn pàs Sãrą ir jái sušùko: „Tuojaũ užmaišýk trìs saikùs gerų̃ mìltų ir iškėpk paplóčių!" Paskuĩ nubėgo priẽ gyvulių̃, pàėmė švelnų̃ ir dailų̃ veršiùką ir pàdavė tañnui, kurìs jį̃ skubiaĩ pagamìno. Tadà Abraõmas pàėmė svíesto, píeno beĩ pagamìnti liẽptą veršiùką ir pàtiekė jíems. Patsaĩ patarnãvo põ medžiù, kõl jiẽ paválgė.

Tadà jiẽ pakláusė jį̃: „Õ kuř tàvo žmonà Sarà?" Tasaĩ atsãkė: „Tenaĩ, palapìnėje!" Ir Viẽšpats jám tãrė: „Põ mẽtų àš vẽl pàs tavė užsùksiu; tadà tàvo žmonà Sarà turẽs jaũ sū́nų".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 14, 2—3ab. 3cd—4ab. 5 (P.: 1a)

P. Viẽšpatie, kàs gì galẽs tàvo namuõs pasilìkti?

[2] Tasaĩ, kàs nesùteptas váikšto,
kàs elgias teisìngai,
[3] kàs ìš širdiẽs kalba tiẽsą,
kàs liežuviù nẽ víeno nešmeĩžia. — **P.**

Kàs kitám niẽko pìkta nedãro,
neužgauliója kaimýno;
[4] kàs griežtaĩ nedõrėlį smerkia,
õ Viẽšpaties bìjančius gerbia. — **P.**

[5] Kàs bė palū́kanų skõlina,
nepriìma kyšių priẽš žmõgų nekaltą.
Kàs šìtaipos elgias,
bùs tvìrtas peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 1, 24—28

Ta paslaptis, kuri buvo paslėpta amžiams,
dabar apreikšta šventiesiems

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Kolosiẽčiams.

Bróliai!

Dabaĩ àš džiaugiúosi sàvo kentėjimais ùž jùs ir sàvo kúne papìldau, kõ dár trũksta Krìstaus vargáms dėl jõ Kũno, kurìs yrà Bažnýčia. Àš tapaũ jõs taĩnas Diẽvo mán dúotu paskyrimù, kàd jùms pilnaĩ atskleĩsčiau Diẽvo žõdį, tą pãslaptį, kurì bùvo paslėptà ámžiams ir kartóms, õ dabaĩ apreikštà Diẽvo šventíesiems. Jíems Diẽvas panorėjo paskélbti, kokiẽ didelì šiõs paslaptiẽs garbės tuĩtai skirtì pagónims, bũtent Krìstus jumysè — garbės viltìs. Mẽs jį skélbiame, įspėdamì kiekvíeną žmõgų ir pamókydami kiekvíeną žmõgų sù visokeriópa išmintimì, kàd kiekvíeną žmõgų padarýtume tóbulą Krìstuje.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Lk 8, 15

P. Aleliùja. — Paláiminti, kuriẽ Diẽvo žõdį
išsáugo gerojè širdyjè
ir dúoda vaĩsių kantrumù. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 10, 38—42

Morta pakvietė jį į svečius.
Marija išsirinko geriausiąją dalį

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus užsùko į víeną káimą. Teñ vienà móteris, vardù Mortà, pàkvietė jį į svečiùs. Jì turėjo sẽserį, vardù Marìją. Ši, atsisėdusi priẽ Viẽšpaties kójų, klaũsėsi jõ

žõdžių. Mortà bùvo susirūpinusi visókiu patarnãvimu. Jì stàbtelėjo ir pasiskùndė: „Viẽšpatie, táu nerūpi, kàd sesuõ paliẽka manè víeną patarnáuti? Sakýk, kàd jì mán padėtų".

Tačiaũ Viẽšpats atsãkė: „Mõrta, Mõrta, tù rūpiniesi ir síelojiesi daũgeliu dalýkų, õ reĩkia tìk víeno. Marijà išsiriñko geriáusiąją dãlį, kurì nebùs ìš jõs atimtà".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XVII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Pr 18, 20—32

Viešpatie, nesupyk, kad kreipiuosi

Ìš Pradžiõs knỹgos.

Anuõmet Viẽšpats kalbėjo: „Pasklìdo garsas apiẽ Sodòmą ir Gomòrą, ir jūjų núodėmė labaĩ jaũ sunkì. Todėl àš nueĩsiu ir pasižiūrėsiu, ar jiẽ ìš tìkro taĩp dãro, kaĩp teĩgia manè pasíekusis skuñdas. Àš sužinósiu!"

Ìš teñ pasisùkę, vyrìškiai nuẽjo Sodòmos liñkui. Tačiaũ Abraõmas vìs dár stovėjo priẽš Viẽšpatį. Priẽjęs arčiaũ, jìs prabìlo: „Nejaũgi tù nóri pagriẽbti ir teĩsųjį kartù sù bediẽviais? Galbūt miestè yrà peñkiasdešimt teisiūjų; nejaũgi ir juõs pasigriẽbsi ir nedovanósi vietóvei dėl peñkiasdešimt teñ ẽsančių teisuõlių? Jùk tù negalì tõ darýti — žudýti teisiúosius kartù sù bediẽviais! Tuomèt gì teisuõliui išeĩtų tàs pàt, kã bediẽviui. Jùk tù negalì tõ darýti! Nejaũ visõs žẽmės teisėjas neturėtų žiūrėti teisýbės?"

Viẽšpats atsãkė: „Jéi ràsiu Sodòmos miestè peñkiasdešimt teisiūjų, dėl jū dovanósiu vìsai vietóvei".

Abraõmas atsìliepė: „Sỹkį pradėjau kalbėti sù sàvo Viẽšpačiu, nórs tesù dùlkė ir pelenaĩ. Galbūt ikì peñkiasdešimt teisiūjų penkių ir trūksta. Taĩ ar̃gi dėl tų penkių sunaikìntumei ìštisą miẽstą?"

„Nè", tãrė Viẽšpats: „jõ nesunaikìnsiu, jéigu teñ ràsiu kẽturiasdešimt penkìs teisiúosius".

Tasaĩ jám toliaũ kalbẽjo: „Galbũt teñ tėrà tìk kẽturiasdešimt". Viẽšpats atsãkė: „Àš tõ nedarýsiu dẽl kẽturiasdešimt".

Tasaĩ ir̃ toliaũ kalbẽjo: „Viẽšpatie, nesupỹk, kàd kreipiúosi! Galbũt teñ tėrà tìk trìsdešimt?"

Jìs atsãkė: „Àš tõ nedarýsiu, jéigu teñ trìsdešimt ràsiu".

Anàs atsìliepė: „Kadángi jaũ sỹkį pradẽjau kalbẽti sù sàvo Viẽšpačiu,— taĩ gál teñ tėrà tiktaĩ dvìdešimt".

Jìs atsãkė: „Àš jõ nesunaikìnsiu dẽl dvìdešimt".

Ir̃ dár kar̃tą anàs prašnẽko: „Viẽšpatie, nesupỹk, kàd dár kar̃tą kreĩpsiuos. Galbũt teñ tėrà tiktaĩ dẽšimt".

Ir̃ vẽl jìs atsãkė: „Ir̃ dẽl dešimtiẽs jõ nesunaikìnsiu".

Baĩgęs pókalbį sù Abraomù, Viẽšpats atsitólino, õ Abraõmas sugrį̃žo namõ.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 137, 1—2a. 2bc—3. 6—7ab. 7c—8 (P.: 3a)

P. Tą diẽną, kadà àš šaukiaũsi,
Viẽšpatie, manè tù girdẽjai.

1 Visà širdimì táu, Diẽve, dėkóju,
kàd išgirdaĩ màno balsą.
Angelų̃ akysè gíedu táu gíesmę,
2 lenkiúosi tàvo šventóvei. — **P.**

Tavájam var̃dui dėkóju ùž tàvo malónę, ištikimýbę.
Tavì pažadaĩ pranóko tãvąjį gar̃są.
3 Tą diẽną, kadà àš šaukiaũs, manè tù girdẽjai,
sustìprinai mãnąją síelą. — **P.**

6 Aukštýbėse jìs viešpatáuja,
bèt žvelgia sù méile į̃ prispaustúosius,
õ išpuĩkėlius stẽbi iš tólo.

7 Jéi síelvarto slẽgiamas váikštau, manè laikaĩ gývą,
õ príešai añt manęs niřšta.
Priẽš juõs tù pàkeli rañką. — **P.**

Tàvo dešinẽ manè gélbi.
8 Darbúojiesi, Viẽšpatie, màno geróvei,
Viẽšpatie, tù maloningas peř ámžius.
Neatmèski, kàs tàvo rañkų sukùrta! — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 2, 12—14

Jis atgaivino jus kartu su Kristumi,
dovanodamas visus nusikaltimus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
láiško Kolosiẽčiams.

Bróliai!

Sù Krìstumi paláidoti krikštė, jũs tikėjimu jamė prisikėlėte galýbe Diẽvo, kurìs jį prikėlė iš numìrusių.

Taĩp pàt iř jùs, mìrusius núodėmėmis iř kũno neapipjáustymu, jìs atgaivìno kartù sù Krìstumi, dovanódamas visùs nusikaltimùs. Jìs ištrýnė mùs káltinantį skolõs rãštą iř panaikìno jį, prismeĩgdamas priẽ krỹžiaus.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Rom 8, 15

P. Aleliùja. — Jũs gãvote įsūnỹstės Dvãsią,
kuriojė šaũkiame: „Ãba, Tẽve!" —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 11, 1—13

Prašykite, ir jums bus duota

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Kařtą Jėzus vienojė viẽtoje meĩldėsi. Jám baĩgus maĩldą, vienas mokinỹs paprãšė: „Viẽšpatie, išmókyk mùs meĩlstis, kaĩp iř Jõnas išmókė savúosius mókinius".

Jëzus tãrė jíems: „Kaĩ meĺsitės, sakýkite:
‚Tëve, teesiẽ šveñtas tàvo vaȓdas.
Teateiniẽ tàvo karalỹstė.
Kasdiẽnės mū́sų dúonos dúok mùms kasdiẽn
iȓ atléisk mùms mū́sų kaltès,
nès iȓ mẽs atléidžiame visíems sàvo skõlininkams,
iȓ nevèsk mū́sų į̃ pagùndą' ".

Jëzus dár kalbëjo jíems: „Kàs nórs ìš jū́sų turẽs draũgą iȓ, nuẽjęs pàs jį̃ vidùrnaktį, sakỹs: ‚Bičiùli, paskõlink mán trìs kepaliukùs dúonos, nès draũgas ìš keliõnės pàs manè atvỹko iȓ àš neturiù kõ dúoti válgyti', Õ anàs ìš vidaũs atsiliẽps: ‚Nekváršink manę̃s! Dùrys jaũ uždarýtos, õ àš sù vaikaĩs lóvoje, negaliù kéltis iȓ táu dúoti'. Àš jùms sakaũ: jéigu nesikeĺs iȓ neduõs jám dúonos dẽl bičiulỹstės, taĩ dẽl jõ įkyrùmo atsikeĺs iȓ duõs, kíek tìk jám reĩkia".

„Tàd iȓ àš jùms sakaũ: prašýkite, iȓ jùms bùs dúota; ieškókite, iȓ ràsite; bélskite, iȓ jùms bùs atidarýta. Kiekvíenas, kàs prãšo, gáuna, kàs íeško, rañda, iȓ béldžiančiam atidãroma. Kuȓ jū̃s mãtėte tókį tëvą, kàd dúonos prãšančiam vaĩkui dúotų ãkmenį?! Aȓ prãšančiam žuviẽs — atkìštų gyvãtę? Arbà prãšančiam kiaušìnio — dúotų skorpiòną? Jéi tàd jū̃s, būdamì nelabì, mókate sàvo vaikáms dúoti gerų̃ daiktų̃, juõ labiaũ jū́sų Tëvas ìš dangaũs suteĩks Šveñtąją Dvãsią tíems, kuriẽ jį̃ prãšo".

Girdëjote Viẽšpaties žõdį.

XVIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Koh 1, 2; 2, 21—23

Kokia gi tad žmogui nauda iš jo triūso?

Ìš Kohelèto knỹgos.

Tuštýbių tuštýbė,— taĩp sãko Galvõčius, —
tuštýbių tuštýbė, gì vìskas — tuštýbė.

Žmogùs sàvo tuřtą, įgýtą taĩp suñkiai,
žiniõm, išmintim̃ iř gabùmais pasíektą,
paliẽka kaĩp dãlį tokiám paveldẽti,
kurìs priẽ jõ niẽkuo nėrà prisidẽjęs.
Jùk šìtai — tuštýbė iř dìdelis blõgis.

Kokià gì tàd žmõgui naudà ìš jõ triũso,
iš įtempto prõto iř vařgo põ sáule?
Jõ diẽnos — víen kañčios, vargaĩ nesibaĩgią, —
nèt nãktį jõ síela nerañda ramýbės.
Ař taĩ nė tuštýbė, nė gáudymas vėjų? . .

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 94, 1—2. 6—7. 8—9 (P.: 8)

P. Õ, kàd išgiřstumėt šiañdien, ką̃ Viẽšpats bylója:
„Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės".

1 Ateĩkite, linksmaĩ šlóvinkim Viẽšpatį.
Šaũkim iš džiaũgsmo, nès jìs mũs tvirtóvė.
2 Sù pãdėka jõ akìvaizdon eĩkim,
jám giesmes džiùgesio pìnkim. — **P.**

6 Tàd eĩkime, púlkime žẽmėn priẽš Diẽvą,
priẽš Viẽšpatį klaũpkim, kurìs mùs sutvėrė.
7 Jìs mũsų Diẽvas, õ mẽs jõ gãnoma liáudis,
jõ rañkų globójamos ãvys. — **P.**

8 Õ, kàd išgiřstumėt šiañdien, ką̃ jìs jùms bylója:
„Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės,
kaĩp anuõmet priẽ Meríbos, kaĩp týruose Mãsos diẽną
9 kuř jũsų senõliai įžūliaĩ manè bañdė,
nórs stebuklùs màno mãtė". — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 3, 1—5. 9—11

Siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Kolosiẽčiams.

Bróliai!

Jéigu ẽsate sù Krìstumi prikeltì, síekite tõ, kàs aukštýbėse, kuř Krìstus sėdi Diẽvo dešinėjė. Rūpinkitės tuõ, kàs aukštýbėse, õ nè tuõ, kàs žẽmėje. Jũs jùk ẽsate mìrę, iř jūsų gyvẽnimas sù Krìstumi yrà pàslėptas Dievė. Kaĩ apsireĩkš Krìstus — mūsų gývastis, tuomèt sù juõ iř jũs pasiródysite šlovìngi.

Numarìnkite, kàs jūsų nariuosė žẽmiška: ištvirkìmą, netyrùmą, aistringùmą, pìktą pageidìmą, taĩp pàt iř godùmą, kurìs yrà stabmeldỹstė.

Nebemelúokite víenas kitám, nusiviĩlkę sẽnąjį žmõgų sù jõ darbaĩs iř apsiviĩlkę naujù, kurìs atnaũjinamas pilnám pažinìmui pagaĩ sàvo Kūrėjo pavéikslą. Čià jaũ nebėrà neĩ graĩko neĩ žỹdo, neĩ apipjáustyto neĩ neapipjáustyto, neĩ bárbaro, neĩ skìto, neĩ vérgo neĩ laĩsvojo, bèt vìsa iř visuosė — Krìstus.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 5, 3

P. Aleliùja. — Paláiminti dvasìngieji vargdiẽniai:
jų̃ yrà dangaũs karalỹstė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 12, 13—21

Kam gi atiteks, ką susikrovei?

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Víenas žmogùs iš miniõs tãrė Jėzui: „Mókytojau, liẽpk màno bróliui, kàd pasidalýtų sù manimì palikìmą".

Jìs atsãkė: „Žmogaũ, kàs gì manè skýrė jũsų teisė̃ju ar̃ dalýtoju?"

Ir̃ dár pridũrė: „Žiūrė̃kite, sáugokitės bèt kókio godùmo, nès jéi kàs ir̃ tùri apsčiaĩ, jõ gyvýbė nepriklaũso nuõ tur̃to".

Jìs pasãkė jíems palýginimą:

„Víeno turtìngo žmogaũs laukaĩ dãvė gaũsų der̃lių. Ir̃ jìs pradė̃jo sáu víenas svarstýti: ‚Ką̃ mán čià dabar̃ padãrius? Neturiù kur̃ sukráuti der̃liaus'. Galóp jìs tãrė: ‚Štaĩ ką̃ padarýsiu: nugriáusiu sàvo klojimùs, statýsiuos didesniùs ir̃ į juõs sugabénsiu visùs javùs ir̃ visàs gė̃rýbes. Tuomèt àš tar̃siu sàvo síelai: màno síela, tù turì daũg gė̃rýbių, sukrautų̃ ilgíems mẽtams. Ilsė̃kis, válgyk, gérk ir̃ linksmaĩ pokyliáuk!'

Õ Diẽvas jám tãrė: ‚Kvailỹ, dár šią̃nakt bùs pareikaláuta tàvo gyvýbės. Kám gì atitèks, ką̃ susikróvei?'

Taĩp ir̃ bùs tám, kàs kráuna turtùs, bèt nesirū́pina tàpti turtìngas pàs Diẽvą".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

XIX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 18, 6—9

Nubausdamas priešus, o mus pasišaukęs, išaukštinai tautą

Ìš Išmintiẽs knỹgos.

Apiẽ aną̃ nãktį tėváms mū́sų bùvo
iš añksto paskélbta, kàd jiẽ, sužinóję,
kàs jíems pažadė̃ta, vìs bū́tų viltìngi.
Tàd tàvo tautà pasikliaudamà láukė
teisiūjų paláimos, õ príešų žlugìmo.
Nubaũsdamas príešus, õ mùs pasišaũkęs,
išáukštinai taũtą, jái sùteikei gar̃bę.

Pavõjams praẽjus, gerų tėvų sūnūs
laisvaĩ ẽmė švęsti aukójimo šveñtę.
Visì jiẽ vieningai įsipareigójo
laikýtis įstãtymo — Diẽvo Teisýno,
kartù džiaũgtis láime, vargùs draugė kęsti.
Paskuĩ užgiedójo šventàs tėvų gíesmes.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 32, 1 ir 12. 18—19. 20 ir 22 (P.: 12b)

P. Laimìnga tautà, kurì išrinktà
bũti Viẽšpaties nuosavýbe.

1 Džiũgaukit, Viẽšpačiui teikdamì šlóvę, teisíeji;
teisíesiems gárbinti dẽra.
12 Laimìnga tautà, kurì sàvo Dievù Viẽšpatį laĩko,
tóji tautà, kurì išrinktà bũti jõ nuosavýbe. — **P.**

18 Viẽšpaties ãkys žvelĩgia į tuõs, kuř jõ bijo,
kuriẽ tikis jõjo malónės.
19 Jìs jų gyvýbę nuõ mirtiẽs sáugo
ir bãdo metù pamaitìna. — **P.**

20 Mẽs jõ didžiaĩ išsiilgę,
jìs mũsų rėmėjas ir skỹdas.
22 Viẽšpatie, bũki tù mùms gailestìngas,
mẽs gì taĩp taviḿ tikim. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 11, 1—2. 8—12. (13—19)

Laukė miesto, kurio statytojas ir kūrėjas būtų Dievas

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Tikẽjimas laidúoja mùms taĩ, kõ viliamės, įródo tikróvę, kuriõs nemãtome. Peř jį prótėviai gãvo gẽrą liùdijimą.

Tikẽdamas Abraõmas paklaũsė liepìmo keliáuti į šãlį, kurią turẽjo paveldėti, ir išvỹko, nežinódamas kuř eĩ-

nąs. Tikėdamas jìs apsigyvėno pažadėtoje žẽmėje, tarýtum svetimojė, įsikū́ręs palapìnėse sù Izaokù ir Jokūbù, tõ patiẽs pãžado paveldėtojais. Màt jìs láukė miẽsto sù tvirtaĩs pamataĩs, kuriõ statýtojas ir kūrė̃jas bū́tų Diẽvas.

Tikėdama ir patì Sarà gãvo gãlią tàpti nėščià, nepáisant senývo ámžiaus; jì pasitikė̃jo tuõ, kurìs bùvo dãvęs pãžadą. Ir todė̃l ìš vieno výro, ir nėtgi apmìrusio, gìmė pãlikuonys, „gaũsūs, tarˆtum dangaũs žvaĩgždės, ir nesuskaĩtomi, kaĩp jū́ros pakrántės smìltys".

Jiẽ visì mìrė, tvirtaĩ tikėdami, dár negãvę pažadėtųjų dalỹkų, tìk ìš tólo juõs regė̃dami, svéikindami ir išpažìndami, jóg jiẽ žẽmėje ateĩviai ir keleĩviai. Taĩp kalbė̃dami, jiẽ dúoda suprà̃sti, jóg ieško tėvỹnės. Jéigu jiẽ bū́tų minė̃ję anã, iš kuriõs iškeliãvo, jiẽ bū́tų turė̃ję laĩko sugrįžti atgaĩ. Bèt dabaˆr jiẽ siekė geresnės tėvỹnės, taĩ yrà dañgiškosios. Todė̃l nėrà Diẽvui negarbės vadìntis jų̃ Dievù; jìs jíems pàrengė Miẽstą!

Tikėdamas Abraõmas atnãšavo Izaõką, kaĩ bùvo mė̃ginamas. Jìs rỹžosi paaukóti nèt víengimį sū́nų — jìs, kurìs bùvo gãvęs pãžadus, kuriám bùvo pasakýta: „Táu bùs duotì pãlikuonys ìš Izaõko". Jìs galvójo, kàd Diẽvui įmãnoma prikélti nèt mìrusius, ir todė̃l atgãvo sū́nų, kaĩp pãvyzdį.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 24, 42. 44

P. Aleliùja. — Budė̃kite ir bū́kite pasireñgę,
nès nežìnote, kuriã vãlandą
ateĩs Žmogaũs Sūnùs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 12, (32—34). 35—40. (41—48)

Ir jūs būkite pasirengę

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Lùką.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Nebijók, mažóji kaĩmene: jūsų Tėvas panorėjo atidúoti jùms karalỹstę!

Išpardúokite sàvo turtą ir išdalýkite jį išmaldai. Įsitaisýkite sáu pinigìnių, kuriõs nesusidėvi, kráukite nenỹkstantį lõbį dangujè, kur jóks vagìs neprieĩs ir kañdys nesuẽs. Kur jūsų lõbis, teñ ir jūsų širdìs".

„Tebūniẽ jūsų strėnos sujúostos ir žiburiaĩ uždegtì. Jũs būkite panãšūs į žmónes, kuriẽ láukia sàvo šeimininko, grįžtančio iš vestùvių, kàd, kaĩ tìk jìs parvỹks ir pasibeĩs, tuojaũ atidarýtų. Laimìngi tarnaĩ, kuriuõs sugrįžęs šeimininkas ràs bùdinčius. Ìš tiesų sakaũ jùms: jìs susijuõs, susodiñs juõs priẽ stãlo ir, eĩdamas apliñkui, patarnaũs jíems. Jéigu jìs sugrįžtų antrõsios ar trečiõsios naktiẽs sargýbos metù ir ràstų juõs bùdinčius, laimìngi jiẽ!

Įsidėmėkite: jéi šeimininkas žinótų, kurią vãlandą ateĩs vagìs, neléistų jám įsiláužti į sàvo namùs. Ir jũs būkite pasireñgę, nès Žmogaũs Sūnùs ateĩs, kaĩ nesitikėsite".

Tuomèt Pėtras pakláusė: „Viešpatie, ar šį palýginimą pasakeĩ tìk mùms, ar visíems?"

Viešpats atsãkė: „Kóks ùžvaizdas tíek ìštikimas ir sumanùs, kàd šeimininkas galėtų jį paskìrti vadováuti šeimýnai ir sàvo metù ją maitìnti? Laimìngas taĩnas, kurį šeimininkas ràs taĩp dãrantį. Sakaũ jùms tiẽsą: jìs paskiĩs jį valdýti visõs nuosavýbės. Bèt jéigu anàs taĩnas

pasakỹs pàts sáu: ‚Màno šeimininkas nèskuba grįžti', ir̃ im̃s mùšti tarnùs beĩ tarnáites, válgyti, gérti ir̃ girtuokliáuti, taĩ tõ tar̃no šeimininkas sugrįš víeną grãžią diẽną, kaĩ jìs neláukia, ir̃ tókią vãlandą, kurią jìs nẽ manýti nemãno. Šeimininkas jį žiaũriai nubaũs, ir̃ jám tèks neištikimųjų likìmas.

Tar̃nas, kurìs žìno sàvo šeimininko vãlią, bèt niẽko neparuõšia ir̃ pagaĩ jõ vãlią nedãro, bùs smar̃kiai nùplaktas. Õ kurìs nežìno šeimininko vãlios, kàd ir̃ baustinaĩ pasielgęs, bùs mažaĩ plãkamas. Ìš kiekvíeno, kuriám daũg dúota, bùs dáug pareikaláuta, ir̃ kám daũg patikẽta, iš tõ bùs daũg ir̃ išieškóta".

Girdẽjote Viẽšpaties žõdį.

XX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Jer 38, 4—6. 8—10

Leidai man gimti tokiam, kuris visai žemei nesantarvę neštų

Ìš prãnašo Jeremìjo knỹgos.

Tuomèt (kadà, pasiródžius faraòno kariúomenei, chaldėjų kariúomenė atsitráukė nuõ Jerùzalės) didìkai kalbėjo karãliui Cidkìjui: „Tą Jeremìją reĩkia nužudýti, nès sàvo kalbomìs jìs smùkdo išlìkusių šiamė miestė karių narsùmą ir̃ nùmuša núotaiką vìsai taũtai. Tasaĩ žmogùs jùk nè gẽro síekia šiái taũtai, õ blõgo".

Karãlius Cidkìjas atsãkė: „Dabar̃ jìs júsų rañkose; karãlius bejẽgis priẽš júsų vãlią". Tadà jiẽ sùgriebė Jeremìją ir̃ įmetė į prìnco Malkìjo šùlinį, ẽsantį sargýbos kiemė, vir̃vėmis jį nuléidę į dùgną. Vandeñs tenaĩ nebùvo, tìk dum̃blas, ir̃ Jeremìjas įklim̃po į dum̃blą.

Vienas dvarìškis, kušìtas Ebèd Melèchas, kreĩpėsi į karãlių: „Viẽšpatie, màno valdõve, jùk taĩ blogaĩ, kaĩp

tiẽ výrai pasìelgė sù prãnašu Jeremijù: jį̃ į̃metė į̃ šùlinį, kàd tàs teñ badù numir̃tų. Miestè nebėrà gì dúonos".

Tadà karãlius įsãkė kušìtui Ebèd Melèchui: „Paim̃k ìš čià sù savim̃ trìs výrus ir̃ ištráuk ìš šùlinio prãnašą Jeremìją, kõl tàs nenùmirė!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 39, 2. 3. 4. 18 (P: 14b)

P. Viẽšpatie, skubëk mán padëti.

2 Viẽšpaties àš lauktè láukiau,
ir̃ jìs priẽ manę̃s pasìlenkė meĩliai. — **P.**

3 Graudìngąjį baĩsą išgir̃do,
manè ìš var̃go duobẽs jìs ištráukė,
ìš tõs baisiáusios klampỹnės.
Jìs añt uolõs màno kójas pastãtė
ir̃ sutvìrtino màno žingsniùs. — **P.**

4 Į̃ màno lū́pas naũją gíesmę įdëjo,
gíesmę Diẽvui pagárbint.
Daũgelis taĩ pamatỹs, im̃s Diẽvo bijótis,
tvirtaĩ Viẽšpačiu vìltis. — **P.**

18 Àš esù var̃gšas, betur̃tis,
tačiaũ manim̃ rū́pinas Viẽšpats.
Tìk tù padėjëjas, vadúotojas màno, —
õ màno Diẽve, nedeĩsk sù pagálba. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 12, 1—4

Ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Mẽs, tokiõs gausýbės liùdytojų apsuptì, nusimèskime visàs kliū́tis beĩ núodėmės pìnkles ir̃ ištvermìngai bëkime mùms paskirtosè lenktỹnėse, žiūrëdami į̃ sàvo tikëjimo vadõvą ir̃ atbaigëją Jëzų. Jìs viẽtoj sáu prìderan-

čių džiaugsmų, nepáisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sósto dešinėjė.

Apsvarstýkite, kaĩp jìs ìškentė nuõ nusidėjėlių tókį priešginiãvimą, kàd nepaĩlstumėte ir nesuglèbtumėte dvasià! Õ jùms dár ir netėko príešintis ikì kraujų, besìgrumiant sù núodėme.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 10, 27

P. Aleliùja. — Mãnosios ãvys klaũso màno baĩso, —
sãko Viẽšpats; —
àš jàs pažįstu, ir jõs sẽka pãskui manė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 12, 49—53

Esu atėjęs atnešti ne taikos, o nesantarvės

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus kalbėjo sàvo mokiniáms:

„Àš atėjaũ įžiẽbti žẽmėje ugniẽs ir taĩp norėčiau, kàd jì jaũ liepsnótų! Àš turiù bũti pakrikštytas krikštù ir taĩp nerimstu, kõl taĩ išsipìldys!

Gál mãnote, kàd esù atẽjęs atnèšti žẽmėn taikõs? Nè, sakaũ jùms, nè taikõs, õ nesántarvės. Nuõ dabar penkì vienuosè namuosè bùs pasidalìję: trỹs priẽš dù ir dù priẽš trìs. Tėvas stõs priẽš sũnų, õ sūnùs priẽš tėvą, mótina priẽš dùkterį, õ duktẽ priẽš mótiną; anýta priẽš marčią, ir martì priẽš anýtą".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iz 66, 18—21

Visus jūsų brolius jie pargabens iš visų tautų

Ìš prãnašo Izaìjo knỹgos.

Viẽšpats taĩp sãko:

„Žinaũ jų dárbus beĩ mintìs iř ateĩsiu suriñkti visų tautų iř tautýbių. Jõs ateĩs iř išvỹs màno šlóvę. Tařp jų pastatýsiu žénklą iř pasiųsiu pàs tautàs išgélbėtųjų — į Taršišą, Pùlą iř Lùdą, Mešèchą iř Ròšą, Tubãlą iř Javãną, iř į tolimąsias salàs — pàs tuõs, kuriẽ niẽko apiẽ manè dár nėrà girdẽję iř màno šlovẽs dár nėrà regẽję.

Jiẽ skeĩbs tautosė màno šlóvę. Visùs jũsų brólius jiẽ pargabeñs iš visų tautų kaĩp ãtnašą Viẽšpačiui — arkliaĩs iř vežìmais, neštùvais, mùlais iř kupranugãriais. Atgabeñs juõs Jerùzalėn į màno šveñtąjį kálną,— sãko Viẽšpats,— kaĩp izraelìtai gabẽna į Viẽšpaties namùs sàvo ãtnašas švariuosė iñduose. Taĩp pàt iř iš jų àš imsiu kunigų beĩ levitų",— sãko Viẽšpats.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 116, 1. 2 (P.: Mk 16, 15)

P. Eĩkite į vìsą pasáulį iř skélbkite Evangèliją.
Arba: Aleliùja.

1 Gárbinkite Viẽšpatį, vìsos taũtos,
šlóvinkite jį, vìsos šãlys! — **P.**

2 Jõ gailestingùmas tikraĩ begalìnis,
sàvo pažadáms jis ištikimas peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 12, 5—7. 11—13

Dievas griežtai auklėja, ką myli

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Nejaũgi bũsite užmiršę pagúodos žodžiùs, kuriẽ pasakýti jùms, kaĩp sūnùms: „Màno sūnaũ, nepaniẽkink

Viẽšpaties drausmẽs iř nenusimiñk jõ bãramas: nès Diẽvas griežtaĩ áuklėja, kã mýli, iř plãka kiekvíeną sũnų, kurį priglaũdžia".

Jùms reĩkia pakentėti dėl drausmẽs. Diẽvas elgiasi sù jumìs, kaĩp sù sūnumìs. Õ kuriõ gì sūnaũs tėvas griežtaĩ neáuklėja?

Bejė, kiekvienà auklýba tám kařtui atródo nė linksmà, õ kartì, bèt vėliaũ jì atnèš taikingų teisùmo vaĩsių áuklėtiniams. Todėl pakélkite nuléistas rankàs, ištiẽskite pasilpusius keliùs iř váikščiokite, palikdamì tiesiùs pėdsakus, kàd, kàs lúoša, neišnìrtų, bèt verčiaũ sugýtų.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Jn 14, 6

P. Aleliùja. — Àš esù kẽlias, tiesà iř gyvẽnimas, —
sãko Viẽšpats. —
Niẽkas nenueĩna pàs Tėvą kitaĩp,
kaĩp tìk peř manė. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 13, 22—30

Ateis žmonės iš rytų ir vakarų
ir sėsis prie stalo Dievo karalystėje

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĺ Lùką.

Jėzus ẽjo mókydamas peř miesteliùs iř káimus iř keliãvo į Jerùzalę.

Kažkàs jį pakláusė „Viẽšpatie, ař mãža bùs išgélbėtų?"

Jìs pasãkė jíems: „Pasisténkite įeĩti prõ ankštùs vartùs! Sakaũ jùms, daũgelis bandỹs įeĩti, bèt neįsteñgs. Kaĩ namų šeimininkas atsikeĺs iř užrakiñs durìs, stovėdami laukė, jũs pradėsite bélsti į durìs iř prašýti: ‚Viẽšpatie, atidarýk mùms!' Õ jìs atsakỹs: ‚Àš nežinaũ, iš kuř jũs'.

Tadà jûs imsite dëstyti: ‚Mês válgėme ir gėrėme tàvo akìvaizdoje, tù mókei mûsų gãtvėse...'

Õ jìs jùms tarˇs: ‚Àš nežinaũ, iš kuř jûs. Eĩkite šaliñ nuõ manęs, visì piktadariaĩ!' Taĩ bùs veřksmo ir dantų griežìmo, kaĩ Diẽvo karalỹstėje pamatýsite Abraõmą, Izaõką, Jokũbą ir visùs prãnašus, õ pãtys bûsite išvarýti laukañ. Ir ateĩs žmónės iš rytų ir vakarų, iš šiáurės ir pietų ir sẽsis priẽ stãlo Diẽvo karalỹstėje.

Ir štaĩ yrà paskutìnių, kuriẽ bùs pirmì, ir pirmųjų, kuriẽ bùs paskutìniai".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sir 3, 17—18. 28—29 (19—21. 30—31)

Mokėk nusižemint — ir rasi malonę pas Dievą

Ìš Siracido knỹgos.

Sūnaũ, eĩkis šveĩniai, ir mýlimas bûsi
labiaũ, negù tàs, kurìs dõsniai dalìja.
Nórs bûtum ir dìdis, mokėk nusižẽmint —
tadà tù pàs Diẽvą suràsi malónę.
Galýbę didìngą vien Diẽvas tetùri,
ir garˇbę jám teĩkia tiktaĩ nuolankíeji.

Išpuĩkėlio lìgai nėrà jókio váisto:
į jį jaũ blogýbė šaknìs susiléido.
Protìngas prisìmena pãtarlę gẽrą:
tik tàs išmintìngas, klausýtis kuřs móka.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 67, 4—5ac. 6—7ab. 10—11 (P.: plg. 11b)

P. Diẽve, vargšùs globóji iš sàvo gerùmo.

4 Teisíeji Diẽvo akysė krýkštauja, žãvis,
šokinėja iš džiaũgsmo.
5 Gíesmes Diẽvui giedókit, skaĩmbinkit jõ vařdo gařbei.
Jis Viẽšpats vadìnas. — **P.**

6 Tẽvas našláičiams, globėjas našlėms yrà Diẽvas
sàvo šventõjoj buveĩnėj.
7 Dúoda namùs apleistíesiems,
belaĩsviams gerovės durìs atidãro. — **P.**

10 Líetų geradarýbių siunteĩ añt savųjų,
juõs gaivinaĩ, kaĩ bùvo paĩlsę.
11 Sàvo kaĩmenei tẽviškę čià dovanójai,
vargšùs globójai iš sàvo gerùmo. — **P.**

Antrasis skaitinys Žyd 12, 18—19. 22—24a

Jūs esate prisiartinę prie Siono kalno
bei gyvojo Dievo miesto

Ìš láiško Žỹdams.

Bróliai!

Jũs prisiařtinote nè priẽ apčiuopiamõs iř liepsnójančios ugniẽs ař priẽ audrìngos tamsõs, ař ũkanų, ař víesulo, ař trimìto skardẽnimo, ař žõdžių skaĩmbesio, kurį išgiřdę žmónės meĩldė, kàd daugiaũ nebũtų jíems kaĩbama.

Bèt jũs ẽsate prisiařtinę priẽ Siòno kálno beĩ gývojo Diẽvo miẽsto, dangaũs Jerùzalės, priẽ nesuskaĩtomų tũkstančių angelų iř iškilmìngojo sámbūrio, priẽ dangujè įrašýtųjų pìrmgimių Bažnýčios, priẽ visų Teisẽjo Diẽvo, priẽ nuskáidrintų teisiųjų dvãsių iř priẽ Naujõsios Sándoros Tárpininko Jėzaus.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mt 11, 29ab

P. Aleliùja. — Imkite añt sàvo pečių màno jùngą, —
sãko Viešpats, —
ir mókykitės iš manęs,
nès àš romùs ir nuolankiõs širdiẽs. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 14, 1. 7—14

Kuris save aukština, bus pažemintas,
o kuris save žemina, bus išaukštintas

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagal Lùką.

Kařtą šeštãdienį Jėzus atẽjo į vieno vyrėsniojo namùs válgyti, õ jiẽ atidžiai stebėjo jį.

Matýdamas, kaĩp svečiai riñkosi pirmąsias vietàs priẽ stãlo, jìs pasãkė jiems palýginimą: „Kai tavė pakviẽs į vestuvės, nesisėsk pirmojė viẽtoje, kàd kařtais nebũtų pàkviesta garbingėsnio ùž tavė ir atẽjęs tàs, kuris tavė ir jį kviẽtė, netařtų táu: ‚Užléisk jám viẽtą!' Tuomèt tù sugėdintas turėtum sėstis į paskutinę viẽtą.

Kai būsi pàkviestas, verčiaũ eĩk ir sėskis paskutinėje viẽtoje, tai atẽjęs šeimininkas táu pasakỹs: ‚Bičiùli, pasisliñk aukščiaũ!' Tadà táu bùs garbẽ priẽš visùs svečiùs. Kiekvienas, kuris savė áukština, bùs pažẽmintas, õ kuris savė žẽmina, bùs išáukštintas".

Taĩp pàt ir pakviẽtusiam jį váišių Jėzus pasãkė: „Kéldamas pietùs ař vakariẽnę, nekviẽsk neĩ sàvo draugų, neĩ brólių, neĩ pažįstamų, neĩ turtìngų kaimýnų, kàd kařtais jiẽ sàvo rúožtu nepasikviẽstų tavęs ir táu nebũtų atlýginta. Reñgdamas váišes, verčiaũ pasikviẽsk vařgšų, palíegėlių, luošų ir aklų, taĩ būsi paláimintas, nès jiẽ netùri kuõ atsilýginti ir táu bùs atlýginta teisiųjų prisikėlimė".

Girdėjote Viešpaties žõdį.

XXIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 9, 13—19

Ar gali žmogus Dievo valią suvokti?

Iš Išmintiẽs knỹgos.

Žmogùs nègi gãli atspėt Diẽvo miñtį?
Ar pàts jìs pajẽgia suvókti jõ vãlią?
Mirtìngųjų miñtys — baimìngos, nedrąsios,
ir ùžmojai mūsų — netvãrūs, neáiškūs.
Trapùs mūsų kūnas — naštà tiktaĩ síelai,
tàs žẽmiškas būstas tìk várgina dvãsią.

Mẽs võs tesuvókiam, kàs dẽdasi žẽmėj,
vargìngai terañdam, ką rañkos apčiúopia —
tàd kàs gì supràstų dangaũs paslaptýbes?

Kàs núosprendžius tàvo galėtų žinóti,
jėi tù išmintiẽs jám nebūtum suteĩkęs
ir dvãsios šventõs iš aukštýbių atsiuñtęs?
Tadà tiktaĩ tãkas gyvẽnančių žẽmėj
ištiẽsintas bùvo, ir žmónės išmóko
supràsti, kàs táu malonù ir patiñka.
Tiktaĩ išmintim̃ jiẽ išgélbėti bùvo.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 89, 3—4. 5—6. 12—13. 14 ir 17 (P.: 1)

P. Viẽšpatie, iš kartõs į̃ kařtą tù buvaĩ mùms globėjas.

3 Žmonėms tù liepì sugrį̃žti į̃ dùlkes.
„Grį̃žkit, žmonìjos vaikaĩ", tù bylóji.
4 Jùk tàvo akìvaizdoj tūkstantis mẽtų —
kaĩp dienà vakarýkštė, praẽjus,
kaĩp naktiẽs prabėgęs ketviřtis. — **P.**

5 Pašãlini žmõgų kaĩp rýtmečio sãpną,
kaĩp tą̃ žaliúojančią žõlę.

6 Rytè jinaĩ žỹdi, žaliúoja,
vakarè — nukirstà jaũ sudžiûsta. —

P. Viẽšpatie, ìš kartõs į̃ kañtą tù buvaĩ mùms globėjas.

12 Išmókyki mùs suskaičiúoti, kíek dienų̃ mũsų ámžiuj,
kàd mũsų širdìs išmintìnga palìktų.
13 Viẽšpatie, grį̃žki! — Añ dár ilgaĩ delsi?
Bũki sàvo tarnáms gailestìngas. — **P.**

14 Mùs atgaivìnki sàvo malóne,
iñ šũkausim, džiũgausim
peñ dienų̃ dienàs, kõl gyvúosim.
17 Bũk, Viẽšpatie Diẽvė, mùms gẽras,
padarýk mũsų rañkų dárbus sėkmìngus,
mũsų rañkų dárbus paláimink — **P.**

Antrasis skaitinys Fm 9b—10. 12—17

Priimk jį jau ne kaip vergą, o kaip mylimą brolį

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Filemõnui.

Brangùsis!

Àš, Paũlius, sẽnas žmogùs, õ šiuõ metù iñ Krìstaus Jėzaus kalinỹs, prašaũ tavė ùž sàvo vaĩką, kuriõ tėvu tapaũ, bũdamas surakìntas,— ùž Onezìmą. Àš táu siunčiù jį̃ kaĩp sàvo šìrdį. Àš norėjau jį̃ pasilaikýti, kàd jis tàvo viẽtoje mán patarnáutų, kõl esù kãlinamas dẽl Evangèlijos, tačiaũ bè tàvo sutikìmo nenorėjau niẽko darýti, kàd tàvo gẽras dárbas bũtų àtliktas laisvà valià, õ nè tarýtum ìš príevartos. Galbũt jìs tám iñ bùvo laikinaĩ atskìrtas nuõ tavę̃s, kàd galėtum jį̃ turėti amžinaĩ, jaũ nè kaĩp vérgą, õ daugiaũ — kaĩp mýlimą brólį. Jìs ýpač brólis mán, õ juõ labiaũ táu, iñ kaĩp žmogùs, iñ kaĩp krikščiónis. Tàd jéigu laikaĩ manè sàvo bičiuliù, priimk jį̃ kaĩp manè.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Ps 118, 135

P. Aleliùja. — Pažveĩk giedrù véidu į sàvo taĩrną,
išmókyki manè sàvo mókslo. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 14, 25—33

Kuris neatsižada visos savo nuosavybės,—
negali būti mano mokinys

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Kartù sù Jėzumi ėjo gaũsios mìnios. Atsigrįžęs jìs tãrė žmonėms: „Jéi kàs ateĩna pàs manè, bèt nebrangìna manęs labiaũ ùž sàvo tėvą, mótiną, žmóną, vaikùs, brólius, sẽseris ir nètgi sàvo gyvýbę,— negãli bũti màno mokinỹs.

Kàs nènešа sàvo krỹžiaus ir nèseka manimì, negãli bũti màno mokinỹs.

Kàs ìš jũsų, norėdamas pastatýti bókštą, pirmiaũ atsisėdęs neskaičiúoja ìšlaidų, kàd įsitikintų, ar turẽs ìš kõ užbaĩgti. Kàd kaĩtais, padėjus pãmatą ir nebaĩgus, žmónės matýdami nesišaipýtų ìš jõ ir nesakýtų: ‚Šìtas žmogùs pradėjo statýti ir neįsténgia baĩgti'.

Arbà kóks karãlius, tráukdamas į kãrą sù kitù karãliumi, pirmiaũ atsisėdęs nesvaĩsto, ar, turėdamas dẽšimt tũkstančių kareĩvių, pajẽgs stóti į kõvą sù tuõ, kurìs atsìveda dvìdešimt tũkstančių?! Jéi nè, taĩ, anám dár tolì ẽsant, siuñčia pãsiuntinius taĩtis dẽl taikõs.

Taĩp pàt kiekvíenas ìš jũsų, kurìs neatsìžada visõs sàvo nuosavýbės, negãli bũti màno mokinỹs".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXIV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 32, 7—11. 13—14

Viešpats davėsi perprašomas nedaryti to pikto, kuriuo buvo grasinęs

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Viẽšpats kalbėjo Mõzei: „Eĩk, nusiléisk nuõ kálno, nès tàvo tautà, kurią ìšvedei ìš Egìpto, pagẽdo! Jiẽ greĩtai nukrỹpo nuõ kẽlio, kurį jíems buvaũ nuródęs. Nusiliẽdino veršį ir púola priẽš jį añt žẽmės. Aukója jám gývulius ir sãko: ‚Taĩ jìs, Izraèli, yrà tàvo diẽvas, išvẽdęs tavè ìš Egìpto' ".

Ir Viẽšpats toliaũ kalbėjo Mõzei: „Šią taũtą àš pérmačiau kiáurai: tataĩ tautà kietasprañdė. Dabar tù palìk manè víeną, kàd màno rūstýbė añt jũ užsidėgtų ir juõs išnaikìntų. Gausìnga tautà àš tavè padarýsiu!"

Bèt Mõzė ẽmė maldáuti Viẽšpatį, sàvo Diẽvą: „Kodẽl táu, Viẽšpatie, užsìdegė rūstýbė añt sàvo tautõs? Jùk tù sù didžià galýbe ir tvìrta rankà ją ìšvedei ìš Egìpto.

Prisimiñk savúosius tarnùs Abraõmą, Izaõką ir Izraèlį, kuríems tù sàvo vardù prisiekei: ‚Àš jũsų pãlikuonis padarýsiu skaitìngus kaĩp dangaũs žvaigždès' ir: ‚Vìsą tą šãlį, apiẽ kurią kalbėjau, atidúosiu jũsų palikuonìms; jiẽ valdỹs ją peř ámžius' ".

Ir Viẽšpats dãvėsi pérprašomas nedarýti tõ pìkto, kuriuõ sàvo taũtai bùvo grasìnęs.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 50, 3—4. 12—13. 17 ir 19 (P.: Lk 15, 18)

P. Kélsiuos ir eĩsiu pàs tėvą.

3 Pasigailėk manęs, Diẽve: tù didžiaĩ gailestìngas.
Gerùmas tàvo beribis — naikìnki màno kaltýbę.
4 Grynaĩ nupláuk màno dẽmę,
numazgók màno kaĩltę! — **P.**

12 Sutvérk šìrdį mán týrą, õ Diẽve,
manỹ nepaláužiamą dvãsią atnaũjink.
13 Vái, neatstùmki, manęs nuõ sãvojo véido,
praràst tàvo šveñtąją dvãsią neléiski! — **P.**

17 Tù màno lũpose, Viẽšpatie, bũsi,
manóji burnà tavė šlóvins.
19 Manóji, Diẽve, aukà — taĩ širdis sugrùdus.
Graudžiõs, nuolankiõs širdiẽs tù neatstùmsi. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tim 1, 12—17

Kristus atėjo gelbėti nusidėjėlių

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Àš esù kùpinas dėkingùmo mũsų Viẽšpačiui Krìstui Jėzui, kurìs manė sustìprino ir palaĩkė tiñkamu užiñti tarnỹstę, nórs anksčiaũ esù bùvęs piktžodžiáutojas, pérsekiotojas ir smùrtininkas. Manęs bùvo pasigailėta, nès taĩp elgiaũsi dẽl neišmãnymo ir netikėjimo. Bèt mũsų Viẽšpaties malónė išsilíejo bè saĩko kartù sù tikėjimu ir méile Krìstuje Jėzuje.

Tìkras žõdis ir veřtas pìlno pritarìmo, jóg Krìstus Jėzus atẽjo į pasáulį gélbėti nusidėjėlių, kuriũ pirmàsis esù àš. Todẽl ir bùvo manęs pasigailėta, kàd manyjė pirmamė Jėzus Krìstus paródytų vìsą sàvo kantrýbę, dúodamas pãvyzdį tíems, kuriẽ jį įtikẽs amžinájam gyvẽnimui.

Ámžių Karãliui, nemirtìngajam, neregimájam, vieniñteliam Diẽvui tebũna garbẽ ir šlovẽ peř ámžių ámžius! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Kor 5, 19

P. Aleliùja. — Diẽvas Krìstuje sutáikino sù savimì žmónes ir patikėjo mùms sutáikinimo žìnią. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 15, 1—10. (11—32)

Danguje bus džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Pàs Jėzų riñkdavosi visókie muĩtininkai ir̃ nusidėjėliai jõ žõdžių pasiklausýti. Õ fariziẽjai ir̃ Rãšto áiškintojai murmėdavo, sakýdami: „Šìtas prìima nusidėjėlius ir̃ sù jaĩs válgo".

Tuomèt Jėzus pasãkė jíems palýginimą: „Kàs ìš jũsų, turėdamas šimtą aviũ ir̃ víenai nuklýdus, nepaliẽka dykumojė devýniasdešimt devyniũ ir̃ neíeško pražùvusios, kõlei surañda?! Rãdęs sù džiaugsmù dėdasi ją añt pečiũ ir̃, sugrįžęs namõ, susikviẽčia draugùs beĩ kaimýnus, sakýdamas: ‚Džiaũkitės draugė sù manimì! Radaũ sàvo pražùvėlę ãvį!'

Sakaũ jùms, taĩp ir̃ dangujė bùs daugiaũ džiaũgsmo dẽl víeno atsiveř tusio nusidėjėlio, negù dẽl devýniasdešimt devyniũ teisiųjų, kuríems nereĩkia atsiveř sti.

Arbà kurì móteris, turėdama dẽšimtį drãchmų ir̃ víeną pamẽtusi, neužsìdega žìburio, nešlúoja namų̃ ir̃ rūpestìngai neíeško, kõlei surañda? Rãdusi jì susivadìna draugės beĩ kaimýnes ir̃ sãko: ‚Džiaũkitės sù manimì, nès radaũ drãchmą, kurią̃ buvaũ pamẽtusi'.

Sakaũ jùms, šìtaip džiaũgiasi Diẽvo angelaĩ dẽl víeno atsiveř tusio nusidėjėlio".

Jìs kalbėjo toliaũ: „Víenas žmogùs turėjo dù sũnus. Kař tą jaunesnỹsis tãrė tėvui: ‚Tėve, atidúok mán priklaũsančią palikìmo dãlį'. Tėvas padalìjo sūnùms tuř tą. Netrùkus jaunẽlis, susiẽmęs sàvo dãlį, iškeliãvo į̃ tólimą šãlį. Teñ, palaidaĩ gyvéndamas, išeikvójo sàvo lõbį. Kaĩ vìską išléido, tojė šalyjė kìlo baisùs bãdas, ir̃ jìs pradėjo stokóti. Tadà nuẽjo pàs víeną šaliẽs gyvéntoją ir̃ stójo jám tarnáuti. Tasaĩ jį̃ pàsiuntė į̃ laukùs kiaũlių ga-

nýti. Jìs geĩdė prikimšti piĩvą beñt ánkščių jõvalo, kurį ėdė kiaũlės, tačiaũ nẽ tõ jám nedúodavo.

Tadà susimąstė iř tãrė: ‚Kíek màno tėvo samdinių apsčiaĩ tùri dúonos, õ àš čià mìrštu iš bãdo! Kélsiuos, eĩsiu pàs tėvą iř sakýsiu: ‚Tėve, nusidėjau dañgui iř táu. Nesù veřtas vadìntis tàvo sūnumì. Priimk manè beñt samdiniu!' Jìs pasirýžo iř iškeliãvo pàs tėvą. Tėvas pažìno jį̃ iš tólo, labaĩ susigraudìno, pribėgo priẽ jõ, púolė añt kãklo iř pabučiãvo.

Õ sūnùs prabìlo: ‚Tėve, nusidėjaú dañgui iř táu. Nebesù veřtas vadìntis tàvo sūnumì'...

Bèt tėvas įsãkė tarnáms: ‚Kuõ greičiaũ atnèškite geriáusią drabùžį iř apviĩkite jį̃. Užmáukite jám añt piřšto žiedą, apaũkite kójas! Atvèskite nupenėtą veřšį iř papjáukite! Puotáukime, lìnksminkimės! Nès šìs màno sūnùs bùvo mìręs iř vẽl atgìjo, bùvo pražùvęs iř atsirãdo'. Iř jiẽ pradėjo lìnksmintis.

Tuõ metù vyresnỹsis sūnùs bùvo laukuosè. Eĩdamas namõ iř prisiařtinęs priẽ sodýbos, išgiřdo mùziką iř šokiùs. Jìs pasìšaukė tařną iř pakláusė, kàs čià dẽdasi.

Tàs jám atsãkė: ‚Sugrį̃žo tàvo brólis, taĩ tėvas liẽpė papjáuti nupenėtą veřšį, kàd suláukė jõ sveĩko'. Tadà šìs supỹko iř nenorėjo eĩti namõ. Tėvas išẽjęs pradėjo vadìnti jį̃ viduñ.

Õ jis atkiřto tėvui: ‚Štaĩ jaũ tíek mẽtų táu tarnáuju iř niẽkad tàvo įsãkymo nepéržengiau, õ tù mán nẽ kařto nesì dãvęs nẽ ožiùko pasilìnksminti sù draugaĩs. Bèt võs tìk sugrį̃žo šìtas tàvo sūnùs, prarìjęs tãvąjį tuřtą sù blogà draugijà, tù bemãtant jám papjóvei peniùkšlį'.

Tėvas atsãkė: ‚Vaikẽli, tù visuomèt sù manimì, iř vìsa, kàs màno, yrà iř tàvo. Bèt reikėjo puotáuti beĩ lìnksmintis, nès tàvo brólis bùvo mìręs iř vẽl atgìjo, bùvo žùvęs iř atsirãdo!' ".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXV EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Am 8, 4—7

Prieš tuos, kurie „už pinigus perkasi varguolių"

Ìš prãnašo Amòso knỹgos.

Klausýkitės šiõ žõdžio tiẽ, kuriẽ spáudžiate silpnúosius ir énginate šaliẽs varguoliùs! Jũs sãkote: „Kadà gì jáunatis baĩgsis, kàd mẽs galėtume grūdus pardúoti; kadà gì praeĩs šventãdienis, kàd klėtis atvértume, saikùs sumãžintume, káiną pakéltume, svarsčiùs suklastótume. Ùž pìnigus piřksim varguõlių, ùž põrą sandãlų — betuřčių. Pavařsime pìnigu nètgi pastùrlakus".

Jokũbo garbė yrà Viẽšpats prisiekęs: „Nẽ vieno ìš jũjų darbų niekadà neužmiřšiu!"

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 112, 1—2. 4—6. 7—8 (P.: plg. 1a ir 7b)

P. Gárbinkite Viẽšpatį: jìs kẽlia nuõ žẽmės betuřtį.
Arba: Aleliùja.

1 Diẽvo tarnaĩ, giedókit,
gárbinkit Viẽšpaties vařdą!
2 Šlovẽ Viẽšpaties vařdui
dabař ir peř ámžius! — **P.**

4 Aukštaĩ viřš tautų yrà Viẽšpats,
garbẽ jõ aukštėsnė ùž dañgų.
5 Kàs tóks, kaĩp mūsų Viẽšpats Diẽvas?
Jìs aukštýbėj gyvẽna,
6 ìš teñ žveĺgia žemỹn į dañgų ir žẽmę. — **P.**

7 Jìs kẽlia nuõ žẽmės betuřtį,
ìš puřvo eĺgetą tráukia;

[8] sodìna jį šalià kunigáikščių,
tautõs savõsios didžiūnų. — **P.**

Antrasis skaitinys 1 Tim 2, 1—8

Už visus žmones reikia atlikinėti maldas Dievui,
kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
pìrmojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Àš visų̃ pirmà prašaũ atlikinėti maldãvimus, maldàs, pãmaldas ir dėkójimus ùž visùs žmónes, ùž karaliùs ir̃ visùs valdovùs, kàd galėtumėte tỹliai ramiaĩ gyvénti visokeriópai maldingą ir̃ geřbtiną gyvẽnimą. Taĩ gẽra ir̃ priimtina akysė mũsų Diẽvo ir̃ Gélbėtojo, kurìs trókšta, kàd visì žmónės bũtų išganýti ir̃ pasíektų tiesõs pažinìmą.

Víenas yrà Diẽvas ir̃ víenas Diẽvo ir̃ žmonių̃ Tárpininkas — žmogùs Krìstus Jėzus, kurìs atìdavė savė kaĩp išpirkìmą ùž visùs, pateĩkdamas liùdijimą nustatýtu laikù. Tám àš esù paskirtàsis šauklỹs ir̃ apãštalas,— sakaũ tiẽsą, nemelúoju,— pagónių mókytojas tikėjimo ir̃ tiesõs reikaluosė.

Àš norėčiau, kàd výrai visur̃, kur̃ tìk meĺsis, kéltų aukštỹn týras rankàs, bė pỹkčio ir̃ nesántaikos.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Kor 8, 9

P. Aleliùja. — Jėzus Krìstus, bũdamas turtìngas,
tãpo vargdieniù,
kàd jũs tàptumėte turtìngi
peř jõ netur̃tą. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 16, (1—9). 10—13

Negalite tarnauti Dievui ir pinigui

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jëzus kalbëjo sàvo mokiniáms:

,,Bùvo víenas turtìngas žmogùs. Jìs turëjo príevaizdą. Tàs bùvo jám apskųstas, esą, eikvójąs jõ tuřtą. Tuomèt, pasišaũkęs jį̃, turtuõlis pasãkė: ‚Ką̃ àš girdžiù apiẽ tavè šnẽkant? Dúok sàvo prievaizdãvimo apýskaitą, nès jaũ nebegalësi bũti príevaizdu'.

Õ tasaĩ tãrė sáu: ‚Ką̃ veĩksiu, kàd šeimininkas àtima ìš manę̃s prievaizdãvimą? Kàsti neįsténgiu, õ elgetáuti mán gëda. Jaũ žinaũ, ką̃ darýti, kàd žmónės manè priimtų į̃ sàvo namùs, kaĩ bũsiu atléistas ìš tarnýbos'.

Jìs pasìkvietė põ víeną sàvo šeimininko skõlininkus iř kláusė pìrmąjį: ‚Kíek tù skolìngas màno šeimininkui?' Šis atsãkė: ‚Šimtą statìnių aliẽjaus'. Tadà jìs tãrė: ‚Imk sàvo skolõs rãštą, sẽsk iř tuõj pàt rašýk: peñkiasdešimt'. Paskuĩ kláusė kìtą: ‚Õ kíek tù skolìngas?' Anàs atsãkė: ‚Šimtą saikų̃ kviečių̃'. Jìs tãrė: ‚Imk skolõs rãštą iř rašýk: aštúoniasdešimt'. Šeimininkas pagýrė sùktąjį príevaizdą, kàd jìs gudriaĩ pasielgęs. Šiõ pasáulio vaikaĩ apsukresnì tařp panašių̃ į̃ savè, negù šviesõs vaikaĩ.

Taĩp pàt iř àš jùms sakaũ: darýkitės bičiùlių ìš nešvaraũs pìnigo, kàd, gãlui atẽjus, jiẽ priimtų jùs į̃ amžinąsias padangtès.

Kàs ìštikimas mãžmožiuose, tàs ìštikimas iř didžiuosè dalỹkuose, õ kàs nesąžìningas mãžmožiuose, tàs nesąžìningas iř dideliuosè. Jéi tàd jũs nepasiródėte vertì pasitikẽjimo, tvarkýdami nešvãrų pìnigą, taĩ kàs patikẽs jùms tikrąsias vertybès?! Iř jéigu nebùvote patikimì sù svẽtimu dáiktu, taĩ kàs jùms duõs taĩ, kàs jũsų?!

Jóks tařnas negãli tarnáuti dvíem šeimininkams, nès jis arbà víeno nekęs, õ kìtą mylės, arbà priẽ anõ bùs prisirišęs, õ šìtą niekù veřs.

Negãlite tarnáuti Diẽvui iř pìnigui".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Am 6, 1a. 4—7

Lėbautojai eisite dabar į tremtį

Ìš prãnašo Amòso knỹgos.

Vařgas bė rūpesčių gyvẽnantiems Sionė iř saũgiai besijaũčiantiems Samãrijos kalnė! Jũs gùlite drambliãkaulio lóvose iř drỹbsote añt sàvo pagálvių. Jũs válgyti ìmatės ìš bandõs avinėlių, ìš tvárto nupenėtų veršėlių. Jũs rėkaujate skaṁbindami árfomis, manýdami sudedą kaĩp Dóvydas gíesmes. Jũs gẽriate vỹną ìš dideliũ tauriũ, tẽpatės geriáusiu aliẽjumi iř nesisíelojate dėl Juõzapo žlugìmo. Todẽl jũs išeĩsite dabař į treṁtį visų tremtiniũ príekyje. Pasìbaigė dykaduõnių siautìmas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 145, 7. 8—9a. 9bc—10 (P.: 2a)

P. Màno síela, Viẽšpatį gárbink!
Arba: Aleliùja.

7 Ámžiais Viẽšpats laĩkos teisýbės,
gìna reikmės nekaltų prispaustųjų,
alkaníems parúpina dúonos.
Kãlinius iš pánčių Viẽšpats vadúoja. — **P.**

8 Aklíesiems šviẽsą Viẽšpats grąžìna,
kluṁpantiems pàdeda Viẽšpats vẽl atsistóti,
mýli Viẽšpats žmónes teisìngus.
9 Viẽšpats sérgi svetimšãlio žiñgsnį. — **P.**

Našláitį, nãšlę globója,
õ nedoríesiems ùžkerta kẽlią.
10 Viẽšpats yrà ámžių valdõvas, —
jis tàvo Diẽvas, Siòne!
Jis kartũ kartóms viešpatáuja. —

P. Màno síela, Viẽšpatį gárbink. (Aleliùja.)

Antrasis skaitinys 1 Tim 6, 11—16

Išlaikyk įsakymą, iki pasirodant Viešpačiui

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus pìrmojo láiško Timotiẽjui.

Tù, Diẽvo žmogaũ, síek teisùmo, maldingùmo, tikẽjimo, méilės, ištvermės, romùmo. Kovók šaũniąją tikẽjimo kõvą, užsikariáuk ámžinąjį gyvẽnimą, kuriám esì pàšauktas ir̃ kurį puĩkiai išpažinaĩ daũgelio liùdytojų akysė.

Àš táu įsakaũ dẽl Diẽvo, kurìs visíems teĩkia gyvýbę, ir̃ dẽl Krìstaus Jėzaus, kurìs priẽ Pòncijaus Pilõto pàteikė gẽrą išpažinimą, kàd išlaikýtum įsãkymą bè dėmẽs ir̃ bè príekaišto, ikì pasiródant mũsų Viẽšpačiui Jėzui. Jį̃ sàvo laikù apreĩkš paláimintasis, vieniñtelis Valdõvas, karãlių Karãlius ir̃ viẽšpačių Viẽšpats, vienãtinis Nemirtingasis, kurìs gyvẽna neprieinamojè šviesojè, kuriõ jóks žmogùs neregėjo ir̃ negãli regėti. Jám šlovẽ ir̃ amžinóji valdžià! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Kor 8, 9

P. Aleliùja. — Jėzus Krìstus, bũdamas turtìngas,
tãpo vargdieniù,
kàd jũs tàptumėte turtingi peř jõ netuřtą.—
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 16, 19—31

Tu atsiėmei gėrybes, o Lozorius — nelaimes.
Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Jėzus pasãkė fariziėjams:

„Gyvėno kařtą víenas turtuõlis. Jìs vilkėjo puřpuru beĩ ploniáusia dróbe iř kasdiẽn ištaigìngai puotáudavo. Õ priẽ jõ rúmų vařtų gulėjo votimìs aptẽkęs elgeta, vardù Lõzorius. Jìs tróško numarìnti alkį beñt trupiniaĩs nuõ turtuõlio stãlo, bèt tìk šùnes atbėgę laižýdavo jõ votìs. Iř štaĩ elgeta mìrė iř bùvo angelų nùneštas į Abraõmo príeglobstį. Mìrė taipõgi turtuõlis iř bùvo paláidotas.

Atsidűręs prãgaro kančiosė, turtuõlis pakėlė akìs iř ìš tólo pamãtė Abraõmą iř jõ príeglobstyje Lõzorių. Jìs sušùko: ‚Tėve Abraõmai, pasigailėk manęs! Atsiųsk čionaĩ Lõzorių, kàd, suvilgęs vandenyjė gãlą piřšto, atvėsìntų mán liežùvį. Àš baĩsiai kenčiù šitoje liepsnojė'.

Abraõmas atsãkė: ‚Atsimiñk, sūnaũ, kàd tù dár gyvéndamas atsiėmei sàvo gėrýbes, õ Lõzorius — tìk neláimes. Todẽl jìs susiláukė pagúodos, õ tù kentì. Bė tõ, tařp mũsų iř jũsų žiõji nepéržengiama bedùgnė, iř niẽkas panorėjęs ìš čià negãli nueĩti pàs jùs, neĩ ìš teñ pérsikelti pàs mùs'.

Tàs vẽl tãrė: ‚Taĩ meldžiù tavė, tėve, nusiųsk jį beñt į màno tėvo namùs: àš gì turiù penkìs brólius,— tegùl juõs įspėja, kàd iř jiẽ nepatèktų į šią kančių viẽtą'.

Abraõmas atsìliepė: ‚Jiẽ tùri Mõzę beĩ prãnašus, tegùl jų iř klaũso!' Õ anàs atsãkė: ‚Nė, tėve Abraõmai! Bèt jéi kàs ìš mìrusiųjų nueĩtų pàs juõs, jiẽ atsiveřstų'.

Tačiaũ Abraõmas tãrė: ‚Jéigu jiẽ neklaũso Mõzės neĩ pranašų, taĩ nepatikẽs, jéi kàs iř ìš numìrusių prisikéltų' ".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Hab 1, 2—3; 2, 2—4

Teisusis liks gyvas dėl ištikimybės.

Ìš prãnašo Habakùko knỹgos.

Lìg kõlei, Viẽšpatie, reĩks mán dár šaũkti, iř tù manęs neišgiřsi? Lìg kõlei táu rẽksiu: „Pagálbos, čià smùrtas!", õ tù nepadẽsi? Kodẽl gi mán léidi patìrti piktýbes, kodẽl gi žiūrì į engìmą? Priẽš màno akìs víen žiaurýbės iř smùrtas, iškỹla vaidaĩ iř eĩna kiviřčai.

Atsãkė mán Viẽšpats iř tãrė: „Užrašýk, ką regẽjai, įraižýk lentẽlėse áiškiai, kàd skaĩtoma bũtų bė vařgo. Paskìrtu laikù išsipìldys regẽjimas, nètgi jaũ veřžias priẽ gãlo, iř jìs neapviĩls. Nórs iř uždeĩstų, vìs tíek láuk, nès taĩ išsipìldys, bũtinaĩ išsipìldys. Nedõrėlis ìma štaĩ nỹkti, õ teisùsis lìks gývas dẽl ištikimýbės".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 94, 1—2. 6—7. 8—9 (P.: 8)

P. Õ, kàd išgiřstumėt šiañdien, ką Viẽšpats bylója: „Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės".

1 Ateĩkite, linksmaĩ šlóvinkim Viẽšpatį.
Šaũkim iš džiaũgsmo, nès jìs mũs tvirtóvė.
2 Sù pãdėka jõ akìvaizdon eĩkim,
jám gíesmes džiùgesio pìnkim. — **P.**

6 Eĩkime, pùlkime žẽmėn priẽš Diẽvą,
priẽš Viẽšpatį klaũpkim, kurìs mùs sutvėrė.
7 Jìs mũsų Diẽvas, õ mẽs jõ gãnoma liáudis,
jõ raňkų globójamos ãvys. — **P.**

8 Õ, kàd išgiřstumėt šiañdien, ką jìs jùms bylója:
„Tegùl jũsų šìrdys nebũna storžiẽvės,
kaĩp anuõmet priẽ Merìbos, kaĩp týruose Mãsos diẽną,
kuř jũsų senõliai įžūliaĩ manė bañdė,
nórs stebuklùs màno mãtė!" — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tim 1, 6—8. 13—14

Nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Àš táu prìmenu reĩkalą atgaivìnti Diẽvo malónės dóvaną, ẽsančią tavyjè ìš màno rañkų uždėjìmo. Diẽvas gì mùms dãvė nè báimės dvãsią, bèt galýbės, méilės ĩr protingùmo Dvãsią. Todẽl nesigėdyk mũsų Viẽšpaties liùdijimo, neĩ manẽs, jõ kãlinio, bèt draugė sù manimì kentėk Evangèlijos lãbui Diẽvo jėgà.

Sáu taisyklė laikýk sveikùs pamókymus, kuriuõs esì girdėjęs ìš manẽs apiẽ tikėjimą ĩr méilę Krìstui Jėzui. Sérgėk bránguįį palikìmą, pàdedamas Šventõsios Dvãsios, kurì gyvẽna mumysė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Pt 1, 25

P. Aleliùja. — Viẽšpaties žõdžiai išliẽka peĩ ámžius.
Tokià yrà jùms paskelbtójì
gerójì naujíena. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 17, 5—10

Jei turėtumėte tikėjimą

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĺ Lùką.

Apãštalai prãšė Viẽšpatį: „Sustìprink mũsų tikėjimą".

Õ Viẽšpats atsãkė: „Jéi turẽtumėte tikėjimą kaĩp garstýčios grūdẽlį ĩr įsakýtumėte šìtam šiĺkmedžiui: ‚Išsiráuk ĩr pasisodìnk jũroje',— taĩ jìs jũsų paklausýtų.

Kàs ìš jũsų, turėdamas samdinį artóją ar píemenį, jám grįžus ìš laũko, sãko: ‚Tuojaũ sėsk priẽ stãlo'? Ar̃gi ne-

sãko: ‚Prireñk mán vakariẽnę. Susijúosk iř patarnáuk, kõlei àš válgysiu iř gérsiu, õ paskuĩ tù paválgysi iř atsigérsi...' Ařgi saműdiniui dėkójama, kàd jìs atlìko, kàs jám liẽpta?

Taipõgi jũs, atlikę vìsa, kàs jùms bùvo pàvesta, sakýkite: ‚Ẽsame nenaudìngi tarnaĩ. Padãrėme, ką turėjome padarýti' ".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXVIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Kar 5, 14—17

Sugrįžęs pas Dievo žmogų, Naamanas išpažino Viešpatį

Ìš antrõsios Karãlių knỹgos.

Naamãnas nuẽjo žemỹn priẽ Jordãno iř septýnis kartùs pasinėrė, kaĩp bùvo jám liẽpęs Diẽvo žmogùs Eliziẽjus. Tadà jõ kũnas pasveĩko iř tãpo kaĩp kũdikio kũnas: jìs tãpo švarùs nuõ raupsų.

Põ tõ Naamãnas sù visà pãlyda sugrįžo pàs Diẽvo žmõgų iř, stójęs priẽš jį, išpažìno: „Dabař taĩ žinaũ, kàd visaműn pasáuly nėrà kìto Diẽvo, tiktaĩ Izraèly. Priiműk tàd iš sàvo tařno padėkõs dóvaną!"

Eliziẽjus atsãkė: „Kaĩp gývas Viẽšpats, kuriám patarnáuju, àš niẽko neiműsiu!" Iř nórs Naamãnas labaĩ jį maldãvo, tasaĩ atsisãkė priiműti.

Tuomèt Naamãnas prabìlo: „Jéi šìto negãli įvỹkti, taĩ léisk sàvo tařnui paiműti tíek žẽmių, kíek gãli panèšti porà mùlų; daugiaũ tàvo tařnas jokiám kitám diẽvui nebeaukõs dẽginamųjų iř skerdžiamųjų aukų, tiktaĩ vienám Viẽšpačiui".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 97, 1. 2—3ab. 3cd—4 (P.: plg. 2b)

P. Sàvo išgãnymą Viẽšpats apréiškė pagónims.

1 Naũją gíesmę giedókite Viẽšpačiui:
nuostabiùs dárbus jìs dãro!
Jõ dešinẽ visagãlė,
jõ šventóji rankà pérgales skìna. — **P.**

2 Sàvo išgãnymą Viẽšpats apréiškė,
jõ teisingùmas šviẽčia pagónims.
3 Atsìmena sàvo gerùmą, ištikimùmą,
Izraèlio šeĩmai žadẽtą. — **P.**

Iř mãto vìsas pasáulis
išganìngąjį Diẽvo veikìmą.
4 Žavėkitės Viẽšpačiu, šãlys,
šũkaukit, džiũgaukit, grókit! — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tim 2, 8—13

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Prisimiñk prikéltąjį iš numìrusių Jėzų Krìstų iš Dóvydo giminẽs, kaĩp skélbiama màno Evangèlijoje, dẽl kuriõs mán teñka kentėti, nèt bũti surakìntam, lýg pìktadariui. Bèt Diẽvo žõdis nesurakìnamas! Todẽl àš vìsa pakenčiù dẽl išrinktųjų, kàd iř jiẽ pasíektų išgãnymą Krìstuje Jėzuje sù amžinąja šlóve.

Štaĩ tikras žõdis: Jéi mẽs sù juõ nùmirėme, sù juõ iř gyvénsime. Jéi ištvérsime, sù juõ iř karaliáusime. Jéigu mẽs jõ išsižadėsime, iř jìs mũsų išsižadẽs, bèt jéigu mẽs iř tàpsime neištikimì, taĩ jìs liẽka ištikimas, nès savęs jìs negãli išsigìnti. —

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 1 Tes 5, 18

P. Aleliùja. — Ùž vìską dėkókite,
nès tõ Diẽvas nóri ìš jũsų
Krìstuje Jėzuje. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 17, 11—19

Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagal Lùką.

Keliáujant į Jerùzalę, tẽko Jėzui eĩti tarp Samãrijos ir Galilėjos.

Įeĩnant į víeną kãimą, jį pasitìko dẽšimt raupsúotų výrų. Jiẽ sustójo atstù ir garsiai šaũkė: „Jėzau, Mókytojau, pasigailėk mũsų!"

Pažvelgęs į juõs, Jėzus pasãkė: „Eĩkite, pasiródykite kunigáms!" Ir beeidamì jiẽ pasveĩko.

Víenas ìš jų̃, pamãtęs, kàd išgìjo, sugrįžo atgal, balsù šlóvindamas Diẽvą. Jìs dėkódamas parpúolė añt žẽmės Jėzui põ kójų. Taĩ bùvo samariẽtis.

Jėzus pakláusė: „Ar̃gi nè dešimtìs pasveĩko? Kuř dár devynì? Niẽkas nepanorėjo sugrįžti ir atidúoti Diẽvui garbę, kaĩp tìk šìtas svetimtaũtis!"

Ir tãrė jám: „Kélkis, eĩk! Tàvo tikėjimas išgýdė tavè".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXIX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Iš 17, 8—13

Kol Mozė laikė rankas iškėlęs, viršų ėmė izraelitai

Ìš Išėjìmo knỹgos.

Atẽjus Amalėkui stóti į mũšį sù izraelìtais Refidimė, Mõzė pàliepė Jõzuei:

„Išsiriñk výrų ir tráuk į kõvą priẽš Amalėką! Rytój, pasiẽmęs Diẽvo lãzdą, àš atsistósiu añt kalvõs viršū́nės".

Jõzuė taĩp iř padãrė, kaĩp Mõzė jám liẽpė, iř stójo į mũšį sù amalekiẽčiais. Tuõ tárpu Mõzė, Aarõnas iř Hùras užlìpo añt kalvõs viršũnės.

Kõl Mõzė laĩkė rankàs iškẽlęs, viřšų ẽmė izraelìtai; bèt kaĩ tìk rankàs jìs nuléisdavo, pérsvarą įgýdavo amalekiẽčiai. Kaĩ Mõzei rañkos apsuñko, jiẽ ẽmę ãkmenį parìto priẽ Mõzės, iř tàs añt jò atsisẽdo. Rankàs jám palaĩkė Aarõnas iř Hùras — víenas ìš dešinẽs, añtras ìš kairẽs — taĩp kàd jõ rañkos bùvo iškéltos, ikì nusiléido sáulė. Šìtaip Jõzuė kalavìjo ašmenimìs nugalẽjo Amalèką iř jõ kariaũną.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 120, 1—2. 3—4. 5—6. 7—8 (P.: plg. 2)

P. Tè mùms pàdeda Viẽšpats,
dangaũs iř žẽmės Kūrẽjas.

1 Màno ãkys pakéltos į šveñtąjį kálną;
iš kuřgi kituř ateĩs mán pagálba?!
2 Mùms pàdeda Viẽšpats,
dangaũs iř žẽmės Kūrẽjas. — **P.**

3 Neleĩs tàvo kójai suklùpti,
jisaĩ, tàvo Sárgas, nesnáudžia.
4 Tikraĩ jìs nesnáudžia, nemiẽga,
jisaĩ Izraèlį globója. — **P.**

5 Tavè Viẽšpats sáugo,
tavè Viẽšpats deñgia,
šalià tavęs stóvi.
6 Diẽną nepažeĩs tavęs sáulė,
nãktį — mėnùlis. — **P.**

7 Tavè Viẽšpats gélbės nuõ visókių neláimių,
jìs sérgės tàvo gyvýbę.
8 Globõs iř išeĩnant, iř grįžtant,
dabař iř peř ámžius. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tim 3, 14 — 4, 2

Kad Dievo žmogus taptų tobulas

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Pasilìk priẽ tõ, kã esì išmókęs iř tvirtaĩ įtikẽjęs, žinódamas, iš kokiũ žmoniũ esì išmókęs. Tù nuõ vaikỹstės pažįsti šventúosius Raštùs, kuriẽ gãli tavė pamókyti išgãnymui peř tikẽjimą Krìstumi Jėzumi. Vìsas Rãštas yrà Diẽvo įkvėptas iř naudìngas mókyti, bárti, taisýti, áuklėti teisumė, kàd Diẽvo žmogùs tàptų tóbulas, pasiruõšęs kiekvienám gerám dárbui.

Àš karštaĩ prašaũ dẽl Diẽvo iř Krìstaus Jėzaus, kurìs teĩs gyvúosius iř mìrusiuosius, vardañ jõ apsireiškìmo iř karalỹstės: skélbk žõdį, veĩk laikù iř nelaikù, bárk, draũsk, rãgink sù visù kantrumù iř kaĩp išmanýdamas.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Žyd 4, 12

P. Aleliùja. — Diẽvo žõdis yrà gývas, veiksmìngas. Jìs teĩsia širdiẽs sumãnymus beĩ mintìs. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 18, 1—8

Dievas apgins teises savo išrinktųjų, kurie jo šaukiasi

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Jėzus pasãkė sàvo mokiniáms palýginimą, kaĩp reĩkia visuomèt meĩstis iř nepaliáuti. Jìs pradėjo: „Vienamė miestė gyvẽno teisėjas, kurìs nebijójo Diẽvo iř nesidrovėjo žmoniũ.

Tamė pačiamė miestė gyvẽno iř našlẽ, kurì vìs eĩdavo pàs jį̃ iř prašýdavo: ‚Apgìnk manè nuõ skriaudìko!'

Jìs ilgaĩ spýrėsi, bèt pagaliaũ tãrė sáu: ‚Nórs àš Diẽvo nebijaũ neĩ žmoniũ nesidroviù, vìs dėltõ, kaĩ šìta našlẽ tokià įkyrì, imsiu ir̃ apgìnsiu jõs téises, kàd, kõ gẽro, jì manęs neapkùltų' ".

Ir̃ Viẽšpats pridūrė: „Įsidėmėkite, ką pasãkė tàs nesąžiningas teisėjas. Tàd nejaũgi Diẽvas neapgintų téisių sàvo išrinktųjų, kuriẽ jõ šaũkiasi peř dienàs ir̃ naktìs, ir̃ delstų jíems padėti?!

Àš sakaũ jùms: netrùkus jìs apgiñs jų̃ téises. Bèt ar̃ atẽjęs Žmogaũs Sūnùs beràs žẽmėje tikėjimą?"

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXX EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Sir 35, 15b—17. 20—22a

Varguolio maldavimas debesis skrodžia

Ìš Siracìdo knỹgos.

Teisėjas bešãlis yrà Viẽšpats Diẽvas:
asmeñs jìs nežiūri, lengvãtų neteĩkia.
Nėrà nusistãtęs priẽš vaĩgšą, betur̃tį —
išklaũso, kaĩ kreĩpias į jį skriaudžiamàsis.

Išgir̃sta našláičio pagálbos šaukìmą,
našlẽs dejonės ir̃ skundùs sielvartingus.
Tadà pasibaĩgia vargaĩ spaudžiamųjų,
nutỹla, nurìmsta šauksmaĩ engiamųjų.

Varguõlio maldãvimas dẽbesis skródžia
ir̃ tõl nenutỹla, kõl tìkslą pasíekia.
Jìs tõl nepaliáuja, kõl Diẽvas išklaũso
ir̃ àtkuria téisę, atstãto teisýbę.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 33, 2—3. 17—18. 19 ir 23 (P.: 7a)

P. Štaĩ vaĩrgšas šaũkės, ir Viẽšpats išgirdo.

2 Àš visuomèt Viẽšpatį geřbsiu,
màno burnà šlóvins jį̃ nuõlat.
3 Tuõ màno síela didžiúojas.
Tegù nuskriaustíeji taĩ girdi ir džiaũgias. — **P.**

17 Nuõ piktavãlių nusigrę̃šė Viẽšpaties véidas,
ir niẽks nebeminẽs žẽmėj jų vařdo.
18 Šaũkias teisíeji — juõs Viẽšpats išgiřsta,
iš visų̃ neláimių juõs gélbi. — **P.**

19 Arčtimas Viẽšpats sugrùdusiai šìrdžiai,
išvárgintas síelas pagýdo.
23 Viẽšpats vadúoja saviškių gyvýbę.
Sveĩkas išliẽka, kuris priẽ jõ glaũdžias. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tim 4, 6—8. 16—18

Manęs laukia teisumo vainikas

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus añtrojo láiško Timotiẽjui.

Mylimàsis!

Àš jaũ esù atnašáujamas, ir màno iškeliãvimas artì. Iškovójau gẽrą kõvą, baigiaũ bėgìmą, išsáugojau tikė̃jimą. Todẽl manę̃s láukia teisùmo vainìkas, kurį̃ aną diẽną mán atiduõs Viẽšpats, teisìngasis Teisė̃jas,— ir nè tìk mán, bèt ir visíems, kuriẽ sù méile láukia jõ pasiródant.

Màno pirmãjame apsigynimè nẽ víeno nebùvo sù manimi, visì manè apléido. Tenebùs jíems tataĩ palaikýta nusikaltimù! Viẽšpats bùvo sù manimì ir manè sustìprino, kàd toliaũ skélbčiau Evangèliją ir vìsos taũtos ją̃ išgiřstų; jìs manè ištráukė iš liũto nasrų̃.

Viẽšpats manè vẽl ištraũks ìš visų̃ piktų̃ kẽslų ir išgélbės, paimdamas į̃ sàvo dañgiškąją karalỹstę. Jám garbė̃ peř ámžių ámžius! Ãmen.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją 2 Kor 5, 19

P. Aleliùja. — Diẽvas Krìstuje sutáikino
sù savimì žmónes
ir̃ patikẽjo mùms sutáikinimo žinią. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 18, 9—14

Muitininkas nuėjo į namus nuteisintas, ne fariziejus

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Kaĩ kuríems žmonẽms, kuriẽ pasitikẽjo sàvo teisumù, õ kitùs niẽkino, Jėzus pasãkė palýginimą: „Dù žmónės atẽjo į̃ šventỹklą meĩlstis. Víenas bùvo fariziẽjus, õ kìtas muĩtininkas.

Fariziẽjus atsistójęs taĩp sáu víenas meĩldėsi: ‚Dėkóju táu, Diẽve, kàd nesù tóks, kaĩp kitì žmónės,— plėšìkai, sùkčiai, svetimáutojai,— arbà kaĩp šis và muĩtininkas. Àš pãsninkauju dù kartùs peř saváitę, atidúodu dešimtìnę iš vìsko, kã̀ įsigyjù'. Õ muĩtininkas stovėjo atókiai ir̃ nedrį̃so nẽ akių̃ pakélti į̃ dañgų, tìk mùšėsi į̃ krūtìnę, maldáudamas: ‚Diẽve, bũk gailestìngas mán nusidėjėliui!'

Sakaũ jùms: šìtas nuẽjo į̃ namùs nutéisintas, nè anàs. Kiekvíenas, kurìs savè áukština, bùs pažẽmintas, õ kurìs savè žẽmina, bùs išáukštintas".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXI EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Išm 11, 23 — 12, 2

Visų tu gailingas, nes myli štai visa, kas tik egzistuoja

Ìš Išmintiẽs knỹgos.

Kóks mãžas pasáulis priẽš tàvo didýbę:
jisaĩ tìk dulkẽlė añt lẽkštės svarstỹklių,
tarýtum rasõs rytmetìnės lašẽlis,
nukriñtantis žẽmėn, saulùtei pakìlus.

Visų tù gailingas, kadángi galingas,
kantrùs nuodėmingiems, kàd jiẽ atsiveĩstų.
Tù mýli štaĩ vìsa, kàs tik egzistúoja,
neniẽkini niẽko, kàs tàvo sukùrta.
Kõ bútum nekeñtęs, nebútum sutvėręs.

Iĩ kaĩpgi galėtų bė vãlios tavõsios
kàs nórs atsiràsti aĩ išsilaikýti,
jéi tù nepašaũktum visų jų į bũtį?
Tù vìsa, kàs tàvo, meilingai išsáugai,
gyvýbės tù Viẽšpats iĩ draũgas geriáusias.

Dvasià visuosė nemirtinga tavóji.
Todẽl tù baudì nusidėjėlius švelniai,
įspėji juõs, primeni, kàd nusidėjo,
idañt nusigrę̃žtų nuõ sàvo blogýbių, —
tavė įtikėtų, õ Viẽšpatie Diẽve!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 144, 1—2. 8—9. 10—11. 13cd—14 (P.: plg. 1)

P. Diẽve, màno Valdõve,
àš tàvo vařdą gárbinsiu ámžiais.

1 Diẽve, màno Valdõve, àš tavė šlóvinsiu,
àš tàvo vařdą gárbinsiu ámžiais.
2 Nóriu kasdiẽn tavė šlóvint,
tãvąjį vařdą trókštu gárbinti ámžiais. — **P.**

8 Viẽšpats švelnùs, gailestingas,
didžiaĩ malonìngas, rústaut negreĩtas.
9 Viẽšpats visíems yrà gẽras,
sàvo visíems kūriniáms gailestingas. — **P.**

10 Viẽšpatie, tegù visì tvariniaĩ táu dėkója,
tegù tavė gárbina ištikimíeji.
11 Tegù jiẽ skélbia tàvo karalỹstės kilnùmą,
tegù gársina tàvo galýbę. — **P.**

13 Kàs Viẽšpaties ìštarta — tikra,
kàs jõ padarýta — tàs šveñta.
14 Klumpantį Viẽšpats prilaĩko,
parpúolusiam pàdeda vẽl atsistóti. — **P.**

Antrasis skaitinys

2 Tes 1, 11 — 2, 3a

Kristaus vardui bus garbė jumyse, o jums jame

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Mẽs nuõlat meĩldžiamės ùž jùs, kàd mũsų Diẽvas padarýtų jùs vertùs sàvo pašaukìmo ir sàvo galýbe tóbulintų gerùs jũsų ùžmojus beĩ veĩklų tikẽjimą. Tadà mũsų Viẽšpaties Jėzaus vařdui bùs garbẽ jumysė, õ jùms jamė, ìš mũsų Diẽvo ir Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus malónės.

Mẽs prãšome jùs, bróliai, dẽl mũsų Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus atėjimo ir dẽl mũsų surinkìmo apliñk jį̃; nesidúokite lengvaĩ nukreipiamì nuõ sveĩko prõto ir įbaugìnami ař dvãsios pranašãvimu, ař žodžiù, ař nevà mũsų parašýtu láišku, esą̃, Viẽšpaties dienà jaũ čià pàt. Tegùl niẽkas jũsų neapgáuna kuriuõ nórs būdù!

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją

Jn 3, 16

P. Aleliùja. — Diẽvas taĩp pamìlo pasáulį,
jóg atìdavė sàvo vienãtinį Sũnų,
kàd kiekvíenas, kurìs jį̃ tìki,
turėtų ámžinąjį gyvẽnimą. —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 19, 1—10

Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangėlijos pagaĩ Lùką.

Atvỹkęs į Jèrichą, Jėzus ėjo peř miẽstą. Teñ bùvo žmogùs, vardù Zachiẽjus, muĩtininkų viršininkas iř turtuõlis. Jìs tróško pamatýti Jėzų, kóks jìs esąs, bèt negalėjo peř mìnią, nès pàts bùvo žẽmo ūgio. Zachiẽjus užbėgo príekin iř įlìpo į šiĩlkmedį, kàd galėtų jį pamatýti, nès jìs turėjo praeĩti prõ tą mẽdį.

Atẽjęs į tą viẽtą iř pažvelgęs aukštỹn, Jėzus tãrė: „Zachiẽjau, greĩt lìpk žemỹn! Mán reĩkia šiañdien apsilankýti tàvo namuosè". Šìs skubiaĩ nulìpo iř sù džiaugsmù prièmė jį. Taĩ matýdami, visì murmėjo: „Pàs nusidėjėlį nuẽjo į svečiùs!"

Õ Zachiẽjus atsistójęs prabìlo į Viẽšpatį: „Štaĩ Viẽšpatie, pùsę sàvo tuřto àš atidúodu vařgšams iř, jéi ką nórs nùskriaudžiau, grąžìnsiu ketùrgubai".

Jėzus tãrė: „Į šiuõs namùs šiañdien atẽjo išgãnymas, nès iř jìs yrà Abraõmo palikuonìs. Žmogaũs Sūnùs atẽjo ieškóti iř gélbėti, kàs bùvo pražùvę".

XXXII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys 2 Mak 7, 1—2. 9—14

Pasaulio Karalius prikels mus amžinam gyvenimui

Ìš antrõsios Makabiẽjų knỹgos.

Nutìko, kàd bùvo sùimta septynì bróliai sù jų mótina. Karãlius (Antiòchas), norėdamas juõs priveřsti, nepáisant Diẽvo įstãtymo, válgyti kiaũlės mẽsą, įsãkė juõs plàkti diržaĩs beĩ rimbaĩs.

Bèt víenas ìš jų, prabìlęs pirmúoju, pasãkė: „Kõ tù ìš mũsų nóri iškláusti iř ką sužinóti? Mẽs pasirýžę verčiaũ numiřti, nekaĩp tėvų įstãtymus péržengti!"

Antràsis mérdėdamas pràtarė: „Niekìngas žmogaũ, tù àtimi mùms dabartìnį gyvẽnimą; tačiaũ pasáulio Karãlius mùs, mìrusius dẽl jõ įstãtymų, prikeĩs amžinám gyvẽnimui".

Põ tõ kankìno trẽčiąjį. Tasaĩ pareikalãvus tuojaũ iškìšo liežùvį ir drąsiai ištiesė rankàs. Pirmà jìs ramiaĩ paréiškė: „Esù taĩ gãvęs iš dangaũs ir Diẽvo įstãtymų dẽlei àš tõ nesigailiù. Ìš jõ viliúosi tataĩ atgáusiąs!" Nètgi karãlius ir jõ artimíeji stebėjosi drąsà jaunuõlio, kuriám kentėjimai niẽko neréiškė.

Šiám mìrus, panašiaĩ kankìno beĩ várgino ketvirtąjį. Bũdamas jaũ priẽ mirtiẽs, jìs tãrė: „Diẽvas mùms Įkvėpėvìltį, kàd bũsime jõ atgaivìnti. Mielaĩ tõ ir láukiame, mirdamì nuõ žmonių rañkos. Õ táu gì nebùs prisikėlìmo gyvénti".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 16, 1. 5—6. 8b ir 15 (P.: 15b)

P. Viẽšpatie, võs rýtą pabùsiu — tavė išvýdęs, gėrẽsiuos.

1 Paklausýk, Viẽšpatie, teĩsiojo skuñdo,
atsižveĩk, kaĩp tavė àš maldáuju.
Tegù tàvo aũsys maĩldą išgirsta,
iš màno neklastìngųjų lúpų. — **P.**

5 Tegù tàvo takaĩs màno kójos žingsniúoja,
kàd nesuklùpčiau.
6 Šaukiúosi tavẽs, išklausýk manè, Diẽve!
Atkreĩpk Į manė sàvo aũsį, išgirsk màno žõdį. — **P.**

8 Tù sáugok manė kaĩp akiẽs lėlýtę,
põ sàvo sparnaĩs strõpiai slẽpki.
15 Õ ašaĩ, gyvéndamas teĩsiai, tavò véidą regėsiu,
võs rýtą pabùsiu — tavė išvýdęs, gėrėsiuos. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tes 2, 16 — 3, 5

Viešpats jus tesustiprina kiekvienam geram darbui ir žodžiui

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Pàts mũsų Viẽšpats Jėzus Krìstus ir mũsų Diẽvas Tė̃vas, kuris pamìlo mùs ir maloningai sùteikė mùms amžinõs pagúodos ir gerõs viltiẽs, tesuramìna jũsų šìrdis ir tesustìprina kiekvienám gerám dárbui ir žõdžiui.

Pagaliaũ, bróliai, melskitės ùž mùs, kàd Viẽšpaties žõdis skìntųsi kẽlią ir bũtų geřbiamas, kaĩp ir pàs jùs, õ mẽs bũtume išgélbėti nuõ iškrỹpusių ir blogų̃ žmonių̃, nès nė visì tùri tikė̃jimą. Viẽšpats ištikimas. Jis sustìprins jùs ir apsáugos nuõ pìkto. Mẽs pasìtikime jumìs Viẽšpatyje, kàd výkdote ir výkdysite, kã̀ jùms įsãkome. Viẽšpats teleñkia jũsų šìrdis į̃ Diẽvo méilę ir Krìstaus kantrýbę.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Apr 1, 5—6

P. Aleliùja. — Jėzus Krìstus yrà pirmutìnis
prisikė̃lęs iš numìrusių;
jám šlovẽ ir galýbė peř ámžių ámžius! —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 20, 27. (28—33). 34—38

Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĩ Lùką.

Pàs Jėzų atẽjo sadukiẽjų, kuriẽ neĩgia mìrusiųjų prisikėlìmą,

iř pakláusė: „Mókytojau, Mõzė yrà mùms parãšęs: ‚Jėi kienõ vẽdęs brólis numiřtų bevaĩkis, tuomèt jõ brólis te-

gùl vẽda nãšlę ir pažãdina sàvo bróliui palikuoniũ'. Taĩgi yrà bùvę septynì bróliai. Pirmàsis vẽdė žmóną ir mìrė bevaĩkis. Jã vẽdė antràsis, paskuĩ trečiàsis ir paeiliuĩ visì septynì, ir mìrė, nepalikdamì vaikų. Galiáusiai mìrė ir tà móteris. Kuriõ gì žmonà jì bùs, kaĩ mìrusieji prisikeĺs? Jùk jì yrà bùvusi visų septynių žmonà!"

Jėzus jíems atsãkė:

„Šiõ pasáulio vaikaĩ vẽda ir tẽka, õ kuriẽ pasiródys vertì dalyváuti anamė pasáulyje ir mìrusiųjų prisikėlimė, tiẽ nevės ir netekės, taĩp pàt ir miřti jiẽ negalės, nės bùs tolýgūs angeláms ir bùs Diẽvo vaikaĩ, būdamì prisikėlimo vaikaĩ.

Õ kàd mìrusieji prisikeĺs, mìni ir Mõzė pãsakojime apiẽ krůmą, kuř jìs Viẽšpatį vadìna Abraõmo Dievù, Izaõko Dievù ir Jokũbo Dievù. Jùk Diẽvas nėrà mìrusiųjų Diẽvas, bèt gyvųjų, nės visì jám gyvẽna".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

XXXIII EILINIS SEKMADIENIS

Pirmasis skaitinys Mal 3, 19—20a (4, 1—2a)

Jums užtekės teisingumo saulė

Ìš prãnašo Malachìjo knỹgos.

„Ateĩs štaĩ dienà, karštà tařtum krósnis; visì didžiuõkliai ir nedõrėliai paviřs tadà į šiáudus, ir dienà, kurì ateĩs, juõs nedẽgins,— sãko kareivìjų Viẽšpats.— Neĩ šakniẽs, neĩ šakõs nepalìks jíems.

Õ jùms, kuriẽ bìjotės mãnojo vařdo, užtekės teisingùmo sáulė".

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 97, 5—6. 7—9a. 9bc (P.: plg. 9)

P. Viešpats ateĩna teisìngai tvarkýti pasáulio.

5 Viešpačiui skam̃binkit árfom,
giedókit, prìtariant kañkliams.
6 Trimìtų ir̃ rãgo balsaĩ tegù aĩdi,
Valdõvą Viešpatį gìrkit audrìngai. — **P.**

7 Tekrýkštauja jū́ra ir̃ vìsa, kàs jū́roj,
vìsas pasáulis ir̃ kàs jamè gýva.
Delnaĩs plóki̇t, ùpės, upẽliai,
jūs, kalnaĩ, linksmaĩ jíems pritarkit
9 priẽš Viešpatį Diẽvą, kaĩ jìs ateĩna,
kaĩ jìs ateĩna tvarkýti pasáulio. — **P.**

Jìs tvarko pasáulį teisìngai,
žmonìją valdo, kaĩp dẽra. — **P.**

Antrasis skaitinys 2 Tes 3, 7—12

Kas nenori dirbti, tenevalgo!

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus
añtrojo láiško Tesalonikiẽčiams.

Bróliai!

Jūs pãtys žìnote, kaĩp reĩkia sèkti mumìs. Mẽs gì netinginiãvome jū́sų tárpe ir̃ neválgėme véltui kienõ nórs dúonos, bèt sù triū̃sù ir̃ prãkaitu darbãvomės diẽną ir̃ nãktį, kàd tìk neapsuñkintume nẽ víeno ìš jū́sų; ir̃ nè todẽl, kàd neturẽtume téisės taĩp darýti, bèt norẽdami dúoti jùms pãvyzdį, kàd galẽtumėte mumìs sèkti.

Dár būdamì pàs jùs, mẽs skélbėme: „Kàs nenóri dìrbti, teneválgo!" Màt mẽs girdime, jóg kaĩ kuriẽ jūsìškiai tinginiáuja, niẽko neveĩkia, tìk smalsáuja.

Tokíems žmonėms mẽs įsãkome ir̃ juõs rãginame Viešpatyje Jėzuje Krìstuje ramiaĩ dìrbti ir̃ válgyti pačiū̃ pelnýtą dúoną.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Lk 21, 28

P. Aleliùja. — Atsitiẽskite ir̃ pakélkite gálvas, nès jũsų išvadãvimas artì. — **P.** Aleliùja.

Evangelija Lk 21, 5—19

Šavo ištverme jūs išsaugosite savo gyvybę

+ Pasiklausýkite šventõsios Evangèlijos pagal̃ Lùką.

Kai̇̃ kuríems bèkalbant apiẽ šventỹklą, kàd jì išpuoštà gražiai̇̃s akmenimìs bei̇̃ dovanomìs, Jėzus prabìlo: „Atei̇̃s diẽnos, kai̇̃ ìš tõ, ką̃ mãtote, nelìks akmeñs añt akmeñs".

Jiẽ pakláusė: „Mókytojau, kadà šìtai įvỹks? Ir̃ kóks bùs žénklas, kadà tai̇̃ prasidẽs?"

Jėzus pasãkė: „Žiūrėkite, kàd nebũtumėte suklaidìnti, nès daũgelis atei̇̃s, prisideñgę màno vardù, ir̃ sakỹs: ‚Tai̇̃ àš!' ir̃: ‚Atẽjo mẽtas!' Jũs nei̇̃kite pãskui juõs! Õ kai̇̃ išgir̃site apiẽ karùs ir̃ maištùs, nenusigą̃skite. Vìsa tai̇̃ tùri pirmiaũ įvỹkti, bèt dár negrei̇̃t gãlas".

Ir̃ dár sãkė: „Tautà sukil̃s priẽš taũtą ir̃ karalỹstė priẽš karalỹstę. Šeñ ir̃ teñ bùs dideliũ žẽmės drebėjimų, ligų̃ ir̃ bãdmečių. Bùs baisenýbių ir̃ dideliũ ženklų̃ iš dangaũs.

Visų̃ pirmà žmónės pakel̃s priẽš jùs rankàs ir̃ imìs jùs pérsekioti. Dė̃l màno vařdo tąsỹs jùs põ sinagogàs ir̃ kalė̃jimus, vedžiõs pàs karaliùs ir̃ valdýtojus. Tadà jùms bùs próga liùdyti.

Taigi įsidė̃kite sáu į̃ šìrdis ir̃ ìš añksto negalvókite, kaip gìnsitės; àš jùms dúosiu tokiõs ìškalbos bei̇̃ išmintiẽs, kàd negalẽs nei̇̃ atsispìrti, nei̇̃ prieštaráuti visì jũsų príešininkai.

Jùs išdavinẽs tėvai̇̃, bróliai, gìminės ir̃ draugai̇̃; kai̇̃ kuriuõs nètgi žudỹs. Visì jũsų nekę̃s dė̃l màno vařdo. Vìs dė̃ltõ nė̃ víenas pláukas nuõ jũsų galvõs nenukrìs. Sàvo ìštverme jũs išsáugosite sàvo gyvýbę".

Girdė̃jote Viẽšpaties žõdį.

XXXIV eilinis sekmadienis

KRISTUS, VISATOS VALDOVAS

Kristus Karalius

Pirmasis skaitinys 2 Sam 5, 1—3

Jie patepė Dovydą Izraelio karaliumi

Ìš antrõsios Samuèlio knỹgos.

Visų Izraèlio giminių atstõvai nuvỹko Hebrònan pàs Dóvydą iř paréiškė: „Mẽs gì ẽsame tãvojo kűno iř kraũjo. Jaũ anksčiaũ, kaĩ műsų karãliumi bùvo dár Saũlius, tù gì vèsdavai Izraèlį į mũšį iř vẽl jį namõ parvèsdavai. Iř Viẽšpats yrà táu pasãkęs: ‚Tù ganýsi màno taũtą Izraèlį, tù bűsi Izraèlio vadõvas' ".

Visì Izraèlio seniũnai taipõgi atvỹko Hebrònan pàs karãlių. Karãlius Dóvydas Hebronė sudãrė sù jaĩs sùtartį Viẽšpaties akìvaizdoje, iř jiẽ pàtepė Dóvydą Izraèlio karãliumi.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Atliepiamoji psalmė Ps 121, 1—2. 4—5. (P.: plg. 1)

P. Į Viẽšpaties bűstą džiaugsmìngai keliáujam.

[1] Džiaugiúosi, išgirdęs, kàs mán pasakýta:
„Į Viẽšpaties bűstą keliáujam!"
[2] Štaĩ műsų kója jaũ stóvi
tàvo, Jerùzale, vařtuos. — **P.**

[4] Čionaĩ plaũkia žmónės, Viẽšpaties žmónės.
Jùk príedermė Izraèliui Viẽšpatį šlóvint.
[5] Teisėjams krãsės čià stóvi,
čià — sóstai Dóvydo aĩniams. — **P.**

Antrasis skaitinys Kol 1, 12—20

Jis mus perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę

Ìš šveñtojo apãštalo Paũliaus láiško Kolosiẽčiams.

Bróliai!

Dėkójame Diẽvui Tėvui, kurìs padãrė mùs tiñkamus paveldėti šventũjų dãlį šviesojė, kurìs išgélbėjo, mùs iš tamsýbių valdžiõs iř pérkėlė į sàvo mýlimojo Sūnaũs karalỹstę. Õ Sūnujė mẽs tùrime atpirkìmą, núodėmių atleidìmą.

Jìs yrà nèregimojo Diẽvo ãtvaizdas, visõs tvarinìjos pìrmgimis, nès jamė sutvérta vìsa, kàs yrà dangujė iř žẽmėje, kàs rẽgima iř nèregima, ař taĩ sóstai, ař viešpatỹstės, ař kunigaikštỹstės, ař galýbės,— vìsa sutvérta peř jį̃ iř jám. Jìs yrà pirmà visų̃ daiktų̃, iř vìsa juõ laĩkosi.

Iř jìs yrà Kū́no — Bažnýčios galvà. Jìs — pradžià, pìrmgimis ìš mìrusiųjų tárpo, kàd visamė kamė turėtų pirmenýbę. Diẽvas panorėjo jamė apgyvéndinti vìsą pilnãtvę iř peř jį̃ vìsa sutáikinti sù savimì, dãrant jõ krỹžiaus kraujù taĩką,— peř jį̃ sutáikinti vìsa, kàs yrà žẽmėje iř dangujė.

Taĩ Diẽvo žõdis.

Posmelis prieš evangeliją Mk 11, 10

P. Aleliùja. — Šlovẽ tám, kurìs ateĩna Viẽšpaties vardù!
Šlovẽ besiařtinančiai
mū́sų tėvo Dóvydo karalỹstei! —
P. Aleliùja.

Evangelija Lk 23, 35—43

Viešpatie, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!

+ Pasiklausýkite
šventõsios Evangèlijos pagaĨ Lùką.

Prikãlus añt krỹžiaus Jėzų, žmónės stovėjo iř žiūrėjo. Seniũnai, tyčiodamiesi iš Jėzaus, kalbėjo: „Kitùs išgélbėdavo — tegùl pàts išsigélbi, jéi jìs — Diẽvo išrinktàsis Mesìjas!"

Ìš jõ juõkėsi iř kareĨviai, prieidamì, paduodamì jám ãcto iř sakýdami: „Jéi tù žỹdų karãlius — gélbėkis pàts!" Viršuñ jõ bùvo ùžrašas: „Šìtas yrà žỹdų karãlius".

Víenas ìš nukryžiúotųjų nusikaĨtėlių ẽmė įžeidinėti Jėzų: „Ařgi tù nè Mesìjas? Išgélbėk savė iř mùs!"

Antràsis sùdraudė jį: „Iř Diẽvo tù nebijaĨ, kentėdamas tą pãčią baũsmę! Jùk mùdu teisìngai gãvome, ką ẽsame užsitarnãvę, õ šìtas niẽko blõgo nėrà padãręs".

Iř jìs tãrė: „Jėzau, prisimiñk manė, kaĨ ateĨsi į sàvo karalỹstę!"

Jėzus jám atsãkė: „Àš táu pàžadu: dár šiañdien sù manimì bũsi rõjuje".

Girdėjote Viẽšpaties žõdį.

VISUOTINĖS MALDOS

(*Priedas*)

IMPRIMATUR

† L. POVILONIS

Praeses Conferentiae Episcopalis Lituaniae

Kaunas, die 20 maii 1982, in festo Ascensionis Domini

Nr. 478

BENDROSIOS TAISYKLĖS

1. Visuotinė malda privaloma sekmadienių bei šventadienių Mišiose su žmonėmis ir jungtuvių bei laidotuvių Mišiose. Ji rekomenduojama ir kitais atvejais, kai dalyvauja daugiau žmonių. Visa ji atliekama stovint.

2. Visuotinės maldos pradžioje kunigas — celebrantas ar pamokslininkas — perskaito įžangą ir paskelbia, kokį atsaką reikės žmonėms kartoti po kiekvieno kreipinio, pvz: „Į maldos kreipinius atsakinėsime žodžiais: *Prašom tave, Viešpatie!*"

3. Po įžangos visuomet trumpai susikaupiama tylomis.

4. Kreipinius (invokacijas) skaito kunigas arba tinkamas patarnautojas, o žmonės balsiai atsakinėja. Šventadieniais dera visuotinę maldą giedoti. Giedant visuomet galima imti atsaką *Meldžiam tave, išklausyk mus!* arba *Prašom tave, Viešpatie!*

5. Žiūrint sielovados poreikių, galima nustatytąją ar pasirinktąją visuotinę maldą papildyti vienu antru kreipiniu iš kurios kitos visuotinės maldos.

6. Baigiamąją maldą (oraciją) visuomet skaito (gieda) kunigas — pamokslininkas ar celebrantas, o koncelebracijoje — jos vadovas.

ADVENTUI I

Kunigas: Brángūs bróliai ir sẽserys, laukdamì Kalẽdų šveñčių, nuoširdžiaĩ maldáukime Diẽvą pagálbos geraĩ jóms pasireñgti.

Vadovas (kunigas): Prãšome Viẽšpatį Diẽvą daugiaũ antgamtìnės šviesõs, kàd geriaũ pažìntume Atpirkẽją ir peř jį pasíektume laimìngą amžinýbę. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Prãšome Viẽšpatį Diẽvą reikalìngų malónių Šventájam Tẽvui, vyskupáms, kunigáms ir kitíems Evangèlijos skelbẽjams. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį Diẽvą suteĩkti žmonìjai išmintiẽs, įdañt gyvéntų taikojè ir láisvėje —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį Diẽvą pagúodos keñčiantiesiems. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį Diẽvą, kàd jìs mùs padarýtų tikraĩs sàvo sekẽjais, visadà klusniaĩs jõ malónei. —

Kun.: Diẽve, išgiřsk nuolankiàs músų maldàs ir suteĩk reikalìngų malónių, kàd ateĩnančios šveñtės visíems bútų išganìngos. Prãšome peř Krìstų, músų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

ADVENTUI II

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, nuoširdžiaĩ maldáukime visagãlį Diẽvą, kàd padẽtų žmonẽms pasireñgti Krìstaus atėjimui.

Vad.: Diẽve Tẽve, tegù Katalìkų Bažnýčia patráukia visùs žmónes iř nùveda priẽ Krìstaus. —

Visi: Prãšom tavè, Viẽšpatie!

Vad.: Tegù visì krikščiónys gyvẽnimo sunkenýbėse iř kentėjimuose išlaĩko išgãnymo vìltį. —

Vad.: Tegù valstýbių vadõvai sáugo taĩką iř pàdeda plìsti Diẽvo karalỹstei. —

Vad.: Tegù nusidėjėliai susiprañta atgailóti iř išsigélbsti nuõ ámžinojo pasmerkìmo. —

Vad.: Tegù visì čià susiriñkusieji adveñto metù geraĩ pasiruõšia dvãsiniam atgimìmui. —

Kun.: Visagãli Diẽve, tù trókšti visùs žmónes išganýti; tàd išklausýk nuolankiàs sàvo vaikų maldàs iř vèsk juõs į ámžinąją láimę peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

KALĖDOMS

Kun.: Brángūs bróliai iř sẽserys, švęsdamì Krìstaus užgimìmą, karštaĩ maldáukime Diẽvą, kàd padėtų vìsai žmonìjai pažìnti iř pamìlti Išganýtoją.

Vad.: Meĩldžiame, Diẽve, paláimos Bažnýčiai, kàd jì paskleĩstų tàvo garbę visamè pasáulyje. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Meĩldžiame, kàd žmonijà tàptų vertà Krìstaus atneštõs taikõs iř ramýbės. —

Vad.: Meĩldžiame, kàd ligóniai iř apleistíeji sàvo vargùs mokėtų aukóti ùž žmonìjos išgãnymą. —

Vad.: Meĺdžiame, kàd vaikaĩ ir jaunìmas Krìstų pamìltų ir jõ pãvyzdžiu sèktų. —

Vad.: Meĺdžiame, kàd Krìstus tikėjimu ir méile mumysė pačiuosė ir mũsų šeimosė atgìmtų. —

Kun.: Viẽšpatie, mũsų Diẽve, nuolankiùs tikinčiųjų troškimùs tepàremia sàvo užtarimù Švenčiáusioji Mergẽlė Marijà, kurią išrinkaĩ pasáulio Išganýtojo Jėzaus Krìstaus Mótina. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

ŠV. ŠEIMOS ŠVENTEI

Tinka ir jungtuvėms bei santuokos sukaktims.

Kun.: Brangíeji, minėdami šveñtąją Nazarèto šeĩmą, nuoširdžiaĩ pasimeĺskime ùž visàs šeimàs.

Vad.: Prãšome pagálbos dìdžiajai Krìstaus šeĩmai — Bažnýčiai, kàd ji apimtų vìsą žmonìją. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Prãšome sándermės tautóms ir valstýbėms, kàd jõs vìsos sudarýtų vieną šeĩmą. —

Vad.: Prãšome paláimos visóms šeimóms, (*arba:* šíems jaunavedžiáms, šìtai šeĩmai) kàd visadà gyvéntų taikojė ir méilėje. —

Vad.: Prãšome paskãtinti išsiskýrusias šeimàs sugrįžti į vienýbę. —

Vad.: Prãšome pagálbos tėváms išáuklėti sàvo vaikùs pagaĺ Diẽvo vãlią. —

Vad.: Prãšome malónės, kàd mũsų parãpijos šeimosė išnỹktų barĩniai ir nesántaikos. —

Kun.: Geràsis Diẽve, mũsų prieglauda ir̃ stiprýbe, išklausýk sàvo šeimõs — Bažnýčios maldàs ir̃ suteĩk malónių, kuriũ sù viltimì tavè prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

NAUJIESIEMS METAMS

Tinka ir II sekmadieniui po Kalėdų.

Kun.: Brángūs bróliai ir̃ sẽserys, pradėdamì Naujúosius metùs, meĩlskime Viẽšpatį, kàd, ùžtariant Jẽzaus Mótinai Marìjai, jiẽ bũtų taikìngi ir̃ palaimìngi mùms patíems, mũsų Tėvỹnei ir̃ vìsai žmonìjai.

Vad.: Prãšome visagãlį Diẽvą pagálbos mũsų Mótinai Bažnýčiai nẽšant išgãnymą žmonìjai. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Prãšome dañgiškosios šviesõs tautų ir̃ valstýbių vadáms, kàd visíems užtikrintų taĩką ir̃ láisvę. —

Vad.: Meĩldžiame gẽrąjį Tẽvą, kàd visì mìrusieji greičiaũ pasíektų dangaũs karalỹstę. —

Vad.: Prãšome Diẽvą, kàd sáugotų mùs ir̃ mũsų brangiúosius nuõ síelos ir̃ kũno neláimių. —

Vad.: Prãšome Diẽvo paláimos visíems čià susiriñkusiems, kàd šiẽmet gyvéntume šventaĩ ir̃ taĩkiai. —

Kun.: Visagãli Viẽšpatie Diẽve, ùžtariant Švenčiáusiajai Mergẽlei Marìjai, Krìstaus ir̃ mũsų Mótinai, paláimink šiuõs naujúosius metùs ir̃ padẽk mùms tàvo garbei darbúotis. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

TRIMS KARALIAMS

Kun.: Brangíeji, kaĩp Išmiñčiai sàvo dóvanas, sudėkime priẽ Viẽšpaties kójų nuoširdžiàs maldàs iř kilniùs pasiryžimùs.

Vad.: Diẽve, tegù tavóji Bažnýčia kaĩp spiñdinti žvaigždẽ sėkmìngai vẽda visùs žmónes priẽ Krìstaus. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Visų tautų Tẽve, padėk Rytų krikščiónių Bažnýčioms skleĩsti tikėjimo iř šventùmo šviẽsą. —

Vad.: Diẽve, pažãdink dár daugiaũ dvãsinių pašaukìmų Ãzijos, Ãfrikos iř Okeãnijos tautosė. —

Vad.: Geràsis Tẽve, padėk žẽmiškosios gerovės kūrėjams nepamiřšti, kaĩp labaĩ žmõgui reĩkia Diẽvo. —

Vad.: Visagãli Diẽve, įkvẽpk mókslo žmonėms sàvo šviesõs, kàd peř gamtõs didýbę pažìntų tàvo galýbę iř išmintį. —

Vad.: Gailestìngasis Diẽve, padėk mùms visíems tvirtaĩ tikėti iř krikščióniškai gyvénti. —

Kun.: Visagãli Viẽšpatie Diẽve, dañgiškasis mũsų Tẽve, suteĩkęs mùms gařbę vadìntis iř bũti tàvo vaikaĩs, pamókyk mùs vèsti priẽ tavęs kitùs žmónes — mũsų brólius iř sẽseris. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

Kristaus Krikšto šventėje galima imti Kalėdų visuotinę maldą, p. 636, įžangoje pakeičiant: *švęsdami Kristaus Krikštą*, arba kurią nors iš eilinio laiko visuotinių maldų.

GAVĖNIAI I

Kun.: Brángūs bróliai iř sẽserys, nuoširdžiaĩ maldáukime Viẽšpatį atgailõs malónės, kàd Krìstaus aukà nuõlat skaĩstintų Bažnýčią iř visíems padėtų laimėti išgãnymą.

Vad.: Maldáujame núodėmių atleidìmo iř pagálbos síekti gẽrio sàvo síeloms iř pasáuliui. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Prãšome pagálbos pataisýti blogùs įpročius. —

Vad.: Maldáujame tikrõs atgailõs visíems nusidėjėliams. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį atgaivìnti išgãnymo troškimą nètikinčiųjų širdysė. —

Vad.: Meĺdžiame Viẽšpatį malónės ligóniams iř visíems keñčiantiems, kàd jiẽ mokėtų sàvo kentėjimus aukóti ùž pasáulio išgãnymą. —

Vad.: Meĺdžiame ištvermės síekiantiems gẽrio. —

Kun.: Visagãli Diẽve, nẽ víẽno neatstùmk dẽl núodėmių daugýbės iř jų sunkùmo. Būdamas bè gãlo gẽras iř gailestìngas, atléisk kiekvienám, kàs tìk tavė atsiprãšo peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

GAVĖNIAI II

Kun.: Brangíeji, susiriñkę Krìstaus — pasáulio Šviesõs vardù, nuoširdžiaĩ prašýkime Diẽvą pagálbos vìsai žmonìjai.

Vad.: Diẽve, apšviẽsk tikẽjimo šviesà ir méilės uolumù visùs, kuriẽ mìsijų kraštuosè reñgiasi priimti Krìkštą. —

Visi: Pasigailėk mũsų!

Vad.: Maloningasis Diẽve, padėk tikraĩ pasitaisýti visíems, kuriẽ dalyváuja gavẽnios rekolèkcijose. —

Vad.: Gailestingasis Tẽve, apšviẽsk tavęs nepažįstančius ir sugrąžink nuklýdusius. —

Vad.: Galingasis Diẽve, stiprink visùs keñčiančius, kàd sàvo kantrumù laimėtų išgãnymą. —

Vad.: Geràsis Tẽve, pripildyk mùs ir mũsų šeimàs tikẽjimo ir méilės. —

Kun.: Diẽve, tù esì tikróji pasáulio šviesà ir sàvo malóne apšvietì kiekvíeną žmõgų. Išklausýk mũsų maldàs ir padėk mùms nuõlat váikščioti tàvo šviesojè. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

GAVĖNIAI III

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, prašýkime Diẽvą, kàd dẽl Jėzaus Krìstaus kančiõs ir mirtiẽs núopelnų išgélbėtų vìsą žmonìją.

Vad.: Meĺdžiame taikõs ir ramýbės vìsai Jėzaus Kraujù àtpirktai žmonìjai. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Meĺdžiame sugebėjimo víenas kitám atléisti, kàd ir pãtys bũtume vertì atleidìmo. —

Vad.: Meĺdžiame pagálbos visíems nusidėjėliams nuoširdžià ãtgaila sugrįžti priẽ Diẽvo. —

Vad.: Meĺdžiame šventąja Mišių aukà atidarýti dangaũs vartùs mìrusiems. —

Vad.: Meĺdžiame sáu ištvermės visuomèt sèkti Krìstaus pãvyzdžiu ir̃ strõpiai výkdyti Diẽvo vãlią. —

Kun.: Viẽšpatie Diẽve, išklausýk sàvo Bažnýčios maldàs ir̃ suteĩk išgãnymą vìsai tàvo Sūnaũs brangiáusiu Kraujù àtpirktai žmonìjai. Prãšome peř tąjį Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

VELYKŲ LAIKUI I

Kun.: Brángūs bróliai ir̃ sẽserys, šią šveñtą nãktį (šį̃ šveñtą rýtą, šią nepaprastaĩ šveñtą diẽną, šiuõ šventù metù) nuoširdžiaĩ maldáukime Diẽvą, kàd iš numìrusių prisikẽlęs Krìstus visíems suteĩktų gausių malónių ir̃ tikro džiaũgsmo.

Vad.: Diẽve Tẽve, tegù Krìstaus prisikėlìmas nuõlat stìprina ir̃ džiùgina vìsą Bažnýčią. —

Visi: Prãšom tavè, Viẽšpatie!

Vad.: Tegù visì krikščiónys ištikimaĩ laĩkosi Krìkšto pažadų ir̃ niekadà nenutõlsta nuõ Krìstaus. —

Vad.: Tegù valstýbių vadõvai výkdo Diẽvo vãlią ir̃ nuoširdžiaĩ síekia visúotinės geróvės. —

Vad.: Tegù mẽs pãtys visadà bũsime ištikimì Krìstui ir̃ strõpiai síeksime šventùmo. —

Vad.: Tegù Krìstaus prisikėlìmas padrąsina baimìngus, pagúodžia nuliūdusius, õ mìrusiems àtveria dañgų. —

Kun.: Galìngasis Diẽve, gyvýbės ir̃ mirtiẽs Viẽšpatie, prikélk dvasià mìrusius ir̃ pažãdink apsnūdusius, kàd visì výkdytume tàvo vãlią ir̃ pasíektume ámžinąjį gyvẽnimą per̃ Krìstų, mūsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

VELYKŲ LAIKUI II

Kun.: Brangíeji, susiriñkę į̃ Krìstaus eucharìstinę púotą, pavèskime Diẽvui sàvo ir̃ pasáulio reĩkalus.

Vad.: Gailestìngasis Diẽve, padẽk Bažnýčiai pasíekti visùs žmónes ir̃ stìprinti juõs ámžinojo gyvẽnimo dúona. —

Visi: Meĩldžiam tavè, išklausýk mùs!

Vad.: Amžinàsis Diẽve, pašaũk į̃ Krìstaus vynuogýną daugiaũ darbiniñkų ir̃ padẽk jíems ištvermìngai skélbti tàvo méilę ir̃ tiẽsą. —

Vad.: Geràsis Diẽve, įkvẽpk mókslo beĩ mẽno darbúotojus ir̃ visúomenės veikẽjus tarnáuti tiẽsai, gẽriui ir̃ teisingùmui. —

Vad.: Geràsis Tẽve, láimink mūsų dárbus ir̃ laukùs, kàd visì turẽtume dúonos. —

Vad.: Pasáulio Kūrẽjau ir̃ Valdõve, sáugok mùs nuõ visókių neláimių. —

Vad.: Visagãli Diẽve, padẽk mùms visadà gyvénti tàvo malónėje. —

Kun.: Diẽve, gyvýbės iř paláimos Davẽjau, išklausýk sàvo Bažnýčios maldàs iř padarýk, kàd visì žmónės pasinaudótų tàvo teikiamomìs žẽmės gėrýbėmis iř džiaũgtųsi dvãsinėmis dovanomìs. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

VELYKŲ LAIKUI III

Kun.: Brángūs bróliai iř sẽserys, minėdami Krìstaus prisikėlimą iš numìrusių, karštaĩ maldáukime Viẽšpatį prikélti žmonìją kilnesniám gyvẽnimui.

Vad.: Meĺdžiame prisikėlusį Krìstų, kàd stìprintų Bažnýčios vadovùs iř padėtų jíems sàvo pãvyzdžiu vèsti žmonìją į šventèsnį gyvẽnimą. —

Visi: Krìstau, išgiřsk mùs! Krìstau, išklausýk mùs!

Vad.: Meĺdžiame prisikėlusį Krìstų, kàd padėtų žmonėms geriaũ pažìnti jõ mókslą. —

Vad.: Meĺdžiame prisikėlusį Krìstų nusidėjėliams dvãsios atgimìmo malónės. —

Vad.: Meĺdžiame prisikėlusį Krìstų, kàd atšãlusius tikinčiuosius uždègtų naujù uolumù. —

Vad.: Meĺdžiame prisikėlusį Krìstų, kàd iř mẽs pãtys stropiaũ síektume šventùmo. —

Kun.: Miřtį nugalėjęs Išganýtojau, prikélk dvasià mìrusius iř pažãdink apsnúdusius, kàd visì vieningai eĩtume tàvo nubrėžtaĩs keliaĩs iř pasíektume ámžinąjį gyvẽnimą dangujè, kuř tù gyvenì iř viešpatáuji peř ámžius.

Visi: Ãmen.

ŠEŠTINĖMS

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, palydėdami Išganýtoją į dañgų, prašýkime jį paláimos Bažnýčios veĩklai, õ sáu — gaiviõs išgãnymo viltiẽs.

Vad.: Meĩldžiame ùž Šveñtąjį Tėvą, výskupus, kùnigus, misionieriùs, ir jų pagálbininkus, kàd Diẽvas láimintų jų dárbą. —

Visi: Diẽve, išganýk mùs!

Vad.: Meĩldžiame ùž mókslininkus, išradėjus ir visùs, kuriẽ sàvo dárbu kùria žẽmiškąją geróvę, kàd jiẽ supràstų, jóg žmõgui dár labiaũ reĩkia amžinõsios láimės. —

Vad.: Meĩldžiame ùž visùs tuõs sàvo brólius, kuriẽ yrà labaĩ užsiẽmę žẽmiškais reikalaĩs, kàd neužmiršty sàvo išgãnymo. —

Vad.: Meĩldžiame ùž savė pačiùs, kàd dažniaũ kreĩptume žvilgsniùs į dañgų, kuř nuẽjo Išganýtojas. —

Kun.: Jėzau, amžinõsios láimės teikėjau! Põ baisiõs krỹžiaus kančiõs tù garbingai įžengei į dañgų, žadėdamas ir mùs teñ pasiimti. Sàvo malóne stiprink, kàd, pabaĩgę šiõ gyvẽnimo keliõnę, bũtume vertì nueĩti teñ, kuř tù gyvenì ir viešpatáuji peř ámžius.

Visi: Ãmen.

SEKMINĖMS

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, nuoširdžiaĩ meĩskime Šveñtąją Dvãsią, kàd jì mũsų dienomis taĩp apšviẽstų ir sustiprintų Bažnýčią, kaĩp kitadõs àpšvietė ir sustiprino apãštalus.

Vad.: Šventóji Dvãsia, sáugok Krìstaus Bažnýčią nuõ klaidų ìr padėk jái visamė pasáulyje skélbti Evangėlijos tiẽsą. —

Visi: Diẽve, apšviẽsk mùs!

Vad.: Šventóji Dvãsia, globók tautų vadovùs ìr įkvẽpk júos teisingai skìrstyti žẽmės lobiùs visíems žmonẽms ìr tautóms. —

Vad.: Šventóji Dvãsia, pažãdink mẽno, kultūros ìr spòrto žmónes síekti dvãsinio tobulùmo. —

Vad.: Šventóji Dvãsia, pagúosk liūdinčius, padrąsink abejójančius, sustìprink vaĩgstančius, kàd, jėgų ìr viltiẽs kupinì, įveĩktų gyvẽnimo sunkumùs. —

Vad.: Šventóji Dvãsia, pašaũk paklýdusius ìr uždėk atšãlusius, kàd visì eĩtų Diẽvo įsãkymų keliù ìr liepsnótų jõ méile. —

Vad.: Šventóji Dvãsia, nužeñk į̃ mūsų šeimàs ìr padarýk jàs šviesiaĩs tikėjimo židiniaĩs. —

Kun.: Šventóji išmintiẽs, supratìmo, patarìmo, tvirtùmo, žinójimo, maldingùmo ìr Diẽvo báimės Dvãsia! Padėk mùms nugalėti žmõgiškąjį silpnùmą ìr pasíekti ámžinąją láimę dangujė, kuĩ tù sù Dievù Tėvu ìr Sūnumì gyvenì ìr viešpatáuji per ámžius.

Visi: Ãmen.

ŠVČ. TREJYBĖS IŠKILMEI

Kun.: Brangíeji, nuoširdžiaĩ meĩskime visagãlį Diẽvą Tėvą, kàd peĩ sàvo Sūnų Jėzų Krìstų atsiųstų pasáuliui gausių Šventõsios Dvãsios dovanų.

Vad.: Tegù visì krikščiónys sudãro víeną Bažnýčią, kaĩp yrà víenas Trejýbėje Diẽvas. —

Visi: Prãšom tavė, Viẽšpatie!

Vad.: Tegù visì žmónės jaũčiasi Diẽvo vaikaĩ ir niekadà nežẽmina sàvo žmõgiškojo orùmo. —

Vad.: Tegù ligosė ir neláimėse visì susiláukia Diẽvo ir žmoniũ pagálbos. —

Vad.: Tegù visosė mũsų parãpijos ir Tėvỹnės šeimosė klẽsti tarpùsavio supratìmas ir nuoširdùmas. —

Vad.: Tegù mũsų šìrdys vìs labiaũ liepsnója Diẽvo ir ařtimo méile. —

Kun.: Švenčiáusioje Trejýbėje víenas Diẽve, išklausýk nuolankiàs sàvo tikinčiųjų maldàs ir suteĩk, kõ sù viltimì prãšome tavė, kurìs gyvenì ir viešpatáuji peř ámžius.

Visi: Ãmen.

DEVINTINĖMS

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, dalyváudami Krìstaus aukojė ir puotojė — šventõsiose Mišiosė, maldáukime Diẽvą malónės sáu ir vìsai žmonìjai.

Vad.: Meĺdžiame Diẽvą pagálbos kunigáms, kàd visadà vertaĩ laikýtų Mišiàs ir skélbtų Evangèliją. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Meĺdžiame Diẽvą, kàd visì Komùniją prìimantys bũtų méilės ir tiesõs skleidėjai. —

Vad.: Meĺdžiame malónės suñkiai seřgantiems, kàd nenumiřtų bė šventųjų sakrameñtų. —

Vad.: Meldžiame Dievą, kad vaikai, kurie šiemet priims pirmąją Komuniją, užaugtų geri katalikai. —

Vad.: Meldžiame malonės ir sáu, kad visadà tiñkamai dalyváutume Mišiosė ir vertai priimtume Komùniją. —

Kun.: Dievе, tù nuolatõs stiprini Bažnýčią sàvo Sūnaũs Kũno ir Kraũjo sakramentù; léisk mùms visadà džiaũgtis tàvo dovanų gausumù. Prãšome per Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES IŠKILMEI

Kun.: Brangíeji, dvasià glaũsdamiesi priẽ mùs mýlinčios Jėzaus Širdiẽs, nuolankiai maldáukime dañgiškąjį Tėvą reikalìngų malónių.

Vad.: Tegù Bažnýčia visùs žmónes išmóko mylėti Švenčiáusiąją Jėzaus Širdį. —

Visi: Prãšom tavė, Viẽšpatie!

Vad.: Tegù tautosė užgęsta neapýkanta ir įsivýrauja bendradarbiãvimas. —

Vad.: Tegù visì ligóniai ir vaĩgstantieji susiláukia nuoširdžiõs kitų žmonių pagálbos. —

Vad.: Tegù mũsų jaunìmas pamìlsta Krìstų ir išsiùgdo skaistýbę, išplãtina blaivùmą. —

Vad.: Tegù sugrįžta paklýdėliai ir atsiveřčia nusidėjėliai. —

Vad.: Tegù mũsų tautà susiláukia daugiaũ šventųjų. —

Kun.: Malonìngasis Tẽve, išklausýk nuolankiàs sàvo vaikų maldàs, kàd jiẽ, patýrę visókį žinójimą viršijančią Krìstaus méilę, džiaũgtųsi tàvo malónių gausumù. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI I

Kun.: Brangíeji, dalyváudami šiosè Mišiosè, pavèskime Diẽvui visõs žmonìjos rũpesčius, dárbus beĩ kentẽjimus iř prašýkime visíems pagálbos.

Vad.: Diẽve, padẽk Šventájam Tẽvui iř visíems Bažnýčios ganýtojams skélbti Krìstų vìsai žmonìjai. —

Visi: Prãšom tavè, Viẽšpatie!

Vad.: Diẽve, paleñk į vienýbę sù Katalìkų Bažnýčia visùs nuõ jõs atsiskýrusius brólius. —

Vad.: Diẽve, padarýk vaisìngas mókslininkų iř visúomenininkų pãstangas kovójant sù ligomìs iř skurdù. —

Vad.: Diẽve, padẽk tarptautìnėms organizãcijoms įgyvéndinti taĩką iř vienýbę visamè pasáulyje. —

Vad.: Diẽve, padẽk mũsų tautõs jaunìmui pamìlti tikẽjimą, dõrą iř dárbą. —

Vad.: Diẽve, suteĩk altõriaus garbę sàvo tařnui *** iř kitíems tõ vertíems mũsų tautiẽčiams. —

Kun.: Visagãli Diẽve, mũsų príeglauda iř stiprýbe, išklausýk sàvo Bažnýčios maldàs iř suteĩk, kõ nuolankiaĩ tavè prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI II

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, maldáukime Diẽvą, visõs žmonìjos Tẽvą, kàd globótų mũsų Tėvỹnę ir vìsą pasáulį.

Vad.: Geràsis Diẽve, padẽk visóms krikščiónių bendrúomenėms susijùngti sù Katalikų Bažnýčia ir vienìngai skélbti ámžinąją Tiẽsą. —

Visi: Prãšom tavė, Viẽšpatie!

Vad.: Geràsis Tẽve, globók didžiąsias ir mažąsias pasáulio tautàs, kàd jõs vìsos džiaũgtųsi taikà ir láisve. —

Vad.: Gailestìngasis Diẽve, padẽk skurstančioms šeimóms, kàd greičiaũ gáutų maĩsto ir tiñkamą pastógę. —

Vad.: Teisìngasis Diẽve, pagúosk visùs láisvės ir tėvỹnės netẽkusius. —

Vad.: Dangaũs Tẽve, apšviẽsk mùs visùs, kàd nuoširdžiaĩ atléistume vienì kitíems ir bũtume vertì tàvo gailestingùmo. —

Kun.: Priimk, Viẽšpatie, nuolankiàs Bažnýčios maldàs ir dẽl sàvo begalìnio gailestingùmo suteĩk mùms reikalìngų dovanų, kurių karštaĩ prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI III

Kun.: Brangíeji, priẽ Krìstaus altõriaus susiriñkę, nuoširdžiaĩ maldáukime dañgiškąjį Tẽvą sáu ir vìsai žmonìjai reikalìngų malónių.

Vad.: Diẽve, apšviẽsk visùs pašauktúosius į kunigỹstę, kàd jiẽ pažìntų sàvo pašaukìmą ir rýžtųsi jõ síekti. —

Visi: Prãšom tavè, Viẽšpatie!

Vad.: Diẽve, apšviẽsk žydùs, mahometonùs ir visùs kitùs nekrikščiónis, kàd jiẽ priimtų Jẽzų Krìstų. —

Vad.: Diẽve, apšviẽsk valstýbių vadovùs, kàd visíems vadováutų teisingumù ir méile. —

Vad.: Diẽve, stìprink ligónius, kàd jiẽ sàvo kentẽjimus aukótų keñčiančiam Krìstui. —

Vad.: Diẽve, padẽk ir mùms, kàd visuomèt bũtume jaũtrūs sąžinės balsui ir tàvo įkvėpìmams. —

Kun.: Visagãli amžinàsis Diẽve, mũsų dañgiškasis Tẽve, tù trókšti visų išgãnymo ir nenóri nẽ víeno pražūtiẽs; išklausýk tìkinčiųjų maldą ir padẽk žmonìjai gyvénti taikojè, õ Bažnýčiai džiaũgtis vienýbe. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI IV

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, Viẽšpaties žõdžiais pamókyti ir sustìprinti, nuoširdžiaĩ melskime dangaũs pagálbos.

Vad.: Tegù tikẽjimas mùs vẽda peř gyvẽnimą ir pàdeda išmintìngai mylẽti žẽmę ir žmónes. —

Visi: Meldžiam tavè, išklausýk mùs!

Vad.: Tegù šviesì viltis visadà bũna mùms visíems gyvẽnimo atramà, stiprýbė ir pagúoda. —

Vad.: Tegù méilės ir aukõs dvasià niekadõs mumysė neišblėsta. —

Vad.: Tegù tiesà ir teisýbė, méilė ir vienýbė visur ir visadà viešpatáuja. —

Vad.: Tegù tàvo globà sáugo mūsų šeimàs ir parãpija nuõ visókių neláimių, papiktinimų, apgáulės ir mẽlo. —

Kun.: Globók, Viẽšpatie, sàvo tėviška rankà mùs ir visùs žmónes, kàd výkdytume tàvo vãlią ir visadà būtume vertì dañgiškosios pagálbos. Prãšome peř Kristų, mūsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI V

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, prašýkime Diẽvą malónės, kàd žmonijà dėgtų tà méilės ugnimì, kurią Jėzus Kristus àtnešė į žẽmę.

Vad.: Tegù tàvo méilė įkvepia visiems gerų darbų troškimą ir nórą juõs darýti. —

Visi: Meldžiam tavė, išklausýk mùs!

Vad.: Tegù tàvo malónė pàdeda tėváms uoliaũ rūpintis sàvo vaikų relìginiu áuklėjimu. —

Vad.: Tegù tàvo gerùmas įkvepia nusidėjėliams nórą pasitaisýti. —

Vad.: Tegù tàvo tėviška globà sáugo mùs nuõ visókių neláimių ir paklydìmų. —

Vad.: Tegù mūsų maĩldos išprãšo ligóniams kantrýbės ĩr sveikãtos, õ gýdytojams beĩ slaugýtojams — atsidėjìmo ĩr méilės. —

Kun.: Visagãli Diẽve, tù Šventõsios Dvãsios veikimù įžiebei tikinčiųjų síelose méilės ùgnį; palaikýk ĩr toliaũ sàvo žmónes, kàd jiẽ, labiaũ ùž vìską tavė mylėdami, nuoširdžiaĩ výkdytų tàvo vãlią. Prãšome peř Krìstų, mūsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI VI

Kun.: Brangíeji, Viẽšpaties žodžiù apšviestì ĩr sustìprinti, sù viltimì maldáukime malónių visagãlį Diẽvą Tėvą.

Vad.: Padėk, Viẽšpatie, sàvo Bažnýčios ganýtojams skélbti tikrąjį tikėjimą vìsai žmonìjai. —

Visi: Meĩldžiam tavė, išklausýk mùs!

Vad.: Įkvẽpk, teisìngasis Diẽve, mókytojus, kalbėtojus ĩr rašýtojus visuomèt skélbti tiẽsą ĩr gẽrį. —

Vad.: Globók, visagãli Tėve, besimókantį jaunìmą, kàd, žẽmiškojo mókslo siekdamì, nepamiřštų diẽviškojo. —

Vad.: Stìprink, visagãli Diẽve, visùs gùndomus ĩr klaidìnamus krikščiónis, kàd lìktų ištikimì Krìstui. —

Vad.: Pagélbėk, Viẽšpatie, tėváms sàvo vaikùs išáuklėti geraĩs krikščiónimis. —

Vad.: Skãtink, teisingasis Diẽve, gamýbos, statýbos, prekýbos, aptarnãvimo ir valdymo darbúotojus visuomèt bũti sąžiningus. —

Vad.: Paděk, geràsis Tẽve, mùms visiems nugalẽti sàvo silpnýbes ir gyvénti tàvo malónėje. —

Kun.: Diẽve, tù trókšti visų žmonių láimės. Išklausýk sàvo tikinčiuosius ir nuvèsk juõs į amžinõs láimės šãlį, kuř niekadà nesibaĩgia tikràsis džiaũgsmas. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI VII

Kun.: Brangíeji, susiriñkę kaĩp vienà šeimà priẽ Krìstaus altõriaus, prašýkime jõ malónių sáu ir vìsai žmonìjai.

Vad.: Tegù tavóji Bažnýčia laisvaĩ pliñta ir nuõlat áuga visamė pasáulyje. —

Visi: Krìstau, išgirsk mùs! Krìstau, išklausýk mùs!

Vad.: Tegù kuõ daugiaũ kilniõs širdiẽs jaunuõlių išgirsta tàvo kvietìmą darbúotis žmonių išgãnymui. —

Vad.: Tegù visì sąmoningi krikščiónys įvértina sàvo svarbią pãreigą — apaštaláuti žodžiù ir pãvyzdžiu sàvo aplinkojė. —

Vad.: Tegù prãmonės ir žẽmės ũkio darbúotojai geraĩ suprañta, kaĩp labaĩ žmonių dárbui reĩkia Diẽvo paláimos. —

(*Vad.:* Tegù atostogáujantys tikintieji nepamiršta maldõs ir Diẽvo įsãkymų.) —

Vad.: Tegù iř mẽs visì niekadà nepritrűkstame maldingùmo, sąžiningùmo iř gerùmo. —

Kun.: Ištiẽsk, brangùsis Išganýtojau, sàvo žmonẽms dañgiškos pagálbos rañką, kàd mẽs visomìs dvãsios iř kűno jėgomìs táu tarnáutume iř daũg síelų tàvo karalỹstei laimėtume. Tù gyvenì iř viešpatáuji peř ámžius.

Visi: Ãmen.

EILINIAM LAIKUI VIII

Kun.: Brángūs bróliai iř sẽserys, sù méile iř nuoširdumù kreĩpkimės į Jėzų Kristų, kurìs yrà Geràsis Ganýtojas, műsų Kẽlias, Tiesà iř Gyvẽnimas.

Vad.: Jėzau, amžinóji Išmintiẽ, apšviẽsk žmonių protùs iř šìrdis, kàd priimtų tàvo Evangėlįją. —

Visi: Išklausýk mùs, Jėzau!

Vad.: Jėzau, Aukščiáusiasis Kùnige, suteĩk priẽ sàvo altõrių visùs Bažnýčios vaikùs iř išmókyk juõs kartù sù tavimì aukótis. —

Vad.: Jėzau, gyvóji dúona, sáugok nekaltàs iř gýdyk sùžeistas šìrdis. —

Vad.: Jėzau, gyvýbės iř šventùmo šaltìni, dúok sàvo Bažnýčiai gerą kunigą. —

Vad.: Jėzau, diẽviškasis jaunìmo Bičiùli, suteĩk visíems áuklėtojams kantrýbės, išmintiẽs iř gerùmo. —

Vad.: Jėzau, visãtos Valdõve, viešpatáuk műsų šeimosè, parãpijoje iř Tėvỹnėje. —

Kun.: Viešpatie Jėzau, nė valandėlei nepalìk mūsų vienų, bèt visadà sàvo malóne globók ir vèsk į ámžinąją láimę, kuř tù gyvenì ir viešpatáuji peř ámžius.

Visi: Āmen.

KRISTAUS KARALIAUS IŠKILMEI

Kun.: Brangíeji, dėkìnga širdimì kreĩpkimės į dañgiškąjį Tėvą, kurìs mùs išvadãvo iš tamsýbių valdžiõs ir pàšaukė į sàvo Sūnaũs méilės karalỹstę.

Vad.: Láimink, Viešpatie, Krìstaus Bažnýčią, kàd visuomèt ištikimaĩ výkdytų sàvo Valdõvo vãlią. —

Visi: Prãšom tavė, Viešpatie!

Vad.: Globók ir sáugok, geràsis Tėve, Krìstaus viėtininką žėmėje — mūsų mylimą pópiežių ***. —

Vad.: Suteĩk, Viešpatie, taĩką pasáuliui ir įkùrk jamė teisingùmo ir méilės karalỹstę. —

Vad.: Apšviėsk, Viešpatie, valstýbių vadovùs, kàd jiẽ tarnáutų gėriui ir teisýbei, geřbtų piliėčių religinius įsitikinimus ir niėkam netrukdýtų viešaĩ gárbinti Diėvą. —

Vad.: Stiprink, galýbių Diėve, pérsekiojamus dėl teisýbės ir įkvėpk jíems dangaũs pérgalės vìltį. —

Vad.: Uždėk, meilìngasis Diėve, mùs pačiùs ir mūsų artimúosius visomìs jėgomìs darbúotis Krìstaus karalỹstės lãbui. —

Kun.: Visagãli amžinàsis Diėve, visãtos Kūrėjau ir Valdõve, įkvėpk mùms galìngą tikėjimą, tvìrtą vìltį ir ugnìngą méilę, kàd sugebėtume skleĩsti pasáulyje tàvo viešpatãvimą. Prãšome peř Krìstų, mūsų Viešpatį.

Visi: Āmen.

MOTINOS DIENAI

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, šiañdien prisìmename sàvo brangiąsias motutės. Paprašýkime Diẽvą paláimos gyvósioms mótinoms ir ámžinojo ãtilsio mìrusiosioms.

Vad.: Prãšome Viẽšpatį meilìngai atsimìnti visàs mótinas, kuriõs pasáuliui ir Bažnýčiai yrà dãvusios kilniũ veikẽjų ir vadũ, didžiũ žmonìjos švietẽjų beĩ geradariũ. —

Visi: Išklausýk mùs, Viẽšpatie!

Vad.: Meĩldžiame atlýginimo mótinoms, išùgdžiusioms žẽmei daũg gerũ žmoniũ, õ dañgui — dideliũ šventũjų. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį padẽti visóms mótinoms, kuriõs suprañta sàvo atsakomýbę ir rũpinasi krikščióniškai išáuklėti vaikùs. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį parãginti taisýtis iš klaidũ tàs mótinas, kuriõs nejaũčia sàvo pareigũ šventùmo ir atsakomýbės ùž jũ atlikìmą. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį čià susiriñkusioms mótinoms suteĩkti sveikãtą, ìlgą ámžių ir džiaũgsmą dẽl gerũ vaikũ. —

Vad.: Prãšome Viẽšpatį mìrusioms mótinoms džiaũgsmo draugė sù Švenčiáusiąja Jẽzaus Mótina Marijà ir visaĩs šventaĩsiais. —

Kun.: Padẽk, Diẽve, mótinoms, kàd jõs, Švenčiáusiosios Mótinos Marìjos pãvyzdžiu, pagal tàvo vãlią atlìktų kilniàs sàvo pãreigas ir sù sàvo vaikaĩs nueĩtų pàs tavè į ámžinąją láimę. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

TĖVO DIENAI

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, prašýkime sàvo ir viso pasáulio šeimų tėváms paláimos, gyvẽnant žẽmėje, ir amžinõsios láimės põ mirtiẽs.

Vad.: Diẽve, padarýk, kàd tėvaĩ — tàvo viẽtininkai šeimosė — sąžiningai eĩtų garbingo sàvo pašaukìmo pãreigas. —

Visi: Prãšom tavė, Viẽšpatie!

Vad.: Diẽve, padarýk, kàd tėvaĩ, šveñtojo Juõzapo pãvyzdžiu, bũtų darbštūs ir blaĩvūs, rūpestingi, skaĩstūs ir ištikimì. —

Vad.: Diẽve, įkvẽpk tėváms méilę Bažnýčiai ir tikėjimui. —

Vad.: Diẽve, padėk tėváms išlaikýti ir doraĩ išáuklėti sàvo šeimàs. —

Vad.: Diẽve, padarýk, kàd tikėjimą ir dõrą pamiršę tėvaĩ susipràstų ir atitaisýtų sàvo klaidàs. —

Vad.: Diẽve, paláimink ir apdovanók sàvo malónėmis čià susiriñkusius tėvus. —

Vad.: Diẽve, išvadúok iš skaistỹklos mirusius tėvus ir léisk jíems džiaũgtis amžinąja láime. —

Kun.: Diẽve, suteĩk gausiõs paláimos visíems tėváms ir padėk jíems atlikti sàvo pãreigas pagaĩ tàvo įsãkymus, nepalũžti gyvẽnimo nẽgandose ir ištvermingai vèsti sàvo šeimàs pàs tavė. Prãšome peř Kristų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Āmen.

PIRMAJAI KOMUNIJAI

Kun.: Brángūs bróliai ir sẽserys, besidžiaugdamì vaikùčių láime, pìrmą kařtą jíems prìimant Šveñtąją Eucharìstiją, draugė sù jaĩs dėkókime Viẽšpačiui ir meĩlskime paláimos.

Vad.: Geràsis Išganýtojau, veĩkiant didžiájam méilės Sakrameñtui, uždėk kunigų uolùmą, pašvęsk gyvẽnančius šeimosė, stìprink visùs, besiařtinančius priẽ tàvo šveñtojo stãlo. —

Visi: Išklausýk mùs, Jėzau!

Vad.: Geràsis Išganýtojau, išlaikýk týras tàs šìrdis, į̃ kuriàs šiañdien pìrmą kařtą įžengì. —

Vad.: Geràsis Išganýtojau, paláimink tėvùs, kurių vaikùčiams léidi šiañdien savė priimti šventojė Òstijoje. —

Vad.: Geràsis Išganýtojau, dangaũs gėrýbėmis atmokėk tíems, kuriẽ reñgia vaikùs Pìrmajai šveñtajai komùnijai. —

Vad.: Geràsis Išganýtojau, léisk mùms dažnaĩ priimti tavė Švenčiáusiame Sakramentė. —

Kun.: Sù mumìs gyvẽnantis Diẽve, išmókyk mùs brangìnti tàvo artimýbę ir jà pasinaudóti sàvo gyvẽnimui pašvéntinti. Tù gyvenì ir viešpatáuji peř ámžius.

Visi: Ãmen.

SUTVIRTINIMUI

Kun.: Brangíeji, minėdami Šventõsios Dvãsios atsiuntìmą apãštalams ir jõs suteikìmą sutvìrtinamiesiems, nuoširdžiaĩ prašýkime jõs dovanų vìsai Katalikų Bažnýčiai ir žmonìjai.

Vad.: Meĩskime Diẽvą Tẽvą paláimos pópiežiui iř visíems vyskupáms, kàd šventaĩ vadováutų Bažnýčiai. —

Visi: Prãšom tavė, Viẽšpatie!

Vad.: Meĩskime Diẽvo Sũnų Jẽzų Krìstų, kàd visì kunigaĩ iř vienuõliai bũtų tikrì Krìstaus apãštalai. —

Vad.: Meĩskime Šveñtąją Dvãsią, kàd dúotų išmintiẽs iř supratìmo dovanų visíems valdantiems. —

Vad.: Meĩskime, kàd šiañdien sutvìrtintieji žodžiù iř pãvyzdžiu gražiaĩ liùdytų pasáuliui apiẽ Diẽvą. —

Vad.: Meĩskime, kàd vìsos mũsų parãpijos šeĩmos bũtų pìlnos maldingùmo iř Diẽvo báimės. —

Kun.: Diẽve, tù Šventõsios Dvãsios atsiuntimù sustìprinai apãštalus iř įkvėpei jíems nepàprasto uolùmo; sustìprink iř mùs, kàd pãtys tavė nuoširdžiaĩ mylėtume iř tàvo méilę pasáulyje skleĩstume. Prãšome peř Krìstų, mũsų Viẽšpatį.

Visi: Ãmen.

Jungtuvėms bei santuokos sukaktims tinka Šv. Šeimos šventei skirtoji visuotinė malda, p. 637; trečiajame kreipinyje atitinkamai sakoma: *šiems jaunavedžiams* arba: *šitai šeimai.*

RODYKLĖS

SENOJO TESTAMENTO SKAITINIAI

Pr

1,1—2,2 138
2,7—9; 3,1—7a 84
2,18—24 445
3,9—15 398
9,8—15 325
11,1—9 198
12,1—4a 87
14,18—20 531
15,5—12.17—18 485
18,1—10a 578
18,20—32 581
22,1—18 142
22,1—2. 9a. 10—13. 15—18 327

Iš

3,1—8a. 13—15 488
12,1—8.11—14 125
14,15—15,1 144
16,2—4.12—15 420
17,3—7 90
17,8—13 616
19,2—6a 241
19,3—8a. 16—20b 199
20,1—17 330
22,20—26 293
24,3—8 372
32,7—11. 13—14 601
34,4b—6. 8—9 207

Kun

13,1—2. 45—46 388
19,1—2. 17—18 231

Sk

6,22—27 69
11,25—29 442

Įst

4,1—2. 6—8 431
4,32—34. 39—40 369
5,12—15 395
6,2—6 456
7,6—11 215
8,2—3. 14b—16a 210
11,18. 26—28 237
18,15—20 383
26,4—10 482
30,10—14 576

Joz

5,9a. 10—12 491
24,1—2a. 15—17. 18b 428

1 Sam

3,3b—10. 19 378
16,1b. 6—7. 10—13a 94
26,2. 7—9. 12—13. 22—23 553

2 Sam

5,1—3 630
7,1—5. 8b—12. 14a—16 319
12,7—10. 13 564

1 Kar

3,5. 7—12 258
8,41—43 558
17,10—16 458
17,17—24 561
19,4—8 423
19,9a. 11—13a 263
19,16b. 19—21 569

2 Kar

4,8—10. 14—16a 247
4,42—44 417
5,14—17 614

2 Krn

36,14—16. 19—23 333

Neh

8,2—6. 8—10 540

2 Mak
7,1—2. 9—14 624

Job
7,1—4. 6—7 385
38,1. 8—11 404

Pat
8,22—31 528
9,1—6 426
31,10—13. 19—20. 30—31 301

Koh
1,2; 2,21—23 584

Išm
1,13—15; 2,23—25 406
2,12. 17—20 439
6,12—16 298
7,7—11 448
9,13—19 599
11,23 — 12,2 621
12,13. 16—19 255
18, 6—9 587

Sir
3,2—6. 12—14 59
3,17—18. 28—29 596
15, 15—20 227
24,1—2. 8—12 71
27,4—7 (27,5—8) 556
27,30—28,7 276
35,15b—17. 20—22a 619

Iz
2,1—5 37
5,1—7 284
6,1—8 547
7,10—14 45
8,23—9,3 220
9,1—3. 5—6 51
11,1—10 39
22,19—23 268
25,6—10a 287
35,1—6a. 10 43

Iz
35,4—7a 434
40,1—5. 9—11 313
42,1—4. 6—7 78
42,1—7 115
43,16—21 494
43,18—19, 21—22. 24b—25 390
45,1. 4—6 290
49, 1—6 117
49,3. 5—6 218
49, 14—15 234
50, 4—7 105
50, 4—9a 120
50, 5—9a 437
52, 7—10 56
52, 13 — 53, 12 129
53, 10—11 451
54, 5—14 147
55, 1—3 261
55, 1—11 149
55, 6—9 279
55, 10—11 252
56,1. 6—7 266
58, 7—10 225
60, 1—6 75
61, 1—2a. 10—11 316
61, 1—3a. 6a. 8b—9 122
62, 1—5 48, 537
62, 11—12 54
63, 16b—17. 19b; 64, 3—7 311
66, 10—14c 572
66, 18—21 594

Jer
1,4—5. 17—19 544
17, 5—8 550
20, 7—9 271
20, 10—13 244
23, 1—6 414
31, 7—9 453
31, 31—34 336
33, 14—16 469
38, 4—6. 8—10 591

Bar
3,9—15. 32 — 4, 4 150
5,1—9 471

Ez
2, 2—5 409
17, 22—24 401
18, 25—28 281
33, 7—9 273
34, 11—16 534
34, 11—12. 15—17 305
36, 16—17a. 18—28 152
37, 1—14 200
37, 12b—14 99

Dan
7, 12—14 464
12, 1—3 461

Oz
2, 14b. 15b. 19—20 393
6, 3b—6 239
11, 1b. 3—4. 8c—9 375

Jl
2, 12—18 81
2, 28—32 201

Am
6, 1a. 4—7 609
7, 12—15 412
8, 4—7 606

Jon
3, 1—5. 10 381

Mch
5, 1—4a (5,2—5a) 477

Hab
1, 2—3; 2, 2—4 612

Sof
2, 3; 3, 12—13 223
3, 14—18a 474

Zch
9, 9—10 249
12, 10—11 567

Mal
1, 14b — 2, 2b. 8—10 295
3, 19—20a (4, 1—2a) 627

NAUJOJO TESTAMENTO SKAITINIAI

Mt
1, 1—25 50
1, 18—24 47
2, 1—12 77
2, 13—15. 19—23 61
3, 1—12 42
3, 13—17 79
4, 1—11 86
4, 12—23 222
5, 1—12a 224
5, 12—16 227
5, 17—37 229
5, 38—48 233
6, 1—6. 16—18 83
6, 24—34 236
7, 21—27 238
9, 9—13 241
9, 36 — 10, 8 243
10, 26—33 246
10, 37—42 249
11, 2—11 44
11, 25—30 217, 251
13, 1—23 253

Mt

13, 24—43 257
13, 44—52 260
14, 13—21 263
14, 22—33 265
15, 21—28 268
16, 13—20 270
16, 21—27 272
17, 1—9 89
18, 15—20 275
18, 21—35 278
20, 1—16 280
21, 1—11 104
21, 28—32 283
21, 33—43 286
22, 1—14 289
22, 15—21 292
22, 34—40 295
23, 1—12 297
24, 37—44 39
25, 1—13 300
25, 14—30 303
25, 31—46 307
26, 14—27, 66 107
26, 14—25 121
28, 1—10 156
28, 8—15 162
28, 16—20 194, 371

Mk

1, 1—8 315
1, 6b—11 323
1, 12—15 327
1, 14—20 382
1, 21—28 385
1, 21—31 387
1, 40—45 389
2, 1—12 392
2, 18—22 394
2, 23—3, 6 397
3, 20—35 400
4, 26—34 403
4, 35—40 405

Mk

5, 21—43 408
6, 1—6 411
6, 7—13 414
6, 30—34 417
7, 1—8a. 14—15. 21—23 433
7, 31—37 436
8, 27—35 439
9, 2—10 329
9, 30—37 441
9, 38—43. 45. 47—48 444
10, 2—16 447
10, 17—30 449
10, 35—45 452
10, 46—52 455
11, 1—10 340
12, 28b—34 458
12, 38—44 460
13, 24—32 463
13, 33—37 313
14, 1—15, 47 341
14, 12—16. 22—26 374
16, 1—8 350
16, 9—15 176
16, 15—20 365

Lk

1, 1—4; 4, 14—21 543
1, 26—38 321
1, 39—45 478
2, 1—14 53
2, 15—20 55
2, 16—21 71
2, 22—35 63
2, 22—40 322
2, 36—40 66
2, 41—52 480
3, 1—6 473
3, 10—18 476
3, 15—16. 21—22 481
4, 1—13 484

Lk

4, 16—21 124
4, 21—30 546
5, 1—11 549
6, 17. 20—26 552
6, 27—38 555
6, 39—45 558
7, 1—10 560
7, 11—17 563
7, 36 — 8, 3 565
9, 11b—17 532
9, 18—24 569
9, 28b—36 487
9, 51—62 571
10, 1—12. 17—20 574
10, 25—37 577
10, 38—42 580
11, 1—13 583
12, 13—21 586
12, 32—48 590
12, 49—5[illegible] 593
13, 1—9 490
13, 22—30 595
14, 1. 7—14 598
14, 25—33 601
15, 1—3. 11—32 493
15, 1—32 604
15, 3—7 536
16, 1—13 608
16, 19—31 611
17, 5—10 613
17, 11—19 616
18, 1—8 618
18, 9—14 621
19, 1—10 624
19, 28—40 498
20, 27—38 626
21, 5—19 629
21, 25—28. 34—36 470
22, 14—23, 56 499
23, 35—43 632
24, 1—12 507
24, 13—35 167, 182

Lk

24, 35—48 170, 356
24, 46—53 524

Jn

1, 1—18 58, 67, 73
1, 6—8. 19—28 318
1, 29—34 219
1, 35—42 380
2, 1—12 539
2, 13—25 332
3, 14—21 336
3, 16—18 209
4, 5—42 92
6, 1—15 419
6, 24—35 422
6, 41—52 425
6, 51—58 213
6, 51—59 428
6, 60—69 431
7, 37—39 203
8, 1—11 496
9, 1—41 96
10, 1—10 185
10, 11—18 359
10, 27—30 518
11, 1—45 101
12, 1—11 116
12, 12—16 341
12, 20—33 338
13, 1—15 127
13, 21—33. 36—38 119
13, 31—35 520
14, 1—12 188
14, 15—21 191
14, 23—29 523
15, 1—8 361
15, 9—17 364
16, 12—15 530
17, 1—11a 197
17, 11b—19 368
17, 20—26 526
18, 1 — 19, 42 131
18, 33b—37 465

Jn

19, 31—37 377
20, 1—9 160
20, 11—18 164
20, 19—23 206
20, 19—31 179, 353, 511
21, 1—14 173
21, 1—19 514

Apd

1, 1—11 192
1, 12—14 195
1, 15—17. 20—26 366
2, 1—11 203
2, 14. 22—32 161
2, 14. 22—28 180
2, 14a. 36—41 183
2, 36—42 163
2, 42—47 177
3, 1—10 165
3, 11—26 168
3, 13—15. 17—19 354
4, 1—12 171
4, 8—12 357
4, 13—21 174
4, 32—35 351
5, 12—16 509
5, 27b—32. 40b—41 512
6, 1—7 186
7, 55—60 525
8, 5—8. 14—17 189
9, 26—31 359
10, 25—26. 34—35, 44—48 362
10, 34—38 79
10, 34a. 37—43 157
13, 14. 43—52 516
13, 16—17. 22—25 49
14, 21b—27 518
15, 1—2. 22—29 521

Rom

1, 1—7 46
3, 21—25a. 28 238

Rom

4, 18—25 240
5, 1—5 529
5, 1—2. 5—8 91
5, 5—11 535
5, 6—11 242
5, 12—15 245
5, 12—19 85
6, 3—11 155
6, 3—4. 8—11 248
8, 8—11 100
8, 9. 11—13 250
8, 14—17 370
8, 18—23 253
8, 22—27 202
8, 26—27 256
8, 28—30 259
8, 31b—34 329
8, 35. 37—39 262
9, 1—5 264
10, 8—13 483
11, 13—15. 29—32 267
11, 33—36 269
12, 1—2 272
13, 8—10 274
13, 11—14 38
14, 7—9 277
15, 4—9 41
16, 25—27 320

1 Kor

1,1—3 219
1, 3—9 312
1, 10—13. 17 221
1, 22—25 332
1, 26—31 224
2, 1—5 226
2, 6—10 229
3, 16—23 232
4, 1—5 235
5, 6b—8 159
6, 13 c—15a. 17—20 379
7, 29—31 382

1 Kor

7, 32—35 384
9, 16—19. 22—23 386
10, 1—6. 10—12 489
10, 16—17 211
10, 31 — 11, 1 389
11, 23—26 126, 532
12, 3b—7. 12—13 205
12, 4—11 538
12, 12—30 541
12, 31 — 13, 13 545
15, 1—11 548
15, 12. 16—20 551
15, 20—26a. 28 306
15, 45—49 554
15, 54—58 557

2 Kor

1, 18—22 391
3, 1b—6 394
4, 6—11 396
4, 13 — 5, 1 399
5, 6—10 402
5, 14—17 405
5, 17—21 492
5, 20 — 6, 2 82
8, 7. 9. 13—15 407
12, 7—10 410
13, 11—13 208

Gal

1, 1—2. 6—10 559
1, 11—19 562
2, 16. 19—21 565
3, 26—29 568
4, 4—7 70
5, 1. 13—18 571
6, 14—18 574

Ef

1, 3—14 413
1, 3—6. 15—18 72
1, 17—23 193
2, 4—10 335

Ef

2, 13—18 416
3, 2—3a. 5—6 76
3, 8—12. 14—19 376
4, 1—6 418
4, 17. 20—24 421
4, 30 — 5, 2 424
5, 8—14 96
5, 15—20 427
5, 21—32 430

Fil

1, 4—6. 8—11 472
1, 20c—24. 27a 280
2, 1—11 282
2, 6—11 106
3, 8—14 495
3, 17 — 4, 1 486
4, 4—7 475
4, 6—9 286
4, 12—14. 19—20 289

Kol

1, 12—20 631
1, 15—20 577
1, 24—28 580
2, 12—14 583
3, 1—4 158
3, 1—5. 9—11 586
3, 12—21 60

1 Tes

1, 1—5b 291
1, 5c—10 294
2, 7b—9. 13 296
3, 12 — 4, 2 470
4, 13—18 299
5, 1—6 302
5, 16—24 317

2 Tes

1, 11 — 2, 3a 623
2, 16—3, 5 626
3, 7—12 628

1 Tim
1, 12—17 603
2, 1—8 607
6, 11—16 610

2 Tim
1, 6—8. 13—14 613
1, 8b—10 88
2, 8—13 615
3, 14 — 4, 2 613
4, 6—8. 16—18 620

Tit
2, 11—14 52
3, 4—7 55

Fm
9b—10. 12—17 600

Žyd
1, 1—6 57
2, 9—11 446
4, 12—13 449
4, 14—16 452
4, 14—16; 5, 7—9 131
5, 1—6 454
5, 7—9 338
7, 23—28 457
9, 11—15 373
9, 24—28 460
10, 5—10 478
10, 11—14. 18 462
11, 1—2. 8—19 588
12, 1—4 592
12, 5—7. 11—13 594
12, 18—19. 22—24a 597

Jok
1, 17—18. 21b—22. 27 433
2, 1—5 435
2, 14—18 438
3, 16 — 4, 3 440
5, 1—6 443
5, 7—10 44

1 Pt
1, 3—9 178
1, 17—21 181
2, 4—9 187
2, 20b—25 185
3, 15—18 190
3, 18—22 326
4, 13—16 196

2 Pt
3, 8—14 314

1 Jn
2, 1—5a 355
2, 3—11 62
2, 12—17 64
2, 18—21 66
3, 1—2 358
3, 18—24 360
4, 7—10 363
4, 7—16 216
4, 11—16 367
5, 1—6 352

Apr
1, 5—8 123, 465
1, 9—13. 17—19 510
5, 11—14 513
7, 9. 14b—17 517
21, 1—5a 519
21, 10—14. 22—23 522
22, 12—14. 16—17. 20 526

PSALMĖS IR GIESMĖS

Ps	
1	551
4	354
8	170, 529
14	432, 579
15	143, 162, 181, 462, 570
16	625
17	293, 456
18	151, 331, 443, 541
21	105, 360
22	95, 184, 288, 305, 415, 534
23	46
24	282, 325, 381, 469
26	116, 195, 220, 485,
28	78
29	148, 407, 512, 562
30	130, 237
31	388, 564
32	88, 141, 164, 187, 370, 451, 588
33	423, 426, 429, 491, 620
39	218, 378, 592
40	391
41	153
46	193
49	239
50	81, 85, 154, 337, 602
53	440
61	234
62	271, 298, 567
64	252
65	190, 573
66	69, 266, 522
67	597
68	120, 244, 576
70	118, 544
71	40, 75
77	421
79	285, 311, 477
80	396
84	264, 314, 412
85	256
88	48, 123, 247, 320
89	448, 599
90	482
91	402, 556
92	464
94	90, 274, 383, 585, 612
95	52, 63, 65, 67, 291, 537
96	54, 525
97	56, 363, 615, 628
99	242, 516
102	215, 232, 276, 366, 393, 489, 554
103	140, 201, 204
104	166
106	404
109	531
111	226
112	606
114	437
115	126, 328, 372
116	559, 594
117	156, 158, 172, 175, 177, 351, 357, 509
118	228, 259
120	617
121	37, 630
122	410
125	454, 472, 495
127	60, 301, 446
129	99, 399
130	296
136	334
137	269, 548, 582
144	250, 261, 279, 418, 519, 622
145, 146	43, 223, 435, 459, 609
147	72, 210

Iš
15, 1—6. 17—18 146

Iz
12, 2—6 150, 375, 474

Dan
3, 52—56 207

Lk
1, 46—54 316

Dvasia, Viešpatie, ateik 205
Nuo saulėtojo Siono 211
Velykų aukai didingai 159

POSMELIAI PRIEŠ EVANGELIJĄ

Mt
1, 23 47
2, 2 76
4, 4b 86, 262, 326, 422, 484
4, 16 384
4, 17 490
4, 19 549
4, 23 222, 267, 436
5, 3 449, 460, 586
5, 12a 224
8, 17 387
10, 45 452
11, 25 229, 251, 256, 260
11, 29ab 217, 376, 536, 598
16, 18 270
17, 5 89, 329, 487
23, 9a. 10b 297
24, 42. 44 589
24, 42a. 44 299
28, 19. 20 194

Mk
1, 15 243, 382
9, 7 79
10, 45 452
11, 10 306, 465, 631

Lk
1, 38 321, 478
2, 10—11 53
2, 14 55
2, 32 63
3, 4. 6 41, 315, 473
4, 18 411
4, 18—19 241, 392, 542, 546
6, 23ab 552
7, 16 389, 405, 419, 563
8, 15 580
15, 18 492
21, 28 629
21, 36 462
24, 32 182, 355

Jn
1, 14. 12ab 67, 219
1, 41. 17b 380
4, 42. 15 91
3, 16 332, 335, 560, 623
6, 51 213, 374, 425, 532
6, 56 427
6, 63b. 68b 430, 577
6, 68b 571
8, 12b 96, 227
10, 14 185, 358, 517, 536
10, 27 283, 416, 568, 593
11, 25a. 26 100
12, 26 338
12, 31b—32 400
13, 34 127, 277, 520, 555
14, 6 188, 595
14, 18 196, 367, 526

14, 23 191, 294, 363, 457, 523
15, 4. 5b 302
15, 4a. 5b 238, 361
15, 16 286
15, 26b. 27a 246
17, 17ba 397, 444
20, 29 179, 353, 511

Apd
16, 14b 280

Rom
8, 15 583

1 Kor
5, 7b—8a 160

2 Kor
5, 19 275, 603, 621
8, 9 607, 610

Gal
6, 14 438

Ef
1, 17—18 272, 289, 414

Fil
2, 8—9 106, 131
2, 15—16 292, 557

Kol
3, 15a. 16a 61, 574

1 Tes
5, 18 616

2 Tes
2, 14 441, 539

1 Tim
3, 16 73

2 Tim
1, 10b 408, 455

Žyd
1, 1—2 70
4, 12 235, 618

Jok
1, 18 394, 433

1 Pt
1, 25 613
2, 9 248

1 Jn
2, 5 233
4, 10b 377, 565
4, 12 447

Apr
1, 5—6 626
1, 8 208, 371, 530

---

1 Sam
3, 9 571

Ps
84, 8 39, 313, 470
94, 8ab 83
117, 24 162, 164, 167, 170, 173, 176
118, 135 601
129, 5 265

Iz
61, 1 44, 124, 317, 475

Jl
2, 12—13 496

Ateik, Šventoji Dvasia 203, 206
Mums šventa diena išaušo 57, 65
Prisikėlė Kristus 514
Rytoj išdildyta bus 49
Sėkla yra Dievo žodis 253, 403
Sveikas, mūsų Karaliau! 116, 118
Sveikas... Paklusdamas... 121

BENDROS ATLIEPIAMOSIOS PSALMĖS

Giedant su visa bažnyčia, jas galima imti vietoj tai dienai nurodytų.

Adventui I (Ps 24)	469	Velykų laikui II (Ps 65)	573
Adventui II (Ps 84)	412	Šeštinėms (Ps 46)	193
Kalėdų laikui (Ps 97)	56	Sekminėms (Ps 103)	204
Trims Karaliams (Ps 71)	75	Eiliniam laikui I (Ps 18)	541
Gavėniai I (Ps 50)	85	Eiliniam laikui II (Ps 62)	567
Gavėniai II (Ps 90)	482	Eiliniam laikui III (Ps 26)	220
Gavėniai III (Ps 129)	399	Eiliniam laikui IV (Ps 33)	423
Didžiajai savaitei (Ps 21)	105	Eiliniam laikui V (Ps 102)	393
Velykų laikui I (Ps 117)	158	Eiliniam laikui VI (Ps 144)	622

T U R I N Y S

Dekretai 5
Įvadas 7

A ciklas

Adventas 37
Kalėdų laikas 48
Gavėnia 81
Didžioji savaitė 104
Didysis Velykų tridienis 125
Velykų laikas 138
Eilinio laiko iškilmės 207
Eiliniai sekmadieniai 218

B ciklas

Adventas 311
Kalėdų laikas 322
Gavėnia 325
Didžioji savaitė 340
Velykų laikas 350
Eilinio laiko iškilmės 369
Eiliniai sekmadieniai 378

C ciklas

Adventas 469
Kalėdų laikas 480
Gavėnia 482
Didžioji savaitė 498
Velykų laikas 507
Eilinio laiko iškilmės 528
Eiliniai sekmadieniai 537

Visuotinės maldos (Priedas) 633
Rodyklės 661

РИМСКИЙ МИССАЛ, т. III
ЧТЕНИЯ НА ВОСКРЕСНЫЕ И ПРАЗДНИЧНЫЕ ДНИ
На литовском языке
Издание литовского Р. К. Епископата

M. Šumausko spaustuvė, Vilnius, Strazdelio 1 Užsak. Nr. 464.